

အမှတ် ၂၉၀ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC

မြို့လင်းကိုကို

အမှတ် - ကိုလင်း (Star 1-K)

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည့်

ဝင်းငြိမ်း စိတ်တည်းပြတ်သည့်

ဝင်းငြိမ်း

ရုပ်ရှင်မူကွင်း

အမှတ် ၂၉၀ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

ကန်တင်တည်း

မျိုးမြင့်ညိုမိုး

တည်း

ဆင်းနိုင်ဦး

အုယျာဓိကတည်း

သီတာဝမ်းချောင်း

အောင်တည်း

ခင်လေးမြင့်

အောင်

ဆော်ဝင်း

(ပတ်ပျောသီး)

အောင်ညိုမိုး

အောင်နုဝေ

ဆော်သု

မြင့်မောင်ကျော်

အောင်

အောင်ဆွေ

ဆင်းဝဏ္ဏ

အောင်မောင်

ဝင်းတင့်

မောင်နိုး

မိုးအောင်

အောင်ကျော်

အောင်တည်

အောင်နိုင်ဦး၊ ထွန်းအံ့

Win Iszudia

အောင်အုံးစာတံပုံ

ဆိုင်လင်း(Studio-K)

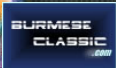
အောင်အုံးစာတံပုံ

အောင်အုံးစာတံပုံ

အောင်အုံးစာတံပုံ

အောင်အုံးစာတံပုံ

အောင်အုံးစာတံပုံ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့အရေး

၄။ အောင်သန်းထွန်း

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့

၁၀။ ဝင်းငြိမ်း

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

၁၆။ ခင်လေးမြင့်

သူများခိုင်းတဲ့အတိုင်း

ရုပ်သေးရုပ်လို

မလုပ်ချင်ဘူး

One Minute Interview

၂၄။ ခင်လေးမြင့်

ခင်ဆွေဦး၊ ခင်မြစင်

ချစ်သူဝေ၊ စန္ဒီမြင့်လွင်

လူမှုဝန်းကျင်

၃၂။ ခင်လေးမြင့်

မတည့်အတူနေမယ့်

ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းနဲ့

ဥက္ကာမြင့်ကြူ

၄၄။ ခင်လေးမြင့်

မြန်မာဖက်ရှင်

ရက်သတ္တပတ်

ရွှေရုပ်ရှင်

၃၈။ ခင်လေးမြင့်

နှင်းဆီနန်းတော်

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

ရီတာအောင် (NY) ၅၀။

စန်ဒရာဘူးလော့ခ်

ဇာနည်ညိုမီး ၅၆။

ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး

သက်ရှိအမျိုးသား (၂၀၁၃)

ရာဖြည့် ၆၂။

EMINEM နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ဝင်းငြိမ်း ၈၀။

ရမ္မက်စော

ရွှေနှလုံးသား

အောင်မြိုးကျော်၊ ပဒုဏ္ဍ။ ၉၀။

အရောင်ဆိုးခြင်း

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

တင်မိုး ၁၈၈။

ပန်းဖြူတစ်ပွင့်

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး

ခံပယ်ဖြူနု ၁၂၄။

အခွဲအခွာ

မင်းဝေဟင် ၂၀၀။

သက္ကယ်ကျွန်းသား

ရွှေအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

ခင်ခင်ထူး ၂၄၂။

တောမင်းသမီး

ရွှေဝတ္ထု

၁၀၄။ ဝင်းမာဏိန္ဒာ

မျက်နှာဖုံးတပ်သူများ

၁၁၈။ ငွေဇင်ပေဂျီ၊ မိုးကုတ်၊

ဆောင်းညှန်ပြာရီ

၁၃၀။ မင်းတင်ထွန်း

မန်ကျည်းကိုးပင်

၁၄၄။ ထွန်းဝေဟင်ထွန်း

၊ သနား၊

သစ္စာအရောင်မည်း

အမှောင်ထဲမှာ

၁၆၂။ မြသွေးနီ

အရွှေ

၁၇၂။ ခင်သန္တာ

ထွက်ပေါက်

၁၈၀။ လှမိုးသစ်

၊ ကျော့ကဲဆည်း၊

အမိအရာ

၂၁၀။ ကျော်ညိုလျှင်

၊ ကျော့ကဲဆည်း၊

ငှက်ကလေးရေ

၂၁၈။ ယဉ်ယဉ်နု၊ မန္တလေး၊

လမ်းခွဲ

ရသစာတမ်း

၁၅၀။ ရဲသျှမ်း

ငြိစွန်းမှတ်

ရှင်စုံပုဂ္ဂလိက

အမှတ် ၂၉၀၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၄

ဝင်းငြိမ်း စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

ရွှေသုတ

မေတ္တာဦး ၅၂။

မသေခင်သွားရမယ့်

နေရာပေါင်း

တစ်ထောင်(၈)

မဂ်ဇိန်မဂ္ဂဇင်း ၉၈။

စာကောင်းကင်က

လင်းလက်ကြယ်

မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်၊ ၁၁၂။

ဓမ္မစေတီ

ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး

ရှင်းတမ်း

မောင်ရွှေမိုးရည် ၁၃၄။

အသည်းညွန့်မှာ

ကွန်မြူးသည့်

လိပ်ပြာ

မောင်သာရ ၁၅၀။

America ကလာတဲ့

စာတစ်စောင်(၂)

မောင်ခင်မင်း၊ ဓနုဖြူ၊ ၁၅၀။

မြန်မာပြော

အင်္ဂလိပ်ပြော(၄)

မြင့်သန်း ၁၉၂။

တတ်လို့ရေးတဲ့စာ

မောင်အင်း၊ ၂၃၈။

ဆတ်ဆတ်နဲ့ ရွှေကလောင်

ရွှေအသစ်

၂၂၆။ _____

၂၃၂။ _____

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-

တိုက် (၂၁/၂၃) အသန်း (၃-၀၃)

၅၂ လမ်း(အောက်ဘလောက်)

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်-ဝေ-၉၀၀၁၁၅

Email :

nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာဖုံး၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးညွှန်လှိုင် (၀၅၂၅၃)၊ ဗျူဟာလှပိုင်တိုက်

အမှတ် ၁၁၀၊ ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း။

၆၃ ရပ်ကွက်၊ တက်ပုရန်၊ တောင်အုံ၊ ရန်ကင်းမြို့။

ရွှေထုတ်ဝေသူ -

ဦးညွှန်လှိုင် (၃၇၁၀)၊ အမှတ် ၁၃၃၊

လမ်း ၄၀၊ ကုန်းသည်လမ်းနှင့်

မဟာဝဇ္ဇာလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကင်းမြို့။

ရွှေမြန်မာရေး -

ဗျူဟာလှပ၊ အမှတ် ၁၃၃၊

လမ်း ၄၀၊ ကုန်းသည်လမ်းနှင့်

မဟာဝဇ္ဇာလမ်းကြား၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကင်းမြို့။ ရန်-ဝေ-၃၉၀၂၂၀

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၅

E-mail :

zabutalu@gmail.com

Available at :

iTune Store

သီးခလေးသီးလူရွှင်တော်မင်းသမီးများနဲ့ မင်းဆားအဖြစ် အဆိုတော်သရုပ်ဆောင် ထွန်းထွန်း(Examplez)တို့က နှစ်ပါးဆွေးကပြောင်ဆက်ခဲ့ကြပါတယ်

အဆိုတော်သရုပ်ဆောင် ထွန်းထွန်း(Examplez)နဲ့ လူရွှင်တော်မင်းသမီးများရဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု

အိရောပို၊ ခိုင်သင်းကြည်နဲ့ သက်မွန်မြင့်တို့ရဲ့ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု

လူရွှင်တော်များအဖြစ် မြင်တွေ့ရတဲ့ အေးမြတ်သူ၊ အိရောပိုနဲ့ လင်းစာနည်တော်

လူရွှင်တော်များအဖြစ် ကပြောင်ဆက်ခဲ့ကြတဲ့ အိရောပို၊ ခိုင်သင်းကြည်၊ လင်းစာနည်တော်၊ အေးမြတ်သူ၊ သက်မွန်မြင့်နဲ့ တဂနာ

သူတို့အရေး

ရွှေအမြဲတေရုပ်ရုံပစ္စည်း အမှတ် ၂၉၀၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

Junction

ဈေးဝယ်စင်တာများ ၁၄ နှစ်ပြည့် အလှူပွဲကျင်းပ

Junction Shopping Mall များ

တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခြင်း ၁၄ နှစ်ပြည့်

အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရန်ကုန်မြို့

Junction Square ရှေ့ရှိ ရင်ပြင်မှာ

မသန်စွမ်းကျောင်းများအတွက် အလှူပွဲအဖြစ်

ဇာနည်၊ အရိုင်းတို့ စီစဉ်တဲ့ အလှူတော်ပွဲခင်းသာ

နှစ်ပါးခွင်အစီအစဉ်တင်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များဖြစ်ကြတဲ့

သက်မွန်မြင့်၊ လင်းဇာနည်ဇော်၊ နိုင်သင်းကြည်၊

အေးမြတ်သူ၊ ရွှေမုံရတီ၊ အိချောပိုတို့က ဇာနည်၊

အရိုင်းတို့နဲ့အတူ လူရွှင်တော်များအဖြစ် ကပြကြပြီး

သီးလေးသီးအဖွဲ့မှ လူရွှင်တော်တို့က

မင်းသမီးများ၊ အဆိုတော်သရုပ်ဆောင်

ထွန်းထွန်း(Example)က မင်းသားအဖြစ်

နှစ်ပါးသွားကပြ ကြပါတယ်။

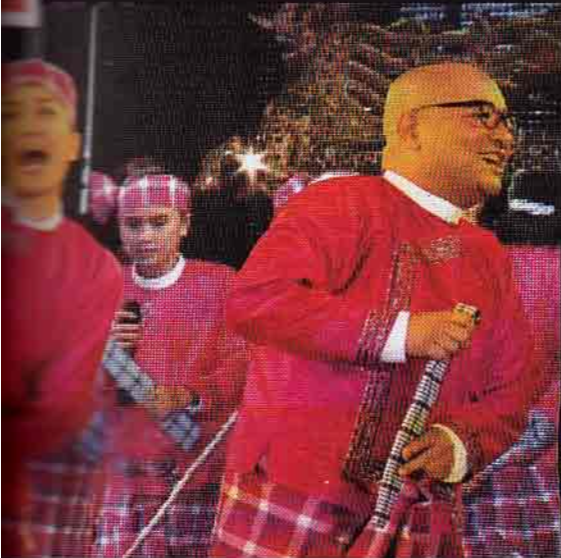

ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရာမှာ ဇာတ်လမ်းစိစစ်နေပြီဖြစ်
တဲ့ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုက ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်များမှာ တင်
ဆက်နေတဲ့ အဆိုပြိုင်ပွဲအစီအစဉ်များကို စိတ်ဝင်စားတဲ့အဆို
တော်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် Channel 7 မှ တင်ဆက်နေတဲ့
အိပ်မက်ဆုံရာ အစီအစဉ်မှာ အကဲဖြတ်ခိုင်တစ်ဦးအဖြစ်
ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးတော့မယ်လို့ သိရပါတယ်။ အိပ်မက်
ဆုံရာ မှာ ရေပစ္စည်း၊ ကော်နီ၊ ဖြူဖြူကျော်သိန်းတို့က
အကဲဖြတ်ခိုင်များအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးဖူးပြီး ယခု
ထွန်းအိန္ဒြာဗိုကို ကမ်းလှမ်းလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အိပ်မက်ဆုံရာမှာ တွေ့ရမယ့် ထွန်းအိန္ဒြာဗို

အိပ်မက်ဆုံရာမှ
ခိုင်အဖြစ်
ကမ်းလှမ်းခံရတဲ့
ထွန်းအိန္ဒြာဗို

တို့အားနာမည်နှင့် အဆိုတော် MOS

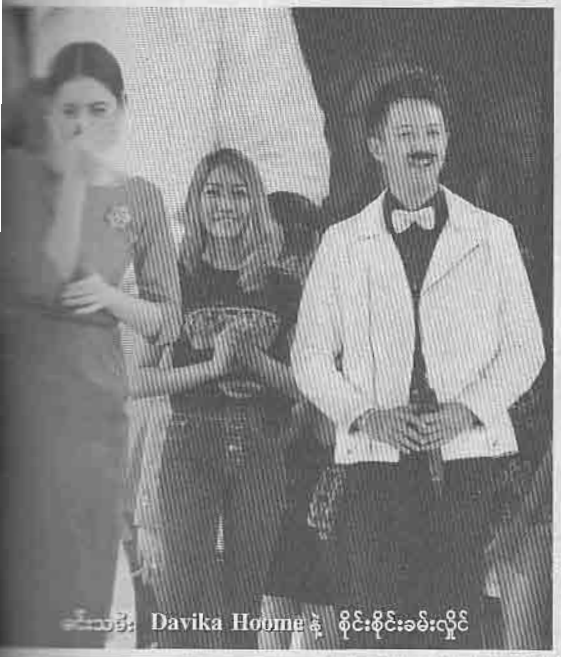
Pee Mak ဇာတ်ကောင်
မင်းသမီး Davika Hborna

၆ အပြိုင်စာ ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍတွင် အဆိုတော် ၂၀၀၄

www.burmeseclassic.com

သူတို့အရေး

ရွှေအမြဲတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၂၅၀၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

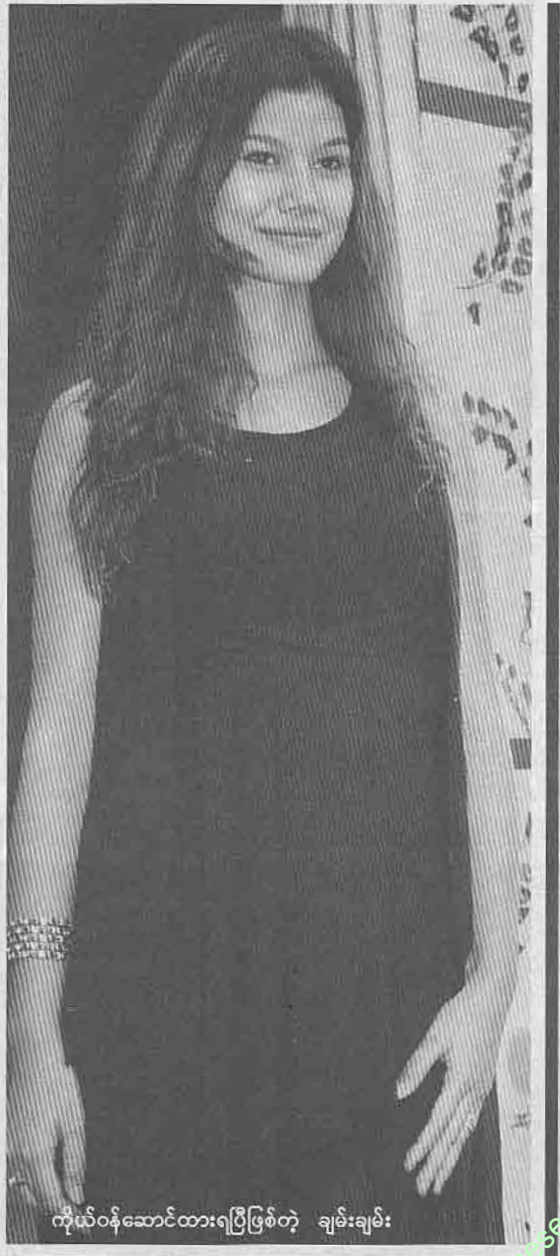

အိမ်ထောင်စု Davika Hooime နဲ့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်

တေးချစ်ပရိသတ်များက လိုက်ဖက်တယ်လို့ အားပေး ကြတဲ့ သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ ဘုဏ်းသိုက်နဲ့ အဆိုတော်၊ သရုပ်ဆောင် ချမ်းချမ်းတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ပထမဆုံးရင်သွေး လေး ရတော့မယ်လို့ သိရပါတယ်။

မိသားစုလောင်း ချမ်းချမ်း

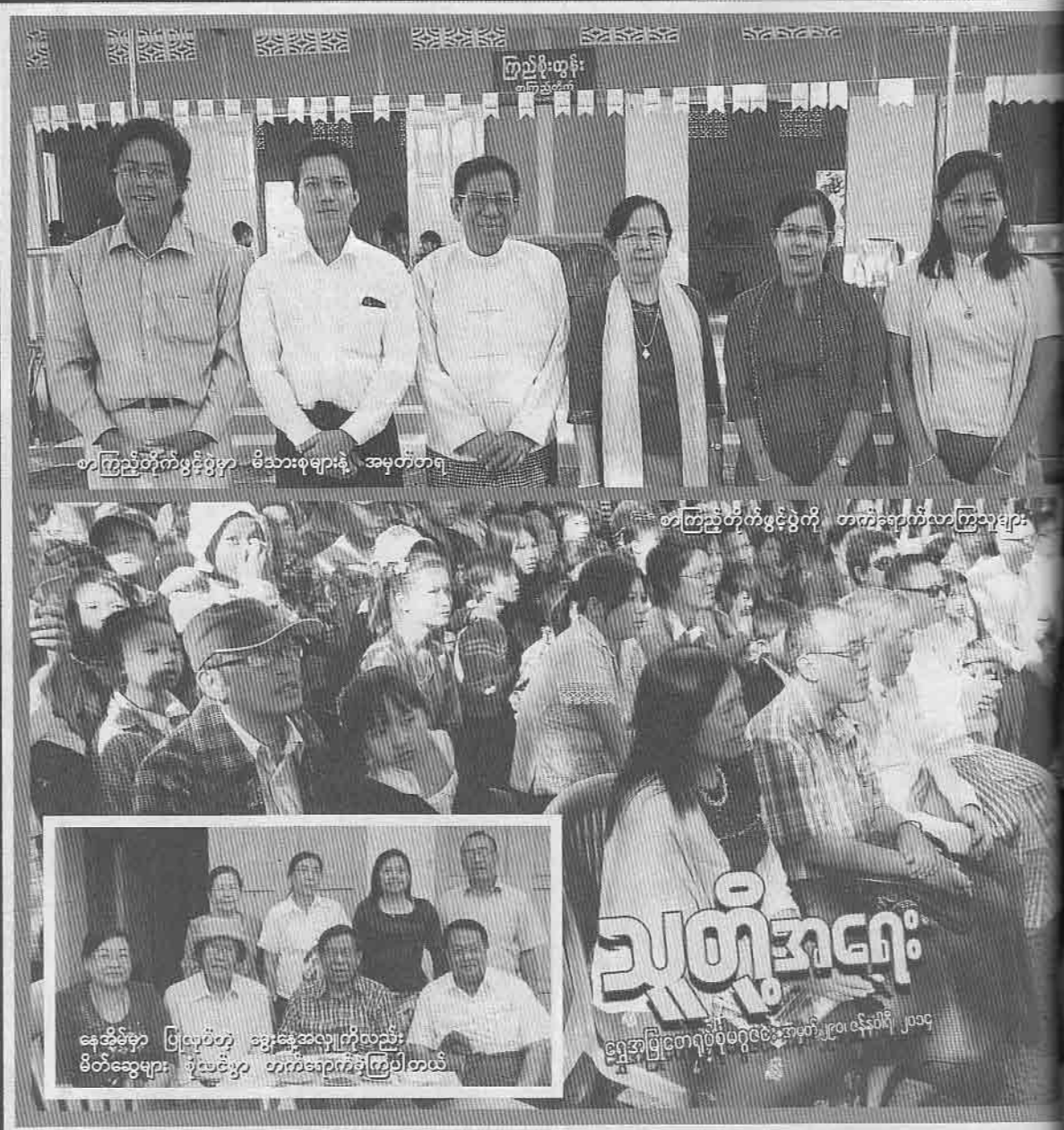

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရပြီဖြစ်တဲ့ ချမ်းချမ်း

ထိုင်းအနုပညာရှင်များ မြန်မာအနုပညာရှင်များနှင့်တွေ့ဆုံ

ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့မှာ စတင်ဖွင့်လှစ်တဲ့ ၂၇ ကြိမ်မြောက် အရှေ့တောင်အာရှ အားကစားပွဲတော်အကြိုလှုံ့ဆော်ရေး အစီအစဉ်အဖြစ် ထိုင်းနိုင်ငံမှ နာမည်ကြီး အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ Davika Hooime (Pee Mik မင်းသမီး) နဲ့ အဆိုတော် MOS တို့ ဒီဇင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့က ရောက်ရှိလာကြပြီး Junction Square ရင်ပြင်မှာ မြန်မာအနုပညာရှင်များဖြစ်တဲ့ သိန်းလင်းစိုး၊ မိစန္ဒီ၊ နန်းမြတ်ဖြိုးသင်း၊ ဩရသာ၊ ထွန်းထွန်း (Examplez)၊ ဂျောက်ဂျက်၊ ဟဲလေးဘန်နီဖြိုး၊ Snare အဖွဲ့ တို့နဲ့အတူ မျှော်ဖြေကြပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ မိုးစက်ပိုင်ကလည်း ကူညီအားဖြည့်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကြည်စိုးထွန်း
စာကြည့်တိုက်

စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲမှာ မိသားစုများနဲ့ အမှတ်တရ

စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲကို စာကံရောက်လာကြသူများ

နေအိမ်မှာ ပြုလုပ်တဲ့ ခွေးနေအလှူကြံ့ဆည်း
မိတ်ဆွေများ စုံညင်ပွဲမှာ စာကံရောက်ခဲ့ကြပါတယ်

သုတိအရေ

ရွှေအုပ္ဇာတိစာပေအသင်း၊ ဇူလိုင်လ ၂၀၁၄

ကြည်စိုးထွန်းစာကြည့်တိုက် ဖွင့်လှစ်

ဒီဇင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့က အသက် ၆၈ နှစ်ပြည့်ခဲ့သော အကယ်ဒမီများရှင် ဒါရိုက်တာ ကြည်စိုးထွန်းက သူ့ဇာတိမြေ ရွှေဘိုမြို့နယ် ပန်းတောင်းကျေးရွာမှာ ကြည်စိုးထွန်းစာကြည့်တိုက် အမည်နဲ့ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုကို ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့က ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲသို့ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီးဝန်ကြီးချုပ်ဦးသာအေးကိုယ်တိုင် တက် ရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့ တယ်လို့ သိရပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ မတိုင်ခင် ၆ ရက်နေ့ညက စာပေဟောပြောပွဲကျင်းပပေးရာမှာ စာရေးဆရာမ နုနုရည်အင်းဝ၊ အကယ်ဒမီဆွေဇင်ထိုက်တို့က စာပေရေးရာများဟောပြောခဲ့ကြပြီး ဆရာ ဦးအောင်ကျော်တိုး(အောင်၊ ရန်ကင်း တက္ကသိုလ်)နဲ့ သရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီ မျိုးသန္တာထွန်းတို့က စင်တင်အင်တာဗျူးတင်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ပရိသတ်များသဘော ကျခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီဇင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့ကလည်း ဦးကြည်စိုးထွန်းနေအိမ်မှာ မိတ်ဆွေများကို နံနက်စာကြည့်ခင်း ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့ပါသေးတယ်။

ဘန်သက်တာစာပေဆု (ဒေါ်ခင်ဆွေဦး၊ (ဦး)အောင်သင်း၊ သိပ္ပံမျိုးတင်

ဘာသာပြန်(သုတ) စာပေဆုအတွက် မြန်မာပြည်မှ ဆုတံဆိပ်များ စာအုပ်ဖြင့် စာရေးဆရာ အောင်မြင်ကြွယ်က ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

စာပေဗိမာန်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာတိုထုဆုရ ဗိုလ်လွင်ဘိုဘိုအောင်

၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု ချီးမြှင့်

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ချီးမြှင့်လေ့ရှိတဲ့ အမျိုးသားစာပေဆုနဲ့ စာပေဗိမာန်စာမူဆုချီးမြှင့်ပွဲကို ၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် ရွေးချယ်ရာမှာ ရွေးချယ်ရေးမူများပြောင်းပြီး ဒီဇင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့ နံနက်က ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်စဉ်တစ်လက်တာစာပေဆုတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချီးမြှင့်ခဲ့ရာက ဒီနှစ်မှာမူပြောင်းပြီး ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးသုံးဦးကို ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်း၊ ဆရာကြီး သိပ္ပံမျိုးတင်၊ ဆရာမ ကြီး ဒေါ်ခင်ဆွေဦးတို့ကို ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနကွပ် ၁၅ သိန်းစီ ချီးမြှင့်တဲ့အပြင် သမ္မတကြီး ဦးသိန်းစိန်မိသားစုတို့က ကွပ် ၅ သိန်းစီ၊ ဒုတိယသမ္မတ ဦးညွှန်ထွန်းမိသားစုတို့က ကွပ် ၄ သိန်းစီ၊ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး မင်းအောင်လှိုင်မိသားစုတို့က ကွပ် ၅ သိန်းစီကန်တော့ခဲ့ကြကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒီနှစ်အမျိုးသားစာပေဆုပွဲမှာ ဒုတိယသမ္မတ ဦးညွှန်ထွန်းကိုယ်တိုင်တက်ရောက်အမှာစကားပြောကြားပေးပြီး ဘန်သက်တာ စာပေဆုများကို ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အမျိုးသားစာပေဆု ၁၃ ဆုနဲ့ စာပေဗိမာန်စာမူဆု ၂၆ ဆုတို့ကို တာဝန်ရှိမှုဆိုင်ရာများက အလှည့်ကျချီးမြှင့်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။

■ အောင်သန်းထွန်း

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

(ရွှေတန်း) မိုးစန်းခွန်(ရာဇည)၊ ဝေဒနာ ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်မေဂျ၊ ဒေါ် ဒီချမ်းဝေ၊ နှင်းဝေငြိမ်း၊ (အောင်တန်း) ချီးဇဒျာ၊ ခင်မြလင်း၊ သင်းသင်းသေ၊ ဓမ္မိင်း၊ တက္ကသိုလ်အေးမြဝေ

သို့

ဦးလေးငြိမ်း

အောက်တိုဘာလထုတ် ရွှေကိုယ်တိုင်း သရာ မင်းလှကို သတိရလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်ကို စာတွေ့ဖတ်ချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ သရာ မင်းလှရဲ့ စာအုပ်တွေက အဓိကပါဝင်တယ်။ ရယ်မောခြင်း လက်ရွေးစင် စာအုပ်ကို ဗက်တန်းက မျက်ရည်ထွက်ရလောက်အောင် ရယ်ခဲ့တာကို သတိရနေပါတယ်။ ဆရာရဲ့ဝတ္ထု၊ ဆရာ့ကို အင်တာဗျူးတာတဲ့ စာတွေအတွက် သမီးဖြစ်သူ သာယာဝေဝတ္ထုကိုပါ အတမ်းတန်ရတာ ကို ဝမ်းသာမိပါတယ်။

ဆရာမ ဒုလ္လဘ ဆရာမမြေရာကို နှင်းနိုင်မယ့်သူလို့ မှီကြည့်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဆရာမသမီးဖြစ်တဲ့ သူမ ကိုလည်း ဟောပြော ကဗျာတွေ ရေးဆွဲချင်ပါတယ်။ သူမရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာ လေးတစ်ပုဒ်ကို လက်ကမ်းကဗျာ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် မှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဆော်တော်လေး အဆင့်မြင့်တဲ့ ကဗျာ လေးပါ။ စာရေးဆရာရဲ့ သားသမီးတွေကို ဖော်ပြရေးဆရာ ဖြစ် စေချင်တာ ကျွန်တော်ရဲ့ ငယ်မည်ကတည်းက စွဲနေတဲ့ ဆန္ဒ တစ်ခုပါ။

ဒီထု အဖွဲ့ ဆရာမအောင်မြီးကျော်(ဝေဒနာ)ရဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး ဝမ်းသာကြည့်နူး မုဒိတ်ပျားမိပါတယ်။ ဆရာမ မြေသွေးနီရဲ့ ဝတ္ထုက ငယ်တပေတွေကို ပြန်လွှမ်းမေပါတယ်။ ဆရာမ ယဉ် ယဉ်နီ(ခန္တလေး)ရဲ့ အုပ်ကြိုးကတစ်ရာ နှစ်ရာ ဝတ္ထုက ဒီနေ့ ခေတ်ကို လျော်လှင်ပေးပါတယ်။ ဒီလရဲ့ အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုက တော ဆရာမအောင်လတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ဖြတ်သန်းရေး သော အမေပါ။ သားတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်တွေကို အကောင်း

ဆုံနည်းနဲ့ ဟောပြောအောင် တမ်းဆောင်နေတဲ့ဆရာ့ကို လေးစား မိပါတယ်။

ဦးလေးငြိမ်းရေ စာရှည်သွားတဲ့အတွက် သည်းခံပါနော်။ ဦးလေးငြိမ်း ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)နှင့်တကွ ရွှေအဖွဲ့သားအားလုံး ကျန်းမာပျော်ရွှင်ပါစေ။
နေလင်းထွေး(ချောင်းဦး)
ရွှေအမြေတေရာပါတဲ့စာတွေကို ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အတွက် တာလက်ရှင်များကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီးတော့လည်း အားပေးပါ။

□

သို့

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့
လေးစားရုံပါသော ဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျာ...
ကျန်းမာပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဆရာကြီးရှင် သမီးသိချင်တာလေး တစ်ခုရှိလို့ ဖြေကြားပေး ပါဦးရှင်။ အဆိုတော် မအိုင်ရင်းစင်မာမြင့်၊ ကိုရဲရှင်အောင် နဲ့ ကိုကောင်းကောင်းတို့ရဲ့ အနုပညာလှုပ်ရှားမှုလေးကို သိ ချင်လို့ပါ။ မအိုင်ရင်းစင်မာမြင့်ရဲ့ နောက်ထွက်မယ့် သီချင်း အသစ်တွေကိုလည်း အားပေးနေပါတယ်ရှင်။ နောက်ဆုံးတစ်ခု အနေနဲ့ မအိုင်ရင်းစင်မာမြင့်၊ ရဲရှင်အောင်နဲ့ ကိုကောင်းကောင်း တို့ရဲ့ ဖွန်ဆုံပတ်နဲ့ လိပ်စာအပြည့်အစုံကို မြှောက်ပြပေးစေချင် ပါတယ်။

သမီးအရမ်းနှစ်သက်မြတ်နိုးရတဲ့ မမနှင့် ကိုတို့ ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော်များအပြင် ထာဝရဂုဏ်တည်ဆွားနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းပေးတင်လိုက်

www.burmeseclassic.com

ပါတယ်။ အနီးဆုံးလတွင် ဖော်ပြပေးစေချင်ပါတယ်။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်

စွဲပြည့်

သမီး စွဲပြည့်က ရွှေအမြဲတောရဲ့မှကို မသိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့ ကတ္တရာ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်မေးတာတို့၊ လိပ်စာမေးတာတို့ကို ပြန်ကြားလေ့မရှိပါဘူး။ သမီး ဆုတောင်းတာကို သူတို့ကြားရင် ကျေးဇူးတင်ကြမှာပါ။

□

သို့...

လေးစားချစ်ခင်ရပါသော ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ ရွှေအမြဲတော ဦးတော်သားများ မင်္ဂလာပါရဲ့ပဲ။

ဆရာရေ၊ ဒီတစ်သက် ဆရာ့သက်ကထွက်ရတဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်ပါတော့မလားနဲ့ အခြံတမ်းဝမ်းနည်းအားငယ်နေတဲ့ နိတ်တွေကို ချေဖျက်ခွင့်ရလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးအနန္တပါ။ ဆရာရဲ့ နှစ်ကြောင်းရေး တစ်ကြောင်းဖြစ်ကြောင့် မွေးဖွားရှင် သန့်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ကလောင်ပါ။

ဆရာရေ၊ ဆုပေးပွဲကြီးလည်း နီးလာပြီ။ ရလေ့ လိုလေ့ နှိပ်စက်ခံရတော့လည်း ဆရာများနေ့ တက်ရောက်ခွင့်လေးက ဆရာ တစ်ဆင့်တက်လာတဲ့ အိပ်မက်လေးပေါ့။ ဆရာ့ကို သတိရလို့ ရေးလိုက်တာပါ။ ခေမန်အကြံပြုချက်တွေလည်း လှုပ်တက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွှေအသစ်ကို အသက်ကန့်သတ်ချက် မထားပါဘူးဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ မဟုတ်ရင် နောင်ဘဝမှပဲ ရွှေအသစ်မှာ ပါခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားရမလို့ ဖြစ်နေသွားပါ။

ဆရာ ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ရွှေအမြဲတောကြီးကို ၂၄ နှစ်သားမှစ၍ နောင်နှစ်များစွာတိုင် ပြုစုယုယနိုင်ပါစေရင်၊ ဆရာရဲ့တပည့်

မေ(လားရှိုး)

ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာမရဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသူတိုင်းက ရွှေအသစ်တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆရာ၊ ဆရာမဟောင်း

တစ်ဦးဦး ကလောင်မှာမည်ထောင်နဲ့ ပြန်ရေးတာကို ယူဆကြပါတယ်။ နောက်ထပ် စာစုများ ရေးသားပါဦးလို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

□

လေးစားရပါသော ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းနှင့် ရွှေအမြဲတော အဖွဲ့သားများသို့ ...

ရွှေအမြဲတောက ကျွန်မ လစဉ်ဖတ်နေကျ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက တစ်အုပ်ပါ။ မဂ္ဂဇင်းတွေကို စာရေးလေ့မရှိပေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စက်တင်ဘာရွှေထဲမှာ ပါတဲ့ဝတ္ထုတိုတွေရော၊ ဝတ္ထုရှည်တွေရော အားလုံးလိုလိုကောင်းလွန်းလို့ အရမ်းကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ။ အောက်ကိုတာလထုတ် မဖတ်ရသေးပေမဲ့ နိုင်ငံသာရွှေထဲက ဝတ္ထုတွေကို စက်တင်ဘာလထုတ်လောက် မကြိုက်ပါဘူး။

ကျွန်မက မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်လုံး ဖတ်နေကျဆိုတော့ သဘောကျတဲ့ ဝတ္ထုတွေဆိုရင် မှတ်ထားပြီး မဖတ်လေးနဲ့ ညီမလေးကို ဖတ်ခိုင်းပါတယ်။ သူတို့ကလည်း တစ်အုပ်လုံး မဖတ်ချင်တော့ ကျွန်မကို ရွေးခိုင်းပါတယ်။

စက်တင်ဘာလရွှေကိုတော့ အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်မိလို့ လတိုင်း စက်တင်ဘာလရွှေလိုမျိုး ကိုယ်အကြိုက်တွေတဲ့စာတွေ များများပါရင် တောင်းမယ်လို့ တွေးမိတဲ့အထိပါပဲ။ နိုင်ငံသာရွှေမှာ ဆရာရွှေမောင်းက ကျွန်မကြိုက်တဲ့ စက်တင်ဘာရွှေအကြောင်း နှပြောထားလို့ ဝမ်းသာရပါတယ်။

နှိုင်းဝမ်း၊ အောင်ရဲလင်း၊ ထွန်းကိုကို၊ နန်းခင်ဇေယျာ၊ မိုးစက်ဝိုင်း၊ စူးရှနိုင်တို့ကိုလည်း ရွှေအမြဲတောမှာ အမိုးအဖြစ် စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ ရွှေအမြဲတောအဖွဲ့သားများအားလုံးကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက် ...

Aye Augusta Khaing (မိတ္ထီလာ)

စက်တင်ဘာလထုတ်ကို ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်လနဲ့တစ်လ မာတိကာမထပ်

ငြိမ်ကျေးအင်း၊ ဝမ်းဝေဟင်၊ ဝုဆီဒွန်၊ ဝံစမ်းဖြူနု၊ ဇုယု၊ ငြိမ်နုနုလွင်နု၊ ဝေအန္တ

ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခန်းခင်ဇေယျာ၊ ပြေတီဦးနဲ့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်

ရအောင် ဆရာ၊ ဆရာမများကို ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပရိသတ် စိတ်နှလုံးနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ကျသွား တဲ့ဝတ္ထုတွေ ရှိသလို မကျေနပ်တဲ့ဝတ္ထုတွေလည်း ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပြီး ရွေးချယ်ဖော်ပြပေး သွားပါမယ်။

သို့

လေးစားအပ်ပါသော ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျာ

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့ကဏ္ဍရဲ့ စာမျက်နှာတစ်စိတ် တစ်ပိုင်းကို မဖြန့်ချင်ဘဲ ဖြန့်လိုက်ရပြန်ပြီ ဆရာရေ။ 'နို့ ဝင်ဘာ'ကပဲ ကျွန်တော့်ကို အကျိုးပေးသလား၊ 'ဗိုင်းရပ်စ်' ဆိုတဲ့ စာမူခေါင်းစဉ်ကလေးကပဲ 'ဗိုင်းရပ်စ်' ဝင်နေတာလား ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ၂၀၁၃ နိုဝင်ဘာမှာ ဓိဗာလက်ထံ ပြန်အပ်လိုက်ရတဲ့ ကျွန် တော်ရဲ့ 'ဗိုင်းရပ်စ်' စာမူလေးကို ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာမှာ ဒုတိယ အကြိမ် ဖြန့်ချိလိုက်ရတာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့ပါတယ်။ (ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူလေးမို့ထင်ပါရဲ့)

အကောင်းဘက်က ရှာကျန်လှည့်တွေးရင်တော့ 'ရွှေ' ပရိသတ်တချို့ရဲ့ ရင်ထဲ တစ်လက်မလောက် ပိုရောက်ချင် ရောက်သွားမှာပေါ့။ (အဲလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချတွေးတတ် တာက အကျင့်ကြီးတစ်ခုလို့ ဖြစ်နေပြီဆရာ) ဒါနဲ့ လိုရင်းပြော ရရင် ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာမှ ၂၀၁၃ နိုဝင်ဘာထိ ရွေးချယ်ဖော်ပြ ခံရသော ရွှေအသစ်ပုဒ်ရေ လေးဆယ်ပါးပုဒ်ထဲက ပရိသတ် အကြိုက် ရွေးချယ်ခြင်း စာမျက်နှာမှာ မြတ်သောခေတ်ရဲ့ 'ဗိုင်းရပ်စ်' ကို မမြင်မတွေ့ ရတော့ ထူးဆန်းသလို ခံစားရတာ

ကျွန်တော်များ သံသယကြီးနေပြီလားလို့ မညာမတာ တွေး ကြည့်ပါတယ်။ 'ငါ'မှ'ငါ'လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သွေးနားထင် မရောက်တတ်ဘူးဆိုပေမဲ့ မှတ်ကျောက်တင်စာရင်းထဲ အသိ အမှတ်ပြု မခံရအောင်တော့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ထားပါ ဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိပါရဲ့ဆရာ။

စာစီသူရဲ့အများ၊ စာရင်းပြုစုသူရဲ့ လွတ်ထွက်သွားတာ မျိုး တစ်ခုခု ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ တခြား ကျွန်တော်ဉာဏ် မမီတဲ့ 'ရွှေ'ရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း တစ်ခုခု ရှိနေသေးရင် တော့ ကျွန်တော်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော်ကံပေါဆရာရယ်။ ရွှေ ဧည့်သည် အထူးထားတွေ ပေါ်ခါစအချိန်မှာ အမြဲတမ်း မတ် တတ်ရပ်နေကျ ကျွန်တော်က သိပ်တော့ အပြုံးမပျက်ဘူးဆို ပေမဲ့ ရွှေဧည့်သည်က ရွှေဧည့်သည်။ 'ရွှေ' ဧည့်သည်က 'ရွှေ' ဧည့်သည်လေ ဆရာရယ်။ ဆရာရေ။ ပြဿနာမဟုတ်တာကို ပြဿနာလို ခံစားနေတာက ကျွန်တော်မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ် သောခေတ်ပါ။ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ ရသစာပေဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ရေးကို အစဉ်တစိုက် အားစိုက်နေတဲ့...။

ဆရာကြီး ကျန်းမာပါစေ မြတ်သောခေတ်

ဆောရီးပါ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ စာရင်းပြု စုသူက ကျန်ရစ်သွားတာကို စာအုပ်ထွက်ပြီးမှပဲ သိကြပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့က မေ့ပေမဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်က ဆရာ ဝတ္ထုကို မမှေတာ သေချာပါတယ်။ စာရင်းမှာ မပါသွားခြင်း က မတော်စာမဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော် အလေးအနက် တောင်းပန်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

သို့

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျာ

'အာစရိယ ဂုဏ် အဟံဝန္ဒာဓိပါ'

ကျွန်တော်က ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းရဲ့ ပင်တိုင် စာဖတ် ဝရီသတ်တစ်ဦးပါ။ ရွှေကို ခွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်လာတာ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလောက်တော့ ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့မြို့ဟာ ရန်ကုန်- နေပြည်တော် ကားလမ်းမကြီးရဲ့နံဘေး ကစ္ဆာပရိတ်နီရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါး နေရာတွင် တည်ရှိပါတယ်။ ရပ်ကွက်လေးခုရှိပြီး လူဦးရေ သုံးသောင်းကျော် နေထိုင်ကြပါတယ်။ အများပြောအရဆိုရင် တောမြို့ကလေးပေါ့။ အီးပီစီ (EPC)က တစ်နေ့ကို လျှပ်စစ် မီး သုံးနာရီပေးတာနဲ့ လုံလောက်နေတဲ့မြို့ပါ။ အင်တာနက် ချိတ် ဘီယာဆိုင်မရှိ၊ ပန်းခြံမရှိတဲ့ မြို့ကလေးပါဆရာ။ (ON) ဒွင်မရှိတော့ အရာရာ (OFF)အောင်ဖြစ်နေတဲ့ မြို့ပေါ့။ မြို့ရဲ့ ရပ်ကွက်တိုင်းမှာ စာကြည့်တိုက်ကြီးတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဖွင့်ပွဲ တွေကို SHOW ပွဲတွေနဲ့ ပြုလုပ်ကြပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်တွေ ဆော်တော်များများ ဖွင့်ပြီးကြလို့ သီတင်းတစ်ပတ်အကြာမှာ ဝိတ်ထားလိုက်ကြတာ သကြန်း၊ ဝါကျွတ်(သီတင်းကျွတ်)ပွဲ ဆော်တွေကုန် ဆွမ်းဟင်းချက်ပြုတ်ဖို့ ပြန်လည်ဖွင့်ဖြစ်ကြ တော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ စာအုပ်၊ စာပေတွေ တော်တော် ရှား ဝါးပါတယ်ဆရာ။ အထူးသဖြင့် ရသစာပေတွေပါ။ ယခင် စာအုပ်အငှားဆိုင်တွေမှာ ရွှေအပါအဝင် အခြားနားမည်ကြီး ခွေဇင်းတွေ လေး၊ ငါး စောင်လောက်တော့ ငှားဖတ်လို့ရပါ တယ်။ အခု စာအုပ်ဆိုင်တွေလည်း ဒေဝါလီခံသွားကြပါပြီ။ စာဖတ်ပရိသတ်တွေမှ မရှိတော့တာ။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖတ် နှင်လို့မလွယ်ကူပါဘူး။ ဖတ်ချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်ဖတ် လိုက်ရပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ထူးခြားနေတာက ရွှေကို တန်ဖိုးထားကြတဲ့ လူငါးယောက်လောက် ရှိနေပါသေး တယ်။ ရွှေဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့ကို တစ်လတစ်စောင် ပုံမှန် ချောက်လာနေပါတယ်။ ရွှေဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ ဧည့်သည် ခေတ်တော်ပါဘူး ဆရာ။

သူနာပြုဆရာမကြီးတစ်ဦးက ရွှေကို လစဉ်ပေးဝယ်ဖတ်

ပါတယ်။ သူမိသားစုက ရွှေရေစီ (Crazy)တွေပါ။ ကျွန်တော် အပါအဝင် ရွှေချစ်သူသုံးလေးယောက်ဟာ စီနီယာ အလိုက် အဲဒီဆရာမထံမှာ သွားငှားဖတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က စာဖတ်နှေးတော့ နောက်ဆုံးကျမှ ဖတ်ပါတယ်။ ဆရာမက ရွှေချစ်သူမို့ ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း ရွှေနဲ့အဆက်မပြတ်ခဲ့ပါ ဘူး။ သူက စာအုပ်ဖိုးကို တန်ရာတန်ကြေး မသတ်မှတ်ပေး ဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က တာဝန်သိစိတ်နဲ့ သူ့ကို ပူဇော်ကြတာ မင်္ဂလာရှိပါတယ်။

'ရသစာပေ ခွန်အားရှိပါစေ၊ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း အခွန် ရှည်ပါစေ။ သူနာပြုဆရာမ သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ' ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေပါ။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းရေ။

ဆရာ အင်တာဗျူး စာအုပ်တွေဖြစ်တဲ့ ဓားတောင်ကို ကျော်၍ မီးပင်လယ်ဖြတ်ခဲ့သူ (ဆရာမြသန်းတင့်)၊ စာပေလူ ကြမ်းမင်းသား (ဆရာအောင်သင်း) စာအုပ်တွေကို မတွေ့ရ တော့ပါဘူး ဆရာ။ ပြန်လည် ထုတ်ဝေပေးစေချင်ပါတယ်။ ဆရာ ဆရာကြီးတွေရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာတွေကို ဒီတစ်သက် မမေ့နိုင်လို့ပါ ဆရာရေ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့လို ဝတ္တုတို ရေးချင်ကြတဲ့ လူတွေအတွက် ဆရာဦးအောင်သင်း လမ်းခင်း ပြသပေးခဲ့တဲ့ အောင်သင်းအကြိုက်ဆုံး ဝတ္တုတိုများ အတွဲ ၁+၂ စာအုပ်တွေကို ပြန်လည်ထုတ်ဝေပေးဖို့ ဆရာ့ကို ပြော ပေးစေချင်ပါတယ်ဆရာ။ တကယ်ကို အကျိုးရှိတဲ့ စာအုပ် မို့ပါ။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ ကျွန်တော်စာမူကို ဖော်ပြပေးတဲ့ အတွက် ဆရာအထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ရွှေရင်ခွင်မှာ ရွှေချစ်ကြသူတိုင်း ကျန်းမာရွှင်လန်းနိုင်ကြပါစေ။

လေးစားစွာဖြင့်

ငြိမ်းမောင်၊ ပုဏ္ဏားကျွန်း၊

ရွှေကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာနဲ့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း အားပေးနေ တဲ့ ဆရာမကြီးနဲ့ အဖွဲ့သားများကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဖျော်ဖြေရေးတွေ အားကောင်းလာတာကြောင့် ရသစာပေက မှားမှိန်စပြုနေပါပြီ။ လုံးဝပျောက်မသွားအောင်တော့ ကျွန်တော် တို့လည်း ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားနေပါတယ်။ ကျွန်တော်အင်တာဗျူး

အိမ်ချစ်၊ နိုင်းဝမ်းနဲ့ အိုင်ရင်းပင်ဟဲမြင့်

အိမ်ထောင်ရေး

နေ့တိုင်း၊ ဖစ်ဖစ်ထုန်းနဲ့ Read နဲ့

များဖြစ်တဲ့ ဘေးတောင်ကို ကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်ခဲ့သူ (ဆရာ မြသန်းတင်)နဲ့ စာပေလူကြမ်းမင်းသား (ဆရာ အောင်သင်း)တို့ အင်တာဗျူးနှစ်ခုကို ပေါင်းပြီး မန္တလေးမြို့မှ ပိတောက်ရနဲ့ စာပေတိုက်က ထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ စာအုပ်ထွက်တဲ့အခါ အားပေးလိုက်ပါဦး။

□

သို့

ဦးဝင်းငြိမ်းရှင်

ကျွန်မက ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းကို ၅ တန်း၊ ၆ တန်း ကျောင်းသူဘဝက ဖတ်လာခဲ့တာ အခု အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးရတဲ့အထိလည်း အားပေးဖတ်ရှုနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်စူးဖော်ခြင်းကဏ္ဍမှာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ (ရွှေမဂ္ဂဇင်း)လိုထင်ပါတယ်။ အထောက်အပံ့ လှအောင်ရေးတာလားလည်း မသိပါဘူး။ တစ်နေ့ကို တစ်အိမ်မှာ လက်ဖက်သုပ်စားပြီး ရုပ်ကွက်ထဲက တစ်အိမ်ချင်းစီရဲ့ အတင်းပြောတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို မှတ်မိနေပြီး အရမ်းဖတ်ချင်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ လက်ဖက်သုပ်စားမလာတဲ့သူရဲ့အကြောင်းကို ပြောကြပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ဘဝကို ဖွဲ့ထားတာ ပြန်ဖတ်ချင်မိလို့ ဦးဝင်းငြိမ်းမှတ်မိရင် ပြည်လည်ဖော်ပြပေးစေချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာသွားတဲ့ မအေးချမ်းမေရဲ့ အင်တာဗျူးကိုလည်း Interview မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ နိုင်ငံခြားရောက် အနုပညာရှင်များ)သူများရဲ့ Interview တွေတော့ တွေ့ရပြီး အေးချမ်းမေအကြောင်း ဘာမှမသိရလို့ ဘဝင်မကျမိပါဘူး။ ကလေးတစ်ယောက် ရုကာသာသီရပြီး ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ

ဆိုတာ သူ့ကို အရင်ကတည်းက အားပေးခဲ့တဲ့သူတွေအနေနဲ့ သိချင်မိလို့ ကျွန်မတောင်းဆိုတာ ၂ ခုကို ဦးအနေနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ ဦးဝင်းငြိမ်း ကျန်းမာပါစေလို့ အမြဲဆုတောင်းလျက်...

မပြည့်ပြည့်

ဆရာ အထောက်တော် လှအောင်ရဲ့ ဝတ္ထုကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မမှတ်မိတော့ပါ။ ဖော်ပြခဲ့တဲ့မဂ္ဂဇင်း၊ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ခုနှစ်သတ္တရာစံလောက်သိရင်တော့ ရှာလို့ရနိုင်ပါတယ်။ အေးချမ်းမေရဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆက်အသွယ်ရခဲ့ရင် ဖော်ပြပေးပါမယ်။

□

ဆရာရေ မင်္ဂလာပါ။
နေကောင်းတယ်နော်။

မြို့မှာလာတင်ခဲ့ကြတဲ့ လက်ပံ၊ တိမ်မင်းသမီး၊ ကယန်းအလှနဲ့ မိုင်တိုင် ၂၆ (ကားကြီးမဟုတ်)မလွတ်အောင်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ကားကြည့်ပြီးတိုင်း ဆရာ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောဖြစ်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ အကယ်ဒမီနီးလာလို့ မဝေဖန်တော့ပါဘူး ဆရာရေ။ လစ်ကွက်၊ ဟာကွက်တွေ အဆက်အစပ် ကင်းမဲ့တာတွေ ပေါ့တီးပေါ့ဆ ရိုက်ထားတာတွေ အများကြီးပါပဲ။ English Subtitle မှာလည်း အလွဲတွေများနေတာတွေ့ရတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာတန်းထိုးတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ကမကောင်းရင်၊ သရုပ်ဆောင်တာ မပီပြင်ရင် ဘာထူးမှာလဲ။ ပြည်ပသွားပြကြတာလည်း ထားပါတော့။ *မ,လှ ရွာလည်ပြ* မှာ ဖြစ်နေကြရင်တော့ နောက်မှာ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ကားတွေ သွားပြခွင့်ရခဲ့ရင် တိုင်းတစ်ပါးက ကြုံပြီး *အထင်မကြီး* ဘဲ

www.burmeseclassic.com

မြစ်နေရင် ဒုက္ခ၊ မြန်မာကားကြည့်ပြီး ဒါမှ မြန်မာကားကွလို့ ကြွေးကြော်ရမယ်ကာလကို မျှော်မော့မော့နေရတယ် ဆရာ ရယ်။ ချစ်၊ ကြိုက်၊ ကွဲ၊ ညားထဲက ထွက်လာလို့ မျှော်လင့်မိ ပေမဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကိုရော၊ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကိုရော ဆီထိမိမိ ရိုက်ပြန်တာ မတွေ့ရပါဘူး။ ပင်လယ်ထက်က ခုဝန်နီ နဲ့ ဝေဠုကျော်ကို အကယ်ဒမီရမယ်လို့ ကျွန်တော်ဦး ဆုံး တစ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီနှစ်မှာတော့ ဇတ်လမ်းမှာ ပျော့ကွက် ဟာကွက်တွေရှိနေပေမဲ့လို့ အရမ်းကြိုးစားထားတဲ့ ပွေးပွေးရ မယ်ဆိုရင် ထိုက်တန်တယ်ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

အန်တီအေးရဲ့ ထိုလူမိုးဆီ အဆုံးသတ်သွားတာ နှမြော တယ်။ ဂီတပညာရှင်(အဟောင်း/ဝါကြီး)တွေက နောက်တက် ဝီတပညာရှင်(အထူးသဖြင့် အဆိုတော်တွေ)ကို ပြင်းပြင်းထန် ထန် ဝေဖန်တာ သိပ်မလုပ်ကြဘူးနော်ဆရာ။ အဟောင်းတွေ နဲ့ ပြန်ဆိုနေကြတာကိုလည်း လက်ဆင့်ကမ်းကြသားပဲဆိုပြီး ထိုင်ကြည့်နေကြတာ ဖျက်ဆီးရာရောက်နေတာကိုကျတော့ ခင်နာနာ မပြောကြဘူး။ ပင်ကိုက အေးချမ်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် အံ့နဲ့ မာယာမပါတဲ့ အသံနဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းဆိုခဲ့တဲ့ 'ဒေါ်မေရှင်' နဲ့ အောင်မြင်းရှစ်ပါး ဟာ အန်တီအေးကိုယ်တိုင် အလုပ်မဖြစ် ခဲ့တာ အများအသိပါပဲ။ ခုလည်း ဆိုလိုက်ကြတာ လူစေတက် ဆို ဆိုရမလိုပါပဲ။ နားထောင်ရင်းက 'အအေးဓာတ်' မရဘဲ 'နားကလေး'တစ်ခု FM တွေတလာရင် ကျွန်တော်ကတော့ ဝိတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒီသီချင်းဆိုရင် ဘုရားတန်ဆောင်းမှာ သူတို့အသံလူကြားမှာပဲဆိုတဲ့ 'လောက' က နားထဲတန်းပါလာ တယ်ပဲ ခံစားမိတယ်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရေးရရင် 'ငွေတစ်ပဲနဲ့ ငါ့ကြွင်းခေါင်းစာကိုင်ကြတာပဲလို့ ဝေဖန်ချင်လှတယ်။ 'သတ္တာ'နဲ့ 'သတ္တာ'ကို ပီအောင်မဆို(နားမလည်ဘူးထင် ဒါတယ်)တဲ့ အဆိုတော်၊ 'ဥပသကာ'က မှန်ပေမဲ့ 'ဥပါသီကာ' နဲ့တော့ 'ဥပါသကီ'လို့ ဆိုသူတဆိုရဲ့။ ရေးရရင်တော့ ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ပြောရဦးမယ် မထူးတော့ပါဘူး။ 'ဆိုညီထွဋ်'က ပြောဖူးတယ် မှန်းရစ်လေဦး ကို ဘယ်တော့ မီးထောင်ထောင် မရိုးဘူးတဲ့၊ ဟုတ်ပါ။ အရင်လူတွေဆိုတာ ခြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်ရတဲ့ မေချို(ချိုပြုံး) အပါ

အဝင်ပေါ့။(အဲဒီသီချင်းလည်း အန်တီအေး ဆိုတာ မကောင်း ပါဘူး။ ပိုသွားတယ်ထင်ပါတယ်) ခု ဟိုနာမည်သုံးလုံးနဲ့ မြန်မာ သံလိုလို Rap လိုလို အသံစူးစူး ဘယ်ကြားက ထွက်လာတဲ့ အသံမှန်းမသိတာကြီးနဲ့ ဆိုထားတာများ ကြားရင်တော့လား ဘယ်နေရာမှာမလဲမသိ။ အဲဒီ မခန့် ရေဒီယိုနဲ့ အင်တာဗျူး တစ်ခုမှာ ပျူးသူက မပြောရပါဘဲ 'မမ သီချင်းတွေက အများ ကြီး ပရိသတ်ရင်ထဲ ရောက်ခဲ့တာဆိုတော့လေ'ဆိုတာကို တစ်ခါမက ဇွတ်ကြီးဝင်ဝင်ပြောတော့ နားထောင်ရင်းက အံ့မယ်လေး အံ့ရော အံ့ရော၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခ ဟဲ့လို့ အောက်မေ့ခဲ့ရ ပါသေးဆရာ။ စာရှည်နေလို့ ရပ်လိုက်တော့မယ်။

ဆရာသံလွင်ကို ကိုလည်း ပြောလိုပါရဲ့။ စိန်ချည်ပေါင် ရည်/လမင်းမောင်မောင်က မြောက်ပေးရင် အရူးပုံနဲ့မြောက် တ်ဟာ တက်အောင်ကမယ့်သူပါလို့ ဆရာရေ။ ရေးဦးမှာ။ ဆရာ ပြောဖူးတယ်လေ ခပ်စပ်စပ်လေး ဝေဖန်ရင် တွေ့ရာ သင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းကြဘူးဆိုတော့ စိန်ချည်ပေါင်ရည်ကလည်း ရှမ်းဓား၊ တရုတ်ဓား၊ ဆာမူရိုင်းဓားသိုင်းသင်တန်းတွေ တက်ရင်း ရေးရတော့မှာပေါ့နော် ဆရာရယ်။

မုန်းလို့ဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ရုပ်ရှင်ဂီတကို ချစ်လွန်း၊ မြတ်နိုးလွန်းလို့ဆိုတာ 'ရင်ကွဲရစေ'။

ဆရာကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေ၊
ကျန်းမာအရေးအတွက် အလွှာ အရှင်မြတ်
ကောင်းချီးပေးတော်မူပါစေ။
စိန်ချည်ပေါင်ရည်(ခ)လမင်းမောင်မောင်
ပြင်ဦးလွင်

ဝေဖန်ရေးကို ကြိုဆိုပါတယ်လို့ အနုပညာရှင်တိုင်းက ဆိုကြတာပါပဲ။ လက်တွေ့မှာတော့ ဝေဖန်လိုက်ရင် မျက်စိ ပျက်ပျက် မျက်နှာပျက်ပျက် ဖြစ်တတ်ကြတာ ကိုယ်တွေ့မို့ ပြောတာပါ။ ဆရာကတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ နေတာဆိုတော့ အားမနာတမ်း ဝေဖန်လို့ ရပါတယ်။ ဆရာ ဆုတောင်းသလို ပွေးပွေး ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားကြပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

နန်းဆုရတီစိုးနဲ့ ဝတ်မုံရွှေရည်

ဝင်းနဲ့ ချစ်သူဝေ

အနုပညာပိုးဝင်လာပြီ ဆိုရင် အဲဒီပိုးကို သတ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အဘိုး၊ အမေ၊ အဒေါ်၊ ဦးလေး စတဲ့ သူတွေက အနုပညာအလုပ်ကို ဘယ်လောက်ပဲလုပ်လုပ် ကျန်တဲ့မျိုးဆက်တွေက ဝါသနာ ဝီဖီချင်မှ ပါတာပါ။ သရုပ်ဆောင် လင်းဇာနည်ဇော်ရဲ့သမီး မြူလင်းကိုကိုကတော့ အဘိုး၊ အဒေါ်၊ ဦးလေး၊ အမေတွေရဲ့ သွေးကို အပြည့်အဝ ယူထားပါတယ်။ လင်းဇာနည်ဇော်က အနုပညာအလုပ်တွေကို လုပ်ဆောင်နေပေမဲ့ သမီးဖြစ်သူကိုတော့ ပေးမလုပ်ပါဘူး။ ကျောင်းစာကိုပဲ အဓိကထား သင်ယူစေပြီး အနုပညာ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားစေပါဘူး။ စာပြီးရင်း စာပဲ လုပ်စေချင်နေပေမဲ့ မြူလင်းကိုကိုကတော့ စာကိုလုပ်ရင်း အနုပညာကို လည်း စိတ်ဝင်စား နေပါတယ်။ အနုပညာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့

ဝါသနာပါတဲ့ မြူလင်းကိုကို ကို ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပိုးအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူး ဖို့အတွက် ဝတ်စုံဒီဇိုင်းကို သူ များနဲ့ မတူချင်တဲ့ စိတ်ကူးရှိ တာကြောင့် ဂျပန်ကာတွန်း ဇာတ်ကောင်ရဲ့ ဝတ်စုံဒီဇိုင်း မျိုး မြူလင်းကိုကိုက စီစဉ်ခဲ့ ပါတယ်။ မြူလင်းကိုကိုရဲ့ ဝတ်စုံအတွက် ဒီဇိုင်းမှာ ညိုမာ သန့်(ဖူးသစ်ဖက်ရှင်)က ဖန် တီးပေးထားတာပါ။ ဝတ်စုံနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် မိတ်ကပ်နဲ့ ဆံပင်ဒီဇိုင်းကို Hana Yu Ki ကပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မြူ လင်းကိုကိုကလည်း ဆယ် ကျော်သက်ဖြစ်တာကြောင့် သူဝတ်ချင်တဲ့ ဝတ်စုံပုံစံများနဲ့ တကယ့်ကို လိုက်ဖက်လှပါ တယ်။ ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြူလင်းကိုကိုရဲ့ ဓာတ်ပုံများ ကို ဓာတ်ပုံ ကိုလင်း(Studio -K) က ရိုက်ကူးပေးထားပါ တယ်။ မြူလင်းကိုကို က နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်တစ်ခုခု မှာ စီးပွားရေးဘာသာရပ်ကို သင်ယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားပါ တယ်။ မြူလင်းကိုကိုက ကြော်ငြာတစ်ခု ရိုက်ထားပြီးပြီဆို တော့ အခုလို ဓာတ်ပုံရိုက်ရ တာ အဆင်ပြေလား။

သူများခိုင်းတဲ့အတိုင်း ရုပ်ပေးရုပ်ပိုက်ပိုက် ပာပုပ်ချင်ဘူး

ခင်လေးဖြင့်

ဓာတ်ပုံ - ကိုလင်း(Studio-K)

သမီး အမှန်အတိုင်း
 ပြောရရင် ဒါတွေနဲ့
 စိမ်းတယ်။ မေမေက
 ပေးမလုပ်တော့
 စိမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဝါသနာပါတယ်။
 အရင်တုန်းကထက်
 စာရင်တော့အဲဒီလောက်ကြီး
 မခက်တော့ဘူးထင်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ အများကြီး
 ကြိုးစားရပါဦးမယ်။

မေမေက အနုပညာ
 အလုပ် ပေးမလုပ်
 တာ အသက်
 ငယ်သေးလို့နဲ့
 တူတယ်။
 မေမေက သမီးကို
 ပညာရေးကိုပဲ လုပ်စေချင်
 တာ။ ပညာရေးကိုလုပ်ပြီး
 အနုပညာမလုပ်စေချင်ဘူး။
 မေမေနဲ့ ကြော်ငြာရိုက်
 ထားတာ ရှိတယ်နော်။
 ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတစ်ခုပဲ
 ရိုက်ထားတာ။
 အဲဒီကြော်ငြာကိုလည်း
 မေမေက သူနဲ့
 အတူတူပို့လို့
 သရုပ်ဆောင်ခိုင်းတာ။

နို့မို့ဆို ငြင်းတယ်။
လက်မခံဘူး။
သရုပ်ဆောင်ပိုင်းကိုပဲ
ပိုလုပ်ချင်တာလား။
သမီးက အနုပညာနဲ့
ပတ်သက်ရင်
အကုန်ဝါသနာပါတယ်။
ဘယ်လောက်ထိ
လုပ်ချင်လဲဆိုတော့
သမီးက အခုအချိန်မှာ

ဘာမှ မလုပ်ရသေး
ဘူးလေ။ တကယ်လို့
ပရိသတ်တွေအားပေးမယ်
ဆိုရင် အားပေးတဲ့အတိုင်း
အတာတစ်ခုအထိ
ကြိုးစားသွားမှာပါ။
မေမေဆီက ခွင့်ပြုချက်ရဖို့
ဘယ်လောက်ထိ
ကြိုးစားရမယ်ထင်လဲ။
မေမေက လုံးဝ

ပိတ်ပင်ထားတာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ အနုပညာ
အလုပ်ဆိုတာ ရေရှည်
မခံဘူးလေ။ ကံပေါ်မှာ
အရမ်းမူတည်တယ်
ဆိုတော့ သမီးကို
ပညာရေးနဲ့ပဲ
လုပ်စေချင်တာ။
ဒီအရွယ်ထိ
ပညာသင်ပေးပြီးပြီပဲ။
ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားတဲ့။
လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့်
ဆိုတာကိုပေါ့။
အဲဒီလိုပြောတော့
ညီမလေးကိုယ်တိုင်ကရော
ဘယ်လိုထင်လဲ။
သမီးကိုယ်တိုင်ကတော့
အနုပညာအလုပ်ကို
လုပ်ချင်တယ်။
ဝါသနာလည်းပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း
ကျောင်းတော့

အရင်သွားတက်ဦးမယ်လေ။
ပညာတွေအကုန်စုံတော့မှ
သေချာ ပြန်စဉ်းစားရမှာပေါ့။
မြူလင်းကိုကိုရဲ့ မေမေ
ပြောတဲ့စကားထဲမှာ အနု
ပညာကရေရှည်မခံဘူးဆိုတာ
ပါတော့ အဲဒီအပေါ် ဘာများ
ပြောချင်လဲ။
အနုပညာက ရေရှည်
မခံဘူးဆိုတာကလေ အနုပညာ
က ကံရော၊ ဉာဏ်ရော၊ ဝိရိယ
ရော သုံးမျိုးစလုံးပေါင်းမှရ
မှာ။ ကိုယ်က ဘယ်လောက်
ပဲတော်နေပါစေ၊ ဘယ်လောက်
ပဲကြိုးစားနေပါစေ၊ ကံနဲ့ စနိုး
နဲ့ မရှိရင် ဘယ်လိုမှမတတ်
နိုင်ဘူးလေ။ တခြားအလုပ်
တွေက ကိုယ်ကြိုးစားရင်
ကြိုးစားသလောက် တန်ပြန်
ပြန်ရတယ်။ အနုပညာ အလုပ်
က အဲဒီလိုကြီးမရဘူး။
မြူလင်းကိုကို ကို မေ

ခေက စာတွေကိုပဲ လုပ်ခိုင်းတော့ လူငယ်ဘဝကို ဘယ်လို ဖြတ်သန်းချင်လဲ။

အိမ်က အပြင်တွေဘာတွေ သိပ်ပေးမထွက်ပေမဲ့ New Year တို့၊ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့တို့ ဘာတို့ဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ လျှောက်လည်တယ်။ အိမ်မှာဆိုရင် Facebook ကြည့်တယ်။ TV ကြည့်တယ်။ ဒါပဲ။ အခုကတော့ စာမေးပွဲပြီးသွားတော့ မလုပ်တော့ဘူး။ အရင်ကတော့ တစ်နေ့ကုန် စာချည်းပဲ လုပ်ဖြစ်

နေတာပေါ့။
အဲဒီလိုဆိုတော့ အရမ်း ချုပ်ချယ်တယ်လို့ မခံစားရဘူးလား။

အပြင်ပေးမထွက်တာ ကိုတော့ ချုပ်ချယ်တယ်လို့ ခံစားရတယ်။ စာအများကြီး လုပ်ခိုင်းတာတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သမီးကိုယ် တိုင်က လုပ်ချင်လို့ လုပ်တာ ပဲကိုး။

တခြား ချွယ်တူကောင် မလေးတွေ အပြင်မှာ သွား တာတွေတော့ ဘယ်လိုခံစား ရလဲ။

အရမ်း အားကျတယ်။ အိမ်မှာဆိုရင် စကားပြောချင် စိတ်တောင် ပျောက်သွား တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနား ပြီးတော့။ သမီးကို မေမေက စကားပြောနည်းတယ်လို့သာ ပြောတာ။ အိမ်မှာသာ စကား ပြောနည်းတာ။ သမီးသူငယ် ချင်းတွေနဲ့ဆိုရင် ရေပက်မဝင် ဘူး။ အရမ်းပြောတာ၊ ပြော စရာမရှိ ပြောစရာ ဂျာပြီးတော့ ပြောတယ်။

အခုအချိန်မှာ ပညာရေး ဝိုင်းကို ဘယ်လောက်ထိ ဦးစားပေးလုပ်သင့်တယ် ထင်လဲ။

ပထမအရွယ် သမီးတို့ ဒီအရွယ်က ပညာရေးက အရေးကြီးဆုံးပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုယ်ကပညာတတ်မှသာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချနိုင်မှာလေ။ သမီးက ငယ် ငယ်လေးကတည်းက ဒါလုပ်၊ ဟိုဟာလုပ်ဆိုရင် ပြန်မေးတတ်

တယ်။ ပြန်မေးပြီး ဘာလို့ လုပ်ရမှာလဲ။ ဘာလဲပေါ့။ အဲဒါကို တချို့က ရိုင်းတယ် လို့ ထင်မှပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို လုပ်ခိုင်းတဲ့အလုပ်၊ ကိုယ်လုပ်မယ့်ကိစ္စကို ကိုယ် နားမလည်ဘဲနဲ့ သူများ ခိုင်း တဲ့အတိုင်း ရုပ်သေးရုပ်လို လုပ်ရတာကတော့ မကြိုက် ဘူးလေ။ ကိုယ်က တကယ် လို့ ပညာတတ်နေပြီဆိုရင် တော့ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစဉ်း စားစားနဲ့ သေချာဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ပညာရေး ကလည်းအရေးကြီးပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုခိုင်းရင် ပြန် မေးတတ်တဲ့အကူရှိတာပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ ဒါက ဘာလဲ။ ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲ။ အဲဒီလို အမိန့်ပေးပြီး ဟိုဟာ လုပ်၊ ဒီဟာလုပ်ဆိုရင် မျက် နှာက လုံးဝ ခုပုပ်နေပြီ။

ဒါဆို မြူရှင်းကိုကိုက သူများကို အမိန့်ပေးချင်လို့ ပညာတွေသင်ယူနေတာလား။

သူများ အမိန့်ပေးတာ တော့ လုံးဝ မလုပ်ချင် ဘူး။ အမိန့်ပေး ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အမိန့်ပေးတဲ့ခေတ် က ဟိုးအရင် တုန်းက

ကျွန်ခွဲပြီလေ။ အခုက သူများ နားလည်အောင် ရှင်းပြပြီး တော့ ခိုင်းတဲ့ ခေတ်လေ။
ပညာရေးပိုင်းမှာ ဝိုပြီး

ကြိုးစားဖြစ်တာရယ်၊ စဉ်းစားမှုလေးတွေ လုပ်တတ်တာက မေမေရဲ့သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေ ဘယ်လောက်ထိရှိလို့လို့ ပြောမလဲ။

မေမေက သမီးကို ရိုက်နှက်ပြီး ဟိုဟာလုပ်၊ ဒီဟာလုပ်ပြောတဲ့အထဲမှာ မပါဘူး။ နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးတဲ့အထဲမှာပါတယ်။ တခြားသမီးနဲ့ အရွယ်တူဆိုရင် စာလုပ်ဖို့ မိဘတွေက တောက်လျှောက် တွန်းအားပေးနေရတယ်လေ။ သမီးကျတော့ အဲဒီလို လုပ်ပေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ နားလည်သွားပြီ။ ငါ ဒါလုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒါ ကိုယ့်ဘာဝအတွက်ဆိုတာ ဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် ကိုယ့်ဘာသာပဲ လုပ်တော့တာ။ မေမေက နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးတာတွေ အရမ်းကို အရေးပါပါတယ်။

မိဘတွေပြောတာ ရှေ့မှာ နားထောင်ပေမဲ့ ကွယ်ရာမှာ လုပ်ချင်တာ လုပ်တတ်တဲ့ သူတွေရှိတယ်လေ။

မိဘတွေက နားလည်အောင်ပြောတာကောင်းတယ်။ ဆူရိုက်နေရင် ကလေးတွေက မိဘရှေ့မှာကြောက်ပြီး စာတွေအော်ကျက်ပြပေမဲ့ တကယ်ခေါင်းထဲမဝင်ဘူးလေ။ သမီးလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကကြီးမှပဲပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုတော့ ဒီလိုအသိ မရှိခင်ကတော့ အဆူခံခဲ့ရတာပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို သမီးစာအုပ်အောက်မှာဖုန်းရိုတယ်။ မေမေကအခန်းထဲဝင်လာရင် စာအုပ်လေးကိုပြန်ချ၊ အခန်းထဲကထွက်တာနဲ့ စာအုပ်အောက်ကနေ ဖုန်းမဟုတ်ရင် iPadနဲ့ ကာတွန်းစာအုပ်တွေရော အစုံပဲ။ စားပွဲခုံပေါ်မှာ စာအုပ်ကတစ်အုပ်ပဲ၊ ဘေးနားမှာက ဆော့စရာပစ္စည်းတွေက အစုံပဲ။ မုန့်ပန်းကန်တွေရော၊ အဲဒီလိုမျိုး

လုပ်ခဲ့တာ။ အခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ဒီခင်ဘာလတစ်လတော့ ကျောင်းစာမလုပ်ဘဲ ပေးနားထားပြီးနောက်လတွေမှာတော့ သင်တန်းတွေတက်ဖို့ စီစဉ်ပေးမှာလို့ ဘေးမှာရှိတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ လင်းဇာနည်ဇော်က ဆိုပါသေးတယ်။ မိခင်ရဲ့သွန်သင်ဆုံးမမှုနဲ့ ပညာရေးကို ဦးစားပေးနေသလို အနုပညာဝါသနာကိုလည်း မလျှော့တဲ့ မြူလင်းကိုကိုက ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးရေးအတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တာပါ။ မြူလင်းကိုကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးမှုမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူ ချစ်ချစ်ဇော်ကလည်း ဘေးနားကနေ ဘယ်လိုအိုက်တင်လေး လုပ်ကြည့်ပါလား၊ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားပြီး အိုက်တင်လုပ်နေခဲ့ ဂရုစိုက်ပေးခဲ့ကြတာပါ။ မျက်နှာဖုံးရိုက်ကူးမှုအတွက် ပါဝင်လုပ်ဆောင်ပေးသူများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။

■ ခင်လေးမြင့်

ခေါင်းနဲ့ ဖတ်တာထက် နှလုံးသားနဲ့ဖတ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်

ခင်လေးမြင့်

တစ်သက်တာစာပေဆုရှင်အဖြစ် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်များမှာ စာရေးဆရာတစ်ဦးစီပဲ ချီးမြှင့်ခဲ့ရာမှာ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် တစ်သက်တာ စာပေဆုအဖြစ် စာရေးဆရာ သုံးဦးကို ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် တစ်သက်တာ စာပေဆုရှင်ထဲမှာ ဆရာမခင်ဆွေဦးလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်သက်တာ စာပေဆုရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ဆရာမ ခင်ဆွေဦးက ဆိုပါတယ်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ် တာဝန်ကျေဖို့ ဘာတွေများ လိုအပ်မလဲ။

ကျွန်မရဲ့ အသက်က ၈၀ ကျော်သွားပြီ။ စာရေး သက်က ၃၀ ခန့်ရှိသွားပြီ။ အသက် ၁၂ နှစ်ကစပြီး ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု၊ နှုတ်ကပတ်စဉ်း၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတို့မှာ ရေးတိုလည်း ရေးတယ်။ ပြောရရင် ဆောင်းပါးနည်းပါတယ်။ ဆောင်းပါးလေးတွေ ရေးပါတယ်။ ရေးရင်း ရေးရင်းနဲ့ပဲ စာရေးဆရာဝန်ကို ရောက်လာတာပါ။ နောက်ဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုကို အသက် ၂၈ နှစ်မှာ ထုတ်တယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ် တာဝန်ကျေဖို့ စာများများ ရေးရမယ်။ စာဖတ်ရင်လည်း ကိုယ့်စာကို သူတို့သဘောမိကံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပျင်းရင်ပျင်းမယ်။ ဆရာမတို့က ရသစာပေကိုရေးတဲ့အတွက် ဘဝကိုရေးတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမက အသရသလေးတွေပါတာရှိတော့ ပရိသတ် ကြိုက်တယ်။ အရေးကြီးတာက သူတို့ဖတ်တဲ့အခါမှာ စိတ်ဝင်တစားဖတ်ဖို့ နည်း ခေါင်းနဲ့ဖတ်တာထက် နှလုံးသားနဲ့ ဖတ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်။ ဆရာမတို့က နှလုံးသား ရင်းရတာလေ။

အပေါ်ယံပဲဖတ်တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ရှိတယ်ဆို အယ်လိုခံစားရမလဲ။

အပေါ်ယံပဲ ဖတ်တယ်ဆိုရင် ဆရာမတို့ ပင်ပန်းရကျိုး မရှိဘူးပေါ့။

အခုခေတ် လူငယ်စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများကို ပြောချင်တာ ဘာများရှိဦးမလဲ။

ဒီနေ့ခေတ်ကတော့ တော်တော်တိုးတက်ပြီး နိုးကြားပါ

တယ်။ ကလေးတွေက တော်တော် တော်ကြတယ်။ ဂျူး ဆိုရင် အရမ်းတော်တာလေ။ တက်လာတဲ့ အခြားစာရေးဆရာ၊ ဆရာမတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ လူငယ်ထဲကပဲ တက်လာတာ။ အကြံပေးချင်တာကတော့ သူတို့လည်း ဆက်ပြီး အတွေးအခေါ်ကောင်းကောင်းရှိတဲ့ စာအုပ်တွေကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြန်ဖတ်ရမယ်။ ရေးလည်းရေးရမယ်။

ဆရာမကြီးနဲ့ လာရောက် ဆွေးနွေး အကြံဉာဏ်တောင်းတဲ့ သူတွေရော ရှိလား။

အဲဒီလို သတ်သတ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လာလာပြီး ဆွေးနွေးကြရင်းနဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲရှိတာတွေ သူတို့ကို ပြောပေးလိုက်တာပေါ့။

စာတွေ မဖတ်နိုင်ကြတဲ့ သူတွေမှာ အပြစ်မရှိဘဲ ခေတ်ရဲ့ သဘောအရ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေကြတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အချိန်ရှာပြီး စာဖတ်ကြပါလို့ စာရေးဆရာမ ခင်ဆွေဦးက ဆိုပါတယ်။

ခင်လေးမြင့်

စာရေးဆရာမ (ဒေါ်)ခင်ဆွေဦး

One Minute Interview

မြန်မာ့စုံရာတစ်မိနစ်တာ

အမျိုးသားစာပေဆုအတွက်

မရွှေစုအနုပညာရှင်

ခင်လေးမြင့်

၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆုကို ဆရာမ ခင်မြဇင်က ကောင်းကင်မိုးတိမ် ဝတ္ထုတိုများနဲ့ ရရှိခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ စာရေး ဆရာမ ခင်မြဇင်က တစ်ခုခုကို စိတ်ထိခိုက် ခံစားရတဲ့အခါမှာ စာများရေးသားလေ့ ရှိသူဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာမအနေနဲ့ အမျိုးသားစာပေဆုရင် ဖြစ်မယ်လို့ မျှော်မှန်း ခဲ့ပါလား။

အမျိုးသားစာပေဆုကတော့ တစ်ခါမှ မမျှော်မှန်းဖူးပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။

ဆရာမရဲ့ ရေးထားတဲ့ စာတွေတိုင်းကို စာဖတ်ပရိသတ် တွေ အကုန်ဖတ်ခွင့်ရတာမျိုးရှိလား။

တစ်ခါတလေကျတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုထိခိုက် ခံစား ရလို့ရေးထားတဲ့စာတွေကထုတ်လို့ မရဘဲ နှစ်တွေ အကြာကြီး နေမှ ထွက်လာတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ တချို့ကျတော့ လုံးဝ ပျောက်သွားပြီး ကိုယ့်မှာလည်း လက်ခံမရှိ၊ စိစစ်ရေးကလည်း ပယ်လိုက်နဲ့ ကြုံရဖူးပါတယ်။

အဲဒီလိုမျိုးဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲ။

တစ်ခါတလေကျတော့ ပြန်ဖတ်ချင်တယ်။ လွမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာလည်း မရှိတော့ဘူး။ မဂ္ဂဇင်းမှာလည်း အဖြစ်ရ တဲ့အတွက် မဂ္ဂဇင်းမှာလည်း မကျန်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုမျိုးလေး တွေလည်း ရှိပါတယ်။

အခုအချိန်မှာ ဝိတ်ပင်မှုတွေ မရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ ရေးသား ခွင့်ရတဲ့ စာအုပ်များ ရှိမလား။

ဟုတ်ကဲ့။ ဖန်တီးဖြစ်ပါတယ်။ အဓိဋ္ဌာမြို့ကလေး စာအုပ် ဆိုရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရေးခဲ့တာပါ။

လွတ်လပ်မှု မရှိခင်က ရေးတဲ့စာနဲ့ လွတ်လပ်မှုရှိတဲ့ အချိန် ရေးတဲ့စာတွေရဲ့ပုံစံ ပြောင်းလဲမှုရှိမလား။

လွတ်လပ်မှု မရှိခင်ကထပ်ဆင့်စဉ်းစားပြီး ဖတ်ရတဲ့စာတွေ ရေးတဲ့အခါ ကျတော့ ရိုးရိုးပရိသတ်နဲ့ နည်းနည်းကင်းကွာသွား မယ် ထင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရသစာပေက နည်းနည်းကျဆုံး သွားခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မယ်လေ။ ပြည်သူတွေရဲ့ တကယ့်ခံစားချက် အစစ်အမှန်တွေ ကျွန်မတို့စာပေတွေက တိုက်ရိုက် မဖော်ပြနိုင်တဲ့ အခါကျတော့ လွတ်အောင် ကွေ့ကောက်ကောက်လေးတွေ ရေးလာကြတယ်။ ရေးလာတဲ့အခါကျတော့ စာဖတ်သက်ရင့်တဲ့ လူတွေလောက်ပဲ နားလည်တဲ့ခေတ်ကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မတို့နဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တို့ကြားထဲမှာ အကွာ အဟပ်ဖြစ်ပြီး ရသစာပေကို စူးစိုက်မှု၊ လူတွေစိတ်ဝင်စားမှု အားနည်းသွားတယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်။

အရင်တုန်းက ထုတ်ခွင့်မရဘဲသိမ်းထားတာတွေက ထုတ် ပို့စာအုပ်တွေများ ရှိသေးလား။

အခုထွက်ထားတဲ့ အဓိဋ္ဌာမြို့ကလေး က အရင်တုန်းက ရေးထားတဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။ အခုမှထုတ်ဖို့ အခြေအနေ ကြုံလာလို့ ထုတ်ဖြစ်တာပါ။

စာရေးဆရာမ ခင်မြဇင်က အွန်လိုင်းနဲ့ ဝေးကွာနေတာ ကြောင့် အွန်လိုင်းမှာ ရသစာပေရေးသားနေသူတွေအတွက် နေရာရှာလာမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်လို့ ယူဆကြောင်း ဆိုပါသေးတယ်။

စာရေးဆရာမ ခင်မြဇင်

စိတ်ကူးနှစ်ခု ထပ်တူကျတဲ့ မင်္ဂလာပွဲနဲ့ ချစ်သူဝေ

ခင်လေးမြင့်

ချစ်သူဝေက ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလကုန်ပိုင်းမှာ မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ချစ်သူဝေ လက်တွဲမယ့်သူကို တော့ ပရိသတ်တွေသိပြီးသားပါ။ အဆိုတော်လင်းလင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ချစ်သူဝေနဲ့ လင်းလင်းတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ်လေး ပြောပြပေးပါလား။

ကိုလင်း(လင်းလင်း)က ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ထရီဇာက ခရစ်ယာန်ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘုန်းဘုန်းတွေကို ဆွမ်းကပ်မယ်။ ပြီးရင် Church married လုပ်မယ်။ ညစာစားပွဲကိုတော့ ဘုရားကျောင်းရဲ့ဘေးမှာ ကခန်းမမှာပဲ လုပ်မယ်။ ထရီဇာတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ဘဝမှာ ခိုးတူပေါင်ဖက်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ မိသားစု၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ချောင်းသာတို့တယ် Max မှာ ညစာစားပွဲလေးလုပ်ဖို့ရှိပါတယ်။

ချောင်းသာမှာ ညစာစားပွဲလုပ်ဖို့ ရွေးချယ်ဖြစ်တာကော။ အဓိကက ထရီဇာက မင်္ဂလာဆောင်ဆိုရင် Church Married ကို အရမ်းလုပ်ချင်တယ်။ ပြီးရင် ကမ်းခြေမှာ ပါတီဆွဲရတာ အရမ်းသဘောကျတယ်။ ထရီဇာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတာ နှစ်သက်ခဲ့ဖူးတာ အဲဒီလိုမျိုးလေး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို(လင်းလင်း)ကိုတော့ မပြောပြဖြစ်ဘူး။ ချောင်းသာမှာ သင်္ကြန်တုန်းက ဆီချင်းတွေ သွားဆိုပြီးပြန်လာတော့ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ချောင်းသာမှာလုပ်မယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ပျော်သွားတာပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့ဆန္ဒထားလည်းဖြစ်နေတယ်။ သူ့စိတ်ကူးလေးက အဲဒီလိုရှိတော့ ထရီဇာတို့နှစ်ယောက်စိတ်က တစ်ထပ်တည်းကျတယ်။ အစ်ကိုက ထရီဇာဖြစ်စေချင်တာကို လိုက်လုပ်ပေးတဲ့သဘောပါ။ အဲဒါကြောင့် ကမ်းခြေမှာ လုပ်ဖြစ်မှာ။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေအားလုံးအတွက် Church မှာ လုပ်ဖြစ်တယ်။ ချောင်းသာမှာက ထရီဇာတို့ကို အချိန်အများကြီးပေးနိုင်တဲ့သူ၊ သွားဖို့လာဖို့အတွက် အဆင်ပြေတဲ့သူ၊ သွားတာထက်ပို နှစ်ရက်လောက် အချိန်ကုန်မှာဆိုတော့ ချောင်းသာမှာပဲ ၂၀၀ လောက်နဲ့ ပျော်ကြက်ကြမယ့်ပွဲလေးပေါ့။

မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝတ်စုံတွေအကြောင်း ပြောပြပါဦး။ ဘုရားကျောင်းမှာက အန်တီပေါက်(မိုးကုတ်ပေါက်)ပေါက်(ပေါက်)ရယ်။ ကိုပြည်စိုးအောင်တို့ရဲ့ ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ဖြစ်မယ်။

ကမ်းခြေမှာက မပွဲ(My Favourite)နဲ့ Vivid မသဲရဲ့ ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ဖြစ်မယ်။ မိတ်ကပ်ကတော့ ထရီဇာကို အမြဲတမ်းလိမ်းပေးတဲ့ အန်တီနှင့်(ဒီဇင်ဘာနှင့်)ကပဲ လိမ်းပေးမှာပါ။

မင်္ဂလာပွဲမတိုင်ခင် ချစ်သူဝေနဲ့ လင်းလင်းတို့ရဲ့ မီးအိမ်ကဗျာ ဗီစီဒီ ထွက်ဖြစ်မလား။

ထရီဇာတို့ မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ ထွက်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီအခွေမှာ ထရီဇာတို့ ပရိသတ်တွေ အမှတ်ရစေမယ့် Video Clip လေးတစ်ခု ထည့်ပေးချင်လို့ပါ။ ထရီဇာတို့ဘဝမှာ ထရီဇာတို့မိသားစုရယ်၊ အနုပညာအလုပ်တွေ လုပ်နေကြတဲ့သူတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ပရိသတ်တွေရှိတယ်။ လူအင်အား အခက်အခဲ၊ နေရာထိုင်ခင်း အခက်အခဲကြောင့် ထရီဇာတို့မင်္ဂလာပွဲကို ပရိသတ်တွေ မပါဝင်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ထရီဇာတို့ လက်တွဲကြတဲ့ မြင်ကွင်းကို ပရိသတ်တွေကို အသိပေးတဲ့သဘောအနေနဲ့ အမှတ်တရ ထည့်ပေးမှာပါ။ ချစ်သူဝေက လင်းလင်းနဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း ၄ နှစ်မှာ ရွှေလက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ များကို ၂၀၁၄ ဇန်နဝါရီ ၃၀ ရက်နဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ ၁ ရက်များမှာ ပြုလုပ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခင်လေးမြင့်

လင်းလင်းနဲ့ ချစ်သူဝေ

ကလီယိုပါထရာ သို့မဟုတ်

စန္ဒီမြင့်လွင်

ခင်လေးမြင့်

စန္ဒီမြင့်လွင်က ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထဲမှာ တစ်ကိုယ်တော်စီးရီးသစ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ အခုထွက် မယ့်စီးရီးက စန္ဒီမြင့်လွင်အတွက် တတိယမြောက်တစ်ကိုယ် တော်စီးရီးဖြစ်ပြီး ကလီယိုပါထရာ လို့ စီးရီးနာမည်ကို လော လောဆယ်မှာ ပေးထားပါတယ်။ ကလီယိုပါထရာ သီချင်းကို စန္ဒီမြင့်လွင်က ဖြူဖြူကျော်သိန်းနဲ့ တွဲဖက်သီဆိုထားတာဖြစ် ပါတယ်။

စီးရီးနာမည်ကို လောလောဆယ်မှာ ကလီယိုပါထရာ လို့ ဘာဖြစ်လို့ ပေးထားတာလဲ။

အဲဒီသီချင်းက မဖြူဖြူကျော်သိန်းနဲ့ တွဲဆိုထားတာ ပါ။ သီချင်းဟောင်းကို Snare က ကိုနေဝင်းက Remix ပြန်လုပ် ပေးထားတာ။ အခွေထဲမှာ ထူးခြားတာက ထပ်ပါမယ်ဆိုရင် တော့ တခြားနာမည်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့လောလောဆယ်မှာတော့ ဒီနာမည်ကိုကြိုက်လို့ ပေးထားတာပါ။

ဖြူဖြူကျော်သိန်းနဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် တွဲဆိုဖြစ်တာလဲ။

မဖြူဖြူကျော်သိန်းနဲ့ကလည်း သီချင်းတွဲဆိုချင်တယ်။ နောက်ပြီး ထူးထူးခြားခြားလုပ်ရတာ ဝါသနာပါတယ်။ မဖြူကို ဒီသီချင်းပေးကြည့်တော့ မဖြူကလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒါနဲ့ လုပ်ဖြစ်တာ။ ဒီသီချင်းကို ပြန်ဆိုဖို့ ကိုမိုးမိုးက အိုင်ဒီယာ ပေးတာပါ။

လောလောဆယ် စီးရီးမှာပါတဲ့ တေးရေးတွေနဲ့ Featuring တွေကို ပြောပြပါဦး။

တေးရေးတွေက ဇဝါ၊ Snare, ဘန်နီဖြိုး၊ မောင်သစ်မင်း၊ ဂျေမ၊ အောင်သူ၊ ဆောင်းဦးလှိုင်တို့ပါတယ်။ Featuring ကတော့ လောလောဆယ်မှာ ဖြူဖြူကျော်သိန်းနဲ့ အားတီတို့ပါတယ်။

အတီးတွေကရော။

အတီးက ကိုကြီးကျော်၊ ဆောင်းဦးလှိုင်၊ ကိုချိုးကျော်၊ ဇင်မင်း၊ တက်ဒီတို့ပါတယ်။

အဲဒီတော့ တစ်ခွေလုံး ပြီးပြီပေါ့။

အတီးပိုင်းတော့ပြီးပြီ။ ဆိုပုံပဲ ကျန်တော့တယ်။

တတိယစီးရီးလည်း ဖြစ်တယ်။ ရှေ့က နှစ်ခွေကလည်း ပရိသတ်ကြိုက်ထားတာဆိုတော့ ဒီအခွေက ပရိသတ်အတွက် ထူးခြားမှု ပိုပေးနိုင်မလား။

ပရိသတ်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါ တယ်။ တတိယစီးရီးဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ပြီးပြီးရော မလုပ်ချင် ဘူး။ လုပ်ထားတာလည်း အားရတယ်။ သီချင်းတွေလည်း သေချာရှာထားတယ်။

New Year ဘယ်မှာရှိလဲ။

New Year က မန္တလေးမှာပါ။ မန္တလေးမှာ New Year ထဲ ဒီနှစ်နဲ့ဆို ၂ နှစ်ရှိပြီ။

စန္ဒီမြင့်လွင်က ကလီယိုပါထရာ သီချင်းမှာ Rapping ပိုင်း ကိုပဲသီဆိုထားပြီး နေဝင်း (Snare) က ဖန်တီးပေးထားပါတယ်။ တေးရေး မောင်သစ်မင်းရေးထားတဲ့ ဒီသီချင်းကို အယ်လ်ဒွန်းနီ က သီဆိုထားတာဖြစ်ပြီး ဖြူဖြူကျော်သိန်းနဲ့ စန္ဒီမြင့်လွင်တို့ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ပြန်လည်သီဆိုထားကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စန္ဒာမာရ

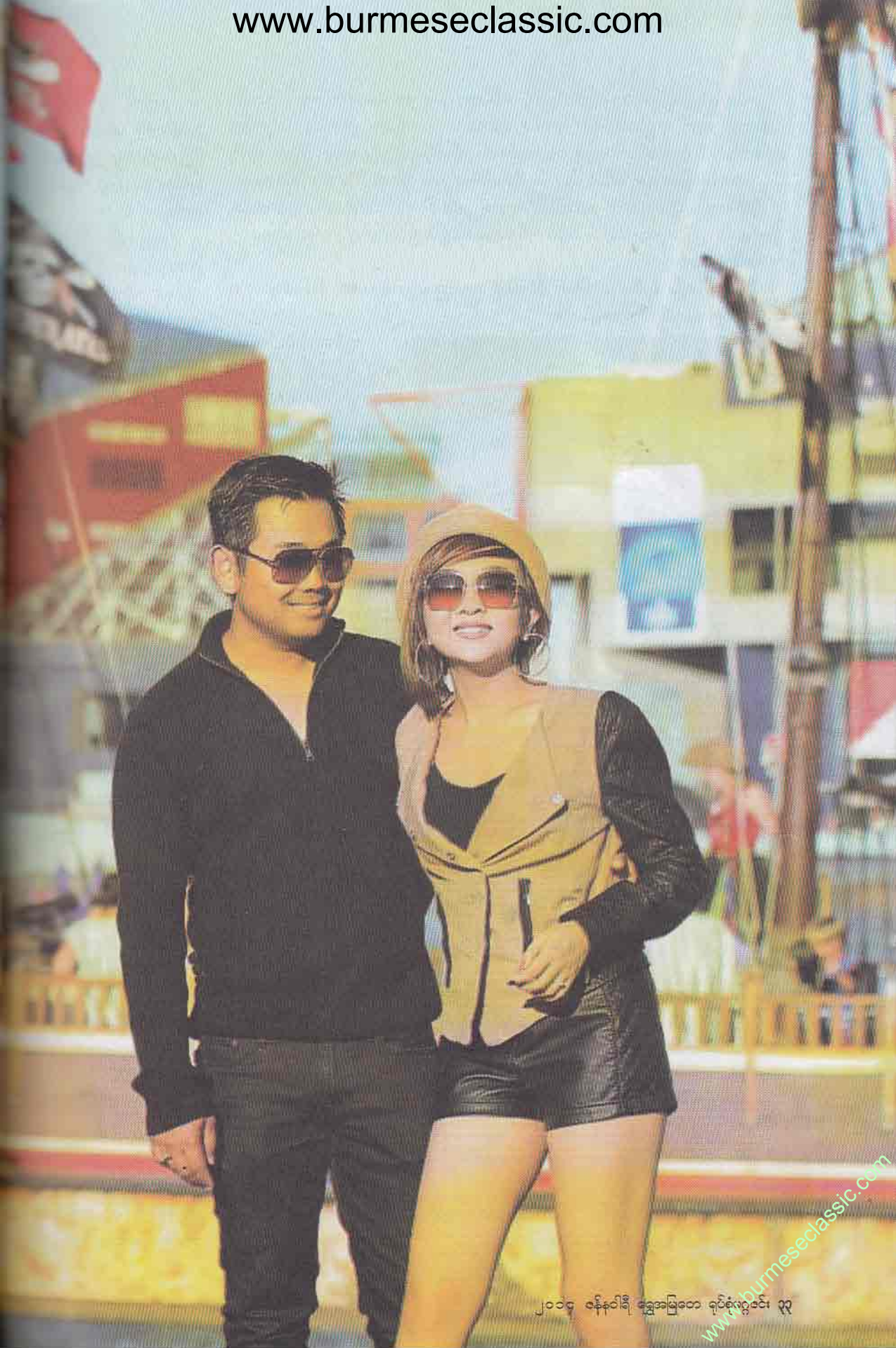

၂၀၁၄ ခုနှစ်က
 ဇင်းဆင်းများရဲ့
 မင်္ဂလာနှစ်လို ဆိုရမှာပါ။
 ၂၀၁၄ နှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ
 မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွဲ့ကြမယ့်
 ဆရာဝန်အောင်၊ အဆိုရှင်
 တော်တော်များများ ရှိပါတယ်။
 အဲဒီထဲမှာ ပိုင်းစုခိုင်သိန်းလည်း
 ပါဝင်ပါတယ်။
 ပိုင်းစုခိုင်သိန်းက အမေရိကန်ပြည်
 ထောင်စုမှာ နေထိုင်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမြင့်ကြူ၊
 ဆိုတဲ့သူနဲ့ ၂၀၁၄ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄ မှာ
 မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
 ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ပိုင်းစုခိုင်သိန်းတို့ရဲ့ ချစ်သူ
 သက်တမ်း ၃ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ပြီး
 ပိုင်းစုခိုင်သိန်း အမေရိက
 ဖျော်ဖြေရေးခရီးသွားချိန်မှာ
 စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။
 ရွှေလက်တွဲကြ တော့မယ်
 ပိုင်းစုခိုင်သိန်းနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမြင့်ကြူတို့ကို
 ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းအတွက်
 မေးမြန်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 ဥက္ကဋ္ဌမြင့်ကြူ
 ပိုင်းစုခိုင်သိန်းကို ချစ်သူအဖြစ်၊
 အလက်တွဲဖော် အဖြစ်
 အယ်လိုရွေးချယ်ခဲ့တာလဲ။

မတည့်အတူနေမယ့်

ပိုင်းစုခိုင်သိန်း နဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမြင့်ကြူ

ခင်လေးဖြင့်

သူ အနုပညာရှင်ဖြစ်တာ၊ မဖြစ်တာတော့ မဆိုင်ဘူး။ ၂၀၁၀မှာ အမေရိကကို သူ လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ဝါရှင်တန်ဒီစီမှာ ပွဲလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်တော့ မရှိဘူး။ ပွဲစဉ်တဲ မသိတာက ကျွန်တော်တို့ဆီကို အဆိုတော်တွေနဲ့ လာလည်မယ်၊ လိုက်ပို့ပေးပါပြောတာနဲ့ အိမ်မှာ သူတို့ နှစ်ညလောက်နေဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ စတွေ့ပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဟိုမှာနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ သူတို့အနုပညာနဲ့ အဆက်ပြတ်နေတာကြာပြီ။ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းဆိုတာတော့ သိတယ်။ သူ့အနုပညာ လှုပ်ရှားမှုတွေတော့ မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ အပြစ်မမြင်ပါ သီချင်းက ပေါက်နေတော့ နားထောင်ဖူးတယ်။

ဝိုင်းစုကို စပြီး စိတ်ဝင်စားချိန်မှာ ဝိုင်းစုကို အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်လား၊ သာမန်လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်လား။

ဝိုင်းစုကို ချစ်တဲ့အချိန်ကစပြီး ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ခဲ့တာလား။
Propose လုပ်တယ်။ ကြားထဲမှာလည်း ဖုန်းတွေပြောဖြစ်တယ်။ ချစ်သူဘဝရောက် သွားတယ်။ ချစ်သူဘဝရောက်ပြီး မကြာဘူး ကျွန်တော်က ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ် လိုက်တာပါ။
ဝိုင်းစုရဲ့ နှလုံးသားရေးရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့မှာ အဖြစ်အပျက်အချို့ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥက္ကာအပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်က ရိုက်ခတ်လာတာမျိုးတွေရော ရှိခဲ့သေးလား။
အဲဒီလိုမျိုးတွေ ပြောကြတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ခေါင်းထဲမှာ မရှိဘူး။ Past က Past ပဲ။ အခုလက်ရှိနဲ့ Future ပဲ စဉ်းစားတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တော့ အဲဒီလိုမျိုး ခွဲခြားထား တာတော့ မရှိပါဘူး။ သူ ဒီ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်တယ်။ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို ပျော်ပါ တယ်။

ဝိုင်းစုကို Propose လုပ် တော့ လူချင်းတွေ့ပြီးလုပ်တာ လား။ ဖုန်းထဲကနေပဲလား။

လူချင်းတွေ့ပြီး Propose လုပ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို လာလည်ပြီး နယူးယောက် ကို ဆက်သွားတယ်။ နယူး ယောက်ပွဲကို ကျွန်တော်လိုက် သွားပြီး တွေ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ Propose လုပ်တာ။

အဖြေကရော ဘယ် လောက်ကြာမှ ရလဲ။

သူက စဉ်းစားဦးမယ် ပြောပြီး မြန်မာပြည် ပြန်သွား တယ်။ သူ ပြန်သွားပြီး နောက်ထပ် သုံးလကြာမှာ ကျွန်တော်လည်း မြန်မာပြည် ကိုလာတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် အဖြေရတာ။

ဥက္ကာနဲ့ ဝိုင်းစုတို့က အနေအပြား ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ ကြတာဆိုတော့ ကြားထဲက ပြဿနာတွေရော ရှိခဲ့သေး လား။

တခြားပြဿနာတွေ တော့ မရှိဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့က ခဏခဏ စကားများ၊ ရန်ဖြစ် အဲဒီ လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ပြတ် သွားတာတော့ မရှိပါဘူး။

ဥက္ကာက ဒီမှာလည်း အလုပ်လုပ်မှာဆိုတော့ ဝိုင်းစု ကိုရော အနုပညာအလုပ် ဆက်လုပ်စေချင်လား။ ဥက္ကာ ရဲ့အလုပ်မှာ ပါဝင်စေချင်လား။

ကျွန်တော့် စိတ်ကူး အမှန်ပြောရရင် သူလည်း အောင်မြင်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ ပျော်တဲ့ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ် ကိုပဲ လုပ်စေချင်ပါတယ်။ သူ နားချင်တဲ့အချိန်မှာတော့ နား ပါ။ ကျွန်တော် မတန်ကြက်ပါ ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က အလုပ်တွေ စိတ်ဝင်စားလို့ သူ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အကောင်းဆုံးပေါ့။

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄ ချစ်သူ များနေမှာ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်တာ အမှတ်တရ ရှိသေး လား။

အမှတ်တရရယ်လို့ မမြင် ပါဘူး။ တစ်နှစ်ပဲ ဖေဖော်ဝါ ရီ ၁၄ ရန်ကုန်ကို လာတယ်။ သူ Show ဆိုတဲ့ဆီ လိုက် ကြည့်တယ်။ ဒါပါပဲလို့ ဥက္ကာ မြင်ကြုံက ပြောပေးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း က ထပ်ဖြည့်ပြီး ပြောပေးမိ တယ်။

ဝိုင်းစုနဲ့ ကိုဥက္ကာက တနင်္ဂနွေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်စေ တယ်။ တနင်္ဂနွေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးက

www.burmeseclassic.com

အမြဲတမ်းရန်ဖြစ်တယ်လေ။
သိပ်မတည့်ဘူး။ မတည့်တဲ့
အကျတော့ ဖေဖော်ဝါရီမှာ
ဟိလာဆောင်ရင် အိမ်ထောင်
ရေး ပိုခိုင်မြဲတယ်တဲ့။ တွက်
ချက်ကြည့်လိုက်တာ အဲဒီလို
နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဆိုရင်
ဖေဖော်ဝါရီမှာ ယူမယ်။ ဖေ
ဖော်ဝါရီမှာ ချစ်သူများနေ့ကို
ဆူးရင် အလှဆုံးပဲဆိုပြီး
အမှတ်တရဖြစ်အောင် ရွေး
ချယ်တာလို့ ဖြေပေးတာပါ။
ဒီနေ့ခိုင်သိန်း

အခုဆိုရင် ဝိုင်းစုက အနု
ညာလောကမှာ အောင်မြင်
နေတယ်။ ဒီလိုအောင်မြင်ချိန်
မှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တော်
တော် စဉ်းစားရလား။

အခု ပရိသတ်က အရင်
လောက်တော့ မဆိုးတော့ပါ
ဘူး။ သူ့ဟာနဲ့သူ အားပေး
အားကြတယ်။ အနုညာကို
အနုညာလိုပဲ အားပေးတတ်
ကြတယ်။ တချို့ကတော့
အချိုတာပေါ့။ ဝိုင်းစုစဉ်း
စားတာက အသက်အရွယ်နဲ့ပဲ
ဆိုးစားတယ်။ ဘယ်အသက်
အရွယ်မှာ ဘာလုပ်မယ်ဆိုပြီး
ငယ်ငယ်ကတည်းက စဉ်း
စားတယ်။ ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ
တော့ သတ်သတ်ပေါ့။
ဘယ်လိုစာတာနဲ့လည်း ဆိုင်
တယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်း
က ဝိုင်းစု အဆိုတော် ဖြစ်
နိုင်တယ်။ ကိုယ်ကြိုးစား
တယ်။ ကြိုးစားတဲ့အလျောက်
အဆင် ပြေတယ်။ အခု
အသက် ၂၇၊ ၂၈ လောက်မှာ
အိမ်ထောင်ပြုသင့်တယ်လို့
မိမိအစောကြီးကတည်းက
ကြံတွက်ထားပြီးသား။ ဟိုး
အရင် အသက် ၂၀ ကျော်
လောက်ကတည်းကပေါ့။

ဘယ်အရွယ်မှာ ကလေးမွေး
မယ်။ ဘယ်အရွယ်မှာ မိသား
စုနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေမယ်။
ဘယ်အရွယ်မှာတော့ အလုပ်
လုပ်သင့်တယ်။ အဲဒါတွေ
အကုန်လုံး ကြိုတွက်ထားပြီး
သားဖြစ်တဲ့အတွက် ဝိုင်းစုယူ
သင့်တဲ့အရွယ်မှာ အိမ်ထောင်
ပြုတဲ့သဘောပေါ့။

ဒီလို Planချထားပေမဲ့
ဘဝလက်တွဲဖော်အစစ်ကို
မတွေ့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ။

အပျိုကြီး ဖြစ်ရင်ဖြစ်
သွားမှာပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုးဆိုရင်
ယူဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်
ဖြစ်ချင်တဲ့ အရာလေးတွေကို
တတ်နိုင်သမျှ ပုံသွင်းယူရ
တယ်။ ဖြစ်တယ်။ မဖြစ်ဘူး
ဆိုတာတော့ ကံနဲ့ အများကြီး
ဆိုင်ပါတယ်။

အမေရိကခရီးစဉ် သွား
ရင်း ဥက္ကနဲ့ တွေ့တာဆို
တော့ Propose လုပ်ချိန်မှာ
ဥက္ကကို ဘယ်လိုအချက်တွေ
နဲ့ နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားခဲ့လဲ။

Propose မှာ ဘာမှ
မပြောခင် သူက အရင်ဆုံး
ယူမယ် စပြောတာ။ သူက
ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ။ ဘာမှ
မပြောဘူး။ ဝါရှင်တန်ဒီစီက
သူတို့အိမ်ကိုသွားလည်တာ။
နယူးယောက် Show ကျတော့
သူလိုက်လာတယ်။ Propose
လုပ်တယ်။ ယူမယ်။ လက်
ထပ်မယ်ပြောတာ။ ဝိုင်းစု
နည်းနည်းတော့ ကြောင်သွား
တယ်။ စဉ်းစားဦးလို့ အရမ်း
လည်း ဝေးတာကိုး။ သေချာ
စဉ်းစားဦးလို့ အနေဝေးရင်
ဘာဖြစ်မယ်၊ ညာဖြစ်မယ်
အများကြီး ပြောပြတယ်။
ပြောပြရင်း နောက်ဆုံးတော့

www.burmeseclassic.com

သူလည်း တကယ်ချစ်တယ်။ ဝိုင်းစုကလည်း တကယ်ချစ်တယ်။

ဥက္ကာကို အဖြေပေးတော့ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်ခဲ့တာလား။ ဒီအတိုင်းရည်းစားအဖြစ် အဖြေပေးခဲ့တာလား။

ဘဝလက်တွဲဖော် အစစ်အမှန်ကိုပဲ ဝိုင်းစု ရွေးချယ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ ရှိတဲ့အချိန်မှာ သူနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီလို ကွက်တိကျတယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဝိုင်းစု အပျော်ရည်းစားလည်းထားလိုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထားတော့ဘူး။ တည်တည်

တုံတုံ ထားမယ်။ သေချာ ရွေးချယ်မယ်။ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းတဲ့သူလည်းဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ်ကလည်း ချစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုမျိုးလူကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုတွေ့တယ်။ သူ့ကိုလေ့လာကြည့်တော့လည်း ကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရွေးချယ်ဖြစ်သွားခဲ့တာ။

ဥက္ကာဆီက ဘယ်လိုအချက်တွေကို ကြိုက်ခဲ့တာလဲ။

သူက ဝိုင်းစုကို ချစ်တယ်။ သဝန်တိုတာလည်း ရှိတယ်။ သူနဲ့ ရန်လည်းဖြစ်တယ်။ အပြန်အလှန်၊ အပေးအယူလုပ်တာလည်း ရှိတယ်။ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း အချင်းချင်းလည်း အဆင်ပြေတယ်။ အားလုံး အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ်။ မိသားစုလို ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ကိုယ်ပိုင်ရပ်တည်မှု ရှိတယ်။ အဓိကကတော့ ယောက်ျားပီသဖို့ လို

တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရွေးချယ်ပြီဆိုရင် ယောက်ျားပီသဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဝိုင်းစုလိုချင်တဲ့အချက်တွေအားလုံး ရှိတယ်။

သဝန်တိုမှုဒဏ်ကို ချစ်သူဘဝက ဘယ်လောက်ထိ ခံခဲ့ရလဲ။

သဝန်ကတော့ တိုတယ်။ သူက ပြီးရင် ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်းနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြီးရင်လည်း ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကတော့ ခဏခဏ ဖြစ်တယ်။

ဝိုင်းစုမှာက နှလုံးသား ရေးရာပြဿနာရှိထားတော့ ဥက္ကာကို အဲဒီအကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောထားလား။

ဝိုင်းစုက အစောကြီးကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သူဖြစ်တဲ့အတွက် သူ Propose စလုပ်တဲ့အချိန်မှာကိုက ဝိုင်းစုက ပြောထားပြီးသား။ လူတိုင်းမှာ အမှားအယွင်းမရှိခဲ့မယ်။ ဒါကို လက်ခံနိုင်ရင် ဆက်သွားမယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ရွေးချယ်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို အစအဆုံး သေချာပြောထားတာ ကောင်းတယ်။ အစအဆုံး ပြောပြတယ်။ သူ လက်ခံတယ်။ သူလက်ခံတဲ့အတွက်ကြောင့် လက်တွဲဖြစ်တယ်။ ဒါက

လည်း တစ်ဘဝလုံးမှာ မှားပြီးရင် ပြင်လို့မရဘူးဆိုတာကလည်း မရှိပါဘူး။ အပြစ်ပြောချင်တဲ့ သူကတော့ ပြောမှာပဲလေ။ ဒါကြီးကို မှားပြီး နောက်ထပ် ရွေးချယ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးတွေ ပြောကြတာပဲ။ သူတို့ဧည့် မရွေးချယ်ဘူးလား။ တစ်ခါ မှားပြီးရင်လည်း၊ လူတိုင်းမှာ မှားပြီးရင် ပြင်ဆင်ချိန်တော့ ရှိရမယ်။ မပြင်ဘဲနဲ့ ဆက်မှားရင်တော့ ပြောပေါ့။ ဒီဟာကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ထောက်ပြပြီး ပြောနေမယ်ဆိုရင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဥပမာ- ဝိုင်းစု မှားခဲ့တယ်။ မှားခဲ့တယ်ဆိုတာက သူ့မှာကို ဝိုင်းစု မကောင်းတာ လိုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှားဖြစ်ချိန်တန်လို့ ပြောကြားမိ

www.burmeseclassic.com

လို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီဝဋ်ကြွေး
တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ မှတ်
တယ်။

**အဲဒီအကြောင်းအရာနဲ့
ပိုင်းစုတို့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တာမျိုး ရှိခဲ့
သေးလား။**

မရှိခဲ့ဘူး။ ဝိုင်းစုခေါင်း
ဆံမှာလည်း ဘာမှမရှိတော့
ဘူး။ ဝိုင်းစုက စိတ်မပြတ်
ဘူးဆိုလည်း မပြတ်ဘူး။
အဖေအလမ်းလည်း ကြီး
တယ်။ စိတ်ပြတ်ပြီဆိုရင်
လည်း လုံးဝကို လှည့်
ကြည့်တတ်ဘူး။ ခေါင်းထဲ
မှာ မြူတစ်မျှန်တောင် မရှိ
တတ်ဘူး။ အဲဒီလိုမျိုးဆိုတာ
ဆို သူလည်း သိတယ်။ လူ
တစ်ယောက်မှာ ဘယ်လို
စိတ်ရှိလဲဆိုတာ အရမ်း
သိသာတယ်။ မိသားစုဘဝ
ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး
ဆိုနိုင်တယ်။ အဲဒီအတွက်
မိသားစုအတွက် ကြိုးစား
ကြတယ်။ သူလည်း ကြိုးစား
တယ်။ ဝိုင်းစုလည်း ကြိုးစား
တယ်။ အဲဒါပဲ ခေါင်းထဲမှာ
ရှိတာ။

**မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာနဲ့
အခရိကမှာ လိုက်နေမှာ
လား။**

ပထမတော့ ဝိုင်းစု
လိုက်နေမယ်။ အတူတူ
အလုပ်လုပ်ကြမယ်လို့ စဉ်း
စားတာ။ အခု ပြန်စဉ်းစား
တာက ဒီမှာလည်း အလုပ်
လုပ်လို့ ရနေတာပဲ။ အဓိက
အတွက် ပရိသတ် လက်ခံ
အောင် ဝိုင်းစု ဆက်လုပ်နေဦး
မယ်။ နောက်တစ်ခုက သူ
အလုပ်က ဒီမှာ ပြန်လုပ်
လည်း ရတယ်။ အဆင်ပြေ
တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ဒီမှာ
လည်း စလုပ်နေပြီ။ စလုပ်

နေပြီ ဆိုတော့ သွားလိုက် လာလိုက်ရှိမယ်။ သူ့အလုပ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း သွားဝယ်တဲ့
အချိန်မှာ သွားတာမျိုး၊ ဟိုဘက်မှာ လုပ်လို့ရတဲ့အလုပ်လုပ်၊ သွားလိုက်လာလိုက်ပေါ့။ နောက်ပိုင်း
နှစ်ကြာလာရင်တော့ ဟိုမှာပဲ အခြေချမယ်။ ဝိုင်းစုလည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်လောက်
ရှိပြီဆိုတော့ အခုသွားရင် ဘယ်ကဘယ်လို စလုပ်ရမုန်း မသိဘူး။ ကိုယ့်မိဘအသိုင်းအဝိုင်း
လည်း ဟိုမှာ မရှိတဲ့အခါကျတော့ အကယ်၍ ကလေးယူမယ်၊ ဘာညာဆိုရင်တောင် ဘယ်
တနေ ဘယ်လိုစလုပ်ရမုန်း မသိဘူး။ ဒီမှာ ကိုယ့်မိဘတွေရှိတော့ အားရှိတယ်။ နောက်ပိုင်း
ကလေးယူပြီး ကျောင်းထားတာတို့ ဘာတို့က ဟိုဘက်မှာပဲ ဖြစ်သွားမယ်။

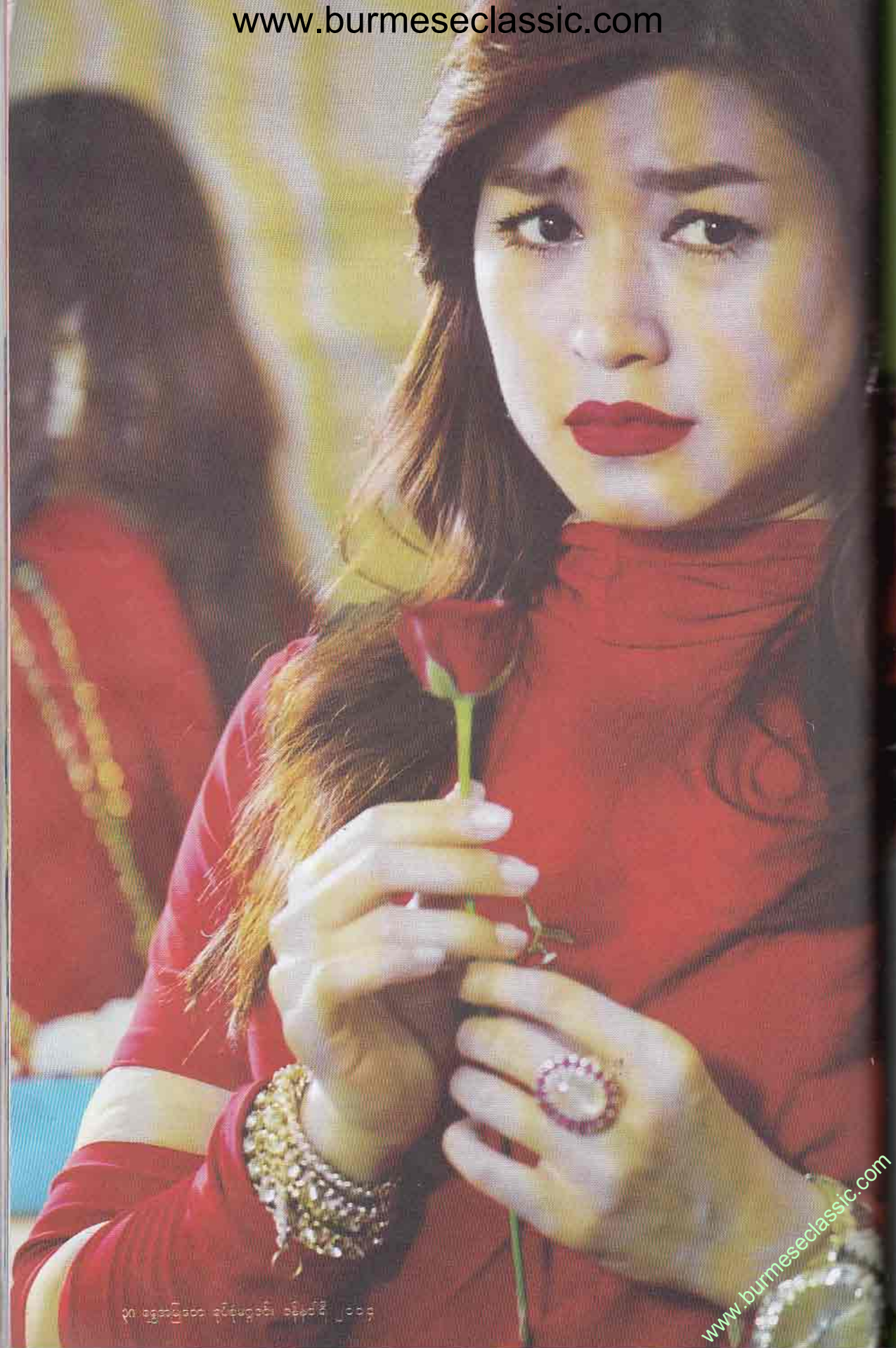
**ဒါဆို ဝိုင်းစု ဇာတ်ကားရိုက်တွေ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ်။ စီးရီးရော ဆက်
ထွက်ဦးမှာလား။**

စီးရီးကတော့ ဆက်ထွက်မယ်။ ဇာတ်ကားကတော့ အဆင်ပြေတာလေးတွေတော့ ရိုက်
ဖြစ်ဦးမှာပဲ။ ဒီနှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ပေါ့။ ကျန်တဲ့ ဟာတွေကတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်းပေါ့။ အရမ်းကြီး
တော့ မရိုက်ဖြစ်တော့ဘူး။

ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက ဆီဒိုးနားဟိုတယ်မှာ စုလျားရစ်ပတ် မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်မှာဖြစ်ပြီး မင်္ဂလာ
ညစာစားပွဲကို ကန်တော်ကြီးပဲလေ့စံဟိုတယ်မှာ ပြုလုပ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်္ဂလာသတို့သမီး
အရံများအဖြစ် မိစန္ဒီ၊ မြနှင်းရည်လွင်၊ ပန်းကြဲအဖြစ် နန်းသူဇာ၊ ကြည်နူးနိုင်၊ လက်စွပ် ပန်းကိုင်
အဖြစ် နန်းမြတ်ဖြိုးသင်း၊ Bobby Soxer တို့က ဆောင်ရွက်ပေးသွားကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ ■

ခင်လေးမြင့်

အောင်တိုင်းကျော် ဗီဒီယို
 ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ
 ညိုမင်းလွင်က နှင်းဆီနန်းတော် ဆိုတဲ့
 ဗီဒီယိုဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးထားပါတယ်။
 နှင်းဆီနန်းတော် ဇာတ်ကားက
 စတုတ္ထမြောက် နှင်းဆီကကြိုးလို့
 ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ
 နှင်းဆီကကြိုး၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ
 ချောကလက်ပိုင်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ
 နှင်းဆီနက္ကတ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားများမှာ

နေသော်နဲ့ ပျိုးဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ
 ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။
 နှင်းဆီကကြိုးက စာရေးဆရာ သွန်းနေစိုးရဲ့
 ချစ်သူဂုဏ်ထားတဲ့အိပ်မက် ဝတ္ထုကို
 ရိုက်ကူးခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဒီဇာတ်ကားကို
 ပရိသတ်များ နှစ်သက်ခဲ့ကြပါတယ်။
 နေသော်နဲ့ ပျိုးတို့ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုများမှာ
 ရှုံးတဲ့သူက နိုင်တဲ့သူရှေ့မှာ ဒူးထောက်ကြေး
 ပါဝင်တာကြောင့် ရှုံးတဲ့သူတွေက
 ဒူးထောက်ခဲ့ကြရပါတယ်။

နှင်းဆီနန်းတော်

ခင်ဇော်မြင့်

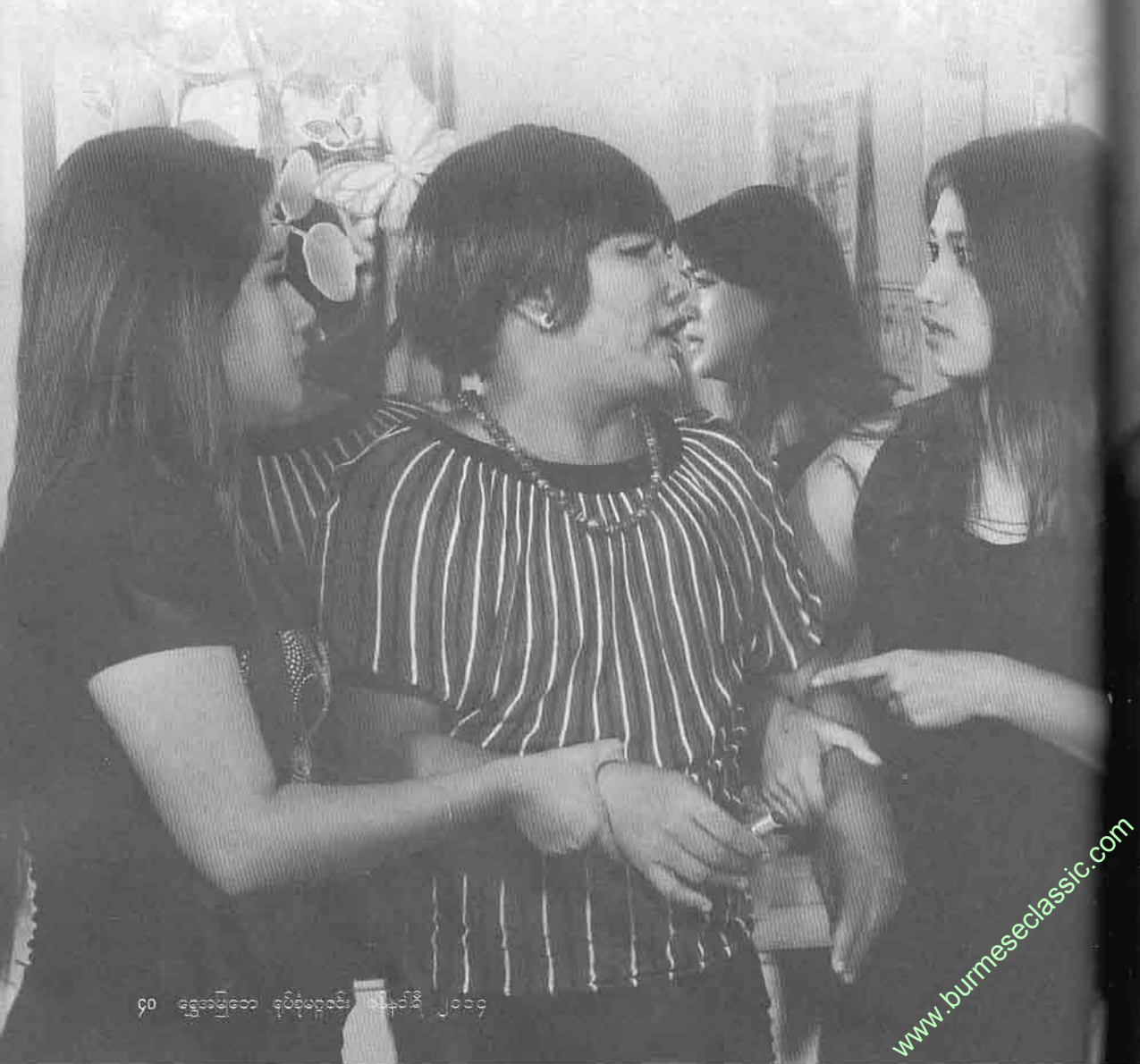
နှင်းဆီဇာတ်ကားများမှာ ပါတဲ့ Plotတွေကို ပရိသတ်များ သဘောကျသလို ဇာတ်ကောင်များ ခူးထောက်အရုံးပေးကြတာကို နှစ်သက်ကြပါတယ်။ နှင်းဆီကြိုး၊ ချောကလက်ဝိုင်၊ နှင်းဆီနွတ်ဇာတ်ကားတို့ကို လူမင်း၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့နဲ့ ရိုက်ကူးထားတာဖြစ်တဲ့ အတွက် နှင်းဆီနန်းတော် ဇာတ်ကားကိုလည်း လူမင်း၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့နဲ့ပဲ ရိုက်ကူးထားပါတယ်။ နှင်းဆီနန်းတော်မှာ နေသော်(လူမင်း)က ပျိုး

(အိန္ဒြာကျော်ဇင်)ကို ရုက္ခဗေဒစာတမ်းဖတ်ပွဲတစ်ခုမှာ စပြီးစိန်ခေါ်မှုနဲ့ စထားပါတယ်။ နှင်းဆီကြိုးမှာ နေသော်က ပျိုးဆီကို နောက်ကျောပေးပြီး စကားပြောတဲ့ ဗီဒီယိုအခွေတစ်ခွေပိုပြီး ဖုန်းနဲ့ အလောင်းအစား လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ချောကလက်ဝိုင် ဇာတ်ကားမှာ Mr.Guitarဆိုင်မှာ ကျောခိုင်းပြီး စိန်ခေါ်ခဲ့သလို၊ နှင်းဆီနွတ်မှာတော့ ပြင်သစ်ပွဲတော်ဖြစ်တဲ့ Carnaval ပွဲတော်မှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး စိန်ခေါ်မှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ

ပါတယ်။ နှင်းဆီနန်းတော်ဇာတ်ကားမှာတော့ လူသိရှင်ကြား ပရိုဂျက်တာကနေ စိန်ခေါ်လိုက်တာပါ။

အဲဒီလို စိန်ခေါ်မှုက လူသိရှင်ကြားဖြစ်သွားပါတယ်။ နေသော်နဲ့ ပျိုးတို့က သူတို့ရဲ့ အလောင်းအစားကို Facebook ပေါ်မှာ Fan Page တစ်ခုဖွင့်လိုက်ပြီး လူတွေ အားလုံးသိအောင် လုပ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ပျိုးကို နေသော်က တစ်ခုခုလုပ်တော့ မယ်ဆိုရင် Facebook ပေါ်ကနေ ကြေညာသလို ပျိုးကလည်း ကြေညာ

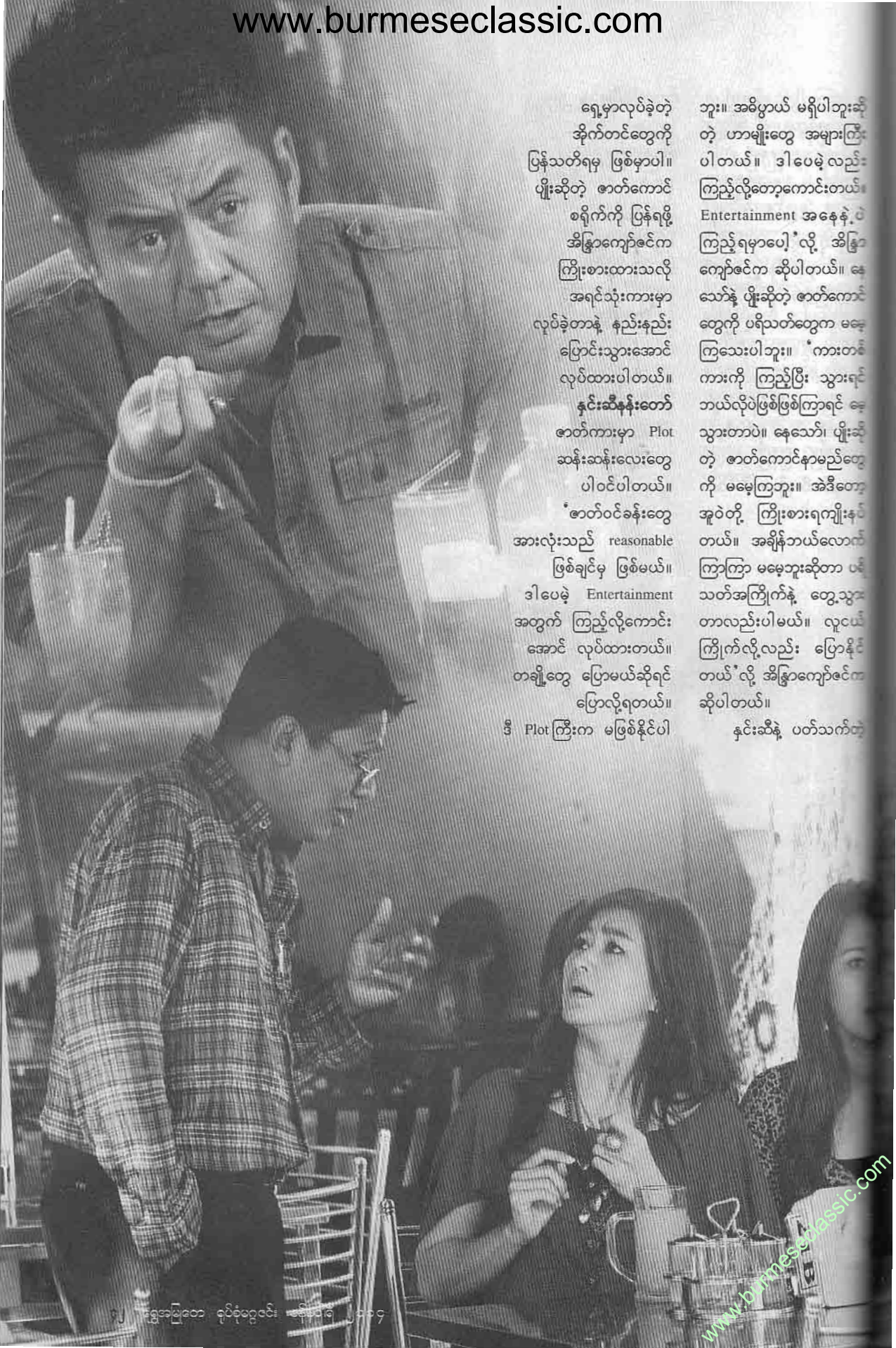
ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် နေသော်ရဲ့ Fan တွေရှိလာသလို ပျိုးရဲ့ Fan တွေလည်း ရှိလာပါတော့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ပျိုးကိုထောက်ခံတဲ့ အားထုသူတွေက နေသော် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို ဝိုင်းရှာပေးကြတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ နေသော်နဲ့ ပျိုးတို့ရဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အခြားသူတွေပါ ပါလာခဲ့ပါတယ်။ နေသော်နဲ့ ပျိုးတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို Facebook က သူငယ်ချင်းတွေက ကူညီပေးမှုတွေလည်း လုပ်ပေးကြပါတယ်။

Facebook သုံးတာက အခုအချိန်မှာ တော်တော်လေး လူသိ ပြန့်နှံ့နေပြီ ဖြစ်တာ ကြောင့် ခေတ်အခြေအနေ အလိုက် ဒီဇာတ်ကားထဲမှာ အညှိသုံးထားတာ ဖြစ်ပါ တယ်။ နှင်းဆီနက္ကတ် ဇာတ်အပိုင်းမှာ နှင်းဆီနပတ် ဘက်တာ၊ နေသော်နဲ့ ပျိုးတို့ ခေတ်သက်တဲ့ ဇာတ် ကား သွက်မလာတော့ဘူးလို့ ထင် အကြပေမဲ့ ၆ နှစ်ကျော်၊ ၇ နှစ်နီးပါးမှ နှင်းဆီနန်း ဆော်ဆိုပြီး ပြန်ဖြစ်လာတာ ပဲ။ နှင်းဆီ နန်းတော် ဇာတ်

ကားက နှင်းဆီကကြိုးရဲ့ နောက်ဆုံးဇာတ်ကား လည်း ဖြစ်လာ နိုင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူမင်း၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့ရဲ့ အတွဲဖြစ်ဖို့ဆိုတာတော့ မသေချာတော့ပါဘူး။ နှင်းဆီနန်းတော် ဇာတ်ကားက နှင်းဆီနက္ကတ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားနဲ့ နှစ်များစွာ ကွာခြားတာကြောင့်

ရှေ့မှာလုပ်ခဲ့တဲ့ အိုက်တင်တွေကို ပြန်သတ်ရမှ ဖြစ်မှာပါ။ ပျိုးဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင် စရိုက်ကို ပြန်ရဖို့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်က ကြိုးစားထားသလို အရင်သုံးကားမှာ လုပ်ခဲ့တာနဲ့ နည်းနည်း ပြောင်းသွားအောင် လုပ်ထားပါတယ်။

နှင်းဆီနန်းတော် ဇာတ်ကားမှာ Plot ဆန်းဆန်းလေးတွေ ပါဝင်ပါတယ်။

ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ အားလုံးသည် reasonable ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ Entertainment အတွက် ကြည့်လိုကောင်း အောင် လုပ်ထားတယ်။ တချို့တွေ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလိုရတယ်။

ဒီ Plot ကြီးက မဖြစ်နိုင်ပါ

ဘူး။ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူးဆို တဲ့ ဟာမျိုးတွေ အများကြီး ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကြည့်လိုတော့ကောင်းတယ်။ Entertainment အနေနဲ့ပဲ ကြည့်ရမှာပေါ့'လို့ အိန္ဒြာ ကျော်ဇင်က ဆိုပါတယ်။

နေ သော်နဲ့ ပျိုးဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင် တွေကို ပရိသတ်တွေက မနေ ကြသေးပါဘူး။

*ကားတစ် ကားကို ကြည့်ပြီး သွားရင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကြာရင် နေ သွားတာပဲ။ နေသော်၊ ပျိုးဆို တဲ့ ဇာတ်ကောင်နာမည်တွေ ကို မမေ့ကြဘူး။ အဲဒီတော့ အူဝဲတို့ ကြိုးစားရကျိုးနပ် တယ်။ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာကြာ မမေ့ဘူးဆိုတာ ပရိ သတ်အကြိုက်နဲ့ တွေ့သွား တာလည်းပါမယ်။ လူငယ် ကြိုက်လို့လည်း ပြောနိုင် တယ်'လို့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်က ဆိုပါတယ်။

နှင်းဆီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့

ဇာတ်ကား နှင်းဆီနုကွတ်
 အပြီးမှာတော့ မရိုက်တော့
 သူ့လို စဉ်းစားထားကြပေမဲ့
 နှင်းဆီနုနုတော်ဆိုတဲ့ ဇာတ်
 ကားတော့ ထပ်မံ ပေါ်လာခဲ့
 ပါတယ်။ အဋ္ဌမမြောက်
 အနုဆိုတဲ့ ဗီဒီယိုဇာတ်ကား
 နဲ့ ညိုမင်းလွင်နဲ့ လူမင်းတို့
 ရိုက်ကူးချိန်မှာ လူမင်းက
 ဇာတ်ကားထဲမှာ မင်္ဂလာပါ
 သူရီလို့ နှုတ်ဆက်ပြောရ
 နေအစား မင်္ဂလာပါပျိုးဆို
 ခဲ့ ကောင်းလေးကို ပြောရာ
 ကနေ နှင်းဆီနုနုတော်ကို
 အညှော်ဆောက်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပါ
 တယ်။ နှင်းဆီဇာတ်ကား
 ကျွန်ုပ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ပျိုးရဲ့
 ဇာတ်ထဲကို ဘယ်အချိန်မှာ
 နှင်းဆီနုနုရောက်လာမယ်။
 နှင်းဆီ နှုတ်ခမ်းမှာ နှင်းဆီ
 နှုတ်ခမ်းကိုထားတာ ဖြစ်စေရ
 နေအတွက် နေသော်ရဲ့ စိန်ခေါ်
 ပြောပျိုး ပျိုးရဲ့ ပြန်လည် စိန်
 ခေါ်မှုတွေ နှင်းဆီနုနုတော်မှာ

ကြည့်ရှုရမှာဖြစ်ပါတယ်။
 နှင်းဆီနုနုတော်
 ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားနာမည်ရဲ့
 အဓိပ္ပာယ်ကဇာတ်လမ်းထဲမှာ
 အရေးကြီးတဲ့
 အနေအထားတစ်ခုကနေ
 ပါနေတဲ့အတွက်
 အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို
 ဇာတ်ကားကြည့်မှပဲ
 နားလည်ပါစေတော့လို့
 ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်က
 ဆိုပါတယ်။ နှင်းဆီနုနုတော်
 ဇာတ်ကားကို
 နိုင်ငံဘာလထဲမှာပဲ
 ရိုက်ကူးပြီးစီးထားတာကြောင့်
 ပရိသတ်တွေ
 အချိန်နည်းနည်းတော့
 စောင့်ရဦးမှာပါ။
 ဒီဇာတ်ကားအတွက်
 ဇာတ်လမ်းနဲ့ ဇာတ်ညွှန်းကို
 ညိုမင်းလွင်ကပဲ
 ရေးသားထားတာဖြစ်ပါတယ်။

■
 ခင်လေးမြင့်

မြန်မာဖက်ရှင်ရှက်သတ္တပတ်

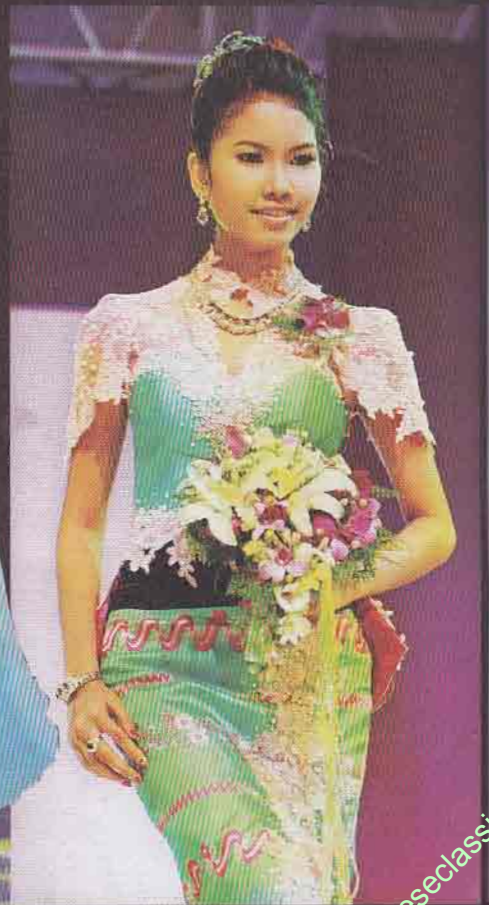
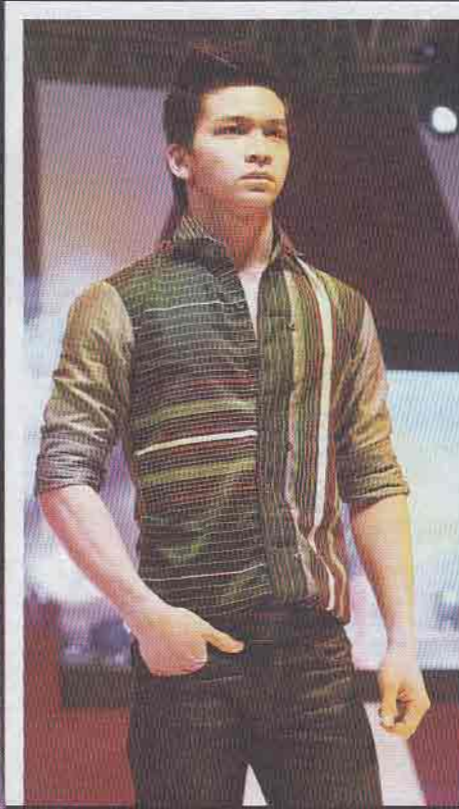
Myanmar Fashion Week 2013

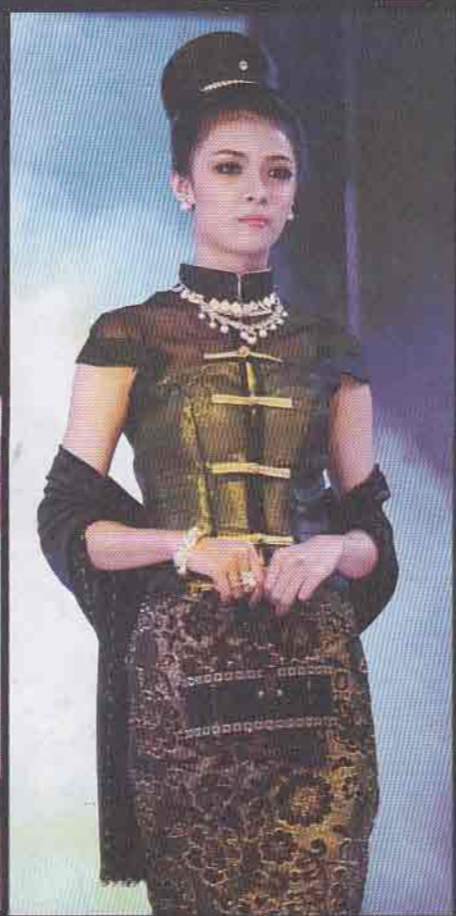
ခင်ဇော်မြင့်

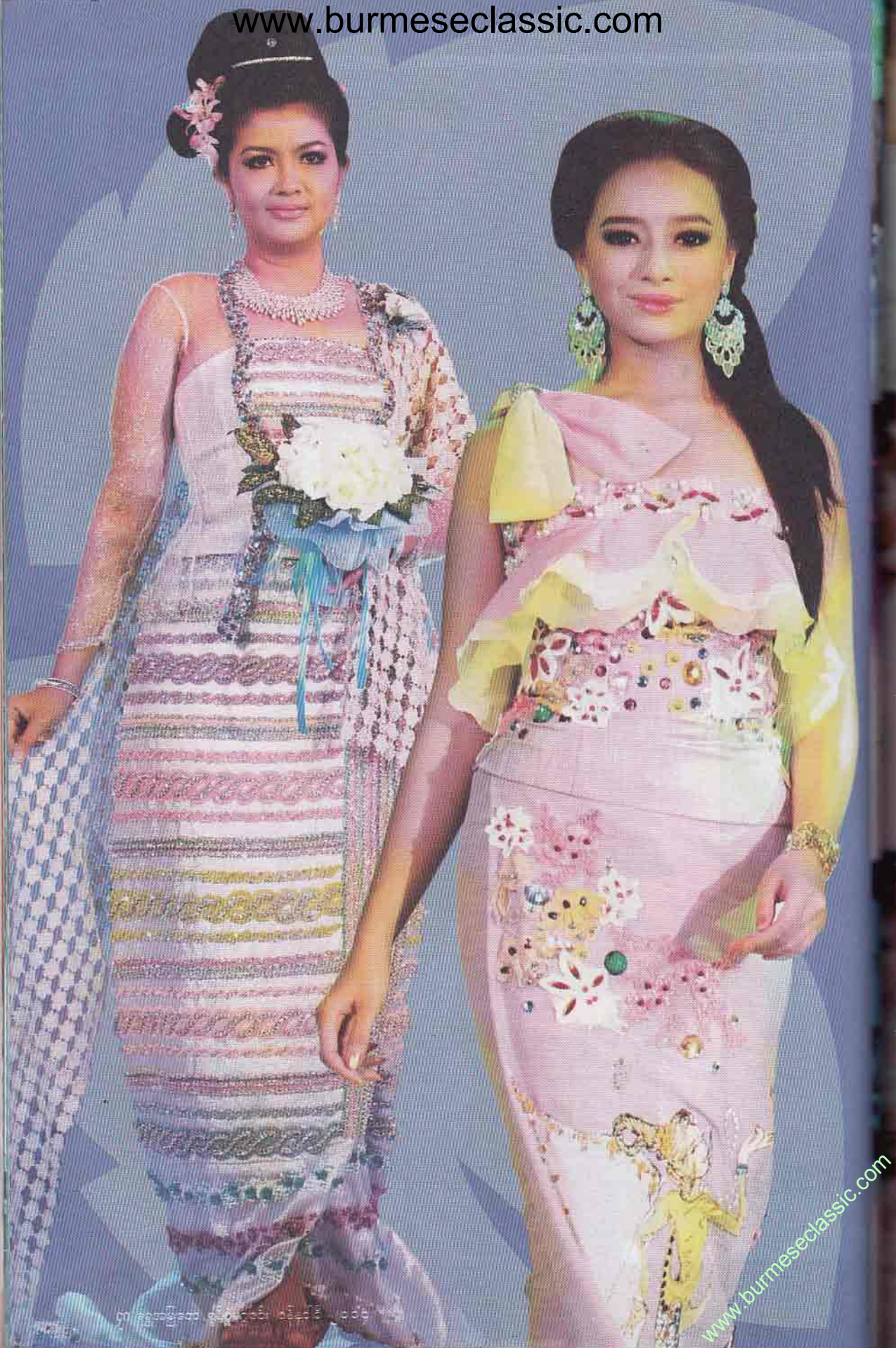

Talents & Models ကို ဦးဆောင်နေတဲ့
 တင်မိုးလွင်က Myanmar Fashion Week
 (MFW 2013) မြန်မာဖက်ရှင်ရက်သတ္တပတ်
 ဦးဆောင်ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ဒီပွဲကို
 ၂၀၁၃ ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက်က ရန်ကုန်မြို့
 ဆူလောဘုရားလမ်းရှိ Traders ဟိုတယ်မှာ
 ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာဖက်ရှင်
 ရက်သတ္တပတ်ဆိုတဲ့အတိုင်း မြန်မာတွေရဲ့
 ညက်ဖက်ရှင် ဒီဇိုင်းများ၊ မြန်မာချည်
 ဆည်များကို အသုံးပြုပြီးဆန်း
 ဆန်းတဲ့ ဒီဇိုင်းများ ဖန်တီးမှု
 တို့ကို မြင်တွေ့ရတာဖြစ်ပါ
 တယ်။ ချည်ထည်များပေါ်မှာ
 နံရိုးများရေးဆွဲပြီး အခြား
 Accessories များနဲ့ဖန်တီး
 ထားတဲ့မြန်မာမိန့်ကလေး
 များအတွက် ဝတ်စုံဆန်း
 ဆန်းလှလည်း ဒီဇိုင်းနာ
 များကတင်ဆက်ပေးခဲ့တာပါ။
 Myanmar Fashion Week (MFW 2013)
 ကျင်းပခင် မန္တလေးမှာ မန္တလေး
 ဖက်ရှင်ရက်သတ္တပတ်နဲ့ ရန်ကုန်
 ဖက်ရှင်ရက်တာမှာ ရန်ကုန်ဖက်ရှင်
 ရက်သတ္တပတ်များကို တင်မိုးလွင်
 တင်ဆက်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။
 Myanmar Fashion Week
 (MFW 2013) မှာ ဒီဇိုင်းနာ မမေ့
 (The 2nd Collection), ခင်စန်းဝင်း၊
 ညင်ညင်၊ မပဲ့ (My Favourite),
 နှင်းစိုင်း၊ ဥဒ္ဓာကျော် (OMK),
 နေအေး၊ စိုင်းလတ်၊ ဉာဏ်ဉာဏ် (လှည်း
 ကန်) နဲ့ မမီးမီး (ခောင်းမတန်) တို့ရဲ့
 ဒီဇိုင်းများပါဝင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။
 ဝတ်စုံကလေးလည်းဖြစ်တာကြောင့်
 မြန်မာထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံများကိုလည်း
 တင်ဆက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင်
 ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဝတ်စုံများကိုအသုံးပြုပြီး
 အခြားသားဝတ်စုံအင်္ကျီများ ဖန်တီးချုပ်
 ဆွဲမှုကိုလည်း တင်ဆက်ပေးခဲ့တာပါ။
 တင်မိုးလွင်က ၂၀၁၄ နှစ်ဆန်းမှာ
 International Fashion Week ကို ပြည်ပမှ
 မြန်မာများ၊ မြန်မာပြည်မှ ဒီဇိုင်းနာများနဲ့
 ပြုလုပ်ဦးမှာဖြစ်ပါတယ်။
 ■ ခင်လေးမြင့်

Gravity စေတီအားမှ ရျောချိကလုနီနဲ့ စန်ဒရာဘူးလော့ခ်

စန်ဒရာဘူးလော့ခ်

ရီတာအောင်၊ NY၊

နောက်ဘဝတွေကျရင်
 တက်ဆက်စ်ပြည်နယ်
 Austin မြို့လေးကို
 ပြောင်းရွှေ့နေကြပါစို့။
 တကယ် အတည်ပြောနေတာပါ။
 အဲဒီနေရာက ငြိမ်းချမ်းတဲ့
 နတ်ပြည်ပဲ။ ပိုကောင်းတဲ့
 မနက်စာလည်း
 စားခွင့်ရှိသေးတယ်။
 အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု
 Texas ပြည်နယ်ရဲ့မြို့တော်ဖြစ်ပြီး
 နိုင်ငံအတွင်း နာမည်ကြီးတဲ့
 တက္ကသိုလ်ကျောင်း၊
 ကောလိပ်ကျောင်းတွေလည်း
 အများကြီးရှိနေတယ်။
 နေထိုင်ကုန်ကျစရိတ်ကို
 တွက်ကြည့်ရင်
 အခြားမြို့တွေထက်တောင်
 သက်သာတယ်။
 ဟန်ဆောင်
 ပန်ဆောင်မှုတွေလည်း မရှိ
 အစဉ်တည်ငြိမ်အေးချမ်း
 နေတတ်တယ်။
 အရာရာတိုင်း ပုံမှန်အရှိန်လေးနဲ့ပဲ
 အေးအေးဆေးဆေး
 လည်ပတ်နေတယ်။ အံ့ဩစရာ
 ပီစီသေးသေးလေးတော့
 ဖြစ်ပွားနေသား။
 ကော်ဖီသောက်ချင်စိတ်ပေါ်လို့
 ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ရင်

တီးဝိုင်းအသေးစားကလေးတစ်ခုက ဧည့်ခံဖျော်ဖြေနေလိမ့်မယ်။
 ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ခံစားချက်ကို ရသွားမှာ။ အဲဒါ အော်စတင်မြို့ မှာရှိတယ်။
 Vogue မဂ္ဂဇင်းရဲ့ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
 Sandra Bullock နေထိုင်တဲ့ အော်စတင်မြို့က ကော်ဖီဆိုင်ကလေးကို
 ညွှန်းနေတာပါ။ မြို့ကလေးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိလွန်းတာကြောင့်လည်း
 ဟောလိဝုဒ်က ကျော်ကြားတဲ့ စန်ဒရာဘူးလော့ခ်လို မင်းသမီးတစ်ယောက်
 အခြေချနေထိုင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ နယူးယောက်စ်မြို့တော်ကြီးရဲ့
 မြေအောက်ရထား Subway အတွင်းက စိတ်ပျက်စရာ ဆူညံသံတွေနဲ့
 ဝေးရာကို ရှောင်ပြေးရင်း လမ်းခရီးမှာ ဒီမြို့ကလေးကို စန်ဒရာ
 မျက်စိကျသွားခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်ကတည်းကပါ။
 နွေးထွေးတဲ့ တက်ဆက်စ်ပြည်နယ် အရိပ်ကို ခိုလှုံင်လာတဲ့သူမကို
 အေးဆေးသက်သာ လက်ခံခဲ့ကြတယ်။ အော်စတင်မြို့ကလေးမှာ
 "စန်ဒရာဘူးလော့ခ်၊ ရုပ်ရှင်ဌေးကြယ်ပွင့်၊ ကျော်ကြားသူတစ်ယောက်၊

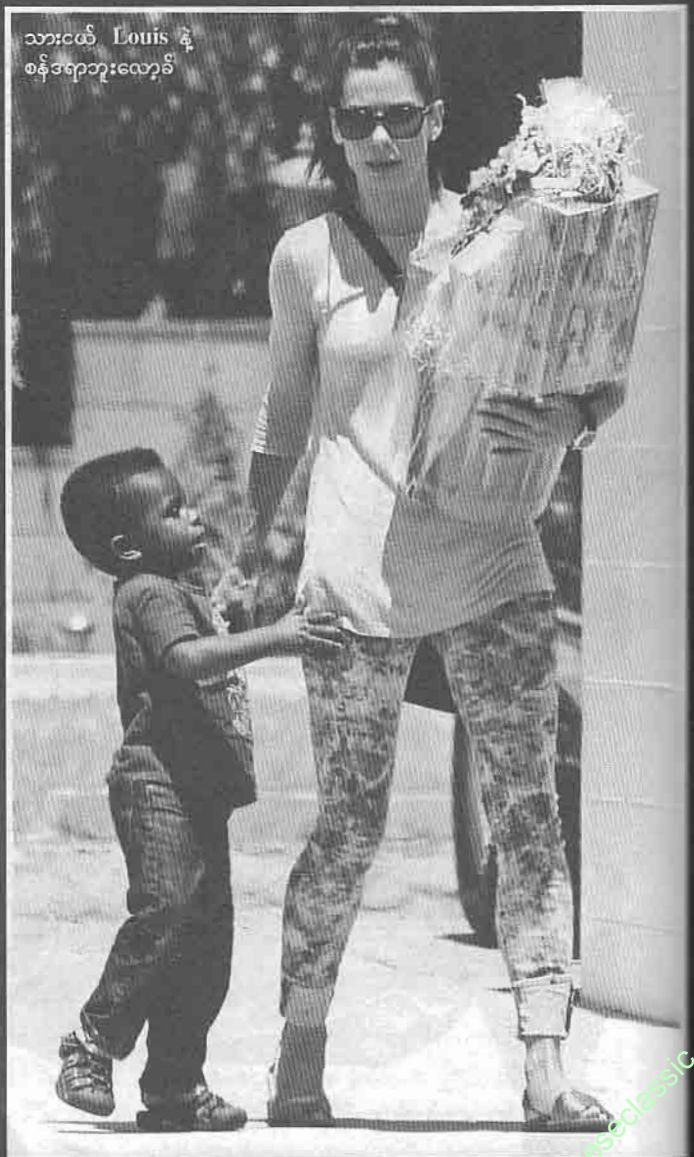
ပါပါရာဇီတွေရဲ့ ပစ်မှတ်* စတာတွေ မေ့ထားလို့ရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ တယ်။ စန်ဒရာက ဒီလိုအနေအထားကို *သံချပ်ကာ ချပ်ဝတ်တန်ဆာအတွင်းက တွားထွက်နိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် လူပီသတဲ့ လူ တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်တယ်* လို့ကို လွန်လွန်ကြူးကြူး ရင်ဖွင့်ထား ပါတယ်။ *အခုမှ ကျွန်မစိတ်နှံ့ကျွန်မ ကိုယ်ဖြစ်ခွင့်ရတာ။ ဒီနေရာက ကျွန်မ အတွက် လုံခြုံတယ်။ ခရီးက ပြန်လာလို့ လေယာဉ်ပျံပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနဲ့ မြေနဲ့သင်းနေတဲ့လေကို ရှူရတယ်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံတွေ ကြားရတယ်* တဲ့။

ဆောင်းပါးရှင်နဲ့ မင်းသမီးတွေကြ ချိန်က နေ့လယ်စောင်းပါ။ အော်စတင် မြို့က နာမည်ကျော် Walton's Fancy and Stapleဆိုတဲ့ ဆိုင်ကြီးရဲ့ လမ်းတစ် ဖက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ပန်းအရောင်းဆိုင်ကို စန်ဒရာက ညွှန်ပြပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်ကို စန်ဒရာက ဝယ်လိုက်ပြီး ၂၀၀၉ မှာ လူစည်ရာ Downtown ဘက် ရွှေ့ ပြောင်းဖွင့်လှစ်ခဲ့တယ်။ အသားညှပ်မုန့် နှင့် ကိတ်မုန့် အရောင်းဆိုင်ပါ တိုးချဲ့ဖွင့် ထားပြီးပါပြီ။ စားပွဲခုံအလွတ် တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ချောကလက်ကိတ် မှာစား ခိုင်းပါတယ်။ ဆောင်းပါးရှင်က ဘာဖြစ် လို့ အဲဒါကို မှာခိုင်းတာလဲမေးတဲ့အခါ အရမ်းစားကောင်းလို့၊ ပြီးတော့ မှာထား တဲ့ အထဲက သူလည်း နည်းနည်း ယူ စားချင်လို့ပါတဲ့။ ဆိုင်က မျက်နှာကြက် မှာ ခပ်မြင့်မြင့်နို့ လေဝင်လေထွက် ကောင်းလှတယ်။ လှလှပပ ပြင်ဆင် ထားတဲ့ ပန်းစည်းတွေ၊ ပန်းခြင်းတွေ အနောက်ဘက်မှာ တွေ့မြင်နေရတယ်။

အဲဒီဆိုင်ရှိတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ စန်ဒရာပိုင်တဲ့ ပြင်သစ်အစားအသောက် တွေရောင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ရှိပြန်ပါ တယ်။ အရင်တုန်းက ရှေ့နေရုံးခန်း နေရာကို စန်ဒရာက အသွင်ပြောင်းပစ် လိုက်ခြင်းပါ။ ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့သက် တမ်း ၃ နှစ်ကျော်လာပါပြီ။ မင်းသမီး က *ဆိုင်တွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ ကျွန်မ

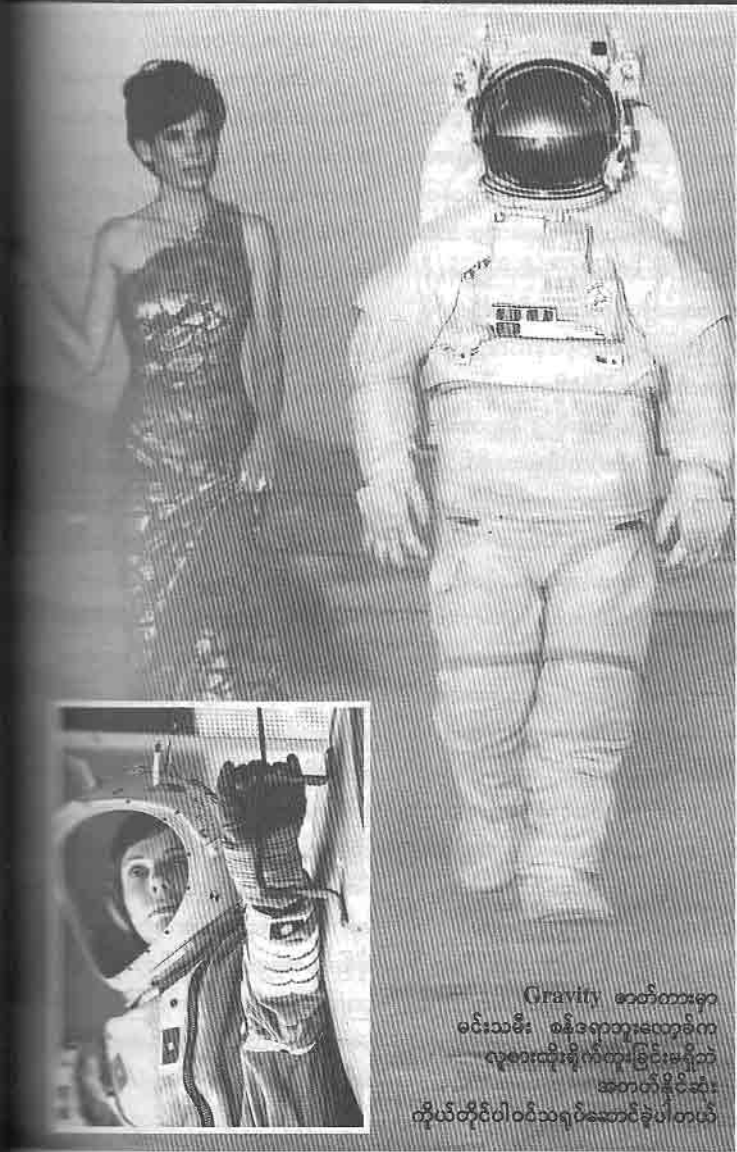
ဖန်ဒရာဘူးလော့ခ်နဲ့ ရော့ချီကလွန်

သားငယ် Louis နဲ့ စန်ဒရာဘူးလော့ခ်

Gravity ရိုက်ကူးပေးတဲ့ မြင်းစတူရတ် စန်ဒရာဘူးလော့ခ်၊ ရော့ချက်ယူနို

Gravity စာတိုကားမှာ မင်းသမီး စန်ဒရာဘူးလော့ခ်က လူစားထိုးရိုက်ကူးခြင်းမရှိဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်

က အကြံဉာဏ်ပေးရင် ကျွန်မဝန်ထမ်းတွေက လန့်ဖျပ်သွားတတ်တယ်။ ပိုင်ရှင်အကြိုက်က သိပ်ဈေးကြီးတာပဲတဲ့လေ။ ပြီးတော့ ကင်မရာရှေ့မှာ အမူအရာ အိုက်တင် လုပ်ပြရတာ ကျွန်မတတ်နိုင်တာထက် ပိုလွန်းတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မ မပိုင်ဘူး။ ကျွန်မ နေရာယူနိုင်မှုက သေးသေးလေးပဲရှိတယ်။ အခြားသရုပ်ဆောင်တွေ၊ စက်အဖွဲ့တွေ စတဲ့ သူတွေအားလုံး ပါဝင်ပူးပေါင်းမှ အလုပ်ဖြစ်တာ။ (သူ့ရဲ့ဆိုင်တွင်း လာရောက်စားသောက်နေတဲ့ စားပွဲကိုယ်စီက မိသားစုတွေကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း) ဒီဆိုင်အလုပ်တွေကမှ ကျွန်မပိုင်တွေ့လို့ ရှင်းပြပါတယ်။

စန်ဒရာက ထောင့်ကျတဲ့ ထိုင်ခုံအမြင့်၊ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ သူမက အဖြူရောင် J Brand ဘောင်းဘီအတိုနဲ့ စပိုရှပ်အဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ (အဲဒီတံဆိပ်ဘောင်းဘီတိုတွေက ချုပ်ရိုး အနားသတ်မရှိ၊ ကပ်ကြေးနဲ့ ကိုက်ညှပ်ထားသလို အနားစမှာ ချည်မျှင်စတွေ တိုးလိုးတွဲလောင်း ဒီဇိုင်းထွင် ထားပါတယ်။) Sam Edelman တံဆိပ် Gladiator တွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကို စီးထားတယ်။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ သူမကို အော်စကာ ဆုဆွတ်ခူးခဲ့ဖူးတဲ့မင်းသမီးတစ်ယောက်၊ အနုပညာလောကမှာ ဈေးနှုန်းအမြင့်ဆုံးနဲ့ အအောင်မြင်ဆုံး သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်၊ အဲဒီလောကမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် နေရာယူထားနိုင်သူရယ်လို့ ဖျတ်ခနဲ မှတ်မိဖို့ ခဲယဉ်းလှပါတယ်။

မကြာခင် ရုံတင်သွားခဲ့တဲ့ The Heat ရုပ်ရှင်မှာ အတူတူတွဲသရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ Melissa McCarthy က သူ့ကို မှတ်မိသွားရင်လည်း မလွယ်တော့ဘူး။ ပရိသတ်က ရူးသွားကြရော။ သူနဲ့တွေ့ရတာ အရမ်းပျော်သွားကြတယ်လို့ ပြောပြပါတယ်။ စန်ဒရာက ဇူလိုင်လမှာ အသက် ၄၉ နှစ်ပြည့်သွားပါပြီ။ မင်းသမီးပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ အားလုံးဝင်ငွေက သန်းပေါင်း

www.burmeseclassic.com

၃၅၀၀ ဝန်းကျင်မို့ ရင်သပ်ရှုမောအံ့ဩ စရာ အောင်မြင်နေတာဖြစ်ပါတယ်။

The Hraet ရုပ်ရှင်ကို ရိုက်ဖို့ မင်း သမီးရွေးတော့ Chernin Entertainment ထုတ်လုပ်ရေးက စန်ဒရာကို တွန့် ဆုတ်ခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ ရွေးချယ်ခဲ့ကြ တယ်။ သူမက သဘာဝကျကျ သရုပ် ဆောင်တတ်လို့ ပရိသတ်က ချစ်ခင် ကြတယ်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တုန်းက The Blind Side ရုပ်ရှင်မှာ မိခင်စိတ် ရှိတဲ့ Leigh Anne Tuohy အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ကောင်းလွန်းလို့ အော်စကာဆု၊ ရွှေကမ္ဘာလုံးဆုအပြင် လောလီဂျီအိတ် အစည်း အသီးသီးက အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ဆုတွေ ချီးမြှင့်ခံခဲ့ ရတာ မနည်းမနေပါ။ အဲဒီ တစ်နှစ် တည်းမှာပဲ All About Steve ရုပ်ရှင် ဖြင့် Razzie ဆု ရွေးချယ်ချီးမြှင့် ခံရ တယ်။ အဲဒီဆုကို Golden Raspberry Award လို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ အော် စကာရုပ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အဆိုးရုံး၊ အညံဆုံး၊ အသုံးမကျဆုံး အနုပညာရှင် ကို ချီးမြှင့်လေ့ရှိကြတယ်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ် မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့က စတင်ခဲ့ကြတာမို့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ၃၃ ကြိမ်မြောက် ပွဲ တောင် ကျင်းပပြီးစီးသွားခဲ့ပါပြီ။

ဟောလီဝုဒ်မှာ အကောင်းဆုံးဆု ရော၊ အဆိုးဆုံးဆုရော ၂ မျိုးစလုံးရဖူး သူ ၆ ယောက်ရှိပါတယ်။ သူတို့ကတော့ မင်းသားကြီး Laurence Olivier (၁၉၀၇-၁၉၈၉)၊ အဆိုတော် မင်းသမီး ကြီး Lisa Minnelli၊ သရုပ်ဆောင်၊ ဒါ ရိုက်တာ၊ ထုတ်လုပ်သူ Kevin Costner၊ အီတလီအမျိုးသား ဟာသမင်းသား၊ ဒါရိုက်တာ Reberto Benigni၊ ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်၊ မော်ဒယ်လ်ဂဲလ် Halle Berry နဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က စန်ဒရာဘူးလော့ခ်တို့ပါပဲ။

စန်ဒရာကို ပရိသတ် သဘောကျ တာက သူမရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေကို ကြည့်နေရင်း အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၊ မေ့သလောက်ဖြစ်နေတဲ့ အတူတွဲနေခဲ့ဖူးတဲ့ အခန်းဖော်၊ အချစ်ဆုံး

ဝမ်းကွဲညီအစ်မ စသဖြင့် အမှတ်တရ ဖြစ်လာစေလို့ပါ။ ရိုးရိုးကလေး၊ သိပ်ထူး ထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တင်းပြည့်၊ ကျပ်ပြည့်အရည်အချင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထား သူဖြစ်နေခဲ့တယ်။ Gravity ရုပ်ရှင်မှာ အတူတွဲသရုပ်ဆောင်တဲ့ မင်းသားကြီး ရှော့ကလေးနီက ဆင်ခြင်တဲ့ တရားရှိ တယ်။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တယ်။ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ စာသင်ခန်းထဲ သိပ်မိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘေးမှာထိုင်နေရသလိုပဲ လို့ ချီးကျူးပါ တယ်။

ကြင်နာတတ်တဲ့ သူမဟာ သူမရဲ့ အသည်းနှလုံးလို့ တင်စားရမည့်မွေးစား သား(လူမည်းကလေးငယ်) Louis ကို ပြည့်စုံအောင်ထားပေးပေမဲ့ စည်းနဲ့ ကမ်း နဲ့ ကြီးပြင်းစေပါတယ်။ သားလေးကို ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီက စတင်မွေးစား ခဲ့ပြီး ယခု ၃ နှစ်အရွယ်ရောက်နေပါ ပြီ။ သားကလေးကို ချစ်လို့၊ သား အကြိုက် ကလေးအကြိုက်တိရစ္ဆာန်ရုပ် ကလေးတွေ ပါတဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ဖို့ လည်း သူက ဝန်မလေးပေ။ ခြေ ထောက်နှစ်ချောင်းပဲ့ရှိတဲ့ ခွေးမလေး Ruby၊ ခြေသုံးချောင်းရှိတဲ့ ခွေးကလေး Poppy၊ Rave ဆိုတဲ့ ငါးကလေး၊ မိသား စုနဲ့ကွဲပြီး ခြံနောက်ဖေးမျက်စိလည် ရောက်လာတဲ့ သမင်ကလေး Goff တို့ လည်း မွေးထားပါတယ်။ စန်ဒရာပိုင် တဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်က အိမ် မှာ ကြက်ဖ တစ်ကောင်နဲ့ ကြက်မ ၃ ကောင်တောင် မွေးထားသေးတာပါ။

ရှေ့က စားပွဲပေါ် ရှိနေတဲ့ ဆောင်း ပါးရှင်ကို စဉ်းခံထားတဲ့ အချိန်တချို့ကို စန်ဒရာက ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးယူစား လိုက်ရင်း 'အရင်ကတော့ အလုပ်ဆို တာ ကျွန်မဘဝပဲ။ ခုတော့ အိမ်ကခွာ ချင်စရာ အကြောင်းပြချက်တောင် မရှိ တော့ဘူး' လို့ ပြောပြပါတယ်။ ၂၀၀၉ မှာ The Blind Side ရုပ်ရှင်ဖြင့် ဝက် ဝက်ကွဲအောင်မြင်ခဲ့ပြီး သူမနဲ့ခင်ပွန်း သည် Jesse James တို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုများစွာကြောင့် ၂၀၁၁ ကျ

မှ ရုပ်ရှင်တစ်ကားတည်း Extremely Loud & Incredibly Close ကို လက် ခံရိုက်ကူးနိုင်ခဲ့တယ်။

အောက်တိုဘာ ၄ ရက်နေ့မှာ မင်းသားဂျော့ကလေးနီနဲ့ စန်ဒရာဘူး လော့ခ်တို့ ခေါင်းဆောင်ထားတဲ့ Gravity ရုပ်ရှင် ရုံတင်ပြသခဲ့ပါပြီ။ ကုန်ကျစရိတ် သန်း ၁၀၀ ရှိခဲ့ပြီး၊ လက် ရှိဝင်ငွေ ၄၇၂ သန်းကျော် ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင် ကို ရိုက်ကူးဖို့ မကြာဆီကန်အမျိုးသား ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ၊ ထုတ် လုပ်သူ Alfonso Cuaron ကိုယ်တိုင် ဇန် နဝါရီနေ့တဲ့ အော်စကာမြို့အထိ လိုက် သွား ဆွေးနွေးခဲ့တာပါ။

မင်းသမီးက အဲဒီရုပ်ရှင်မှာ NASA Medical Engineer, Dr. Ryan Stone အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။ အာကာသထဲကို ပထမဆုံးအကြိမ် လိုက်ပါသွားရင်း ကမ္ဘာမြေနဲ့ အဆက် အသွယ်တွေပြတ်တောက်၊ အောက်ဆီ ဂျင် ရှူစရာလည်း ကုန်၊ ကမ္ဘာမြေပေါ် ပြန်လာနိုင်ဖို့ အသည်းအသန်ကြိုးစား ခဲ့ရပုံတွေကို ပရိသတ်သဘောကျ နေ နှပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါရိုက်တာ ရှင်းပြတဲ့ အချိန်က သူမတွေ့ကြုံရမယ့် အခက်အ ခဲတွေကို နားထောင်ရင်း ကြောက်စိတ် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ တကယ်တမ်း ရိုက်တဲ့အခါကျတော့ ပထမကြိမ်တင်တွက်ဆထားတဲ့ အခက် အခဲတွေက ပြေလည်သွားပြီး ကြိုတင် မှန်းဆထားခြင်းမရှိတဲ့ ပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတယ်။ မင်းသမီးက တွဲ စားမထိုးဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားအားတင်း သရုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ရုပ်ရှင်အပြီးသတ်ရိုက်ကူးတဲ့နေ့က 'ကျွန်မတော့ ဒီရုပ်ရှင်နဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင် ဘက် ရယ်စရာ၊ ဟာသတစ်ခုခု ရှိ မှုဖြစ်တော့မယ်' လို့ စိတ်မောမေ့ ညည်းညူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် The Heat ဆိုတဲ့ ဟာသကားကို လက်ခံရိုက် ကူးဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။

တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်သူ မယ်လ်

အောက်ကာသီက 'ဇာတ်လမ်း ဇာတ်
ညွှန်းအရ စန်ဒရာသာ လုပ်ရက်ရင်
အသက်ကားတစ်ခုလုံးက သူ့အတွက်
အန္တရာယ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒါမျိုးတွေ
လုပ်ခဲ့ဘူး။ ငါက စန်ဒရာဘူးလော့ခံ
နိုင်က ငါ့နောက်မှာပဲနေလို့ သူ
လုပ်ရင် ကျွန်မ ခံရမှာပါပဲ။ အဲလိုလုပ်
မယ့်အစား သူက ကျွန်မကို လာလေ။
အဲဒါကို တို့တစ်တွေ အတူတူဘယ်လို
လုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားရအောင်
အမြဲနေရာပေးတယ်။ အံ့သြဝမ်းသာ
အောင်ပဲလို့ သတင်းထောက်တွေကို
ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။

စန်ဒရာက ကျွန်မကို ကမ်းလှမ်း
အတိုင်း ရုပ်ရှင်အားလုံးထဲမှာ သုံး၊ လေး
ပြိုင်လောက်တော့ လက်မခံဘဲ ငြင်း
မိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်က
အညွှန်းကရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်ခဲ့တဲ့ မင်းသမီး
က သူ့ ၂၀၁၃ နှစ်ကုန်အထိ ရုပ်ရှင်
အားပေါင်း ၄၁ ကား ရိုက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

The Blind Side ရုပ်ရှင်တုန်းက ရိုက်
ရတာရက် ၂၉ သန်းသာရှိပြီး၊ ဝင်ငွေ
၂၀၀၀ သန်းကျော်ရအောင် အစွမ်းပြနိုင်ခဲ့
တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စန်ဒရာပါဝင်
သရုပ်ဆောင်တွေအားလုံးရဲ့ဝင်ငွေက သန်း
ပေါင်း ၃၅၀၀ အထိ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

၂၀၀၉ နောက်ပိုင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်
ကျေတွေကြောင့် သူမ အနုပညာ
လုပ်ငန်းတွေ အရှိန်အနည်းငယ်နှေးတို့
သူမပဲပေမဲ့ လုံလောက်တဲ့အချိန် အခိုက်
အကန်မှာ သူမဘဝကို ပုံမှန်လည်ပတ်
နိုင်ခဲ့တယ်။ စန်ဒရာက ကျွန်မတို့
အသုံး ကိုယ်ရှိနေသင့်တဲ့ နေရာမှာရှိ
နေကြတာပါ။ အခု ကျွန်မ ရှိနေချင်တဲ့
နေရာအတိုင်းကျမှာ ကျွန်မ ရောက်နေ
ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ နောက်ပြန်
သွားချင်ရင်လည်း သွားလို့ရတာပါပဲ။

ကျွန်မကတော့ မသွားဘူး။ အခု ကျွန်မ
အောက်နေတဲ့နေရာကို ကျွန်မ တန်ဖိုး
ထားတယ်။ ဒီလောက်ရပ်တည်နိုင်တာ
ကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ ဘယ်အရာကိုမှ
အသိတစ်စုံတစ်ယောက်က ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားနိုင်ပါဘူး။ အဖြစ်အပျက်

တွေ ပြီးဆုံးသွားတဲ့အချိန်နောက်ပြန်
လှည့်ပြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ
အခုထိုင်နေနိုင်သေးတာကပဲ တော်
တော်ကံကောင်းလှချည့်ရဲ့ လို့ စကားကို
တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရုပ်ထားလိုက်
တယ်။ စကားမဆုံးပေမဲ့ စန်ဒရာပြော
ချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းလင်းနေပါပြီ။

စန်ဒရာဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
အသည်းကျော်ကလေး သား Louis ကို
New Orleans မှာ မွေးခဲ့တာပါ။ သူမရဲ့
ကမ္ဘာထဲကို မွေးစားသားလေးက ၂၀၁၀
ဇန်နဝါရီမှာ ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။
အသက်အရွယ်အရ ကိုယ်တိုင်ရင်သွေး
မမွေးနိုင်မှန်းသိတော့ သူမတစ်သက်လုံး
ချစ်ခင်တွယ်တာနိုင်မယ့်ကလေးလေး
တစ်ယောက် မွေးစားဖို့ အချိန်အတော်
ကြာကြာကတည်းက စိတ်ကူးခဲ့တယ်။
တချို့က The Blind Side ရုပ်ရှင်ရိုက်
ဖြစ်လို့ ပြင်ပလောကမှာလည်း လူမည်း
သားကလေးမွေးစားဖို့ စိတ်ကူးရတာလို့
ဝေဖန်ခဲ့ကြတာ မှားပါတယ်။

အော်စကာဆုယူတော့ ဘယ်က
ဘယ်လိုပဲ ရောက်လာလား၊ ရောက်လာ
တဲ့ ရင်သွေးလေးတွေ၊ ကလေးငယ်
လေးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တဲ့ မိခင်
တိုင်းကို ကျေးဇူးတင်စရာ လို့ စန်ဒရာ
က ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ လူတွေက The
Blind Side ရုပ်ရှင်ထဲက လူဖြူအမျိုးသမီး
Leigh Anne Tuohy နဲ့ သူမရဲ့မွေးစား
သား Football ကစားတဲ့ ကပ္ပလီဆယ်
ကျော်သက် Michael Oher (Big Mike)
(မင်းသား Quinton Aaron သရုပ်
ဆောင်ခဲ့သည်။) တို့ကို ရည်ညွှန်းပြောဆို
ခဲ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်။ စန်ဒရာက
သူမနဲ့ မွေးစားသားကလေး လူးဝစ်
အကြောင်းကို ပြောသွားခြင်းသာ ဖြစ်
ပါတယ်။

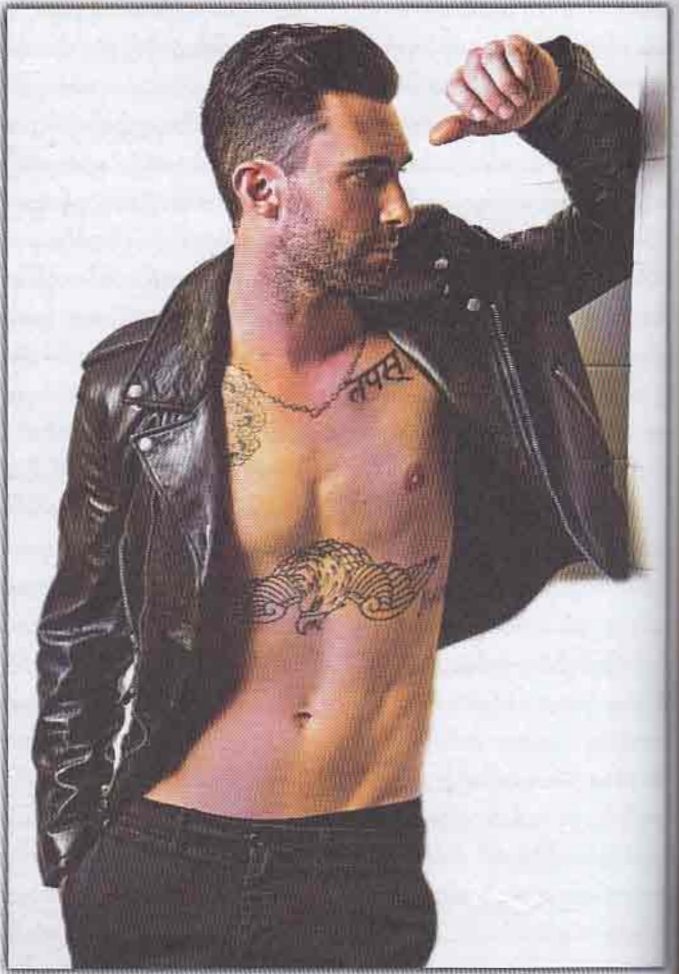
မွေးစားသားလေးကို စန်ဒရာက
အလွန်ချစ်ခင်ဂရုစိုက်ပါတယ်။ 'သားက
ကျွန်မဘဝရဲ့ နံပါတ်တစ်ပါးပါ။ ကျန်တာ
တွေကို နံပါတ်တစ်ခုခိုင်းရင်တော့ ၁၀၁
လို့ သတ်မှတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက်
တစ်ကနေ ၁၀၀ အထိကတော့ သား

အတွက် ပေးထားတာလို့ ဆိုပါတယ်။
ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းရှိရာ သားကိုခေါ်သွား
ပါတယ်။ အခြား သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့
သားသမီးတွေနဲ့အတူ ဆော့ကစားစေပါ
တယ်။ ကျွန်မ အလုပ်အကိုင်က
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေ
ကို နုတ်ယူသွားဖို့ သိပ်လွယ်ကူပါ
တယ်။ ကျွန်မ အလုပ်ကြောင့် သား
လေးစိတ် ဖိအားမရှိစေရဘူး။ ရှိခဲ့တယ်
ဆိုရင် ကျွန်မ ထွက်သွားမယ်။ ကျွန်မ
အလုပ်ကို ဖျက်သိမ်းပစ်မယ်။ သား
အပေါ် အနုတ်လက္ခဏာ အကျိုးသက်
ရောက်မှုဆိုတာ ရှိလာရင် အထုပ်ပြင်ပြီး
Alaska မှာ သွားနေသင့်နေပစ်မယ် လို့
ပြောပါတယ်။

သားကလေးအဖို့မှာလည်း သူ့
အမေဟာ ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊
ဟောလီဝုဒ်ရဲ့ ဝင်ငွေစံချိန်အမြင့်ဆုံး
သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ရယ်လို့ သူ
နားမလည်ပါဘူး။ သားအမိနှစ်ယောက်
အတူ ရှိနိုင်မယ့်အချိန်တွေ များသည်
ထက် များအောင် စန်ဒရာက ကြိုးစား
ဖန်တီးပါတယ်။ 'ခုနေခါမှာ သား
ကလေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပေမဲ့
တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကလေး ၅
ယောက်ရှိတဲ့ မိခင်ဖြစ်နေရင်လည်း မအံ့
သြကြပါနဲ့။ ကျွန်မအတွက် ဘာ ပြဿ
နာမှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မမှာ လက်ရှိဘဝ
လေးကို သာယာပျော်ရွှင်နေပါတယ်။
ဘာကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရ၊ ရင်ဆိုင်ရ မိသားစု
ဆိုတာရှိတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်
တည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ လို့
မင်းသမီး စန်ဒရာဘူးလော့ခံက ရင်ဖြင့်
သွားခဲ့ပါတယ်။

၂၀၁၄ မှာ စန်ဒရာ ဘယ်ရုပ်ရှင်
မှ လက်ခံမထားသေးပါဘူး။ ၂၀၁၅
ခုနှစ်မှာတော့ Minions ဆိုတဲ့ ကာတွန်း
ရုပ်ရှင်ကားမှာ Scarlet Overkill ကာ
တွန်းဇာတ်ကောင်နေရာကနေ အသံနဲ့
သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့ အစီအစဉ် ရှိထားပါ
ပြီ။

ရိုတာအောင် NY

ကမ္ဘာကျော် People
 မဂ္ဂဇင်းကြီးက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
 နှစ်တစ်နှစ်ကုန်ဆုံးခါနီးမှာ
 Sexiest Man Alive ရွေးချယ်လေ့
 ရှိပါတယ်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွက်
 ရွေးချယ်ရာမှာတော့
 အဆိုကျော်လည်း ဖြစ်၊
 သရုပ်ဆောင်လည်းဖြစ်တဲ့
 အဒမ်လီဗိုင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။
 သူ့ကို ရွေးချယ်ကြေညာအပြီးမှာ
 People မဂ္ဂဇင်း ရဲ့
 အယ်ဒီတာများက သွားရောက်တွေ့
 ဆုံမေးမြန်းခဲ့တာကို ရွှေအမြုတေ
 ပရိသတ်များအတွက်
 ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး သင်္ကေတအမျိုးသား (၂၀၁၃)

ဖေနုညီညီမိ:

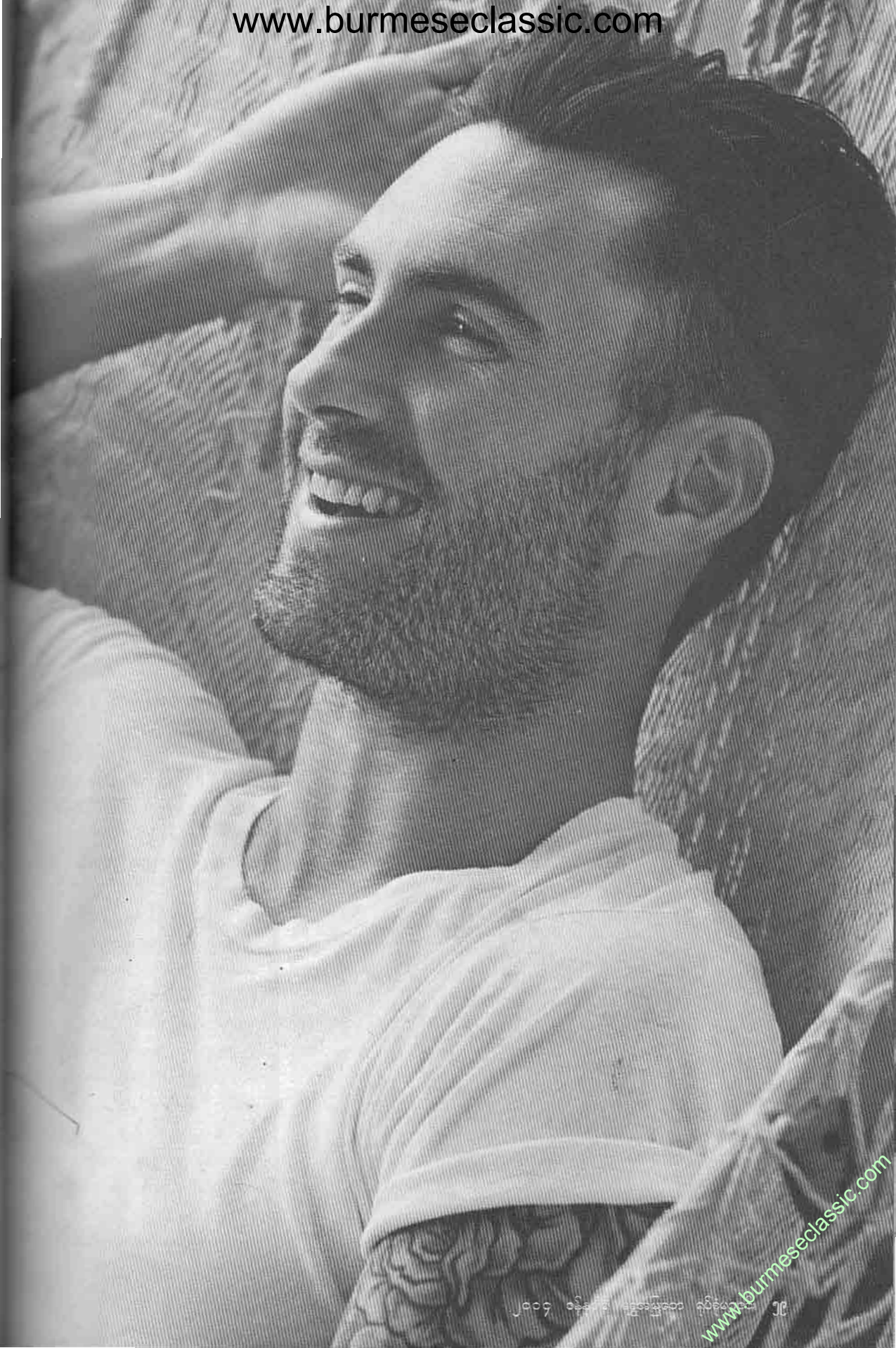

Adam Levine

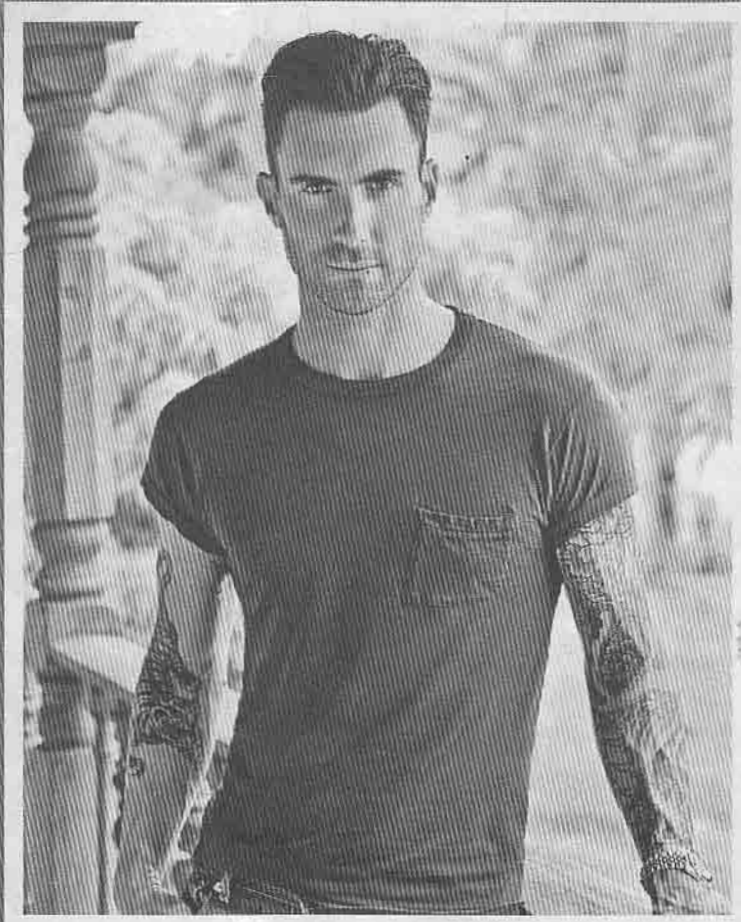
ခင်ဗျားကို Sexiest Man Alive
 အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်း
 ကြေညာသံကြားရတဲ့အခါ
 ခင်ဗျား ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ။
 နည်းနည်းတော့
 ကြောင်သွားတယ်ဗျ။
 ဂီတသမားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
 ကျွန်တော့်အနေနဲ့
 ဂရမ်မီဆုလိုဟာမျိုးကို
 မျှော်လင့်တာပေါ့။
 အခုလိုကြေညာခံရတာကတော့
 ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်။
 အံ့လည်း အံ့ဩမိပါတယ်။
 ဒီလိုကြေညာတာ ခံလိုက်ရတော့
 ခင်ဗျားရဲ့နီးလောင်းက ဘာပြောလဲ။
 ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။
 ရယ်နေတယ်။
 စိတ်ရှုပ်သွားတာလား။
 အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
 ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က လူအများနဲ့
 ပတ်သက်ရတာကိုတော့
 သိပ်စိတ်မဝင်စားကြဘူး။
 အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်တယ်။
 ခင်ဗျားကို စိတ်ရှုပ်စရာ
 အဖန်တီးဆုံးသူက ဘယ်သူလဲ။
 ကျွန်တော့်တီးဝိုင်းက သူတွေပေါ့။
 သူတို့က အချိန်မရွေး
 ကျွန်တော့်ကိုဆက်သွယ်ပြီး
 ခေါ်တတ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့်
 ဘလိတ်ခံရှယ်လ်တန်ပေါ့။
 သူကလည်း ဆွဲဆောင်မှု
 အားကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ပါပဲ။
 လူတွေက ဝေဖန်ကြတာကတော့
 ခင်ဗျားက သီချင်းဆိုတဲ့နေရာ၊
 သရုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာတော့
 ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင်
 မလှုပ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။
 ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က
 ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို
 ဘယ်တော့မှထုတ်ဖော်ပြလေ့မရှိဘဲ
 အမြဲဖုံးဖုံးဖိစိ နေတတ်ပါတယ်။
 အဲဒါကြောင့် ပြောတာ
 ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

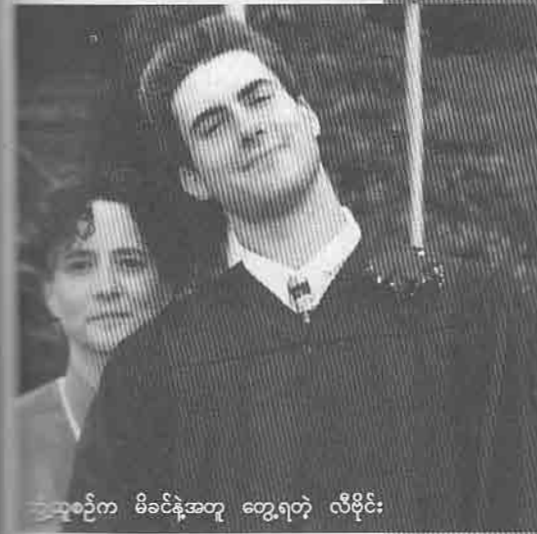
ခင်ဗျားအမြင်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့
 ခန္ဓာကိုယ်ဘယ်အစိတ်အပိုင်းက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးလဲ။
 လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘယ်တော့မှ သူ့ခြေထောက်ကို
 အရင်မကြည့်ပါဘူး။ သူ့မျက်စိကိုပဲ တည့်တည့်ကြည့်ကြတာ အားလုံးပါပဲ။
 အယ် သူ မကြည့်တော့တဲ့အချိန်မှာတော့...
 ခင်ဗျားက ကိုယ်လုံးတီးနေရတာကို သဘောကျတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။
 အခုနောက်ဆုံး ဘယ်အချိန်က ကိုယ်လုံးတီးနေခဲ့သလဲ။
 မနက်မိုးလင်းရင် ကျွန်တော်က ကိုယ်လုံးတီးပဲ။ ဒီမနက်ပေါ့။
 တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ်လုံးတီးနေပါတယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ
 ဘယ်လိုပဲ ချို့ယွင်းချက်ရှိရှိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး။
 ဒီလိုဆိုရင် အိပ်တဲ့အခါမှာရော ကိုယ်လုံးတီးအိပ်တာပဲလား။
 မဟုတ်ပါဘူး။ အတွင်းခံဘောင်းဘီ ဒါမှမဟုတ် ဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်တော့
 ဝတ်ပါတယ်။ မတင်းလွန်း မချောင်လွန်းတဲ့ ဘောင်းဘီမျိုးကိုဝတ်ပြီး
 အိပ်တာပါ။
 ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးငိုခဲ့ဖူးသလဲ။
 လူတိုင်းဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ငိုကြရတာပဲ။ မငိုရတာကြာတဲ့အခါမှာ
 ကျွန်တော်က အိတ်ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ပါတယ်။ ဒီရုပ်ရှင်ကားက
 ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အကြိုက်ဆုံးရုပ်ရှင်ကားပါပဲ။ ဒီကားကြည့်ပြီးနောက်

ကျွန်တော် ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ဖို့ကြွေးပါတယ်။
 ကျောင်းမှာတုန်းကရော ဘယ်လိုကလေးမျိုးဖြစ်ခဲ့သလဲ။
 လူရုပ်လူပွေလေးပေါ့ဗျာ။ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ပြောရရင်တော့
 ဝက်ခြံထူလွန်းလို့ ဦးထုပ်ကို ၂ နှစ်လောက် ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး
 နေခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဂီတကို
 ဝါသနာပါလာတဲ့အချိန်မှ ဒါတွေအားလုံး ပပျောက်သွားတာပါ။
 ခင်ဗျားရေးခဲ့တဲ့ တေးစာသားတွေထဲမှာ
 ဘယ်သီချင်းက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးလို့ ထင်သလဲ။
 အဲဒီတုန်းက အသက် ၂၀၊ ၂၁ နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာပါ။
 ခေါင်းမှာ အကာအကွယ်တွေတပ်ပြီး Woman လို့
 အမည်ပေးထားတဲ့သီချင်းကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီအထဲမှာပါတဲ့ စာသားတွေကို ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးပဲ။
 မကြာခင်မှာ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ကြားရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ ဘာကြောင့်ဆုံးဖြတ်နိုင်တာလဲ။
 ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ကျွန်တော်
 ကြာကြာနေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နေချင်လည်း နေနိုင်မှာပေါ့လေ။
 လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်လိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာက
 တကယ် ခေါင်းခေါက်ကြည့်ပြီးမှ သိမှာပဲလေ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်
 ဆိုတာကလည်း တကယ်ပြုပြီးမှသာ သိနိုင်မှာပေါ့။

အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် ကလေး
 အဖေရော မဖြစ်ချင်ဘူးလား။
 မနက်ဖြန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက် ၅ နှစ်
 ကြာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးတစ်ယောက်
 ရရင်တော့ ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ ဘယ်
 တော့ဖြစ်လာမလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး
 လေ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း စီမံကိန်း
 မရှိပါဘူး။
 အကြိုက်ဆုံးက ဘာလဲ။
 အကြိုက်ဆုံးကတော့ အစား
 အသောက်ပဲဗျ။ သူများတွေနဲ့ အတူတူ
 စားရင် ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးမှ အ
 ပြီးတယ်။
 ပရိသတ်အတွက် လက်မှတ်ထိုး
 ပေးရတဲ့အထဲမှာ အထူးခြားဆုံးအတွေ့
 အကြုံက ဘာလဲ။
 မိန်းကလေးတွေက ကျွန်တော့်
 တွေ့ရင် လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ တောင်း
 ကြပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ သူတို့ရင်သား
 ပေါ်မှာ ထိုးပေးပါလို့ မပြောကြပါဘူး။
 ထမင်းဘူးပေါ်မှာတို့၊ ဆဲလ်ဖုန်းပေါ်
 တို့ပဲ ထိုးခိုင်းကြပါတယ်။
 အကြိုက်ဆုံးညက ဘယ်လိုည
 မျိုးလဲ။
 ဘာမှအလုပ်မရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်
 ရတာမျိုး၊ ဝိုင်သောက်နေရတာမျိုး
 နားဒီနားသွားရတာမျိုးကို ကျွန်တော်
 ကြိုက်ပါတယ်။
 လေ့ကျင့်ခန်းတွေ နေ့စဉ်လုပ်
 သလား။
 လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်အထိ
 တုန်းက ကျွန်တော် ယောဂကျင့်ဆွဲ
 စပြီး ကျင့်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အိမ်
 စဉ်ကို လုံးဝကြိုက်သွားတဲ့အထဲ
 အလေးမတာမျိုး မလုပ်တော့ဘူး။
 ရှိတဲ့နေ့တွေမှာတောင် ပွဲမသွား
 ယောဂကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပါတယ်။
 နေ့ကို ၂ နာရီ၊ ၃ နာရီလောက်
 တယ်။ ကျွန်တော်က လှုပ်လှုပ်ရှား
 တက်တက်ကြွကြွနေရတာကို သဘော
 ကျတယ်။ ချွေးထွက်နေတာကို
 သဘောကျပါတယ်။
 အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်

သုခဝိတ်က မိခင်နဲ့အတူ တွေ့ရတဲ့ လီဗိုင်း

အထွေထွေအားဖြင့် ရှောင်တာမျိုး ရှိပါသ

အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်က ကံကောင်းတယ်လို့ မယုံရလား မသိဘူး။ အားလုံးစားတာ အဆင်မပြေတာ ဘာမှမရှိဘူး။ မိခင်နဲ့ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အဆင်မပြေဘူးဗျ။ ပေါင်မုန့်စားပြီးရင် ကျွန်တော်က အိပ်ချင်တယ်။

ဇွန်နာပေါ်က အမွှေးအမှင်တွေ ဖန်တီးတာက ထားတာလား။

အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်က မိခင်နဲ့ ချစ်ခင်ရိတ်ဖို့ ဖျင်းတာလည်းပါ တယ်။ သဘာဝကျကျဘူးလေဗျာ။ နေရာနဲ့အညီ ဝယ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အမွှေးအမှင်ပဲ ရိတ်ပစ်ဖို့ မလိုပါဘူး။

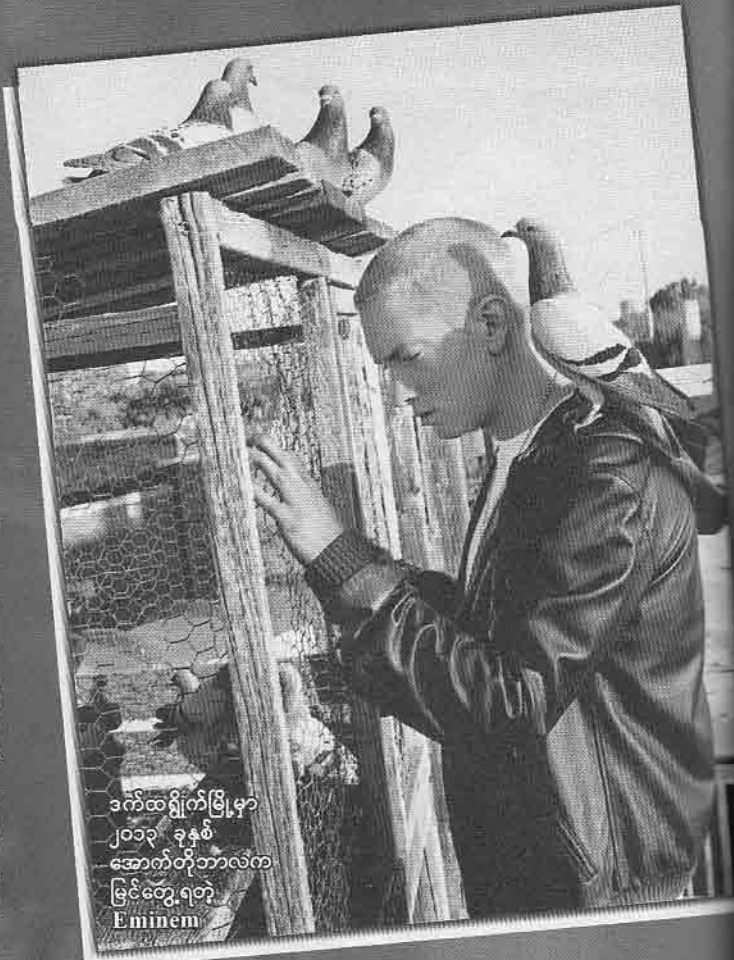
လီဗိုင်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အင်အားထိုးရတာကိုလည်း ဝါသနာ မပါဘူးဖြစ်ပါတယ်။ ညာဘက်ပခုံးမှ ရင် နှစ်ဖက် ထိုးထားတဲ့ ပန်းနဲ့ ဆွဲကြိုးကို အကြောထိုးထားလေလို့ မေးကြည့် တာ တက်တူးတိုင်းရဲနောက်ကွယ်မှာ အိပ်ပျော်ရုံရမယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ မိခင်ကပေါက်လို့ ထိုးတာတွေလည်း မရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူ့ဗိုက်သား အောက်မှာတော့ သိမ်းငုတ်တစ်ကောင်

ဝယ်ထဲကလေးမှာပဲက မိခင်နဲ့အတူ တွေ့ရတဲ့ လီဗိုင်း

ပုံထိုးထားပြီး ညာဘက်ပခုံးမှာ လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်ဆိုတဲ့ စာထိုးထားပြန်ပါတယ်။ ဘယ်ဘက်ရင်ညွန့်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့စာကတော့ သင်္ဘောရိုက်စာလုံးများပါ။ ငါးမန်းတွေကို သဘောကျတယ်ဆိုတဲ့ လီဗိုင်းက သူ့ညာဘက်ဝမ်းဗိုက်အစပ်မှာ ငါးမန်းတစ်ကောင်ပုံကို ထိုးထားပြန်ပါတယ်။ ညာဘက်လက်မောင်းနဲ့ လက်ဖျံပေါ်မှာ ရှိတာကတော့ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ပုံပါ။ ကျားကိုလည်း သူက သဘောကျပါတယ်။ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းအိုးမှာ ထိုးထားတဲ့ ခိုတစ်ကောင်ရဲ့ပုံကတော့ သူ့ အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ် ၉/၁၁ အရေးအခင်းအပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ ထိုးခဲ့တာလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီပုံနဲ့ပတ်သက်လို့ လီဗိုင်းက ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရည်ရွယ်ပြီး ထိုးခဲ့တာလို့ ရှင်းပြပါတယ်။ ညာလက်ဖျံမှာရှိတဲ့ တက်တူးတော့ တက်တူးထိုးတာ မကြိုက်တဲ့ သူ့အမေရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ နောက်ဆုံးထိုးထားခဲ့တာလို့ လီဗိုင်းက ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

■ စာနည်းညွှန်း

ဒက်ထရိုက်မြို့မှာ
၂၀၁၃ ခုနှစ်
အောက်တိုဘာလက
ဖြင့်တွေ့ရတဲ့
Eminem

ရက်ပီဂီတလောကမှာ
တွေ့ရခဲ့တဲ့
မျက်နှာဖြူအဆိုတော်
တစ်ယောက်အဖြစ်
အောင်မြင်မှု
အထွတ်အထိပ်ကို
ရောက်နေတုန်းမှာ
မူးယစ်ဆေးဝါး
သားကောင်ဘဝကို
ကျရှောင်ခဲ့ရာကနေ
ဖီးနစ်ငှက်တစ်ကောင်အလား
ပြန်လည်ရုန်းထပြီး
ဂီတလောကထဲကို
တစ်ကျော့ပြန်
ဝင်ရောက်လာသူ
အသက် ၄၁ နှစ်
အရွယ်ရှိ လူဖြူရက်ပီ
အဆိုတော် Eminem ကို
Rolling Stone ဂီတမဂ္ဂဇင်းရဲ့
ဆောင်းပါးရှင် Brian Hiatt က
သူ့ရဲ့ဒက်ထရိုက်မြို့က
အသံဖမ်းစတူဒီယိုမှာ
အဋ္ဌမမြောက်
စတူဒီယိုအယ်လ်ဘမ်
The Marshall Mathers LP2
အချောသပ်နေတုန်း
သွားရောက်တွေ့ဆုံ
မေးမြန်းခဲ့တာလေးတွေကို
ပြန်လည်တင်ဆက်လိုက်တာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ □

EMINEM နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

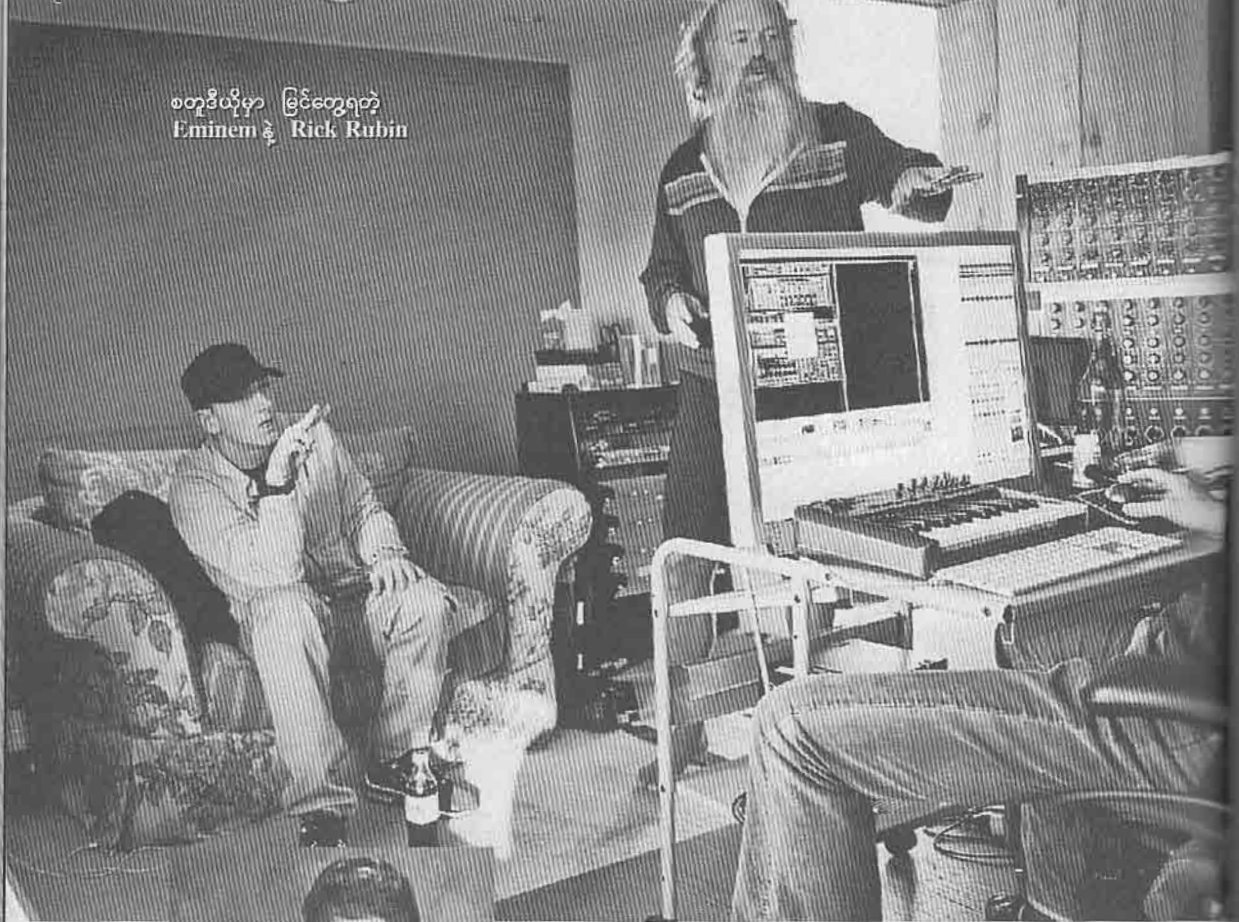
ရာဇာဓိ

Brian Hiatt မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး ရွှေရောင်ဆံပင်တွေ
ပြန်ဖြင့်လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုများ ခံစားရပါသလဲ။
Eminem: ကျွန်တော်ဟာ အသုံးမကျတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ အထူးသဖြင့်
ဆေးပြားတွေ သုံးစွဲတာကြောင့် အမှောင်ကျခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ
ဖူးပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးအစွဲကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့မူရင်းဆံပင်
ရွှေရောင်ကို ပြန်ထားတာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်တွေ့ကို
သန်ရှင်းစင်ကြယ်သွားအောင် ဆေးကြောလိုက်သလိုပါပဲ။ ဆံပင်ကို
အရောင်ပြန်ဆိုးလိုက်တဲ့ နောက်ပိုင်းတစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်မှာ
ကျွန်တော့်အတွက် မကောင်းတာတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်ပေမဲ့

ဟစ်ဟော့ပိက ကျွန်တော့်ဘဝကို
 ကာမိတ်တင်ခဲ့တာပဲ၊ ဟစ်ဟော့ပိဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့
 တစ်ခုတည်းသော ကျွမ်းကျင်ရာပဲ
 ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
 ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတဲ့
 တစ်ခုတည်းသောအရာပဲ၊
 တခြားဟာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ
 ကျွန်တော် မသိဘူး၊ အဲဒါကို
 ခေါ်တဲ့စကားရုံး ရှိတယ်ထင်ပါတယ်
 သူတို့ ဘယ်လိုခေါ်လဲ မိုက်ခဲတဲ့ မညာရှိတဲ့စကား

စတူဒီယိုမှာ မြင်တွေ့ရတဲ့
Eminem နဲ့ Rick Rubin

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက
မိခင် Debbie နဲ့အတူ

အခုအချိန်မှာ ဆေးပြတ်နေတဲ့ ကျွန်တော်က ပိုပြီးနေသာနေပါပြီ။

Brian Hiatt: ဒီတစ်ခေါက်ထွက်မယ့် ဓာတ်ပြားမှာ အရင်က ထွက်ခဲ့တဲ့ Recovery မှာလောက် အသံက အသက်မပါဘူးနော်၊ အရမ်းပိုပျော်နေလို့လား၊ အသက်ပဲကြီးသွားလို့လား။

Eminem: Recovery မတိုင်ခင် ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ ထွက်ခဲ့တဲ့ Relapse ဆိုတဲ့ အယ်လ်ဘမ်မှာတုန်းကတော့ အပျော်တွေများနေခဲ့တာပါ။ Recovery မှာကျ

တော့ နည်းနည်းလေးနက်တာလေးတွေ စမ်းကြည့်လာတယ်။ လေးနက်တဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုခု ပေးနိုင်မယ့် သီချင်းမျိုးပေါ့။ အဲဒီနောက် Royce da 5'9" နဲ့တွဲပြီး Bad Meets Evil ဆိုတဲ့ EP ကို ဖန်တီးတဲ့အခါကျတော့မှ ကျွန်တော်စိတ်တွေ အမှန်တကယ် ပွင့်လင်းစပြုလာတာပါ။ အဲဒီ EP က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အချုပ်အချယ်တွေမပါဘဲ ဖန်တီးဖို့ ခံစားမှုကို ပေးခဲ့တာလေ။ အခု အယ်လ်ဘမ်အသစ်ဟာ အဲဒီလိုမျိုး ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ အလေးအနက် ခံစားချက်တွေ အသားပေးတာမျိုး မပါဘူးလို့တော့ မဆိုဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ခုစလုံး မျှတအောင် ကြိုးစားထားပါတယ်။

Brian Hiatt: Eminem ရဲ့ မကြာသေးခင် အချိန်ပိုင်းတွေထဲက ဘဝဟာ Relapse နဲ့ Recovery အယ်လ်ဘမ်တွေ မတိုင်ခင်က ဘဝလောက် အပြောင်းအလဲ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ မများဘူး

ထင်တယ်နော်။

Eminem: အခုဓာတ်ပြားမှာက ကွဲတော်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး အလွန်အသုံးစွဲတာကို ဖြတ်မရသေးတာလည်း မဟုတ်သလို အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ Proof ကို ဆုံးရှုံးရတဲ့အချိန်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်တွေဟာ ကျွန်တော်အတွက် အရမ်းကို ရက်စက်လွန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ခံစားချက်တွေ Recovery ကို ဖန်တီးခဲ့ရာမှာ ထည့်ပြီး ရေးသားလိုက်ရင် စိတ်ပေါ့သွားမယ်ထင်တာလည်းပါတာပေါ့။ ကျွန်တော် Proof ကို အမြဲသတိရနေပြီး ဒီနေရာမှာ ရှိနေစေဖို့လည်း ဆုတောင်းမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေက ကွာခြားသွားခဲ့လေ။

Brian Hiatt: ဒီရက်ပိုင်းတွေ တကယ်ရော ပျော်ရွှင်မှုရခဲ့ပါရဲ့လား။
Eminem: ပျော်နိုင်သလောက်ပေးပျော်တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

Brian Hiatt: Eminem ကို ရွှေရောင် ဝတ်စုံ ပထမဆုံး ပြန်မြင်ရတာက စက် ဝတ်ဘာလထုတ် ESPN ရုပ်/သံရဲ့ West Musburger နဲ့ တွေ့ဆုံခန်းလို့ ခေါ်ခံပါတယ်။ အဲဒီမှာ Eminem ကို ကြည့်ရတာ ကိုယ်နှစ်ိတ်နဲ့ မကပ်သလို မသိသတ်က Eminem ကိုကြည့်ပြီး မေးလည်ကြဘူးနော်။

Eminem: အဲဒီတုန်းက Berzerk ဗီဒီယို ဝတ်စားက ပြကားပြီးဆိုတာ သိ တာတော့ Berzerk ရဲ့ မျက်နှာပေးလုပ် တာလေး။ Berzerk သီချင်းတစ်ပုဒ် ပါတာ Beastie Boys အဖွဲ့ ခေတ် မကောင်းတုန်းကလိုမျိုး ခံစားရပါတယ်။ အဲဒီ the Mic ဗီဒီယိုမှာ Ad-Rock အဖွဲ့ မေးတွေက ဒီလိုမျက်နှာပေးလုပ်ဖူး တယ်လေ။ ကင်မရာကို လှည့်မကြည့် ပဲ မျက်နှာလွှဲထားတာမျိုးပေါ့။ ကျွန် တော်တော် ကိုယ့်ရဲ့ ဟန်နဲ့ပဲ လုပ်ခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်ပြတာကို တစ်သူကမှ နားမလည်ကြဘူးဆိုတော့ ပြီးတော့တောင် ရယ်စရာဖြစ်နေသေး တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

Brian Hiatt: Licensed to Ill သီချင်း အကြောင်း အရင်က Eminem ပြော

တာ ကြားဖူးပါတယ်။ Eminem က Beastie Boys ကနေ Paul's Boutique နဲ့ တခြားအဆိုတော်တွေရော အတု ယူခဲ့ပါသလား။

Eminem: Paul's Boutique ပေါ်လာ တော့ ကျွန်တော်က နားမလည်ဘဲ ကြိုက်တဲ့ ပရိသတ်တွေထဲက တစ် ယောက်ပေါ့။ ဒါဟာ တကယ့်ပါရမီရှင် တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာပဲဆိုတာ နား လည်နိုင်ဖို့ရာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့တာ။ ဒါကိုမသိဘဲ အကြားကြီး အိပ်မောကျနေ ခဲ့တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ Licensed to Ill အကြောင်း ပြောစရာကတော့ တကယ်ရှိပါတယ်။ Zeppelin, Run-DMC တို့ရဲ့ နမူနာတချို့နဲ့ ဈာန်ဝင်လာတဲ့ အခါ ပရိသတ်အပေါ်တောင် ကြမ်း ကြမ်းရမ်းရမ်း ပြောတတ်တာမျိုးတွေ ဟာ Beastie Boys နဲ့ အလားတူပါပဲ။ သူတို့တွေ အသက်အရွယ်ရလာတဲ့အခါ မှာ အမြင်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားကြမှာပါ။ ဒီလို အသုံးမကျတဲ့ဟာတွေကို သူတို့တစ် တွေရဲ့ နောက်ဆုံးအဖြစ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ လည်း ပရိသတ်က ရူးသွပ်ခံစားနိုင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်သာ နောက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ သူတို့ဟာ အနုပညာ

သည်တွေအဖြစ် အောင်မြင်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လိုပဲပေါ့။

Brian Hiatt: အယ်လ်ဘမ်သစ်မှာ Rick Rubin နဲ့တွဲပြီး ဟစ်ဟော့ပဲ တချို့ ကိုပြန်လည်ဆန်းသစ်ထားတာတွေ တွေ့ ရပါတယ်။ အဲဒီက Eminem အတွက် ဘာများပါလိမ့်။

Eminem: နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် သဘောကျတဲ့ အသစ်တွေထဲက တစ်ခု ကတော့ ဟိုးတုန်းက ဒရမ်ရိုက်ချက် တွေ၊ အသံတွေနဲ့ အရင်က ဂီတဖက်ရှင် ဟောင်းတွေကို ဒီကနေခေတ်ပုံစံနဲ့ ပြန် စမ်းသပ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ Rick ရောက်မလာခင်ကတည်းက ဒါကို ကျွန် တော်ဦးတည်ပြီး လုပ်နေတာ။ ဒါဟာ တစ်ချိန်က သစ်လွင်လတ်ဆတ်ခဲ့တဲ့ ဟစ်ဟော့ပဲကို ပြန်ပြီး တမ်းတခံစားတာ ပါပဲ။

Brian Hiatt: အဲဒါကို နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ပုံစံနဲ့ တီထွင်ခဲ့တာလား။

Eminem: ဟုတ်တာပေါ့။ ထွက်လာ သမျှ သီချင်းတိုင်းနီးပါးက တွေ့ရှိချက် အသစ်တွေချည်းပဲ။ LL Cool J ရဲ့ Rock the Bells ကို နားထောင်ကြည့်ပါလား။ ဒီသီချင်းကို ခုနေပြန်ဆိုရင် ကလေးတွေ

၁၉၉၉ ခုနှစ်က ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခုမှ Eminem ရဲ့ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု

က *ဘကြီးလဲဟ၊ ဘယ်ကလာတဲ့ သီချင်းကြီးလဲ* လို့ မေးကောင်းမေးကြ မှာလေ။

Brian Hiatt: Eminem ပထမဆုံးဆိုခဲ့ တဲ့ ဟစ်ဟော့ပပ်သီချင်းက Ice-T's ရဲ့ *Reckless* နော်။ အဲဒီသီချင်းက နှစ် ပေါင်း သုံးဆယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီဖြစ် ပေမဲ့ ဒရမ်ရိုက်ချက်တွေက အခုအထိ ရူးလောက်အောင် ကောင်းတုန်းပဲ။

Eminem: အဲဒီဒရမ်ရိုက်ချက်ကို ဒီက နေ့ခေတ်ဆီ ယူလာပြီး Drake ကိုသာ အဆိုခိုင်းလိုက်ရင် အရမ်းကို အရူးအမူး ဖြစ်သွားကြမှာပါ။

Brian Hiatt: Eminem ရဲ့ သီချင်း သစ် *Legacy* မှာ အရင်က ဘဝဇာတ် ကြောင်းကို စူပါဟီးရီးတစ်ယောက် ပေါ် ပေါက်လာသလိုမျိုး ရေးသားထားတယ် နော်။ Eminem ရဲ့ ပါဝါတွေကို ဟစ် ဟော့ပပ်ဂီတကနေ ရခဲ့တာလား။

Eminem: လုံးဝ အတိအကျပဲ။ ဟစ် ဟော့ပပ်က ကျွန်တော့်ဘဝကို ကယ်တင် ခဲ့တာပဲ။ ဟစ်ဟော့ပပ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကျွမ်းကျင်ရာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတဲ့ တစ်ခုတည်း သော အရာပါ။ တခြားဟာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အဲဒါကို ခေါ်တဲ့စကားလုံး ရှိတယ်ထင်ပါတယ်။ သူတို့ဘယ်လို ခေါ်လဲ။ မိုက်မဲတဲ့ ပညာရှိတဲ့လား။

Brian Hiatt: Eminem က မိုက်မဲတဲ့ ပညာရှိတစ်ယောက် တကယ်ဖြစ်ဖို့ဆို ရင် တော်တဲ့အချက်တွေများ များလွန်း နေမလားထင်မိတယ်။

Eminem: ကျေးဇူးပါ။ ကျွန်တော်ဆိုလို တာက ဒါဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နိုင်တဲ့ စကားလုံးပါ။

Brian Hiatt: LL Cool J ရဲ့ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကလွဲလို့ တခြားစာအုပ်တွေ မဖတ်ဘူးဆိုပေမဲ့ ကော့မစ်စာအုပ်တွေနဲ့ပဲ Eminem ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ်နော်။

Eminem: ကော့မစ်စာအုပ်တွေကို အခု ပညာတစ်ရပ်အဖြစ် ချီးမွမ်းရုံမကပါ

ဘူး။ ကော့မစ်လောကကို တကယ်နှစ် သက်တာပါ။ တချို့တွေကပြောတယ်၊ ကျွန်တော့်သီချင်း တချို့က ကာတွန်း ဆန်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ပြဿနာက တစ်ခုခုကို ဖတ်လိုက်ရင် အဲဒါကို ချ မရေးမချင်း လုပ်လို့မရဘူး။ စာဖတ်တဲ့ နေရာမှာ အာရုံမစိုက်နိုင်တာလားတော့ မသိဘူး။ ဝါကျတစ်ကြောင်းကို ဖတ် လိုက်မိရင် အတွေးတစ်ခုက ဝင်လာပြန် ရော။ ဒီလိုနဲ့ တခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခု တွေးမိပြန်တယ်။ နောက်တစ် ကြောင်းကို ဆက်ဖတ်မယ်လုပ်တော့ အစက ပြန်ဖတ်ရပြန်တယ်။ ခုနက ဖတ်ထားတာ ဘာမှန်းမသိတော့လို့။ ဒီ လိုနဲ့ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဆယ်ခေါက် လောက် ပြန်ဖတ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် စာမဖတ်ဖြစ်တာပါ။

Brian Hiatt: အယ်လ်ဘမ်သစ်ထဲမှာ *Thor* ကို ညွှန်းထားတာ တွေ့ရတယ်။ *Thor* ဟာ Eminem ရဲ့ စူပါဟီးရီး လား။

Eminem: Spiderman က ကျွန်တော့် အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ *Thor* က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စွဲနေ တယ်။ ရုပ်ရှင်က ထွက်တော့မှာကိုး။ သူ့မှာက ဆန်းကြယ်တဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားမှုတွေနဲ့ ဘာသာစကား အခက်အခဲ တွေရှိတယ်။ *Thor* ကို ကြည့်ရတာ ဒီ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေစရာမလိုသလို ခံစားနေ ရပုံပဲ။ အဲဒီခံစားချက်ကို ကျွန်တော်က ဆက်နွယ်ခံစားနိုင်တယ်။

Brian Hiatt: *Survival* ဆိုတဲ့ သီချင်း မှာကြားရတာ Eminem ဟာ အလုပ် လုပ်တာကို ဘယ်တော့မှ ရပ်မှာမဟုတ် ဘူးဆို။ ဒါကရောEminem ရဲ့ လက်ရှိ အတွေးပဲလား။

Eminem: ဟစ်ဟော့ပပ်ရှင်သန်ချီတက် နေသရွေ့ ကျွန်တော်လည်း သွားချင် သလောက် ဝေးဝေးရောက်အောင် သွား မယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ် ပိုင်းက ခံစားပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ထုတ်လုပ်ရေးဘက် ရောက်ကောင်း ရောက်နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ရဲ့

တခြားအပိုင်းကတော့ တစ်နေမှာ ကျွန် တော်ဟာ ဇာတ်ခုံနောက်မှာပဲနေပြီး ဂီတ တွေ ဖန်တီးမယ်ပေါ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့။ မိုက်ခရိုဖုန်းကို လက်ကနေ ချ လိုက်တဲ့အခါတိုင်း ဂီတနဲ့ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုကိုတော့ လုပ်နေချင်တာ အမြဲ ပါပဲ။ ဒါက အချိန်ကုန်လွယ်စေတယ် လေ။ လျှော့ပြောထားတာပါ။ အားလုံး သာ ထည့်ရေးလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူ တိုင်းလူတိုင်းမှာ တစ်ခုခုကို ငြီးငွေ့သွား တယ်ဆိုတဲ့ နေ့မျိုးတွေတော့ ရှိတတ်ပါ တယ်။

Brian Hiatt: မက်သုန်းဆေးတွေ အလွန်အကျွံသုံးခဲ့လို့ သေမလို့ ဖြစ်ခဲ့ရ သေးတယ်နော်။ ဒီလိုမျိုး ဆေးပြားတွေ အလွန်အကျွံသုံးတာတွေကြောင့် ခန္ဓာ ကိုယ်စနစ်မှာ ဆိုးကျိုးဖြစ် ကျန်ရစ်တာ မျိုးရှိသလား။ ဖျက်မရအောင် ထင် ကျန်ရစ်တာတစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် စိုးရိမ် စရာ အနေအထားတစ်ခုခုများ ရှိ သလား။

Eminem: ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန် တော့်ဘဝထဲက တချို့နှစ်တွေကို ရိတ် ပယ်လိုက်ပြီးလောက်ပြီလို့ သိထားပါ တယ်။ ကျွန်တော်က တကယ့်ကို ကံ ကောင်းတဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အဖို့ အလမ်းကြီးလွန်းပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေ မိ အားတွေများတဲ့ OCD ရောဂါကတော့ ကျွန်တော့်မှာ အရင်ထက် ဆိုးလာခဲ့ တယ်။

Brian Hiatt: OCD ရောဂါရှိတယ်ဆို တာ ကိုယ့်ဘာသာသိတာလား၊ ဆေး ဝန် စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး OCD ရောဂါ ရှိ တယ်လို့ ပြောထားတာလား။

Eminem: ကိုယ့်ဘာသာပဲ သိထားတာ ပါ။ အဆုံးကျမှ လက်လျှော့ပြီး ဒါဟာ ဂီတကြောင့်လို့ ပြောနိုင်ပေမဲ့ အဲဒီထဲ မလုပ်ပါဘူး။ ဆေးစွဲတာ ပြတ်သွား တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဟုတ်တာတွေ လုပ်မိတာ သတိပြုမိတယ်။ မြေခွဲ တန်းတွေကို တစ်လှမ်းချင်းနင်းပြီး လို ရတဲ့ Treadmill လို့ခေါ်တဲ့ တလိခွဲ အပိုင်းကြီး လိုမိသလိုပေါ့။ ကျွန်တော့်စိတ်

Treadmill ပေါ် နင်းခိုင်းလို့ရရင်
...လို့ရ ၅၀၀ လောက်တော့ ကျသွား
... အဲဒီလောက်ကျအောင် ကျွန်တော်
... ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်
... ဖြစ်မိတာတော့ c1 ဒါကိုလုပ်ရတာ
... OCD ဝေဒနာသည်ခွဲလို့လား။ ဒါမှ
... ဆေးဖြတ်ချင်လို့လားလို့ တွေးမိ
... အဲဒီနောက်တော့ စတုရန်းယိုထဲက
... ထပ်ထပ်တဲ ကီးဘုတ်ရှေ့မှာ ဒရမ်တစ်
... နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ထိုင်နေမိ
... Snare သံက မမှန်သေးဘူး ဆို
... ချီးတွေ ရေရွတ်ပြောဆိုရင်းပေါ့။
... ကျွန်တော်မသိတော့ဘူး။ အဲဒီ
... အခြေဖြစ်နေတာလား။ ဒါဟာ ဆေး
... ကြောင့် ဖိအားပေးခံရတာလား
... တာ။

Brian Hiatt: OCD ရောဂါရဲ့ လက္ခ
... ခံတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အသန့်ရှင်းလွန်တာ
... ဖြစ်တတ်သလား။ ကိုယ့်အိမ်ကို
... သန့်ရှင်းနေစေချင်တာလား။

Eminem: ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါ
... ဘူး။

Brian Hiatt: ဒါဆို OCD ရောဂါမရှိ
... ညီဆုံး။

Eminem: ရက် ပီ ပါ တစ် ယောက်
... ကာ ဒရမ်ဆက်ထဲက High-Hat
... ၀.၁ ဒယ်စီဘယ်လောက်ထား
... ဆိုတယ်ဆိုတာမျိုး ကျွန်တော်မသိ
... ဒါက အသံရဲ့ အတိုင်းအတာကို
... နှိပ်နှိပ်နိုင်သမျှ အနိမ့်ဆုံးဖြစ်အောင်
... တားချိမ်းပါ။ လူအတော်များများက
... အတိုင်းအတာကို ၈B (ဒယ်စီ
...) လို့ ခေါ်တာမသိကြပါဘူး။ ဒါပေ
... ကျွန်တော်သာ အဲဒီမှာထိုင်နေရင်တော့
... အသံနဲ့ အဆိုသံကို အတိအကျ
... ထားရမယ်လို့ ပြောမှာပါ။

Brian Hiatt: နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေပွဲ တစ်
... ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်ဖို့ရော
... သလား။

Eminem: မေးခွန်းကောင်းပဲ။ အခု
... ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာ လိုက်ဆိုပေးတဲ့
... ရှိပြီး အလုပ်လည်းဖြစ်ပါတယ်။
... ချိန်တွေက ကျွန်တော့်ကို ကလေး

အဖေဖြစ်စေခဲ့သလို ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်
လည်း ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ နယ်လှည့်ဖျော်
ဖြေပွဲတွေ ဖျော်ဖြေရတဲ့ ဘဝမျိုး ကျွန်
တော်အတွက် ရှိဦးမှာလားဆိုတာ ကျွန်
တော်မသိပါဘူး။ နယ်လှည့်ပွဲတွေ မဆို
တော့ဘူးလို့ ပြောမှာတော့မဟုတ်ဘူး
ပေါ့။ စင်ပေါ်ပြန်တက်ရတာဟာ ကျွန်
တော်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာတစ်ခုဖြစ်နေ
ဆဲပေမဲ့ စတုရန်းယိုထဲမှာပဲ ဂီတတွေဖန်တီး
နေရတာကောင်းပါတယ်။

Brian Hiatt: လိင်တူချစ်သူတွေနဲ့ ဘာ
ပြဿနာမှ မရှိပါဘူးလို့ ထပ်ကာထပ်
ကာ ပြောခဲ့ပေမဲ့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်ထဲမှာတော့
Rap God သီချင်းထဲမှာ လိင်တူချစ်သူ
တွေကို ရွတ်ချခေါ်ခေါ်တဲ့ Faggot ဆိုတဲ့
စကားလုံးမျိုးတွေ၊ မိန်းမလျာအကြည့်
ဆိုတာမျိုးတွေ ဘာဖြစ်လို့ သရော်စော်
ကားလုပ်ပြီး သုံးနှုန်းခဲ့တာပါလဲ။

Eminem: ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်း
တစ်သန်းလောက် ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို
ပြန်မပြောပြဘဲ ဒီမေးခွန်းကို ဘယ်လို
ဖြေရမယ် မသိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီစကားလုံးက ကျွန်တော် ရက်ပီ
အဆိုပြိုင်တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်တော့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရောက်တဲ့
စကားလုံးမျိုးတွေ...။

Brian Hiatt: လိင်တူဆက်ဆံသူတွေ
လို့ ဆိုလိုချင်လို့လား။

Eminem: ဟုတ်တယ်။ ဒါက တစ်
ယောက်ယောက်ကို မိန်းမဆိုး၊ လမ်း
သူရဲ၊ ငတုံးလို့ခေါ်တာထက် ပိုနာတဲ့
စကားလုံးပေါ့။ ဆိုတော့ ဒီစကားလုံးကို
ရက်ပီပြိုင်တဲ့နေရာမှာ မသုံးတော့ဘဲ
တစ်ယောက်ယောက်ကို ထိခိုက်နှစ်နာ
သွားမှာကိုလည်း တွေးပူရင်း ခေါင်းထဲ
မှာ အပြေးအလွှား စဉ်းစားရတာ။ မှန်
တာမှားတာကို ပြောတာတော့ မဟုတ်
ဘူးနော်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်အလုပ်
က တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ
လေ၊ လူတွေပျော်အောင်ပေါ့။ ကိုယ်
တိုင်လည်း ပျော်အောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အခု ဒီနေရာမှာထိုင်ပြီး စကားတွေပြော
နေတဲ့ Eminem ကတော့ မိန်းမလျာတွေ၊

လိင်ပြောင်းထားသူတွေနဲ့ ဘာပြဿနာမှ
မရှိပါဘူး။ လူတွေဟာ ကိုယ့်နှစ်သက်
ရာ ဘဝမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ဖော်ထုတ်
ကြေညာပြီး နေနိုင်တဲ့ ကာလမျိုးမှာ ရှင်
သန်နေထိုင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိပါ
တယ်။ တခြား ဘာပြောရမလဲတော့
မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ရက်ပီအဆိုပြိုင်တုန်းကလိုပဲ
ပြန်ကြည့်မိနေဆဲပါ။

Brian Hiatt: အဲဒီ တုန်းက Slim
Shady ကို ဆိုနေတာမို့လို့ ဒီလိုပြောခဲ့
တာလား။ ဒီသီချင်းက လူတချို့ကို
ဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်ရတာမို့လို့လေ။
Eminem: ကျွန်တော် ဒီလိုသီချင်းတွေ
ဆိုလာခဲ့တာ ၁၄ နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။
ကျွန်တော့်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရပ်တည်ချက်
နဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်စရိုက်ရဲ့ အပြင်ပန်း
ကို ကျွန်တော့်သီချင်းတွေကနေ ပရိ
သတ်သိနေကြပြီလို့ ထင်ပါတယ်။
တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က
များ အခုခေါ်မှာ နားမလည်နိုင်သေး
ဘူးဆိုလို့ရှိရင် သူတို့ရဲ့ သဘောထားကို
ကျွန်တော် ပြောင်းလဲပေးနိုင်စရာ ရှိမယ်
မထင်ပါဘူး။

Brian Hiatt: Same Love ကို ကြားဖူး
ပါသလား။

Eminem: ဘာကို ကြားဖူးရမှာပါလိမ့်။

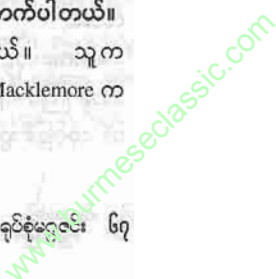
Brian Hiatt: Same Love ဆို တာ
Macklemore နဲ့ Ryan Lewis တို့ရဲ့
သီချင်းလေ။

Eminem: ဘာသီချင်းမျိုးလဲ။

Brian Hiatt: လိင်တူချင်း မင်္ဂလာ
ဆောင်နှင်းတဲ့ သီချင်းမျိုးပါ။

Eminem: ဟုတ်ပါပြီ။ ဟုတ်ပါပြီ။
ကျွန်တော် Macklemore ရဲ့ အယ်လ်
ဘမ်တစ်ခုလုံး နားထောင်ဖူးပါတယ်။
Brian Hiatt: ဒီသီချင်းကို ဘယ်လို
ထင်လဲ။ Macklemore က Eminem
ပြီးရင် အအောင်မြင်ဆုံး လူဖြူရက်ပီပါ
တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။

Eminem: ဟုတ်ပါတယ်။ သူက
တကယ်မိုက်တာပဲ။ Macklemore က
တကယ်မိုက်ပါတယ်။

Brian Hiatt: Eminem က နည်းပညာ ပိုင်းမှာ အရမ်းကို ကောင်းတာကြောင့် လေးစားခံရသူပါ။ ဟစ်ဟော့ပဲ လောကမှာ လူတွေက Macklemore ကို Eminem လို မြင်မယ့်လူ မရှိလောက်သေးပါဘူး။

Eminem: သူ့ရဲ့ နည်းပညာပိုင်းကလည်း အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ သီချင်းရေးကောင်းတဲ့ သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူလုပ်ခဲ့တာတွေက မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

Brian Hiatt: Rap God ကို ဘယ်လို အရှိန်သတ်ခဲ့ရပါသလဲ။

Brian Hiatt: ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစွန် ရောက်အောင် တွန်းမိနေပြီလို့ ခံစားမိတဲ့ အခါ အဲဒါပြီးတာပဲပေါ့။ အဲဒီလို မဟုတ်ရင် ဆက်လုပ်ပေါ့လေ။ ခေါင်းထဲမှာ တွေးသလောက် ကောင်းတာမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ မရဘူးဆိုတော့ အသံကာရန်တစ်ခုကို ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာပဲ ဝင်နားထောင်မှရမယ်။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ရတာဆိုရင်တော့ အခြေကြမ်းသွင်းလိုက်တယ်။ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ ပြောမယ်။ ဒါပေမဲ့ အများအားဖြင့်တော့ နည်းပညာပိုင်းကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး လုပ်နေမိတာပါ။ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ် ထုတ်လာပြီဆိုရင် တစ်ခုခု ငြိစရာတော့ ပါတတ်ပြီး အဲဒါက စာသားပိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

Brian Hiatt: အဲဒါကြောင့် My Name Is ဆိုတဲ့ သီချင်းကို အရမ်းမုန်းမိတာလား။

Eminem: အဲဒီသီချင်းမှာ နည်းပညာပိုင်း ကောင်းတာလေးတွေ ပါပါတယ်။ ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော်တာမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး။

Brian Hiatt: အဲဒီသီချင်းမှာ Dre နဲ့ ပထမဆုံး အသံသွင်းဖူးတာ မဟုတ်လား။

Eminem: ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ဘာမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ လုပ်ဖြစ်သွားတာပါ။ မတူတာတွေ

နယ်လှည့်
ပျော်ဖြေပွဲတွေ
ပျော်ဖြေရတဲ့
ဘဝမျိုး
ကျွန်တော့်အတွက်
ရှိဦးမှာလားဆိုတာ
ကျွန်တော် မသိပါဘူး
နယ်လှည့်ပွဲတွေ
မဆိုတော့ဘူးလို့
ပြောမှာတော့
မဟုတ်ဘူးပေါ့
စင်ပေါ်
ပြန်တက်ရတာဟာ
ကျွန်တော့်အတွက်
ပျော်ရွှင်စရာတစ်ခု
ဖြစ်နေဆဲပေမဲ့
စတူဒီယိုထဲမှာပဲ
ဂီတတွေ
ဖန်တီးနေရတာ
ကောင်းပါတယ်

ကို စုစည်းထားတာလို့ ထင်မိပါတယ်။ အဲဒီစကားလုံးကို ကျွန်တော်မုန်းတာ။ အသံကာရန်တွေက မုန်းစရာကောင်းပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ကြီးမှူး စီစဉ်ရတဲ့ ပုံစံမျိုး ရှိနေပါသေးတယ်။

Brian Hiatt: ဒီလိုဆိုတော့ မမုန်းတော့ဘူးလား။

Eminem: အဲဒီဓာတ်ပြားကို မမုန်းတော့တာ အရင်ကတည်းကပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိတ်ပန်းအစီအစဉ်မှူး (MC) တစ်ယောက် အဖြစ် အမြဲရှုမြင်လေ့ ရှိလို့ပါ။ ဒီသီချင်းကို မဖန်တီးခင်မှာ Royce နဲ့ စကားပြောဖြစ်တာကို သတိရမိပါတယ်။ 'တို့တွေက ရွှေတွင်းရှာတဲ့ အနုပညာသည်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး' တဲ့။ ကျွန်တော်လိုချင်

တာက တခြားပုံမှန် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ မလိုလောက်အောင်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်းကောင်းတစ်လုံးနဲ့ မိသားစုထံ ထောက်ပံ့နိုင်လောက်တဲ့ ငွေကြေးရရှိပါပဲ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ My Name Is သီချင်း အောင်မြင်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် တော်တော်လန့်သွားမိတယ်။ 'ငါဟာ အဲဒီပေါ်မှာ ရက်ပဲလုပ်နေမိပြီလားလို့ တွေးလာမိတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ရက်ပဲသီချင်းတွေ ဆိုနေမှာပဲ' 'ဟိုင်း-ကျွန်တော့်နာမည်၊ ကျွန်တော်နာမည်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ချီကာ ချီကာ Slim Shady ဟိုင်း' ။ (ရက်ပဲသီချင်းဆိုလျက်)

Brian Hiatt: ဒါပဲပေါ့။

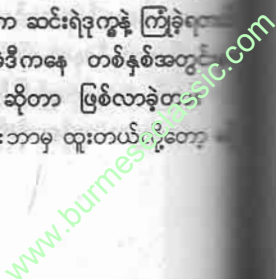
Eminem: ဒါပဲလေ။ ဒီသီချင်းက မိတ်ဆက်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး မိတ်ဆက်ဖြစ်လိုက်တာကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ဘူး။

Brian Hiatt: တစ်ဖက်ကကြည့်ပေါ်ဆိုရင် အဖွင့်စာသားမှာပါတဲ့ 'ဟိုင်း-ကလေးတို့ရေ' ဆိုတဲ့ စာသားဟာ Eminem ဦးတည်ရာကို သတ်ဖြတ်တာမျိုးလား။

Eminem: ဆိုလိုတာက ဒီသီချင်း ဘာသူ့ကို ဦးတည်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိမိတယ်။ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးမှာ ခြေချင်တာက ကိုယ်စဉ်းစားရသမျှ အညွှတ်ပတ်ဆုံးကို D12 နဲ့အတူ ပြောပြချင်တာပဲ။ ဓာတ်ပြားသွင်းတော့လည်း အဲဒါကို အညစ်ပတ်ဆုံးကို ဆိုခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ မကောင်းတဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုဆိုတာ အခုတော့ ကျွန်တော်သိပါပြီ။ 'ဟိုင်း-ကလေးတို့ရေ အခုတော့ ကလေးတို့ရဲ့ ကလေးတွေကိုပဲ တည်တည်တတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပေါင်းတင်သလောက်အတွင်းမှာ တကယ်ဖြစ်လာမယ့် မဟုတ်ပါဘူး။ (သီချင်းညည်းလျက်)

Brian Hiatt: Slim Shady EP နဲ့ ရေးတုန်းက ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာနော်။ အဲဒီကနေ တစ်နှစ်အတွင်း

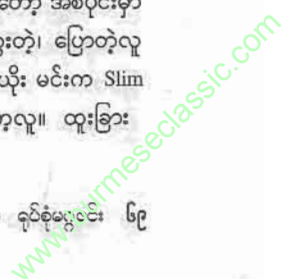
Eminem ဆိုတာ ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ။ Eminem: ဘာမှ ထူးတယ်လို့တော့

Brian Hiatt: ဒါကို ရုပ်ရှင်တစ်ကား
 သောက်တော့ ရိုက်သင့်တာပေါ့။
Eminem: (ပြုံးလျက်)ကားကောင်း
 တစ်ကားဖြစ်ပါ့မလား။
Brian Hiatt: ဆေးဝါးအလွဲသုံးတာကို
 သိတုန်းက စခဲ့တာလဲ။
Eminem: ဂီတလောကထဲ ဝင်ခါစမှာ
 ဖြစ်တာတွေက သိပ်မြန်လွန်း
 သေး။ အဲဒီ ဆေးဝါးတွေဟာ အရက်နဲ့
 ဘာနဲ့မှမတူအောင် ယစ်မှူးစေ
 သေး။ ဒါကို သုံးဖြစ်တာက စင်ပေါ်
 တက်တဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ပူပန်ဖိစီးတာ
 လေးလို့ပါ။ ညကလပ်တွေနဲ့ ဒက်
 ဝဲနဲ့ကွဲမြဲက ပွဲတွေမှာဆို ကျွန်တော်
 ဆေးတွေ မသုံးပါဘူး။ အဲဒီမှာက ပရို
 သက်က နှစ်ရာလောက်ပဲ ရှိတတ်တာ
 လေး။ အခုဆိုရင်တော့ ပရိုသတ်က တစ်
 သောင်းလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လို
 သုံးလဲ။ ဒီကြောက်စိတ်ကို။ အဲဒီစိတ်
 ကို စယ်ရှားပစ်နိုင်ဖို့ လိုတယ်လေ။ ကျွန်
 တော်က နာမည်သာ ကြီးမလာခဲ့ရင် ဒီ
 ဆေးဝါးတွေ စွဲလာမှာမဟုတ်ဘူးလို့
 ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဆေးစွဲတဲ့
 သူတွေဟာတွေ ကျွန်တော်ဖြစ်ဖူးပါ
 သေး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးတွေ သုံးဖြစ်တာ
 က စင်ပေါ်တက်မှပါ။ ကျွန်တော်ကို
 ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေအများကြီး
 ကို ရင်ဆိုင်ကိုင်တွယ်နိုင်ဖို့ လိုတယ်လေ။
 ဆေးတာက နောက်ပိုင်းမှာ တစ်ပတ်ကို
 မြှောက်ရက်၊ ခုနစ်ရက်လောက်သုံးတတ်
 တာတာပါပဲ။ 'ကဲ အခု မင်းကိုယ်ကြီး
 က ဘာတုဗေဒ ဆေးဝါးအပေါ် မှီခိုနေရ
 ခဲ့' အဲဒါကို မရရင်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှု
 က ပိုလို့တောင် ကြီးသေးတယ်။ တစ်
 နည်းတည်း အပြီးချလိုက်ရဖို့ကလည်း
 များလွန်းနေတော့ ပရိုသတ်တွေကို
 အမှတ်တရလက်မှတ် ရေးထိုးပေးနေ
 မင်း ဟိုနား နည်းနည်းသောက်လိုက်၊
 ဒီနား နည်းနည်းသောက်လိုက်နဲ့ပေါ့။
 အဲဒီတုန်းကတော့ နားမလည်မိခဲ့ဘူး။
Brian Hiatt: တစ်ယောက်ယောက်က
 ဘယ်လို စိုက်ကြည့်တာမျိုးကို မအောင်

မြင်ခင်ကတည်းက Eminem မကြိုက်
 ခဲ့တာနော်။
Eminem: ဒါက ဘာနဲ့ ပိုတူသလဲဆို
 တော့ 'ဒီလူ ငါ့ကို ရန်လုပ်ချင်လို့ ကြည့်
 တာလား' ဆိုတဲ့ အတွေးရူးမျိုးပေါ့။
 အများအာရုံစိုက်တာ မခံချင်တဲ့သူတွေ
 အတွက်တော့ ဂီတအလုပ်ဟာ အရွေးမှား
 တဲ့ ငရဲတွင်းလိုပဲလို့ ကျွန်တော် အမြဲပဲ
 ပြက်လုံးထုတ်လေ့ရှိပါတယ်။
Brian Hiatt: ပြဿနာတွေ၊ အခက်
 အခဲတွေ ကြားထဲမှာပဲ The Marshall
 Mathers LP ကို ဒုတိယမြောက်
 အယ်လ်ဘမ်အဖြစ် ထုတ်ခဲ့တယ်နော်။
 ဒီအယ်လ်ဘမ်က တကယ်ပဲ။ ဒါကို
 ဖန်တီးတုန်းက Eminem ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
 ဘယ်လိုသဘောထား ရှိခဲ့တာလဲ။
Eminem: ကျွန်တော့် အဖွင့်သီချင်းက
 မဟုတ်သေးဘူးဆိုပြီး ဓာတ်ပြားတိုက်
 ကို လူတွေစိတ်ဆိုးကြတာ မှတ်မိနေ
 သေးတယ်။ ကျွန်တော်တွေ့မိတာက
 တော့ 'ဒါဟာ အရွေးမမှန်ဘူးလို့ ဘယ်
 လို့ပြောနိုင်တာလဲ' ပေါ့။ လူဘယ်နှစ်
 ယောက်ကို ကျွန်တော်က လိုက်ပြီး
 အသနားခံ ပြောပြနေရဦးမှာလဲ။ နောက်
 မှာတော့ ကျွန်တော် ဘာကောင်မှမဖြစ်
 ခင် ကျိတ်ပုန်းအနုပညာရှင်ဘဝက ဆို
 ခဲ့တဲ့ အသံကာရန်မျိုးအပေါ် လူတွေရဲ့
 အပြုသဘောမဆောင်တဲ့ အာရုံစိုက်မှု
 ရလာခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်က
 တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။
Brian Hiatt: နာမည်ကြီးဖြစ်လာတော့
 ပိုပြီးဆိုးတဲ့ မဟုတ်တာတွေကို တမင်
 တကာပြောတော့မယ်ဆိုပါတော့။
Eminem: ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို အသုံး
 မကျတဲ့ဟာကို ကျွန်တော်နားကို မလည်
 နိုင်ဘူး။ အခု အဲဒါမျိုး ပြောမယ်လေ။
 '(ဆဲလျက်)မင်းက ငါ့ကို ဖျက်ဆီးပြီး
 ငါ့ရဲ့ အသက်မွေးမှုကိုပါ လုယူသွားမှာ
 ဖို့လို့။ ငါကမင်းကို ချေမှုန်းတော့မယ်။
 ငါ့ရဲ့(ဆဲလျက်)စွမ်းအင်ရှိသမျှနဲ့ မင်း
 အပေါ် တုံ့ပြန်စော်ကားလို့ ရနိုင်သမျှ
 အားလုံးကိုလုပ်ပြီး ငါ့ကိုမင်း အခုခံစား
 စေသလို ပြန်ပြီး ခံစားစေရမယ်။

အားလုံးကို(ဆဲလျက်)ဒါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်
 ချိန်တည်းမှာ ငါ့ရဲ့ဂီတကို အမှန်အကန်
 ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်။'
Brian Hiatt: မှန်လိုက်လေ။
Eminem: အဲဒီလို အသုံးမကျတာမျိုး
 တွေကို Biggieနဲ့ Tupacတို့ဆီက ကျွန်
 တော် အများကြီး လေ့လာသိရှိခဲ့တယ်။
 ဟစ်ဟော့ပီဂီတရဲ့ ကျောင်းသားတစ်
 ယောက်အဖြစ်နဲ့ နည်းပညာပိုင်းတွေကို
 လေ့လာနိုင်ပါတယ်။ Big Daddy Kane
 ဒါမှမဟုတ် Kool G Rap တို့ရဲ့ အသံ
 ကာရန်ပုံစံကိုလည်း ယူသုံးနိုင်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ Tupacဆီ ရောက်သွားရင် သူက
 သီချင်းတွေ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့
 သီချင်းတွေက 'ဒီ CD ကိုဖွင့်ရင် တစ်
 ယောက်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို လက်
 သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးပစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အပြော
 မျိုးကို အဆဲအရေးတွေနဲ့ ဆိုတာလေ။
 Biggie ကကျတော့ ပုံပြောတဲ့လူ။ ကျွန်
 တော်က အဲဒါတွေအားလုံး လုပ်ချင်ခဲ့
 တာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ
 မှာ မျှော်လင့်ထားတာက ကျိတ်ပုန်းတွေ
 နဲ့ တကယ့်ရက်ပဲပါအဆိုတော်တွေ နှစ်
 သက်သွားအောင် နည်းပညာပိုင်းနဲ့ စွမ်း
 ဆောင်ပြဖို့၊ ပြီးတော့ အဲဒါကို သီချင်း
 အဖြစ် ရေးဖွဲ့ပြီး တစ်စုံတစ်ခုသောခံစား
 မှုကို ပေးနိုင်ဖို့ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။
Brian Hiatt: အခုထွက်မယ့် LP မှာ
 Bad Guyနဲ့အတူ Stan ကို ပြန်ဆိုထား
 တယ်နော်။ မူရင်းသီချင်းက အပြောင်း
 အလဲ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နှစ်
 ယောက်စလုံးက ပုံပြောတဲ့ နေရာမှာ
 အပြောင်းအလဲတွေ လုပ်ထားတာ။
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ Eminem က
 ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်ကနေထွက်ပြီး
 Slim Shady တကယ် မဟုတ်ဘူးဆို
 တာ ပြခဲ့လို့ပါပဲ။
Eminem: ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်း
 နေတာလေးတွေလည်း ပျက်သွားတာ
 ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစပိုင်းမှာ
 ကိုယ့်အပေါ် ဒီလိုတွေးတဲ့ ပြောတဲ့လူ
 တွေ တွေ့လိမ့်မယ်။ 'ယိုး မင်းက Slim
 Shady မဟုတ်လားဟေ့လူ။ ထူးခြား

တာ တစ်ခုခုလုပ်ပြစမ်းပါ။ မိန်းမဆိုး တစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ပြုလိုက် ပါလား။ မင်းရဲ့ လွှာက ဘယ်မှာလဲ ခွေး ကောင်ရဲ့ စသဖြင့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ Dido ရဲ့ စကားလုံးတွေကို အဓိပ္ပာယ်ကောက် ရတာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ပျော် စရာပါ။ ဓာတ်ပြားပေါ်မှာ ပါတာတွေ ကို ကောင်းတာတွေပဲ စစ်ယူဖို့ လိုမယ် ဆိုတာ လူတွေသိအောင် ပြောပြဖို့ အခွင့် အရေးကောင်းတစ်ရပ်ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ အညစ်အပတ်တွေထဲမှာ အမှန်တရား တွေ ပါနေလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအမြစ် မရှိတဲ့ အညစ်အပတ်တွေက များနေတာ လေ။ ဘယ်လိုများ အဲဒီလို အညစ် အပတ်တွေအပေါ် ရူးသွပ်ကြပါလိမ့်။

Brian Hiatt: Stan ဆိုတဲ့ စကားက အဘိဓာန်ထဲရောက်တာ ကြာပြီ မဟုတ် လား။ လူတွေက ပြောတတ်ကြတယ်။ ငါက Eminem Stan ပဲ။ Eminem အပေါ် ရူးသွပ်သူပေါ့။ ငါက Katy Perry ကို Stan ဖြစ်မယ်။ Katy Perry ကို အရူးအမူး ကြိုက်တယ်ပေါ့။

Eminem: ဝိုး... မဟုတ်တာဘဲ။ ရယ် ဖို့တောင်ကောင်းသေး။

Brian Hiatt: Stan က ရူးသွပ်တာဆို တော့ နည်းနည်းများ လန့်သွားလား။

Eminem: အမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ Stan က သေဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲ။ သူက အဲဒီဓာတ် ပြားမှာပဲ သေသွားခဲ့တာ။ သူ့ရဲ့ ညီမငယ် လေးကိုတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အမြဲ ရှိပါတယ်။ သူက ကြီးပြင်းအရွယ် ရောက်ဖို့ လိုဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို လာ သတ်မှာလေ။

Brian Hiatt: ဒီအယ်လ်ဘမ်မှာ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ထားတာတွေ အများကြီး ပါတယ်နော်။ ပြီးတော့ မူရင်း Marshall Mathers LP ထဲက လူတွေ ရဲ့ အပြင်ပန်းအကျင့်စရိုက်တွေ အပြိုင်နဲ့ ကြတာမျိုးကိုလည်း ဆက်ပြီး ဆင်နွဲ ထားတယ်။ အဲဒီ လမ်းကြောင်းကို လိုက် ဖြစ်တာက ဘာကြောင့်များပါလဲ။

Eminem: ကျွန်တော်သုံးတဲ့ စကားလုံး

တွေ၊ ရက်ပဲလုပ်ပြီးဆိုတဲ့ အကြောင်း အရာတွေ ကျွန်တော်တင်ပြသမျှတွေ အပေါ် လူတွေ ဘယ်လိုသဘောထား ခံစားကြတယ်၊ ဘယ်လိုပြောကြတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ တစ်ခါ တလေမှာတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ့် ဘာသာပဲ ပြောလိုက်တာက ကောင်းဦး မယ်။ ကျွန်တော့် အကြောင်းကို တွေးနေ ကြတာသိတယ်လို့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေရဲ့ အပြင်ပန်း အကျင့်စရိုက်တွေ ကို ခြားထားတဲ့ စည်းတွေက မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေပြီလေ။ နောက်ရက်မှာတော့ Slim Shady က ကျွန်တော့် မနက်စာကို မီး ကျွမ်းသွားအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ သူ တမင်တကာကိုလုပ်တာ။

Brian Hiatt: Eminem သောက်တဲ့ ဆေးထဲမှာ အိပ်ဆေးလည်း ပါတယ် နော်။ ညဘက် အိပ်မပျော်တဲ့ ပြဿနာ က တစ်သက်လုံးဖြစ်တာလား။

Eminem: ကျွန်တော် ဂီတလောကထဲ ဝင်စတုန်းက အဲဒီလို မဖြစ်သေးဘူးထင် ပါတယ်။ ကျွန်တော် Dre နဲ့ လက်မှတ် ထိုးတဲ့အထိပေါ့။ ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ အပြင်ထွက်ဖြစ်တဲ့ ညတစ်ညအကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ စာရေးနေ တာဆိုတော့ မအိပ်ဖြစ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော်က Dre အတွက် အကောင်း ဆုံးဖြစ်အောင် ရေးပေးချင်တာ။ ကိုယ့် အပေါ် ကျေနပ်သွားစေချင်တာ။ အဲဒါ က မူးယစ်ဆေးဝါးပြဿနာရဲ့ အစပိုင်း ပဲ။ အရက်သောက်တာလည်း အပါ အဝင်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆေး ပြားတွေဘက်သာ မလှည့်ခဲ့ရင် အရက် သမားလုံးလုံးဖြစ်မှာကြောင့်ပဲ။ ပွဲတွေ လိုက်ဆိုလာရတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ဖိအား တွေ ဝင်လာရာကနေ အိပ်မပျော်တဲ့ ပြဿနာ စလာခဲ့တာပါ။ လူတွေက ကိုယ့်ကိုပဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ။ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ 'ဒီလူတွေက မင်းကို ကျရှုံးနေစေချင်တာ Marshall. သူတို့ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ က မင်းရှုံးနိမ့်မှာကို စောင့်ကြည့်နေကြ တာ' လို့ ပြောနေမိတယ်။

Brian Hiatt: အခုရော ကောင်း ကောင်း အိပ်လို့ရပြီလား။

Eminem: အများအားဖြင့်တော့ အိပ် ပျော်တယ်လို့ပဲ ဆိုပါစို့။ အရင်တုန်းကလို ပဲ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲရင်း တွေးနေမိတဲ့ ညတွေ ရှိတယ်။ 'ငါ ထလုပ်ရမယ်။ ဒီစိတ်ကူးကို သီချင်းဖြစ်အောင် ထလုပ် ရမယ်' ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်က စာရေးစက္ကူနဲ့ ဘောလ်ပင်ကို စိတ်ကူးရ တာတွေ ချရေးမှတ်ထားဖို့ သုံးတုန်းပါ ပဲ။ လက်ကိုင်ဖုန်းတွေနဲ့ မှတ်ရတာကို စိတ်မချဘူး။ ဖုန်းပျောက်သွားရင် မတော်တဆ မှားယွင်းပြီး ဖျက်မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အခု အယ်လ်ဘမ်ကို လုပ်နေတဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကာလအတွင်း သွားလေရာကို ဘောလ်ပင်နဲ့စာရေး စက္ကူ သယ်သွားတတ်ပါတယ်။ လိုလို့ မလိုလိုပေါ့။

Brian Hiatt: Zombie အဖွဲ့ရဲ့ Time of the Season ကို ဥပမာပြုထားတဲ့ သီချင်းသစ် Rhyme or Reason မှာ Eminem ရဲ့ ဘဝမှာ တကယ့်ပြဿနာ က အနားမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ မရှိတာတို့ ဆိုထားတာ တွေ့ရတယ်နော်။

Eminem: ဒီ တစ် ချက် ကတော့ အပြောင်အပြက်ပြောတာ ဆိုတာထက် နည်းနည်းတော့ ပိုပါတယ်။ ကျွန်တော် မိဘတွေသာ သေချာတဲ့လမ်း ရွေးချယ် ခဲ့ရင် ဒီလောက်ထိ ကျွန်တော် ဒုက္ခ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာ ပါ။

Brian Hiatt: တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ အိပ် လိုကြီးမားတဲ့ ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် ဒေါသမဖြစ်မိဘူးလား။

Eminem: အဲဒါက အိမ်နီးနားချင်းတွေ နဲ့ ပြိုင်ပြီးဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ထင် တယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ဒေါသဖြစ်မိတာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါတယ်။ ဒီအကြောင်း တွေးမိတိုင်းပေါ့။ မင်းနာမည် ဘယ် လဲ။ မင်းအဖေက ဘယ်သူလဲဆိုတာ အမေးစကားကလည်း ကိုယ့်စိတ်ကို စေပါတယ်။ တကယ်လည်း တင်ခဲ့ရ တော့ ကျွန်တော် ပြောရမှာပေါ့။

Brian Hiatt: အဖေလုပ်တဲ့လူနဲ့ တစ်ခါ
မိဘာမပြောဖူးဘူးဆိုတာက အနည်း
သွေးကော သူ့မျက်နှာပုံပန်းကို ဘယ်လို
ဆင်းစားမိတယ်ဆိုတာ ပြောပြသင့်
တယ်လို့ မထင်စေဘူးလား။

Eminem: တစ်ခါတလေတော့လည်း
ခါနီး ဆွေးမိတာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
တစ်ကယ် ဆွေးသမျှ အားလုံးပြောဖို့
မဟုတ်ဘူး။ ဆိုလိုတာက အဲဒီလို
ပြောလည်း ကျွန်တော် အဆင်ပြေပါ
တယ်လို့။

Brian Hiatt: Head Light ဆို တဲ့
ဒီနည်းထဲမှာ အမေလုပ်တဲ့သူကို ခွင့်
ပုဒ်ကဲ့အကြောင်း၊ ရက်ပဲလုပ်ပြီး ဆို
တာတွေတွေ့ရတယ်။ တချို့ကိစ္စတွေ
မဆက်အရွယ် ရလာလို့လား၊ အမြင်
ပြောင်းသွားလို့လား။

Eminem: ဟုတ်တယ်။ တချို့ကိစ္စတွေ
အမြင်ပြောင်းလဲတာမျိုးရှိတယ်။ လူ
အသက်များများကတော့ သူတို့ဘဝမှာ
ဆိုတဲ့ ဒီလိုဖြစ်တာမျိုးတွေ မရှိဘူး။
အဲဒါဟာ ကိုယ့်လုပ်တဲ့အရာပဲလို့
ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ကျွန်တော်ပြော
မယ်၊ ကျွန်တော် အမေ့ကို ချစ်တယ်။
အမြင်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အမေ
နဲ့ပဲပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမေဖြစ်တဲ့
အတွက်ပဲ အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာပါ။

Brian Hiatt: အဆိုတော် Kendrick
Lamar က သူ့ရဲ့ အယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ
သူ့ကိုယ်ကို သူ့ရဲ့ Control သီချင်း
ဖော်စာပိုဒ်ကို လိုက်ဆိုခိုင်းတယ်။

Eminem: ရော အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ရာ ထူး
ဆန်းနေမလား။

Eminem: ကျွန်တော့်အလုပ်ရဲ့ သဘော
တရား မင်းဟာ ဗိုလ်ကျတတ်သူတစ်
ယောက်လိုလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို
လုပ်ပြီမို့ ကြိုးစားနေတာလား။ ငတုံး
တစ်ယောက်လို လျှောက်အော်နေမှာ
ကဲ့သို့ဆိုတာမျိုးပါ။ အရင်တုန်းကတော့
ကျွန်တော်က တကယ့်ကို မဆင်မခြင်
လုပ်ခဲ့တာပါ။

Brian Hiatt: Eminem က ကိုယ့်
လေးတွေရဲ့ သီးခြားလွတ်လပ်ခွင့်ကို

တော့ အတော်လေး ဂရုတစိုက်ရှိတယ်
နော်။ ကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
Hailieနဲ့ Kimတို့အပြင် အမေဖြစ်သူရဲ့
ဇာတ်ရုပ်တွေကိုပါ သီချင်းတွေထဲမှာ
ထည့်ရေးရာက ပရိသတ်တွေ စပ်စုချင်
စရာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အပေါ် နောင်တများ ရမိ
သလား။

Eminem: လုံးဝနောင်တရတယ်။ အဲဒီ
တုန်းက နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာမှာတွေ၊
အများ အမှန်တွေ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ တစ်
ခါတလေတော့ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ
ပရိသတ်ကို ပြောပြတာများသွားပြီ ထင်
မိတယ်။ ပြောမပြချင်တာတွေရောပေါ့။
ဒါပေမဲ့ လူဘယ်နှယောက်ဆီ ဒီစကား
တွေ ရောက်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး
လေ။ သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်
အခု နာမည်ကျော်နေပြီး ကိုယ့်အတွေးထဲ
မှာတော့ အဲဒီလိုဟာတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရ
တာပဲ။ သွားစမ်းပါကွာ၊ မင်းက ဘယ်
လောက်နာမည်ကြီးလို့လဲ ပေါ့။ ကျွန်
တော် အဲဒါမျိုးတွေ မပြောသင့်ပါဘူး။

Brain Hiatt: Eminem က အချစ်ကို
တွေ့လိမ့်မယ် မထင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့ဖူး
တယ်နော်။ ဒါက ဝမ်းနည်းတာမျိုး
လား။

Eminem: အဲဒီလိုတော့ မသိဘူးလေ။
ဆိုလိုတာက အချစ်ကို ကျွန်တော် တွေ့
နိုင်မယ်၊ မတွေ့နိုင်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ်
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပါတော့ အဲဒါကို မသိ
တာ။ အခုတော့ ကျွန်တော်လုပ်သမျှဟာ
ရက်ပဲပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရက်ပဲ
ဂီတရယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အာရုံစိုက်
လုပ်တာရယ်၊ ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တာ
ရယ်ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က စမ်းသပ်
ခန်းထဲက ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်လို
ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အဲဒီ
အကြောင်းကို ကျွန်တော် အဖြေထုတ်နိုင်
ပါလိမ့်မယ်။

Brian Hiatt: အစောပိုင်းမှာတုန်းက
Eminem က 'ပျော်နိုင်သလောက်တော့
ပျော်ပါတယ်' လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်။
Eminemက ဘဝမှာ အရမ်းကြီးမားတဲ့
အောင်မြင်မှုတွေ ရခဲ့တယ်။ အလုပ်ကြီး

စားတယ်။ မိဘတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။
အခြေခံအားဖြင့် ပြောရရင် ဒီလို အချက်
တွေပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ဘဝဟာ လုံလောက်
ပြီလား။

Eminem: ကျွန်တော်က ပျော်စရာတွေ
လို့လည်း ပျော်လိုက်တာဟေ့လို့ ပြော
ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
က ကိုယ်မြတ်နိုးတာကို လုပ်နိုင်တယ်။
ကိုယ်မနှစ်သက်တာ တချို့ ရှိတော့ရှိ
တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဟစ်
ဟော့ပဲကို ဆိုနိုင်နေသမျှ ကိုယ်ကြိုးစား
ပြီး ဖြည့်ဆည်းနေတဲ့ အိပ်မက်မှာ ပျော်
မွေ့နေမယ်။ လက်ရှိအချိန်မှာ ရှိတာနဲ့
ကျွန်တော်ရောင့်ရဲတယ်။ စိတ်အာရုံမှာ
သိတာကတော့ ငါမသွားဘူး၊ ငါမလုပ်
ဘူးလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တချို့ဟာတွေကို
ကျွန်တော် နေ့တိုင်း ပုံမှန်လုပ်နိုင်တယ်။
ဒါဟာ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုခု
ကိုလုပ်ရင်း တစ်နေရာရာကိုသွားရင်
ကြေညာနေမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော်က အဲဒီလို အများအရုံ စိုက်ခံ
ရအောင် လုပ်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး။
ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိဘူးလို့ပဲ
နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ နောက်ဆုံးအိပ်မက်
ကတော့ ကိုယ့်အပေါ် တခြား MC
(အစီအစဉ်မျိုး)တွေ၊ အပေါင်းအသင်း
တွေက လေးစားစေဖို့ပါပဲ။

Brian Hiatt: သိပ်မကြာသေးခင်က
မင်းသမီး Mia Farrow က Twitter
ပေါ်မှာ 'Eminemကို စိတ်ကုန်သွားပြီ'
လို့ ရေးခဲ့တယ်။ ဒါကို ပြန်ချေချင်တာ
မျိုးရှိသလား။

Eminem: (ခဏတာ တိတ်ဆိတ်သွား
ပြီးနောက်) ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်
လည်း စိတ်ကုန်မိပါတယ်။

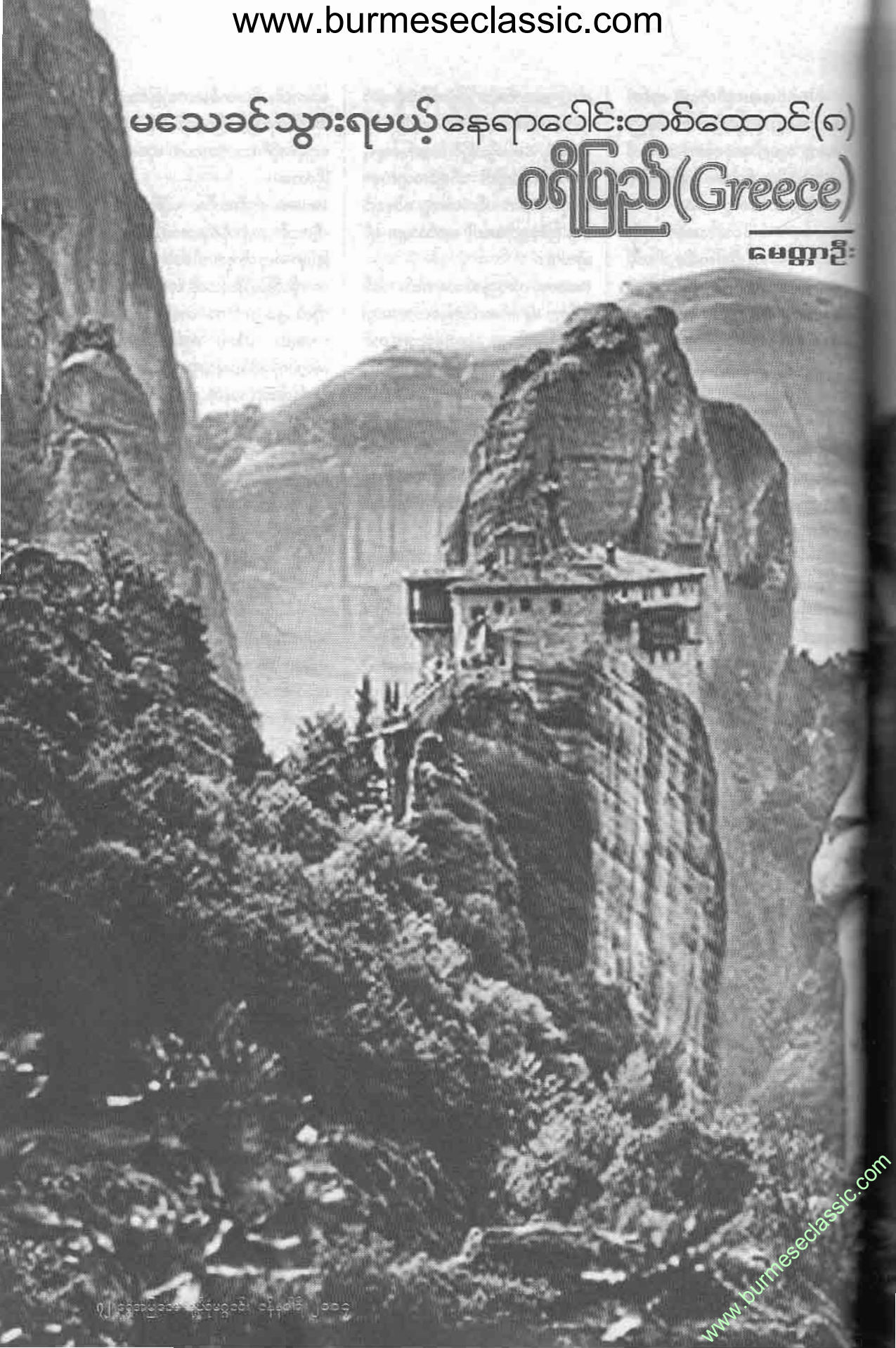
□ တစ်ကျော့ပြန် ရက်ပဲပါဖြစ်လာ
မယ့် Eminem ကို ရက်ပဲချစ်တဲ့ ပရိ
သတ်များ စောင့်ကြည့်ကြပါဦးစို့။

■ ရာပြည့်

မသေခင်သွားရမယ့် နေရာပေါင်းတစ်ထောင်(၈)

ဂရိပြည် (Greece)

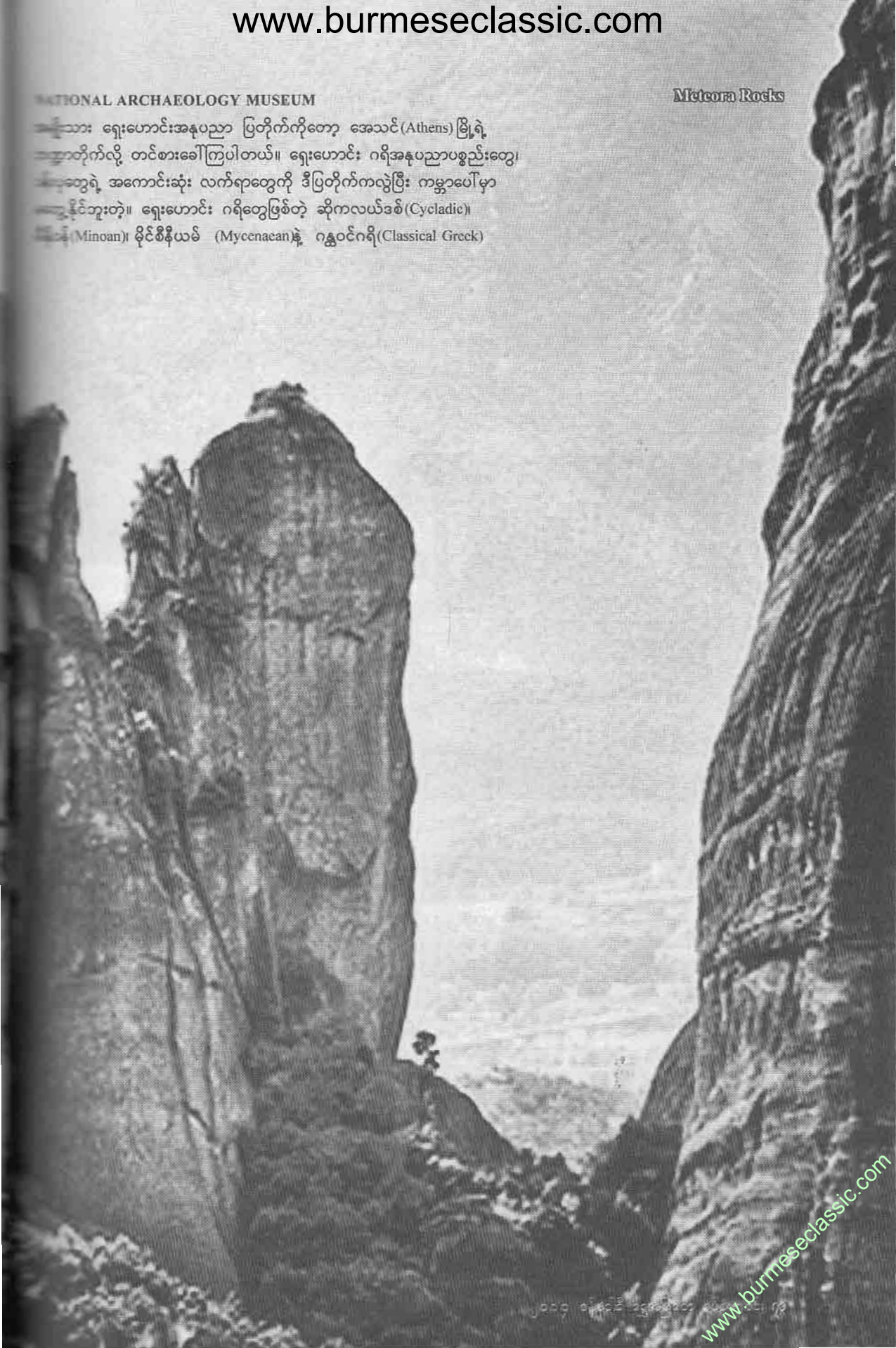
မေတ္တာစိုး

NATIONAL ARCHAEOLOGY MUSEUM

Metcorna Rocks

သို့သော် ရှေးဟောင်းအနုပညာ ပြတိုက်ကိုတော့ အေသင်(Athens)မြို့ရဲ့
 ပြတိုက်လို့ တင်စားခေါ်ကြပါတယ်။ ရှေးဟောင်း ဂရိအနုပညာပစ္စည်းတွေ၊
 အထူးတော် အကောင်းဆုံး လက်ရာတွေကို ဒီပြတိုက်ကလွဲပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ
 မတွေ့နိုင်ဘူးတဲ့။ ရှေးဟောင်း ဂရိတွေဖြစ်တဲ့ ဆိုကလယ်ဒစ်(Cycladic)
 မိုင်းနို(Minoan)၊ မိုင်စီနီယမ် (Mycenaean)နဲ့ ကြိတ်ဂရိ(Classical Greek)

အနုပညာပစ္စည်းတွေကတော့ ဂရိပြည်ကို မိတ်ဆက်ပေးရတဲ့ မရှိမဖြစ် ပစ္စည်းတွေပေါ့။

ပြတိုက်ရဲ့ ခြေညီထပ်မှာရှိတဲ့ ပန်းပုရုပ်များ အခန်းတွေထဲမှာ ပိုစိုင်ဒွန် (Poseidon) နတ်ဘုရားရုပ်က အလွန်ကောင်းတဲ့ ကြေးလက်ရာဖြစ်ပြီး BC ငါးရာစုကတည်းက သွန်းလုပ်ခဲ့တာတဲ့။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က အချိုးကျရုံမက ခွကြီးသုံးခွပါတဲ့ လှံတံကြီးကို ကိုင်ထားပုံကလည်း အပြစ်ရှာမရနိုင်အောင် ကောင်းတဲ့ လက်ရာမွန်ပေါ့။ ပိုစိုင်ဒွန် နတ်ဘုရားက သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်မင်းလို့

ဂရိတွေက ယုံကြည်ထားတာပါ။

ဆွဲဆောင်မှုရှိလှတဲ့ အခြားလက်ရာတွေကတော့ အလွန်ထူးခြားနူးညံ့ပြီး အသက်ရှူမှားလောက်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေပါပဲ။ ရှေးဟောင်းဂရိနဲ့ ဘိုင်ဇန်တိုင်းခေတ်က လက်ဝတ်ရတနာလက်ရာတွေကို ရွှေနဲ့ပြုလုပ်ထားပါတယ်။ ရွှေနဲ့ပြုလုပ်ထားတဲ့ မုတ်ဆိတ်မွှေးပါ မျက်နှာဖုံး(အသုဘမှာအသုံးပြု) ကို တစ်ချိန်က အဂ္ဂါမမ်နွန် (Agamemnon) ဘုရင်လို့ ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့ပေမဲ့ အခုအခါမှာတော့ BC ၁၅ ရာစုကတည်းက ပြုလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှာဖွေတွေ့

Asklepios

ရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ အဲဒီပြတိုက်ရောက်ခဲ့စဉ် အင်အားတွေ ကုန်မသွားရအောင် ခြစားခဲ့ရပါတယ်။ ကြည့်စရာတွေများလွန်းလို့ပါပဲ။ ပြတိုက်ပထမထပ်မှာတော့ သီရာ(ဆဲနိုတို) ကျွန်းက ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ထူးခြားလှတဲ့ တူနိုင်မမီ လက်ရာတွေ ပြသထားပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အိုးထည်အမျိုးမျိုး အနုပညာပစ္စည်းလက်ရာတွေက ထူးများခါအောင် ကောင်းလှပါရဲ့။ (Crete) ကျွန်းက မီနိုဝန်ယဉ်ကျေးမှု လက်ရာတွေကလည်း ခေတ်ရှေ့ပြေးတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

သီ ရာလက် ရာတွေ ဖြစ်အဆောက်အဦတွေမှာ ပန်းပုလက်ရာနဲ့ မွမ်းမံထားတာတွေကို အထူးသိမ်းထားခဲ့ရုံမက တချို့ ဆဲနိုတိုကျွန်းကို ပြန်ပို့ခဲ့ပြီး အများကို အသင်မြို့က ပြတိုက်အသစ်မှာ ထားပါပြီ။

DELPHI

ဒဲလ်ဖီ (Delphi) ခေါ်တဲ့ နေတော့ ဂရိကျွန်းမှာ အထူးကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ။ စကြဝဠာရဲ့

Bratsera Hotel

Meteora Monastery

သတ်မှတ်ထားခဲ့သလို ဒဲလဖီ
 အရာကလ် (Oracle)ကလည်း မေဒင်
 တာတာ မှန်ခဲ့တာလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့
 အစဉ်အဆက်ကျော်တုန်းက ဒဲလဖီ
 အရာကလ်ကတော့ ရှေးဟောင်းဂရိ
 အလွန်အရေးပါတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။
 အဲဒါကို Apollo နတ်မင်းရဲ့ ပြောဆိုမှုလို့
 ခေါ်ကြည့်ခဲ့တာလေ။ လစဉ်ဇွန်
 မှတ်တိုင်နေ့ရောက်တိုင်းမှာ ပရီသီရန်
 (Pythian) နတ်ထိန်းသည် (Priestess)
 ခေါ်သူ (သို့မဟုတ်) အသက်ကြီးသူ
 တစ်ဦးက နတ်ထိန်းတွေဆီကိုသွားပြီး
 အသွေးတို့ မေးခွန်းတွေ ယူသွားခဲ့
 သတဲ့ လူတွေက မေးချင်တာတွေကို
 မေးခွန်းရည်ကြီးနဲ့ ရက်တွေအကြာကြီး
 ခြောက်မေးမြန်းလိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို
 နတ်ထိန်းသည်တွေက ယူထားခဲ့တာ
 လေ။ ဂရိပြည်သူပြည်သားတင်မက
 အခြား တိုင်းပြည်က လူတွေကလည်း
 အရာကလ်မေးမြန်းခဲ့ကြသတဲ့။
 ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်တွေကစပြီး
 အင်မတန်အဆုံး အော်ရာကလ်မှာ
 အကြီးမား မေးမြန်းဖို့ နှစ်သက်ကြသလို
 နတ်ပူဇော်ဖို့ တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး ယူခဲ့
 ကြတာတဲ့။ သူတို့မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေ

Delphi-Charioteer

တွေကို ကျောက်ပြားတွေပေါ်မှာ
 ကျောက်စာထွင်းထားတာ အခုတိုင်
 အများအပြား မြင်တွေ့ရဆဲပေါ့။ ဒဲလဖီ
 ကတော့ ယနေ့တိုင် ထူးဆန်းလှူပွဲကို
 မှုတွေကို ရင်ခွင်ပိုက်ထားဆဲပါ။ ဒဲလဖီ
 က ကျောက်တောင်စောင်းမှာရှိပြီး ပါနာ
 ဆပ်စ် (Parnassus) တောင်ထိပ်ကို မျက်
 နှာချင်းဆိုင်ထားတဲ့အတွက် အကွက်
 အကွင်း ကောင်းလှတာပါ။ ဒဲလဖီကို
 နတ်ဘုရားအားလုံးရဲ့ နတ်ဘုရင် (သိ
 ကြားမင်းနဲ့များနှိုင်းလို့ရလေမလား) ဇီ
 ရပ်စ် (Zeus) က ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာတဲ့။
 စကြဝဠာဗဟိုချက်ရဲ့ ဘူမိနက်သန်ဆို
 ပြီး သတ်မှတ်ခဲ့တာလေ။ Omphalos
 ခေါ်တဲ့ ကျောက်တုံးကလည်း ဒဲလဖီမှာ
 ရှိဆဲပေါ့။ ရှေးဟောင်း အယူအဆအရ
 အဲဒီကျောက်တုံးနေရာက ကမ္ဘာကြီးရဲ့
 ချက်(ဗဟို)လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာလေ။ အဲ
 ဒီကျောက်တုံးရှေ့မှာ နတ်ထိန်းသည်က
 ထိုင်ပြီး လူတွေဆီက မေးခွန်းတွေကို
 လက်ခံခဲ့တာပါ။

ဒဲလဖီတောင်စောင်းပေါ်ကို ကျွန်မ
 တက်ခဲ့ရစဉ်က အတော်လေး မောခဲ့ပါ
 ရဲ့။ ဒိုရစ် (Doric) တိုင်လုံးတွေနဲ့ ဆောက်
 ထားတဲ့ အပိုလိုနတ်ဘုရားကျောင်း (ပြု
 နေပြီး) ကို တွေ့ခဲ့ရသလို လေးရာစုက
 တည်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်ရုံကလည်း ကောင်းမွန်
 စွာ ထိန်းသိမ်းထားဆဲပါ။ လေးနှစ်တစ်
 ကြိမ် နာမည်ကြီး ပိုင်သီမမ်ပွဲတော်
 (Pythian Festival) ကို ကျင်းပဆဲပါပဲ။
 အဲဒီနေရာကနေ ဆက်ပြီး တောင်ပေါ်ကို
 တက်သွားခဲ့ရင် လမ်းသွယ်လေးက
 အားကစားကွင်းဆီ ခေါ်ဆောင်သွားပါ
 တယ်။ ဂရိပြည်မှာ အကောင်းဆုံး
 ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ရှေးဟောင်းအား
 ကစားကွင်းတစ်ခုဖြစ်သတဲ့။
 ဒဲလဖီရောက်ရင် အလွန်သွားသင့်
 တဲ့ နေရာကတော့ ဒဲလဖီရှေးဟောင်း
 အနုပညာပြတိုက်ပါပဲ။ သိပ်မကြီးလှပေ
 မဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ ကြည့်စရာတွေ
 အလွန်များလှတာပါ။ ဒဲလဖီရဲ့ ရှေ့ရောင်
 ကာလက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ
 တော်တော်များများ ပြသထားပါရဲ့။

ကြေးနဲ့ပြုလုပ်ထားတဲ့ နှစ်ဘီးတပ် စစ်ရထားမောင်းသူရဲ့ မူရင်းအရွယ်အစားအတိုင်း ရုပ်တုကတော့ အသက်ဝင်လှပါတယ်။ ပိုင်သိရန်ကစားပွဲတွေကို ရှေးခေတ်အမိုးဖွင့် ဇာတ်ရုံတွေ၊ အားကစားကွင်းတွေမှာ နှစ်ဘီးတပ် စစ်ရထားတွေနဲ့ ပြိုင်တာတွေ အလွန်ခေတ်စားခဲ့တာကို မှန်းမျှော် တွေးနိုင်ခဲ့ပါရဲ့။

EPIDAUROS

ပီလိုပွန်နိစ်ဒေသမှာရှိတဲ့ အက်ပီဒေါရပ်စ် (Epidaurus)မှာရှိတဲ့ ဂရိရှေးဟောင်း အမိုးဖွင့်ဇာတ်ရုံကတော့ ပြိုင်စံရှားအောင် နည်းပညာအရရော၊ အကျယ်အဝန်းရော ထူးခြားပြီး ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ပါ။

အဲဒီရှေးဟောင်း အမိုးဖွင့်ဇာတ်ရုံကို BC လေးရာစုကတည်းက တည်ခဲ့ပေမဲ့ အသံပိုင်းဆိုင်ရာ ကောင်းမွန်မှုကို ယခုခေတ် အသံပိုင်းဆိုင်ရာ ပညာရှင်တွေကို အံ့ဩမှုတွေ ပေးနိုင်စွမ်းရှိဆဲပေါ့။ ကျောက်နဲ့ဆောက်ထားတဲ့ ခုံတန်းတွေကလည်း အချိုးအကျ ကောင်းမွန်ပြီး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်မှုကလည်း လူတွေကို အံ့ဩစေနိုင်ဆဲပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ်မှာ ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပေမဲ့ သိပ်ပြီး ပြုပြင်မှုတွေ မလုပ်ခဲ့ရသလို မူရင်းဇာတ်ရုံနဲ့ ခုံတန်းတွေက မြေကြီးအောက်မှာ ဖုံးခဲ့ပေမဲ့ မပျက်စီးသွားခဲ့ပါဘူး။ မူရင်းခုံတန်းက ငါးဆယ့်လေးဆင့်ရှိပြီး လူပေါင်းတစ်သောင်းလေးထောင် တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်နိုင်သလို VIP လိုခေါ်တဲ့ အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များ ထိုင်ဖို့ အရှေ့ဆုံးခုံတန်းတွေကို အနီးရောင်တွေနဲ့ မှတ်သားထားတာ တွေ့နိုင်ဆဲပေါ့။

ဘီစီလေးရာစုက တည်ဆောက်ခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ အင်ဂျင်နီယာပညာမှာ လုံးဝတိကျမှုရှိသလို သဘာဝတောင်တန်းတွေ နောက်ခံထားတာမို့ အနုပညာမျက်စိနဲ့ကြည့်ရင်လည်း အလွန်လှပတာပါ။ ယခုတိုင် ရှေးဟောင်းဒရာမာ ပွဲတော်ကို အက်ပီဒေါရပ်စ် ဇာတ်ရုံမှာ ကျင်းပဆဲပေါ့။ အော်ပရာဘုရင်မလို့

ခေါ်နိုင်တဲ့ မာရီယာကာလတ်စ် (Callas) ကတော့ သူ့ရဲ့ အော်ပရာဇာတ်ကြီး ဖြေဖျော်ရာမှာ သူမရဲ့ အနုစသက်ဆုံးနေရာလို့ ပြောခဲ့ပါရဲ့။ အော်ပရာဇာတ်ကြီးတွေကို ထိုင်ကြည့်တဲ့အခါ ဘာသာစကားကို နားမလည်ရင်တောင်မှ အသံနဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေကြောင့် ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့ ပွဲတစ်ခုကို ကြည့်နေရသလို ခံစားကြရသတဲ့။

ကျွန်မ အက်ပီဒေါရပ်စ် ရောက်ခဲ့စဉ်က ဇာတ်ခုံရဲ့အလယ်ဗဟိုမှာ စက်ပိုင်းပုံ မှတ်ထားတဲ့ နေရာမှာရပ်ပြီး အသံပြုခဲ့ဖူးပါတယ်။ အသံက ဇာတ်ရုံကြီးတစ်ခုလုံးကို လိုက်သံပေါက်ခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့် ရှေးခေတ်က မိုက်ခရိုဖုန်းခေါ်တဲ့ အသံချဲ့စက်မရှိဘဲ လူတစ်သောင်းလေးထောင်ကြားနိုင်အောင် ဆိုနိုင်ခဲ့တာလေ။ တချို့ တိုးရစ်တွေက အဲဒီနေရာမှာ ရပ်ပြီး သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စဆိုတာလည်း ကြုံခဲ့ရပါရဲ့။

အက်ပီဒေါရပ်စ်ဇာတ်ရုံဘေးမှာ အာစ်ခီလီပီအိုစ် (Asklepios)ခေါ်တဲ့ ဂရိနတ်ဘုရားရဲ့ ရှေးဟောင်းနေရာလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ရှေးခေတ်တုန်းက ဒီနေရာက မကျန်းမာတဲ့ လူနာတွေ ဆေးကုရာနေရာပေါ့။ ဂရိပြည်တွင်းမက ပြည်ပကပါ လာရောက်ကုသကြသတဲ့။ ကုသရာမှာ လေ့ကျင့်ခန်းယူတာ၊ စိတ်ကို ဖြေလျော့တာ၊ ရေပူရေနွေးစိမ်တာ၊ အတွေးအခေါ်ကောင်းတွေ နားထောင်တာတွေနဲ့ ကုသခဲ့တာတဲ့။ ဒီလိုကုသမှုမျိုးတွေ ယခုအခါမှာတော့ SPA မှာ ကုသပေးတာ ခေတ်စားနေပါပြီ။ သဘာဝကုထုံးကိုကုရင် ဇာတ်ရုံကြီးမှာလည်း ပွဲကြည့်နိုင်ကြတာမို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကုသပေးခဲ့မှာ မလွဲပါဘူး။

MONEMVASSIA

မိုက်ခီဗာဆီယားကိုတော့ ဂရိမွန်ဆန်မီရှယ်လို့ တင်စားခေါ်လေ့ရှိပါတယ်(မွန်ဆန်မီရှယ်ကတော့ ပြင်သစ်ပြည် နော်မန်ဒီအရပ်က အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ တောင်ကြီးပေါ့)။ တောင်ပိုင်းပီလိုပွန်နီရှန်းကမ်းရိုးတန်းနားမှာရှိတဲ့ ကျောက်တစ်

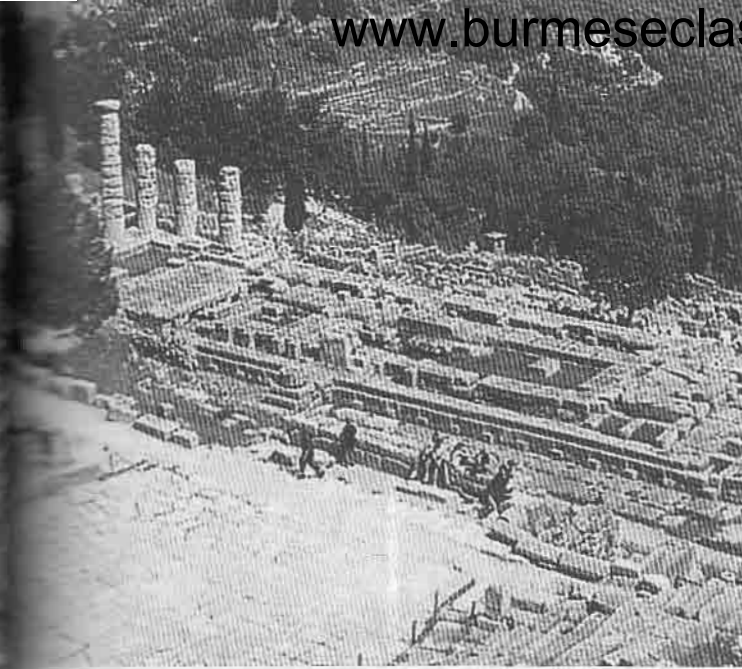

Delphi - Temple Apollo

Hydra Island

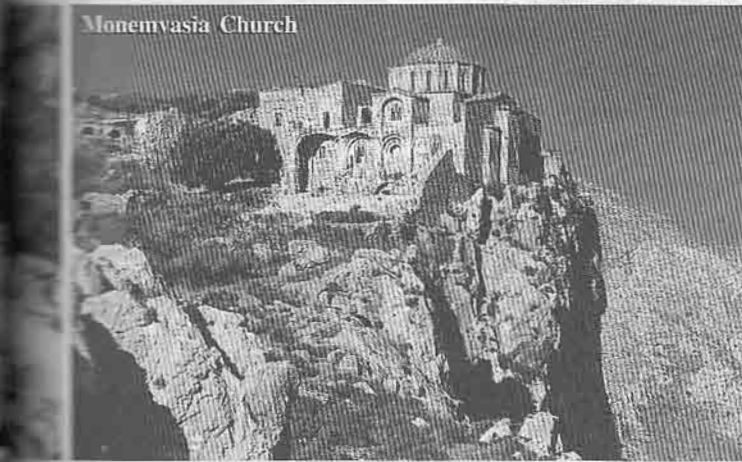

လုံးနဲ့ ကျွန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာလေ။ ဥရောပအလယ်ခေတ်ကအတိုင်း မြို့ငယ်လေးဖြစ်နေခဲ့ပါ။ ရှေးခေတ်တုန်းက ဂျီဘရောလ်တာ(Gibraltar) ရေလက်ကြားလိုပဲ ဥရောပအလယ်ခေတ်က ဥရောပအနောက်ပိုင်းဒေသနဲ့ Levant လို့ခေါ်တဲ့ မယ်ဒီတယ်ရေနီယမ်း အရှေ့ပိုင်းကို ဆက်သွယ်တဲ့ သင်္ဘောတွေကို အခွန်အကောက်ယူပြီး ဖြတ်သန်းခွင့်ကို ချုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ခံတပ်နဲ့တူတဲ့ မိုနမ်ဗာဆီယာကျွန်းမြို့လေးကို တံတိုင်းနဲ့ပတ်ပတ်လည်ကာထား၊ အိမ်တွေ၊ ဘိုင်ဇန်တိုင်းဘုရားကျောင်းတွေမှာ လူတွေရှိနေခဲ့ပါပဲ။ ပင်မနယ်မြေရဲ့မြို့ ဂျီဖာရာ(Gefyra)နဲ့ တော့ မြေလမ်းခပ်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ရှည်လျားစွာ ဆက်သွယ်ထားတာပါ။ ချမ်းသာတဲ့ ဂရိလူမျိုးတွေက မိုနမ်ဗာဆီယာမြို့လေးက အိမ်အို အိမ်ဟောင်းတွေကို ပြင်ဆင်ပြီး အပန်းဖြေအိမ်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲနေထိုင်နေကြပါပြီ။ မြို့လေးက တိတ်ဆိတ်လွန်းပြီး တချို့လမ်းကျဉ်းလေးမှာ လူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံရင် ရှောင်ရခက်အောင် ကျဉ်းသတဲ့။ သုံးရာစုနှစ်က အဆောက်အဦဟောင်းတွေကို ဟိုတယ်မာလ်ဗာဆီယာ

Monemvasia Church

Epidaurus Theater

Monemvassia

(Malvasia)အဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်တစ်လုံးကျွန်းလို့ တင်စားထားတဲ့ မိုနမ်ဗာဆီယာမြို့လေးကို ရောက်ရင် နေနိုင်တာလေ။ အခန်းတိုင်းမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ မွမ်းမံထားပြီး အချို့အခန်းတွေမှာ မီးလင်းဖိုရိုပြီး အချို့အခန်းတွေက ပင်လယ်ကို မျက်နှာမူ ထားတာတဲ့။

MOUNT ATHOS

ခရစ်ယာန်အော်သိုဒေါ့စ် (Orthodox)ရဲ့ အမြဲတေနေရာလို့ ပြောနိုင်တဲ့ အေသိုစ်တောင်ကတော့ ဂရိပြည်မြောက်ပိုင်းမှာရှိပါတယ်။ ၁၄၅၃ ခုနှစ်မှာ ကွန်စတန်တီနိုပိုလ်မြို့ ပျက်ကတည်းက ဘိုင်ဇန်တိုင်းအင်ပါယာ ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ချိန်မှာ ကွန်စတန်တီနိုပိုလ်မြို့က အော်သိုဒေါ့စ် ဘုန်းတော်ကြီးတွေ အေသိုစ်တောင်ပေါ်ကို ပြေးပြီး ခိုလှုံခဲ့တာပါ။

အေသိုစ်တောင်နဲ့ဝန်းကျင် သာ သနာနယ်မြေက တစ်ရာလေးဆယ်စတုရန်းမိုင်ကျယ်ဝန်းခဲ့တာ သာ ရာစုကတည်းကပါ။ အဲဒီနေရာကို မိန်းမတွေ၊ တိရစ္ဆာန်အမမျိုးတွေကို လုံးဝခြေချခွင့် မပြုခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနေရာ သွားခွင့်ရတဲ့ ယောက်ျားတွေမှာတောင် အနှစ်ငါးရာ နောက်ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရတာတဲ့။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း လေးဆယ်ကျော်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး လေးသောင်းလောက် နေထိုင်ခဲ့ကြပေမဲ့ အခု

အခါမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ကျန်တော့တာပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေက ခံတပ်ရဲတိုက်ကြီးတွေလို ဆောက်ခဲ့တာ။ ပင်လယ်ဓားပြတွေ၊ ခရစ်ယာန်ခရူးဆိတ်စစ်ပွဲမှာ ပါဝင်သူတွေနဲ့ အော်တိုမန်တူရကီတွေရဲ့ရန်ကို ရှောင်တဲ့အနေနဲ့ပေါ့။

ဘုန်းတော်ကြီး အပါးနှစ်ထောင်လောက်က လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်ထောင်လောက်က ရိုးရာလေ့အတိုင်း ဘာသာရေးစာတွေ သင်ကြားရင်း ဝတ်ပြုဆဲပါပဲ။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဘာသာရေးစာပေတွေ၊ ပန်းချီတွေ၊ ဓာတ်တော်မွေတော်တွေ၊ ယေဂူသခင်ရဲ့ ရုပ်ပုံတော်တွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းသိမ်းထားဆဲပါ။ အေသိုစ်တောင်ပေါ်ကို သွားရောက်ခဲ့ သူတွေကို ဘုန်းတော်ကြီးတွေက သက်သတ်လွတ်ထမင်း ကျွေးလေ့ရှိပေမဲ့ လူတွေကို အကန့်အသတ်နဲ့သာ လက်ခံသတဲ့။ တစ်ရက်ကို နိုင်ငံခြားသား(အမျိုးသားများသာ) ဆယ်ဦးသာ လက်ခံပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ တစ်ညသာ တည်းခိုခွင့် ပြုတာပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း သွားရာလမ်းကလည်း တောလမ်းဖြစ်ပြီး တိရစ္ဆာန်ရန်တွေလည်းရှိသတဲ့။

HYDRA

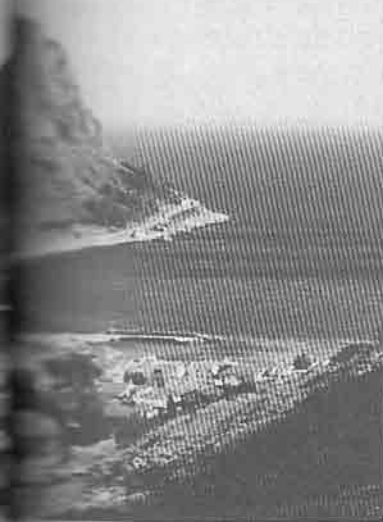
ဟိုင်ဒြာကျွန်းကတော့ ဆာရိုနစ်ပင်လယ်အော်က ကျွန်းတွေထဲက တစ်ခု

National Archaeological Museum - Athens

ပေါ့။ သင်္ဘောဆိပ်က လခြမ်းပုံခြားအနောက်ဘက်မှာ ကျောက်တောင်နဲ့ပါ။ အဲဒီကျွန်းမှာ စက်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဘယ်ယာဉ်ရထားမှ သွားလာခွင့်မရဘူး။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေတောင် သွားခွင့်မပြုတာလေ။

www.burmeseclassic.com

Mount Athos

၁၈၆၀ ခုနှစ်က စက်ရုံကို ဘရတ်ဆီရာ (Bratsera) ဟု တယ်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့တာ ခမ်းနားလှတယ်။ အထူးသဖြင့် ဟိုင်ဒြာရဲ့ သမိုင်းတွေ၊ ကြွယ်ဝတဲ့ ကျောက်ဆစ်လက်ရာတွေ၊ သစ်သားရက်မကြီးတွေ ပြင်ဆင်ထားတာလေ။ ဟိုင်ဒြာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က 'ရေ' ဆိုပေမဲ့ တစ်ကျွန်းလုံးမှာ ဘရတ်ဆီရာဟု တယ်မှာပဲ ရေကူးကန်တစ်ခုတည်းရှိတာပါ။

THE MONASTERIES OF THE METEORA

ကျောက်တောင်တောလို တင်စားနိုင်တဲ့ မီတီယိုရာ (Metoeora) ကတော့ သီစ်ဆဲလီ (Thessaly) ဒေသမှာရှိပါတယ်။ ပီနီယပ်စ် (Peneus) တောင်ကြားမှာတော့ ကျောက်တောင်တွေက မိုးပေါ်ကိုထောင်တက်နေတာ ပေတစ်ထောင်အထက်မှာပါ။ တောင်တွေကလည်း သီးခြားတောင်တွေဖြစ်ပြီး ကတော့ပုံ၊ လုံးချွန်ပုံနဲ့ ဆူးဖြောင့်ပုံတွေဖြစ်နေတာကတော့ နှစ်ခုတို့ နှစ်ပေါင်းသန်းသုံးဆယ်က ရေအောက်မှာ ရုပ်လုံးဖော်ခဲ့တာပါ။ မီတီယိုရာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'လေထဲမှာ' တဲ့။ သီးခြားတောင်ချွန်တွေ ခြောက်ဆယ်လောက် ထိုးထွက်နေပုံက မီးခိုးခေါင်းတိုင်တွေ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က ထွက်နေသလိုပါပဲတဲ့။ ဆယ်ရာစုကတည်းက ဘုန်းတော်ကြီးတွေ စတင်နေထိုင်ခဲ့တာ ၁၆ ရာစုမှာတော့ ဘုန်းတော်

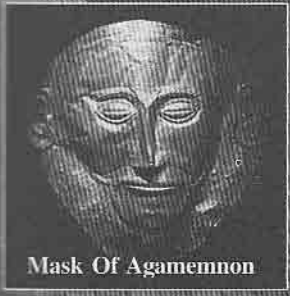
ကြီးကျောင်း နှစ်ဆယ့်လေးခု တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းလေးကျောင်းကိုတော့ ပြတိုက်လို တိုးရစ်တွေကို ဝင်ထွက်ခွင့် ပြုထားတာပါ။

ကျွန်မ မီတီယိုရာက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှစ်ကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဂရိပြည်ကို ကျွန်မသွားဖို့ စီစဉ်ခဲ့တုန်းက မီတီယိုရာမပါတဲ့ ခရီးစဉ်တွေများလို့ အတော်ကြာကြာ အချိန်ယူပြီး ရွေးချယ်ခဲ့ရတာပါ။ အမြင့်ဆုံး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကတော့ ပေ ၁၃၆၀ အမြင့်မှာရှိပြီး ၁၄ ရာစုက တည်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ကျွန်မရောက်ခဲ့ချိန်မှာ အံ့ဩလို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပန်းချီကားတွေကို ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ဆွဲပြီး ရောင်းနေတာလေ။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်တွေအထိ အဲဒီတောင်ပေါ်ကို ကြိုးလှေကားတွေ၊ လူထည်ပြီး ဆွဲတင်တဲ့ ခြင်းတွေနဲ့ တက်ခဲ့ကြရတာပါ။

အခုအချိန်မှာ စွန့်ခွာစားစား တောင်တက်သမားတွေကလည်း မီတီယိုရာတောင်တွေကို တက်နေပုံကို အဝေးက မြင်ခဲ့ရတဲ့အခါ ယင်ကောင်တွေ တိုင်ပေါ်မှာ နားနေသလိုပါပဲ။

မုဒီတာတရားပွားများကြပါစေ။

မေတ္တာဦး

Mask Of Agamemnon

ကိုးကွန်းကို သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအတွက် အသုံးပြုဆဲပါ။ တစ်ချိန်က အနုပညာရှင်တွေ၊ စာရေးဆရာတွေနဲ့ နှစ်သက်သူတွေ ခြေချင်းလိမ်သွားခဲ့တဲ့ ဘုန်းကတော့ ယနေ့တိုင် စတိုင်ထွားတဲ့ ဘုန်းအဖြစ် နာမည်ကြီးဆဲပါ။

www.burmeseclassic.com

Who's Afraid of Virginia Wolf ? ဇာတ်ကား
လစ်စီတေးလာနဲ့ ရုပ်ချစ်ဘာတန်တို့ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှု

ယခင်လမှအဆက်...
အခန်း(၆)
အဲလစ်ဘောက်တေးလာကို
ကြောက်တာ ဘယ်သူလဲ

ကျွန်တော်တ ဂျော့ချိပါ။
ရုပ်ချစ်ဘာတန်
ရင်ဆိုင်လို့ထိကြပါစို့။
ကျွန်မဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်း
ထော်ထော်များများလည်း
သိက္ခာကျကုန်ပါပြီ။
အဲလစ်ဘောက်တေးလာ
Becket ဇာတ်ကားအတွက်
အော်စကာဆန်ခါတင်စာရင်း
ဝင်ခဲ့ပေမဲ့ တတိယအကြိမ်မြောက်
လွဲခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ဘာတန်က
My Cousin Rachel, The Road
ဇာတ်ကားများအတွက်
ဆန်ခါတင်စာရင်းဝင်ခဲ့ပြီး
The Spy Who Came in from the
Cold ဇာတ်ကားအတွက်လည်း
ဆန်ခါတင်စာရင်းဝင်မယ်လို့

ရမက်စော

ဂင်းငြိမ်း

Elizabeth
TAYLOR

Richard
BURTON

In Ernest Lehman's Production of
Edward Albee's
by Edward Albee
Who's Afraid of VIRGINIA WOOLF?

Qui a peur de VIRGINIA WOOLF?

You are cordially invited to George and Martha's anniversary of ten and seven.

Book has wardrobe and hair cost George of Martha post and scenic in all at the same time.

Who's Afraid of Virginia Wolf ? ဇာတ်ကားထဲ
ဇာတ်ကောင် မာသာအဖြစ် လစ်ဇိက သရုပ်ဆောင်ထား
ဘာတန်ကတော့ ရော့ချီအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။

မျှော်လင့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘရော့ဒ်ဝေး
ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ Hamlet ပြဇာတ်နဲ့ ပြိုင်
ဘက်မရှိ အောင်ပွဲခံပြီးတဲ့နောက်မှာ
ဘာတန်က ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများမှာ
သရုပ်ဆောင်မှုအားလျှော့လာခြင်းကြောင့်
သူ့ဇာတ်ကားများ ဆန်ခါတင်မခင်နိုင်
သလို အော်စကာဆုလည်း ရနိုင်ခြေမရှိ
ပါဘူး။

၁၉၆၅ ခုနှစ်မှာ သူ စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့
ဇနီးဟောင်း စစ်ဘဲလ်က အသက် ၃၆
နှစ်အရွယ်မှာ အသက် ၂၄ နှစ်သာ ရှိ
သေးတဲ့ ရော့ခ်ဂီတသမား ရော်ဒန်
ခရစ္စတိုဖာနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီလို့
သတင်းကြားလိုက်ရတော့ ဘာတန် စိတ်
သက်သာရာရသွားပါတယ်။ သူ့အနေ
နဲ့ စစ်ဘဲလ်ကို ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်
နိုင်တဲ့ ခွန်အားရှိစေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ
ဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် သူ့အတ္တကို ထိ
ခိုက်တယ်လို့တော့လည်း တစ်နည်းအား

ဖြင့် ခံစားရပါတယ်။ သူ့နေရာမှာ
အသက် ၂၄ နှစ်သာရှိသေးတဲ့ ရော့ခ်
ဂီတသမားတစ်ယောက်ကို အစားထိုး
နိုင်ခြင်းက သူ့အတွက် စိတ်မသက်
မသာဖြစ်စေခြင်းပါပဲ။ ဘာတန်ရဲ့စိတ်
အစွဲတစ်ခုရှိတာက ဝေလပြည်နယ်သား
တွေဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ထူးချွန်
အပြောင်မြောက်ဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အစွဲ
ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ဝေလပြည်နယ်သား
တို့ဟာ လူလတ်ပိုင်းမှာ ပိုပြီးထူးချွန်ကြ
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူကလည်း
မကြာခင်မှာ အသက် ၄၀ ပြည့်တော့မှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်က ပျို
မျစ်တဲ့သူ့အလှနေရာမှာ ရင့်ကျက်လာတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်အဆင်း
အင်္ဂါက ပေါ်လွင်လာပါပြီ။ တစ်ခါတ
လေမှာ သူ့ရုပ်ကို သူ့ကြည့်ပြီး ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်မိတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။
စစ်ဘဲလ်ကတော့ ဘဝသစ်တစ်ခု
ကို စခဲ့ပါပြီ။ နယူးယောက်မြို့ မဟတ္တန်

ရပ်ကွက်မှာ အာသာလို အမည်ပေးထား
တဲ့ ညကလပ်တစ်ခု ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ ည
ကလပ်မှာ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ ရော့ခ်
ခရစ္စတိုဖာရဲ့တီးဝိုင်းက အင်အားလေး
က အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့
The Wild Ones အဖွဲ့နဲ့အပြိုင်ပါပဲ။
၁၉၆၆ ခုနှစ်များအတွင်းမှာ အာသာနိုင်ငံက
ဟာ အအောင်မြင်ဆုံးခရစ္စတိုကလပ်တစ်
ခုအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာ
ကြီး အင်ဒီဝါးဟိုးလ်က ဒီကလပ်
မှောင်နေတဲ့အလင်း လို့ တင်စားခဲ့
တယ်။ *ကလပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ စစ်ဘဲလ်
ဘာတန်ခရစ္စတိုဖာဟာ အရင်ပုံစံနဲ့
တော့ဘဲ ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့
တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ အမေရိကန်
ထောင်စုမှာ ဖွင့်ထားပေမဲ့ ဒီကလပ်
အငွေအသက်က အင်အားဆန်ပါတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း ပျော်ချင်သူလူတိုင်း
အာသာကို သွားကြပါတယ်။ ဒီကလပ်
မှာ ဆိုဖီယာလောရင်း၊ ဘက်ဘဲလ်

www.burmeseclassic.com

အဆိုတွဲ နာမည်ကြီး မင်းသမီးတွေကို
 ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်။ လစ်ဇီ
 ဘာသာက လွဲရင်ပေါ့လို့ ဝါးဟိုးလဲက
 ဆိုပါတယ်။ တကယ်တော့ ဝါးဟိုးလဲ
 အရင်တုန်းကတည်းက လစ်ဇီကို
 နှစ်သက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ကလေး
 အသက်တည်းက လစ်ဇီပုံပါတဲ့ရုပ်ရှင်
 များများကို အိပ်ရာထဲအထိ ယူဖတ်
 ခဲ့သူပါ။ လစ်ဇီဆီကို ဝါးဟိုးလဲက
 မိတ်ဆက်စာတွေ ရေးခဲ့ဖူးသလို ပိုးဇာပုံ
 မြင်လုပ်ငန်း တီထွင်နိုင်ချိန်မှာ အယ်ဒီ
 တိုရ်နဲ့ လစ်ဇီတေလာတို့ ကွာရှင်း
 ပြီးသေတင်းဖော်ပြထားတဲ့ သတင်း
 စာကို ဒီဇိုင်းအဖြစ် ပြုလုပ်ပြီး ပိုးထည်
 ဆီမှာရိုက်နှိပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီပိုးထည်
 တွင် လစ်ဇီရဲ့အသည်းစွဲပိုးထည်ဖြစ်ခဲ့
 ပါတယ်။

စစ်ဘဲလ်က ဘာတန် စွန့်ပစ်တာ
 ကိုဆိုင်ကရီချိန်မှာ အကြီးအကျယ်အရက်
 ချစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝကို ရှင်
 သန်းအောင် ကြိုးစားပြီး မဟတ္တန်သို့
 မြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကာ အိမ်ထောင်တစ်ခု
 ဖြစ်ထည်ထူထောင်လိုက်ခြင်းပါ။ စစ်
 ဘဲလ်ကို ဘာတန်ရဲ့မိတ်ဆွေရင်းချာ
 တချို့က အားပေးကူညီကြပါတယ်။
 သူ့အားဖြင့် ရောဘတ်ဟာဒီ၊
 ဆူထင်ဝီလျံ၊ ဖိလစ်ဘာတန်၊ ရပ်ဟယ်
 မ်ဆင်၊ ဒါ့နဲဘိုဂတ်၊ လော့ဒ်စန်းဒေါင်း၊
 ဟော့ဂ်မင်းသမီးတို့ပါဝင်တဲ့အပြင်
 သစ်ခဲလ်သုဇယ်သုဇယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ရောဒီ
 ဟင်ဆဲလ်တို့ ပါဝင်ပါတယ်။ စစ်
 ဘဲလ်နဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတာကတော့
 ဘာတန်ပါပဲ။ သူက မိတ်ဆွေအပေါင်း
 အလှမ်းများနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အလှမ်း
 ခွာလာပါတယ်။ မိတ်ဆွေတွေကို
 ကမ်းအလိုကျ အဆက်အသွယ်ဖြတ်တဲ့
 အတွက် တဖြည်းဖြည်းအလှမ်းကွာဝေး
 လာပါတယ်။ အင်မတန်ရှင်းနိုးတဲ့ရော
 ဘတ်ဟာဒီက The Spy Who Came
 from the Cold ဇာတ်ကားရိုက်ပြီး
 ဇာတ်ပိုင်းမှာ ဘာတန်နဲ့ အဆက်
 အသွယ်မရတော့ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ သူ
 ကိုယ်တိုင်ဆွဲချိတွေကလည်း ဘာတန်

ဆီကို ရောက်ပုံမရတော့ဘူးလို့ ပြောဖူး
 ပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မိတ်ဆွေ
 များနဲ့ အလှမ်းကွာလာတဲ့ဘာတန်ရဲ့
 ဘဝက အထီးကျန်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး ရောဘတ်ဟာဒီက
 'တကယ်စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘာ
 တန်ရဲ့အခြေအနေက အင်မတန်ကြောက်
 စရာကောင်းတဲ့အခြေအနေကို ရောက်နေ
 ပါပြီ။ လစ်ဇီကို ချစ်လွန်းလို့ ကျွန်တို့
 အပိုင်းအပိုင်းကို သူ အဆက်အသွယ်

ဖြတ်သွားခဲ့တာပဲလို့ ဆိုတယ်။
 ဘာတန်ရဲ့အခြေအနေက တဖြည်း
 ဖြည်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေးသ
 ထက်ဝေးရာကို စီးပျော့ပါသွား
 နေတယ်။ သူ လန်ဒန်ကို ရောက်
 လာရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်း
 ဆက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ 'ဒေါ်
 ချက်စတာကို နက်ဖြန် လာခဲ့ပါ
 လား'လို့ ဖိတ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ
 အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်က 'မင်းတို့

Who's Afraid of Virginia Wolf ? ဇာတ်ကားထဲမှ လစ်ရဲ့သရုပ်ဆောင်မှု

Who's Afraid of Virginia Wolf ? ဇာတ်ကားထဲမှ ရှော့ချိန် မာသာ

ပါတီက လူ ဘယ်နှယောက်ရှိမှာလဲ လို့မေးလိုက်ရင်တော့ 'ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ပါတီအကြီးကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ ကြာသပတေးနေ့မှာလည်း ရှိတာပဲ။ သောကြာနေ့...။ အဲသောကြာနေ့ လာလိုက်ပါလား ကွာ' ဆိုလို့ သွားလိုက်ရင် လူရှင်း

ခဲ့ရပါတယ်။ အခု စစ်ဘဲလ်က အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီဆိုတော့ မယားစရိတ်ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ အဲဒါကိုပဲ ဘာတန်က အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေပါတယ်။ သူ့မှာ ယောက်ျားမာန်ဆိုတာ မရှိတော့သလိုပါပဲ။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့အတွက် သူ အင်မတန်ချစ်

အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ လစ်ဇ်က မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှနေဆဲပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက တစ်ခါတလေမှာ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဝဖြိုးလာတတ်ပြီး ကျချင်ရင်လည်း ပြန်ကျသွားတတ်ပါတယ်။ အရပ်က ၅ ပေ ၂ လက်မသာရှိပြီး

Who's Afraid of Virginia Wolf? ဇာတ်ကားမှာ ဇာတ်ညွှန်းပတ်ပြီးစမှာ လစ်ဇ်ကိုယ်တိုင် အရာရာစိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေသော လင်ကို ငြုမုနေသော အရာရာကိုအံ့နိုင်ဖို့ အရက်ကိုအဖော်ပြုနေသော ဇာတ်ကောင်မဖြစ်ဘဲ မာသာနေရာမှာ သူ့သရုပ်ဆောင်ဖို့ ဝန်လေးခဲ့ပါသေးတာ

သလား မအောက်မေ့နဲ့။ အနည်းဆုံး လူ ၁၅၀ လောက်တော့ ရှိတာပဲ။ အဲဒီမှာ အရက်ဆိုတာကလည်း ရေစီးသလို မယုံနိုင်လောက်အောင် ပေါပေါများများကို တိုက်တာ။
လို့ သူ့မှတ်တမ်းတစ်ခုမှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။
စစ်ဘဲလ်အိမ်ထောင်မပြုခင်က ဘာတန်အနေနဲ့ မယားစရိတ် ထောက်ပံ့

တဲ့ သမီး ကိတ်နဲ့ အချိန်ပိုပြီးကြာကြာ အတူနေနိုင်တော့မယ်လို့ တွေးပြီးကျေနပ်မိတယ်။ သမီး ဂျက်ဆီကာကတော့ Long Island မှာ ရှိတဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးစခန်းတစ်ခုမှာ ပို့ထားရတာဖြစ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကတော့ ဒီသမီးဆီကို ရောက်ခဲလှပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတန်က သူ တာဝန်မကျေဘူးဆိုပြီး ခံစားရတာတော့ ရှိပါတယ်။
၁၉၆၅ ခုနှစ်မှာ အသက် ၃၂ နှစ်

ခြေတံတိုကာ ရင်သားခပ်ထွားထွား ဖြစ်တာကြောင့် ဝဖြိုးလာရင် ကြည့်မကောင်းတော့ပါဘူး။ ဝလာတဲ့အခါ အဝတ်အစားကလည်း သူ့နဲ့တော်တော်ရှာရစေရခက်လာပါတယ်။ ၁၉၆၀ များမှာ သေးသေးသွယ်သွယ် မင်းသမီးများ ပေါ်ထွက်လာပြီး လူကြီးများလာပါတယ်။ ဒီမင်းသမီးကတော့ ထွက် ခြေတံလက်တံရှည်ပြီး ရင်ခွယ်ခပ်သေးသေးသာ ဖြစ်ကြပါလား။

သူတွေရဲ့အမြင်အာရုံမှာလည်း ဒီလို
 သေးသွယ်သွယ် မိန်းကလေးတွေ
 အိမ်ကနေရာယူလာကြတာကြောင့်
 Jean Shrimpton, Penelope
 အစရှိတဲ့ မင်းသမီးငယ်များဟာ
 ထက်ထက် ၁၀ နှစ်ကနေ ၁၅ နှစ်အထိ
 မင်းသမီးကလေးတွေ ဖြစ်လာ
 တယ်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်ကို ရောက်
 အစိုးရအချိန်မှာ ၁၉၅၀ ခုနှစ်များက
 ရုပ်ရှင်လောကမှာ နေရာ
 လစ်လပ်တော့လား၊ ဆိုဖီယာ
 ဒေါ်ရစ္စဒေးတို့ရဲ့နေရာကို
 မင်းသမီးငယ်များက တိုးဝင်လာကြပါ
 John Schlesinger ကရိုက်ကူးခဲ့
 Dating ဇာတ်ကားမှ မင်းသမီးက
 ဂျူလီခရစ္စတီကို ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှာ
 ဆက်တော့ဆရာစေခဲ့ပါတယ်။ နောက်
 နှစ်မှာ ရစ်ချတ်လက်စတာ ရိုက်ကူး
 A Hard Day's Night ရုပ်ရှင်ဇာတ်
 ပတ်တီဗျိုက် ဦးဆောင်ပြီး ဆယ်
 သက်သက်သရုပ်ဆောင်ကလေးများ
 ဆက်တက်လာခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်
 ယောကျ်ားမလေးတစ်ဦးအဖြစ်
 သရုပ်ဆောင်တဲ့ ဂျိန်းဖွန်ဒါက Cat
 ဇာတ်ကားနဲ့ အောင်မြင်မှုသရဖူ
 ဆောင်သွားပြန်ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်လောကမှာ ပြောင်းလဲမှုက
 လွန်းပါတယ်။ ဒီမတိုင်ခင် ၂
 လောက်မှာ အင်ဒီဝါးဟိုးလ် သတိ
 ကို 'ဘရွတ်ကလင်းက မိန်းက
 ခေတ်ကို ရောက်လာတယ်။
 တူသလဲဆိုတော့ သူတို့က ကလီ
 ဇာတ်ကားမှာ သရုပ်ဆောင်
 လစ်လပ်တော့လား အငယ်စားကလေး
 တွေ တူတယ်။ ဆံပင်တွေက အရှည်
 မည်းနက်တောက်ပြောင်နေ
 မိတ်ကပ်တွေကလည်း
 သုံးခဲ့သလို အီဂျစ်မိတ်ကပ်တွေ
 လာကြတယ်' လို့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့
 The V.I.P.s ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
 Pierre Cardin ဖက်ရှင်
 စားလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဖက်ရှင်
 လစ်လပ် သားမွေးအဖြူရောင်ဦး

ထုပ်ဆောင်းပြခဲ့တဲ့အတွက် ဒီဖက်ရှင်
 ခေတ်စားလာခြင်းပါ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်ကို
 ရောက်ချိန်မှာတော့ လစ်လပ် ဖက်ရှင်
 တွေ တီထွင်နိုင်တဲ့အခြေအနေ မရှိတော့
 ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လစ်လပ်ပရိသတ်
 တွေက လူငယ်ပရိသတ်မရှိတော့ဘဲ ဟို
 တုန်းက ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ပရိသတ်များသာ
 ကျန်ပါတော့တယ်။ သူနဲ့ သက်တူ
 ရွယ်တူအမျိုးသမီးများက လစ်လပ်ကို
 အားကျနေဆဲဖြစ်ပေမဲ့ လူငယ်ပရိ
 သတ်ကတော့ သူ့ကို အားကျခြင်း မရှိ
 တော့ပါဘူး။ ပရိသတ်အများစုကလည်း

Who's Afraid of Virginia Wolf ?
 ဇာတ်ကားမှ အသားနဲ့ အရုပ်ချို

သူရုပ်ရည်၊ သူ့သရုပ်ဆောင်မှု၊ သူ့ဖက်
 ရှင်ဆိုတာတွေထက် ဘာတန်နဲ့ သူ့ရဲ့
 ဆက်ဆံရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားကြပါ
 တော့တယ်။

မင်းသမီးငယ်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်
 ရဖို့အတွက် လစ်လပ် တိုက်ကွက်ပြောင်း
 ရပါတော့တယ်။ နောက်ထပ်လက်ခံ
 လိုက်တဲ့ ကားတစ်ကားမှာ လူလတ်ပိုင်း
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်
 ဆောင်ရတဲ့ ဒါရိုက်တာ အက်ဒဝပ်
 အယ်လ်ဘီးရဲ့ Who's Afraid of Virginia
 Wolf ? ဇာတ်ကားပါပဲ။ ဒီဇာတ်ကားက
 နယူးအင်္ဂလန်ကောလိပ်မှ ပညာတတ်
 ဇနီးမောင်နှံအကြောင်းကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့
 ထားတာပါ။ ဒီဇာတ်ကားရိုက်ကူးဖို့
 အတွက် လစ်လပ် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကိုယ်
 အလေးချိန် လျော့ချခြင်းမပြုတဲ့အပြင်

နောက်ထပ် ၂၅ ပေါင်လောက် တက်
 အောင် စားပစ်လိုက်ပါတယ်။ အနက်
 ရောင် ပင်ကိုဆံပင်ပေါ်မှာ ဆားနဲ့ငှက်
 ကောင်း ရောစပ်ထားတဲ့အရောင်မျိုး
 ဆံပင်တုတ်ခွက်ကို စွပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်
 လိုက်ပါတယ်။ သူ့သရုပ်ဆောင်မှုနဲ့ ဖန်
 တီးထားတဲ့ ပုံစံကို Life မဂ္ဂဇင်းကြီးက
 မျက်နှာဖုံးပုံအဖြစ် ဖော်ပြရတဲ့အထိ
 အောင်မြင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ သူ့ဖန်တီးမှုနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး Life မဂ္ဂဇင်းက မေးမြန်း
 တဲ့အခါမှာ လစ်လပ်က သူ့ဘဝမှာ ရုပ်ရှင်
 မင်းသား ရစ်ချတ်ဘာတန်ရဲ့ဇနီးမယား

ဖြစ်ရတာကို ကျေနပ်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက်
 ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လစ်လပ်တော့လား ဆိုတာ
 တောင် မေ့နေပြီလို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေ
 မဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လစ်လပ်တော့လားဟာ
 လစ်လပ်တော့လာပါပဲဆိုတာကို သက်သေ
 ပြလိုက်ပါပြီ။

လစ်လပ် မျိုးဆက်သစ်ရုပ်ရှင်ပရိ
 သတ်များကို မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူး ဆိုဦး
 တော့ သူ့ကို တစ်သက်လုံး အားပေး
 လာခဲ့ကြတဲ့ အမျိုးသမီးပရိသတ်တွေ
 ကိုတော့ သူ ယုံကြည်တယ်။ ဒီပရိသတ်
 တွေက Velvet Brown ဆိုတဲ့ဇာတ်ကား
 ကတည်းက အားပေးခဲ့ကြတာဖြစ်ပြီး
 သူနဲ့အတူ ကြီးပြင်းခဲ့ကြသူတွေလို့ ဆိုနိုင်
 ပါတယ်။ Who's Afraid of Virginia
 Wolf ? ဇာတ်ကားရဲ့ဇာတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့
 မာသာ နေရာမှာ လစ်လပ် သရုပ်ဆောင်ရ

www.burmeseclassic.com

မှာက အသက် ၄၅ နှစ်အရွယ် သွေး ဆုံးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဆံပင်တွေ ဖြူပြီး ကိုယ်အလေးချိန် မတန်တဆ များနေတဲ့မိန်းမ၊ နောင်တရစရာတွေ အများကြီးရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမှာပါ။ ဒီဇာတ်ကောင် စရိုက်က အသက် ၃၀၊ ၄၀၊ ၅၀ အရွယ် အမျိုးသမီးပရိသတ်များအတွက် တုန် လှုပ်ချောက်ချားသွားစေနိုင်တဲ့ စရိုက် လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့မြင်နေကျ ချောချောလှလှ လစ်လစ်ဘဝကနေ အသက်အရွယ်အိုမင်းပြီး ဝဝပိုင်ပိုင် စိတ် ဓာတ်ကျနေတဲ့ အရက်သမတစ်ယောက် အဖြစ် တွေ့ကြရမှာပါ။ နောင်မှာ လစ်လစ် ပြန်စဉ်းစားမိတာကတော့ သူ့ကို အား ကျနေတဲ့ အမျိုးသမီးထုဟာ သူ့ထက် ရှေ့ကျတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မာရီလင်မွန်ရိုးကိုလည်း အားကျခဲ့ကြ မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မွန်ရိုးက သူ့လို သွေး ဆုံးအရွယ်ကို မရောက်ခဲ့ဘဲ စောစောစီး စီးကွယ်လွန်သွားခဲ့တာကိုး။ ၁၉၆၃ ခု နှစ်မှာ မွန်ရိုး ကွယ်လွန်တော့ အသက် ၃၆ နှစ်သာရှိသေးပြီး လှဆဲပဆဲ နုနယ် ပျိုမျစ်ဆဲဖြစ်ပါတယ်။ မွန်ရိုးက သား သမီးမထွန်းကားခဲ့ပါဘူး။ သူ့မှာ တွယ် တာစရာ မိသားစုလည်း ပတ်ဝန်းကျင် မှာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တစ် ယောက်ယောက်က သူ့ကို ဂရုတစိုက် ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီသူ့ကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ လစ်လစ်ကတော့ မွန်ရိုးနဲ့ မတူပါဘူး။ သူ့ပရိသတ်တွေက ကလေးသရုပ်ဆောင်ဘဝကတည်းက သိခဲ့ကြတာဖြစ်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ အခုတော့ အရွယ်လွန်မိန်းမတစ်ယောက် အိမ် ထောင်ဖက်အပေါ်မှာ စိတ်တိုင်းမကျတဲ့ အမျိုးသမီး၊ သူ့ဘဝမှာ စိတ်တိုင်းမကျ လေသမျှကို အရက်သောက်ပြီး ဖောက် ခွဲပစ်နေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမှာပါ။

အာနက်စ်လေမန်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာရောဒေးဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အောင်မြင် ထင်ရှားတဲ့ ပြဇာတ်များကို ရုပ်ရှင်

စစ်ဘဲလ်
အိမ်ထောင်
မပြုခင်က
ဘာတန်အနေနဲ့
မယားစရိုက်
ထောက်ပံ့ခဲ့ရပါတယ်
အခု စစ်ဘဲလ်က
အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ
ဆိုတော့
မယားစရိုက်
ပေးစရာ
မလိုတော့ပါဘူး
ဒါဒါကိုပဲ
ဘာတန်က
အကျေနပ်ကြီး
ကျေနပ်နေပါတယ်
သူ့မှာ
ယောက်ျားမာနဆိုတာ
မရှိတော့သလိုပါပဲ

အဖြစ် ကူးပြောင်းရာမှာ အောင်မြင်တဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာ The Sound of Music, West Side Story ရုပ်ရှင်ကားတို့ဟာ သူ့လက်ရာများဖြစ် ပြီး စာရေးဆရာကြီး အဲလ်ဖရက်ဟစ်ချ် ကော့ရဲ့ North by Northwest ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ကူးပြောင်းရာမှာလည်း သူပဲ ဇာတ်ညွှန်းရေးခဲ့တာပါ။ သူ့ဝတ္ထု Sweet Smell of Success ကို ရုပ်ရှင်ရိုက် ရာမှာလည်း သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်း ရေးခဲ့ပါတယ်။

လေမန်းက The Sandpiper ဇာတ် ကားမှာ သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ လစ်လစ်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး Who's Afraid of Virginia

Wolf? ဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင် ဖို့ စိတ်ဝင်စားသလားလို့ မေးမြန်းခဲ့ပါ တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းက ပြဇာတ်ကပြရာ မှာ တိုနီဆု ၅ ဆုရရှိတဲ့အထိ ဘာရော့ဒေး ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ပြဇာတ်ထဲက ဇာတ်ဝင်စကားလုံးတချို့ ဟာလည်း အရပ်သုံးစကားဖြစ်တဲ့အထိ အောင်မြင်မှုရခဲ့တဲ့ပြဇာတ်ပါ။ လေမန်း က ဒီပြဇာတ်ကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ထု ပြောင်းဖို့ဇာတ်ညွှန်းရေးဖွဲ့နေပြီး Warner Bros ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးက ရိုက်ကူး ထုတ်လုပ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လေမန်းက လစ်လစ်ကို မာသာ နေရာမှာ သရုပ်ဆောင် စေချင်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာအဖြစ် ဆောင်ရွက်မယ့် အယ်လ်ဗီကတော့ မာ သာ နေရာမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဘက်ဒ် ဒေးဗရွကို သုံးချင်ပါတယ်။ မာသာရ ခင်ပွန်းသည် ဂျော့ချ်နေရာမှာတော့ ရုပ် ရှင်မင်းသား ဂျိမ်းစ်မေဆင်ကို ရည်စူး ပါတယ်။ မာသာနေရာအတွက် နောက် ထပ်ရည်ရွယ်သူတစ်ဦးကတော့ ပက်ဒ ရစ်ရှားနီးလ်ပါ။ နောင်မှာ လေမန်းက ပြန်ပြောပြတာကတော့ 'ကျွန်တော် The Night of the Iguana ဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေမှာ ပြောတဲ့စကားတွေ ကို ကြားပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ဂျော့ချ်နေ ရာမှာ ဘာတန်သာ အသင့်တော်ဆုံး ကျွန်တော်ဘာသာ တွေးမိပါတယ်။ ဘာ တန်ကို သုံးမယ်ဆိုရင် သူနဲ့အပြိုင် လှုပ် နိုင်မယ့်သူက လစ်လစ်ကလွဲလို့ တခြားသူ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် သာ တွဲလိုက်ရင် ပရိသတ်တွေအတွက် ကားကောင်းတစ်ကား ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်လို့လည်း ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်' ဆို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဟောလီဝုဒ်မှာ ရှိတဲ့သူတွေက တော့ မာသာနဲ့ ဂျော့ချ်အဖြစ် လစ်လစ် ဘာတန်ကို ငြင်းလို့မရကြပါဘူး။ ဇာတ် ညွှန်းဖတ်ပြီးစမှာ လစ်လစ်ကိုယ်တိုင်က အရာရာစိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေသေး လင်ကို ငြူရှုနေသော အရာရာကို နှစ် နိုင်ဖို့ အရက်ကို အဖော်ပြုနေသော ဘာ တန်ကောင်ဖြစ်တဲ့ မာသာ နေရာမှာ သူ့သရုပ်

ဆောင်ရွက် ဝန်လေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတန်က ဇာတ်ညွှန်းကို ဖတ်ကြည့်တာဟည်းက သူ လုပ်ရမယ့်အပိုင်းကို ခြောက်နေပါပြီ။ လက်ရှိ လစ်ဇ်အနေအထားက လှလွန်းငယ်လွန်းနေတဲ့ အတွက် မာသာနေရာနဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူး။ ဒါကကိုလည်း နှစ်ယောက်စလုံး အသောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လစ်ဇ်အတွက် နိုင်ငံမယ်ဆိုရင် ဒီကားဟာ ဘာတန်က Hamletနဲ့ အောင်မြင်စေခဲ့သလို အောင်မြင်မှုအရှိန် မြှင့်တင်ပေးနိုင်ဖို့ ကားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။

လေမန်းက ဘာတန်ကို ဂျော့ချ်အတွက် ရွေးချယ်ချင်ပေမဲ့ ထုတ်လုပ်မှုအတွက် ဂျော့ချ်နေရာမှာ ပီတာအတွက် ဒါမှမဟုတ် အာသာဟီလ်တို့ကို ရွေးချယ်ချင်ပါတယ်။ လေမန်းက ထုတ်လုပ်သူများ စိတ်တိုင်းကျအောင် ရွေးချယ်နေရာအတွက် မင်းသားကြီး ဂျက်ကလန်ဖို့ဒီတို့ကို ဇာတ်ညွှန်းပြုကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသားကြီးများက ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဟာ သူတို့အတွက် သိက္ခာကျစေတယ်လို့ ထင်ကြတာကြောင့် ငြင်းခဲ့ကြပါတယ်။ မာသာနေရာအတွက် လစ်ဇ်ကို လက်ခံကြည့်တဲ့နောက်မှာ ဂျော့ချ်နေရာအတွက် ဘာတန်ကို စဉ်းစားဖို့ လစ်ဇ်ကပဲ ထုတ်လုပ်သူများကို တိုက်တွန်းခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်လုပ်သူများက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ငြင်းပယ်ခဲ့ကြပြီး ဘာတန်က ချောလွန်းတယ်။ ယောက်ျားပီသတယ်။ ဂျော့ချ်နေရာနဲ့ မလိုက် ဖက်ဘူးဆို ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လစ်ဇ်ကလည်း ရှင်းပါတယ်။ သူ မာသာဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုရင် ဂျော့ချ်နေရာအတွက် သူနဲ့ အလိုက်ဖက် မင်းသားက ဘာတန်သာ ဖြစ်မယ်။ အောင်ဆိုးပြီး နောက်ဆုံးမှာ လေမန်းက အစမ်းရိုက်ကြည့်ကြမယ်လို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါ။ အစမ်းရိုက်ကြချိန်မှာ ဘာတန်က အဖြေက လုံးဝညသံပြုပြည့်သရုပ်ဆောင်မှုရယ်လို့တော့ မပြော

နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လေမန်းက ဘာတန်ကို သူ့အနေနဲ့ ဇာတ်ဆောင်ရွေးချယ်မှုမှားယွင်းမှာကို စိုးရိမ်ကြောင်း၊ ဘာတန်က သူတို့လိုချင်တဲ့ဇာတ်ရုပ်ထက် သန်မာနေကြောင်း ရှင်းလင်းပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်လုပ်သူကလည်း ဘာတန်ကို သဘောကျသွားတာကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီကားအတွက် ဘာတန်အနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်ခအပြတ် ဒေါ်လာ ၇ သိန်း ၅ သောင်း ရရှိမှာဖြစ်ပြီး လစ်ဇ်ကတော့ သရုပ်ဆောင်ခ ဒေါ်လာ ၁၀ သန်းနဲ့ ဝင်ငွေအကြမ်းပေါ်မှာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ခံစားခွင့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လစ်ဇ်ကတော့ သရုပ်ဆောင်ခ အနည်းအများထက် ဘာတန်နဲ့တွဲပြီး ဒီကားမှာ သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရခြင်းကို ကျေနပ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် လေမန်းကို 'ဒီကားကို ရိုက်တာ ရှင်ကြောင့် ရိုက်တာပါ။ ကျွန်မအေးဂျင့်ဖြစ်တဲ့ ဟျူးဖရန်ချ်ကဆိုရင် ဒေါ်လာ ၁ သန်းလောက်ကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ မက်လောက်စရာမရှိဘူးလို့ တောင် ပြောခဲ့တာပါ' ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ဒီဇာတ်ကားမှာ မာသာ မြူဆွယ် ခြင်းခံရမယ့် လူငယ်ပါမောက္ခတစ်ဦးနေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ဖို့ ရောဘတ်ရက်ဒီဖို့ဒီကို ကမ်းလှမ်းခဲ့ပေမဲ့ ရောဘတ်က လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ ဘရောဒ်ဝေးဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အောင်မြင်မှုရနေတဲ့ ဂျော့ချ်စီဂဲလ်နဲ့ ဆန်ဒီဒီအစ္စတို့နှစ်ဦးကို ကမ်းလှမ်းပြီး သရုပ်ဆောင်စေခဲ့ပါတယ်။

ပြင်သစ်မှာ The Sandpiper ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးနေစဉ်ကတည်းက လစ်ဇ်၊ ဘာတန်နဲ့ လေမန်းတို့က ဒီဇာတ်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရိုက်ကူးနိုင်မယ့် ဒါရိုက်တာ ရွေးချယ်ကြပါတယ်။ ညစာစားရင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ ရွေးချယ်ကြရာမှာ ပထမဆုံး သတိရမိသူကတော့ ဖရက်ဇင်နီမန်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ လေမန်းက ဖရက်ဟာ အကျဘက်ကို ရောက်နေပြီလို့ အကြောင်းပြပါတယ်။ A Man for All Seasonsဇာတ်ကားရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ပေါလ်စကိုဗီးလ်ကိုလည်း စဉ်းစားခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာတန်က The Wages of Fear သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ဟင်နရီဂျော့ချ်ကလူဇောတ်ကိုလည်း အကြံပြုပါသေးတယ်။

သူ့အကြံပြုချက်တွေကို လက်မခံနိုင်တဲ့ လစ်ဇ်က 'အို...ရှင် ဘာမှကို မသိတာပါလား' လို့ ပြောပြီး ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ပခုံးကို လက်သီးနှံတစ်ချက် လှမ်းထိုးပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒါရိုက်တာ ဂျွန်ဖရန်ကင်ဗီးဗားရဲ့နာမည်ကို စဉ်းစားမိကြပါတယ်။ ဒီဒါရိုက်တာက အောင်မြင်တဲ့ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများဖြစ်တဲ့ The Manchurian Candidate, The Birdman of Alcatraz နဲ့ 7 Days in May ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူးခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာလည်း လေမန်းက ကန့်ကွက်ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီဒါရိုက်တာကို သူ တွေ့ပြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဇာတ်ဖွင့်ဖွင့်ချင်း သူ့နာမည်ကို အရင်ဦးဆုံး စာတန်းထိုးရမယ်လို့ တောင်းဆိုတာကြောင့် သူနဲ့ အပေးအယူမတည့်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ လေမန်းရဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ လစ်ဇ်က 'ဒီလိုဆိုလည်း ထားလိုက်စမ်းပါ။ ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိပြီ' လို့ ဆိုပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားလာတဲ့လေမန်းက 'ဘယ်သူလဲ' လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ လစ်ဇ်က 'မိုက်နီကိုလပ်စ်လေ' လို့ ဖြေပါတယ်။ လေမန်းက သဘောမကျပါဘူး။ 'သူက ရုပ်ရှင်တစ်ကားမှ မရိုက်ဖူးတာပဲ' လို့ ဆိုပြန်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ဘာတန်က ထောက်ခံပြန်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က Camelot ဇာတ်ကားမှာ ရင်းနှီးခဲ့ကြဖူးပါတယ်။

သူ့ကိုသာ ရွေးမယ်ဆိုရင်တော့ အင်မတန် စွန့်စားရာရောက်တော့မှာပါပဲ။ နီကိုလပ်စ်က ဘာတန်တို့လင်မယား

နှစ်ယောက်နဲ့ ရောမမှာ တော်တော်ကြီး ရင်းနှီးခဲ့တာပါ။ အသက် ၃၃ နှစ်ရှိပြီး ဘရော့ဒ်ဝေးဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အောင်မြင် ကျော်ကြားတဲ့ ပြဇာတ်သုံးပုဒ်ကို တင် ဆက်ခဲ့ဖူးသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေ မဲ့ ရုပ်ရှင်တော့ တစ်ခါမှမရိုက်ဖူးပါဘူး။ သူ အောင်မြင်တဲ့ ပြဇာတ်များဆိုတာက လည်း ဟာသပြဇာတ်တွေဖြစ်ပြီး ဒရာ မာတစ်ပုဒ်မှ မပါပါဘူး။ နီကိုလပ်စ် သာ ဒါရိုက်တာလုပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ သံကြိုးခတ်မထားတဲ့ ကျားနှစ်ကောင် ရှိတဲ့ လှောင်အိမ်ထဲကို ဝင်ရသလို ရှိမှာ ပါပဲ။

နီကိုလပ်စ်ကို ဘာတန်တို့လင်မ ယားနှစ်ယောက်စလုံးက ယုံကြည်စိတ် ချပါတယ်။ ပြီးတော့ မူရင်းပြဇာတ်က လည်း အောင်မြင်ပြီးသားဖြစ်တာ ကြောင့် စိတ်ပူစရာ မလိုဘူးလို့ တွက် ကြပါတယ်။ မိုက်နီကိုလပ်စ်ရဲ့ နာမည် ရင်းက မိုက်ကယ်လ်အီဂေါဖြစ်ပြီး နယူး ယောက်မြို့မှာ အောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့ လူပျိုတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူက ဂလိုရီယာ စတိန်းနမ်းနဲ့ ဂျက်ကလင်းကနေဒီတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာပါ။ မစ္စကနေဒီက ရုပ်ရှင်စရိုက်တဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ တယ် လီဖုန်းဆက်သွယ်ပြီး အောင်မြင်ပါစေ လို့ ဆုတောင်းကြောင်း ပြောကြားခဲ့ တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ Warner Bros ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ဦးက ပြောတာကတော့ 'ကျွန်တော်တို့ဘက် က ၂၄ နာရီလုံးလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါရိုက်တာက နယူးယောက်ကို သွားပြီး ဂျက်ကလင်း ကနေဒီနဲ့ နေ့လယ်စာ သွားစားနေလို့ လေ'လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

နီကိုလပ်စ်က ကင်မရာသမား အဖြစ် ဟာ့စကဲလ်ကို ခေါ်ယူအသုံးပြု ပါတယ်။ ဟာ့စကဲလ်က အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံများကို နိုင်နင်းသူဖြစ်ပြီး မလို အပ်တဲ့မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်း တွေကို ဖျောက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့သာရိုက်ရင် လစ်ဇ်

သူကိုသာ
ရွေးမယ်ဆိုရင်တော့
အင်မတန်
စွန့်စားရာ
ရောက်တော့မှာပါပဲ
နီကိုလပ်စ်က
ဘာတန်တို့လင်မယား
နှစ်ယောက်နဲ့
ရောမမှာ
တော်တော်ကြီး
ရင်းနှီးခဲ့တာပါ
အသက် ၃၃ နှစ်ရှိပြီး
ဘရော့ဒ်ဝေး
ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
အောင်မြင်
ကျော်ကြားတဲ့
ပြဇာတ်သုံးပုဒ်ကို
တင်ဆက်ခဲ့ဖူးသူလည်း
ဖြစ်ပါတယ်
ဒါပေမဲ့
ရုပ်ရှင်တော့
တစ်ခါမှမရိုက်ဖူးပါဘူး

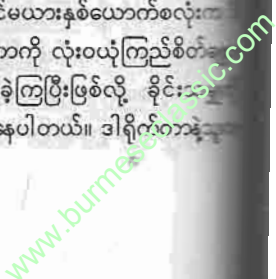
ရဲ့မျက်နှာပေါ်က ဇရာရဲ့အရိပ်တွေကို ဖျောက်ပစ်နိုင်မှာဖြစ်လို့ လစ်ဇ်က ပျော် သလို ဘာတန်ကလည်း သူ့မျက်နှာ ပေါ်က ဝက်ခြံရာတွေ မပေါ်တော့မှာမို့ ကျေနပ်ပါတယ်။

ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို မန်ဆာချူး ဆက်ပြည့်နယ် နော့သစ်တန်က စမစ် ကောလိပ် ပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ တော် တော်များများ ရိုက်ကူးခဲ့ပြီး တချို့ဇာတ် ဝင်ခန်းတွေကိုတော့ Warner Bros စတူ ဒီယို ၈ မှာ ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံး စတင်ရိုက်ကူးတဲ့နေ့မှာ ဘာတန် ဇနီးမောင်နှံတို့ စတူဒီယိုကို ရောက်ရှိလာကြပြီး သူတို့အတွက် ပြင် ဆင်ပေးထားတဲ့ အဝတ်လဲခန်းများကို ကြည့်ကြပါတယ်။ ဒီအခန်းတွေထဲမှာ

လေမန်း ပေးပို့ထားတဲ့လက်ဆောင်တွေ အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်များနဲ့ စည်းထား တဲ့ ပန်းစည်းတွေ၊ စကော့အရက်ပုလင်း တွေကို တွေ့ကြရပါတယ်။ ပန်းစည်း တွေကို တွေ့လိုက်တဲ့လစ်ဇ်က ရင်နှစ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး လေမန်းဘာသာ လှည့်ကာ 'တစ်ယောက်ယောက်က တော့ ကျွန်မအကြိုက်ကို သိနေပြီ' ဆိုလိုက်ပြီး လေမန်းရဲ့ပါးကို ခပ်ဖွဖွနု နှစ်လိုက်ပါတယ်။ ခဏအတွင်းမှာပဲ သူ့ အဝတ်လဲခန်းများအတွင်းမှာ အေးလွန် များ ပြန်ကြားရေးတာဝန်ခံများ ရောက် ရှိလာကြပါတယ်။ လစ်ဇ်ရဲ့အေးဂျင့်ဖြစ် တဲ့ ဟျူးဖရန်ချ်နဲ့အတူ သူ့သားဖြစ်တဲ့ ရော်ဘင်လည်း ပါလာပါတယ်။ ဆံပင် ပြင်ဆင်ပေးမယ့် ဘော့ပ်နဲ့ ဆယ်လီဆီဆန်၊ လစ်ဇ် စိတ်တိုင်းကျဝတ်စုံတွေ ဖန်တီးပေးတဲ့ အိုင်ရင်းရှုရာဖိတ်လည်း ရောက်ရှိလာကြပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ မိုက်ကတော့ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ရီဟာ ဇယ်လုပ်ဖို့ စောင့်နေပါပြီ။

ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ပြဇာတ်များကို ဆ တင်ဆက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိုက်က ပြဇာတ်က တော့မယ့်အတိုင်း ရီဟာဇယ်ကို အကြိုက် ခံကြိမ်ပြုလုပ်စေပါတယ်။ စတူဒီယိုမှာ ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ လစ်ဇ်အတွက် အကြိမ်ကြိမ် ရီဟာဇယ်လုပ်ရခြင်းဟာ အဆန်းဖြစ်နေပါတယ်။ သူ ကြုံတွေ့ ဖူးတဲ့ ဒါရိုက်တာများက လိုချင်တဲ့ စကားကို လိုရင်းလောက်သာ ပြောပြီး လစ်ဇ် အာတွေ့သလို ပြောစေခဲ့တာကြောင့် တဲ့အပြင် အမူအရာကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ရှိသလောက် လုပ်ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ။ ဒါရိုက်တာ လုပ်သူက အက်ရှင်လို့ ခေါ်လိုက်ရင် သူ့ဘက်က ဇာတ်ကောင် စရိုက် အလိုလိုဝင်သွားစေပြီး စိတ်ထဲမှာ ကျလုပ်ဆောင်သွားခဲ့တာချည်းပါပဲ။ အခုတော့ ဒါရိုက်တာက ရီဟာဇယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ခိုင်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ဒါရိုက်တာကို လုံးဝယုံကြည်စိတ်ချ ရွေးချယ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်လို့ ခိုင်းသွား လုပ်ပေးနေပါတယ်။ ဒါရိုက်တာနဲ့

သည်း အသက်အရွယ်အားဖြင့် မတိမ်း
မယိမ်းရှိနေခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက
ဒါရိုက်တာက ၃၄ နှစ်သာ ရှိပါသေး
တယ်။ ဒီကားရိုက်တဲ့အချိန်မှာ လစ်ဇ်
အတွက် ၃၅ ကားမြောက် ဖြစ်ပြီး ဒါ
ရိုက်တာအတွက်ကတော့ ပထမဆုံးကား
ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဟောလိဂ်ဒ်လော
ကသားများက ဘာတန်တို့ဇနီးမောင်နှံ
မိယောက် မိုက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဟာ
အင်မတန် စွန့်စားရာရောက်တယ်လို့ မြင်
ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးချိန် ၂ လ
အောက် ကြာမြင့်မယ်လို့ တွက်ဆခဲ့ကြ
သမယ့် လက်တွေ့ရိုက်ကူးရာမှာ ၆ လ
ကြာခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ
ဒီဇင်ဘာလအထိ ရိုက်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါ
ကြောင့် ဒီကားဟာလည်း ကလီယိုပါ
သရာ ဇာတ်ကားလုပ် ခန့်မှန်းထားတာ
ထက် ကုန်ကျစရိတ်တွေ အများကြီး
ပိုခဲ့ပါတယ်။ ကားရိုက်နေစဉ်အတွင်း
လစ်ဇ်ရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့်
ရုပ်ဆိုင်ထားရတဲ့ကာလတွေလည်း ရှိ
ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ မကျန်းမာတာ
ကတော့ အရင်တစ်ခါလို ဖျားနာတာ
မဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟောင်းဝပ်
ဗောလကမွေးတဲ့ သားတစ်ယောက်နဲ့
ဆော့နေကြရင်းက မျက်စိမှာ ဒဏ်ရာရရှိ
သွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကားရိုက်ရာ
မှာလည်း ဒါရိုက်တာက သူ့ထုံးစံ
အတိုင်း ရီဟာဇယ်လုပ်စေပြီးမှ ရိုက်ကူး
ဘာဖြစ်လို့ တစ်ရက်မှာတော့ လစ်ဇ်
ပိုလဲသွားတဲ့အထိ ပင်ပန်းသွားခဲ့ပါတယ်။
ပင်ပန်းလွန်းတာကြောင့် ရိုက်ကွင်းပေါ်
မှာ လစ်ဇ် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုရာတဲ့အထိ
ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ လေမန်းကတော့ မိုက်
အနေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို ကောင်းသထက်
ကောင်းစေချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့် ရီဟာဇယ်
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်
တယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ သရုပ်
ဆောင်ရာမှာ မိုက်က လစ်ဇ်ရဲ့အသံကို
တိုးတိုးပျော့ပျော့ ပြောစေချင်ပါတယ်။
လစ်ဇ်က ဒါရိုက်တာခိုင်းသလို မလုပ်
ဘဲ သူ mood ရှိသလိုသာ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ လစ်ဇ် သတိထားမိတာက ဒီ
ဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေကြ
တဲ့သူ လေးဦး ရှိတဲ့အနက် သူတစ်
ယောက်တည်းသာ ပြဇာတ်မကခဲ့ဖူးတဲ့
သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။ စင်ပေါ်မှာ
ဘာတန်နဲ့အတူ ကဗျာရွတ်ဆိုပွဲ ကျင်းပ
ပြီးတဲ့နောက် နောက်ထပ်စင်ပေါ်ကို
တက်ခွင့်မကြိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
မိုက်ရဲ့သင်ပြမှုများဟာ သူတစ်သက်
တာမှာ အကောင်းဆုံးသရုပ်ဆောင်မှုတွေ
ကို ပေါ်ထွက်စေခဲ့တာ ဆိုတာကိုတော့
နောင်မှာ လစ်ဇ် ဝန်ခံခဲ့ရပါတယ်။

ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ လစ်ဇ်၊ မိုက်နဲ့
ဘာတန်တို့ တရင်းတနှီးရှိခဲ့ကြပြီး
အဆင်မပြေရှိကြတဲ့အခါများမှာလည်း
ဟာသတွေပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်ဦး
နဲ့တစ်ဦးကြား ပြေလျော့စေခဲ့ပါတယ်။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘာတန်က ကဗျာရှည်
တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြီး ဒီကဗျာကို ဘယ်သူ
ရေးတာလဲ၊ ဘယ်ဇာတ်လမ်းထဲကလဲ
စသဖြင့် ပဟေဠိဝက်တတ်ပါတယ်။ ဒီ
နည်းနဲ့ သူတို့သုံးယောက် ရင်းနှီးမှုခိုင်မာ
သထက် ခိုင်မာလာခဲ့ပါတယ်။

လေမန်းရဲ့မှတ်တမ်းများအရ အဲဒီ
ကာလတုန်းက လစ်ဇ်ဟာ သူ့ကိုယ်
အလေးချိန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော်တော်
စိတ်ပူခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီဇာတ်
ကားရိုက်ဖို့အတွက် လေမန်းက ပဲရစ်မှာ
လစ်ဇ်ကို လာပြောစဉ်က မာသာအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်ဖို့အတွက် ဝနိုင်သမျှဝ
အောင် ကြိုးစားပါလို့ ဆိုခဲ့ခြင်းကြောင့်
လစ်ဇ်ကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ
ကိုယ်အလေးချိန်ကို ထိန်းမနေတော့ဘဲ
ဝဖို့သာ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အရင်က
ရှောင်ခဲ့တဲ့ ချစ်ဘာဂါတို့၊ အာလူး
အချောင်းကြော်တို့၊ ရှန်ပီနီတို့ကို စိတ်
တိုင်းကျစားသုံးတော့တာပါ။ ကားရိုက်
ဖို့အတွက် စားချင်သလောက်စားလာခဲ့
တဲ့ လစ်ဇ်ကို ရိုက်ကွင်းပေါ် ရောက်လာ
တဲ့အခါမှာတော့ လေမန်းက လိုတာ
ထက်ပိုဝသွားပြီ၊ ဆယ်ပေါင်လောက်
ကျသွားအောင် လုပ်ပါဦးဆိုလို့ တော်
တော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါသေးတယ်။

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး လစ်ဇ်က လေ
မန်းကို 'ဒီမယ် ရှင်နဲ့ ဘာတန်က ဒီကား
မှာ ကျွန်မ ဝလေကောင်းလေဆိုလို့
ကျွန်မက ဘာမှမထိန်းတော့ဘဲ နေလာ
ခဲ့တာ။ ဒီတော့ စာနယ်ဇင်းသမားတွေနဲ့
တွေ့ရင် ရှင်တို့ပြောလို့ ကျွန်မ ဒီလိုဝ
အောင်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပါ။ သူတို့
အမြင်မှာ ကျွန်မဟာ ကိုယ်အလေးချိန်
မထိန်းနိုင်တဲ့ မင်းသမီးအိုကြီးတစ်
ယောက်လို မမြင်စေချင်ဘူး' လို့ သတိ
ပေးစကားဆိုခဲ့ရပါတယ်။

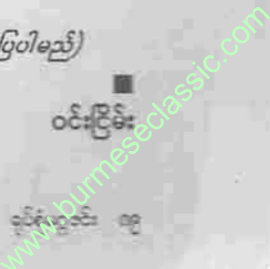
လေမန်းရဲ့မှတ်တမ်းများအရ အဲဒီ
အချိန်မှာ လစ်ဇ်က လည်ပင်းကြီးရောဂါ
အတွက် ဆေးသောက်နေရချိန်ဖြစ်တာ
ကြောင့် ဆယ်ပေါင်ဆိုတာ သူ့အနေနဲ့
အလွယ်တကူ ကျသွားနိုင်တဲ့အနေ
အထားရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီဆေး
ရဲ့ဆိုးကျိုးတစ်ခုကြောင့်ပဲ လစ်ဇ်ဟာ
ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်
နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ဘာ
တန်က သူ့အနားသွားပြီး အနမ်းကလေး
များပေးရင်း စိတ်ငြိမ်သွားအောင်
ဆောင်ရွက်ပေးရပါတယ်။

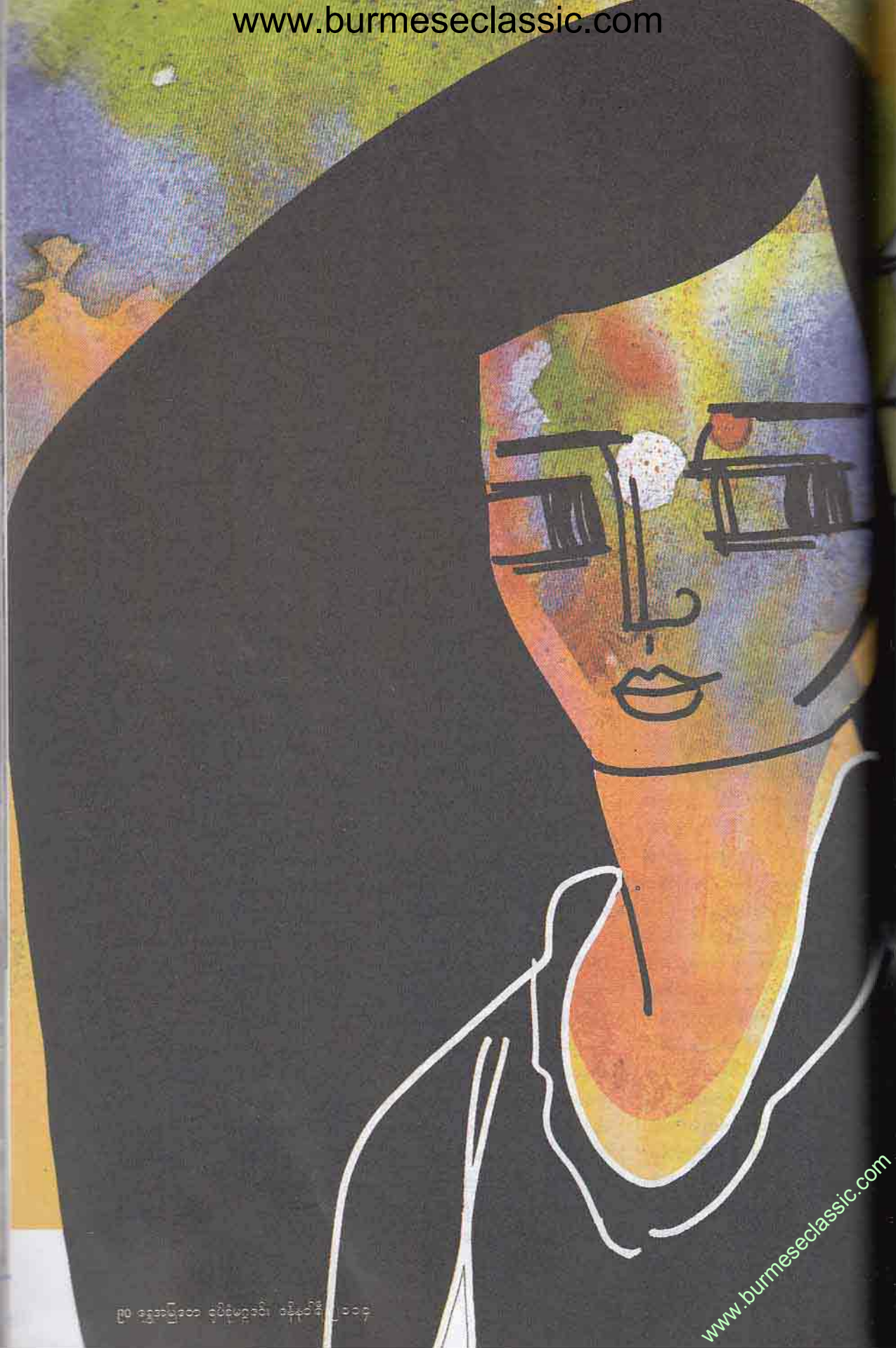
တစ်နေ့မှာတော့ ရိုက်ကွင်းပေါ်ကို
ရုပ်ရှင် မင်းသမီးကြီး မာလင်းဒိုင်ရာထ
ရစ်ချီရောက်ရှိလာပြီး သရုပ်ဆောင်လေး
ဦးတို့ အဆုံးခန်းမှာ အပြိုင်အဆိုင်လုပ်နေ
ကြတာကို ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။
ဇာတ်ဝင်ခန်းအပြီးမှာ မင်းသမီးကြီးက
ဘာတန်ဆီသွားပြီး ဒီကားနဲ့ အကယ်ဒမီ
သေချာပေါက်ရမယ်လို့ဆိုခဲ့သလို လစ်ဇ်
ထံလျှောက်သွားပြီး ပါးကုန်မိးကာ မင်း
သမီးကတော့ တကယ်သရုပ်ဆောင်တွေ
နဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး လုပ်နိုင်ပါပေတယ်
လို့ ချီးကျူးစကား ဆိုခဲ့ပါတယ်။

မင်းသမီးကြီးရဲ့စကားအဆုံးမှာ
လစ်ဇ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး 'ကျေး
ဇူးပါပဲ မာလင်း၊ အိမ်ရောက်ရင်တော့
ကျွန်မတို့လင်မယားက... ' လို့ ပက်ခနဲ
ပြောလိုက်ပါတယ်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဝင်းငြိမ်း

အရောင်ဆိုးခြင်း အောင်ဖြိုးကျော်(ပခုက္ကူ)

၁။

ကျွန်မတို့

ပတ်ဝန်းကျင်တွင်

အရောင်များစွာ

ရှိပါသည်။

အဖြူရောင်၊ အနက်ရောင်၊

အပြာရောင်၊ အနီရောင်

စသည်ဖြင့်။ ပန်းချီဆရာမ

မဟုတ်သော်လည်း

ကျောင်းဆရာမ ကျွန်မ

အရောင်တွေအကြောင်း

တော်တော်များများတော့

မသိပါ။ သို့သော်

အနည်းအကျဉ်းမျှတော့

သိခဲ့သည်ပေါ့။ ဥပမာ...

အဖြူရောင်ဆိုလျှင်

ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊

ရိုးသားခြင်း၊

သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းတွေကို

ကိုယ်စားပြုသည့်လူများ

နှစ်သက်တတ်သော

အမှတ် ၂၉၀၊ နေပြည်တော်၊ ၂၀၁၄

ZM
2013

မွန်မြတ်ခြင်း၏ ကိုယ်စားပြု
အရောင်။ အနက်ရောင်ကျ
တော့ ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်း
အမှတ်၊ ကောက်ကျစ်ခြင်း၊
ကြမ်းတမ်းရက်စက်ခြင်းတို့
၏ကိုယ်စားပြုအရောင်။
အမှောင်။

အနီကျတော့ ရဲရင့်ခြင်း၊
အပြာက တည်ကြည်သစ္စာရှိ
ခြင်းစသည်ဖြင့် အရောင်
တိုင်းတွင် မတူခြားနားသီးခြား
အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုစီဖြင့် ရှင်သန်
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်ဟု ကျွန်မ
ဆိုချင်ပါသည်။ သို့ဆိုလျှင်
ကျွန်မတို့ လူသားများတွင်
ရော၊ တချို့က အဖြူရောင်
ကို ချစ်၍၊ တချို့က အနက်
ရောင်ကို နှစ်သက်တတ်သ
လို၊ တချို့ကျ အပြာရောင်ကို
စွဲမက်၍ တချို့က အနီရောင်
ကို တပ်မက်ကြသည်မို့လား။

လူတစ်ယောက် နှစ်
သက်သော အရောင်ကိုမှတ်
၍ ထိုသူ၏စိတ်သဘောသည်
လည်း သူ နှစ်သက်တတ်သည့်
အရောင်၏ဖွင့်ဆိုချက်အတိုင်း
ရှိသည်ဟု ထပ်မံ၍ အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုခဲ့လျှင် မှန်ချင်လည်းမှန်
မည်။ မှားချင်လည်း မှားမည်
ပေ။ မည်သို့ပင် အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဖွင့် သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်မ
အနှစ်သက်ဆုံး အရောင်က
တော့ အနက်ရောင်ပင်။
ကျွန်မ အနက်ရောင်ကို စွဲမက်
၍ အနက်ရောင်ကို နှစ်သက်
သည်ပေ။ (သို့ဆိုလျှင် ကျွန်မ
ရဲ့စိတ်ကော၊ ကျွန်မ ရှင်သန်
မှု၊ ဘဝရပ်တည်မှု အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုချက်တွေကရော)။

၂။
ရာသီဥတု အရမ်းပူပြင်း
ချိန်၊ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ချိန်

အနက်ရောင်
ကလေး
သူဖြစ်တည်တဲ့
သူ့ဘဝ
သူ့အရောင်အပေါ်
အရမ်းသစ္စာရှိတာ
အဖြူရောင်က
မြင့်မြတ်
သန့်စင်တယ်
အရည်အချင်းအရ
အားနည်းတယ်
သူ့အပေါ်
ဘာအရောင်ပဲ
လာကျကျ
ဘာအရောင်ပဲ
လာထိထိ
စွန်းလွယ်
ပေလွယ်
ညစ်လွယ်တယ်
မတွန်းလှန်နိုင်ဘူး

မှလွဲလျှင် ကျန်သည့်အချိန်
တွေမှာ ဝတ်သည့်အရောင်
များမှာ အနက်ရောင်များသာ
ဖြစ်ပါသည်။ အလယ်တန်း
မှ အထက်တန်းကျောင်းသူ
ဘဝအထိ သူငယ်ချင်းတွေက
ဘလက်ရီစုံ၊ နှင်းဆီနက်၊
မဟူရာမင်းသမီး စသည့် ဘွဲ့
နာမည်တွေ ပေးအပ်သည်
အထိ အနက်ရောင်ကို ကျွန်မ
နှစ်သက်ခဲ့တာပါ။

နည်းပညာ ကျောင်းသူ
ဘဝ နောက်ဆုံးနှစ်ပြီးခါနီးမှ
ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့ မောင်က
(အဲဒီ အနက်ရောင်)ချစ်သည်
ကိစ္စကြီးကို အလိုမကျစွာ ဖွင့်

ဟမေးတော့ ကျွန်မသွေးအေး
ရိုးသားစွာ ရှင်းပြနိုင်ခဲ့ပါ
သည်။

‘မောင်ရယ်၊ ယု အနက်
ရောင်ကိုချစ်တာ။ သူ့ပါဝါကို
ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့
အရည်အချင်းကို ချစ်တာ။
ကောက်ကျစ်ရက်စက်တာတွေ
က အနက်ရောင်ရဲ့ ပါဝါတွေ
လို မောင် ပြောတယ်နော်။
အနက်ရောင်ရဲ့ အရည်အချင်း
ကိုရော မောင်သိလား’ လို့ ပြန်
မေးတော့ မောင်ကလည်း ရိုး
ရှင်းစွာ ခေါင်းခါပြနိုင်ခဲ့ပါ
သည်။

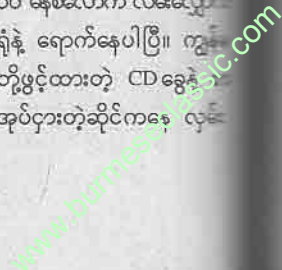
‘မှတ်ထား မောင်ရဲ့။
အနက်ရောင်ကလေး သူ ဖြစ်
တည်တဲ့ သူ့ဘဝ၊ သူ့အရောင်
အပေါ် အရမ်းသစ္စာရှိတာ။
အဖြူရောင်က မြင့်မြတ်သန့်
စင်တယ်။ အရည်အချင်းအရ
အားနည်းတယ်။ သူ့အပေါ်
ဘာအရောင်ပဲ လာကျကျ၊
ဘာအရောင်ပဲ လာထိထိ၊
စွန်းလွယ်၊ ပေလွယ်၊ ညစ်
လွယ်တယ်။ မတွန်းလှန်နိုင်
ဘူး။ အလွယ်တကူပြောင်း
သွားတာ။ ပင်ကို အရည်
အချင်း အားနည်းတယ်။
အနက်ရောင်ကတော့ အဲလို
မဟုတ်ဘူး။ တော်ရုံနဲ့ သူ့ဘဝ
သူ့အရောင်ကို ပြောင်းမပေး
ဘူး။ ဘာအရောင်ပဲလာ
ထိထိ၊ အညစ်ခံ၊ အပေခံ
တယ်။ အနက်က အနက်ပဲ
ဟေ့လို့ ကြွေးကြော်ပြီး ပြန်
တွန်းလှန်တယ်။ မတတ်သာ
လို့ အရောင်ရင်တောင် သူ့
ပင်ကို ဘဝအရောင်ကိုအပျက်
မခံဘူး။ မယုံရင် သင်္ဘော
ဆေးအဖြူဘူးထဲ အနက်ဘူး
ထည့်ကြည့်ပါလား။ ဆတူ
နော်၊ အဖြူရောင်က လုံးဝ

ပျောက်သွားပြီး အနက်ရောင်
ကတော့ မီးခိုးရောင်အဖြစ်
ရေးရေးလေး ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်။
အဲဒီလို သစ္စာရှိတဲ့အရောင်ဆို
ပြီး ယုက အနက်ရောင်ကို
သစ္စာတရားကို လေးစားပြု
နှစ်သက်တာ’ဟု ရှည်ကြာ
ကြာကြာရှင်းပြမှ (မောင်က
အပေါ်လည်း အဲဒီအရောင်ကို
သစ္စာရှိမှာလား) မေးတော့
အပြုံးနဲ့ ကျွန်မ ခေါင်းညှိတတ်
ဖြစ်တယ်။ (ဒီလိုဆိုရင်လည်း
ဝတ်စေ ချစ်စေဗျာ)လို့ တော်
ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားခဲ့တာ
ရယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ မောင်ကလေး
အဖြူရောင်ကိုပဲ နှစ်သက်
ပါ။ ဝတ်သမျှ အဖြူရောင်
တွေများပြီး အနည်းငယ်
ပြောင်းရင်တောင် ဆင်နွယ်
ရောင်လောက်သာ ပြောင်း
ဝတ်ဆင်ခဲ့သူ။ ဆန့်ကျင်ဘက်
အရောင်နှစ်ခုရဲ့ (စတင်လျှော
ဆုံမှု)ကတော့ နည်းပညာ
တက္ကသိုလ် Civil မေဂျာ
ပုံဆွဲစာသင်ဆောင်တစ်ခုတည်း
မှာပါ။ အဖြူရောင် မောင်က
အနက်ရောင် ကျွန်မ။ မတူညီ
တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရောင်
နှစ်ခုကို ကံကြမ္မာက ဆုံစည်း
ခွင့်ပေးလိုက်တာလေ။

၃။
အဲဒီအချိန်တုန်းက နည်း
ပညာကျောင်းက အ
ဆောက်ထားတဲ့ နေရာမှာ
မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်မတို့
စက်မှုဇုန်ဘေးနားမှာ တွေ့
တာမို့ အိမ်ကနေ ကျောင်း
ဘဝ မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်
ရုံနဲ့ ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်
တို့ဖွင့်ထားတဲ့ CD ခွေနှစ်
အုပ်ငှားတဲ့ဆိုင်ကနေ လှမ်း

ပြင်ဆင်တောင် ကျောင်းကို
ကျောင်းတက်
ကျွန်မအတွက် အရမ်း
အောင်မြင်ပါတယ်။

ကျောင်းကလည်း စဖွင့်
ဆရာ၊ ဆရာမတွေက
အသစ်၊ ကျောင်းသား
ကျောင်းသူတွေကလည်း အသစ်
ပျော်စရာတွေ
စိတ်ညစ်စရာတွေပါ
အလင်ပါပဲ။ Civil မေဂျာ
ကျောင်းသားတွေများပြီး
ချိန်မှာ ဝင်လာတဲ့
ဆရာမက နှစ်ယောက်
သုံးယောက်တစ်
T-Square နဲ့ ပုံဆွဲ
မျဉ်းချပုံဆွဲတာကို
သေပါတယ်။

အတူကုတ် မအိန္ဒီ စိုးစိုး
ကျွန်မနဲ့ငယ်ငယ်
က တွဲလာတဲ့
သုံး
တော်လှန် မြန်မာပြည် မြေပုံ
ဖင်ဒဲခေါင်းခွဲမရအောင်
တော်သလို၊ တီကောင်ပုံ၊
မျိုးပုံတွေဆွဲရင် ကြီးနဲ့ခွဲမရ
အလယ်တန်း၊ အထက်
တန်းမှာ တော်ခွဲကြတာတွေ
တော် ၁ စင်တီမီတာစိတ်
ဖြောင့်အောင်
ရတဲ့အခါမှာတော့...။
ခေါင်းကုတ်
တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၊ ဆွဲ
လိုက်လိုက်၊ ချွေးပြန်စိတ်
အပြစ်နေကြချိန်မှာ အလိုက်
ဆုံးမသိ (ကျွန်မရဲ့မောင်
ဖြစ်လာမယ့်ကျောင်းသားက)
T ငှားလိုက်၊ ပေတံ
2H, 4H ခဲတံငှား
သုံးယောက်စာထဲက
ပစ္စည်းတွေ ခဏခဏ
သွားတော့ စိတ်တိုတတ်

တဲ့ ကျွန်မက သွား၊ ဘာမှ
မငှားဘူး။ ဒီမှာ အလုပ်
မဖြစ်နိုင်ရတဲ့ ကြားထဲလို့
ကုန်းအော်တော့ သူက မပွင့်
တပွင့် ပြုံးရင်း ထွက်သွားခဲ့
တာ။

ဆရာမအလစ်မှာ တစ်
ယောက်က T ခေါင်းကိုဖိ၊
တစ်ယောက်က T ဖင်းမြီးကို
ဖိ၊ အလယ်ကနေ ကျွန်မမျဉ်း
လိုင်းပေးတာတောင် 'မျဉ်း'
တွေက မြင်း တွေလို ပူးလိုက်၊
ခွာလိုက်၊ ဝေးလိုက်၊ နီးလိုက်နဲ့
ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက ငှား
ထားတဲ့ T ပြန်ပေးရင်း အနား
လာရပြီဟာ၊ ဘယ်လိုတွေ
ဆွဲနေကြတာလဲ။ T ကို တစ်
ယောက်တည်း ကိုင်ပြီး တစ်
ယောက်တည်း ဆွဲရမှာလေ။
စာရွက်ကြီးလည်း မည်းလို့။
အသစ်လဲ၊ အချိန်စေတော့
မယ်လို့ ပြောရင်း နောက်လဲ
တဲ့ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်မှာ သူတစ်
ယောက်တည်း T ကိုင်ပြီး မျဉ်း
ဖြောင့်တွေ ရှမ်းခနဲ ရှမ်းခနဲ
အမှားအယွင်းမရှိ ဆွဲချပြသွား
တာကို ကျွန်မတို့ ၃ ယောက်
မျက်လုံးအဝိုင်းသွားနဲ့ ငေး
ကြည့်ခဲ့ရတာ။

ပြီးမှ ကျွန်မတို့ကို ပြုံးပြ
ပြီး ရုပ်လေးတွေက လှတ
ပတနဲ့ စိတ်ပုပ်တာကို။ နင်
တို့ပစ္စည်းတွေ ငှားသုံးတာ၊
ငါတို့ မဝယ်နိုင်လို့ မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒီ T နဲ့ ပုံဆွဲစက္ကူလိပ်
တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်
ဆိုင်ကယ်စီးရင်း ကိုင်လာ
သယ်လာရတာ မြို့ထဲကနေ
ကျောင်းထိသယ်ရတာ အဆင်

မပြောဘူးဟာ။ သယ်ရမှာ ပျင်း
တယ်။ ပိုနေတာပဲ ကြည့်
ကြည့်သာသာ ငှားပါလား
ဆိုတဲ့ အပြောနဲ့ ဆရာကြီးလေ
သံသုံးပြီး ထွက်သွားတော့
ကျေးဇူးတင်ချင်တဲ့စိတ်ကလေး
တောင် ခန်းလို့ခြောက်လို့
ပျောက်သွားခဲ့ပါရဲ့။ (ဒါပေမဲ့
ရဲသူအောင် ဆိုတဲ့သူက တစ်
နေ့မှာ ကျွန်မရဲ့မောင်ဖြစ်လာ
ခဲ့မယ်လို့ ကြိုသိခဲ့ရင်တော့)။

□
၄။
မန္တလေးဘက်ထွက်တဲ့

အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးက
စက်မှုဇုန်ရုံ ရင်ကိုအလယ်က
နေခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ကျောင်းရှေ့
ကနေ ဖြတ်တာမို့ အဲဒီလမ်း
ဘေးမှာရှိတဲ့ ကျွန်မရဲ့စာအုပ်
ဆိုင်လေးမှာ ကျောင်းသူ၊
ကျောင်းသား၊ သူငယ်ချင်း
ဖောက်သည်အသစ်တွေ တိုး
လာသလို ဆိုင်က ဓာတ်ဆီပါ
တင်ရောင်းတော့ မြို့ထဲက
ကျောင်းလာတက်တဲ့ သူငယ်
ချင်းတွေ ဆိုင်ကယ်ဆီထည့်
ရင်း စာအုပ်ငှား၊ ခွေငှားဝင်
ကြ၊ ရပ်ကြနဲ့ မေဂျာမတူတဲ့
အဖွဲ့တွေနဲ့ရော ကျောင်းဖွင့်ပြီး
တစ်လအတွင်းမှာ ကျွန်မနဲ့
အားလုံးနီးပါး သိကျွမ်းခင်
မင်သွားကြပါတယ်။

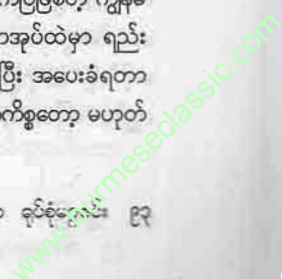
ကျွန်မ အမြဲတမ်း
အနက်ရောင်ဝတ်တာလည်း
သတိထားမိသွားကြတော့
ဘလက်ရှိစုံဆိုတဲ့အမည်လည်း
အထက်တန်းကနေ နည်းပညာ
ထိ ဆက်ခဲ့ပြန်ပြီပေါ့။ အများ
နည်းတူ ဆီထည့် စာအုပ်ငှား

တဲ့မောင်က အများဆုံးမတူ
အခွင့်အရေး ဝေယျာပါ။ သူ့ရဲ့
T နဲ့ပုံဆွဲစက္ကူတွေကို ကျောင်း
ပြန်ရင် ကျွန်မဆိုင်မှာ အပ်
ထားရစ်ပြီး နောက်နေ့မနက်
ကျောင်းပြန်တက်ချိန်မှာ ဝင်
ယူတတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့
တစ်နေ့ ၂ ကြိမ် ကျွန်မဆိုင်
ကို သူ နေ့စဉ် ဝင်ထွက်ခွင့်ရ
တော့တာပေါ့။

အမြဲပြီးနေပြီး ဟာသ
တွေလည်း ပြောတတ်တဲ့သူ
ကို သူငယ်ချင်းတွေ ခင်သလို
ဆိုင်မှာလာထိုင်ပေးတဲ့ အဖေ
နဲ့အမေကလည်း ခင်တာပါပဲ။
အဖြူရောင်ကိုချစ်မြတ်နိုးတဲ့
(မောင်)ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလည်း
ပကတိရိုးသားသန့်စင်သလို
ဘာပြောပြော သည်းခံခွင့်
လွှတ်စိတ်မဆိုးတတ်သူပါ။

ဆိုင်ကို စဝင်တဲ့နေ့
က ဒါခင်တို့ဆိုင်လား မယူ
ဆိုတဲ့ အပြုံးအပြောနဲ့ ဆီနစ်
ဘူးထည့်ရင်း ရွှေစုဝင်းငှား
တဲ့အထိ ကျွန်မ သူနာမည်
မသိသေးပါဘူး။ စာအုပ်ယူ
ပြီး ထွက်တော့မှ ဟဲ့၊ နင့်
နာမည်ပြောခဲ့ဦး ဆိုတော့မှ
နင် သိသလားလို့ပါဟာ။
ရဲသူအောင် လို့ ပြန်ပြောတော့
ကျွန်မက နင့်နာမည်ကြီးက
လည်း လူနာမည်မဟုတ်ဘူး။
အဝေးပြေးကားဂိတ်နာမည်
ကြီး လို့ပြောတော့ စိတ်မဆိုး
တဲ့အပြင် သဘောတကျ
ရယ်လို့ပင် ပြသွားတာမို့
အံ့ဩတကြီး ကျွန်မဖြစ်ခဲ့ရ
သေးတာ။

စာအုပ် ဆိုင် ထိုင်တဲ့
အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်မ
အတွက် စာအုပ်ထဲမှာ ရည်း
စားစာညှပ်ပြီး အပေးခံရတာ
သိပ်ဆန်းတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်

ခဲ့ပါဘူး။ မောင်ကတော့ အများလို စာနဲ့မဟုတ်ဘဲ ပထမနှစ်ပြီးခါနီးမှာ မယု နှင့်ကို ငါ ချစ်နေမိပြီထင်တယ် လို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြော ခဲ့တာပါ။ အများလိုစာမပေး ဘဲ အနီးကပ်ကြီး ပထမဆုံး ပြောခံရတာမို့ အံ့အားသင့် သလို အရှက်သည်းပြီး ကျွန်မ ရင်ခွန်ခဲ့ရတာပါ။

နီသွားမယ့် မျက်နှာကို ရယ်ကျဲကျဲလုပ် ဖုံးကွယ်ရင်း ကျောင်းနေရင်း ရည်းစား မထားဘူးလို့ ငါမိဘတွေကို ကတိပေးထားတာ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ် နင်ငါ့ကို တကယ် ချစ်ရင် ကျောင်းမပြီးမချင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နဲ့၊ မပြောနဲ့။ ငါ စောင့်ကြည့်နေမယ်။ ကျောင်းပြီးသွားလို့ ငါ မှာခဲ့ သလို တကယ်နေနိုင်ခဲ့တယ် လို့ နင့်ကိုယ်နင် ယုံကြည်ရင် အဖေတို့၊ အမေတို့ဆီမှာ လာ တောင်း၊ အဖြေက ပေးပြီး သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖြေက နှင့်အပေါ်မှာပဲ ပြန်တည်တယ် နော် လို့ ပြောတော့-

နင် တကယ်ပြောတာ လား မယု လို့ မျက်ဝန်း တောက်တောက်လေးတွေနဲ့ ကြည့်ရင်းထိုင်လိုက်ထလိုက် ဖြစ်နေတာကို သဘောတကျ ကျွန်မ ကြည့်ရင်းအင်း လို့ မပွင့်တပွင့်ဖြေဖြစ်တော့ ဒီ ကြားထဲမှာ ငါက ဘယ်လို နေရမှာလဲ တဲ့။

ဟဲ့။ ကျောင်းတက် လိုက် စာသင်လိုက်၊ စား လိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ ဆိုင်ကယ် စီးလိုက်၊ ပျင်းရင် ငါ့ဆိုင်က စာအုပ်တွေ ငှားဖတ်လိုက်နေ ပေါ့ လို့ ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ကျွန်မ ပြောတော့ နင်ဟာ

အနက်ရောင်
ကတော့
အဲလို မဟုတ်ဘူး
တော်ရုံနဲ့
သူ့ဘဝ
သူ့အရောင်ကို
ပြောင်းမပေးဘူး
ဘာအရောင်ပဲ
လာထိထိ၊
အညစ်ခံ
အပေခံတယ်
အနက်က
အနက်ပဲ ဟေ့လို့
ကြွေးကြော်ပြီး
ပြန်တွန်းလှန်တယ်
မတတ်သာလို့
အရောခံရင်တောင်
သူ့ပင်ကို
ဘဝအရောင်ကို
အပျက်မခံဘူး

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်သေးဘူး ထင် တယ်ဟာ လို့ ခေါင်းကုတ်ပြီး စကားမဆက်တတ်တော့သလို ထပြန်သွားတဲ့အထိ မောင်က ရိုးသားဖြူစင်ခဲ့သူပါ။

၅။
စာသင်နှစ်တွေ တစ်နှစ် ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားချိန် မှာ တရားဝင်ချစ်သူတွေလို လျှောက်လည်တာတို့ ချိန်း တွေတာတို့တွေ မရှိခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မနှလုံးသားက သူ့ကိုချစ် သူ့အဖြစ် တိုးတိတ်စွာလက်ခံ ခဲ့ပြီးသားပါ။ ကျောင်းမှာ

လည်း တွေ့၊ ဆိုင်မှာလည်း နေ့တိုင်းဝင်ထွက်နေတာမို့ အပြင်မှာ မတွေ့ဖြစ်ကြတဲ့ အထိ ချစ်သူခပ်စိမ်းစိမ်းဘဝ နဲ့ နေခဲ့ကြပေမဲ့...။

မြို့ထဲမှာ ဆိုင်ကယ်တိုး မိတိုက်မိတဲ့ သတင်းတွေ ကြားတိုင်း သူ့ကိုဆီထည့်ပေး ရင်း-

နင် ဆိုင်ကယ်စီးရင် ဖြည်းဖြည်းစီးနော်၊ ကျောင်း ကပြန်ရင် အိမ်တန်းပြန်၊ လမ်းမှာ သောင်တင်မနေနဲ့။ တိုးမိတိုက်မိတဲ့ သတင်းတွေ ကြားတယ်မို့လား လို့ စိတ်ပူ သလို မှာတတ်ပြောတတ်တဲ့ ကျွန်မအသံမှာ သံယောဇဉ် တွေ စိုးရိမ်တတ်မှုတွေ တနင့် တပိုးပါတယ်ဆိုတာ သူ့နှလုံး သားက သိနှင့်ပြီးသားပါ။

စာမေးပွဲ နီးလာရင် သူကလည်း နင်စာတွေ ရရဲ့ လား မယု၊ စာတွေက ရမှာ ပါ။ ပုံဆွဲတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ နင်က မိန်းကလေးဖြစ် ပြီး စိတ်မှမရှည်တာ၊ ပုံဆွဲ တာ စိတ်ရှည်ရင် ရပါတယ် ဟာ လို့ စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံတွေ ကြည့်ပြီး ကျွန်မနှလုံးသားက လည်း ကြည့်နူးကျေနပ်ခဲ့တာ ပါပဲလေ။ (တရားဝင် အဖြေ ပေးထားတဲ့၊ ချစ်သူ မဖြစ် သေးတဲ့၊ စည်းဘောင်တစ်ခု ထဲက ကျောင်းနေစဉ်အရွယ် ချစ်သူတွေပေါ့။)

၆။
နောက်ဆုံးနှစ်ရဲ့ နှစ်စ ပထမနေ့မှာ ဆိုင်ရှေ့မှာ လာ ရပ်တဲ့တန်ဖိုးကြီးကြီးကား အကောင်းစားကြီးကို ကျွန်မ ငေးနေတုန်း အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်နဲ့အတူ ဆင်းလာတဲ့

မောင်ကို ကျွန်မအံ့အားတသံ ကြည့်နေဖြစ်တာ အသက်ရှု ရပ်မတတ်ပါဘဲ။

ဒါ၊ ငါ့မမကြီးနဲ့ လတ်လေ မယု လို့ ပြောရင် အစ်မတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး တော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းဆိုင်ခန်း လေးထဲမှာ အားတုံအားနာ ဧည့်ခံရပါတော့တယ်။ ဆရာ ရွှေရင်းနီးပွင့်လင်းဟန်နဲ့ သူ့ အစ်မတွေဟာ နှစ်ဦးလေး အင်ဂျင်နီယာတွေဖြစ်ပြီး ခင် ကာပူနိုင်ငံမှာ အလုပ်ဝင် နေ ကြသူတွေဖြစ်သလို တင်ဦး က အဲဒီက လုပ်ငန်းရှင်တစ် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ခင် ကာပူနိုင်ငံသူအဖြစ် ခံယူထား တာ သိလိုက်ရတော့ ကျွန်မ စကားမဆက်နိုင်အောင် အံ့ အားတွေ သင့်ခဲ့ရတာပါ။

မမကြီးတို့၊ မမလတ် တို့က အဆင့်အတန်းမခွဲတတ် ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ချစ် သာတယ်ဆိုတာ နောက်ဆုံး ဘဝတွေက ကံအကြောင်း တွေလည်း ပါသေးတယ်နဲ့ လား။ လူတစ်ယောက်မှာ အဓိကက ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းဖို့၊ ဆင်းရဲတာကနေ ချမ်းသာဖို့တော့ ကြိုးစားယူရ တာပေါ့။ ကိုရ်ရော ညီမလေး ရော ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မမကြီးတို့ဆီ လာလုပ်ကြ ပေါ့။ ၂ နှစ်လောက်ငွေရပြီး ရင် လက်ထပ်ကြလေ။ ကျောင်းပြီးရင် မမတို့ညီမလေး မိဘတွေဆီလာပြီး စေ့စပ်ပေး မယ် လို့ပြောမှ ကျွန်မ မောင် ကို ပေးထားတဲ့ ကတိကို မှတ်မိသတိရဖြစ်တာပါ။

ပျော်ရွှင်တတ်သူတွေ အတွက်တော့ မိုးမမြင်ပေး မမြင် မဟာအခွင့်အေးချေးကြီး

(အနက်ရောင်ကိုမှ ချစ်
ကျွန်မအတွက်
ကျွန်မ ကျောင်းစရိတ်
ညည်းမညည်းပေးခဲ့တဲ့
သမီးရယ်။ တစ်ဦးတည်း
သမီးမို့ နှစ်ဦးတည်းရှိ
အဖေအမေကို စွန့်ပစ်ပြီး
နိုင်ငံတစ်ခုမှာ ဘဝ
အလွယ်တကူ
...။

ကျွန်မ ကျောင်းမှာ
ပြန်လုပ်ဖို့ အလုပ်ခန့်
မောင်က သူ
စင်ကာပူကို
အင်ဂျင်နီယာ
အဖြစ် ထွက်
ပြန်ပြီ။ 'အနက်ရောင်ကို
နှစ်ခန့်သက်တဲ့ ကျွန်မ
အသားဟာ အနက်ရောင်
မောင်က။ ကောက်ကျစ်၊
အဆင်ပြေတာ စကတည်း
အင်ဂျင်နီယာ သူ့အဖွား' လို့
ကျွန်မတွေနဲ့ နာကျင်အောင်
နှုတ်ဆက်သွားခဲ့ပါ
တယ်။

မောင်ဆွေမျိုးစုတွေရဲ့
အဖေအမေဖြစ်ချက်ကတော့
သက်ယောက်ရဲ့ဘဝ ဆင်း
အပြစ်မရှိပါဘူးတဲ့။
ဆင်းရဲနေတဲ့ဘဝက
မြောက်ပြီး ချမ်းသာဖို့
အရေးရပါလျက်နဲ့ ချမ်း
မကြိုးစားရင်တော့
ကျွန်မ အပြစ်ရှိတယ်' တဲ့
ကျွန်မ ရေငုံနှုတ်ပိတ်
လေးပဲ သွေးအေး
ယူပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကျန်
ချန်နေရစ်ခဲ့ပါတယ်။
ကလေးတွေကို ပုံဆွဲ
ပစ္စည်းတွေနဲ့ စနစ်တကျ
အပြားမှာ သူတို့ဦးစီးဖို့

အချိန်ထိစောင့်နေတုန်း ရုံးခန်း
က စာရေးမလေး ကျွန်မ စာ
သင်ဆောင်ကို ရောက်လာပါ
တယ်။ 'ဆရာမ ဒေါ်ယုယု
ဆွေ၊ ရုံးခန်းမှာ စည့်သည်
ရောက်နေတယ်' လို့ လာပြော
တော့ ထွက်လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်
တုန်းမှာပဲ တန်ဖိုးကြီးကြီး
ကားတစ်စီးက ကျွန်မစာ
သင်ဆောင်ဘက် မောင်းလာ
တာမို့ ရပ်စောင့်နေလိုက်မိပါ
တယ်။

ပထမဆုံး ကားပေါ်က
ဆင်းလာတာမြင်ရုံနဲ့ ကျွန်မ
တို့နိုင်ငံသူမဟုတ်မှန်း သိရ
တဲ့ တိုင်းတစ်ပါးသူနဲ့ ငှ နှစ်
အရွယ်ကလေးငယ်ပါ။ ပြီးမှ
ဆင်းလာတဲ့(မောင်)ကိုမြင်တော့
ကျွန်မ အံ့အားသင့်နေရာကနေ
ပြုံးပြနုတ်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားရ
ပါတယ်။

'နည်းပညာကို ဝင်ခဲ့
သေးတယ်။ မအိန္ဒိယစားတို့က
မယု ဒီကျောင်းမှာ ကျောင်း
အုပ်နဲ့ရှိတယ်ဆိုလို့ ဝင်ခဲ့တာ'
'ဒီမှာပဲ သင်လိုက်
တယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ
လည်းဖြစ်၊ ဆိုင်နဲ့အိမ်နဲ့လည်း
နီးတယ်လေ။ ပြီးတော့ ငါတို့
က ဒီကျောင်းကိုစတင်ပြီး
ဒီမှာပဲ ပြီးခဲ့တာဆိုတော့
ကျောင်းကိုလည်း သံယောဇဉ်
ရှိလို့ပါလို့ ဖြေရင်း အခန်းထဲ
ဝင်ဖြစ်ကြပါတယ်။

'ဒါ ငါ့အမျိုးသမီးပဲ' လို့
မိတ်ဆက်ပေးတော့ -
'မိုင်နိုမ်းအစ်စ် ဇနီးယီ'
လို့ နှုတ်ဆက်ရင်းလက်ကမ်း
ပေးတဲ့မောင်အမျိုးသမီးကို -

'မိုင်နိုမ်းအစ်စ် ယုယု
ဆွေ' လို့ လက်ဆွဲပြီး ပြန်နှုတ်
ဆက်တာကို ကြည့်နေတဲ့
မောင်မျက်နှာပြင်အပေါ်ယံက
ဝေဒနာအစွန်းအစတွေကို
မြင်ရပေမဲ့ ဟန်မပျက် ကျွန်မ
နေပေးလိုက်နိုင်ပါတယ်။

'ဆရာမ ကျွန်တော်
ကျောင်းအပ်တုန်းက ကျန်တဲ့
ကျောင်းဝင်ကြေး' အနားလာ
ရပ်ရင်း ကျောင်းလခသွင်းတဲ့
ကလေးကို ဖြတ်ပိုင်းပြန်ပေး
တော့ မောင်အမျိုးသမီးက
ယဉ်ကျေးစွာအင်္ဂလိပ်လို မေး
လာပါတယ်။

'ကျောင်းသားတစ်
ယောက်ရဲ့ကျောင်းလခဘယ်
လောက်ပါလဲ။ ဖြေခွင့်ရှိရင်
ကျေးဇူးပြု၍ ပြောပြပေးပါ'
တဲ့။

'မြန်မာကျပ်ငွေ ၁၈၀၀
ကျပ်ပါ။ တစ်လအတွက်
မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နှစ်လုံး
အတွက် ဖြစ်ပါတယ်' လို့
ကျွန်မဖြေတော့ အံ့အားသင့်
ဟန်နဲ့ ပြန်ပြောပါတယ်။

'မြန်မာကျပ်ငွေ ၁၈၀၀
ကျပ်က စင်ကာပူမှာ သူငယ်
တန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့
တစ်နေ့မှန်ဖိုးတောင် မလုံ
လောက်ပါဘူးတဲ့။ ဒီလောက်
ငွေကြေးနဲ့ အင်ဂျင်နီယာပညာ
ကို သင်လိုရတဲ့နိုင်ငံ ကမ္ဘာ
မှာ မြန်မာတစ်ခုတည်းရှိမယ်
ထင်ပါတယ်တဲ့။ စာသင်
ဆောင်တွေ၊ သင်ကြားမှုအကူ
ပစ္စည်းတွေ နိမ့်နေပေမဲ့ ဒီနိုင်ငံ
ရဲ့ပညာရေးစနစ်နဲ့ ဒီကျောင်း
က ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို
အထင်မသေးရဲပါဘူး။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကျောင်း
ကထွက်လာတဲ့ သိပ်တော်
တဲ့ မြန်မာအင်ဂျင်နီယာတစ်

ယောက်သူဘေးမှာ ၅ နှစ်
လုံးလုံး ရှိနေခဲ့လို့ပါ' လို့ ချီး
ကျူးစကားဆိုတော့ ကျွန်မက
'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' လို့
ကျေးကျေနပ်နပ် ပြန်ပြောဖြစ်
ပါတယ်။

စိတ်ထဲကတော့ -
'မစ္စဇနီးယီရေ၊ ရှင်က
တော့ နိုင်ငံကြီးသူပီပီ ကျွန်မ
တို့ကို တန်းမြင်ပေမဲ့ ရှင်ဘေး
က အင်ဂျင်နီယာကြီးကို မြင်
တတ်အောင် သင်ပေးပါဦး
လို့ စကားနာလေးထိုးဖြစ်ပါ
သေးတယ်။

ကျွန်မဆီ ခွင့်တောင်း
ပြီး မစ္စဇနီးယီက စာသင်
ဆောင်တွေ၊ ကလေးတွေ ပုံဆွဲ
နေပုံတွေကို ဗွီဒီယိုကင်မရာ
အသေးနဲ့မှတ်တမ်းတင်နေချိန်
မှာ 'မယု အိမ်ထောင်မပြုသေး
ဘူးလား' ဆိုတဲ့ မောင်ဆီက
မေးခွန်းတစ်ခု ဖျတ်ခနဲကြား
လိုက်ရပါတယ်။

အဖြေက ကျွန်မမှာ
အဆင်သင့်ရှိပြီးသားမို့ -
'ကျွန်မက အနက်ရောင်
ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးခဲ့တာပဲ
ရဲ့သူ့အောင်ရယ်။ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ့်အရောင်အပေါ် အမြဲ
သစ္စာရှိခဲ့တာပဲ။ အလွယ်
တကူအရောအနှော မခံသလို
ဘာမှမလည်း အရောင်မပြောင်း
တတ်ဘူးလေ။ ဘာကြောင့်
အိမ်ထောင်ပြုရမှာလဲ'

အနက်ရောင်ရဲ့
သစ္စာတရား မည်းမည်းမှောင်
မှောင်တွေကို လက်တွေ့မြင်ခွင့်
ရသွားတဲ့ မောင်မျက်နှာမှာ
နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ဖြတ်
ပြေးသွားတဲ့ တစ်ခဏအတွင်း
မှာ ကျွန်မ အရုံးတွေကျေမ
သွားသလို စိတ်ထဲမှာလည်း
ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားပါတော့

တယ်။ ဒီပွဲမှာ ကျွန်မ နိုင်ပြီ ပေါ့။

‘မယု စာသင်ပျက်နေ မယ်။ ဆိုင်ကို ပြီးမှလာခဲ့ တော့မယ်။ သမီးကို နှုတ် ဆက်ပါဦး’ လို့ပြောတော့ ‘ကလေးက မြန်မာလိုပြော တတ်ရဲ့လား’ လို့ ကျွန်မမေး တော့-

‘ပြောတတ်ပါတယ် ဆရာမ။ ဖေဖေက သမီးကို မြန်မာစကားရော၊ မြန်မာစာ ပါ သင်ပေးပါတယ်’ လို့ ချက် ချက်ချာချာ ပြန်ဖြေတာမို့ အံ့အားတသင့် ခူးထောက်ပြီး ကျွန်မ ထွေးပွေ့ယူလိုက်မိပါ တယ်။

‘တော်လိုက်တာ သမီး ရယ်။ သမီးနာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ’

‘ယုယုဆွေပါ အန်တီ။ သမီးမှာ မြန်မာနာမည်တစ်ခု ပဲ ဖေဖေ ပေးထားပါတယ်။

ယုယုဆွေပါ’ ကျွန်မ အသက်ရှူရပ် မတတ်နာကျင်မွန်းကျပ်မှုတွေ နှလုံးသားမှာ ပြင်းရှုနာကျင် မှုတွေနဲ့ မောင့်မျက်နှာကို အထိတ်တလန့် မော့ကြည့် လိုက်မိပါတယ်။ လက်မတင် လေး အနိုင်ရပြီးထင်ခဲ့ပေမဲ့ ခဏချင်းမှာပဲ ကျွန်မ ရှုံးခဲ့ပြန် ပြီပေါ့။

သူတို့မိသားစု နှုတ် ဆက်ထွက်သွားပြီးချိန်ထိ အသိတရားတွေနဲ့(စာသင်ချိန် တာဝန်ချိန်)ဆို တာတွေနဲ့ ကြိုးစားနေရစ်ခဲ့တာတောင် ကလေးတွေရှေ့မှာ မူတော့ ပျက်နေပါပြီ။

‘ဆရာမ သူငယ်ချင်း လား’ လို့ ရှေ့ဆုံးက စပ်စုမ တို့အဖွဲ့က စပ်စုလာတာမို့-

‘ဟုတ်ပါတော်။ တော် တို့ အခုဆွဲနေတဲ့ ခုံမှာပဲ နည်းပညာက ဆရာမနှစ်

ယောက်ရယ်၊ သူရယ်၊ ကျုပ် ရယ် တော်တို့ အခုလိုပဲတွေ ဆွဲသလို ဆွဲခဲ့ကြတာလို့ အင်္ဂါတူးသလို ပြောမိတော့- ‘ဟင်၊ ဆရာမက လည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ နိုင်ငံခြားမှာ ဟိုက်တော့အင် ဂျင်နီယာတွေဖြစ်နေတဲ့ဟာ သွားလုပ်ပါလား’ တဲ့။

မမျှော်လင့်ဘဲဖြတ်ဝင် လာတဲ့ မေးခွန်းက ငိုချင်နေ တဲ့သူကို လက်တို့လိုက်တာမို့ စားပွဲခုံပေါ် မျက်နှာအုပ်ရင်း ‘ငါ မသွားတာ နင်တို့ကို မခွဲ နိုင်လို့ မထားရစ်ခဲ့နိုင်လို့ပေါ့ ဟဲ့’ လို့ ပြောရင်း ကျူကျူပါ အောင် ငိုချပစ်မိတော့ကလေး တွေက-

‘ဒါမှ တို့ဆရာမကွ’ လို့ ဝိုင်းပြီး ပွေ့ကြ၊ နမ်းကြ၊ ဝိုင်း ဖက်ကြမှ ကျွန်မ လန့်ပြီး-

‘ဟဲ့ ဟဲ့။ ဖယ်ကြ၊ ဖယ်ကြ။ လွတ်ကြဦး’ လို့

အော်ရင်း ပြုံးမိပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင်နီယာကြီး ပြုံးသူဆရာမမှာ မျက်နှာ တွေ့နေပေါ့။ အနက်ရောင်ဆင်း သားပိုင်ရှင် T.T.S.T.S ဆရာမတစ်ယောက်က ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့(အပြေအောင်ဂျင်နီယာတွေ) မြေ မြားစွာ ပေါ်ထွက်လာမှာပဲ သလို၊ အဲဒီထဲက ဘယ် တွေများ နောက်ထပ်-

ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင် တွင် အရောင်များစွာ ရှိခဲ့ သည်။ စိတ်ကြိုက်အရောင် တွေကို ကျွန်မတို့ရွေးချယ် ခြယ်သခဲ့ ကြတာပဲ။ ကျွန်မတို့ဘဝကို နှစ်သက် အရောင်တွေ အမျိုးမျိုး သုံး ကြတာမို့လား။ အဲဒီထဲက ကျွန်မက အနက်ရောင်ကို ရွေးချယ်နှစ်သက်သဘော မိခဲ့တာပါ။ အောင်ဖြိုးကျော်၊ပုဇွန်

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ မူလပထမ ကွန်ပျူဗေဒသူရဇမ နာ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ပဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန် ကြံစဉ်တတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဗိုလ်ဗိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။ (နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
Website: www.baydathukhuma.com

www.burmeseclassic.com

သောင်းသောင်းတိုင်းအရည်အချင်း - ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ဆေကိန္ဒ
 စီးပွားရေး နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် သောင်းသောင်းမှ အခန်းကဏ္ဍတွင် သောင်းသောင်းကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟုဆိုပြီး လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သောင်းသောင်းတိုင်းအရည်အချင်းကို ဖွဲ့စည်းအသုံးအမူ လမ်းညွှန်ချက်ရှုထောင့်မှ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုအရည်အချင်း၊ သောင်းသောင်းတိုင်း၏ အင်္ဂါလုပ်များ၊ သောင်းသောင်းတိုင်း၏ အပြောအဆို၊ ဝကားပြောနည်း၊ သောင်းသောင်းတိုင်း၏ အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် သောင်းစဉ် ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

ဓမ္မဒူတတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားပုံများ - ဓမ္မာရိယ ဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

ဓမ္မဒူတအကြံပေး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားပုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏စာကားဒေသနာတော်များကို အသီးသီးဆွဲချွန်းဆွဲချွန်းဆွဲကြသည်။ စကားပုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓစာကားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်ညွှန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆုံးမဩဝါဒများကို လေးလိုသည့်အခါ နှစ်စကားဖြင့် ဆုံးမဩဝါဒပေးသည့်ထက် စကားပုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးခြင်းက ပိုမိုထောက်ခံခံစေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - မောင်ကြည်ညို(ပါထိဋ္ဌ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြာပုံဘဝမှရုန်းထဲခဲ့ရသော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ဖြစ်စေခဲ့သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိကဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဝှံ့ပြားစနစ်ငယ်များ၊ စီးပွားရေး ဝှံ့ပြားတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် ဖြင့်ဖားစေရန် အဓိကပေးဆောင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသင်္ဘောဆင်းစနစ်ဟုဆိုပါသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များလက်ဖွဲ့စတိုးတက် လတ်တော့ဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစတင်ခဲ့ ဖော်ညွှန်းထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြန့်ဝေမှုများ ငွေကြေးရေးကွက်တွင် လှုပ်ရှားသူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

အလင်းသစ်ဂုဏ်ထူးဆောင်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတိုင်းအဖွဲ့

မေတ္တမြေ သရုပ်ပြများ၊ စိမ်းခန်းခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်(၄)၊ ဒုပြုနယ်တရားသူကြီးများ၊ ဒု-ဒီပဲမီများ၊ များ၊ ဒု-အကောက်ခွန်မှူးများ၊ ဒု-စီမံကိန်းမှူးများ စသည့် ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိပေးပို့မှုများနှင့် မြန်မာ့ဝင်အရာရှိကုသုအား ဝင်အတွက် ရေးမြေ နှုတ်ပြေပြေဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြုနိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အထွေထွေစာပေတိုင်းနှင့် မြန်မာစာပေသရုပ်များပါဝင်သည်။ ဂုဏ်ထူးဆောင် စာပေဆွဲမြေဆိုမည့်သူများ၏လုပ်အပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုးမြှင့်တင် ဆောင်ရွက်အရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ထေရဝါဒဂူထောင် - မင်းနုနှင့်(မော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွန်းသော ဘဝကောင်းဘဝပွန်တိုရီရှုရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် တီတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကဿာ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သီလဓမ္မလုပ်ခြင်းဖြင့် သမာဓိလမ်းဖြစ်ပြီး လောဘလည်းပါးလျှော့မြဲလှပြီး ဘာတရားထူးမှုလည်းမရနိုင်၊ သောတာပန် မြစ်ဆိုသည်မှာထေရဝါဒ ဝါဒကြောင့်လည်း အယူအမြင်ပုန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလစင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှုကုသိုလ်တိုင်း အစအဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီဂုဏ်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအခါဉာဏ်ရှိသည့်မဟုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထိုအရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည့်သူဖြစ်ကြောင်း ပေးပို့ဖွဲ့စည်းရေးဆွဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီဂုဏ်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာပဏာပတိ၏တပည့်မသော်ရောဒေဝီ၊ သောဒေဝီ၊ ပဏ္ဍိတမာ၊ မိဂါရ မာတာ၊ ဝိသာခါ၊ အပ္ပမာလီ၊ ဝုဋ္ဌသုဒ္ဓါ၊ သုမနဒေဝီ၊ ဒီယကောသီ၊ ဣန္ဒရာနှင့် သီရိမာ၊ တပေါ် ဥပ္ပလဝဏ္ဏတို့ ပါဝင်ပါသည်။

ရွှေအသစ်
 ဝတ္ထုတိုတွေထဲမှာ
 ရွှေမောင်း
 အကြိုက်ဆုံး
 ဝတ္ထုက
 နေ(ပင်လယ်ပြာ)ရဲ့
 နှစ်ကောင် ပါ
 အကြောင်းအရာက
 ကာဏန်း
 အရေခွံလဲတဲ့
 အကြောင်းအရာပါ
 ပြောရရင်
 'သုတ'ကို
 စာဖတ်သူဆီ
 ပို့ပေးထားတဲ့စာပါ
 ဒါပေမဲ့
 အဲဒီသုတထဲမှာ
 ကာဏန်းဖိုရဲ့
 မေတ္တာတရားနဲ့
 ကာဏန်းမရဲ့
 သတ္တမဲ့တို့ကို
 စာဖတ်သူ
 နှင့်ခနဲ ခံစား
 သွားရလေအောင်
 ရေးဖွဲ့ပြနိုင်ခဲ့
 ပါတယ်

၁၈၈၈ ခုနှစ်၊
 ခရစ္စမတ်အကြိုည
 ပြစ်ပါတယ်။ လူတစ်စုဟာ
 နယူးယောက်က
 ၂၅ မိုင်အကွာ
 ပင်လယ်ရဲ့
 နှုတ်ကလေးကို
 မီးရထားနဲ့
 သွားကြေတယ်။
 မီးရထားက
 ရွတ်ကလေးကို ဆိုက်တာ
 ရေခဲဆီမီးအိမ်
 ခပ်ခိုခိုခိုအောက်မှာ
 အတင့်လာကြုံနေတဲ့
 မြင်းရထားကို
 တွေ့လိုက်ရတယ်။
 ကြယ်ရောင်ပျံ့
 ညကလေးတစ်ညပေါ့။
 ဆီးနှင်းဖွေးဖွေးတွေကြားမှာ
 သူတို့တစ်တွေဟာ
 သောမတ်စ်အက်ဒီဆင်ရဲ့
 အလုပ်ရုံကလေးကို
 သွားနေကြတာပါ။
 နှစ်စဉ်လိုလို
 အက်ဒီဆင်ဟာ
 သူမိတ်ဆွေတွေကို
 ထူးထူးဆန်းဆန်း
 လုပ်ပြနေကျပါ။
 ဆီးနှင်းဖွေးဖွေး
 အမှောင်ထုထဲမှာ
 စိန်ပွင့်လေးတွေ
 တောက်ပနေသလို
 ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
 လင်းထိန်တောက်ပနေတာကို

မြင်လိုက်ရတော့
 သူတို့တစ်တွေ
 မှင်တက်မိသွားကြပါတယ်။
 ဘာကြောင့်လဲ။
 ဘူတာရုံကနေ အလုပ်ရုံကို
 ကြိုးတွေ သွယ်ပြီး
 မီးထွန်းထားလို့ပါပဲ။
 နှစ်ပေါင်း ၁၂၅ နှစ်
 ရှိခဲ့ပါပြီ။ အက်ဒီဆင်က
 'ကြိုက်လား၊
 အဲဒါလျှပ်စစ်မီးပေါ့' လို့
 ပြောလိုက်ပါတယ်။
 အဲဒီကတည်းက
 ရွှေမောင်းတို့တစ်တွေ

လျှပ်စစ်မီးရခဲ့တာပါ။
 နှစ် ၁၀၀ ပြည့်
 အခမ်းအနားကျင်းပရာမှာ
 အက်ဒီဆင်ကို
 ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့
 လျှပ်စစ်မီးတွေကို
 ခေတ္တပိတ်ပြီး
 အမှောင်ထဲမှာ
 နေခဲ့ကြပါတယ်။
 သူတို့တစ်တွေက
 တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့
 ပြီးခဲ့သူတွေပါ။
 မီးပိတ်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ
 နေရတိုင်း အက်ဒီဆင်ကို

ကံကြမ္မာကြောင့် ဘက်ပေါင်းစုံ အမှောင်မခွင်းနိုင်ဘဲ ပိုပြီးမှောင်တဲ့ ချောက်နက်ကြီးထဲ ကျသွားခဲ့ရတဲ့အတွက် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အမှောင်ထဲက အလင်းတစ်စကို ဆွဲထုတ်ယူကြဖို့ ပန်ကြားထားတဲ့ ဆောင်းပါးပါ။

မိုးထက်ကျော်(ကွင်းကောက်)ရဲ့ လရောင်ငတ်တဲ့ ည ဟာ ဒီလောကကြီးမှာ အဖေရှိလျက်နဲ့ အဖေနဲ့အတူ တူနေခွင့်မရရှာတဲ့ ပစ္စည်းမဲ့ ကျောင်းသူလေး မေသူအောင်ရဲ့ဘဝဖြတ်သန်းမှုကို သနားစဖွယ်ရေးဖွဲ့ပြထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပါ။ မိုးထက်ကျော်ဟာ လူမမည်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာငတ်မွတ်မှုကို ပုံဖော်ရေးဖွဲ့ရာမှာ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးညီရဲ့ရှုထောင့်က ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဝတ္ထုကောင်းလေးတစ်ပုဒ်ပါ။

၂၀၁၃၊ နိုဝင်ဘာ
မဟေသီ

ဒီလ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုတွေထဲမှာ ရွှေမောင်းအကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုက နေ(ပင်လယ်ပြာ)ရဲ့ နှစ်ကောင် ပါ။ အကြောင်းအရာက ကဏန်းအရေခွဲလဲတဲ့ အကြောင်းအရာပါ။ ပြောရရင် 'သူတ' ကို စာဖတ်သူဆီ ပို့ပေးထားတဲ့စာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသူတထဲမှာ ကဏန်းမို့ရဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ကဏန်းမရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုတို့ကို စာဖတ်သူ နှင့် ခနဲခံစားသွားရလေအောင် ရေးဖွဲ့ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို ဇာတ်ကောင်ပြုပြီး ရေးဖွဲ့တတ်တဲ့ ဝတ္ထုရေးသူတွေကို တွေ့ဖူးသလို၊ သူတို့

ညီမင်းညိုရဲ့
သူတောင်းစား
ဝတ္ထု
ဟာ
မြန်မာနိုင်ငံ
စီးပွားရေး
မြို့တော်ကြီးရဲ့
ညယဥ်ကျေးမှုကို
ဖော်ပြ
ရေးဖွဲ့ထားတဲ့
'အပြ'ဝတ္ထုတို
တစ်ပုဒ်ပါ
ညီမင်းညိုဟာ
စာပေ
ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ
စာပေ
အမျိုးစားမျိုးစုံကို
ရေးဖွဲ့နိုင်တဲ့
စွယ်စုံ
စာရေးဆရာ
တစ်ဦး
ဖြစ်ပါတယ်

ရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေကိုလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေရဲ့ နှစ်ကောင် လောက် မခံစားခဲ့ဖူးပါ။ ပြီး ပြောစရာရှိတာက ဝတ္ထုအတတ်ပညာရော၊ အနုပညာပါ အားကောင်းနေလို့လည်း စာဖတ်သူရင်ကို ထိရနိုင်ခဲ့တာပါ။ သဘာဝယုတ္တိရှိမှု ခိုင်မာအောင် ရေးဖွဲ့ရခက်ခဲတဲ့ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို နေက ယုတ္တိရှိအောင်၊ စဉ်ဆက်ညီညွတ်အောင် ရေးဖွဲ့ပြသွားပါတယ်။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ကြည့်ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ ဒုတိယတစ်ပုဒ်က ခန့်

ညီဖေရဲ့ ကယ်ပေါက် ပါ။ ဆင်းရဲချမ်းသာ မညီမျှမှု၊ လူလတ်တန်းစားပျောက်ဆုံးနေမှု တို့ကြောင့် ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားတွေရဲ့ဘဝဟာ ကူရာကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ခန့်ညီဖေရဲ့ဝတ္ထုလေးဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို ထင်းခနဲမြင်လာအောင် လက်ညှိုးထိုးပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အားပြတ်ပြီး လဲနေတဲ့ ညီကို အမဲသား(အရွတ်)ကျွေးချင်လို့ ပင်ပန်းပန်းသွားလုပ်ပြီးရလာတဲ့ငွေ ၇၀၀ ကျပ်နဲ့ အမဲသားလက်ပုံကို ဝယ်နေစဉ်မှာ အဲဒီလက်ပုံကို ခွေးကျွေးဖို့ ယူသွားတဲ့ မိန်းမဆီက ငွေ ၇၀၀ ကို ခြင်းထဲထည့်လိုက်ပြီး အမဲသားထုပ် ပြန်လှတဲ့ အကြောင်းအရာပါ။ ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဖတ်သူတိုင်း ခံစားရမယ့်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပါ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲကြောင့် စီးပွားရေး ပုံသဏ္ဍာန်လည်း ပြောင်းလဲလာပါတယ်။ ဆိပ်ကမ်းသစ်တွေ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်လာမှုတွေကြောင့် ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်အခြေတကျနေလာခဲ့ကြတဲ့ သူတို့တစ်တွေ ပြောင်းရွှေ့ခံလိုက်ရတယ်။ ရေကြည်ရာမှာ မြက်နုမရှာတတ်သူတွေမို့ ရွာရဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝဲတဲထိုးနေလိုက်ကြပါတယ်။ တစ်သက်လုံး ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာ ငါးရှာစားလာကြတဲ့သူတွေဟာ အခုတော့ လုပ်ငန်းသစ် ရလာခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကြီးတွေကို ဈေးရောင်းတဲ့လုပ်ငန်းပါပဲ။

မိုးကျော်စင်ရဲ့ ရန်ကုန်မြစ်၏တစ်နေရာ ဟာ အဲဒီ

မိသားစုဘဝကို ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ်ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။ တရုတ်သင်္ဘောသားတွေက သမီးပျိုလေးကို သွေးသားဆန္ဒနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရိုင်းပျာတဲ့အမှုအရာနဲ့ စော်ကယ်ပြတာကို ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘာအကာအကွယ်မပေးနိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရတဲ့ မိုးကျော်စင်က လှလှပပရေးဖွဲ့ပြထားပါတယ်။ မိုးကျော်စင်ရဲ့ ရန်ကုန်မြစ်၏ တစ်နေရာဟာ ခေတ်ကိုထင်ဟပ်ဆောင်နိုင်ရုံမျှမက လတ်ဆတ်အလင်္ကာ၊ လှပတဲ့ သီကုံးလေးနက်တဲ့လောကအခြေခံနဲ့ ပေါင်းစပ်ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ပါ။ ဖတ်ကြည့်ပါ။

မိမိုးရဲ့ ကီးဟာ သဘာဝအဖွဲ့ဝတ္ထုတိုလေးသား ဒီခေတ်လူငယ်တွေရဲ့ အနုပညာအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်မှုကို မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးစဉ်နဲ့ရေးထားပါတယ်။ ပြောရမယ့်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးပြရလောက်တဲ့ အကြောင်းအရာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ကြီးကျယ်ဆန်းနက်သွားအောင်၊ စာဖတ်သူလက်က မချနိုင်လောက်အောင် ဆွဲခေါ်သွားတဲ့အထိ ရေးခြင်းခဲတာကတော့ မိမိုးရဲ့အနုပညာပါ။ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

၂၀၁၃၊ နိုဝင်ဘာ
ရွှေအမြေ

ဒီလ ကလျာ...လေးက ဣန္ဒာ မှာဖော်ပြထားတဲ့ မောင်မိုးသူရဲ့ မြန်မာပြည်စီးပွားရေးအနာဂတ်လူသားရင်းမြစ် ဟာ သဘာဝအခြေအမြစ်တွေကို မှီခိုသားကို

အသင်းစားနေကြရတဲ့ဘဝက
အသင်းရင်းမြစ်တွေကို ဖွံ့ဖြိုး
အောက်အောင် လုပ်နိုင်ကြ
အကြံပြုရေးသားထားတဲ့
အသင်းပါ။ လက်ရှိမြန်မာ
အခြေအနေက ဦးဆောင်
အဖွဲ့ရဲ့နေတဲ့အပြင် ရွှေ
အသင်းလုပ်သားမြောက်မြား
အသွယ်လည်း နိုင်ငံရပ်ခြား
အပြည်တွေမှာ အလုပ်လုပ်
အကြံပြုပါတယ်။ ဒါတွေဟာ
အဖွဲ့နိုင်ငံမှာ အလုပ်အကိုင်
အဖွဲ့အလမ်းတွေ မရှိလို့ ရေ
အကြည်ရာ မြက်နုရာ သွားရှာ
အကြားတွေပါ။ ဒါ့အပြင်
အဖွဲ့က မြန်မာပြည်ရဲ့
အသက်ပညာရေးကိုလည်း သူ
အသင်းပါးမှာ သုံးသပ်ဖော်ပြ
အသိတယ်။ အသွင်ကူး
အခြားရေး မြန်မာနိုင်ငံအတွက်
အဖွဲ့ချက်ကို ညွှန်ပြထားတဲ့
အသင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါ
အသိ။ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

ဒီလ ကလျာ ဆောင်း
အဖွဲ့တွေထဲက ရွှေမောင်း
အဖွဲ့ပြည့်စုံချင်တဲ့ဆောင်းပါး
အဖွဲ့ဒီကတော့ ထွန်းဦးတင်
ရဲ့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး စိတ်
အကြည်တက်လာစေနိုင်သော
အသက်များ ဖြစ်ပါတယ်။
အဖွဲ့ကအပြုလိုက်သေစေနိုင်
အသက်နက်များ (Weapons
of Mass Destruction WMD)
အဖွဲ့က လူသတ္တဝါများစွာတို့
အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သလို တော
အသင်းမြစ်ချောင်း၊ အဆောက်
အဖွဲ့ကိုလည်း ဖြိုဖျက်ပစ်
အဖွဲ့လက်နက်မျိုးကို ဆိုလို
အသိပါ။ အဲဒီအထဲမှာ ဓာတု
အသက်နက်၊ ဇီဝလက်နက်၊ ရေ
အဖွဲ့ရောင်ခြည်နဲ့ နျူကလီး
အသက်နက်တွေ ပါဝင်ပါ
အသိ။ ဒီဆောင်းပါးမှာ စာ

ရေးသူ တင်ပြထားတာက
WMD နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်
တဲ့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး စိတ်
ဓာတ်မြင့်မားလာစေနိုင်သော
လက်နက်များ (Weapons of
Mass Up Lifting -
WМУs) ဆိုတဲ့ စွမ်းအားမြင့်
မားတဲ့နိုင်ငံရေးကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ
လက်နက်ပါ။ အဲဒီနိုင်ငံရေး
သဘောတရားကို ဖော်ထုတ်
ခဲ့သူမှာ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသမ္မတ
ဟောင်း မစ္စတာ ဖီဒယ်ရိုရာ
မိုစ် (Fidel V. Ramos) ဖြစ်ပါ
တယ်။ ၂၀၀၅ ဖေဖော်ဝါရီ
၄ ရက်နေ့ထုတ် Manila
Bulletin သတင်းစာမှာ ဖော်
ပြထားတဲ့ အဲဒီစာတမ်းကို သူ
ဆောင်းပါးမှာ ဘာသာပြန်
ဖော်ပြထားပါတယ်။ တိုင်း
ပြည်တစ်ပြည်မှာ ပြင်ပမှ
သွင်းယူလို့ မရနိုင်တဲ့အရာမှာ
အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကောင်းဖြစ်
ကြောင်း ထောက်ပြထားတဲ့
စာတမ်းဖြစ်ပါတယ်။ ဖတ်
ကြည့်ပါဦး။

၂၀၁၃၊ ဒီဇင်ဘာ
ကလျာ

ဒီလ ရတီမှာပါတဲ့ ရေ
အေးရဲ့ တောထွက်ခြင်းဟာ
အသက် ၇၀ ကျော် အဘိုး
ကြီး ဘိုးဘကွန်းရဲ့ နေဝင်ချိန်
ဘဝဖြတ်သန်းမှုကို သံယော
ဇဉ်နဲ့ ရက်ဖောက်ရေးဖွဲ့ထား
တဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပါ။ ရေ
အေးရဲ့ ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်ကို ရွှေ
အသစ်ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ဖတ်ခဲ့ရ
ပါတယ်။ အသစ်လို့တောင်
မယုံနိုင်စရာ အရေးအဖွဲ့ သေ
သပ်နေတာကြောင့် ရွှေမောင်း
ကျေနပ်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထု
မှာ ဘိုးဘကွန်းရဲ့ အထီးကျန်
ဆန်မှု၊ မိသားစု ပစ်ပယ်ခံရ

မှုကို စာဖတ်သူ့ရင်ထဲ
အရောက်ပို့ပေးပြီးမှ နိဂုံးမှာ
ဘိုးဘကွန်း အဲဒီမိသားစု
လှောင်အိမ်ကို သံယောဇဉ်
မဖြတ်နိုင်ပုံကို ရေးဖွဲ့ပြပါ
တယ်။ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

ဒေါက်တာအောင်သန်း
ဝင်းရဲ့ သိထားသင့်တဲ့ဆီးချို
သွေးချိုရောဂါအကြောင်းဟာ
ဒီနေ့ခေတ်မှာ လူတိုင်းကို
အသံမပြဘဲ တိုက်ခိုက်လာ
နိုင်တဲ့ ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ
အကြောင်း စုံစုံလင်လင် ဖော်
ပြသတိပေးထားတဲ့ ဆောင်း
ပါးတစ်ပုဒ်ပါ။ လူတိုင်းဖတ်
သင့်တဲ့ ကျန်းမာရေးဆောင်း
ပါးတစ်ပုဒ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

၂၀၁၃၊ နိုဝင်ဘာ
ရတီ

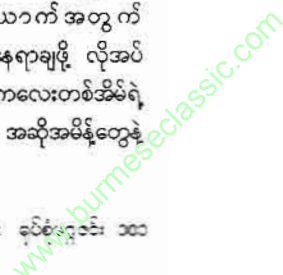
ဒီလ ပေဖူးလွှာဝတ္ထုတို
တွေထဲက ပထမဦးဆုံး ညွှန်း
ချင်တာက မင်းမြင့်ဇင်ရဲ့
အရင်းအနှီးပါ။ မန်ကျည်း
ရွက်တက်ချီးပြီး လက်ပုံ
ရောင်းနေရတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ဦးက ဝယ်သူမိန်းမတစ်
ဦးကို ပြန်ပြောပြတဲ့ အတွေး
စဉ်နဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုတို
ပါ။ *လမ်းဘေးမှာ သူ့ဟာသူ
ပေါက်နေတဲ့ အပင်တွေကရ
တဲ့ မန်ကျည်းရွက်ကို ငါး
ဆယ်ဖိုး မရောင်းဖြစ်ဘူးဆို
တော့ ရယ်စရာကောင်းလိုက်
တာ။ အရင်းအနှီးကလည်း
ကြီးတာကိုး လို့ ပြောလိုက်တဲ့
ဝယ်သူမိန်းမကို အလကားရ
တာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဘဝ
တွေကို ဖြန့်ခင်းပြောပြထား
တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။ မင်းမြင့်
ဇင်ဟာ သူ့ဝတ္ထုတွေထဲမှာ
တကယ့်လူတွေကို ဇာတ်
ကောင်ထား ရေးဖွဲ့တတ်ပါ

တယ်။ ၂၀၁၃ ဩဂုတ်
ရွှေအမြဲတေမှာပါတဲ့ တို့များ
လည်း အားကျပါရဲ့ ဆိုတဲ့
ဝတ္ထုတို လေးမှာလည်း
တကယ့်လူတွေကို ဇာတ်
ကောင်ပြု ရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပါ
တယ်။

ညီမင်းညိုရဲ့ သူတောင်း
စားဝတ္ထုဟာ မြန်မာနိုင်ငံ စီး
ပွားရေး ဖြိုးတော်ကြီးရဲ့ ည
ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ပြရေးဖွဲ့
ထားတဲ့ 'အပြီ' ဝတ္ထုတိုတစ်
ပုဒ်ပါ။ ညီမင်းညိုဟာ စာပေ
ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ၊ စာပေအမျိုး
စားမျိုးစုံကို ရေးဖွဲ့နိုင်တဲ့ စွယ်
စုံစာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါ
တယ်။ အတွေးရဲ့ သလို
အရေးလည်းရပါတယ်။ ဖတ်
ကြည့်ပါ။ ဒီဝတ္ထုမှာ သူပေး
တဲ့ Message ကို စာဖတ်သူ
ရရှိမှာပါ။

မြေလတ်မောင်မြင့်သူ
ရဲ့ အမေမျှော်တဲ့သီတင်းကျွတ်
ဟာ အမေမေတ္တာဖွဲ့ ဝတ္ထုတို
တစ်ပုဒ်ပါ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဘယ်တော့မှ မရီးနိုင်တဲ့
အကြောင်းအရာကို ပြောပါဆို
ရင် အမေမေတ္တာကိုဖွဲ့တဲ့
အကြောင်းအရာပါ။ ဆရာ
မောင်မြင့်သူဟာ သူနဲ့ ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့
အမေတွေကို ကျွန်တော်တို့မြင်
အောင် ရေးပြုပြီးမှ သူ့ရဲ့မိခင်
ကြီးကို ဝတ္ထုရဲ့ နိဂုံးမှာ ရေးဖွဲ့
ပြပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပါ။
စာဖတ်သူရဲ့ရင်ကို ထိမှန်နိုင်
တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ပါ။

သန်းထွန်း(စက)ရဲ့
အမိုးအကာလေးနဲ့နေရာဟာ
လူတစ်ယောက် အတွက်
ကျောတစ်နေရာချဖို့ လိုအပ်
နေတဲ့ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ရဲ့
အကြောင်း အဆိုအမိန့်တွေနဲ့

အက်ဆေးဆန်ဆန် ရေးသားထားတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပါ။ စာရေးသူက House နဲ့ Home ကို ရှင်းလင်းရေးပြထားပါတယ်။ ဦးပုညရဲ့ အရေးအဖွဲ့၊ ဦးကြီးရဲ့ အရေးအဖွဲ့တို့အပြင် အခြားနိုင်ငံတကာပညာရှင်တွေရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေကို သူ့စာစုမှာ ကိုးကားရေးသားထားပါတယ်။ ရွှေမောင်းသဘောကျတဲ့ စာစုလေးကတော့ 'ယောကျ်ားတွေက House(အိမ်)ဆောက်ပြီး မိန်းမတွေက Home(အိမ်သာယာ)ဖြစ်အောင် ဖန်တီးကြပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးပါ။ ဂလို ဘယ်ခေတ်မှာ မိန်းမတွေက ယောကျ်ားတွေထက်တောင် သာလွန်အောင် စွမ်းဆောင်ပြနေကြပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ House ကို Homeဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပါမှ အဲဒီအိမ်ထောင်ရေး(မိသားစု)ဟာ သာယာမယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ။ ရွှေမောင်းရဲ့ အယူဝါဒဟာ ရှေးလွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ က အယူအဆဖြစ်မနေဘူးလား။ လက်တွေ့အိမ်ထောင်ပြုကြည့်တဲ့အခါ အဖြေမှန် ပေါ်လာမှာပါ။

၂၀၁၃၊ နိုဝင်ဘာ
ပေဖူးသွား

□
ဒီလ ရနံ့သစ်မှာပါတဲ့ သန်းစိုးနိုင်ရဲ့ ပြင်မှာလား၊ ရေးမှာလားဟာ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြံပြုရေးသားထားတဲ့ နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပါ။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အားလုံးကို ပြင်မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး

ရနံ့သစ်
ဝတ္ထုတွေထဲက
ရွှေမောင်း
ညွှန်းချင်တာက
စံပယ်ဖြူနုရဲ့
အတိတ်ပွဲပါ
စံပယ်ဖြူနုဟာ
ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်
ရေးရင်
လှလှပပ
သေသေသပ်သပ်
နိမိတ်ပုံ
ကလေးတွေနဲ့
ရေးတတ်ပါတယ်

ကိုယ်စားလှယ် ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းကျော် ထောက်ခံမဲပေးပါမှ ပြင်လိုရမှာဖြစ်တယ်။ စာဖတ်သူ သိတဲ့အတိုင်း အာဏာရပါတီအပါအဝင် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် အားလုံးပေါင်းလိုက်ပါမှ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းပဲရှိတာ။ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းကျော်ဆိုတော့ အနည်းဆုံး တစ်မတ်သားထဲက ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးက ထောက်ခံပါမှ ဒီဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေက ပြင်လိုရလာမှာပါ။ စာရေးသူက သူ့ဆောင်းပါးရဲ့နိဂုံးမှာ အခုလို ဆိုပါတယ်။
'...အငြင်းပွားစရာ၊

သဘောထားကွဲလွဲစရာဖြစ်နေတဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ ပြင်မှာလား၊ အသစ်ရေးမှာလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အခြေအနေနဲ့ သင့်လျော်ကိုက်ညီအောင် အဖြေပေးနိုင်မယ့် ခေါင်းဆောင်ဆိုလို့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က လွဲလို့ ဘယ်သူရှိမှာလဲ'တဲ့။
ဝင်းထွဋ်ဇော်ရဲ့ လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် ပတ်လည်ပိုင်းနေသော စိန်ခေါ်မှုများဟာ ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံရေး အကျပ်အတည်းကို ဖော်ပြထားတဲ့ ဆောင်းပါးပါ။
'ကိုယ်လုပ်တဲ့အရာတစ်ခုဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်တယ်လို့ ကျိန်းသေ ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် နောက်ရွေးကောက်ပွဲမှာ ရွေးတဲ့ဒဏ်ကို ခံစားရဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားရလိမ့်မယ်'လို့ လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က စင်ကာပူခရီးစဉ်မှာ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အမှန်ပါပဲ။ ကိုယ်အားစာရရှိဖို့ထက် ပြည်သူလူထုကောင်းစားရေးက ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဟာ လူထုခေါင်းဆောင်ပီပီ ပြောသလိုလုပ်ပြီး လုပ်သလိုလည်း ပြောတတ်ပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးမှာ ဆရာဝင်းထွဋ်ဇော်က ဒေါ်စုကြည်တွေ့နေရတဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေကို ဆွဲထုတ်တင်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီ စိန်ခေါ်မှုဆိုတာကလည်း ပြည်သူလူထုရဲ့ အကျိုးစီးပွားနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေပါပဲ။
ဒီလ ရနံ့သစ်ဝတ္ထုတွေထဲက ရွှေမောင်း ညွှန်းချင်တာက စံပယ်ဖြူနုရဲ့

အတိတ်ပွဲပါ။ စံပယ်ဖြူနုဟာ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ရေးရင်လူထုပပ သေသေသပ်သပ် နိမိတ်ပုံကလေးတွေနဲ့ ရေးတတ်ပါတယ်။ အခု ဒီဝတ္ထုမှာ စံပယ်တစ်ယောက် ရွာပြန်တဲ့အခါမှာ တစ်ခါတုန်းက ရွာကနေခဲ့တဲ့အတိတ်ပွဲကိုပြန်ပြီး သူ့ရလာတဲ့ အကြောင်း အရာပေါ်ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတိတ်ပွဲအကြောင်းမှာ ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုတွေကို နေသားတကျဖြန့်ခင်းပြထားပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာနဲ့ လူလှလှရက်ဖွဲ့ထားနိုင်ပါတယ်။ စာကြည့်ပါဦး။
ဒီလ ရနံ့သစ်ကဗျာတွေထဲက အောင်ဒင်ရဲ့ ရနံ့သစ်ငြိမ်းချမ်းရေးကို ညွှန်းလိုက်ပါတယ်။ ရခိုင်ပြည်နယ်နဲ့ရှမ်းပြည်နယ်ကိုဖြတ်ပြီး တနင်္သာရေပြည်အရောက် သွယ်တန်းထားတဲ့ ကွန်ကရစ် ပိုက်ကြီးတွေထဲ အလိုမတူဘဲ ရေတံစားခံလိုက်ရတဲ့ မြန်မာပြည်ဖွား သဘာဝဓာတ်ငွေ့များကလည်း သက်ပြင်းချပြီး အသေအမှတ်ပြုကြတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရေးမှူးနေတဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံတစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲက မောင်းပြန်ရင်ဖယ်သေနတ်ကောင်းကင်ကို ချိန်ရွယ်ပြီး ကျည်ဆန်တွေနဲ့ ဖောက်ခွဲမိလိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ခုလုံး ဆူညံသွားတာပေါ့။ ဒီနေရာမှာတင် ဒီကဗျာကို ဆက်ရေးချင်စိတ်မရှိတော့ပဲ ရပ်တန့်လိုက်ရတာပေါ့။
၂၀၁၃၊ နိုဝင်ဘာ
ရနံ့သစ်
မင်္ဂလာရွှေမောင်း

မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း၏ ခင်တင်ကလောင်ရှင်

“အိန္ဒိယလေးတွေ” ကို

အားပေးခဲ့ကြတဲ့

ရသစာပေ ချစ်သူများအတွက်

မင်းဝေဟင် ၏ ဒုတိယမြောက်

ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု၊

ပိတောက်ရနံ့စားအုပ်တိုက်၏

အကောင်းဆုံးလက်ရာ . . . ။

- ချိရေး - ရန်ကုန် □ မျိုးဆက်သစ်စာပေ၊ ဖုန်း - ၀၉-၄၂၀၀၈၃၆၈၈
- မန္တလေး □ ထွန်းဦးစာပေ၊ နဂါးစာပေ၊ ညိုစာပေ
- တောင်ကြီး □ မီလျံနာစာပေ
- တန်ဖိုး □ ၂၅၀၀ ကျပ်

၁။

အလွန်လှပပြီး စည်ကားသော တနင်္ဂနွေ မနက်ခင်း
တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှကြည့်လျှင် စက္ကူပန်းတွေ
ရဲနေအောင် ပွင့်သော လမ်းမကြီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ
ကြက်ခြေခတ်ပုံစံ လမ်းသွယ်လေးရှိသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်
ကျွန်မ၏ မနက်ခင်းတိုင်းလိုလိုသည် ကျေးငှက်တို့ တေးဆိုသံ၊
သို့မဟုတ် ညီမလတ်၏ဂစ်တာသံ၊ သို့မဟုတ် ညီမငယ်၏
မီးဖိုချောင်တွင်း ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်သံတို့ဖြင့် နိုးထ

မျက်နှာဖုံးဝတ်ယူဖို့ လင်းစက်နွယ်

ရှင်သန်ရမြဲဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကလွဲလျှင်ပေါ့လေ။
ခေါင်းရင်းစားပွဲမှ နာရီ၏ လက်တံရှည်က ရှစ်ဂဏန်း၊
လက်တံတိုက ကိုးဂဏန်း။ အို ကိုးနာရီနှင့် မိနစ်လေးဆယ်ပင်
ရှိနေပါပေကာ။ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် မျက်နှာသစ်ရန် ပြင်ဆင်ဖို့
ကြိုးစားချိန်မှာပင် ယခင်နံနက်ခင်းများထဲ ပါဝင်လှေမရှိသော
အသံကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားပြန်သည်။ ထိုအသံက ကျွန်မကို
နိုးယူခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် မျက်နှာသစ်ရန်

ကိစ္စထက် ထိုအသံနောက်ကို လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ သည်။

J။

ပထမဆုံး အာရုံ၏ ဖမ်းစားမှုက အမြင်အာရုံဖြစ်သည်။ ယခုမှ စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်မသည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ နေ့စဉ်ဆိုသလို တက်သုတ်ရိုက် ပြေးလွှားဖူးသလောက် လူသိနည်းသော ဤလမ်း သွယ်လေးကိုကျ သတိထားဖို့ပင် မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ အဝေးမှ လမ်းကြည့် လျှင် စက္ကူပန်းတွေ ဝေနေအောင် ပွင့်သော၊ လှပသော လမ်းကလေးအဖြစ် ထင်မြင်ရသော်လည်း အနီးကပ် မြင်တွေ့ရသောအခါ ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ထမတတ်ပင် ရင်ခုန်သွားရတော့သည်။ လမ်းထဲတွင် စက္ကူပန်းရုံများ အပြင် ခမ်းနားထည်ဝါသော နှင်းဆီပန်းခင်းများ၊ ထွက်ပြုလာသော နေဆီ အလှအယက် ခိုင်ခန့်လှပဟန် နေကြာပန်းငယ်များ၊ အနည်းငယ် ရိုင်းစိုင်းချင်သည့် နွယ်ရှင်ပင်များနှင့် တခြားသော အမျိုးအမည်ခွဲခြား၍မရသည့် လှပသောပန်းရောင်စုံများ။ ဒီလောက်လှပသော လမ်းကလေးကိုမှ ကျွန်မ သတိမထားမိခဲ့လေခြင်းဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသွားသည်။

ဒုတိယဖမ်းစားမှုက အကြားအာရုံဖြစ်သည်။ ခပ်စောစောက ကျွန်မကြားခဲ့သည့် ဂီတသံမှာ အနားနီးလာမှ ဂျာနယ်ဂီတသံဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။

ကော်ဖီ၏
နောက်ဆုံး
တစ်ပင်
အနည်းငယ်
နင်သွားရအောင်ထိ
ကျွန်မရယ်
ချင်မိသည်မှာ
ဆယ်နှစ်အရွယ်
ကလေးငယ်
တစ်ယောက်၏
မေးခွန်းကြောင့်သာ
ဖြစ်သည်
“သမ္မတမျက်နှာဖုံး
ဂျီလားဗျ”

မြူးထူးလှုပ်ခတ်သော ဂျာနယ်တေးသွားက ကျွန်မနားထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်။ ထိုအရာသည် တီးလုံးသက်သက်သာသာ ဖြစ်ပြီး အထဲတွင် ဘာစာသားမျှ မပါချေ။ ဂီတ၏ လှုပ်နှိုးမှုဖြင့် လမ်းသွယ်လေးထဲတိုးဝင်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာပြန်သည်။ လမ်းဆုံးဟု ထင်ရသော်လည်း လမ်းသည် မဆုံးနိုင်လောက်အောင် တွေ့ပြားလျက် ဝက်ပါပမာ မျက်လှည့်ဆန်သည်။ ကျွန်မသည်လာရာလမ်းကို မမှတ်မိတော့မည်ကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် နောက် ပြန်လှည့်

ရန် စဉ်းစားသည်။ သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အုပ်စုလိုက် စီတန်းနေသော လူအုပ်ကို မြင်လျှင် ကျွန်မ၏စိတ်ဝင်စားမှုများ အတောမသတ်နိုင်တော့ဘဲ ရှေ့တိုးရန် စိုင်းပြင်းမိတော့သည်။

ခပ်ဝေးဝေးတွင် လူအများ တိုးဝေးနေကြသည့် ဆိုင်တန်းတချို့ကို ကျွန်မလှမ်းမြင်နေရပြီ။ ကျွန်မသည် သိလိုစောဖြင့် မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်မရှေ့မှ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားနှစ်ဦးကို စပ်စုမိတော့သည်။

“ဒီက အစ်ကိုတို့ ဘာများတန်းစီ ဝယ်ယူနေကြတယ်မသိ”

အမျိုးသားနှစ်ဦးမှာ ကြားဟန်ပင် မပြေချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆူညံသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်မ၏ စူးရှရှုအသံထွက်ပေါ်လာနိုင်အောင် တော့ စွမ်းနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

“ရှေ့က အစ်ကိုတို့”

သုံးလေးခေါက် လောက် ခေါ်သော်လည်း နည်းနည်းမျှ ဂရုစိုက်ဟန်မပြသော အနည်းငယ်ရိုင်းသည့် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ရှေ့မှ ကြားဖြတ်လျက် ဝင်မိတော့သည်။ ထိုအခါမှ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟေ့ဟေ့၊ ညီမ တန်းစီလေဗျာ၊ ဒါတန်းစီ စနစ်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့မိန်းမတွေက တစ်ခုခုဆို အမျိုးသမီး အခွင့်အရေးလေး ဘာလေးနဲ့၊ ဒီလို ကြားဖြတ် လာတာတော့ ကောင်းမလားဗျ”

ကျွန်မသည် ရိုင်းစိုင်း

သော ထိုလူနှစ်ယောက်အား မျက်ခုံးပင့် အက်ခတ်ယူကြည့်လိုက်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် အနည်းငယ် ဝိဖိုင်သောသူသည် အားနားယူဖြင့် အမ်းသွားသည်။

“ဒီမှာရှင့်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်က အကြိမ်များစွာ စကားပြောနေခဲ့တာကိုကျ မကြာသေးအခုလို ကြားဖြတ်မှမြင်တာတော့ မလွန်ဘူးလားရှင့်” ထိုအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် ပိန်လို့သောသူမှ ရုတ်တရက် ထမိတ်လိုက်ပြီး...

“သေချာပါပြီ၊ ဒီညီမစွပ်ရမယ့် မျက်နှာခွံအနီ နိုင်ငံရေးမျက်နှာဖုံးဗျ”

“ဘာရှင့်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်စကားကို သဘောကျစွာဖြင့် အားတရ လက်ခုပ်လက်ဝါးပေးတီးလျက် ရယ်မောပြနေသေးသည်။ မျက်နှာဖုံးဆုံးရှုံးခဲ့ရက သူတို့စကားထဲမှ အနီးစွန်းတစ်စ ကျွန်မကောက်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ဘယ်သူက မျက်နှာဖုံးကို ဝတ်ဆင်မှာလဲ။ ကျွန်မအပါအဝင် အခြားအခြားသော လူတွေက ရော ဘာအတွက် တန်းစီနေကြတာလဲ။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်လေတော့ဟူ၍ စိတ်တုတ်းချကာ ဆိုင်တန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်အက်ခတ်ယူ ကျွန်မကြိုးစားတော့ သူအများစုမှာ ကျွန်မကို မသည့်ဟူ၍ သဘောထားပတ်ဟန်ပင်မပြ။ ဟိုးနောက်က တန်းစီနေသည့် လူနှစ်ယောက်နှင့်များကွာလိုက်တာ

ကျွန်မ နှင့်သီးစွာ တွေးမိ
 သည်။
 ဆိုင်တန်းဟု ထင်ရ
 အရာသည် အနီးကပ်
 ဆိုင်တန်းမဟုတ်ဘဲ
 သော အဆောက်အဦ
 ဖြစ်ကြောင်း သိရ
 သည်။ ကျွန်မသည်
 ဆိုင်းဘုတ်အား မော့
 လျက် ထူးဆန်းအံ့ဩ
 တော့သည်။ 'မျက်နှာ
 ဆိုင်'ဟု ကျွန်မမှ ခပ်တိုး
 ရွတ်လိုက်သံကိုပင်
 ဖြစ်ဟန် တူသော
 အမည်မသိ မျက်နှာဖုံး
 သူမှ ပြုံးပြသည်။
 အမည်အောက်က အပြုံး
 မြင်တွေ့ရတာ ကျွန်မ
 အထက်တော့ ဒါ ပထမဆုံး
 ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃။
 မျက်နှာဖုံးများနှင့်ပတ်
 စပ်စဉ်းစားမိသလောက်
 ကျွန်မပတ်ဝန်း
 ဘုရားပွဲဈေးတန်းများ
 စတင်ရလိမ့်မည် ထင်
 ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က
 တစ်နှစ်ပတ်လုံး
 ဘုရားပွဲရှိ၍ အလွန်
 ချမ်းသာပွဲများသည်။ ပြတင်း
 သံတိုင်များကြားမှ
 မြင်ရသောအရာသည်
 လေးများဖြစ် သည်။
 မျက်နှာဖုံး
 မြင်လျှင် အလွန်မြူးထူး
 လျက် သူတို့၏ မိဘ
 ပူဆာလေ့ရှိသည်။
 မျက်နှာဖုံးရသွားသူ
 လည်း စိတ်ချမ်းသာ
 မျက်နှာဖုံးရောင်းသူ ဦးလေး
 အနေဖြင့်လည်း ဝမ်း
 သိုသလိုပင် နှစ်ဦး

နှစ်ဖက် အဆင်ပြေကြသည်။
 ကျွန်မမှတ်မိသလောက်
 ပြောရလျှင် မျက်နှာဖုံး အများ
 စုမှာ ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်
 နှင့် ရင်းနှီးဆက်သွယ်ပြီးသား
 မျက်နှာများသာ ဖြစ်သည်။
 ဥပမာ ကျွန်ကျောင်း မျက်နှာ
 ဖုံး၊ ပေါင်ချိန် မျက်နှာဖုံး၊
 ပါဝါရိန်းဂျား မျက်နှာဖုံး၊ ကာ
 တွန်းရုပ်ပုံလေးများ၏ မျက်
 နှာဖုံး စသဖြင့် အများစုမှာ
 ကျွန်မတို့ ကျွမ်းဝင်ပြီးသား
 ရုပ်မြင်သံကြားမှ ရင်းနှီးနှင်ရ
 သူများဖြစ်သည်။ အခုခေတ်
 လို နည်းပညာ ကြွယ်ဝလာ
 သည့်ဘက်၌ မျက်နှာဖုံးများ
 မည်မျှထိ တွင် ကျယ်စွာ
 ပြောင်းလဲသွားမည်ကိုတော့
 ကျွန်မ မပြောတတ်ပေ။ ဒီ
 ဘက်ခေတ် ဘုရားပွဲဈေးများ
 ကို ကျွန်မ မျက်ခြည်ပြတ်
 သွားသောကြောင့်သာ ဖြစ်
 သည်။ မျက်မှောက်ခေတ်၌
 မျက်နှာဖုံးများသည် လတ်တ
 လော မြန်မာပြည်ဆီ လာ
 ရောက်ခဲ့သည့် အမေရိကန်
 သမ္မတ အိုဘားမားလည်း
 ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။
 မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မျက်နှာဖုံး
 ဆိုသည်မှာ အောင်မြင်ပြီးသား၊
 တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ကျော်
 ကြားပြီးသား လူများ၊ ဇာတ်
 ကောင်များ၊ ကာတွန်းများ၏
 သဏ္ဍာန်ခွဲပင်ဖြစ်သည်။ ထို
 အခါ မျက်နှာဖုံးများတွင်
 မကျော်ကြားသော သာမန်လူ
 ပုဂ္ဂိုလ်များရော ပါဝင်လို့မရ
 ဘူးလားဟု ကျွန်မ သိချင်လာ
 သည်။ မျက်နှာဖုံးကို တီထွင်
 သူတို့က မည်သည့် ရည်ရွယ်
 ချက်ဖြင့်တီထွင်ပြီး၊ မျက်နှာ
 ဖုံးတပ်သူတို့က မည်သည့်
 စိတ်ဝင်စားမှုမျိုးဖြင့် ဝတ်

ဆင်သလဲဟူ၍ ကျွန်မ၌ မေး
 ခွန်းများလာခဲ့သည်။
 ဤသို့ဆိုလျှင် မျက်နှာ
 ဖုံးများတွင် သူ့ရာဇဝင်နှင့်သူ
 ရှိရမည်။ မျက်နှာဖုံးတပ်သူ
 တို့တွင်လည်း သူ့အကြောင်း
 ပြချက်နှင့်သူ ခိုင်လုံနေရမည်။
 သို့မဟုတ်ကား မွန်းကျပ်မှု
 အသွင်ဆောင်သည့် မျက်နှာ
 အကာတစ်ခုကို ဝတ်ဆင်ရ
 ခြင်းမှာ မျက်နှာဖုံးရှင်အပေါ်
 ရူးသွပ်တပ်မက်စိတ်သက်
 သက်သာ ဖြစ်နိုင်သည်။
 'အစ်မ အစ်မ၊ မှာထား
 တဲ့ ကပူချိုင့် ရပါပြီ'
 မျက်နှာဖုံးတပ်ထား
 သည့်ဟုယူဆရသည့် ကောင်
 လေးတစ်ယောက်က ကော်ဖီ
 ပူပူကို လာချပေးသည်။ ခုမှ
 ကျွန်မသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 လေ့လာအကဲခတ်ဖို့ ရုတ်တ
 ရက်ဆိုသလို သတိရသွား
 သည်။ ဆိုင်တွင်းပြင်ဆင်မှုမှာ
 အနည်းငယ် ရှေးဆန်သော်
 လည်း အခန်းတွင်းရှိ ဆေး
 များ သုတ်ထားပုံမှာ ခေတ်
 ဆန်သည်။ ဆိုင်၏အတွင်း
 ဘက် နံရံ၌ မှန်ဗီရိုအဆင့်များ
 စွာရှိပြီး ယင်းဗီရိုများမှာ ကြီး
 မားခုံညားလျက် ကျွန်းသား
 ဖြင့် ပြုလုပ်ထားဟန်ရှိသည်။
 ဆိုင်၏ရှေ့တွင် နံနက်ခင်း
 အလင်းရောင်ကြောင့် မြင်သာ
 ထင်သာရှိနေပြီး နောက်ဘက်
 ခြမ်း...။ ယခု ကျွန်မထိုင်နေ
 သည့် ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ
 တော့ ထူးဆန်းစွာ မှောင်အတိ
 ပြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့်လား
 မသိ။ ကျွန်မတို့၏ ရှေ့စားပွဲ
 တစ်ခုချင်းစီ၌ ဒင်း(မ)လိုက်
 (ထ) မီးသီးလေးများ ထွန်း
 ညှိပေးထားသည်။ အလင်း
 နှင့်အမှောင်အပြင် အရာခပ်

သိမ်းဆန့်ကျင်ဘက် သဘော
 ဆောင်သည့် ထူးဆန်းသော
 ဆိုင်လေးပါပဲ။ ဆိုင်ထဲတွင်
 ထိုင်ရတာတော့ သက်သောင့်
 သက်သာ ရှိသည်က အမှန်ပဲ
 ဖြစ်သည်။ ကော်ဖီတစ်ငုံ
 အား ဖြည်းညင်းစွာ မျိုချ
 လျက် မျက်နှာဖုံး ဝယ်ယူသူ
 များကို စပ်စုမိပြန်သည်။
 ထူးဆန်းသည်က ဆိုင်
 တွင် ထောင်ထားသော ဆိုင်း
 ဘုတ်ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်း
 ဘုတ်တွင် မျက်နှာဖုံး ဝတ်
 ဆင်သူတွေအတွက် စည်း
 ကမ်းချက်များပါသည်။ ခပ်
 ရေးရေးဆိုသော်လည်း အဝေး
 မှလှမ်း၍ ဖတ်လိုရလောက်
 အောင်တော့ မြင်သာနိုင်သော
 စာလုံးလေးများဖြစ်သည်။
 မျက်နှာဖုံး ဝယ်ယူသူသည်
 အဆိုပါ မျက်နှာဖုံးရှင်အတိုင်း
 စိတ်ဓာတ်တစ်သားတည်းကျ
 သွားမည်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာဖုံး
 ဝတ်ထားလို့ ဝတ်ထားမှန်း
 မသိအောင်ပင် မိမိပင်ကိုရုပ်
 အတိုင်း ရှိနေလိမ့်မည်တဲ့။ ဒါ
 ဆိုလျှင် မျက်နှာဖုံးတပ်သူ
 များ၌ ရုပ်ပြောင်းလဲသွားမည်
 မဟုတ်ဘဲ ယင်းတို့ရွေးချယ်
 သည့် မျက်နှာဖုံး ပိုင်ရှင်များ
 ၏ စိတ်အတိုင်း စုန်ဝင်ရ
 မည် ဆိုပါစို့။
 ဒုတိယအချက်အနေ
 ဖြင့် ကျွန်မ အံ့ဩမိသည်က
 ထိုမျက်နှာဖုံးများကို ဝယ်
 ယူပြီးသူသည် မိမိ၏ပင်ကို
 မျက်နှာအားထားခဲ့ရမည်ဆို
 သော အချက်ပင်။ ဒါက
 တော့ တရားလွန်ပါတယ်ဟု
 အောင့်သက်သက် တွေးမိရ
 သည်။ တတိယအချက်အနေ
 ဖြင့် ဤမျက်နှာဖုံးကို ကြိုက်
 ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက်

အနည်းဆုံး တစ်ပတ်ခန့် ဝတ်ဆင်ပြီးမှ မိမိမျက်နှာပုံးဖြင့် လာရောက် လဲယူရမည်။ ကြောင်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေပါစေ ကျွန်မ၏ အံ့ဩမှင်တက်မှုတွေက ဆိုင်လေးအတွင်း၌ စီးမျော လွင့်စဉ် ကုန်သည်။

ထိုအခါ မျက်နှာပုံးများကို တစ်ခုချင်းစီ အကဲခတ်မိသည်။ ထူးဆန်းသည်က မျက်နှာပုံးဆိုင်ရှင်သည် စာအုပ်ဆိုင်ရှင်ကဲ့သို့ပင် သူ၏ မျက်နှာပုံးများအား အကန့်များ ခွဲထားသေးသည်။ နိုင်ငံရေးမျက်နှာပုံး အောက်၌ ကျွန်မတို့ သိကျွမ်းဖူးသော မျက်နှာများစွာ ပါဝင်သည်။ ဂန္တီ၊ ဟစ်တလာ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ မာဂရက်သက်ချာ၊ ဂျော့ချီဝါရှင်တန်၊ ဂျွန်အက်ဖ် ကနေဒီမှ အစပျိုးကာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ နာမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားသူ ရော၊ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသူ ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး ပါဝင်သည်။ ပြီးနောက် စီးပွားရေး မျက်နှာပုံး...။ အနုပညာ မျက်နှာပုံးအောက်တွင် တော့ မိုဇာတ်၊ ဘီသိုဗင်မု အစပျိုး၍ အခုခေတ် အီမိုဂီတာ၊ ပန်ခ်ဂီတပညာရှင်များထိ စုံလင်သည်။ ထို့ပြင် စာပေပညာရှင်များကိုပါ တစ်ထိုင်တည်းတွေ့ရသည်။ 'အချစ်' မျက်နှာပုံးအောက်တွင်တော့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ အချစ်နတ်သမီး ပုံပြင်များ၌ ရေပန်းအစားဆုံး ရီဗီယို၊ ဂျူးလီယက်အပြင် အခြားမျက်နှာပုံးများစွာ ပါဝင်သေးသည်။ ထို့နောက် ပညာရေးမျက်နှာပုံး၊ အားကစားမျက်နှာပုံး၊ ကျန်း

မျက်နှာပုံးကို
တချို့က
ဖုံးကွယ်လိုဟန်
ဝတ်သည်
တချို့က
ဖက်ရှင်ဆန်ဆန်၊
တချို့က
ဘဝ
လိုအပ်ချက်အရ
တချို့က
ရောဂါအရ
တချို့က
ပျော်ရွှင်မှုအရ
တချို့က
ဘာသာရေးအရ
တချို့က
တချို့က...

မာရေးမျက်နှာပုံး၊ ဘာသာရေးမျက်နှာပုံး အစရှိသဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်တန်းတစ်ခုထဲ ရောက်သွားသလို စနစ်တကျ သေသပ်စွာ စီရီထားသည့် ရောင်စုံ စာမျက်နှာများကဲ့သို့ သော ရောင်စုံ မျက်နှာပုံးများကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် စားပွဲထိုးကောင်လေးအား ကျွန်မ စပ်စုကြည့်မိသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးဝတ်ထားသော မျက်နှာပုံးမှာ သူ၏ အပြောအရ 'မက်ဆီ' ဟူသော ဘောလုံးသမားဖြစ်သည်။ ဘောလုံးပွဲ စိတ်မဝင်စားသူအဖို့

တော့ သိပ်မသိသော်လည်း သူ၏ပုံစံမှာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ တက်ကြွဟန်ဆောင်သည်။ ဒါဆိုလျှင် ခုနက ဆိုင်ရှင်၏အပြုံးမှာ ကျွန်မထင်သလို မျက်နှာပုံးအောက်က အပြုံးမဟုတ်ဘဲ သူ၏တကယ့်အပြုံးသာဖြစ်သည်။ သူ ဘာမျက်နှာပုံးကို ဝတ်ဆင်ထားလဲဟု မေးတော့ စားပွဲထိုးလေးက ရယ်လျက် ခေါင်းခါပြသည်။

၄။ ဘုရားပွဲဈေး၌ ရောင်းချလျက်ရှိသော မျက်နှာပုံးများ ပြီးလျှင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ တပ်ဆင်နေကြသော မျက်နှာပုံးအကြောင်းက ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ တရစပ် တိုးဝင်လာသည်။ ကမ္ဘာတွင် လူသိများသော ကာနီဗယ်ပွဲတော်များ ရှိသည်။ ယင်းပွဲတော်များအား ဓလေ့ထုံးစံအရ ကျင်းပခြင်းဖြစ်ပြီး ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လ၌ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ရက်တည်း၊ တချို့နိုင်ငံများမှာမူ အပတ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။ ကာနီဗယ်ဓလေ့မှာ အီတလီနိုင်ငံမှ အစပျိုးခဲ့ပြီး အခြားသော ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်မှုများသည့် ဥရောပ၊ အာရှ၊ အမေရိကနှင့် အာဖရိကတစ်ခွင်သို့ လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ မှတ်သားဖူးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကာနီဗယ်ပွဲတော်များသည် ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်ရှိ သံရိုးများ၌ ကျင်းပလျက်ရှိ၍ ကျွန်မတို့နှင့်လည်း မစိမ်းပေ။ ထို့ပြင် ကာနီဗယ်ပွဲ ဝတ်ဆင်သော လှပသည့် အရောင်

အသွေးစုံလင်သော မျက်နှာပုံးများကိုမြင်လျှင် ကျွန်မ အံ့ဩရသေးသည်။ တချို့မျက်နှာပုံးတွေက မျက်နှာပုံးများသာ ဖော်ထားသည့် တချို့က နှာခေါင်းအစပ်အသွယ်သာရှိသည်။ တချို့မှာ ဆန်းသော ငှက်မွေးလေးများ ပါဝင်ပြီး တချို့မှာ အသွယ်သတ်များဖြင့် နန်းဆန်းသည်။ ဒါသည်ပင် ငါ့ဗယ်ပွဲတော်၏ မျက်နှာပုံးဝတ်ခြင်း အစဉ်အလာတစ်ခုပဲ ဆိုပါစို့။

ဘာသာရေးပွဲတော်များပြီးလျှင် မျက်နှာပုံးဆိုင်ရသော အခြားဓလေ့များအကြောင်းပြချက်များလည်း ရှိနေသေးသည်။ မျက်နှာပုံးဟုဆိုရာ၌ လူမျက်နှာပုံးမက အမျိုးမျိုး တွေ့ပြုနိုင်သည် မဟုတ်လား၊ ဆရာများ တပ်ဆင်သော မျက်နှာပုံးများက ရောဂါပိုး ကူးစက်မှုကို ကြားခံတားဆီးသည့်အသွင် အသုံးပြုသည့် ရေငုပ်သူများ၊ အာဏာပိုင်ယာဉ်မှူးများ တပ်ဆင်သည့် မျက်နှာပုံးများက အာဏာပိုင်ကျင့် ရယူနိုင်မှုအတွက် ပြုသည်။ တချို့သော အခြားကစားသမားများသည် မျက်နှာပုံးနှင့် ဦးခေါင်းအား ကွယ်သည့်အနေဖြင့် မျက်နှာပုံးများ ဝတ်ဆင်ရသည်။ ပြတိုက်သူများ၊ သူဦးသူများကမူ ဒုစရိုက်မှ ပြန်လည်လိုဟန် မျက်နှာပုံးဝတ်သည်။ ပြင်းထန်သော ရာယံရှိသည့် စက်ရုံများ အလုပ်သမားများအပေါ် မျက်နှာပုံးကို မဖြစ်မနေ ဝတ်ဆင်ရသည်။ ငါးပုဇွန်

မင်းများ၌ အနံ့သက်သာရေး အတွက် ဝတ်ဆင်သည်။
 သောလင်းဝင်းပွဲများ၌ ကြောက်
 ကြောက်ခြင်း ရသကို သရုပ်ဖော်
 နည်းအသွင် ဝတ်ဆင်ကြ
 သည်။ တချို့က မျက်နှာဖုံး
 ဖုံးကင်းရုံတစ်ခုလို ဝတ်ဆင်
 ကြခြင်း၌ မျက်နှာဖုံးတစ်
 ခုနှင့်လျှင် အသက်ဆုံးပါး
 တောမည့် မျက်နှာဖုံးမှတစ်
 ခုနှင့် အောက်ဆီဂျင်ကို ဖုတ်
 ဖုတ်ဖုတ်လိုက် ရှုရှုကြံနေရ
 နည်း လူနာများစွာရှိနေသည်။
 မျက်နှာဖုံးများတွင်
 အနံ့ကိုယ်စီ ကိန်းအောင်း
 နည်း လူတို့သည် ဘဝတွင်
 အနည်းဆုံးတော့ တစ်ကြိမ်
 ဖြစ်ရမည် မျက်နှာဖုံးတစ်ခု ဝတ်
 ဆင်ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။
 သို့သော် ကောင်းမွန်သော
 နည်းနည်းချက်ဖြင့် ဝတ်ဆင်
 နည်းဖြစ်လျှင်လည်းလှသေးသည်။
 နည်းဝတ်သော မျက်နှာဖုံးက
 ကိုယ်ဘာလဲဆိုတာကို ညွှန်း
 နည်းသဖွယ်လည်း ဖော်ပြနိုင်
 သည်မဟုတ်လား။ အမျိုးမျိုး
 သောခဲစားချက်ဖြင့် ဝတ်ဆင်
 သော အပေါ်ယံ အရေခွံဟု
 သိန်းရမည့် မျက်နှာဖုံးများ
 နည်းဖြင့် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား
 သဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ထို့
 နည်းဖြင့် အတွေးတစ်စကိုရပါ။
 သောကနေပြီဖြစ်သော ကပူ
 နည်းအား လတ်စသတ်ဖို့ ပြင်
 တော့သည်။ နာရီလက်တံ
 သဲ သုံးကဏန်းဆီ ကူးပြောင်း
 နည်းပြီ။ ဤမျက်နှာဖုံးဆိုင်
 တော့ဖြင့် ကျွန်မ၏စိတ်
 နည်းလိုက် ဖမ်းစားထားချေပြီ
 သော။

တစ်စုံပင် အနည်းငယ် နှင်
 သွားရအောင်ထိ ကျွန်မ ရယ်
 ချင်မိသည်မှာ ဆယ်နှစ်အရွယ်
 ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏
 မေးခွန်းကြောင့်သာဖြစ်သည်။
 'သမ္မတမျက်နှာဖုံး ရှိ
 လားဗျ' ကျွန်မပင်မဟုတ်။ တစ်
 ဆိုင်လုံးရှိ လူများ စိတ်ဝင်
 တစားဖြစ်ကုန်သည်။ ဆိုင်ရှင်
 သည် ကလေးငယ်အား
 စနောက်ဟန်ဖြင့်...
 'မင်းက သမ္မတမျက်
 နှာဖုံးယူပြီး ဘာလုပ်မလို့တုံး
 ကွ' 'သမ္မတလုပ်မို့ပေါ့ဗျ' 'သမ္မတဆိုတာ ဘယ်
 လောက်အလုပ်ရှုပ်လဲ၊ မင်းသိ
 လို့လားကွ' 'ဟာဗျာ၊ မသိလို့လား
 ဝယ်တာပဲ၊ သိရင် ဘယ်သူ
 ဝယ်မှာလဲဗျ' ကလေးသည် မျက်
 မှောင် လေးကြွတ် လျက်
 အလေးအနက် ဖြေနေလေ
 သည်။ ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်မှာ
 ပို၍လည်း အသည်းယားလား
 ဟန်ဖြင့် - 'မင်းသမ္မတစိတ် ဖြစ်
 ပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ' 'ဒီမို့ ကရေစီ ဖေဝ်
 ဆောင်မှာပေါ့ဗျ' 'ဟားဟား၊ ရောင်းပါ
 မယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပဲ၊
 တစ်ပတ်နေရင် ပြန်လာပေးရ
 မယ်။ ပြီးတော့ ငါသမ္မတ
 မျက်နှာဖုံး ရထားတာပဲဆိုပြီး
 ထင်တိုင်းမကြံရဘူး၊ ကတိ
 ပေး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သမ္မ
 တမျက်နှာဖုံးက တာဝန်အရှိ
 ဆုံးပဲကလေး၊ နိုင်ငံရဲ့ ကဏ္ဍ
 အခွဲများစွာပေါ်မှာ ထိုင်နေရ
 တဲ့ တာဝန်က ကြီးမားတယ်။

ဒါကြီးတပ်ပြီး မင်းစိတ်ကြီး
 မဝင်ရဘူး၊ ကတိပေးလား' ကလေးက ပြုံးရွှင်ပြီး
 အလျင်စလို ခေါင်းညိတ်ပြ
 သည်။ ရုတ်ခြည်းပင် သူ၏
 ပင်ကိုမျက်နှာအား ထားခဲ့ပြီး
 မျက်နှာဖုံး ကောက်တပ်လျက်
 ကခုန်ပြေးသွားသည်။ ရေ
 ကန်ပေါ် လျှပ်ပြေးသည့် ခဲ
 ပြားလေးများနှင့် တူနေချေ
 သေးတော့။ ခြောက် မျက်နှာ
 ဖုံးတပ်သူများ၌လည်း ကိုယ်
 ပိုင်တာဝန်ယူစိတ် ရှိရဦးမည်
 ပဲ။ ဒါဆိုလျှင် တချို့တချို့
 သော အလွဲသုံးစား လုပ်လိုသူ
 များလည်း ရှိနိုင်သည်။ လူ
 စိတ်က အသာစီးရသွားလျှင်
 ဘာမဆို မေ့လျော့တတ်သည်
 က ထုံးစံပင်ဖြစ်သည်။
 ပိုက်ဆံရှင်းပြီးသော
 အခါ အိမ်ပြန်ဖို့ ကျွန်မပြင်
 သည်။ ထိုအခိုက် - 'နေဦး မိန်းကလေး၊ ဒီ
 ဆိုင်ရဲ့ စည်းကမ်းချက်အတိုင်း
 မင်းမျက်နှာကို ထားခဲ့ရမယ်'
 'ဘာရင့်' ဆိုင်ရှင်သည် တွေဝေ
 ညစ်ညူးဟန်ပြလျက် ခေါင်း
 တစ်ချက် ကုတ်သည်။ ပြီး
 နောက် လေးတွဲသော အသံ
 နေအသံထားဖြင့် - 'ဟိုးရှေ့က ဆိုင်းဘုတ်
 မှာ စည်းကမ်းချက်တွေရှိ
 တယ်၊ မင်းမဖတ်ခဲ့ဘူးလား'
 'ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကျွန်မ
 က မျက်နှာဖုံး မဖြစ်မနေ
 ဝယ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ' ရုတ်တရက် ကျွန်မ
 သတိရသွားသည်။ ကျွန်မ
 သည် စည်းကမ်းချက် နဲ့
 ပါတ်သုံးအထိသာ ဖတ်ရပြီး
 ကျန်အချက် မည်မျှရှိမှန်းပင်
 မသိလိုက်ချေ။ ဆိုင်းဘုတ်

ရှေ့၌ စောနေက လူအုပ်စုက
 ကွယ်နေခဲ့သည်မဟုတ်လား။
 အထိတ်တလန့် ဖတ်လိုက်
 တော့မှ စည်းကမ်းချက်များ
 တွင် ဤဆိုင်းတွင်း ဝင်ရောက်
 သူတိုင်းသည် မျက်နှာဖုံးတစ်
 ခု မဖြစ်မနေ ဝယ်ရမည်ဟု
 သော အချက်ကြောင့် ကျွန်မ
 စိတ်ညစ်ညူးသွားရသည်။
 'အင်းလေ၊ ဝယ်ရမှာ
 ပေါ့။ ဒါဆိုလည်း နေပါဦး၊
 ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုအမျိုး
 အစားကို ဝယ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်
 လောက်ဈေးထဲကလဲ' 'မသိဘူးလေ' ဟူသော
 ပုံစံဖြင့် ဆိုင်ရှင်က ပခုံးတွန့်ပြ
 သည်။ 'အရင်ဆုံးတော့ မင်း
 မျက်နှာကို အရင်ချွတ်လိုက်
 ပေါ့' ကျွန်မ မျက်နှာအား
 ချွတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထို
 အခိုက် ဆိုင်ဝမှ မိန်းမပျို
 တစ်ဦးရောက်လာပြီး... 'ကျွန်မကို လူမသိ၊ သူ
 မသိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 ရဲ့မျက်နှာဖုံးပေးပါ၊ တစ်ပတ်
 နေရင် ပြန်လာပေးပါ့မယ်၊
 ကျွန်မ အရေးတကြီး လိုအပ်
 နေလို့ပါ' ဆိုင်ရှင်သည် အားနာမှု
 မရှိဘဲ ကျွန်မ၏ မျက်နှာအား
 ကမ်းပေးလိုက်သည်။ 'ကျေးဇူးပါ'
 'ဟာ၊ ရှင် ဘာလုပ်တာ
 လဲ၊ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား'
 ဆိုင်ရှင်သည် 'နေဦး'
 ဟူသော သဘောဖြင့် လက်
 ကာပြပြီး ကျွန်မ၏မျက်နှာကို
 မျက်နှာဖုံးသဖွယ် တပ်ဆင်
 လိုက်သော အမျိုးသမီးငယ်
 ကို ညွှန်ပြသည်။ 'ဟဲ့၊ နင်တို့တွေ လမ်း

၅။
 ကော်ဖီ၏ နောက်ဆုံး

ဖယ်ကြစမ်း၊ တယ်၊ ဒီကလေးကတော့ဖြင့် ငါတီးလိုက်ရ၊ အောင်မာ ရှင်တို့က ဘာကြည့်တာလဲ၊ မဆီမဆိုင်....'

ဗုဒ္ဓေါရေ။ ခုနက အမျိုးသမီးက ကျွန်မစိတ်ကို တပ်ဆင်ခဲ့သည်။ ညင်သာသိမ်မွေ့သူမှ ရုတ်တရက် ကြမ်းတမ်းသွားသော အဆိုးမြင်ဝါဒီတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားရေ၊ အဲဒါ ကျွန်မလား။ တစ်ပတ်လျှင် ခြောက်ရက်ခန့် အလုပ်ရှုပ်ရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်တုလား။ ကျွန်မက ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုသို့ တုံ့ပြန်ခက်ထန်ခဲ့တာ သက္ကရာဇ်မည်မျှ ကျိုးသွားပြီလဲ။ ကျွန်မ၏ လက်အောက်ငယ်သားတွေထဲက မုန်းတီးမှု၊ နာလိုခံခက်မှုတွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ဘယ်ရွေ့

ဘယ်မျှ ရှင်သန်ခဲ့ပြီးပြီလဲ။ ရှက်လိုက်တာ။ ကျွန်မရှက်လိုက်တာ။

'မိန်းကလေး၊ အဲဒါ မင်းပ'

'ကျွန်မသိတယ်၊ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ထပ်မပြောပါနဲ့လား'

ဆိုင်ရှင်က အားနာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ အခုအခါတွင် ကျွန်မ၏ မျက်နှာက ကျွန်မ၏ ဖြစ်တည်မှုအတိုင်း ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်မတွင် လိုအပ်နေတာစိတ် ဝိညာဉ်ပါပဲ။ ကျွန်မ၏ ခက်ထန်သော မူရင်းစိတ်က ပါသွားပြီ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း တော့ ကျွန်မ သူများစိတ်နှင့် ရှင်သန်ရမည်။ မူရင်းမျက်နှာဖုံး ပြန်ရလျှင်ဖြင့် ကျွန်မ ပြုပြင်ဖို့ကောင်းရဲ့။

အို...။ မျက်နှာဖုံးတပ်

သူများကို ခရေစေတွင်းကျ ဝေဖန်သုံးသပ်မိသော ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကော ဘယ်လောက် ပြည့်စုံနေလို့လဲ။ မျက်နှာဖုံးကို တချို့က ဖုံးကွယ်လိုဟန်ဝတ်သည်။ တချို့က ဖက်ရှင်ဆန်ဆန်၊ တချို့က ဘဝလိုအပ်ချက်အရ၊ တချို့က ရောဂါအရ၊ တချို့က ပျော်ရွှင်မှုအရ၊ တချို့က ဘာသာရေးအရ၊ တချို့က၊ တချို့က...။

လောလောဆယ်တွင် အိမ်ပြန်ဖို့ ကျွန်မ၌ မျက်နှာဖုံးတစ်ခုလိုသည်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဖုံးကွယ်ဖို့ အကာအကွယ်တစ်ခုလိုသည်။ နေပါဦး။ ဘယ်သူစိတ်ဝိညာဉ်ကို ကျွန်မဝတ်ဆင်ရမလဲ။ ဘယ်မျက်နှာဖုံးကတော့ဖြင့် ကျွန်မကို အပြည့်အဝ ကာကွယ်ပေးနိုင်မလဲ။ အချိန်ယူစဉ်းစားရပါဦးမည်။

လင်းစက်နွယ်

စာကြွင်း။ ကျွန်မ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအများသည် အပြောနှင့် အလုပ်ညီသူ ရှိသလို မညီသူလည်းရှိသည်။ သူတို့တွင်ဟန်ဆောင်အတတ်ပညာများကြွယ်ဝနေပြီး ကျွန်မနှင့်တွေ့လျှင် သူတို့၏ ဟန်ဆောင်မျက်နှာနှင့် ခွာချရန် ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းခဲဖူးသည် ဟန်ဆောင်မှုများစွာ ရှိသည်။ ထိုအခါ အစစ်အမှန်တွေက မျက်နှာဖုံးအောက်တွင် ပျောက်ကျနေပြီလားလို့လူတွေ ဘာကြောင့် ဟန်ဆောင်ရသလဲဆိုသော အတွေးတစ်စမှ မျက်နှာတပ်ဆင်ကြသူ လူသားများအထိ ပျံ့လွင့်နှယ်ချဲ့မိပါသည်။

Dictionary for All

သာလွန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

❖ ၃၆၉/ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၊ ၂၄၂၄၂

❖ ၅၂၅/ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဝှေလမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၀၃၊ ၂၄၂၀၄

❖ ၁၆၅/ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅လမ်းထောင့်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂

အမဲ အလင်းအမှောင်

ဆောင်အသွေး အရေးအခြေ

အမြင့် အတက်အလှမ်း

အနု အမှားအမှန်

အသွား အပါးအထူ

အပူဆူ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေနဲ့ ဖြစ်တည်ပုံဖွဲ့အပ်သော
အက်ဆတ်တစ်ခုကို “ချစ်ကြည်အေး” လို့ ဆိုကြပါစို့။

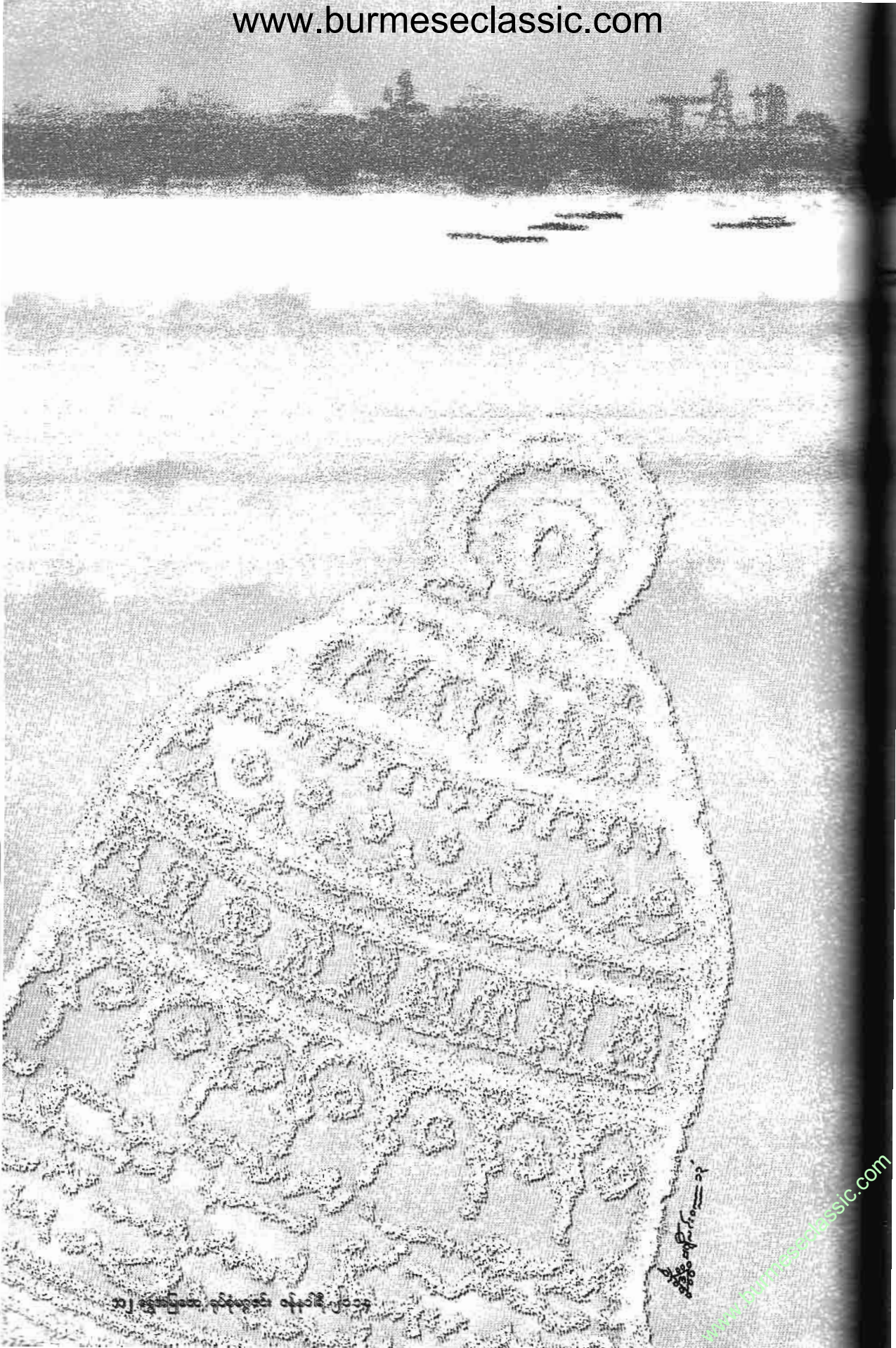

ချစ်ကြည်အေး

ချစ်ကြည်အေးအစစ်၊ ချစ်ကြည်အေးအတုနှင့် ချစ်ကြည်အေးများ

အတတ်ပြည်လုံးဖြန့်ချိရေး - မြန်မာ့ခေတ်
အတ်(၁၇)၊ ဦးဝိဇ္ဇာလမ်း၊ (၇) ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
- ၀၁-၃၉၂၇၂၅၊ ၀၉ ၄၂၂ ၄၉၃၀၉၀

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယခုအခါတွင် ဓမ္မစေတီမင်း၏ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်တစား ရှိနေကြပါသည်။ ယခင် ယခင်ကတည်းကလည်း ဓမ္မစေတီမင်း ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆယ်ယူရန် ကြံစည်ခဲ့ကြသည်။ ဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ မကြာသေးမီကလည်း ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ စာတမ်းဖတ်ပွဲ ကျင်းပသည်ကို သတင်းစာများထဲတွင် တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးနှင့် သမိုင်းပညာရှင် မွန်ခေါင်းဆောင်တို့ကလည်း စိတ်ဝင်တစားဖြင့် သူတို့မွန်ဘုရင်၏ ကုသိုလ်တော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပါဝင်လှုပ်ရှားဆွေးနွေးရေးသားခဲ့မှုများ ပြုလုပ်လာကြသည်။ မကြာသေးမီက မွန်ပြည်နယ် ချောင်းဆုံမဲဆန္ဒနယ် ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးလှမောင်(ခ)နိုင်လှမောင်က ပြည်သူ့လွှတ်တော်တွင် ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကြယ်ပွင့်ပြမေးခွန်းမေးခဲ့ပါသည်။ သူမေးခွန်းက နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ကျော်ခန့် ရေထဲနှစ်မြုပ်နေသော

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ရှင်းတမ်း ဖောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီးကို ပြန်လည် ဆယ်ယူရန် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ခြင်းဖြစ် သည်။

သူက ခရစ်နှစ် (၁၄၇၁-၁၄၉၂) ခုနှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် (၈၃၃-၈၅၄) ခုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီနိုင်ငံတော်ကြီးကို အုပ်ချုပ်စိုးစံခဲ့သော မွန်ဘုရင် ဓမ္မစေတီ မင်းကြီးမှ ကြေးတန်ချိန် ၂၉၀ ရှိ ခေါင်း လောင်းတော်ကြီးကို သွန်းလုပ်တော်မူ ပြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးထဲတွင် အများပြည်သူ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုနိုင်ရန်အလို့ငှာ ခရစ်နှစ် ၁၄၇၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင် ရေစက်သွန်းချ အမျှဝေ၍ လျှောဒါန်းခဲ့ပါ ကြောင်း။

အဆိုပါ ကြေးသွန်းခေါင်းလောင်း ကြီးမှာ ပိဿာချိန်အားဖြင့် တစ်သိန်းရှစ် သောင်းပိဿာရှိသည့်အလျောက် ကမ္ဘာ တွင် အကြီးမားဆုံးသော ခေါင်းလောင်း ကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ခေါင်းလောင်းတော်၏ အဝမှာ (၇)တောင်ရှိပြီး၊ ဇောက်မှာ (၁၂) တောင်ရှိ၍ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အလယ်ဖောင်းရစ်တွင် အနုပညာလက် ရာမြောက်လှသော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ

ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အလယ်ဖောင်းရစ်တွင် အနုပညာလက် ရာမြောက်လှသော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဖောင်းကြွဘုရားပုံတော် (၂၈)ဆူပါရှိသည့်အပြင် ကျောက်သံပတ္တမြား ၄၀၅၀ လုံးကိုလည်း ခေါင်းလောင်းပေါ်တွင် အတန်းနှစ်တန်းနှင့် ရစ်ပတ်ပြီး စီခြယ်ထားရရှိပါကြောင်း ခေါင်းလောင်းတော်၏သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ ရှိပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း

ဖောင်းကြွဘုရားပုံတော် (၂၈)ဆူပါရှိ သည့်အပြင် ကျောက်သံပတ္တမြား ၄၀၅၀ လုံးကိုလည်း ခေါင်းလောင်းပေါ်တွင် အတန်းနှစ်တန်းနှင့် ရစ်ပတ်ပြီး စီခြယ် ထားရရှိပါကြောင်း၊ ခေါင်းလောင်းတော် ၏သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ ရှိပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း။

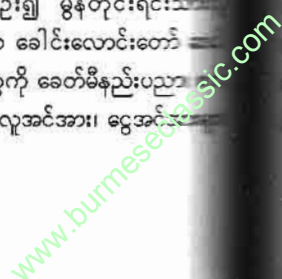
မွန်ဘုရင် ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် ဝါရင့် ရဟန်းတော်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘုရင်မ ရှင်စောပုက လူထွက်စေ၍

သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားကာ ဟံသာဝတီထီးနန်းကို အုပ်နှင်းအုပ်ချုပ် စေသဖြင့် ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ လာရခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းကြီးသည် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့်အညီ တိုင်း သူပြည်သားများအပေါ် တရားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သော မင်းမြတ်မင်းကောင်း တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ရဟန်းဘဝကပင် မွန်/ ပါဠိဘာသာ စာပေကျမ်းဂန်များ ပိဋကတ်စာပေများကို ထူးချွန်ကျွမ်း ကျင့်စွာ တတ်မြောက်သူဖြစ်ခဲ့သည့် အလျောက် အဆိုပါခေါင်းလောင်းတော် ကြီးကို သွန်းလုပ်ရာတွင်လည်း ခေါင်း လောင်းတော်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မွန်တို့၏ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်းအကြောင်း အရာများကို ထွင်းဖောက်ရေးသားမှတ် တမ်းတင် ထားရှိခဲ့ပါကြောင်း။

အနောက်ဘက်လွန် မင်းတရား ကြီးလက်ထက်တော်တွင် ပေါ်တူဂီလူ မျိုး ငဇင်ကာ (ခ) ဖိလစ်ဒီပရစ်တို့မှ အဆိုပါခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို အရည်ကျိုပြီး အမြောက်ပြုလုပ်ရန် အတွက် ခရစ်နှစ် ၁၆၁၂ ခုနှစ်၊ အောက် တိုဘာလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ဖောင်/

သင်္ဘောဖြင့် သန်လျင်မြို့သို့သယ်ဆောင် ယူသွားသည့် ရေလမ်းခရီးတွင် ပုဇွန် တောင်ချောင်းအရောက် ဒေါပုံမြစ်ကူး သည့်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ခေါင်းလောင်း တော်သည် မြစ်ထဲကျပြီး နစ်မြုပ်ခဲ့ သည်။ ၎င်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့် အတူ မွန်ဒေသမှ ငဇင်ကာ သိမ်းယူခဲ့ သည့် အောက်ဖော်ပြပါပစ္စည်းတို့သည် လည်း နစ်မြုပ်ခဲ့သည့်စာရင်းတွင် ပါဝင် ခဲ့ပါကြောင်း-

- (၁) ကြေးတန်ချိန် ၆၀ ခန့် သော ခေါင်းလောင်းငယ်တစ်လုံး။
 - (၂) ဉာဏ်တော် ၇ တောင်ရှိ သော စစ်စစ် ၃ တန်နှင့်ထုလုပ်ထားသော ရုပ်တော်မူမြတ်စွာဘုရား ရုပ်တုတော် တစ်ဆူ။
 - (၃) ဉာဏ်တော် ၇ တောင်သွင် တစ်မိုက်လျော့ရှိသော ရွှေသားစေ့၏ ၃ တန်နှင့် ထုလုပ်ထားသော ရုပ်တော် မူမြတ်စွာဘုရားရုပ်တုတော်တစ်ဆူ။
 - (၄) ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းအ ပေါ် ပုရပိုက်စာများထည့်ထားသော သေတ္တာကြီး တစ်လုံး။
 - (၅) မွန်နိုင်ငံတော်၏ နန်းထူ ရတနာများနှင့် ပြည့်သူလူထုတို့၏ ရွှေရတနာ ကျောက်သံပတ္တမြားများ အပြည့်ထည့်ထားသော သေတ္တာကြီး ၆လုံး။
- သို့ဖြစ်၍ သမိုင်းတွင်မည် မှတ် ဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် နန်းထူ ရတနာများသည် ရေအောက်သို့ နစ်ပေါင်း ၄၀၀ ခန့် နစ်မြုပ်နေခဲ့ ပြောင်း၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် နှစ်ကြိမ်၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ စုစုပေါင်း လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆယ်ယူရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သော် လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါကြောင်း ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆက်လက် ဆယ်ယူနိုင်ရေး အတွက် ပြည်ပကုမ္ပဏီမှ အညီပေးရန် ကမ်းလှမ်းလာသော် လည်း သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးမှ ဆယ်ယူရန် ခွင့်မပြုသေးသဖြင့် ဆယ်ယူရန် များစွာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ကြောင်း၊ ယနေ့တိုင် ဆယ်ယူမှုကို လုပ်နိုင်ခြင်းကိုလည်း ဂျာနယ်အချို့တွင် ပါ၍ သိရှိခဲ့ရပါကြောင်း။
- ခေါင်းလောင်းဆယ်ယူရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မွန်တိုင်းရင်းသားကြီးများက ခေါင်းလောင်းတော် ဆယ်ယူရေးကိစ္စကို ခေတ်မီနည်းပညာ ကိရိယာ၊ လူအင်အား၊ ငွေအင်အား

အလုံအလောက် အသုံးပြု၍ အင်တိုက် အားတိုက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နိုင်ရုံ မဟုတ်ဘဲ မအောင်မြင်နိုင်၊ အခြားအရေးကြီး သည့် အချက်သုံးချက်ရှိပါကြောင်း၊ နှင်းတို့မှာ-

(၁) ခေါင်းလောင်း အလှူရှင်ဖြစ် သော ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် ဘုန်းကံ မြင့်မားသူဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ခေါင်း လောင်းတော်၏ အလယ်ဖောင်းရစ်တွင် မှန်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများ ပါရှိနေ၍ လည်းကောင်း၊ ခေါင်းလောင်းတော် အရွေ့တိုက်ဘုရားတွင် ရေစက်ချအမျှ ခေတ် လှူဒါန်းထားသော ပစ္စည်းဖြစ် ချစ်လည်းကောင်း ဆိုင်ရာ/ပိုင်ရာ သဘောဒေဝနတ်မင်းများမှ စောင့်ရှောက် ထားမည်ဖြစ်ပါသဖြင့် ခေါင်းလောင်း တော် ဆယ်ယူသောအခါတွင် ၎င်းနတ် မင်းများအား မိမိတို့လိုအပ်ချက်ကို ထိုင်တည်ပြီး ခွင့်ပြုချက်တောင်းရန် လို အပ်ပါကြောင်း၊

(၂) ဆယ်ယူရေးတာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ် မှုသည်လည်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ကတိ၊ သစ္စာ၊ ဘုန်းသမ္မာ အစရှိသည့် သဘောကောင်းတရားများနှင့်ပြည့်စုံနေ ချိန်သည် လိုအပ်ပါကြောင်း၊

(၃) ကာလ၊ ဒေသဆိုသော အထူးအရ ဂြိုဟ်သွား၊ ဂြိုဟ်လာ၊ မြေတိုတာရာကြည့်ပြီး အချိန်အခါ ဆောင်း ရွေးချယ်ရန်နှင့် ဗေဒင်ကိန်းခန်း ဖျက်ချက်ပြီး အောင်မြင်နိုင်သော အရပ် ဆောင်း ရွေးချယ်တတ်ရန် လိုအပ်ပါ ကြောင်း ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ခေါင်းလောင်းဆယ်ယူရာတွင် ပြည်တွင်းမှ ဖြစ်စေ၊ ပြည်ပမှ ဖြစ်စေ ဆယ်ယူလိုသူတို့ကို အကြံပြုလိုသည်မှာ အထူးအရေးကြီးပညာ၊ စက်ကိရိယာနှင့် ဖွဲ့စည်းအား၊ ငွေအင်အားတို့အပြင် ရှေး နတ်လည်းမပယ် ဆိုသည့် စကားအရ အထူးအရေးကြီးသော အချက် တို့နှင့်သွယ်၍ ဆောင်ရွက်မည်ဆိုပါက အထူးအရေးကြီးစွာတို့မှ ကျော်လွန်နိုင်၍ အထူးအရေးကြီးစွာ ဆယ်ယူရရှိနိုင်မည်ဟု ဆိုကြည့်မျှော်လင့်ပါကြောင်း၊ နိုင်ငံ

တော်တွင် ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်များ ကို မြေပေါ်မြေအောက်မှ ရှာဖွေစုဆောင်း လျက်ရှိသော အချိန်ကာလတွင် တန်ဖိုး မမြတ်နိုင်သည့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် အမြောက်အမြားဖြင့် စုပုံပြည့်စုံနေသော ရေအောက်ရှိ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်း ကြီးနှင့်အခြားပစ္စည်းများကို ဆယ်ယူရရှိ မည်ဆိုပါက အဖိုးမမြတ်နိုင်သော မြန်မာ့ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်မြောက် မြားစွာတို့ကို မလွဲမသွေ ရရှိနိုင်မည်ဟု တင်ပြလိုကြောင်း အကယ်၍ ဆယ်ယူမှု မပြုဘဲ ရေအောက်တွင် နှစ်ပေါင်းများ စွာ နစ်မြုပ်နေပြီးမည်ဆိုပါက ယခုထက် မက ပျက်စီးပျောက်ဆုံးသွားနိုင်သဖြင့် နိုင်ငံတော်အတွက် ကြီးမားသော ဆုံးရှုံး မှုတစ်ရပ်ဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီး ဆယ်ယူရရှိ ရေးကိစ္စကို နိုင်ငံတော်၏ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်စုဆောင်းရေးကဏ္ဍတွင် အရေး ကြီးသောလုပ်ငန်းစဉ်တစ်ရပ်အဖြစ် သတ် မှတ်ပြီးဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်ဟု တင် ပြတိုက်တွန်းလိုကြောင်းဟူ၍ သူကပြော သွားပါသည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လွှတ် တော်တွင် သူက-

(က) ဒေါပုံမြစ်တွင် နစ်မြုပ်လျက် ရှိနေသော ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော် ကြီးအား ပြည်ပနိုင်ငံကုမ္ပဏီမှ ကူညီ ဆယ်ယူပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းသည့် ကိစ္စမှာ ဟုတ်မှန်ပါသလား။ မည်သည့် နိုင်ငံမှ မည်သည့်အဖွဲ့အစည်းက မည်ကဲ့ သို့ကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုပါသည်။

(ခ) အဆိုပါ ပြည်ပနိုင်ငံမှ ကူညီ ဆယ်ယူခွင့်ကို ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနမှ ခွင့်မပြုသေးပါသဖြင့် ဆယ်စုနှစ်များစွာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသည့်ကိစ္စသည် ဟုတ်မှန် ပါသလား။ ဟုတ်မှန်သည်ဆိုပါက အဆို ပါကူညီမည့်နိုင်ငံအား ကူညီခွင့် မပြုရ သေးသည့် အကြောင်းများကို သိရှိလိုပါ သည်။

(ဂ) ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကို ဆယ်ယူရေးကိစ္စရပ်တွင် တွေ့ကြုံနေ ရသည့် အခက်အခဲအလုံးစုံကို သိရှိလိုပါ

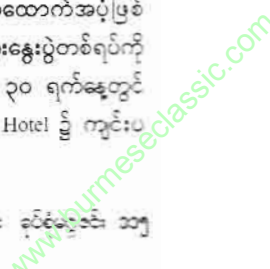
သည်။ ခေါင်းလောင်းတော်ကို အပြီး အပိုင်ဆယ်ယူရရှိရန် လျာထားသတ် မှတ်ထားသော အချိန်ကာလရှိမည်ဆိုပါ က သိရှိလိုပါသည် ဟူ၍ မေးခဲ့၏။

ဦးလှမောင်(ခ)နိုင် လှမောင်၏ ပြည်သူ့လွှတ်တော်မှ ကြယ်ပွင့်ပြုမေးခွန်း ကို ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ ဒုတိယဝန် ကြီးအနေဖြင့် စာရေးသူက လွှတ်တော် တွင် သွားရောက်ရှင်းလင်းဖြေကြားခဲ့ရ ပါသည်။

ဒေါပုံမြစ်တွင် နစ်မြုပ်လျက်ရှိ သော ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး အား ပြည်ပနိုင်ငံကုမ္ပဏီမှ ကူညီဆယ် ယူပေးမည်ဟုကမ်းလှမ်းသည်မှာ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စင်ကာပူနိုင်ငံမှ SD Mark International LLP ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ ကျွမ်းကျင်သည့်ပညာရှင်များ၊ သင်္ဘော များငှားရမ်းမှု အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀ သန်း ကုန်ကျခံကာ ရှာဖွေဆယ်ယူမည် ဟု စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်းမှ တစ်ဆင့် ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနသို့ ကမ်းလှမ်း လာပါကြောင်း။

ထို့ပြင် ၉-၃-၂၀၁၂ ရက်နေ့တွင် မွန်ပြည်နယ်၊ မဲဆန္ဒနယ်အမှတ် ၅၊ အမျိုးသားလွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် နိုင်ထွန်းအုံမှ ရှေးခေတ် မွန်လူမျိုးတို့၏ လက်ရာဖြစ်သော ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်း တော်ကြီး ဆယ်ယူရန်အစီအစဉ် ရှိ/မရှိ ကြယ်ပွင့်ပြုမေးခွန်းမေးမြန်းစဉ်ကလည်း ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနအနေဖြင့် ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရန်အတွက် ကမ်းလှမ်းလာသောကုမ္ပဏီရှိသော်လည်း နည်းပညာ၊ အတတ်ပညာ၊ ပညာရှင် အား၊ ငွေအင်အား၊ လိုအပ်သော ခေတ်မီ ကိရိယာများ ပြည့်စုံမှုသာ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်မည်ဖြစ်သည်ဟု ဖြေ ကြားခဲ့ပါကြောင်း။

ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရန်အတွက် လိုအပ်သောအချက် အလက်နည်းပညာအထောက်အပံ့ဖြစ် စေမည့် အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲတစ်ရပ်ကို ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ Chatrium Hotel ၌ ကွင်းပ

ခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲသို့ သမိုင်းပညာရှင်များ၊ ရေကြောင်းဆိုင်ရာပညာရှင်များ၊ ဆယ်ယူမှုနည်းပညာဆိုင်ရာ ပညာရှင်များနှင့် ကျွမ်းကျင်သူများမှ စာတမ်း ၁၁ စောင် ဖတ်ကြားခဲ့ရာ လိုအပ်မည့် နည်းပညာ၊ ရေကြောင်းပြောင်းလဲမှုနှင့် နန်းမြေတင်မှုအခြေအနေများ၊ တူးဖော်သည့်စီမံကိန်းတွင် အခြားလူမှုစီးပွားရေးအတွက် ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် လိုအပ်ပုံများကို အကြံပြုဆွေးနွေးခဲ့ကြပါကြောင်း။

ထိုအလုပ်ရုံ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ခေါင်းလောင်းကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် ဖြစ်နေသည့် အချက်များကို ထောက်ပြသွားသည်များရှိသကဲ့သို့ မြန်မာ့သမိုင်းဆိုင်ရာ ကျောက်စာ အထောက်အထားတို့ဖြင့် တင်ပြသွားမှုများလည်း ရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် နှစ် ၄၀၀ ကျော် အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့သည်ဖြစ်သဖြင့် ဒီရေကြောင့် ရေစီးဆင်းမှုနှင့်သဲနန်းပိုချမှုများဖြင့် မြေအောက်သို့ရောက်ရှိမှုများလည်း ရှိနိုင်ကြောင်းကို တွက်ချက်တင်ပြခဲ့ပါကြောင်း၊ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီးအား ဤအတိုင်း ထားရန် မဟုတ်ဘဲ၊ ကျို၍ အမြောက်ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သဖြင့် ငဇင်ကာက အပိုင်းအစအဖြစ် ဖျက်ဆီးသယ်ယူခဲ့ခြင်းမျိုးလည်း ရှိနိုင်ကြောင်း၊ ရေကြောင်း ပြောင်းလဲနိုင်မှု မြစ်ဝတွင် လမ်းကြောင်းရှုပ်ထွေးမှုကို ရှိနိုင်ပါသဖြင့် ပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီးဌာန၏ သဘောထားလည်း ရယူသင့်ပါကြောင်း။

နိုင်လှမောင် တင်ပြမေးသွားသကဲ့သို့ ပြည်ပနိုင်ငံကုမ္ပဏီမှ ကူညီဆယ်ယူပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းသည့်ကိစ္စမှာ ဟုတ်မှန်ပါသည်။ သို့သော် ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနမှ ခွင့်မပြုသေးဆိုသည်မှာ မမှန်ပါ။ ပြည်ပမှ ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် ကမ်းလှမ်းလာသောကုမ္ပဏီမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံမှ SD Mark International LLP ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က မိတ်ဆက်အနေဖြင့် အထွေအကြံကိုသာ တင်ပြနိုင်ပြီး ငွေကြေးခိုင်ခိုင်မာမာရှိသည့် အထောက်အထား၊ သုတေသနပြုစောင့်ရှောက်မှု

အထောက်အထား၊ အဆိုပါကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားဆောင်ရွက်ခဲ့မှုမှတ်တမ်း အထောက်အထား စသည်တို့ကို ပြည့်စုံခိုင်လုံစွာ တင်ပြနိုင်မှုမရှိ၍ ကူညီခွင့်ပြုနိုင်ရေးအတွက် ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုတည်းအနေဖြင့် ထောက်ခံခွင့်ပြုပေးနိုင်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ဆယ်ယူရေးကိစ္စတွင် တွေ့ကြုံနေရသည့်အခက်အခဲများမှာ ခေတ်မီနည်းပညာပစ္စည်း အပြည့်အဝမသုံးစွဲနိုင်ခြင်း၊ ကုန်ကျစရိတ်ကြီးမားမှုကြောင့် ပညာရပ်နယ်ပယ်အသီးသီးမှ ပညာရှင်များ ပံ့ပိုးပါဝင်မှုအားနည်းခြင်း၊ လောကီလောကုတ္တရာ ယုံကြည်မှု အစွဲအလမ်းများရှိနေကြခြင်း၊ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ရေတွင်နစ်မြုပ်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ခန့်အကြာ ရေကြောင်းပြောင်းလဲမှု၊ နန်းမြေပိုချမှု၊ ပထဝီအနေအထားပြောင်းလဲမှု၊ ငလျင်နှင့် မိုးလေဝသအန္တရာယ်များ ပေါ်ပေါက်မှု၊ မြို့ပြဧရိယာချဲ့ထွင်မှု၊ လူနေမှုသိပ်သည်းခြင်း စသည့် အခက်အခဲများ ရှိနေ၍ ဆယ်ယူရန် လျာထားသတ်မှတ်ထားသော အချိန်ကာလ မရှိသေးပါကြောင်း ပြန်လည် ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။

ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရေးအတွက် ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်မှ နိုင်ငံတော်သမ္မတရုံးသို့ တင်ပြခဲ့ရာ ၂၉-၄-၂၀၁၃ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတရုံးမှ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၏ သဘောထားတောင်းခံခဲ့ပါသည်။ သီးခြားသဘောထား ပြန်ကြားရန်မရှိပါကြောင်းနှင့် အစိုးရအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်း လမ်းညွှန်အဖြစ် ခွင့်ပြုပါက ဆရာတော်နှင့်အဖွဲ့သည် ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး နစ်မြုပ်ရာ ဒေသပိုင်ဖြစ်သည့် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး အစိုးရအဖွဲ့သို့ တင်ပြဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်းဟု ဖြေကြားခဲ့သည်ကို ရှင်းတမ်းထုတ်လိုက်ရပါသည်။ ■

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်၊

မြန်မာ့ ရေး

အမှတ် ၁၃၃
၄၀ လမ်း
ကုန်သည်လမ်းနဲ့
မဟာပန္နလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၃၉၈၂၂၀
၀၉၅၁၃၃၀၄၀

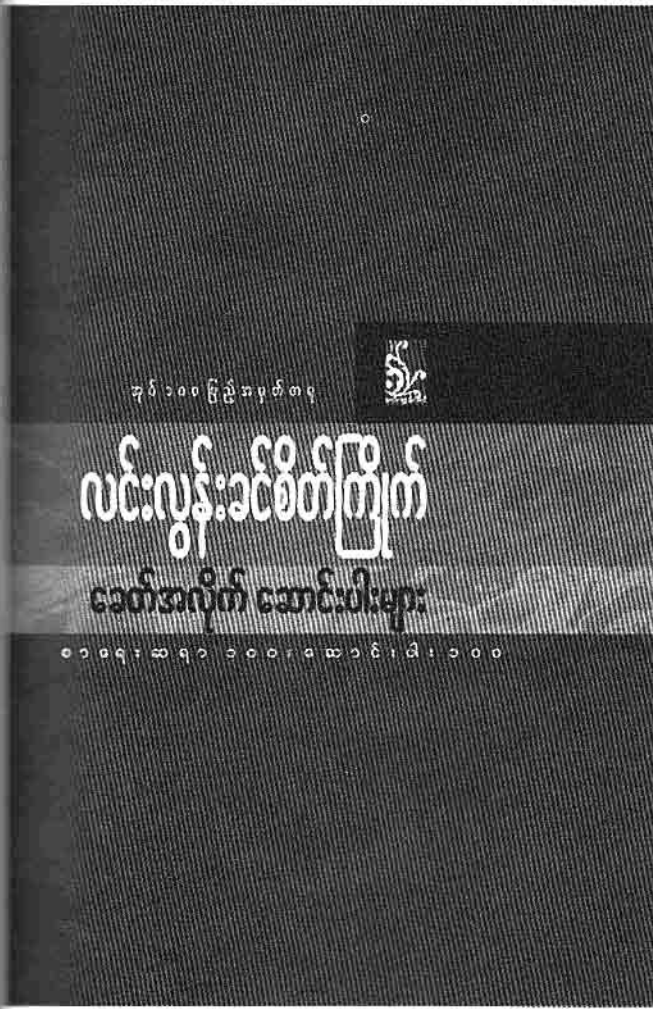
www.burmeseclassic.com

ခုတ် ၁၀၀၀ ပြည့် အမှတ် ၈၇

လင်းလွန်းခင်စိတ်ကြိုက်

ခေတ်အလိုက် ဆောင်းပါးများ

ဆရာလှတွန်း၊ လူထုဦးလှ၊ ဦးဖိုးကျား၊
သောင်ချစ်မောင် (မြန်အောင်)၊ ငွေမြိုင်... အစရှိသူတို့၏
အမျိုးသားရေးကဏ္ဍ...
ဗိုလ်တကာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)၊ မောင်နေဝင်း၊
နှောင်ကျော်... အစရှိသူတို့၏ ဖောက်လှန့်ရေးကဏ္ဍ...
သောင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဦးနု၊ မောင်ဇေယျာ၊
ကိုသန်း (ကြည့်မြင်တိုင်)... အစရှိသူတို့၏
လွတ်လပ်ရေးကဏ္ဍ...
နတ်မှူး၊ လေးကိုတင်၊ ဖော်သက်ထွေး... အစရှိသူတို့၏
ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီအရေးကဏ္ဍ...
တိုးတက်ရေးအုန်းမြင့်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဟောင်းကျော်စော၊
မောင်ခံသ... အစရှိသူတို့၏
ကျောင်းသားနှင့် နိုင်ငံရေးကဏ္ဍ...
သောင်သန်းထွန်း၊ မန်းဝင်းမောင်... အစရှိသူတို့၏
သမိုင်းထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကဏ္ဍ...
လူထုစိန်ဝင်း၊ ဇော်ဇော်အောင်၊ ကျော်စောမင်း၊
ဒေါက်တာတင်အောင်... အစရှိသူတို့၏
တိုင်းရေးပြည်ရေးကဏ္ဍ...
တိုက်စိုး၊ မောင်ဝဏ္ဏ၊ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်၊
မြသန်းမာင့်... အစရှိသူတို့၏ ဝိပဿနာပညာကဏ္ဍ...
မောင်စူးစမ်းဦးဘုန်း (စာတု)၊ မန္တလေး... အစရှိသူတို့၏
ဒဿနအတွေးကဏ္ဍ...
စသည့် ကဏ္ဍအသီးသီးအလိုက် အကြောင်းအရာများ
ပါဝင်ပါသည်။

အနိမ့် - ၈၀၀၀ ကျပ်

ထွက်ပြီ

ဖြန့်ချိရေးလင်းလွန်းခင်စာပေ
အမှတ် ၄၉၊ ပထမထပ် (၁)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁- ၂၉၃ ၄၀၁ ၊ ၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀ ၊ ၀၉- ၄၂၁၇ ၁၉ ၇၁၂

ချစ်ရတဲ့	ဘုရားရှိခိုးတိုင်း
ခေတ်...	ငါ့ ချစ်ရသူ
ဒီစာကို	နှင်တစ်ယောက်
ငါ ရေးနေချိန်မှာ	လူသူမနိုးတဲ့
နှင်ကတော့ ငါတို့မြို့နဲ့	တောတောင်ဝန်းကျင်မှာ
မိုင်အောက်လေးတဲ့	ဘေးမသိရန်မခ ရှိပါစေ။
ရှမ်းမြို့ငယ်လေးအနီးက	နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
ရွှေကျင်တဲ့	အိပ်စက်အနားယူခွင့်ရပါစေ။
ချောင်းကလေးနံဘေး	လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများလည်း
ကွက်လပ်တစ်ခုမှာ	အဆင်ပြေ
နှင့်ရဲ့ လုပ်ဖော်	အောင်မြင်ပါစေလို့
ကိုင်ဖက်တွေနဲ့အတူ	တတွတ်တွတ်
တံငယ်လေးတိုးပြီး	ဆုတောင်းရတာ အမောပါ။
နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်	ဖြစ်နိုင်ရင် ခုလိုအချိန်မှာ
အိပ်မောကျနေရောပေါ့။	ငါ့နံဘေးနားမှာ နှင်ကို
ဒါမှ မဟုတ်	ရှိနေစေချင်မိတယ်။
နှင် ပြောဖူးသလို	ငါလေ အခု နှင်ကို
ပင်ပန်းလွန်းလေတဲ့	သိပ်စိတ်ပူနေတယ်။
အတွေးတွေနဲ့	ငါတို့
လုံးချာလည်ပြီး	အနာဂတ်အတွက်လည်း
အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့	စိတ်ပူတယ်။
ညတစ်ညလည်း	ဒါပေမဲ့ ဖုန်းဆက်လို့ရတဲ့
ဖြစ်နေနိုင်တာပါပဲနော်။	နေရာရောက်ဖို့
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်	အနည်းဆုံး
ငါကတော့	သုံးနာရီကြာအောင်
မနက်မိုးလင်းလို့	လမ်းလျှောက်ရတဲ့
ဘုရားရှိခိုးတိုင်း၊	နှင်တို့ အလုပ်နေရာကြောင့်
ညအိပ်ရာ ဝင်ခါနီး	ခုလိုချိန်မှာ
	ငါ့ စိတ်ဖြေစရာဆိုလို့

အနုပညာရှင် ဦးကျော်စွာ ရေးဆွဲ

စာရေးဖို့ပဲ ရှိတာမို့ စာရေးနေ
မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း စိတ်
မပြေပါဘူး ဇော်ရယ်၊ ငါ
လေ...။

ရေးလက်စ စာကြောင်း
၌ ရှေ့ဆက်မရစွာဖြင့် ကျွန်မ
ကိုယ်ထားသည့် ဘောလံပင်
ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချထား
လိုက်ရပါသည်။ သက်ပြင်း
အထပ်ထပ် ရှိုက်ငင်မိလျက်
က ရင်ဘတ်ထဲမှာ အသည်း
နှလုံးတစ်ခုလုံး ရေနစ်ခံရ
သလို အသက်ရှူမစွာ မွန်း
ကျပ်လျက်ရှိနေသည်။

ဇော် ငါလေ...။

စာရေးစားပွဲပေါ် တံ
တောင်ဆစ် နှစ်ဖက်ထောက်
ရင်း မျက်နှာကို လက်ဖဝါး
တွေကြား နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်
မိတယ်။ ထိုအခါ ကျွန်မ
မျက်လုံးထဲမှာ သူငယ်ချင်း
နှယ်၏ ကြေကွဲနာကျင်နေ
သော သနားစဖွယ် မျက်နှာ
ကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။
ပြီးလျှင်...။

သီလားဇော်...ငါ

နေ့လယ်တုန်းက အသုဘ
နာရေးတစ်ခုကို သွားခဲ့ရ
တယ်။ ဘယ်သူ့ နာရေးလို့
နှင့် ထင်သလဲ။

ခွမ်းခနဲ မြေအိုးရိုက်ခွဲ
လိုက်သံသည် ကျွန်မရင်ခွင်
ထဲ ဖက်တွယ်ထားသည့်
သူငယ်ချင်း နှယ်ကိုသာ
မက ကျွန်မ၏ နှလုံးသားအစုံ
ကိုပါ လှိုက်ခနဲ ဆိုတက်နာ
ကျင်သွားစေပါသည်။ နှယ်
ကတော့ ကျွန်မကို တင်းကျပ်
စွာဖက်တွယ်လျက် နင့်နှင့်
သီးသီး ရှိုက်ငင်လျက် ရှိနေ
လေပြီ။

*အံ့မယ်လေး သားကြီး

လပြည့်ည နီးပြီမို့
မကြာခင်၌
လသာ
လာပါလိမ့်မည်
တစ်ခုရှိသည်က
ကျွန်မတို့
မြို့ကလေးသည်
မြင့်မားသော
တောင်တန်းကြီးများ
အလယ်၌
တည်ရှိနေရသည့်
မြို့ငယ်လေးမို့
အခြားသော
မြို့များထက်တော့
လမင်းကြီး
ရောက်လာမည့်
အချိန်ကို
စိတ်ရှည်
လက်ရှည်
တောင့်ဆိုင်းဖို့
လိုအပ်လိမ့်မည်

ရေ။ အမေတို့ ဘယ်လိုဖြေ
ရမှာလဲ လူလေးရဲ့။ ညီလေး၊
ညီမလေးတွေကို ဘွဲ့ရတဲ့
အထိ သားထောက်ပံ့ပေး
သွားပါမယ်ဆို။ အမေ့ကို
မြေးချီ ခိုင်းဦးမှာဆို...'

ကွယ်လွန်သူ သား
အတွက် မြည်တမ်းငိုကြွေး
နေသော မိခင်တစ်ယောက်၏
ရင်ကွဲပက်လက်အသံက
ကြားရသူတိုင်းကို မျက်ရည်
ငွေမိကြရစေပါသည်။ မြေ
ကျင်းထဲရောက်နေပြီဖြစ်သော
သစ်သားခေါင်းတလားထဲ
မှာတော့ နှယ်၏ ချစ်သူ
မောင်မောင်သည် လောက

ကြီးကို ကျောခိုင်းလျက် ငြိမ်
သက်စွာ အိပ်မောကျလျက်
ရှိနေပါသည်။ *တရားနဲ့ ဖြေ
ပါ နှယ်ရယ်* ဟု သူငယ်
ချင်းကို ဖြေသိမ့်ဖို့ရာ မဆို
ထားနှင့်။ ကာယကံရှင်တွေ
ထက်စာလျှင် ပိုတည်ငြိမ်ရင့်
ကျက်သည့်နေရာ၌ ရှိနေရ
မည့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်သည်
ပင် မောင်မောင်၏ အပြီးတိုင်
ခွဲခွာခြင်းအတွက် မသိစိတ်မှ
လက်ခံဖို့ရာပင် ခုထိ နားချရ
ခက်နေဆဲဖြစ်သည်။ တကယ်
ဆို မောင်မောင်အသက်က
ယခုမှ နှစ်ဆယ့်ရှစ်။ ဇော်တို့
ကျွန်မတို့ နှယ်တို့နှင့်မှ ရွယ်
တူ မောင်မောင်ဟာ လောက
ကြီးထဲမှ ခုလို စောစီးစွာ
ထွက်ခွာသွားသင့်သေးသည့်
အရွယ် မဟုတ်။ သာမန်
ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်သည့်
လူငယ်တစ်ယောက်သာ ဆို
လျှင်ပေါ့လေ။ ခုတော့ဖြင့်...
နှယ်၏ချစ်သူ၊ ကျွန်မတို့၏
ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း
မောင်မောင်သည် သူ ချစ်ပါ
သည်ဆိုသော ချစ်သူ၊ သူ
တွယ်တာပါသည်ဆိုသော
မိသားစုနှင့်အတူ ကျွန်မတို့
သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ အပြီး
အပိုင် စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

*ဒီလိုမှန်းသိရင် သူ့ကို
ငါ ရွှေတောဘက် လုံးဝ ပေး
မသွားခဲ့ပါဘူး...စမ်းရေရယ်။
သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော
ငါ ရအောင်တားခဲ့မှာပါ။
ခုတော့...'

*အေးပါ... သူငယ်
ချင်းရယ်။ ငါသိပါတယ်...'

ဗလုံးဗထွေး ရှိုက်ငင်ယူ
ကျုံးမရစကားနှင့် နှယ်ကို
ခပ်တင်းတင်းဖက်ရင်းမှ ကျွန်မ
နှုတ်ဖျား၌လည်း ဖြေသိမ့်

စရာ စကားလုံးတွေ ရှားထင်
လျက် ရှိနေခဲ့သည်။

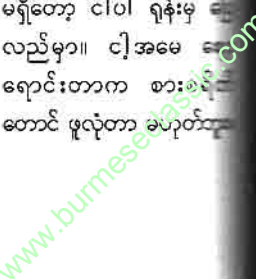
*အမေတို့မှာသာ ပြည့်
ခဲ့ရင် ငါ့သားကြီး ဒီလို ခယ်
ပန်းရဘူး။ ဒီလို ငယ်ထံ
ရွယ်ရွယ်နဲ့ မဆုံးရပါဘူး
သားရယ်။ သားတို့ကို ပြည့်
ပြည့်စုံစုံထားနိုင်ခဲ့တာ အ
အပြစ်ပါ။ အမေချိုယွင်းချစ်
ပါ...'

*အို... တရားနဲ့ ဖြေ
ပေါ့ ဒေါ်မြိုင်ရယ်။ သူ့ထက်
က ဒီလောက်ပဲ ပါလာလို့ပါ။
ဘယ်နေရာသွားသွား ဖြစ်
ရှိရင် ဖြစ်ရမှာပါပဲ။ ဒေါ်မြိုင်
ကိုယ်ဒေါ်မြိုင် မညှဉ်းဆဲ
နဲ့...'

အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေ
အမျိုးသမီးကြီးက ထွေးထွေး
နှစ်သိမ့်ပေမဲ့ မောင်မောင်
ဒေါ်မြိုင်ကဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲ
ထုထုပြီး ဖြေဆည်ရာခဲ့ရ
သာ။

*ဘယ်နေရာသွားသွား
ဖြစ်ဖို့ရှိရင် ဖြစ်မှာပါပဲဆို
သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွန်
တို့သာ ပြေလည်ခဲ့ရင် ကွန်
သားလည်း ဒီလို ငှက်ဆွေ
ပေါ်တဲ့ ရွှေတောလိုမျိုးဘယ်
သက်စွန့်ဆဲဖျားသွားရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း
လွှတ်ဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး
ခုတော့...ကျွန်မသားလေး
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရေထဲ
နှစ်ခဲ့ရရှာပြီ။ အမေ့ကို နှစ်
လွှတ်ပါ သားရယ်... အ
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ...'

ကျွန်မကတော့ 'ငွေ
ရမှာဟာ။ အိမ်မှာလည်း အ
မရှိတော့ ငါ့ပါ ရုန်းမှ
လည်မှာ။ ငါ့အမေ
ရောင်းတာက စားစဖို့
တောင် ဖူလုံတာ မဟုတ်ဘူး

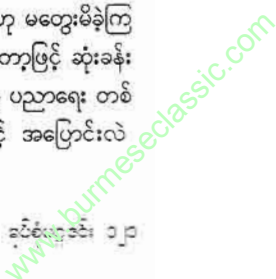

လောလောဆယ် ကျောက်
 သူ့အလုပ်ကလည်း
 ကျောက်ချေးမကောင်းက
 နည်းက ရပ်ထားရတော့
 မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတယ်။
 သူ့လေးလာအပ်လို့ သွေးရတဲ့
 ကျောက်ဆိုတာကလည်း သူ
 မှားကလည်း သူတို့ကျောက်
 သွေးရောင်းထွက်တော့မှ ငါ့ကို
 အော်ခရင်းပေးနိုင်မှာ။ သူတို့
 ကျောက်က ဘယ်တော့မှ
 ဆင်းထွက်မှာလဲ။ ငါတို့ဆီ
 ကျောက်တွေကို သူများ
 ဆွဲက ပြန်ဝယ်လာကြမှ
 ခု။ အဲဒီလို ပြန်ဝယ်လာဖို့
 ခုတို့က တစ်နှစ်စောင့်ရ
 လား။ နှစ်နှစ်စောင့်ရမှာ
 ခု။ ဘယ်လောက်စောင့်ရ
 ခုမှာလဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ငါနဲ့
 အမေ၊ ငါ့ညီအစ်ကို မောင်
 မောင်က ထမင်း မစားလို့မှ
 ခုတာ။ အဝတ် မဝတ်လို့မှ
 ခုတာ။ သာရေးနာရေးတွေ
 သွေးဆဲ ဆိုင်းထားလို့မှ မရ
 ခု။ ပြီးတော့ နင်နဲ့ ပြည့်စော်
 ခုနဲ့ ငါနဲ့ နယ်ရဲ့ ရည်းစား
 ဆက်တမ်းကလည်း နည်း
 တော့တာမှ မဟုတ်တာ။
 နည်းနဲ့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက
 ဆည်းတယ်ဆိုပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်
 ခုတော့ ငါတို့ဆိုတာ လက်
 အသင့်နေပြီလေ... ဟု မချီ
 ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သွား
 ခုနဲ့ မောင်မောင်မျက်နှာ
 ခု အါခါသတ်ရနေမိသည်။
 ဝန်ခံခဲ့သည့် သုံးလခန့်
 မောင်မောင်သည် နာမည်
 ခြင်း ရွှေတောဒေသသို့ မျှော်
 ဆင်အိပ်မက်တွေ တစ်သိကြီး
 နှင့် တက်ကြွစွာ ထွက်ခွာ
 သွားခဲ့သည်။ မောင်မောင်နှင့်
 မောင် မတူပေမဲ့ ဇော်သည်
 နည်း ဒီလိုအိပ်မက်တွေနှင့်

မျှော်လင့်ချက်ရှိရာ ထွက်ခွာ
 သွားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်
 ယောက် အသီးသီး ထွက်ခွာ
 သွားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ဆီ
 က လူငယ်တွေ အဲဒီလိုပဲ
 အသီးသီးထွက်ခွာသွားခဲ့
 ကြပါသည်။
 မျှော်လင့်ချက်ဆိုသည်
 မှာ လမ်းလျှောက်နေသည့်
 အိပ်မက်ကလေး...တဲ့။
 သူတို့အားလုံးသည်
 သူတို့ မျှော်လင့်ရာ ပန်းတိုင်
 များရှိရာဆီသို့ မျက်နှာမူလျက်
 လမ်းလျှောက်ထွက်ခွာသွား
 ခဲ့ကြတာဖြစ်လေသည်။
 တချို့က မြို့လေး၏ တောင်
 ဘက်အရပ်မှာ၊ အချို့က
 မြောက်ဘက် အရပ်မှာ၊ အချို့
 အရှေ့အရပ်မှာ...။ တချို့
 က...။ ထိုအရပ်မျက်နှာများ
 စွာဆီ အသီးသီး ထွက်ခွာ
 သွားကြသူတို့၏ နောက်မှာ
 အမေတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
 သည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ
 တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။
 ချစ်သူတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
 သည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်း
 အသင်းတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါ
 သည်။ ထွက်ခွာသွားသူတို့၏
 မျှော်လင့်ချက်များ အိမ်အထိ
 ပြန်ပါလာမည့် အချိန် ကို
 မိသားစုတစ်တွေ စောင့်မျှော်
 ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ချစ်သူတွေ
 စောင့်မျှော် လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့
 ကြရပါသည်။ မလွဲသာ၍
 တော်ရာခရီးနှင့်ရ သူတို့တွေ
 လည်း လွမ်းကြရှာမည်သာ။
 ဒီဘက်နှစ်တွေ နောက်ပိုင်း
 မြို့ကလေး၏ သာရေးနာရေး
 နှင့် ကထိန်ပွဲတွေမှာ လူငယ်
 တွေ မစုံကြတော့တာ ကျွန်မ
 တို့တွေသိနေသလို အကြောင်း
 ကြောင်းတွေကြောင့် ပြန်မ

လာနိုင်ရှာသူတွေလည်း ခံစား
 လွမ်းမိနေကြမှာ သေချာပါ
 သည်။
 လမ်းထိပ်ကင်းတဲမှ
 အဘမိုးက ပြောသည်။
 ကျီးစောင့်ကြက်နှင့်
 သက်ကြီးရွယ်အို၊ ကျောင်း
 နေနေတဲ့ ကလေးအရွယ်နဲ့
 မိန်းကလေးတွေပဲ ကျန်တော့
 တယ်...တဲ့။
 နောက်တစ်ခုက ကျွန်မ
 တို့ဆီမှာ ခုနောက်ပိုင်း ခိုတွေ
 သိပ်များလာနေသည်။ ကြား
 ရပါများသဖြင့် ခိုညည်းသံ
 များနှင့်ပါ ယဉ်ပါးလာသလို
 ဖြစ်နေမိ၏။ ရှေးမိနောက်မိ
 လူကြီးသူမတွေက 'ဟိုတုန်း
 က တိုမြို့မှာ ခိုတွေ မရှိ
 သလောက်ပဲ။ ခု ဒီဘက်နှစ်
 တွေနောက်ပိုင်းမှ ပိုပိုများ
 လာတာ'ဟု ဆိုသည်။ တစ်
 ယောက်ကဖြင့် ထိုအဖြစ်ကို
 'ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာလို့ နေ
 မှာပေါ့'ဟု သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ
 အဖြေထုတ်သည်။ ကျွန်မတို့
 ကတော့ ရှေ့လည်း မဆက်
 နိုင်၊ နောက်လည်း မဆုတ်နိုင်
 သည့် အကျပ်အတည်းကြား
 မှာ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်
 တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ အရေး
 အဖြေရှာကြည့်နေခဲ့ကြပါ
 သည်။
 အဖေတို့ အမေတို့ကို
 အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ သူတို့ခေတ်က နှစ်
 ဖက်လုံး အခြေမခိုင်ဘဲ ယူ
 ကြတယ်ဆိုတာ ငါတို့ခေတ်
 လို ရှားပါးတဲ့ခေတ်မှ မဟုတ်
 တာ။ ဘာပညာမှ တတ်စရာ
 မလိုဘူး။ ဘာအရင်းအနှီး
 တစ်ပြားမှလည်း ရှိစရာ မလို
 ဘူး။ ဒီနေ့ ငါးကျပ်မှ မရှိပေ
 မဲ့ မနက်ဖြန် ပေါက်တူးလေး

ပခုံးပေါ်ထမ်း၊ တွင်းတော
 ဘက် တစ်ပတ်လောက်ပတ်
 ပြီး ခန္ဓာဆေးလိုက်ရင် သူ့ဌေး
 ဖြစ်ရင် ဖြစ်သွားနိုင်တာဆို
 တော့လေ။ ဒါမှမဟုတ် ယူ
 ပြီးရင် မယားက အိတ်ထဲ ငွေ
 နှစ်ရာသုံးရာထည့်၊ ထာလေး
 ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ထာပွဲ
 သွား။ လင်က ခန္ဓာဆေး၊ တွင်း
 သားလုပ်။ သေချာတယ်။
 မချမ်းသာရင်တောင် မွေးလာ
 သမျှ သားသမီးတွေကို
 ထမင်းဝဝ ကျွေးနိုင်တယ်။
 ကျောင်းထားပေးနိုင်တယ်။
 ဒီလို ရှာရလွယ်ခဲ့တော့ ငါတို့
 မျိုးဆက် အလှည့်မှာ ဒီလို
 ကြုံရမယ်လို့ သူတို့ ကြိုတင်
 မတွေးမျှော်ခဲ့ကြတာ အပြစ်
 တင်လိုတော့ မရဘူးပေါ့
 ဟာ...
 ဇော်နှင့် မောင်မောင်
 သည် ဆယ်တန်းကျသည့်နှစ်
 ခွဲ ပြန်မဖြေဘဲ မိဘတွေကို
 ညှာတာကာ ကျောင်းထွက်
 ပြီး ဒေသရိုးရာ ကျောက်
 သွေးပညာတွေ သင်ခဲ့ကြ
 သည်။ နုငယ်ကတော့ ကိုး
 တန်းကတည်းက ကျောင်း
 ထွက်ကာ ကျောက်ဝယ်ပညာ
 သင်ခဲ့တာ။ ကျွန်မတစ်
 ယောက်တည်း ဆယ်တန်း
 အထိ ရှောရှောရှူရှူ နေခဲ့ရ
 တာဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင်
 ဖြင့် ပညာတတ်တစ်ယောက်
 ၏ ပုံမှန်လစာထက် ပိုမျှော်
 လင့်ချက်ရှိသော အခြေအနေ
 တစ်ခုကြောင့် လူကြီးမိဘ
 အများစုက သားသမီးတို့ ရှေ့
 ရေးအတွက် 'ပညာရေးသည်
 နုံပါတတ်'ဟု မတွေးမိခဲ့ကြ
 ချိန်ပေါ့။ ခုတော့ဖြင့် ဆုံးခန်း
 မတိုင်ခဲ့သော ပညာရေး တစ်
 ပိုင်းတစ်စနှင့် အပြောင်းလဲ

ကြီး ပြောင်းလဲသွားသော ခေတ်ကာလအခြေအနေတို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံချိန်မှာ နှစ်ခု အနက် တစ်ခုပစ်ပြီး စွန့်စွန့် စားစား ရွေးချယ်ခဲ့ကြသော ထို ဒိုင်းသည် ကျွန်မတို့တွေ ကို လောကဓံတိုက်ပွဲ၌ လုံခြုံအောင် မကာရံပေးနိုင်တော့ ပြီလေ။ မြို့ကလေးပေါ် ကျ ရောက်လာသော လောကဓံ တိုက်ပွဲ၌ ထို ဒိုင်းဖြင့် ကာရံ ၍ မလုံခြုံတော့သောအခါ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သော အရွယ် တွေဖြစ်သည့် မောင်မောင်နှင့် ဇော်... မောင်မောင်တို့ ဇော် တို့တစ်တွေသည် ရေကြည် ရာ မြက်နုရာအရပ်တွေဆီ ပြောင်းရွှေ့ရင်ဆိုင်ကြရတော့ သည်။ တချို့တွေက တိုက်ပွဲ မှ ခေါင်းမောရင်ကော့ကာ ပြန် လာနိုင်ခဲ့ကြပြီး တချို့တွေကျ တော့လည်း...

မောင် မောင် ရေ... ကောင်းရာ သုဂတိလားပါ စေဟယ်။

မောင်မောင် မြေပုံ ကို ကျော့ခိုင်းပြန်လာချိန်မှာ ပြီး ခဲ့သည့်လပိုင်းကမှ ကျွန်မတို့ ပိုခဲ့ရသော အသိမိတ်ဆွေ၏ မြေပုံရှိရာ မျက်စိက လှမ်း ကြည့်မိခဲ့သေးသည်။ တစ် အိမ်တည်းမှ ညီအစ်ကို သုံး ယောက်သွားခဲ့ကြရာမှ တစ် ယောက်က ထိုလုပ်ငန်းခွင် နေရာ၌ပင် ငှက်ဖျားဖြင့် ဆုံး ပါးခဲ့ရပြီး ကျန်နှစ်ယောက် ကို ဆိုင်ကယ်တက္ကစီနောက် ခုံတွေ၌ ကြိုပြုသိုင်းကာ အိမ်တိုင်ရာရောက် တော လမ်းခရီးအတိုင်း အဖော်တွေ က ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်ခေါ်ယူ ခဲ့ရသည်။ ပြန်လာလာချင်း ဆေးရုံတင်ပေမဲ့ တစ်ဦးသာ

အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ လောကကြီး၌ နေမည်ဆို လျှင် အင်မတန်မှ နေပျော်ဆုံး အရွယ်။ တိုင်းပြည်အရေး အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင် ပေးနိုင်ကြသေးသော အရွယ် တွေ။

တတ်သိပညာရှင်ကြီး တွေကတော့ *လူငယ်တွေ ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့တန်ဖိုးအရှိ ဆုံး ရတနာတွေပဲ* တဲ့။ ကြည့် စမ်းပါဦးကွယ် ဒီရတနာတွေ ကို ကျွန်မတို့ နောက်ထပ် ဘယ်လောက် ဆုံးရှုံးခံရဦးမှာ လဲ။ အိမ်နီးချင်းတိုင်းပြည်မှ လူမျိုးတို့၏စကားပုံကို ကျွန်မ သတိရပါသည်။ *သေရမှာ ထက်ဆင်းရဲမှာကို ပိုကြောက် တယ်* တဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းက တော့ ထိုစကားပုံကို ကျွန်မ သဘောမမျှစွာ ပြုံးထေ့မိဖူး ပါသည်။ ခုချိန်ထိလည်း လက်မခံနိုင်ပါ။ သို့ပေမဲ့... ခုနေခါမှာ ကျွန်မ မပြုံးဖြစ် တော့ပါ။ ဆင်းရဲမည်ကို ကျွန်မ ကြောက်ပါသလား။ ဟင့်အင်း...သေခြင်းတရား ထက် ပိုရလောက် အောင်ဖြင့် ကျွန်မ အစွန်း မရောက်ဘူး ထင်သည်။ မောင်မောင်ကော ကြောက်သလား။ ဇော်... ကော ကြောက်ပါသလား။ မောင်မောင်တို့ ဇော်တို့ ကြောက်ကြပါသလား။ လူ သားတစ်ယောက်ရယ်ဟု ဖြစ် တည်လာရသည့် အနက် အဓိပ္ပာယ်သည် ငွေရှာဖို့တစ် ခုတည်းကြောင့်ဟု ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူး ပါ။

သို့ပေမဲ့ ခုနေခါမှာဖြင့် ဆင်းရဲလျှင် ဘာမျှလုပ်၍ မရ သည့်အဖြစ်တချို့အကြောင်း

ကို ကျွန်မလည်း တွေးမိ တတ်လာခဲ့ပြီ။ ခါးသီးစွာ လက်ခံရသည့် အခိုက်အတန့် တို့ကို ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ဖူးလာ ခဲ့ပြီ။

တင်းကျပ်နေသော ရင် ထဲ၌ ဝေဒနာတွေ ပြေလျော့ လို ပြေလျော့ငြား ကျွန်မ သည် အခန်းပြတင်းပေါက် ကို ထဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ပြတင်းဝမှ ချက်ချင်း တိုးပွေ တိုက်ခတ်လာသော ဆောင်း ညလေအေးသည် ကျွန်မ၏ အနွေးထည်တွေကို ဖျော်ပိတ်၊ လက်ပိုက်သွားမိစေလောက် အောင် စိမ့်အေးလွန်းလှသည်။ မီးအားမြှင့်စက် မဝယ်နိုင် သေးသဖြင့် ခရမ်းချဉ်သီးသာ သာ လင်းသော ကျွန်မ၏ အခန်းတွင်းရှိ စာကြည့်မီး အလင်းရောင်သည် နဂိုမှောင် နေသော ပြတင်းပေါက်အပြင် ကို ထူးပြီး မလင်းလက်လာ စေပါ။

ကျွန်မသည် ပြတင်း ပေါက်ပေါင်နံဘေး လက်ပိုက် ကာ ခပ်နွဲ့နွဲ့မို့ရပ်လိုက်ပါ သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ အားကိုးမြတ်နိုးစွာ မှီတွယ်ခဲ့ ဖူးသော ဇော်၏ ကြွခိုင်နွေး ထွေးသော ပခုံးတို့ကို သတိရ သည်။

*စိတ်မပူပါနဲ့... စမ်း ရေရယ်။ ငါတို့ အနာဂတ် အတွက် ငါ သွားရမှာပါ။ ငါ လောဘ သိပ်မကြီးပါဘူး။ ငါတို့ အနာဂတ်ထူထောင်ဖို့ အတွက် သင့်တင့်တဲ့ ငွေ အရင်းအနှီးရရင် ငါ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်။ ငါချစ်တဲ့ နင့် ကို ငါ့ဘေးမှာ အမြဲခေါ်ထား ခွင့်ရဖို့ ငါ သွားမှာပါ။ နင်နဲ့

ငါ လက်ထပ်ပြီးရင် ငါ့ဘေး သားသမီးတွေကို လုံခြုံစေ မိမိ ခြားရှိပြီး အမှားအမှန်ကို မဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ ထောင် တွေဖြစ်လာအောင် ပြုမိမိ ထောင်ကြမယ်နော်*

ချစ်သူ၏ တစ်ပြော သော မျှော်လင့်ချက်တွေက တွေးမိသူ ကျွန်မထံပါး တစ် စက်ခိုတွယ်လာသလို ခံစား သည်။ မှေးမှိန်ရာမှ ကျွန်မ ၏ ဦးခေါင်းကို အားတစ် ရင်း မော့လိုက်ပါသည်။ သီနေသည့် နှင်းငွေ့နှုတ် ကြားတွင် ညသည် ကြမ်း ရောင် ပိုးတဝါးမျှကိုပင် မြင် သာနိုင်စွမ်း မရှိစေပါ။ ကြမ်း ရောင်မျှပင် မဖြာနိုင်သော နှင်းတဖွဲ့ညီပီ ကျွန်မမြင် သည်က မှောင်နေသောည သာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ပေမဲ့... ကိစ္စမရှိပါ။

လပြည့်ညနီးပြီမို့ မကြာ ခင်၌ လသာလာပါလိမ့်မည်။ တစ်ခုရှိသည်က ကျွန်မတို့ နှစ် ကလေးသည် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများအလယ် ၌ တည်ရှိနေရသည့် မြို့ငယ် လေးမို့ အခြားသော မြို့နယ် ထက်တော့ လမင်းကြီးရောင် လာမည့်အချိန်ကို စိတ်ချည် လက်ရှည်စောင့်ဆိုင်းဖို့ အပ်လိမ့်မည်။ အဝေးဆုံး တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လှမ်းမြင် နေရသည့် ထိုတောင်တန်း ကြီးများကို လမင်းကြီး ဖြစ် သန်းကျော်လွန်လာချိန်၌ ထိမိ မည်းညိုညိုဖုံးဖုံးအုပ်လွန်း၍ မသွားဖို့ရာသာ ဒီည ကျွန်မ ဆုတောင်းချင်ပါသည်။

ငွေဇင်တောင်း မိုးကုတ်

စာနဒီစာအုပ်တိုက်

စာအုပ်တိုက်မှ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

သီရိဃုဝှော်စင်၊ ဘေရလင်၊ အာဖရိကတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာဖရိကတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်၊ အာရှတိုက်

- တစ်ပိုင်း: ပိတောက်မှ သရဖီသို့
- ကံထွန်းသစ်: အနာဂတ်ကိုထွန်းညှိခြင်းနှင့် သမိုင်းရိုသောနေ့စွဲများ
- ဒေါက်တာအရှင်သာမိန့်: ငါ့မျက်စိကတော့ဘယ်လိုရောက်နှင့် ဘာသာရေးအတွေးအခေါ်အယူများ
- နတ်စည် (ကံထွန်းသစ်): ဘုန်းနှင့်ကံနှင့်လူငယ်တွေ ကာရိုက်တာပြပွဲ
- ယာထက်အောင်: တွေးမိသမျှ၊ ဝေးမိသမျှ၊ ရေးမိသမျှ သူတို့စီက ကျွန်တော့အတွေးအကြံ
- ဓမ္မဇာတိအရှင်ပီရိယ (ဘေရလင်စွန်း): ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကိုပြောင်းလဲစေခဲ့သော သာမဏေနှင့် သံယာဇကျေးဇူး

- ဒဂုန်ဟာရ: ကိုအောင်ဆန်း (ဗိုလ်ချုပ်မာတ်ပုံ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပုံစမ်း၊ ၄၀၀ ခန့်ပါဝင်သည်)
- ဒေါက်တာဂျွန်ပျိုးသိမ်း: ၂၀၁၅ ခုနှစ်အလွန် NLD နှင့် သမ္မတဇာတ်လမ်း

ယခုထွက်ရှိသည့် စာအုပ်များ

- ဖောင်သိမ်: ရုပ်ပွားတော်ကိုးကွယ်မှုနှင့် အကျိုးအာနိသင်များ
- ဝဏ္ဏသီရိ: ချုပ်ချုပ်ခြင်းရာ
- နှစ်ဖက်လှဦးကျော်လွင်: မျက်မှောက်ခေတ်ဘာသာရေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သုံးသပ်ချက်

စာနဒီစာအုပ်တိုက်မှ
ယခုထွက်ရှိသည့် စာအုပ်များ

ဖြန့်ချိရေး-စာနဒီစာအုပ်တိုက်၊ အမှတ်-၉၇၃၊ ပျဉ်းမမြိုင်လမ်း၊ ၃၄ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း-၀၉ ၅၀၇ ၁၁၉၆၊ ၀၉ ၅၀၇ ၁၁၉၇။

BURMESE CLASSIC

ဆောင်းနောင်းခဲ့ပြီ။ ကချင်ပြည်နယ်၏ ချမ်းမြ
ဆောင်းရာသီက နှင်းကြွင်းပင် မကျန်တော့
နှုတ်ဆက်ပြီ။ နွေဦးသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်တော
အရိပ်အယောင်များ မြင်သာစပြ
တစ်ခုသောရက်တွင် မွေးရပ်
သမီး ပြန်ရောက်လာလေ

May
THAN E
2013

BURMESE CLASSIC .COM

နေထိုင်ကျင်လည်ရာ မြို့ပြအား ခေတ္တခဏ နှုတ်ဆက်ရခြင်း၊ နေပျော်ခင်တွယ်ရာအရပ်သို့ ခြေချရခြင်းသည် အချိန်ကာလအားဖြင့် တိုတောင်းလှသည်။ သမီးရသော အခွင့်သည် ရက်အားဖြင့် နည်းလှ၏။ သို့ပေမဲ့ တစ်နေ့ပြန်လည် ခွဲခွာရမည့် အချိန်စက်ဝန်းတစ်ခု နောက်ကျော၌

အခွံအခွာ

စံပယ်ဖြူနု

အမှတ် ၂၉၀၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၄

အိတ် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

ဝတ္ထုရှည် ၈ / ဆုံး

ကပ်ပါမြဲဖြစ်သည်ကို မေ့လျော့ထားမည်ဆိုလျှင်တော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးရသည်မှာ အမှန်ပင်။

ခြံကလေးသည် အေးချမ်းသောမြင်ကွင်းဖြင့် သမီးကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေ၏။ သမီးငယ်စဉ်မှစ၍ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သော အိမ်ငယ်သည် အိုဟောင်းခဲ့ပြီ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်က ရွာများတွင် ဆောက်တတ်သော ခြေတံရှည်အိမ်။ ထရုများမှာ ရေနံသား ဝလျက်။ သွပ်မိုးသည်လည်း သံချေးရောင်လွမ်းလျက်။ သမီးတို့အိမ်သည် အဝေးမှကြည့်လျှင် မှုန်ကုပ်ကုပ်ရုပ်နေသော ကလေးတစ်ယောက်အလား။ ဒီအိမ်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ စိတ်အတွင်း ငြိမ်းချမ်းရခြင်းကတော့ ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုသော အသံမှာ မိုင်ပေါင်းရာချီဖြတ်သန်းလာရသော အဖြစ်ကိုလည်း မေ့လျော့စေခဲ့ပြီတည်း။

သမီးတို့ ခြံထဲတွင်ကား ပန်းပင်များ မရှိသလောက်နည်းခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်ကတော့ နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ဒေစီ စသည်ဖြင့် ပန်းပင်တို့သည် အိမ်ရှေ့တွင် နေရာယူမြဲ။ ထိုပန်းပင်များသည် အမေ့အသက်၊ အမေ့စိတ်တို့ တည်ရာ။ ခုတော့ အမေ မရှိတော့သည့်နောက် ပန်းပင်ဟူ၍ ဂရုတစိုက်ပြုစရာ မလိုသော ငွေပန်းပင်များသာ ရေဘုံပိုင်အနီး၌ ငေါင်စင်းစင်း ကျန်ရစ်နေတော့သည်။

ဪ... ပျဉ်းမပင်လည်း ကျန်ပါသေးသည်။

ခုတော့လည်း
အရာရာ
ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ
အိမ်ပြန်ချိန်၌
အမေ့ကို
မမြင်မတွေ့ရ
တော့ဘူး
ဆိုသည်မှာ
အတွေးနှင့်ပင်
ပြုလဲစဖွယ်
ဒီတစ်နှစ်
အိမ်မပြန်ချင်
မပြန်ဘူးဟုပင်
တွေးခဲ့သေးသည်
သို့သော်
အဖေ
တစ်ယောက်တည်း
ဆိုသော
လွမ်းဆွတ်
စာနာစိတ်က
သမီးကို
အိမ်ပြန်ဖို့ခဲ့ပြီ

အိမ်ခေါင်းရင်းတွင် စိုက်ပျိုးထားသော ပျဉ်းမသည် သမီးနှစ်သက်သော ခရမ်းရောင်ပန်းပွင့်တို့ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်တတ်သည်မို့ ပန်းပင်များ၌ ထည့်သွင်းရေတွက်ရလေမည်လား။ ခြံထဲတွင် အထင်အရှား နေရာယူထားသည်ကတော့ အဖေဖေပင်သီးပင်များသာတည်း။ သရက်၊ တညင်းတို့နှင့်အပြိုင် လဲပွိုပင်များကိုပင် တွေ့နိုင်သေးသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည့် နေ့

တွင်ပင် ခြံ၏ အိုဟောင်းခြင်းကို သမီး မြင်လာရသည်။ ခြံစည်းရိုးသည် ယိုင်နဲ့လျက်။ နွေဦးမို့ သစ်ရွက်များသည် ခြံအနံ့ ကြွေသက်နေ၏။ တစ်လမ်းလုံးပင်ပန်းခဲသည်မို့ အိမ်ရောက်လျှင် နားပါမည်ဟု တွေးခဲ့သော်လည်း ထိုင်မနေနိုင်ပြီ။ ရေမချိုးမီ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဆွဲကာ သစ်ရွက်ကြွေများကို တရွမ်းရွမ်းလှည်းခတ်တော့ အဖေ ကမနေနိုင်။

နားနားနေနေ နေတာမဟုတ်ဘူးကော။ ဒီအရွက်တွေဟာ ကနေ့ညဘက် လေတိုက်ရင် ကြွေဦးမှာပဲ။ မနက်ကျတော့ အဖေ လှည်းမှာပေါ့ဟု ဆိုသည်ကို ရယ်မောငြင်းဆန်ကာ ခြံကိုတော့ တစ်ညနေခင်းအတွင်းမှာပင် လှည်းကျင်းသန်စင်လိုက်သည်။ ခြံကလည်း ကျယ်ဝန်းလှသည် မဟုတ်ဘဲ။

လှည်းကျင်းရသမျှ သစ်ရွက်ကြွေများကို ခြံထောင့်၌ စုပုံကာ နံနက်စောစောမှစီးရုံရန် စိတ်ကူးရသည်။

ရေချိုးရန် ပြင်တော့အုတ်ကန်ငယ်တွင် ရေအပြည့်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အဖေသည် အိုမင်းမစွမ်းသော စကားလုံးကို တော်လှန်လိုသူမို့ ဘုံပိုင်ကရေကို ကိုယ်တိုင်နှိပ်၍ သုံးတတ်သူ။ ခုလည်း သမီးအတွက်ပင် ချိုးရေလောက်အောင် ချန်ခဲ့သေးသည်။ ရေအေးမြဲမြဲကို တစ်ခွက်ချင်းလောင်းချိုးနေစဉ်တွင်တော့ သမီးသည် မြို့ပြ၌ စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းဖြစ်ရသမျှ မြှူမှန်တစ်စ မကျန်တော့သလို

မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် အေးမြသာဆန်းလာခဲ့ပါသည်။

ညဦးသည် ရာသီမပြောင်း အကြွင်းအကျန်ဆောင်ကာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီ။

သမီးတို့ရွာသည် ဓမ္မစစ်မီး မရောက်လေသော ကလေးပင်မို့ ရပ်ရွာကို သိပ်ကိုယ်ထ မီးအလင်းသာ မြင်၍ လင်းလျက်ရှိစဉ် သာသနာ့ဦး ညစာ လက်ဆုံအဖြစ်သည်။ ပြန်လာမည့်ရက် ကြိုတင်အကြောင်းကြားအဖေသည် သမီးအဘွားညစာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဆိုရအောင် စီစဉ်ထားရုံအဖေချက်သော ထမင်းကိုတော့ သမီး ခုမှ စားကြိုရသည်ပင်။

ထမင်းသည် အနည်ငယ် ပျော့၍နေ၏။ ငြားသားဟင်းကား မဆိုစသော ဝန်လျက်။ ဟင်းရည်မှာ ဘာအရသာဟု ပြောမပြန်။ သမီးသည် ထမင်းလုတ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ဝက်တစ်ပွဲထိ ရသည့် မီးဖိုခန်းမြင်ကွင်း ဝေးနေမိသည်။

မီးဖိုခန်းကျဉ်းထဲ လေးကား မီးရောင်မှိုက်အောက်မှာပင် ဖရိုဖရဲ အပြည့်။ ပြာမှန်များသည် မိုပတ်လည်၌ပွရောင်းလျက် လက်နှီးကား မီးဖိုနှင့် မကမ်းတွင် ပုံကျနေမငရုတ်ဆုံတွင် ငရုတ်ဆုံပွေ့ကိုတပ်လျက်သား။ တီတုံးပေါ်တွင်ကား တီတုံးကို ခရမ်းချဉ်သီးကပ်၍ နှင့်အတူ တွေ့ရသည်။

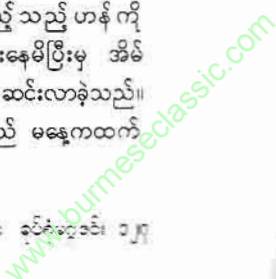

အတိုကတော့ စဉ်းတီတုံး
 အရင့် အရင့် ကတော့
 ထမင်းဟင်းချက်
 ပြီးပြီဆိုလျှင် လက်စ
 မကျန်ရလေအောင်
 သမီး မြင်နေကျ
 မိခင်နဲ့ နှစ်နှစ် လောလော
 နှစ်နှစ်ဆွေအရည်ကတော့
 တစ်ကောင် တစ်မျိုးတစ်
 အဖေတစ်ယောက်
 အိမ်၌ အနေပြရသည်ကို
 ပုံရိပ်မျှပင်။
 သို့သော် ကြမ်းပြင်ပေါ်
 ခြေချစဉ်မှာပင် ခံစားသိ
 သတိရသော သံတရပ်ရုပ်
 အတွေ့သည် မီးဖိုခန်း
 နေရာယူဆဲ။
 ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျိတ်၍ ရှိုက်
 မှာတော့ မကျက်
 အနာတစ်ခုကို
 ဆွဲဆွဲဆွဲဆွဲလှန်ရသလို ရင်၌
 လာသည်။
 အဖေကား စကား
 ပြောပြောနှင့်ပင် သမီးပန်း
 ဟင်းတစ်ဖွန်းပြီး
 ခပ်ထည့်ပေးလျက်။
 အောက်အောက်၌ အဖေမျက်
 အရေအကြောင်း
 ပို၍ပင် မြင်သာနေ
 အဖေသည် ထမင်းကို
 တတ်ချင်း ဝါးလျက်။
 လျှောက် အရသာ
 မသိဟန်။ အရသာ
 မခံစားတတ်တော့
 မျက်နှာမူရာကမူ ပြုံးမြဲ
 ထမင်းပန်းကန်တွင်း
 တစ်ချက် နှစ်ချက်
 အဖေကို သမီး
 အကဲခတ်နေ
 အဖေကား အမေ
 မြန်ရေရှက်ရေ

ရှိလှသူ။ စားကောင်းသောက်
 ဖွယ်ကိုမှ ခုံမင်တတ်သူ။
 အစစအရာရာ ပြုစုလုပ်ကိုင်
 ပေးခဲ့သူ ဇနီးကလည်း တစ်
 သက်တာ ခွဲခွာချန်ထားချိန်၊
 တစ်ဦးတည်းသော ရင်သွေး
 ငယ် သမီးကလည်း အဝေး
 မှာ ရှိချိန်အတွင်း အစိမ်းသက်
 သက်နေရက်များကို မည်သို့
 ရှင်သန်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါသနည်း။
 ဖုန်းပြောချိန်တိုင်းတော့
 သမီး မေးမြန်းသမျှကို
 အဆင်ပြေပါတယ်ဟု ဖြေ
 တတ်မြဲ။ ထမင်းတွေ၊ ဟင်း
 တွေတောင် တော်တော်
 အဆင်ပြေပြေ ချက်တတ်နေ
 ပြီဟု တစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့ဖူး
 သေးသည်။ စားလို့ကောင်း
 လိုက်တာဆိုပဲ။ ပြီးတော့ ခပ်
 သဲ့သဲ့ ရယ်မောလိုက်ပုံ။
 'သမီး စားလေ၊ ဘာလဲ
 စားမကောင်းဘူးလား'
 အဖေ့ အသံ အကြား၌
 သမီး သတိပြန်ဝင်လာရသည်။
 အိမ်ငယ်လေးက ညစာခိုင်း
 သို့ စိတ်နှင့်ကိုယ် ကပ်လျက်
 ပြန်ရောက်လာသည်။
 'ကောင်းပါတယ် အဖေ
 ရဲ့'
 အဖေ ကျေနပ်အောင်
 ထမင်းတစ်လှက်ကို ဝါးစပ်
 ထဲသွက်သွက် ထည့်ရသည်။
 ကမန်းကတန်း ဝါးရသော
 ထမင်းလှတ်မှာ လည်
 ချောင်းတွင် နှင်၍နေသည်။
 ဟင်းရည်တစ်ဖွန်းကို အပြေး
 အလွှား ခပ်သောက်ရသော်
 ထမင်းနှင့် ခြင်းကြောင့်
 မဟုတ်ဘဲ သမီး မျက်ရည်ပဲ

လာခဲ့ပါသည်။
 နံနက်ခင်း၏ ထင်း
 လင်းသော အလင်းရောင်
 သည် အိမ်၏အတွင်းတွင်
 နေရာယူ ထိုးဖောက်လျက်။
 ညက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မော
 ကျခဲ့သည်ရှိ နံနက်ခင်း၌ သမီး
 ရှင်လန်းစွာ နိုးထလာခဲ့သည်။
 လူက နိုးသော်လည်း
 စောင်ပုံထဲက ရုတ်တရက်
 မထွက်နိုင်သေး။ အရင့်အရင့်
 တုန်းကတော့ ဒီလို နံနက်
 ခင်းမျိုးဆိုလျှင် မီးဖိုခန်းထဲက
 လှိုင်းချွတ်ချွတ်စဉ်းသံများ၊
 ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်သံများ
 ကြားရမြဲ။ ဟင်းနုများလည်း
 သမီး ရှိရာ အိပ်ခန်းသို့တိုင်
 ပျံ့လွင့်လာမြဲ။
 အမေက အိပ်ရာစော
 စော ထတတ်သူ။ နံနက် ၅
 နာရီဆိုလျှင် မီးစမွှေးပြီ။
 သမီး နိုးတတ်သော နံနက်
 ၇ နာရီတွင်ကား နံနက်စာ
 သည် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။
 သမီးအတွက် ကော်ဖီတစ်
 ခွက်သည်လည်း အသင့်ဖျော်
 ပြီးသား။ အဖေအတွက်
 လည်း နံနက် ၈ နာရီဆိုလျှင်
 ထမင်းခိုင်း ပြင်ပြီးသားပင်။
 ငယ်စဉ်တုန်းကတော့
 အမေချက်ပြုတ်လျှင် ဘေးမှ
 ကူပေးရတတ်သော်လည်း
 ရန်ကုန်တွင် အလုပ်ဝင်ချိန်၊
 ရွာသို့ ခေတ္တခဏသာ ပြန်လာ
 ရချိန်တွင် အမေသည် သမီး
 ကို ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ခွင့်မပေး
 တော့ပေ။ နားရက်ရသည့်
 အခိုက် အပြည့်အဝ နားစေချင်
 ရှာသည်။ အနီး၌ သမီး
 တွတ်တီးတွတ်တာ လုပ်ရုံမျှ
 ဖြင့် အမေက ကျေနပ်သူပင်။
 ခုတော့လည်း အရာရာ

ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။ အိမ်ပြန်ချိန်
 ၌ အမေကို မမြင်မတွေ့ရ
 တော့ဘူးဆိုသည်မှာ အတွေး
 နှင့်ပင် ပြုလဲစဖွယ်။ ဒီတစ်
 နှစ် အိမ်ပြန်ချင် မပြန်ဘူး
 ဟုပင် တွေးခဲ့သေးသည်။
 သို့သော် အဖေတစ်ယောက်
 တည်းဆိုသော လွမ်းဆွတ်
 စာနာစိတ်က သမီးကို အိမ်ပြန်
 ပို့ခဲ့ပြီ။ စောင်ပုံထဲက ထထိုင်
 တော့မှပင် မီးဖိုခန်းမှ အသံ
 ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်ကို ကြား
 တော့သည်။ ရေဒီယိုသံသည်
 လည်း မီးဖိုခန်းဘက်မှ မှန်မှန်
 ပေါ်ထွက်လျက်။ အဖေသည်
 အမေလိုပင် သမီးကို နံနက်
 စာ ပြင်ပေးတော့မည်လား။
 မီးဖိုခန်းဘက် သို့
 ရောက်လျှင်တော့ အဖေတစ်
 ယောက် တကယ်ပင် တကုပ်
 ကုပ် အလုပ်များနေရှာသည်
 ကို တွေ့ရလေသည်။
 'အေး သမီးရေ နို့ပြီ
 လား၊ ဒီမှာ ကော်ဖီဖျော်ထား
 ပြီ။ အခု ထမင်းကြော်မလို့
 ပဲ၊ မျက်နှာသစ်ပြီးရင် စားကြ
 တာပဲ'
 'အဖေကလည်း ထားခဲ့
 ပါ။ သမီး လုပ်မှာပေါ့'
 အဖေသည် မီးဖိုခင်းရန်
 ပြင်သောသမီးကို လက်
 တကာကာနှင့် မျက်နှာသစ်
 ရန်သာ ဆိုနေသည်။ မီးဖိုရေ
 ကမူ မခွာ။ မီးခိုးများ တလူ
 လူလွင့်နေသော မီးဖိုခန်းသည်
 မှန်မှိုင်းလျက်။ မီးဖိုပေါ်က
 ဒယ်အိုး၌ ဆီသည် ပူလျက်
 ရှိပြီ။ ဆီပူသို့ အဖေ ကြက်
 သွန်ထည့်လိုက်ဟန်။ ထမင်း
 ကြမ်းထည့်သည့် ဟန်ကို
 သမီး ငေးနေမိပြီးမှ အိမ်
 အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။
 ခြံသည် မနေကထက်

တော့ ရှင်းလင်း၍ နေသည်။ သို့သော်လည်း ညက လေ အနည်းငယ်တိုက်ခဲ့သေးသည် မို့ သစ်ရွက်တို့ ဟိုဟိုသည် သည် ကြွေသက်လျက်။ တံမြက်စည်းကိုင်ကာ ခဏမျှ ရှင်းလင်းပြီးမှ မျက်နှာသစ်ရ သည်။ ရေဘုံပိုင်အနီးက ရေ ချိုးခုံပေါ်တွင် သမီးအတွက် ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာအသစ်၊ သွားတိုက်ဆေးအသစ်များ။ အဖေကတော့ ခုထိ ကာဘော် လစ်ဆပ်ပြာသုံးဆဲ။

ဒုတိယမြောက် စားရ သော အဖေ့လက်ရာသည် သမီး၏ စိတ်ကို လှုပ်ခတ် စေဆဲ။ ထမင်းကြော်သည် ဆား မဆိုသလောက် ငန် လျက်။ ကော်ဖီကမူ အခါး ပေါ့ပေါ့။ ဒီနံနက်ခင်းတော့ အဖေ့စားသောက်ဟန်ကို စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာ ပေးနှင့် မငေး။ မငေးမိ။ မနေ့ ညကထက်တော့ သမီး နေ သားကျခဲ့ပြီ။

နံနက်စာ စားသောက် ပြီးပြီဆိုသည်နှင့် အဖေက ဟင်းချက်ရန် ပြင်တော့သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သမီး မနေ သာပြီ။ အတန်တန် ပြောမရ သည့်အဆုံးတွင်မှ အဖေသည် မီးဖိုခန်းက ခွာ၏။ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တကာ ပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင် ရေဒီယိုနှင့် ငြိမ့်နေ တော့သည်။

ဒါကမှ အဖေ့ဟန် အစစ်။ အမေရှိစဉ်ကတော့ အဖေသည် အိမ်ပေါ်သို့ ရှေ့ ထင်းသယ်ယူပေးသည်မှ အပ ချက်ရေးပြုတ်ရေး၌ ဝင် ပါသည် မဟုတ်။ ဒီအထဲ ဟို ဟင်းမစား၊ ဒီဟင်းမစားဟု ပင် ကြေးများလိုက်သေး

ဇာတိရပ်ရွာ၌
သက်ကြီးရွယ်ကြီး
အမိအဖတို့ကို
နောက်ဆံ
တင်းလျက်
ချန်ရစ်ခြင်းသည်
တမြည့်မြည့်
နာကျင်ရသော
ဒဏ်ရာ
တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း
သမီး
ကောင်းစွာသိခဲ့ပြီ
သို့သော်
ထိုဒဏ်ရာသည်
လွှဲရှောင်
ရနိုင်သော
ဒဏ်ရာလည်း
မဟုတ်
တမြည့်မြည့်
နာလျက်က
တွယ်ဖက်ရသည့်
ဒဏ်ရာ

သည်။ အမေကတော့ အဖေ့ အပေါ် အရာရာ အနှံ့တာခံ သူ။ တစ်ယောက်တည်း နေ ထိုင်ရှင်သန်နေရသည့် နေ့ရက် များကိုတော့ အဖေ ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ဖြတ်ကျော်နေရှာပါ လိမ့်။ တွေးမြဲဖြစ်သော အတွေးကပင် ထပ်၍ထပ်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။

မီးဖိုချောင်သည် လွန်ခဲ့ သော တစ်နှစ်ကျော်အထိ သူ့ ကို အသုံးပြုခဲ့သည့် အိမ်ရှင်မ ကို လွမ်းဆဲရှိမည်လား။

ထင်းမီးတောက်များမှ လွင့် သော မီးခိုးမျှင်များနောက်သို့ သမီး စိတ်က လိုက်ပါရန်ပြင် သည်။

တစ်ချက်မျှ လွင့်လိုက် သေးသော စိတ်အာရုံတွင် တော့ လွန်ခဲ့သည့်နှစ် ဆောင်း ရာသီက ပြန်ချိန်မတန်သေး ဘဲ အမေ့နောက်ဆုံးချိန်မီရန် အိမ်သို့ရောက်လာရသည့်ပုံရိပ် များ၊ ရက်ပိုင်းအတွင်းတွင် ပင် အမေ့ကို လက်လွှတ်ခဲ့ရ သည့်ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင် လာသည်။

အမေ့ရက်လည်ပြီး လျှင်တော့ အဖေ့ကို ခွဲခွာရ ပြန်လေသည်။ မြို့ပြအလုပ် ခွင်သည် သမီးကို ကြိုနှင်ပြီ။ ဘဝသည် သမီးတို့လို လူ အများအား လွမ်းဆွတ်နာ ကျင်ရန် အချိန်များစွာ ပေး သည် မဟုတ်။

နေအိမ်တွင် အဖေတစ် ယောက်တည်းပင် ကျန်ရစ် သော်ငြား ရွာ၌ အမျိုးအဆွေ တို့လည်း ရှိသည်မို့ တစ်ဖက် တွက်တော့ စိတ်ချစဖွယ်။ သို့ ပေမဲ့ မတွေးဘဲ မနေနိုင်သည် မှာတော့ အဖေ့ကို နေ့စဉ် ဘယ်သူ ချက်ပြုတ်ပြုစုပါ မည်နည်း။ အဖေ ခုနေ ကျန်း မာပါသေးရဲ့၊ မကျန်းမာချိန် တွင် မည်သူ ရုတ်တရက် ရှိပါ မည်နည်း။

အဖေ့အိုကို ထားခဲ့မလို့ လားဟု မသိဆိုးရွားစွာ မေး တတ်သော မေးခွန်းများက တော့ သမီးရင်ကို မြားအစင်း များစွာ ထိုးခတ်သည်နယ်။

ရက်လည်ပြီးနောက် မြင်ရသော အဖေ့မျက်နှာ သည် ရင်နာစဖွယ်။ လောက တွင် တွယ်ဆုပ်စရာ မရှိတော့

သူ့အလား မျက်နှာသွင်ပြင် မှန်မှိုင်းလျက်။ မျက်ဝန်းများ ကတော့ အရောင်မှိုင်းပျော့ပျော့ သည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိ။ သို့သော် သမီးရှေ့တွင်မူ မည်သို့မျှ ကြီး လေဟန် နေတတ်ပြန်သည်။

သမီးသည် ခုအ မထွက်ခွာမီ တစ်ရက်က အဖေ့ရှေ့ မျက်ရည်ကျခဲ့ ခဲ့ပြီး စိုးသည်နှင့် အဒေါ်အိမ်သို့ အချိန်ကြာကြာ နေခဲ့မိသည် အဒေါ်လုပ်သူ ရှေ့တွင် မျက်ရည်ကျရသည်။

ဒေါ်ညိုတို့လည်း တာပဲ မိခိုင်ရယ်။ ကိုသမီး ဆွေက သူ့ရွာပြန်နေလည်း တာပဲ။ ဟိုမှာ သူ့အချစ်သူ ရှိတာပဲကော။ သူမှ မပြန်ခဲ့ ဘဲ။ ဒီမှာ နေချင်တယ်လည်း နေပါစေ။ မမ ကတော့လည်း ဒေါ်ညိုတို့ နေ နှမတွေ ရှိတာပဲ။ သမီးလည်း မသွားလို့ ရွာမှာ အလုပ် လုပ်မလဲ။ ဒီမှာ လယ်စိုက် တာကလွဲပြီး ဘာအလုပ် လည်း မရှိ။

ရွာကို အပြီး ပြန်လာ လို့လည်း မဖြစ်။ အဖေ့အိမ် ခေါ်ထားပါလားဆိုတော့လည်း အိမ်ကို ဒီလောက် ပြန်ခဲ့ရတာတောင် တော်တော် တာနေရတာ။ ဒါကိုပင် မကောင်းဘူး ဒေါ်ညိုရဲ့

ထိုညနေခင်းက အဖေ ကျင်ကျင် ငိုရှက်ခဲ့မိသည်ကို ပြန်တွေးတိုင်း သတိတရား ဆဲ။ အမေ့အလောင်း ခြေထောက် စဉ်က ငိုသည့်အလား၊ သို့သော် အဖေ့ရှေ့ ပြန်ရောက် လျှင်ကား သမီး မျက်ရည် တွင် မျက်ရည်တစ်စ ထော့ပေ။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တန်တေ

အိမ်ကို ကျောခိုင်းရ
အဖေကို ကန်တော့ရ
ကန်တော့စဉ် မျက်
ရည်ကျခဲ့သည်ကို အတော်
တစ်ခဲနဲ့ ခံခဲ့ရသည်။ အိမ်နှင့်
ဝေးကွာလျှင်ကား
တော်တော်တော် ဝမ်း
နည်းနေပြန်သည်။

ဗုဒ္ဓနှင့် တစ်ခိုင်းချင်း ဝေး
ကွာလျှင် မြို့ပြနှင့် တစ်ခိုင်း
မျှန်း နီးကပ်လာခဲ့သည်။
အဖေရိုးကျနေရက်များကို
တစ်သန်းရပြန်သည်။ ရက်
များ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်
ကန်လွန်ခဲ့သည်။ ခုတော့
အဖေ ရာသီစက်ဝန်းက
ကန်ကော့လည်ရန် ပြင်ပြီဆို
သည့် သမီးကို အိမ်
ပြန်ခဲ့ပြီ။

အိမ်သို့ ရောက်သော်
အဖေမှာ အသစ်ဖြစ်ရပြန်
သည်။ အမေကို လွမ်းတစိတ်
သည် ယခုပင် ရင်၌ လှိုက်
ထိကာ နေသည်။ ဟင်းအိုး
ထဲမှာ နေရင်းက မီးခိုးကြောင့်
အဖေ့ မိမိလှိုက် မျက်ရည်ကျ
နေတာသည်။ သို့သော် အိမ်
ထဲမှာ နေတာက ရေဒီယိုသံကို
ကြားတော့ စိတ်က အလိုလို
အိမ်သို့ ပြန်သည်။

အလယ်စာစားချိန် တွင်
သမီးလက်ရာများ
အဖေကို ကျွေးမွေးနိုင်ပြီ။
အဖေထက် မပိုစေကာမူ တစ်
မျှန်းတစ်ဖုံ စားမြိန်မည့်
အဖေလူများ။ ခေါင်းမဖော်
အဖေ စားသောက်သော
အဖေဟန်ကို မြင်ရလျှင်တော့
အဖေသည် လများစွာအတွင်း
အဖေဆုံးပေလားဟု မတွေး
မနေနိုင်။ ထိုအတွေးက
အဖေကို နာကျင်စေပါသည်။

သမီးသည် အိမ်ရှေ့
ဝရန်တာတွင် ငေးငေးရီရီ ရုပ်
လျက်ရှိ၏။ ရှေ့တွင်တော့ နေ့
အလင်းရောင် ကောင်းစွာ
ပက်ဖျန်းဝင်ရောက်နေသော
ဧည့်ခန်းမြင်ကွင်း။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်
ဝန်းကျင်၏ အရှေ့ပိုင်းကာလ
များကတော့ သမီးတို့အိမ်
သည် ကျေးလက်က အိမ်
ငယ်လေးများတွင် ရှိတတ်
သော သာမန် အဆောင်
အယောင်များသာ ဖြည့်ဆည်း
ထားစေကာမူ သေသပ်နေ
ပျော်ဖွယ်။ အိမ်၏ ကြမ်းပြင်
တွင် ဖုန်မရှိ။ အမေသည်
အိမ်ရှင်မ ပီသလှသူ။ သမီး
ကတော့ အမေ့ခြေရာပင်
မနင်းနိုင်။ မြို့ပြတွင် နှစ်အချို့
ကြာအောင် အဆောင်နေလာ
ရလေရာ အိမ်မှုကိစ္စ အတော်
များများသည် သမီးနှင့် သူ
စိမ်းပြင်ပြင်။

အိမ်သို့ တစ်နှစ်တစ်
ကြိမ် ပြန်ရောက်တိုင်းတော့
အမေ စိမ်မူအောက်၌ သပ်ရုပ်
အေးချမ်းနေသော အိမ်ငယ်
သည် သမီးကို ပြန်မသွားချင်
လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မြဲ။
အတိတ်က အိမ်၊ ပစ္စုပ္ပန်တွင်
တော့ မြင်ကွင်းသည် ပြောင်း
လဲခဲ့ပြီ။

သမီးသည် အိမ်ပြန်
ရောက်ပြီး နောက်ရက်တွင်ပင်
အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို အစပြုရ
သည်။ အဖေကား တားမြစ်
လိုဟန်။ သို့သော် သမီးလက်
သမီးခြေ လုပ်ကိုင်သမျှကို
တော့ ပီတိအပြုံးနှင့်ငေးလျက်။

အိမ်ကြမ်းပြင်တို့သည်
နှစ်ရက်မျှ တိုက်ခွက်ပြီးသော်
အရောင်နည်းနည်း ထွက်လာ
ပြီ။ အနည်းငယ် စုတ်နေပြီ

ဖြစ်သော ဖျာကိုပင် ခင်း၍
အဖေက ဧည့်ခန်း၌ အိပ်
တတ်လေရာ ဒီဖျာကို အသစ်
လဲပေးရ၏။ အိပ်ရာခင်း၊
ခေါင်းအုံး၊ စောင်တို့ကိုလည်း
လျှော်တန်တာလျှော်၊ လဲတန်
တာလဲရသည်။ အဖေအလို
ဖြင့်တော့ သေတ္တာထဲတွင်သာ
ပစ္စည်းအသစ်တို့ ခိုအောင်းနေ
ရတော့မည်။ သိသိသာသာ
ပြနေလျက်က အဖေ ဝတ်မြဲ
ဖြစ်သော အင်္ကျီဟောင်းတို့ကို
လည်း အစဖျောက်ပစ်ရသည်။

ဧည့်ခန်းထောင့်က စား
ပွဲပေါ်တွင်ကား မည်သို့ ပွဲ
ရောင်းနေသည်ဟုပင် ပြောပြ
တတ်မည် မဟုတ်။ စာအုပ်
များ၊ ဖယောင်းတိုင် အတို
အစ၊ မီးခြစ်၊ ဆေးပေါ့လိပ်၊
ကွမ်းဘူး၊ သာရေးနာရေး
ဖိတ်စာအဟောင်းများ၊ မြန်
မာဆေးအချို့စသည်စသည်
တို့သည် စားပွဲပေါ် သူတစ်လူ
ငါတစ်မင်း ဖရိုဖရဲ နေရာယူ
လျက်။ စားပွဲကား ညစ်ထေး
ထေးအရောင်ပင် ပေါက်နေပြီ။

ကာလများစွာက မြင်
နေကျလို စားပွဲကို ပစ္စည်း
ပစ္စယများ နေရာတကျနှင့်
ရှင်းလင်းပြီးသော် အိမ်နံရံ
ထက်က ဓာတ်ပုံဟောင်းများ
ကို ဖုန်သုတ်ရသည်။ သမီးတို့
မိသားစု သုံးယောက်၏
ဓာတ်ပုံ၊ သမီး မန္တလေးတွင်
ဘွဲ့ယူခဲ့စဉ်က ဓာတ်ပုံများ။
မိသားစုဓာတ်ပုံရှိကစဉ်ကတော့
သမီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ။
အဖေနှင့်အမေသည် ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ခဲလှသူများ။ ဒီတစ်ပုံ
ရိုက်ဖြစ်ကြဖို့ပင် အတော်
စည်းရုံးယူခဲ့ရသည်ကို သတိ
ရနေသည်။ သမီးသည် မိဘ
များ အလယ်တွင်ရပ်လျက်။

တောက်ပသော အပြုံးပန်း
သုံးပွင့်။

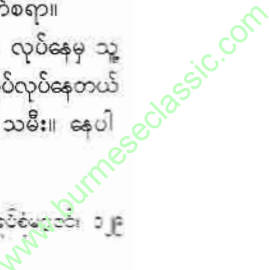
နွေဦးလေပြည် ဝေဝဲ
တိုက်ခတ်သလို သမီး သက်
ဝင်လှုပ်ရှားသော် အိမ်သည်
တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးပီလာ
၏။ ဘုရားစင်သည် ဆီမီး၊
ပန်း၊ ရေချမ်းနှင့်။ အိမ်၌
ပစ္စည်း အသေးအမွှားကအစ
သူ့နေရာနှင့်သူ။ တောရွာ
ကလေးက အိမ်ပေမဲ့ ရိုးဂုဏ်
နှင့် နေပျော်စဖွယ်။ အရင်က
လိုပေါ့။

ဒါမျိုးနေရဖို့ သမီး
ပြန်လာမှပဲဟု အဖေက
သူ့မိတ်ဆွေများကို ပြောပြ
လျှင်တော့ သမီးသည် ဝမ်း
နည်းသည်ကြားက ပြုံးနေရ
သည်။

အိမ်အောက်တွင်ကား
နေခင်းဘက်ဆို အဖေမှာ အား
လပ်သည် မရှိ။ ဖုန်းတစ်လုံး
ချကာ အဝင်ဖုန်းမှန်သမျှ
ခေါ်ပေးသည်။ ဖုန်းဆက်လာ
သူကလည်း ဆက်ပေတော့။
အဲ၊ ဖုန်းပြောပြီးလျှင်ကား သူ
တို့သည် အဖေနှင့်လည်း
စကားပြတ်ကြသည်မဟုတ်။
ရုပ်အကြောင်း ရွာအကြောင်း
သည် အိမ်ပေါ်သို့ပင် ပျံ့လွင့်
လာတတ်ပေသည်။

အမေ ရှိစဉ်ကလည်း
အဖေက သည်သို့ပင်။ အစိုး
ရဝန်ထမ်းဘဝမှ အနားယူစဉ်
အဖေတွင် အချိန်ပိုများစွာ။
စက်တီးတလွှားလွှားနှင့် ဖုန်း
ခေါ်ပေးသည်ကို သမီး မြင်စ
က မကြည်ဖြူပေ။ သမီးလုပ်
သူက မြို့မှာ အလုပ်လုပ်နေ
လျက်နှင့် ရှက်စရာ။

ဒါလေး လုပ်နေမှ သူ
ကိုယ်သူ အလုပ်လုပ်နေတယ်
လို့ ပျော်တာ သမီး။ နေပါ

စေ့ဟု ရပ်ရွာတွင် စပါးပေး၊
ပဲပေးအနည်းငယ်လုပ်တတ်
၍ ငွေရွှင်သော အိမ်ရှင်မ
အမေက ချစ်ခင်ခွင့်လွှတ်ပြီး
နှင့် နှစ်သိမ့်တတ်သည်ကို ခု
တော့ သတိရစရာဖြစ်လာ
သည်။

အမေ့ ရက် လည် ပြီး
နောက် သမီးမြို့သို့ ပြန်
ရောက်၍ နှစ်လ၊ သုံးလမျှရှိ
လျှင် အဖေက တစ်မျိုးဆန်း
သစ်လာသည်မှာ နောက်နှစ်
နွေပေါက်လျှင် အအေးရောင်း
မတဲ့။ ဒါကိုတော့ သမီးက
ကန့်ကွက်ရသည်။ ရွာမှာ
ဘယ်သူက အအေးတွေ ဘာ
တွေ တခုတရ လာသောက်
မှာမို့လဲ။ အလကား သက်
သက်ပင်ပန်းလို့။ သမီး ဒီ
ထက် ပိုပြီးငွေပို့နိုင်အောင်
ကြိုးစားမှာပေါ့။

အဖေနှင့်သာ အတိုက်
အခံလုပ်ပြောရသော်လည်း
ဒီဆန္ဒမှာ ငွေ၌ အရင်းမခံ
သည်ကို နားလည်နေပြန်
သည်။ အိမ်တွင် လူအဝင်
အထွက် မပြတ်မှသာ အထီး
ကျန်မှုက အဖေ့ကို အရိပ်ထိုး
မည်မဟုတ်။ အဖေမှာ နောက်
ကျောဘက်ငဲ့ကြည့်လျှင်ပင်
အရိပ်တစ်စ မမြင်ရသည့်နေ့
လည်း ရှိရာမည်မဟုတ်လား။

နောက်ပိုင်းတွင်တော့
အဖေသည် အအေးဆိုင် ဖွင့်
ရေး၊ မဖွင့်ရေးကို သမီးထံ
အရေးမဆိုတော့။ သမီးက
လည်း အစမဖော်။ စိတ်ထဲ
က ကျိတ်၍တွေ့မိလာသည်
မှာတော့ စိတ်ချမ်းသာမယ်
ထင်တာ လုပ်ပါစေ။

သို့သော်လည်း နွေဦး
ပေါက် သမီး အိမ်ပြန်လာချိန်
တွင်တော့ အိမ်၌အအေးဆိုင်

မတွေ့ရ။ နှစ်နှစ်ဝန်းကျင်
အခြေကျခဲ့သည့် အထိုင်ဖုန်း
တစ်လုံးနှင့်သာ အဖေ အလုပ်
ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့
သည်။

□
‘မိခိုင်ရေ နင်ပြန်ရင်
နှင့်အဖေကတော့ လွမ်းနေမှာပဲ
ဟေ့’

ရွာလယ်လမ်းကို ဖြတ်
လာစဉ် ဒီစကားသံတို့သည်
သမီး၏ အရှေ့အနောက်
တောင်မြောက်အရပ်ဆိုတို့မှ
ပျံ့လွင့်လာသလိုပင် ရှိတော့
သည်။ ဒီညနေခင်း အဘွား
အိမ်ရှိရာ ရွာမြောက်ပိုင်းသို့
သွားပြီးအပြန်၌ ရွာလယ်
လမ်းကို ဖြတ်လာရသည်။
လမ်းတွင် တွေ့သမျှ အသိ
အကျွမ်းများကို နှုတ်ဆက်ရ
သည်။ အဆွေအမျိုး၊ ဆွေရိပ်
မျိုးရိပ်မကင်းသော နေအိမ်တို့
ဆိုလျှင် ခဏမျှ ရပ်လျက်
စကားဆိုရသည်။ စကား ၁၀
ခွန်းပင် ဆိုဖြစ်သည် ရှိစေဦး။
နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းကတော့
ဒီစကားသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခွဲခွာဖို့ ရက်တဖြည်း
ဖြည်း နီးကပ်လာပြီ။ ပြန်ရ
တော့မည်။ ရွာမှပြန်ရတော့
မည်။ သမီး မတွေးဘဲနေ
သော အတွေးကို သူတို့ အစ
ဖော်ကြသည်။ ဒီစကားကို
အကြိမ်ကြိမ်ကြားရလျှင်
တော့ ပြုံးရုံသာ တုံ့ပြန်ဖြစ်
တော့သည်။ သမီး နှုတ်ဆွဲရ
လေပြီ။

သမီး ချစ်ခင်သော
ဇာတိမြေကား နှစ်များစွာက
လိုပင် သေဝပ်ငြိမ်းချမ်းမြဲပင်။
သမီးတို့ ကလေးသာသာ
အရွယ်၌ ငြိမ်းခဲ့သော စစ်မီး
က တစ်ကျော့ပြန် တောက်

လောင်ရသော်လည်း ဒီအရပ်
သို့မူ မီးစကလေးပင် မစဉ်
ဘူး ဆိုရမည်။ ခုချိန်အထိ
အေးချမ်းနေပြီ။

တောင်သူလယ်လုပ်
သူတို့ အဓိကနေထိုင်သော
ရွာကလေးပေမို့ အချိန်တန်
လျှင် လယ်ထဲဆင်းကာ၊
လယ်ထဲကတက်တော့လည်း
အဆောင်အယောင် မရှိသော
အိမ်ငယ်လေးများ၌ ရိုးရိုးကုပ်
ကုပ်နေပျော်ကြပြီ။ တစ်နှစ်
တစ်နှစ်ကြေးမတင်ရုံသာ လည်
ပတ်နေကြရသော်လည်း
လယ်ပြင်တောတစ်ခွင် စိမ်းမြ
မြရွှေရောင်သန်းသည်နှင့်ပင်
ပြုံးရွှင်စရာဖြစ်ရသည်။
ရောင်ရဲခြင်းသည် တောသူ
တောင်သားတို့၏ ဘဝအဖော်
တည်း။

ကလေးတို့ သည်
စာမေးပွဲများမှ အနားရပြီမို့
ရွာလယ်လမ်းပေါ် ပြေးလွှား
ဆော့ကစားလျက်ရှိကြသည်။
ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်အရွယ်
ကလေးငယ်များ။ ဒီထက်
နည်းနည်းကြီးလျှင်တော့
မိဘများ လယ်ထဲယာထဲ
ဆင်းလျှင် တတ်နိုင်သည့်
ဘက်က ကူရပြီမို့ ဒီလို
ကလေးပီပီ ဆော့ကစားနေ
သည်ကို တွေ့ရမည်မဟုတ်
ပေ။

ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့်
ဆော့ကစားနေသည့်ကလေး
တို့သည် သူတို့အနီးက ဖြတ်
လျှောက်လေသော် သမီးကို
အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးနေ
ကြသေးသည်။ ကျောင်းပြီး၍
ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့သည့်ကာလ
အတွင်း တစ်နှစ်လျှင် လေး၊
ငါးရက်မျှသာ နေရပ်ပြန်နိုင်
သည့်သမီးကို သူတို့သိကြ

မည်မဟုတ်ပေ။ အပြစ်ကင်း
စင်လှသော မျက်နှာလေးများ
က စူးစမ်းရိပ်ကို သန်း
အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်မိသည်။

ဒီကလေးတွေ ကလေး
ပီပီ ကြီးပြင်းကြပါစေ။ သမီး
လို၊ သမီး၏ သူငယ်ချင်းများ
စွာလို မိဘနှင့်၊ ချစ်ခင်သူနှင့်
ဝေးကွာလွန်းသောအရပ်၌
နေထိုင်ရှင်သန် ရခြင်းလည်း
မရှိပါစေနှင့်။ ဇာတိရပ်ရွာ
သက်ကြီးရွယ်ကြီး အိမ်အ
တို့ကို နောက်ဆံတင်းလျှင်
ချန်ရစ်ခြင်းသည် တဖြည်း
ဖြည်း နာကျင်ရသော ဒဏ်
တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သမီး
ကောင်းစွာသိခဲ့ပြီ။ သို့သော်
ထိုဒဏ်ရာသည် လွှဲရှောင်
နိုင်သော ဒဏ်ရာလည်း
မဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်း
လျက်က တွယ်ဖက်ရသည့်
ဒဏ်ရာ။

ခြံနှင့် တဖြည်းဖြည်း
နီးလာ၍ မျှော်ကြည့်လျှင်
တော့ ခြံစည်းရိုးအသစ်
ရန်အတွက် ဝါးခြမ်းပြာများ
အချောသပ်ပြင်ဆင်နေသော
အဖေ့ကို လှမ်းမြင်ရ၏။
စည်းရိုးအဟောင်းမှာ
ကျိုးတိုးကျဲ့တပ်မို့ ခြံစည်း
အတွင်းသို့ လမ်းပေါ်မှ
မြင်သာနေသည်။

အဖေသည် သူ့အထက်
ကိုသူ အာရုံထားလျက်
ဘီကိုပင် အမူမထားဘဲ
တစ်ချိန်က သမီး ခိုစိမ်း
သော၊ အခုတော့ ပျော့ပျောင်း
တွဲကျနေပြီဖြစ်သော အ
လက်မောင်းကြွက်သား
ကလည်း စည်းချက်ညီ
လှုပ်ခတ်လျက်။ အနီးက
ကြည့်လျှင်တော့ အ
အကြောင်းများ အပြုံးပြိုင်

အသေသည် မျက်နှာ၌ ရွေးတို့
လက်နေသည်ကို မြင်ရပေ
သည်။

အဖေကလည်း ခြံ
တာပဲ လူငှားပြီး ကာ
တစ်တာ မဟုတ်ဘူး ဟု
တစ်တုန်းက ပြောမိတော့
အသေက ရယ်၏။ လက်အစုံ
အစုံပျပ်လှုပ်ရှားလျက် လုပ်
သော်လည်း အလုပ်ကိုမူ မရပါ။

ဒီဘက်မှာ အငယ်ပိုင်း
ဘယ်လောက်ရှားသွားပြီ
ဆိုတာ မသိဘူးလားအေး။
မြို့နည်းရိုးကာဖို့ နေနေသာ
သူများတွေ လယ်တစ်ခါ
ချွန်ရေးစရင်တောင် သူရင်း
သူရဲရတာ ဘယ်လောက်
အင်တယ်မှတ်လို့လဲ။ တို့ရွာ
အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး
တွေကလေးတွေ နေတဲ့ရွာ

သမီးသည် အဖေ
ကားကို တုံ့ပြန်ရန် စကားစ
ရာရေ။ ဘာပြန်ပြောရမည်
မည်၍ ပြုံးလိုက်၍သော
အပြောလည်း အသက်ကင်း
အလေးမလား။ ဒီအပြုံးကို
အဖေက ခေါင်းငုံ့၍
အလုပ်များနေချိန်မို့ တွေ့မြင်
မည် မဟုတ်ပါပေ။

မီးရောင်အောက်တွင်
အဆင်းသည် ဝင်းပလျက်
ရှိ၏။ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး။ တစ်
နည်းအားဖြင့် ပွဲလမ်းရိုမှ
အသေ ထုတ်ဆွဲတတ်သော ဆွဲ
ကြိုး။

သမီးသည် လက်ထဲ
ထောက်နေသော ဘူးကလေး
ကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ ပြုကြည့်နေ
သည်။ အဖေကို ရုတ်တရက်
စကားပြန်မဆိုနိုင်။ ဒီဆွဲကြိုး
သမီးအတွက်ဆိုပဲ။

သမီး ယူသွားတော့။
ဟိုမှာ ငွေလေးဘာလေးလို
တော့ ရောင်းရတာပဲ။ အဖေ
မှာ ပေးစရာလည်း ဘာမှမရှိ
စကားစရာမရသည်
နှင့်အမျှ သမီး မျက်ရည်ဝဲ
လာသည်။ အမေရီစဉ်က
လည်း ဒီလိုပဲလေ။ သမီး
မြို့ပြန်ချိန်တိုင်း ဒီဆွဲကြိုးကို
ထည့်ပေးရန် မကြာခဏ
ကြိုးစားရှာသည်။ သမီးက
ခေါင်းတခါခါ၊ လက်တခါခါ
ငြင်းဆန်လျှင် အမေမှာ
မျက်နှာမကောင်း။

အမေကြိုးကြီးကဖြင့်
လှလည်းမလှဘဲနဲ့။ ဒီလို ပုံစံ
မျိုး သမီးမကြိုက်ပါဘူး။ ပြီး
တော့ ရန်ကုန်မှာ ရွှေက ခေတ်
မစားဘူး။ ပလက်တီနမ်တို့
ဘာတို့မှ ခေတ်စားတာဟု
စကားအလိမ္မာသုံးလျှင်လည်း
အမေက မလျှော့သေး။ ငွေ
လိုရင် ရောင်းသုံးပေးတဲ့။
သမီး အတန်တန်ငြင်းဆန်မှ
သေတ္တာထဲက နှစ်နေရာ ပြန်
ရောက်တော့သည်။

ခုလည်း အဖေက
သမီးထံ ဒီဆွဲကြိုးလက်ကမ်း
ရန် ကြိုးစားနေပြီ။ ဆွဲကြိုး
ဘူးလေးကို အဖေထံ ပြန်ပေး
တော့ အဖေက လက်မခံ။
ခေါင်းခါမဆုံး။ သို့သော်
သမီးက မလျှော့။ ဒီတစ်ကြိမ်
လည်း မလျှော့နိုင်။ ရုတ်
တရက် ငွေလိုမည်ဆိုလျှင်
တစ်အိမ်လုံး၌ ဒီပစ္စည်းတစ်
ခုသာ ထုခဲ့စရာရှိတာ သမီး
မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အဖေပဲ လိုရမည်ရ

သိမ်းထားပါဟု အထပ်ထပ်
ဆိုတော့ သမီး၏ မျက်ဝန်း
အရိပ် ခိုင်မာမှုကို နားလည်
ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချရာတော့
သည့်အဖေမျက်ဝန်းမှာ စို
လက်နေ၏။

ညက တဖြည်းဖြည်း
ရင့်ရော်လာလျှင်တော့ သား
အဖေနှစ်ဦး စကားနည်းသ
ထက်နည်းလာရသည်။ ဒီ
တစ်ည ဒီအိမ်၌ သမီး နောက်
ဆုံးရှိမည်ည။ မနက်ဖြန်မနက်
ရွာက ထွက်ရမည်။ မြို့မှတစ်
ဆင့် အဝေးပြေးကားဖြင့် ခရီး
ဆက်ရမည်။

ညဦးယို င်းတုန်းက
တော့ အဒေါ်မိသားစုက အိမ်
သို့ရောက်လာကြသေးသည်။
မနက်ပိုင်းတော့ လယ်တော
သွားကြမည်မို့ ညကတည်း
က အကြိုနှုတ်ဆက်ရန်။

အဒေါ်လုပ်သူ ရောက်
လာစဉ် သမီးသည် မီးဖိုခန်း
တွင် အလုပ်များ၍နေသည်။
ကျောင်းပိတ်ရက်၊ အလုပ်ပိတ်

ရက် သမီး ပြန်ရောက်ချိန်
အမေ လုပ်ပုံကိုငုံ့အတိုင်း
တစ်ညနေခင်းလုံး မီးဖိုခန်း
တွင်သာ။ ဟင်းလျာများစွာ
ကြော့လှော်ရသည်။ ဒီနေ့
တော့ မြို့ဈေးက အသားငါး
လှမ်းမှာခဲ့သည်မို့ အဖေကို
ပို၍ပင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်
ကျွေးနိုင်ခဲ့သည်။ ညစာစား
ပြီးလျှင်လည်း မနားနိုင်သေး။
ကြော့လှော်ထားသမျှ ဟင်း
လျာတို့ကို လက်စသတ်ပြင်
ဆင်ဆဲ။

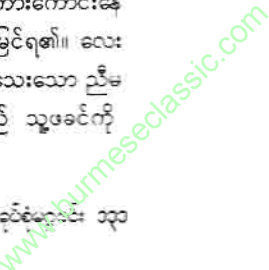
ဟင်းတွေ ထည့်နေ

တာပဲအေး။ ဘာလဲ မိခိုင် ယူ
သွားဖို့လားဟု ဒေါ်ညိုက
မေးလျှင် သမီးက တစ်ချက်
ရယ်မောမိသည်။

မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ညို
ရေ၊ ဒါအဖေအတွက် ကြော်
ပေးခဲ့တာ။ သမီး ဒီတစ်ခါ
ဘာမှယူမသွားတော့ဘူး
စကားပြောလက်စနှင့်
ပင် မီးဖိုခန်းက စင်လေးပေါ်
သို့ ဟင်းကြော်ဘူးများ အစီ
အရီတင် ရသည်။ ပုစွန်
ခြောက်ကြော်၊ ငါးမွကြော်၊
ငါးရုံခြောက်ထောင်းကြော်
စသည်စသည်ဖြင့်။ ဒါက
တော့ ကာလရှည်စားရန်။
သမီးပြန်စရက်ပိုင်းအတွင်း
စားသောက်နိုင်မည့် ကြက်
သားပြုတ်ကြော်၊ ဝက်သား
ကြော်တို့ကတော့ ချိုင့်ထဲမှာ။

အိမ်မှာ လာစားလို့
ပြောရအောင်ကလည်း ဒေါ်
ညိုတို့က လယ်ထဲမှာ အနေ
များတယ်ကော။ တစ်ခါ
တလေ ဟင်းကောင်းလေး
ချက်ရင်တော့ ကလေးတွေ
လာပို့ခိုင်းတယ်။ ပြောသာ
ပြောရတာ ဟင်းကလည်း
အေး။ ဒေါ်ညိုတို့က ဟင်း
လှော်ပေါင်းလေး ဘာလေးပဲ
လုပ်စားတာများတော့ ကို
သန်းဆွေက ဒါမျိုးတွေ စား
တတ်တာလည်း မဟုတ်နေဘူး
ဟု ဒေါ်ညိုက ဆိုလျှင် ကိုယ့်
အဖေအကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိသည့် သမီးမှာ ပြုံး
နေရ၏။

အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ရောက်
လျှင်တော့ အဖေနှင့် ဒေါ်ညို
ခင်ပွန်းတို့ စကားကောင်းနေ
ကြသည်ကို မြင်ရ၏။ လေး
နှစ်ကျော်မျှရှိသေးသော ညီမ
ငယ်လေးသည် သူ့ဖခင်ကို

မှိန္နဲကာ သမီးထံ လှမ်း၍ ပြုံး
ရယ်ပြနေသည်။

‘အိမ်လည်း ရှင်းသွား
တာပ။ အမှိုက်မရှိ၊ ဖုန်မရှိ၊
ဘာမရှိ ကြည့်စမ်း ဆေးတွေ
လည်း ဝယ်ထားခဲ့ပေးတာ
လား’

စားပွဲပေါ်တွင် အစီအရီ
ရီ နေသော မြန်မာဆေး၊
အင်္ဂလိပ်ဆေးများကို ဒေါ်ညို
က တစ်ဘူးချင်း ကိုင်ကြည့်
နေသည်။ အဖေက သွေးတိုး
ရှိသူ။ ရံဖန်ရံခါလည်း အစာ
အိမ်က နှောင့်တတ်ပြန်သည်။
အစာမကြေ ရင်ပြည့်ခြင်းက
တော့ အဖေနှင့် အသားကျ
လျက်ရှိ၏။

‘လူကြိုမရှိဘူးဆိုပြီး
အဖေ ပေတေနေမှာစိုးလို့’

ဒေါ်ညို ကြားသာရုံ
သမီး တိုးတိုးဆိုရသည်။

ဝရန်တာဘက် အကြည့်
ရွှေသော် အဖေသည် ညီမ

ငယ်လေးနှင့် စနောက်ရယ်
မောလျက်။ ရယ်သံက ခပ်
လွင်လွင်။ အဖေအပြုံးမျက်နှာ
ကို မနက်ဖြန်မနက် ဒီလိုမြင်
ခွင့်ရပါ့မလား။

အရင့်အရင် အိမ်မှ ခွဲ
ခွာရတုန်းကတော့ မိဘနှစ်
ပါးကို ချန်ခဲ့ရစဉ် နောက်တစ်
နှစ်ပြန်လာမှာပဲဟု ဖြေတွေး
တွေးနိုင်ခဲ့သည်။ ခုတော့
ဒီအတွေးကို သမီးကိုယ်တိုင်
လည်း မတွေးနိုင်။ အစစ
အရာရာ နောက်ဆံတင်း
လျက်။ အဖေမျက်နှာရိပ်ကို
တစ်နေ့ကုန် အကဲခတ်နေရ
သည်။ အဖေကား ဝမ်းနည်း
ဟန်ကိုပင် မပြပါတကား။

အဒေါ်မိသားစု နှုတ်
ဆက်ပြန်ကြလျှင်တော့ အိမ်၌
သားအဖနှစ်ဦးသာ ကျန်ရ
သည်။ အဖေသည် ရေဒီယို
ကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့်ဖြင့်
ဝရန်တာရုံတွင် မြဲလျက်။

သမီးကို စကားမစ။ သမီးက
လည်း အခန်းတွင်း၌ ခရီး
ဆောင်အိတ်ပြင်လျက်။

ခဏအကြာတွင်တော့
ဝရန်တာကခွာသည့် အဖေ
ခြေသံကို ကြားရသည်။
ရေဒီယိုသံကမူ တိတ်ခဲ့ပြီ။

‘သမီး ကော်ဖီလေး
သောက်ဦးမလားဟေ့။ အဖေ
ဖျော်လိုက်မယ်’

‘သောက်တာပေါ့ဗျာ’
ဟု ငယ်ငယ်တုန်းက ဖြေနေ
ကျ လေသံနှင့်ဆိုတော့ အဖေ
ရယ်သံကို ကြားရ၏။

အဖေ ခြေသံတရုပ်ရုပ်
သည် ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်သွား
သည်။ မီးဖိုခန်းတံခါးကို
တွန်းဝင်သံ။ ငါ့နှယ်၊ ကော်ဖီ
လေး ကိုယ်တိုင်ဖျော်လိုက်ရ
မှာ။

ခရီးဆောင်အိတ်ကို
အသားထားကာ မီးဖိုခန်းဆီ
သို့ သမီး လျှောက်လာသည်။

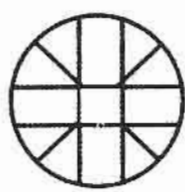
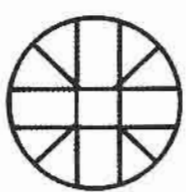
ကော်ဖီဘူး၊ သကြားထုပ်
စသည်တို့ ဖွင့်သံ၊ ကော်ဖီ
ခွက်နှင့် ဇွန်းထိခတ်သံလည်း
ပေါ်ထွက်မလာသေး။ အဖေ
မမြင်မစမ်းများ ဖြစ်နေသေး
သလား။ မီးဖိုခန်းဝမှအတွက်
သို့ခေါင်းဖြူကြည့်လိုက်သည်။
အဖေ.....

ခေါ်သံသည် ရင်ထဲ
သာ လှိုက်တက်လာသည်။
နှုတ်ဖျားသို့မူ ရောက်မသေး
တစ်စုံတစ်ခုက ဆုပ်ဆွဲလိုက်
သလို နှလုံးက ဆိုနှင့်နာထူး
စပြုလာသည်။

အဖေသည် သမီးထံ
မတွေ့သေး။ ရှေ့သို့ ဆေး
လျက်။ သမီး အစီအရီအစာ
ထားခဲ့သည့်ဟင်းဘူးလေးများ
ကို ထိတွေ့စမ်းသပ်လျက်။
အဖေလက်များကား တွေ့
ယင်စွာ။

စံပယ်

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာဩဘာ

နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်
မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလို မှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့
Ph : 09 420034597

www.burmeseclassic.com

ကေသီပန် မြတ်သုခ

အမှတ်တံဆိပ်

အဆီကျဆေး

မှတ်ချက်
ပိုမိုအေး
စရာပါ

ဖုန်းနံပါတ်
789 008397 (0314)

အပူနှင့် ခိတ်ညှစ်နေသူများနှင့်
ပိုက်ပူပြီးတတ်၍ အလိမ္မော်ဖြစ်နေသူများအတွက်
သွေးဆီမှ ပါအိမ်သော အဆီများကို ဖယ်ထုတ်ပေးပြီး
ပျဉ်းနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို အဆီကျ ကျစ်လျစ်လှပ သွားစေရမည်။

- ကေသီပန်သွေးပုပ်ချဆေး
- ကေသီပန်ဝမ်းပျော့အကြောပြေဆေး
- ကေသီပန်ဆေးပရုတ်ဆီ
- မင်းသုခ ခေါင်းကြည်ရုပ်ပေါ့ဆေး
- ရွှေသွေး သူငယ်နာရင်လူးဆေး
- ထူးရှယ် ဒဏ်ကျေလိမ်းဆေး
- မြတ်သုခ အဆီကျဆေး

မြတ်ချမ်းသာဆေးတိုက်
အမှတ် ၇၇၊ စမ်းချောင်းလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်းနံပါတ်- ၇၁၀၃၆၇၊ ၇၁၀၆၁၇

မောင်သာရရဲ့ဝတ္ထု-
 အသည်းညွှန်မှာ
 ကွန်မြူးသည့်လိပ်ပြာ
 မောင်သာရ အမေရိကကို
 ရောက်နေတာ ၁၀ နှစ်ကျော်၊
 ၁၅ နှစ် လောက် ရှိသွားပြီ။
 ကျွန်တော့်ထက် စောပါတယ်။
 သူမိသားစုအားလုံး အမေရိကကို
 ရောက်နေပေမဲ့ သူက
 ဘယ်တော့မဆို တစ်ဦးတည်းပဲ
 နေတယ်။ ရာသီဥတု
 ရေမြေပတ်ဝန်းကျင် မတူ ခြားနားတဲ့
 အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအနံ့
 နေထိုင်တယ်။ ခု သူနေတာက

အမေရိကတိုက်ကြီးရဲ့
 အနောက်ဘက်ဖျားမှာ၊
 ကျွန်တော်က အရှေ့ဘက်ဖျားမှာ။
 တစ်ယောက်က
 ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာဘက်၊
 တစ်ယောက်က
 အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာဘက်။
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
 မဟာသမုဒ္ဒရာ ခြားနားနေပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်အသံ
 တစ်ယောက် အမြဲကြားနေရပါတယ်။
 ကျန်းမာရဲ့လား၊ စာရေးဖြစ်လားဆို
 အပြန်အလှန် မေးရမြန်းရတာပေါ့။
 မောင်သာရက ပြည်ပရောက်နေပြီး

အသည်းညွှန်
 မှ
 ကွန်မြူးသည့်
 လိပ်ပြာ
 မောင်သာရ

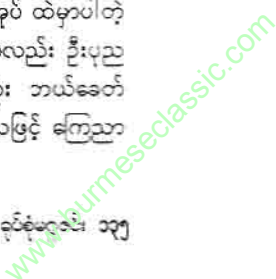
သူဝတ္ထုတွေ ထုတ်ဝေခွင့်ကို စစ်အစိုးရတွေက ပိတ်ပင်ထားခဲ့တာ ဆိုတော့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ မောင်သာရနဲ့ ကင်းပြတ်နေတာ အတော်ကြာခဲ့ရာက ခုအခါ နိုင်ငံရေး လေပြည်လေညှင်းလေး တိုက်ခတ်လာပြန်လို့ သူစာအုပ်ဟောင်းတချို့ (သူမသိဘဲ) ပြန်ထုတ်နေတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ ခုတော့ သူ့ရဲ့ဘော် ဝင်းငြိမ်းက ဆက်သွယ်စီစဉ်ပေးလို့တဲ့။ ဝတ္ထု သုံးပုဒ်နဲ့ ဝတ္ထုမရှည်တရှည် တစ်ပုဒ် ပေါင်းပြီး စာအုပ်သစ်တစ်အုပ် ထွက်လာတာ ဖတ်ရပါတယ်။ ၂၀၁၃ မတ်လထဲမှာ လင်းလွန်းခင်စာပေတိုက်က ထုတ်တာပါ။ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ပေးစေတဲ့။ စာအုပ်အမည်က **အသည်းညွန့်မှာ ကွန်မြူးသည့် လိပ်ပြာ** တဲ့။ ဒါ မောင်သာရ အစစ်ပါ။ စာအုပ်နာမည်ကိုက သူးခြားပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ မောင်သာရစာအုပ်တွေ အများကြီး ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်နေတုန်းက ကျွန်တော်ကလည်း စာအုပ်ဝေဖန်ချက်တွေကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို ရေးနေတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူဝတ္ထုတွေ အများစုကို အကောင်းမြင်နဲ့ ကြိုဆိုရေးသား ခဲ့ပါတယ်။ ကောင်း၊ မကြိုက်တာကိုလည်း ရေးခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၄ အသားနက်မကြီး အောင်လံထူ၊ ကျော်ဟိန်းကတော့ ကျော်ဟိန်းပါပဲ စသည်။

အကောင်းရေးသမျှတွေကို သူတို့ မန္တလေးသားချင်းမို့ ဘက်လိုက်ပြီး 'ပင်း' ရေးတာ လို့ ဆိုသူတွေက ဆိုလာတော့ 'မင်းတို့ဝတ္ထုရေးဆရာတွေ မောင်သာရရေးတဲ့ဝတ္ထုလို ဟာမျိုးကိုရေးဖို့ မဆိုထားနဲ့ မောင်သာရရဲ့ ဝတ္ထုနာမည်တွေလို လှအောင်၊ ကောင်းအောင်၊ ထူးခြားအောင် ရေးနိုင်လို့လား'လို့ ပြန်မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခုလဲ စာအုပ် အမည်လေး ထူးခြားတာကိုစိတ်ရောက်သွားလို့ နောက်ကြောင်းပြန်ပြောလိုက်မိတာပါ။

အသည်းညွန့်မှာ ကွန်မြူးသည့်လိပ်ပြာ ဆိုတာကတော့ ဒီဝတ္ထုတိုစုမှာ ရှေ့ဆုံးက ဖော်ပြထားပြီး စာမျက်နှာ ၉ က နေ ၅၂ အထိ ရှည်ပါတယ်။ စာမျက်နှာ အားလုံး ပေါင်းမှ ၁၂၅ မျက်နှာရှိတာဆိုတော့ စာအုပ်ရဲ့ စာမျက်နှာတစ်ဝက်ကျော် ယူထားပါတယ်။ ကျွန်တာကို ဝတ္ထုတို သုံးပုဒ်က ယူပါတယ်။ အတို သုံးပုဒ်ထဲက ပထမ တစ်ပုဒ်က **ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုး**တဲ့။ အဲဒါအားသင့်သွားရတယ်။ ဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ မောင်သာရရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရှိပြီးသားပါ။ နောက်တစ်ပုဒ်က **သမီးတစ်ယောက်နဲ့ အမေ** တဲ့။ ဒါတောင်မှ **မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်** ဆိုတဲ့ မောင်သာရရဲ့ ဝတ္ထုခေါင်းစီးတစ်ခုကိုပြေးပြီး သတိရစေပါသေးတယ်။ နောက်တစ်ပုဒ်က **bob & babara** တဲ့။ နာမည်တွေပါ။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ Bob & Babara လို့ ရေးရမှာပေါ့။ နာမည်တွေရဲ့အစမှာ စာလုံးကြီးတွေနဲ့ စတာဟာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားရဲ့စည်းကမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ အများသိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း အမေရိကန် လူမျိုးက တော်လှန်တာ၊ တီထွင်တာ၊ ဆန်းသစ်တာကို ဂုဏ်ယူတဲ့လူမျိုး။ အင်္ဂလိပ် ကို တော်လှန်ခဲ့တာဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့ဘာသာစကားစည်းကမ်းတွေကို တော်လှန် ချင်တယ်။ စာလုံးကြီးတွေ လုံးဝမသုံးဘဲ စာလုံးငယ်တွေနဲ့ချည်း ရေးတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲဆိုတဲ့ သဘောထားနဲ့တူပါရဲ့။ အမေရိကန်တွေက ဝါကျအစမှာ စာလုံးကြီးနဲ့ စတာ၊ နာမည်တွေမှာ စာလုံးကြီးနဲ့ စတာကို ဖျောက်ဖျက်စပြုနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်နဲ့တူရဲ့ အမေရိကန် နိုင်ငံသား မောင်သာရကလည်း မြန်မာ စကားပြေထဲမှာကိုပဲ အင်္ဂလိပ်စာရဲ့ စကားကို စာလုံးသေး၊ စာလုံးငယ်တွေနဲ့ပဲ စီထားလေရဲ့။ အင်္ဂလိပ်စာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ တို့များလည်း တတ်ပါရဲ့ဆိုတဲ့ သဘောထားနဲ့ ရိုးရိုးဗမာ စာရေးရာမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ဟိုညှပ် ဒီညှပ် လုပ်တာမျိုးကို မောင်သာရက မြင်ပြင်းကတ်သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုဟာကတော့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသူ တွေရဲ့အကြောင်းကို ရေးတာဖြစ်လို့နဲ့ တူပါရဲ့။ အင်္ဂလိပ် စကားလုံးလေးများ ဟိုညှပ်ဒီညှပ် လုပ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ မျက်စိနောက်မှာပါပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သည်းခံပါလို့ ကြိုတင် ပန်ကြားထားလေရဲ့။

အမှာစာမှာ စ,စချင်း ကျုပ်က ၁၉၅၅ ခုနှစ်က စာရေးခဲ့တာဆိုတော့ ခုဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ကလောင်သက် အနှစ် ၅၀ ကျော်လာခဲ့ပါပြီ။ အခု သည်စာအုပ် ထဲမှာပါတဲ့ ဝတ္ထုမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မရေးခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဗမာ့ဝတ္ထုစာပေသမိုင်းမှာလည်း ဦးပုည အစ၊ ဦးသိန်းဖေမြင့်အလယ်၊ သည်က နေ့ကလောင်ငယ်တွေအဆုံး ဘယ်ခေတ်ကာလက ဘယ်ဝတ္ထုရေးဆရာမှ ရေးခဲ့ကြတာ မတွေ့မိဖူးပါဘူး။ စသဖြင့် ကြေညာ

အကောင်း
ရေးသမျှတွေကို
သူတို့ မန္တလေးသားချင်းမို့
ဘက်လိုက်ပြီး 'ပင်း'
ရေးတာလို့
ဆိုသူတွေက ဆိုလာတော့
'မင်းတို့ဝတ္ထုရေးဆရာတွေ
မောင်သာရရေးတဲ့ဝတ္ထုလို
ဟာမျိုးကိုရေးဖို့ မဆိုထားနဲ့
မောင်သာရရဲ့
ဝတ္ထုနာမည်တွေလို
လှအောင်၊ ကောင်းအောင်၊
ထူးခြားအောင်
ရေးနိုင်လို့လား'

(ကြား)ထားလေရဲ့။ သူ့ဝတ္ထုတွေ တစ်ပုဒ်ချင်းရဲ့အကြောင်းကိုလည်း သူ ကိုယ်တိုင် ညွှန်းထားတဲ့အတိုင်း ဖောက် သည်ချလိုက်ပါရစေ။ 'ပထမဝတ္ထုမှာ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဆက်ရက်တောင် ပံ့ကျိုး ဆိုပါတော့ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ ယေဘုယျ တွေ့နေ ရတတ်တဲ့ Jobless တစ်ယောက်နဲ့ Homeless တစ်ယောက်ကို ဗမာစာဖတ် ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရုံသက် သက်ပါ။ သရုပ်မှန် realism ပါပဲ။ နောက် America ရဲ့ မြို့ပြအဖွဲ့အစည်း ထဲက လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသား လူမည်းသားအမိနဲ့ နိုင်ငံအစိုးရရဲ့ social welfare စနစ်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင် စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ရေးဖွဲ့တင်ပြလိုက် တာကတော့ အမေ့နဲ့ သမီးတစ်ယောက် ဝတ္ထုပါ။ တာဝန်သိတတ်မှုနဲ့ တာဝန် မသိတတ်မှု ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့အစိုးရနဲ့ ပြည်သူလူထုကြားက ဆက်ဆံရေးဘဝနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုပါက ကြည့်နိုင်ပါ တယ်။ အဲနောက်ဆုံး bob & babara ထဲကလို ဝက်ကို အလှူမွေး လှေကျင့်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်၊ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အပိုင် ငွေရှာတာမျိုးကတော့ ကျုပ်တို့တိုင်း ပြည်မှာ မရှိပါဘူး'

နောက်ဆုံး သည်စာအုပ်မှာပါတဲ့ ဝတ္ထုသစ်အရည် အသည်းညွှန်မှာ ဝ ကွန်မြူးသည့် လိပ်ပြာ နဲ့ပတ်သက်လို့ ကတော့ စကားဦး မသန်းလိုတော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ မြို့က တကယ့်အဖြစ်အပျက် အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင် လည်း ရိုက်နေပါတယ်။ နောင် အခါ ရောက်လာကောင်း ရောက်လာလိမ့် မယ်'တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့၊ အမေရိကမှာနေ တော့ အမေရိကအကြောင်း ရေးမှာ ပေါ့။ ကျုပ်လည်း အမေရိကနဲ့ဖွဲ့ကဗျာ တွေလည်း ရေးတာပါပဲ။

အဲဒါတွေဟာ သူ့ရဲ့ပေါင်းချုပ် စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ သူ့ဝတ္ထုတွေအကြောင်း ကို သူမိတ်ဆက်ပေးထားတာတွေ ဖြစ် ပါတယ်။ အားလုံးကို သူပြောသလို 'အသစ်' ချည်းပါပဲ။ ဗမာအကြောင်း

မဟုတ်။ သူပတ်ဝန်းကျင်က အမေရိကန် အဖြူ-အမည်းတွေ အကြောင်းတွေ ချည်းပါ။ သူပြောတဲ့ အရည်အသစ် 'အသင်းညွှန်မှာ' ဝတ္ထုဟာ အမေရိကန် က အချမ်းသာဆုံးလူတန်းစားအကြောင်း ပါ။ ဘီလျံနာတစ်ဦးက သူတို့ရဲ့သမီး တွေကို လမ်းတစ်ခုထဲမှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီး ခမ်းနားထည်ဝါ၊ ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံ တပ်ဆင်ဖြည့်ဆည်းထားပြီး လက် ဆောင်ပေးထားတယ်။ သမီးတစ်ဦးက အလားတူဘီလျံနာတစ်ဦးရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပြီး အဲဒီတိုက်တစ်လုံးမှာ နေ တယ်။ ကားတွေ ဘာတွေလည်း အပြည့်အစုံပေါ့။ ဒါကတော့ အမေရိကန် အရင်းရှင်ဘီလျံနာတွေရဲ့ အဆောင် အယောင်တွေပါ။ မဆန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ အတွင်းက အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်းက မီးဖို ခန်းထိ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့ လူမမာမာအဘိုး ကြီး မောင်သာရက ဘယ်လိုလုပ် သိမြင်ဖူးသလဲ။ သိသမျှ အသေးစိတ် သိတာပါ။ အဆင်းရဲဆုံး အမေရိကန် လူမည်းလူမွဲတွေအကြောင်းလည်း အနု စိတ်သိထားလေရဲ့။ အဲဒါ မောင်သာရ ပါ။ ဒါပေမဲ့-

ဒါပေမဲ့ မောင်သာရ မဟုတ်လား။ သူဟာ ဗမာစာ အရေးအသားအဖွဲ့အဖွဲ့ အနိုင်နင်းဆုံးဝတ္ထုရေးဆရာပါလို့ ကျွန်တော် ရဲရဲပြောရပါတယ်။ ရွှေမန်း သားပီပီ ဝေါဟာရကြွယ်ရုံမက စကား တန်ဆာ အလင်္ကာတွေကလည်း ကြွယ်ဝ ပါဘိသနဲ့။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သ လဲ။ အမေရိကန်တွေရဲ့ လူမှုရေးဘဝကို ဗမာပီသလွန်းလှတဲ့ စကားပြေနဲ့ ရေးဖွဲ့ လိုက်တဲ့အခါ သူ့ဝတ္ထုတွေဟာ ဗမာ ရသပဲထွက်နေပါတော့တယ်။ အဲဒါ သူ များတွေတော့ ဘယ်လိုနေမယ် မပြော တတ်။ စကားပြေရသကို သဘောကျ မိတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အမေရိကန် ရသ သိပ်မတွေ့နိုင်။ မတိုးနိုင်။ ဒုက္ခပါ ပဲ။

■
မောင်စွမ်းရည်

ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် ၁၃၃
၄၀ လမ်း
ကုန်သည်လမ်းနဲ့
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၃၉၈၂၀
၀၉၅၁၃၃၀၄၀

www.burmeseclassic.com

မေပန်း၊ ဇက်ကြောတက်၊ နောက်ကြောထိုး၊ နာမွန်ခြင်းများဖြစ်လို့
စိတ်ညစ်နေပါသလား

စိန်ဟင်္သာဆေးတိုက်မှထုတ်လုပ်သော

ရန်ပုံခွင်း ၅၂၂ ဆေး ကိုဆောင်ထားပါ။

ဖြန့်ချိရေး - ဦးမြင့်ဆွေ၏သား ကိုအေးထွန်းဆေးဆိုင်
(C/264)မြေအောက်ထပ်၊ သိမ်ကြီးဈေး (D) ရုံ၊ ဖုန်း ၀၉ ၅၁၇၀၁၆၂

လေထိုးလေအောင့်ခြင်း၊ ဗိုက်နာခြင်း၊ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်သလိပ်ကပ်ခြင်းများကို
ရှောက်ရည်(သို့)သံပရာရည်နှင့်သောက်ပါ။

အစာမကြေ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်ဖြစ်ပါက အချိန်မရွေး ရေနွေးနှင့်သောက်ပါ။

အူပိ၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်း၊ အကြောတက်ညောင်းညှာသူများ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ရေနှင့်သောက်ပါ။

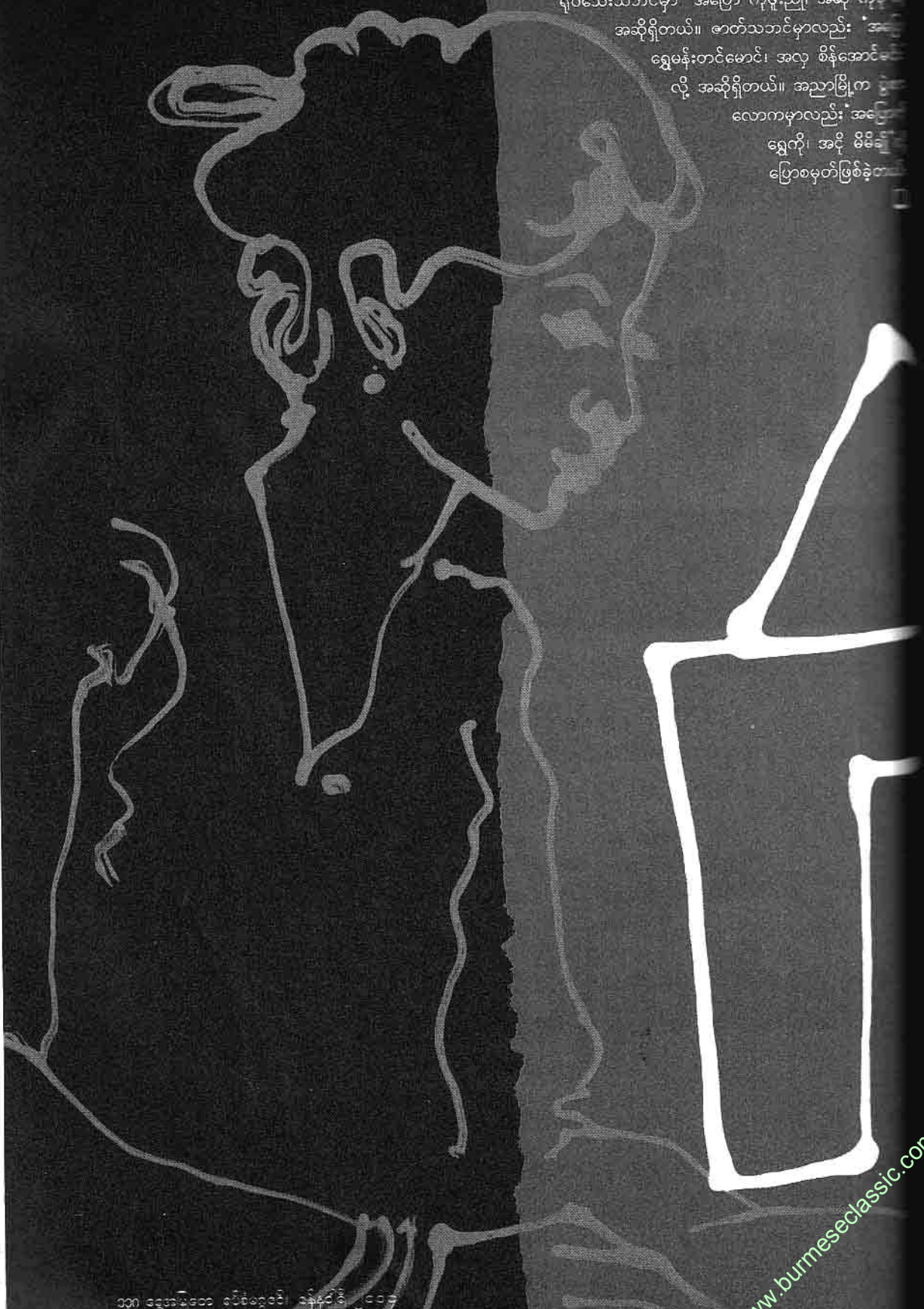
ရန်ပုံခွင်း အစာအိမ်လေနှိုင်ဆေး ပင်ရင်း

အမှတ်-၁၄၂၊ ၄-လွှာ၊ ၂၆လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်

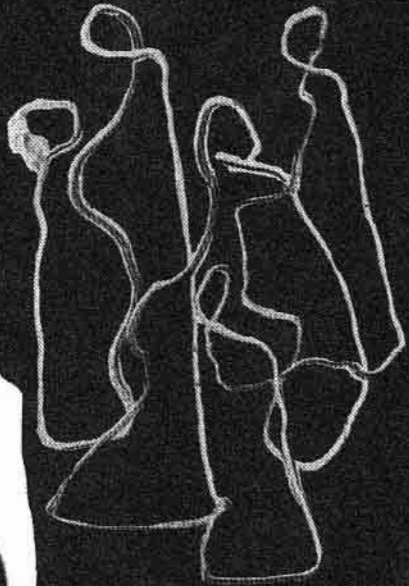
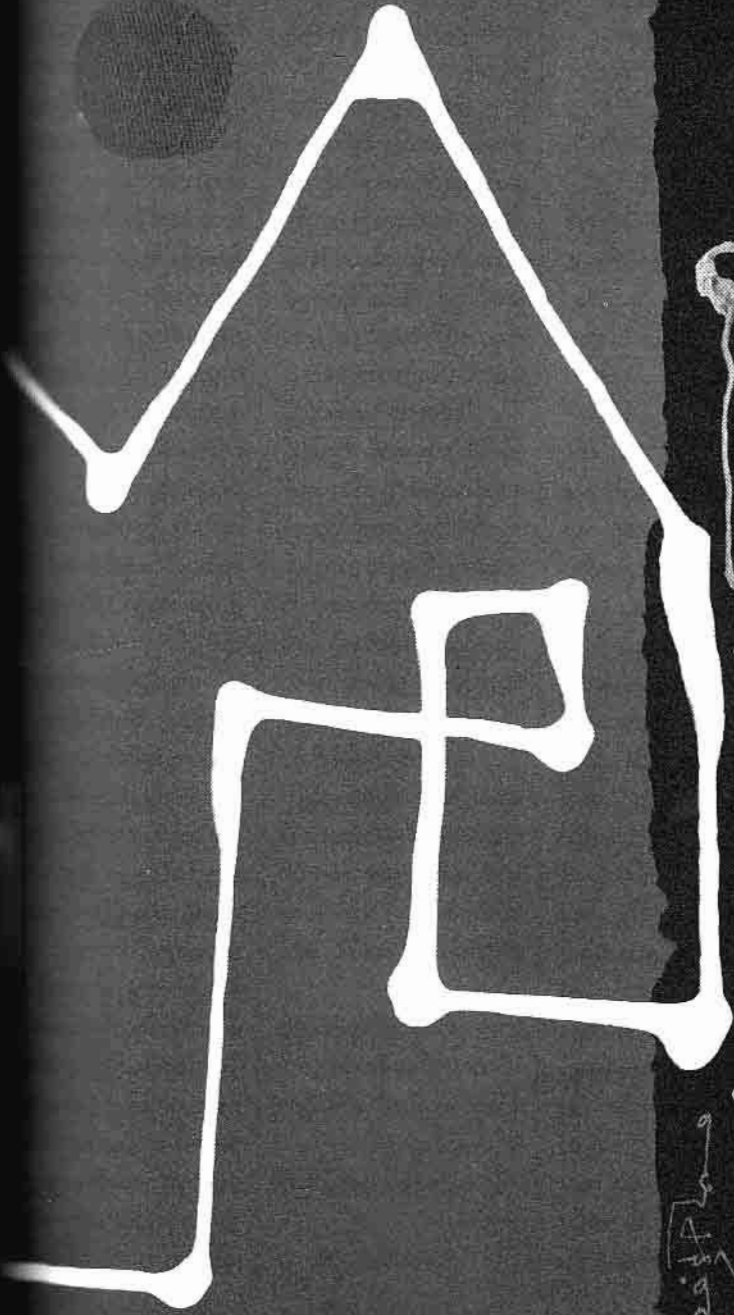
ဖုန်း-၇၃၀၃၆၀၄၇၊ ၇၃၀၄၈၇၆၁

ရုပ်သေးသဘင်မှာ *အပြော ကိုဖူးညို၊ အဆို ကိုလှိုင်
အဆိုရှိတယ်။ ဇာတ်သဘင်မှာလည်း *အပြော
ရွှေမန်းတင်မောင်၊ အလှ စိန်အောင်
လို့ အဆိုရှိတယ်။ အညာမြို့က
လောကမှာလည်း အပြော
ရွှေကို၊ အဆို မိမိချစ်
ပြောစမှတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကိုရွှေကိုက အပြော ဘာကောင်းသလဲ
မမေးနဲ့၊ ကျောက်ဆင်းတုတောင်
ခေါင်းညိတ်ရတယ်။ သာလိကာ
ငှက်ကတောင် အဘခေါ်ရတယ်။
စကားပြောရင် ဟန်နဲ့မာန်နဲ့
ပြောတတ်တယ်။ ပုံတိုပတ်စလေးတွေ၊
ရယ်စရာလေးတွေ ထည့်ပြီး
ပြောတတ်တယ်။ ဥပမာ ဥပမည်းတွေနဲ့

မန်ကျည်းကိုးပင် မင်းတင်ထွဏ်း

ကိုရွှေကိုက အပြော
ဘာကောင်းသလဲ မမေးနဲ့
ကျောက်ဆင်းတုတောင်
ခေါင်းညိတ်ရတယ်
သာလိကာ ငှက်ကတောင်
အဘခေါ်ရတယ်
စကားပြောရင် ဟန်နဲ့မာန်နဲ့
ပြောတတ်တယ်
ပုံတိုပတ်စလေးတွေ
ရယ်စရာလေးတွေ
ထည့်ပြီးပြောတတ်တယ်

၂၀၀၄

စကားကို ချီးမြှောက်တတ်
တယ်။ ဝက်ဝံထွီထွီနဲ့ စကား
ကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောတတ်
တယ်။ နားထောင်လို့
ကောင်းတာပေါ့။ သူပြောတဲ့
စကားတွေက ဟုတ်တာလည်း
ပါတယ်။ မဟုတ်တာလည်း
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ
ငြင်းမနေကြပါဘူး။

ကိုရွှေကိုက အညာမြို့
ဇာတိမဟုတ်ဘူး။ အညာမြို့
က မြို့ဦးစေတီဘုရားပွဲမှာ
မျက်လှည့်လာပြတဲ့အဖွဲ့က
လက်ထောက် မျက်လှည့်
ဆရာ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားပွဲ
မပြီးခင် ပိုင်ရှင်နဲ့ မျက်လှည့်
ဆရာ စကားများပြီး အဖွဲ့
ကွဲသွားတယ်။ ကိုရွှေကိုက
ငှက်ဖျားရောဂါ ပြန်ထပြီး
ပြည်သူ့ဆေးရုံ တက်ကုနေရ
လို့ အညာမြို့မှာ ကျန်ခဲ့
တယ်။ ဆေးရုံဆင်းတော့
လည်း တော်တော်နဲ့ နာလန်
မထူနိုင်ဘူး။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာတည်းခိုပြီး ဆေး
ဆက်ကုခဲ့တယ်။ ရောဂါ
သက်သာတော့လည်း မပြန်
တော့ဘဲ အညာမြို့မှာ သောင်
တင်နေခဲ့တယ်။

ကိုရွှေကိုက ဘယ်မြို့
ကလဲ... မေးရင် မန္တလေး
ပြောလိုက်၊ ရန်ကုန်ပြောလိုက်၊
ပဲခူးပြောလိုက်၊ မော်လမြိုင်
ပြောလိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်
မျိုးစီ ပါးစပ်ထဲတွေ့တဲ့ မြို့
နာမည် ပြောလိုက်တယ်။
မေးတဲ့သူကလည်း ကိုရွှေကို
ဒီလို ပြောတတ်မှန်းသိလို့
တမင်မေးတာပါ။

ကိုရွှေကို အရင်တစ်ခါ
မေးတုန်းက ရန်ကုန်ဆို၊ အခု
ဘာလို့ ပဲခူးဖြစ်သွားရတာ
လဲလို့ မေးရင်-

မိမိချိုက နေရာက
ရုတ်တရက်
ထလိုက်ပြီး
နံရံမှာ
ချိတ်ဆွဲထားတဲ့
ငှက်ကြီးတောင်
ခားကို
ပြေးဖြုတ်
လိုက်တယ်
အားလုံး
လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်ကုန်ကြတယ်
မိမိချိုက
ကိုရွှေကိုဆီကို
ရဲရဲတင်းတင်း
လျှောက်သွားပြီး
မျက်နှာချင်းဆိုင်
ရပ်လိုက်တယ်
အခန်းထဲက
အသံတွေ
မီးကိုရေနဲ့
ငြှမ်းသလို
ဖြစ်သွားတယ်

ရန်ကုန်မှာ မွေးတာ။
အခုနေတာက ပဲခူးလေဗျာ
လို့ ဖြေတတ်တယ်။

သူ့ဇာတိမြို့က အရေး
မကြီးပါဘူး။ စကားပြော
ကောင်းတော့ ခင်တဲ့သူတွေ
ပေါတယ်။

ကိုရွှေကို လာထိုင်ပါ
ဦးဗျ။ ရေခွေးအခါးလေး
သောက်ရင်း ခင်ဗျားဘဝ
အတွေ့အကြုံလေး ပြောပါ
ဦး ဆိုရင် ဝင်ထိုင်ပြီးစကား
ပြောတော့တာပဲ။ ကိုရွှေကို
စကားပြောပြီဆိုရင် နား
ထောင်တဲ့သူတွေက တစ်စ
တစ်စ စည်လာတာ။

ကိုရွှေကိုက သူပြော
စကားအရ ဘဝစုံတယ်။
မော်လမြိုင်ဘက်မှာ မှောင်ခို
ကုန်ကူးဖူးတယ်။ ဗြိတိကျွန်း
စုဘက်မှာ ပုလဲငုပ်ဖူးတယ်။
ရန်ကုန်မှာ လိုင်းကားစပယ်
ယာလုပ်ဖူးတယ်။ ဧရာဝတီ
မြစ်ရိုးမှာ သစ်ဖောင်ချဖူး
တယ်။ မန္တလေးမှာ ဇာတ်ထဲ
လိုက်ဖူးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ
မျက်လှည့်ဆရာလုပ်ခဲ့တယ်
လို့ ပြောတယ်။

ဒါကြောင့် စကားပြော
ရာမှာ နပ်တယ်။ စိတ်ဝင်စား
မယ့်အကြောင်းတွေကို ကြိဖန်
ပြီးပြောတတ်တယ်။ ယုတ္တိရှိ
တာရော၊ မရှိတာရော ပါပေမဲ့
ဘယ်သူမှ မငြင်းကြပါဘူး။
စကားကို အပျင်းပြေနား
ထောင်ချင်ကြတာကိုး။

ကိုရွှေကို မျက်လှည့်
ပြပါဦးလို့တောင်းဆိုကြရင်
လည်း တစ်ကွက်စ၊ နှစ်
ကွက်စ မျက်လှည့်ပြတတ်
တယ်။ ကိုရွှေကိုက လွယ်
အိတ်ကို အမြဲလွယ်ထားတတ်
ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှာ မျက်
လှည့်ပြတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ
ထည့်ထားတတ်တယ်။

မျက်လှည့် ပြတိုင်း
မျက်လုံးတွေ ပြုံးကြည့်ကြ
တယ်။ ပြပြီးရင် ဟာခနဲ၊
ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကြတယ်။
လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ လက်
ခေါက်မှုတ်ကြတယ်။ အား
ပေးတာပေါ့။

ကိုရွှေကို မျက်လှည့်
ဆိုတာ လိမ်မုန်းတော့ သိ
တယ်။ ဘယ်လို လိမ်လိုက်
မှန်း မသိဘူးဗျာ

အံ့ သြစွာ ပြောကြ
တယ်။

ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...

မျက်လှည့်ဆိုတာ လိမ်
မဟုတ်ပါဘူး

ညာတာလား
မဟုတ်ဘူး။ မျက်လှည့်

ဆရာက ပရိသတ်ရဲ့အား
အာရုံကို တစ်မျိုးတစ်
အောင် ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့
လှည့်စားတာပါ

ထားပါဗျာ။ လိမ်
ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညာတာပဲဖြစ်
လှည့်စားတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
လှည့်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်
ရှိရမယ်လေ။ အဲဒါကို
စမ်းပါဗျာလို့ ဝိုင်းမေး
တယ်။

ဟင်းစားတော့
နိုင်မယ်။ ကွန်ချက်တော့
နိုင်ဘူးဆိုသလို ဒါ
သည်းခံကြပါဗျာ။
လှည့်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်
အသက်ပဲဗျာ။ လျှို့ဝှက်
ကို မသိသရွေ့ ကျွမ်း
ခင်ဗျားတို့ အထင်ကြီး
မှာပဲ။ လျှို့ဝှက်ချက်လို့
သွားရင် ဘယ်အထင်ကြီး
တော့မလဲဗျာ။ ဟဲ...ဟဲ...
ဟဲ...

ကိုရွှေကို အဖြေပြ
သဘောကျပြီးရယ်ကြတယ်။
တကယ်တော့ ကိုရွှေ
က မျက်လှည့်ပညာကို
တာ ဆယ်ခုတောင် ပြည့်
မထင်ပါဘူး။ ဒီလောက်
ပညာနဲ့ အညာမြို့မှာ လုပ်
လို့မရဘူး။

ဒါပေမဲ့ စကားပြော
ကောင်းတာရယ်။ ဘာ
ခိုင်း ဖင်ပေါ့ပေါ့ ထလုပ်
တာရယ်ကြောင့် ကိုရွှေ
အတွက် လက်ဖက်ရည်
မပူရဘူး။ ထမင်းတစ်
တစ်ဆုပ်လည်း မပူရဘူး
ကြိုတဲ့သူက လက်ဖက်ရည်

တို့ကို၊ ထမင်းခေါ်ကျွေး
ကြတာပါ။

ကိုရွှေကို သွားတတ်တာ
ဆိုက်ကားဂိတ်၊ မြင်း
နင်းကိတ်နဲ့ ဈေးထဲက ပွဲရုံ
အနီးဖြစ်တယ်။

အထူးသဖြင့် သစ္စာပွဲရုံ
အနီး ပွဲစားကြီး ဦးဘသက်
လေးပေးဖြောင့်တယ်။

ဘသက်က တရားသမား။
ဘသက်နဲ့ တော်ရုံတန်ရုံ
ကောား ၁၀ မိနစ်ပြည့်
ဆောင် မပြောချင်ကြဘူး။

ဘသက်နဲ့ကျတော့ ကိုရွှေ
ကို နားထောင်သမား။
ပြုံးပြုံးနဲ့ နားထောင်
သူ။ ဦးဘသက် မောသွား
ရင်-

ဦးလေး ရေနွေး
သောက်ပါဦး လို့ ရေနွေးကို
အညိုတသင့် ငှဲ့ပေးတဲ့သူ။

ကျတော့ ကိုရွှေကိုက ဦးဘ
သက်ပွဲရုံမှာပဲအနေများတယ်။
ဘသက်တရားကို နာလိုက်၊
ရောလေးရှိရင် ထလုပ်

လိုက်။ ဦးဘသက် မရှိ
အနီးဆိုရင် ကုန်သည်တွေ
နဲ့ လေကန်လိုက်နဲ့ပေါ့။

နောက်တော့ ဦးဘ
သက်က ကိုရွှေကိုကို ပွဲ
အနီးနဲ့လိုက်တယ်။ ဒီတော့
လောက အံ့ဩသွားကြ
တယ်။

ပွဲနလင်ဆိုတာက ပွဲရုံ
အနီးလည်း မဟုတ်ဘူး။
အထူးသမားလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ပွဲစားကြီးတွေ ယုံကြည်
အားရတဲ့သူ။ အထူးသဖြင့်

ပွဲစားကြီးတွေကိုယ်စားနယ်
အဝယ်တော်သွားရတဲ့
အခတ်စကားနဲ့ပြောရရင်
အကြီးတွေရဲ့ အတွင်းရေး

များပေါ့။ ပွဲရုံမန်နေဂျာပေါ့။
ပွဲစားကြီးပြီးရင် အာဏာရှိတဲ့
သူလေ။

သစ္စာပွဲရုံမှာက ပွဲနလင်
ကိုအေး ရှိတယ်။ ပွဲရုံစာရေး
ကိုထွေး ရှိတယ်။ အလုပ်
သမားက ထင်ကျော်၊ လှ

အေးနဲ့ ဘကျော်တို့ရှိတယ်။
ပွဲစားကြီးသမီး မိမိချိုလည်း
စာရင်းဇယားတွေ ဝိုင်းကူ
လုပ်နေတာပါ။ အရပ်စကား

နဲ့ ပြောရင် သစ္စာပွဲရုံမှာ သူ့နေ
ရာနဲ့သူ ထောင့်စေနေတာပါ။
ကိုရွှေကိုကို ပွဲနလင်
ခန့်လိုက်တော့ လူပိုဖြစ်နေတာ

ပေါ့။ ကိုရွှေကိုက အဝယ်
တော်လည်း မလုပ်တတ်။
စာရင်းဇယားလည်း မလုပ်
တတ်။ ကုန်ပစ္စည်းလည်း

မထမ်းတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ပွဲစားကြီးဦးဘသက်ပြီးရင်
ပွဲရုံမှာ သူက ဆရာကြီးပဲ။
ပွဲရုံမှာ ဘာလုပ်ရသလဲ ဆို

တော့ ပွဲစားကြီးဦးဘသက်
ခိုင်းတဲ့ တောက်တိုမည်ရ
အလုပ်လုပ်ရတယ်လေ။ ဒါ
ကြောင့် တောက်တိုမည်ရ ပွဲန

လင်လို့ ကိုရွှေကို ကွယ်ရာမှာ
ခေါ်ကြတယ်။
ပွဲစားကြီး ဦးဘသက်
က မူဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်

တယ်။ တစ်ဦးတည်းသမီး
မိမိချိုပဲ အမွေစားအမွေခံ ရှိ
တယ်။ မိမိချိုက ၁၈ နှစ် ရှိ
ပေမဲ့ ၁၀ တန်း ၂ နှစ်ကျလို့

ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်။
ပွဲရုံမှာ ကုခိုင်းပေမဲ့ ထုံတုံတုံ
အတတ်မို့ အားမရဘူး။ ရက်
တတ်၊ ကြောက်တယ်။ အား

နာတတ်တာက ပိုသေး။ ရုပ်
ကလေးလှတော့ ပိုးပန်းသူက
ဒုန့်ဒေး။ ပွဲစားတန်းက လူ
ငယ်တွေက လတ်လျားလတ်

လျားတွေ။ မိဘခြေရာနင်း
မယ့်သူ မမြင်ဘူး။ အဖေပွဲ
စားမို့ သားပွဲစားဖြစ်မယ့်သူ
တွေ။ ပွဲစားသားက ပွဲစား

သားလို မနေကြဘူး။ သူဌေး
သားလိုလို၊ အရာရှိကြီးသား
လိုလိုတွေက များတယ်။ သူ
တို့လက်ထက်ကျရင် ကုန်

သည်ပွဲစားမျိုးရိုး ပျောက်
ကွယ်မှာတောင် စိုးရတယ်။
ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ
ဦးဘသက်မျက်စိထဲ မတွေ့

ဘူး။ ဒီကြားထဲအလုပ်သမား
ထင်ကျော်ကပါ မိမိချိုကို ပိုး
နေတယ်။ ထင်ကျော်က စာ
မတတ်၊ ပေမတတ်။ အသား

ကမည်းသေး၊ စကားကထစ်
သေး။ အမဲရိုးက ဟင်းအိုးမှ
အားမနာလို့ ပြောရမယ့်
ကောင်။ အလုပ်က ထုတ်

ပယ်ချင်ပေမဲ့ လုပ်အားကောင်း
တော့ မထုတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေ
တယ်။ ထင်ကျော်က လူက
သာ ပျစ်ထိုင်းရယ် အလုပ်က

တခြားအလုပ်သမား ၂ ဆ၊
၃ ဆလောက် လုပ်နိုင်တယ်။
ဒါကြောင့် ဦးဘသက်
က သူ့သမီးမိမိချိုကို ရွှေကို

နဲ့ ပေးစားလိုက်တယ်။ ဒီ
တော့ ကိုရွှေကိုက မရွယ်ဘဲ
စော်ကဲမင်းဖြစ်သွားတာပေါ့။
ပွဲစားသမက်ဖြစ်တော့ အိမ်

ရှေ့စံပွဲစားဖြစ်သွားတာပေါ့။
ကုန်သည်တွေ၊ တောင်သူ
တွေ၊ ဈေးဝယ်တွေကို ပွဲရုံမှာ
လေနဲ့နဲ့ညှိ ခံနိုင်တော့တာ

ပေါ့။ ဦးဘသက်ကတော့ သူ့
သမက် စကားပြောကောင်း
တာကို ဂုဏ်ယူနေတယ်လေ။

ဦးဘသက်ရှိတုန်းက ပြဿနာ
မဖြစ်ပေမဲ့ ဦးဘသက် ကွယ်
လွန်တော့ သစ္စာပွဲရုံက
ပြဿနာဖြစ်တော့တာပဲ။

ကိုရွှေကိုက ပဲမှန်သမျှ မြေပဲ
ဆန်လိုမြေကဥတာလို့ ထင်
တဲ့သူ။ ဘာမှ သိတာမဟုတ်
ဘူး။ မသိရင် မသိသလို

နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပွဲစား
ကြီးလေသနဲ့ ဆက်ဆံတော့
ကုန်သည်လည်း အဆင်မပြေ
ဘူး။ တောင်သူနဲ့လည်း မပြေ

လည်ဘူး။ ပွဲနလင်ကိုအေးနဲ့
စကားများပြီး ကိုအေးက ပွဲ
ရုံက ထွက်သွားတယ်။ သူ့
တပည့်ပွဲရုံစာရေး ကိုထွေးပါ

အဆစ်ပါသွားတယ်။
*ပွဲရုံလုပ်ငန်းများ မျက်
လှည့်ပြတာလောက် မခက်
ပါဘူး။

ကိုရွှေကိုက ကြီးဝါး
တယ်။ လူထူထူ ရှိ ရင်
မော်လမြိုင်ဘက်မှာ မှောင်ခို
ကုန်ကူးခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ

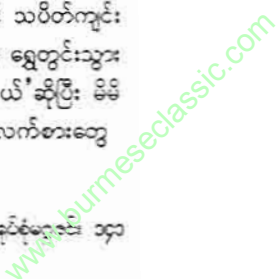
ပြောပြတယ်။ သက်စွန့်ဆံ
ဖျား တောလမ်းခရီးကနေ
သွားခဲ့ရတာတွေကို ပြောပြ
တယ်။

ဒါပေမဲ့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို
မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်၊
မဝယ်တတ်၊ မလှောင်တတ်၊
မထုတ်တတ်တော့ နှစ်တိုင်း

အရုံးပေါ်တော့တာပဲ။ ဦးဘ
သက်ထားခဲ့တဲ့ ကုန်ပစ္စည်း
တွေ၊ ငွေတွေ ကုန်တာတောင်
အကြွေးကလည်း လည်ပင်း

နှစ်သွားတယ်။ ပွဲရုံလည်း
အခွံကျန်တော့မှ -
*မိမိချိုရေ၊ အကြွေးတွေ
ဆပ်နိုင်အောင် သပိတ်ကူးင်း

ဘက်တက်ပြီး ရွှေတွင်းသွား
မော်လိုက်ဦးမယ် ဆိုပြီး မိမိ
ချိုလက်ဝတ်လက်စားတွေ

ရွက်ယူပြီးထွက်သွားလေရဲ့။ မိမိချိုမှာ အကြွေးပတ်လည် ဝိုင်းပြီးကျန်ခဲ့တယ်။

မိမိချိုနဲ့ ကိုရွှေကိုမှာ သားသမီး မထွန်းကားဘူး။ မိမိချိုမှာ တစ်ကိုယ်ရေတကာ ယသမားမို့ စားဝတ်နေရေး မပူရပေမဲ့ ကိုရွှေကို ထားခဲ့တဲ့ အကြွေးက နေ့စဉ်စိတ်ညစ်နေရတယ်။ ဟိုလူက လာအကြွေးတောင်း၊ တောင်းပန်ရ။ ဒီလူက ဘာအကြွေးတောင်း၊ ဖွဲ့ဆပ်ရနဲ့ပေါ့။ ကြွေးရှင်တွေက အဖေထားခဲ့တဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးကို မျက်စပစ်ကြတယ်။ အဖေထားခဲ့တဲ့ ပွဲရလည်း အခွဲပဲကျန်တော့တယ်။ ငွေလည်း မူးလို့ရှူစရာ မရှိတော့ဘူး။ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း ကိုရွှေကိုနောက်ပါသွားပြီ။ မိမိချိုမှာ အဖေထားခဲ့တဲ့ နှစ်ဆောင် ပြိုင်အိမ်နဲ့ ငှက်ကြီးတောင် ဓားတစ်လက်သာ ကျန်တော့တယ်။

ရှင်တို့အကြွေးတွေကို ဆပ်ပါမယ့် အချိန်တော့ပေးပါလို့ တောင်းပန်ထားရမယ်။ ပွဲရုံကို အသစ်က ပြန်စရတယ်။ ပွဲနုလင် မငှားနိုင်ဘူး။ ပွဲရုံစာရေး မထားနိုင်ဘူး။ အလုပ်သမားကလည်း ကိုထင်ကျော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ပွဲရုံဆိုပေမဲ့ အရင်းအနှီး မရှိတော့ ပစ္စည်းမဝယ်နိုင်ဘူး။ မလှောင်နိုင်ဘူး။ အပ်တင်စနစ်နဲ့ ပွဲခဲ စားနေရတယ်။ ဒါတောင် ပွဲရုံက နာမည်ပျက်သွားလို့ ပစ္စည်းအပ်ချင်ကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သမား ကိုထင်ကျော်က ဖောက်သည်ဟောင်း

တောင်သူတွေဆီကို ခေယယတောင်းပန်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ပွဲရုံတင်ရတာ။ အချို့ကလည်း ပွဲစားကြီးဦးဘသက် မျက်နှာနဲ့ပစ္စည်းတွေ တင်ကြတယ်။ ကုန်သည်တွေကလည်း ဖောက်သည်ပြန်ယူကြပါတယ်။

၄ နှစ်ကြာတော့ အကြွေးတွေ ကုန်သလောက် ရှိသွားတယ်။ ဒီ ၄ နှစ်အတွင်း ကိုရွှေကို လုံးဝမပေါ်မလာဘူး။ စာလည်း မလာဘူး။ လူကြိုလည်း မပါဘူး။ ရွှေတောမှာ ငှက်ဖျားမိပြီး သေတာကြာပြီလို့လည်း ကြားရတယ်။

မိမိချိုကလည်း ကိုရွှေကိုကို မမျှော်ပါဘူး။ ယောင်လို့တောင် သတိရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေသူစာရင်းသွင်းလိုက်တာပါ။ သူထားခဲ့တဲ့ အကြွေးတွေကို မယားဖြစ်လို့ဆပ်ရပေမဲ့ စိတ်ထဲက ကျေနပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

အခုတော့ ကိုရွှေကိုကို မမျှော်ပေမဲ့ အညာမြို့ကို ပြန်လာမှာကို ကြောက်နေမိတယ်။ သေပြီဆိုတဲ့ သတင်းပဲ ယုံလိုက်တယ်။

မိမိချိုက အဆိုပေမဲ့ လင်မရှိ၊ သားသမီး မရှိတော့ အပျိုနဲ့မခြား ပိုးပန်းသူတွေ များလာတယ်။ အသက်ကလည်း ၂၅ နှစ်ဆိုတော့ သွေးသားဆူဖြိုးတဲ့အရွယ်၊ အချစ်ဆိပ်ရည်ပြင်းထန်တဲ့အရွယ်လေ။

ဒါကြောင့် ဆွေမျိုးတွေက မိမိချိုကို ဝိုင်းအုံတဲ့ပျားပိတ်နန်းတွေကို ရှင်းထုတ်ပေးဖို့အတွက် အလုပ်သမား

ကိုထင်ကျော်နဲ့ နားချကြတယ်။ အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထားကြိုးချင်းငြိချင်နေကြသူတွေမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြတယ်။

ရက်ကောင်းရက်သာရွေးပြီး နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမှာပဲ လက်ထပ်ပွဲကို အကျဉ်းရုံးပြီးလုပ်ကြတယ်။ ဘုန်းကြီး ၅ ပါးဆွမ်းကပ်ပြီး ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေအနည်းအကျဉ်းကို ဖိတ်ပြီးပြုလုပ်ကြတယ်။

ဧည့်သည်တွေကို ထမင်းဟင်းနဲ့ ဧည့်ခံနေတုန်း ကိုရွှေကိုက အိမ်ပေါ်ကို ဖြန့်ခနဲရောက်လာတယ်။

ကိုရွှေကိုကို မြင်လိုက်ကြတော့ တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသလို အားလုံးတုန်လှုပ်သွားကြတယ်။

‘ဟာ...ကိုရွှေကို’
‘ခင်ဗျား သေပြီဆို’
‘မိမိချို လက်ထပ်တယ် ကြားလို့ ရောက်လာတာလား’

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဝိုင်းမေးကြတယ်။ အားလုံးက ကိုရွှေကို သေပြီလို့ ထင်ထားကြတာကိုး။ မသေဘဲ အခုရောက်လာတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ မင်္ဂလာထမင်းပဲဆက်စားကြရတော့ မလို၊ နေရာကပဲ ထပြေးကြရတော့မလို အခက်တွေ့နေကြတယ်။

ကိုရွှေကိုက-
‘မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပနေကြတာလား’လို့ ကိုထင်ကျော်နဲ့ မိမိချိုကိုကြည့်ပြီး တိုးလျှော့မေးလိုက်တယ်။

အားလုံးရဲ့အကြွေးတွေက ကိုထင်ကျော်နဲ့ မိမိချိုဆီကို ရောက်သွားကြတယ်။ ကိုထင်ကျော်က ကြက်ကြီး လည်လိမ်းသလို ခေါင်းငိုက်ခိုက်သွားတယ်။ မိမိချိုက ကိုရွှေကိုကို မမိတ်သေစိုက်ကြည့်နေတယ်။

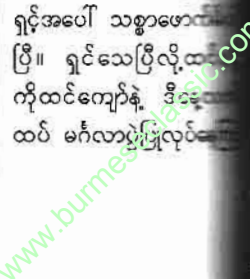
‘ဖြေကြလေ...’
ကိုရွှေကို အသံတဖြည့်နည်း ကျယ် လာတတ်အားလုံးအကြည့်က ကိုရွှေဆီရောက် သွားကြတယ်။ ကိုရွှေကိုက လက်နှစ်ခတ်က ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတယ်။ မျက်ထောက်က လို့ အံ့ကိုတင်းတင်းကြွထားတယ်။

မိမိချိုက နေရာက နုတ်တရက်ထလိုက်ပြီး နံရိုးချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ပြေးဖြုတ်လိုက်တယ်။ အားလုံးတုန်လှုပ်ရွံ့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

မိမိချိုက ကိုရွှေကိုကို ရဲရဲတင်းတင်းလှေကားသွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲ အသံတွေ မီးကိုရေနဲ့ ဖြည့်သလို ဖြစ်သွားတာ အသက်ပင် ရှူဖို့မေ့ပြီသွား နှစ်ဦးကို ငေးကြည့်နေတယ်။

မိမိချိုက ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ကိုရွှေကိုလက်ထဲထည့်လိုက်ပြီး-

‘ဦးရွှေကို ကျွန်ုပ်အသေသာ သတ်လိုက်ရင် ရှင်အပေါ် သစ္စာဖောက်မပြီ။ ရှင်သေပြီလို့ ထင် ကိုထင်ကျော်နဲ့ ဒီဒေသထပ် မင်္ဂလာပြုလုပ်နေကြ

...။ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို မဖျက်
 ... သစ္စာကို နှစ်ယောက်
 ... ချင်ဘူး။ ကျွန်မကို
 ... သတ်လိုက်ပါ' လို့ ပြော
 ... ခဲ့တော့ ရှေးသူတပ် ထိုင်
 ... တယ်။
 'ဘာ...'
 'ဘယ်...'
 ... အလုံးအုံ့ပြုံး ထဆွဲ
 ... ကိုတယ်။
 'ခွဲလှမ်း'
 ... ရွှေကိုက ဓားကို
 ... ပစ်ချလိုက်တော့
 ... ကိုယ်ရှိန်သတ်သွား
 ... ကို ရွှေကို ဘာပြော
 ... နောင်ကြည့်နေကြ
 ...
 ... ရွှေကိုက စကားပြော
 ... သူလိုက်တယ်။ မေး
 ... သာ ထောင်ထလာ
 ... အသံက မထွက်ဘူး။
 ... အိမ်က မျက်ရည်
 ... တွေသာ တပေါက်
 ... ကြမ်းပေါ်ကို ပြုတ်
 ... တယ်။
 ... တန်ကြာမှ -
 'အရှုံးပေါ်မှာ အမိုက်
 ... ရစေနဲ့ မိမိချီရယ်၊
 ... ပြီး အရှုံးပေးလိုက်
 ... ကွာရှင်းပေးပါ
 ... ညနေကျရင် သူကြီး
 ... ဘာခဲပါ' လို့ ပြောပြီး
 ... က အခန်းထဲက
 ... ကိုက်ချပြီး လေး
 ... ခြေလှမ်းများနဲ့ ထွက်
 ... တယ်။
 ... ကျောပြင်ကို
 ... ဖြည့် ပြီး ကျန် ခဲ ကြ
 ... အားလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
 ... ကြဘူးလေ။
 'ဒီလိုဆိုရင် ဦးရွှေကိုက
 ... သားကြီးတာပေါ့

မသိသူက ပြောရင်
 ဒေါ်မိမိချီက...
 'ဘာသဘောထားကြီး
 ရမှာလဲ။ ဦးရွှေကိုက အပြော
 လေးနဲ့စားသွားတာဟေ့။ ငါ့
 မှာတော့ ခုထိ ညတိုင် ငိုရ
 တုန်းပဲ' လို့ ပြောတတ်တယ်။
 'ဘာပြုလို့လဲ'
 'ဘာပြုရမှာလဲ ဦးရွှေ
 ကိုက ညနေကျ သူကြီးအိမ်
 ရောက်တော့ သူက နှစ်နာသူ၊
 ရှုံးနိမ့်ရသူမို့ သူနေဖို့ နှစ်
 ဆောင်ဖြိုင်အိမ်ကြီးကို သူ့ကို
 ပေးပါလို့ မျက်နှာသေလေးနဲ့
 တောင်းတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
 လည်း ငါက သစ္စာမဲ့ထားသူ
 ဆိုပြီး ပေးလိုက်တယ်။ နှစ်
 ဆောင်ဖြိုင်အိမ်ကြီး သင်း
 ရောင်းသွားတာတောင် နှ
 မြောရုံပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်
 မှသင်းက အညာမြို့က ထွက်
 သွားကတည်းက ရွှေတောမှာ
 မိန်းမရနေတာတဲ့။ ကလေး
 တစ်ယောက်ရလို့ စီးပွားရေး
 အဆင်မပြေတာနဲ့ အညာမြို့
 ကို ခဏပြန်လာတာတဲ့။ အခု
 တော့ သင်းကနှစ်ဆောင်ဖြိုင်
 အိမ်ကြီးရောင်းရတဲ့ငွေနဲ့ ချောင်း
 ကြီးရွာမှာကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖွင့်
 ထားတာတဲ့လေ။ ငါ့မှာတော့
 နှစ်ဆောင်ဖြိုင်အိမ်ကြီး မြင်
 တိုင်း မျက်ရည်ဝဲနေတာလေ'
 ဒေါ်မိမိချီက မျက်ရည်
 ကို လက်ဖမိုးနဲ့ သုတ်ရင်း
 ပြောတယ်။ နောက် ဆက်ပြီး
 ပြောရှာတယ်။
 'ငါ အခံရခက်ဆုံး
 စကားက သင်းပြောသွားတဲ့
 အရှုံးပေါ်မှာ အမိုက်မဆင့်ပါ
 ရစေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားလေ' တဲ့။

မေတ္တာရည်ရွှ်-
 မင်းတင်ထွန်း

သင်္ဂြာနေတို...။

သရဗမင်းကျော်ခေါင်

နိုင်ငံခြားပြန် သူ့တ္တရပညာရှင် (ကျမ်းပြု)

မဟိန္ဒိလက္ခဏာဆရာကြီး

(နာမည်ပေး... အခါပေး... ယတြာပေး...
 အထူးအကြံပေး ဟောချက်များ)

အထူးယတြာ-အဆင်မပြေသောအချစ်ရေးများအတွက်

ဆရာနှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါ။
 Ph-09 730 24895, 09 518 3339

အကြံသစ်၊ ဉာဏ်သစ်၊ လူသစ်၊ စိတ်သစ်ဖြင့်
 အောင်မြင်ကြွယ်ဝသော ဘဝသစ်တစ်ခု ရရှိ
 ရန် အသိအကြံတွေ၊ စွမ်းအင်သစ်တွေ မလိုချင်ပါသလော။

ဟောခန်း(၁) [ဒြအမှတ် (၈၀)၊ ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီး၊
 ၅၀-ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ။

အမှောင်ထဲမှာ အုပ်စုဖွဲ့ ပုံသန်းရင်း

စားကျက်လူ၊ စားခွက်လူနေရတဲ့ဘဝထက်
တစ်ကိုယ်တော် ပုံသန်းရှာဖွေရတဲ့ဘဝက
ဘယ်လောက်အထိ လွတ်လပ်စိတ်ချမ်းသာသလဲဆိုတာ
အန်တီသင်းဆီက ထွက်လာပြီး
တစ်လအတွင်းမှာပဲ သိခဲ့ရတာမျိုးပါ

သမ္မု အကျော်မဇာ

ကမ္ဘာ့အိမ်မှာ

ဖိုးဝေတာဖွင့် (ပေဖွင့်)

၇၅၀၀၀
၇၅၀၀၀

အမှောင်။
 ဒေါင်ဒေါင်...ဒေါင်
 ဒေါင်...ဒေါင်ဒေါင်...။
 သံချောင်းခေါက်သံ
 ၁၂ ချက်တိတိ
 ကြားရတဲ့အထိ
 အမှောင်ထဲက
 အရောင်မည်းနေတဲ့
 သစ္စာတစ်ခုကို
 ဖြူစင်လာမလား
 လေရယ်လို့
 ကြိဖန်မျှော်ကိုးရင်း
 မီးကွက်မ
 အိပ်မပျော်သေးဘူး
 မောင်။

□

၁။

ပူပြင်းလွန်းလှတဲ့
 နေရောင်ခြည်ရဲ့
 အရှိန်ကြောင့်
 တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး
 ချွေးစိုနေတာတောင်
 လေးလံစွာ
 ပိကျနေတဲ့မီးကွက်မရဲ့
 မျက်ခွံတစ်စုံကို
 ပွင့်မလာစေခဲ့ပါဘူး။
 တဘုတ်ဘုတ်
 မောင်းဝင်လာတဲ့
 ဆိုင်ကယ်သံနဲ့
 ကြားဖူးနေကျ
 အသံဝါဝါ
 တစ်မျိုးဟာ
 အန်တီသင်းရဲ့
 စကားသံတွေနဲ့
 အပြန်အလှန်
 စည်းဝါးကိုက်နေတယ်
 ဆိုတာ
 အလိုလို သိပေမဲ့
 တစ်ညလုံးလှုပ်ရှား
 ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့
 ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့
 နှိပ်စက်မှုကြောင့်
 အသိအာရုံ

www.burmeseclassic.com

နိုးကြားသလိုလို ဖြစ်နေတာ တောင် အိပ်ရာက ထလိုမရ သေးပါဘူး။ ဇီးကွက်မတို့နေ ထိုင်ရာ ရွှေပြည်သာဆင်ခြေ ဖုံးရပ် ကွက်ကြီးကတော့ နိုးထသက်ဝင်ကောင်း သက် ဝင်နေမှာပါလေ။

‘အလုပ်က သိပ် မကောင်းတော့ ခဏခဏ မလာပါနဲ့ မောင်မောင်နိုင် ရယ်။ ဒီကြားထဲ ရှောင်ရ တိမ်းရ၊ ပြောင်းရ ဝှက်ရ၊ ရေလောင်းရနဲ့ ဒီပုံစံသာဆိုရင် အန်တီသင်းကိုယ်တိုင် အလုပ် ဆင်းမှ အဆင်ပြေမယ့်ပုံ ပေါက်နေပြီ မောင်မောင်နိုင် ရေ’

‘ဟား...ဟား... ဟား...ဟား...။ အန်တီ သင်းကတော့ လုပ်ပြီ။ ဝတ် ထားတဲ့ ရွှေတွေကိုလည်း အားနာပါဦးဗျ’

‘ကဲ...ကဲ...ရော။ ဒါ ဒီလအတွက်။ ဒါပဲနော် ကြို ပြောထားပြီးသား။ နောက်လ မလာနဲ့ အလုပ်မကောင်းဘူး။ အရေးတကြီးကိစ္စရှိရင်လည်း ဖုန်းဆက်ဦး’

‘စိတ်ချ။ စိတ်ချ။ သွား ပြီ အန်တီသင်းရေ’

အိပ်မက်ထဲ မှာလိုလို အပြင်မှာအမှန်တကယ်ပြောနေ သလိုလို စကားသံတွေကြောင့် အသိအာရုံနဲ့ ဇီဝယန္တရားကို အတင်းပဲတွဲစပ်ပြီး အားယူ မျက်လုံးဖွင့်ရင်း လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်လိုက်မိတဲ့အခါ မှာတော့ နံနက်ဆယ်နာရီခွဲနေ ပါပြီ။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ စောင်မပါ၊ ခြင်ထောင်မပါဘဲ သုံးလေး နာရီလောက် အနားယူလိုက် ရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အတော်

တစ်ကိုယ်တော် ပျံသန်းနေရတဲ့ ညတွေမှာ ဆိုင်ကယ် သံ တဘုတ်ဘုတ် ကြားတိုင်း ရင်တုန်ရာသလို စလင်းဘက် အိတ်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ နေထိုင်ကြရတဲ့ ခြင်္သေ့ ငါးကောင် လောက်ဟာလည်း ဆိုင်ကယ် လိုက်စီးသွားရတဲ့ အဖြစ်တွေ အများကြီးပါ

လေးကို နေသာထိုင်သာ ရှိ သွားတာ သေချာပေမဲ့ တွန့် ကြေနေတဲ့ အနက်ရောင်ခေတ် မိဝတ်စုံပေါ်က ရေမွှေးရနံ့ တချို့ကတော့ ချွေးနံ့တွေနဲ့ ရောပြီး အော်ဂလီဆန်စရာ ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖွာလန်ကြံနေတဲ့ ဆံနွယ်တွေကို သားရေကွင်း နဲ့ စုချည်၊ အင်္ကျီချွတ်၊ ထဘီ ရင်ရှားလိုက်ရင်း ရေချိုးခန်း ဘက်ထွက်မလို ဟန်ပြင်နေ စဉ်မှာပဲ...။

‘ဇီးကွက်မ နိုးပြီလား၊ နန္ဒီကိုပါ နှိုးပြီးရေချိုးခိုင်းထား

လိုက်တော့။ ပြီးရင် သမီးတို့ နှစ်ယောက်သွားစရာရှိတယ်။ သေချာရွှိုင်းထားကြနော်။ ဒီနေ့လယ် သွားရမယ့်အလုပ် ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်။ သမီးတို့နှစ်ယောက် အပြော အဆိုကောင်းရင် ကောင်းသ လို အနည်းဆုံးသိန်းဂဏန်းပဲ။ ဟင်း... ဟင်း...ဟင်း...’

ပျစ်ခွံ အိမ်မို့ နေတဲ့ အန်တီသင်းရဲ့စကားသံတွေ ဟာ ဇီးကွက်မရဲ့နားထဲမှာ တော့ ချဉ်းတူးခါးသက်နေ တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မလွန် ဆန်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတရား မျိုးစုံကြောင့် မောနေတဲ့ ရင် အစုံ ကတုန်ကယင်ဖြစ်မလာ ခင်မှာဘဲ နန္ဒီကို နှိုး၊ ရေချိုး ခန်းထဲဝင်ပြီး ရှုပ်ထွေးစပြု လာတဲ့ခေါင်းကအစ ရေ လောင်းချိုးချလိုက်မိတာပါပဲ။

‘J။ မျက်လုံး မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း၊ ရှည်လျား ချွန်မြတ်တဲ့ နှာတံ၊ ကြွေခိုင်တဲ့ မေးရိုး၊ ညိုမောင်းတဲ့အသား အရှေ့ အချိုးအစားကျနလွန်း တဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ဟာ ဘယ်လိုအဝတ်အစားမျိုးပဲ ဝတ်ထားပါစေ၊ ဇီးကွက်မရဲ့ မျက်စိထဲမှာ အမြဲတမ်းစမတ် ကျနေခဲ့တာ တွေ့စချိန်က တည်းကပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင် မောင်နိုင်ဆိုတဲ့ မောင်က ‘ကျား’။ ကျားမှ တကယ့် သားရဲတစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ကျားစစ်စစ်ရယ်ပါ။ အသား ဆိုရင် ဘာအသားလာလာ အစိမ်းမှစားတဲ့ ကျားပါ။

ရုပ်ခံကလည်းကောင်း၊ အပြောအဆိုကလည်း သွက်၊ နှံလည်း နှံစပ်၊ ခွင်လည်း ဖန်

တတ်သူဆိုတော့ မောင့်အပေါ် မှာ စစားချင်ကြတဲ့ ဇီးကွက်မ တို့လို မိန်းမစားတွေမှ အမူကြီးရှိသလို ဘယ်မိန်းမကို အထင်မကြီးခဲ့ တာလည်း မောင်ရယ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထူးဆန်းတဲ့ရေစက်ကြောင့် ဇီးကွက်မရဲ့ စိတ်ကူးအပြဲ မင်းသားဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ ကြာဆို မောင်က ဇီးကွက်မ တွေ့ဖူးသမျှ ယောကျ်ား တွေထဲမှာ ဇီးကွက်မရဲ့ လက် ရှိဘဝအတွက် အရေးပါအရာ ရောက်နေသူ မဟုတ်လား။ ဒါတောင် မောင်နဲ့ဇီးကွက်မ တို့ ညကဗျာတွေကို သုံးသေ ခါလောက်ပဲ သိကုံးခဲ့ဖူးတာ ပါ။ မောင့်ရဲ့အာရုံထဲမှာတော့ ဇီးကွက်မဆိုတဲ့ မျက်လုံးဖြူ ပြူးနဲ့ လှတပတကောင်မသေ တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုရင် စကောင်းလွန်းလှပြီလို့ပဲ ခံယူ ပါတယ်လေ။

‘ဟဲ့ နင် ဘာဝတ်မှာဆို ဇီးကွက်မ’

‘အဆင်ပြေသလိုပဲ နန္ဒီ’

‘နင် ဟိုတစ်ခါဝတ်တဲ့ အနီရောင်ဂါဝန် ငါ့ကို အငှားပါလား။ ရင်ဘတ်အပြည့် ဘော်ကြယ်တွေ ထိုးထားတာ လေ။ နင်မဝတ်ဘူးဆိုမှ အပြစ် ပါဟာ ငါ့မှာဝတ်စရာ သိမရှိတော့ဘူး။ ငွေနည်းနည်း လိုလို အပေါင်ဆိုင် ပို့ထား တယ်’

‘ဝတ်ချင်ယူဝတ်သေး အဲဒီဂါဝန်ကို ငါလည်း သိမကြိုက်လို့ နှစ်ခါလားပဲ ဝတ် ဖူးသေးတာ။ ညဘက်ကြို ပြောင်ပြောင်လက်လထဲနဲ့ စိတ်မရဲလို့’

‘ဒါဆို ဒီည ငါ့အပေါ် မယ်’

ဝတ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
 လျှောက်ဖွယ်၊ မီးပူတိုက်
 ပြန်ပေးနော်”
 အေးပါဟယ်၊ အေး
 ...ဘာအကျိုး
 မရှိဘဲအချိန်ကုန်တာ
 အတတ်တင်တဲ့လူနဲ့ လိုက်
 သွားလည်းမယ်။ အခန့်မသင့်
 တယ်မှာရှိတဲ့ ငွေကလေး
 ပါသွားနိုင်သေးတယ်။
 အဟုတ်ပဲ အဟုတ်ပဲ
 မီးကွက်မရဲ့ ဂါဝန်အနီ
 တံတားတံတားတံတား
 ဘယ်တော့မှ မောင်ခါး
 အင်္ကျီအင်္ကျီအင်္ကျီ
 မီးကွက်မလည်း
 ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးကွက်
 မကုန်ချင်နေတဲ့ နှလုံး
 သတိပြန်ပေးရပါ
 မလဲ။ မဟုတ်လို့က
 စံစားသွားရမှာပေါ့။
 အရူးရင့်လေဖြစ်
 ပေါ့။ အချစ်၊ မေတ္တာ၊
 ဘာညာတွေဆို
 မီးကွက်မတို့လောကမှာ
 တွေ့လိုက်နာဖို့ မပြော
 ကြစည်တွေးတော
 တဲ့ အရာတွေ မှ
 စိတ်ကနဲ့ အစာရှာထွက်ရ
 မိလင်းတာနဲ့ အိပ်
 ပြန်တက်ရမယ် မဟုတ်
 ဘာကယ်တော့ မောင်
 လူသားတစ်ယောက်
 မီးကွက်မတို့လို မိန်းမ
 အတွက် ထိတ်လန့်၊
 စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ
 ယောက်အဖြစ် မှတ်
 ရမယ်။ အဲဒီလူ စိတ်
 အောင် တတ်နိုင်သမျှ
 အထိုက်အထိုက်ကလေး နေ
 ရမယ်လို့ မှာထားတဲ့

အန်တီသင်းရဲ့စကားတွေကို
 နားမဝင်ဘဲ မိုက်မဲစွာ ပေါ်
 ပေါက်လာတဲ့အချစ်တစ်ခုမှာ
 သာယာရင်း အန်တီသင်းဆီ
 မောင် ရောက်လာတဲ့အခါ
 တိုင်း မြင်းက မလှုပ်၊ ခုံက
 လှုပ်လှုပ်ပြဲခဲ့မိတာ မီးကွက်မ
 ရဲ့အားနည်းချက်ရယ်ပါ။ အဲဒီ
 အားနည်းချက်ကို မီးကွက်မ
 ရဲ့အလုပ်ထဲမှာ အသုံးပြုဖြစ်
 တိုင်း လုံးဝအဆင်ပြေခဲ့ပေမဲ့
 မိန်းမကိစ္စရှုပ်ပွေတတ်သ
 လောက် တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းမ
 စားတွေကို ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့
 မောင်ရဲ့အာရုံထဲမှာတော့ မီး
 ကွက်မအဖို့ အချစ်စာမေးပွဲ
 အောင်ဖို့ နေနေသာသာ ဖြေ
 ခွင့်တောင် မရှိတဲ့ဘဝပါ။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးကွက်မ အား
 မလျှော့ခဲ့ပါဘူး။ အားလည်း
 မငယ်ခဲ့ပါဘူး။ အန်တီသင်း
 ဆီမှာ မီးကွက်မနဲ့အတူ အလှ
 ဆုံး၊ တာဝန်အကျဆုံးဆိုတာ
 အများသိတယ်ဆိုပြီး မာန်
 တွေတက်ရင်း မောင်နဲ့ဆိုတဲ့
 အခါတိုင်း မာယာမြားတွေတစ်
 စင်းပြီး တစ်စင်းပစ်လွှတ်ခဲ့မိ
 တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့...။
 အန်တီသင်းရေ၊ မျက်
 လုံးပြူးပြူးနဲ့ ခပ်ချောချော ဟို
 တစ်ယောက် မီးကွက်မလား၊
 ဘာလား နည်းနည်းတော့
 ပြောထားဦး။ နေရာတကာ
 လှပြောများနေပြီဆိုရင် ပွဲခနဲ
 ဖြစ်သွားမယ်နော်။ အခြေ
 အနေတွေက ကောင်းတာမဟုတ်
 ဘူး။ အရေးဟေ့ အကြောင်း
 ဟေ့ဆိုရင် ဘယ်သူ့ဘယ်သူ
 မှ မကယ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကို သိပ်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့
 လို့ သတိပေးထားပါ”
 မောင်နှုတ်က ထွက်
 ပေါ်လာတဲ့စကားတွေဟာ မီး

ကွက်မအတွက် အက်စစ်နဲ့
 အပက်ခံရသလို ဖြစ်ရတာ
 သေချာပေမဲ့ မောင်ကတော့
 မီးကွက်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီနေ့
 ပြောတဲ့စကား နောက်နေ့မှတ်
 မိရင် ကံကောင်းဆိုတဲ့ လူစား
 မျိုးပါ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်ကြာ
 လာတာနဲ့အမျှ ဘယ်လိုမှ
 ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်တဲ့ ဇာတ်
 လမ်းတစ်ခုကို အတင်းအဓမ္မ
 ဖန်တီးမနေတော့ဘဲ နှလုံးသား
 လိုအင်ဆန္ဒကို ဘဝပေးအသိနဲ့
 သုတ်သင်သတ်ဖြတ်လိုက်ရ
 တဲ့ ကာလတစ်ခုမှာတော့ မီး
 ကွက်မရဲ့ ကွဲစရာမရှိတဲ့
 အသည်းလည်းအမှုန့်ဖြစ်ရ
 ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်
 ဆိုတာ ဘဝဒုက္ခတွေကို
 ကုစားနိုင်တဲ့သမားတော်ဆိုတဲ့
 စကားမှန်ကန်ခဲ့ပေမဲ့ ခေါင်းပုံ
 ဖြတ်၊ အညွန့်ခွေးစားခြင်းဆိုတဲ့
 အတ္တတွေအောက်မှာ ဖိနှိပ်ခံ
 ရပါများလာတာကြောင့် မခံ
 နိုင်တဲ့အဆုံးတစ်ရက်မှာတော့
 အန်တီသင်းဆီက ထွက်ခွာခဲ့မိ
 ပါတယ်။ ဒါဟာ လက်ရှိ
 ဘဝကို စိတ်ကုန်လို့ အမှောင်
 ထဲကထွက်ပြီး အလင်းထဲပြန်
 ဝင်ချင်တဲ့လမ်းစဖြစ်ပေမဲ့
 မီးကွက်မရဲ့ နောက်တော်ပါး
 က မျက်နှာများစွာရဲ့ ဘဝ
 ဒုက္ခတွေက ပြောင်းလဲခြင်း
 ကို တွန့်ဆုတ်စေတာပါပဲလေ။
 □
 ၃။
 အမှောင်ထဲမှာ အုပ်စုဖွဲ့
 ပျံသန်းရင်း စားကျက်လှ၊
 စားခွက်လှနေရတဲ့ ဘဝထက်
 တစ်ကိုယ်တော် ပျံသန်းရှာ
 ဖွေရတဲ့ဘဝက ဘယ်လောက်
 အထိ လွတ်လပ်စိတ်ချမ်းသာ
 သလဲဆိုတာ အန်တီသင်းဆီ
 က ထွက်လာပြီး တစ်လ

အတွင်းမှာပဲ သိခဲ့ရတာမျိုး
 ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျီးလန့်စာစား
 ဘဝပါပဲလေ။ စက်ဆုပ်ဖွယ်
 ကောင်းတဲ့ ညဉ့်နက်နက်တွေ
 မှာ ဘဝနဲ့ခန္ဓာကို ဖြန့်ခင်း
 ရောင်းချနေရတဲ့အကျိုးပေး
 ကို စိတ်ကုန်လာပေမဲ့ ရှောင်
 လွှဲလို့မရတဲ့အကြောင်းတရား
 များစွာက မီးကွက်မရဲ့နောက်
 မှာ တန်းစီစောင့်ဆိုင်းနေဆဲ
 မဟုတ်လား။
 တစ်ကိုယ်တော် ပျံသန်း
 နေရတဲ့ညတွေမှာ ဆိုင်ကယ်
 သံ တာဘုတ်ဘုတ်ကြားတိုင်း
 ရင်တုန်ရသလို စလင်းဘက်
 အိတ်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ နေ
 ထိုင်ကြရတဲ့ ခြင်္သေ့ငါး
 ကောင်လောက်ဟာလည်း
 ဆိုင်ကယ်လိုက်စီးသွားရတဲ့
 အဖြစ်တွေ အများကြီးပါ။
 ဒီလိုပါပဲလေ။ မီးကွက်မတို့
 အနေနဲ့ ပူလောင်တဲ့ကန္တာရထဲ
 မှာ ဆက်လျှောက်ချင်တယ်
 ဆိုရင် အပူဒဏ်သက်သာစေ
 ဖို့ ရေလောင်းသင့် လောင်း
 ကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ သူ
 အကျိုးကိုယ့်အကျိုး၊ သူ့သစ္စာ
 ကိုယ့်သစ္စာပေါ့လေ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ
 အန်တီသင်းဆီက ထွက်လာ
 ပြီး နှစ်လပြည့်သွားတဲ့တစ်ည
 မှာတော့...။
 ‘ဘုတ်...ဘုတ်...
 ဘုတ်...ဘုတ်...ကျွီ’
 ‘အောင်မလေး’
 ‘ကဲ၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်
 တက်’
 ‘ရှင်’
 ‘ရှင်မနေနဲ့၊ နင့်ကို ငါ
 ကြည့်ကြည့်နေတာကြာပြီ။
 တက်ဆိုတက်’
 ‘မောင်၊ အဲ...အစ်ကို
 မောင်မောင်နိုင် မီးကွက်မ
 လေ မမှတ်မိဘူးလား။ ဟို

အန်တီသင်းဆီမှာ နေခဲ့တဲ့...

'ဟင်...'

'အစ်ကိုမောင်တို့က တော့ လုပ်ပြီ။ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ ဒီလိုဖြစ်စရာလားလို့'

ဇီးကွက်မရဲ့ ခပ်ရွှင်ရွှင် စကားကြောင့် ညမီးရောင် မှုန်ဝါးဝါးအောက်က ခပ်လှ လှမျက်နှာတစ်ခုကို မောင့် ဘက်က မှတ်မိသွားခဲ့ပြီ။

'ဪ... မျက်လုံးပြူး ပြူးနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ တစ်ကိုယ်တော် ကြံ နေတယ်ဆို။ အဆင်ပြေရဲ့ လား'

'ဒီလိုပါပဲ အစ်ကိုမောင် ရယ်။ ပြောတစ်လှည့် မပြော တစ်လှည့်ပေါ့'

'အဲဒါက နင့်ကိစ္စလေ။ ကဲ...ကဲ ငါ့အတွက်လုပ်ဦး'

'ရှော့...ရှော့ပါ အစ်ကို မောင်။ ဒီညအစ်ကိုဘယ်သွား စရာ ရှိသေးလဲ မရှိရင်...'

'တော်စမ်း။ ငါဝတ် ထားတဲ့အဝတ်အစားတွေကို လည်း ကြည့်ဦး။ နောက်ကြို မှပဲ ဟား...ဟား...ဟား... ဟား...သွားပြီ။ သိပ်အတင့် မရဲ့နော်။ သတိထားပေါ့'

ညဦးပိုင်းကမှ ရထား တဲ့ ဆင်ဖြူတော်လေးနှစ် ကောင်ထဲကတစ်ကောင် ဆိုင် ကယ်စီးသွားတာကို ကြည့် ရင်း ဇီးကွက်မ မျက်ရည်ကျ ရပါတယ်လေ။ ဒါဟာ ငွေကို နှမြောလို့ကျတဲ့ မျက်ရည် သက်သက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နှလုံးသားက အလိုလို သိနေ သလို နှစ်လလောက်ဝေးကွာ နေရတဲ့ အချစ်မျက်နှာတစ်ခု ကို ဒီညမှပြန်တွေ့ရပြီး ဒီည မှာပဲ စိမ်းကားရက်စက်မှုများ စွာနဲ့ အနိုင်ပိုင်းသွားခဲ့တာ

မောင်သာ
သိမ်းပိုက်မယ်
ဆိုရင်
လှောင်အိမ်ထဲမှာပဲ
ထားထား
သံကွန်ချာ
ခုနစ်ထပ်နဲ့ပဲ
အုပ်အုပ်
မောင်သာ
စေမယ်ဆိုရင်
သေဆိုသေ
ရှင်ဆိုရှင်
အိမ်ဦးနတ်သခင်ရဲ့
အမိန့်တော်
အောက်မှာ
ပြားပြားမှောက်
လိမ္မာချင်သူပါ
မောင်

ကြောင့် ကျတဲ့မျက်ရည်ပဲ ဖြစ် မှာပါ။ ဇီးကွက်မရဲ့ရင်ထဲမှာ တော့...။

'သန့်စင်တဲ့ မေတ္တာ တစ်ခုဟာ ဇီးကွက်မရဲ့နှလုံး သားထဲမှာ မရှိနိုင်ဘူးလို့ ယူဆထားသလား မောင်။ လုပ်ချင်တာနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို တွဲစပ်အသုံးချရင်း အမှောင် မှာ ဆုံတွေ့နေရသူချင်း အတူ တူ ဖေးကူစာနာနိုင်မယ့် အတွေးတစ်စတလေတောင် မောင့်မှာ ရှိမနေဘူးလား မောင်။ ဇီးကွက်မလေ မောင် နဲ့သာ ဘဝခရီးကြမ်းကို အတူ လျှောက်ရမယ်ဆိုရင် ရွာက မိသားစုဝင်တွေရဲ့ မျက်နှာကို လည်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး မောင်။ မောင်သာ သိမ်းပိုက် မယ်ဆိုရင် လှောင်အိမ်ထဲမှာပဲ

ထားထား၊ သံကွန်ချာခုနစ် ထပ်နဲ့ပဲ အုပ်အုပ်။ မောင်သာ စေမယ်ဆိုရင် သေဆိုသေ။ ရှင်ဆိုရှင် အိမ်ဦးနတ်သခင်ရဲ့ အမိန့်တော်အောက်မှာ ပြားပြား မှောက်လိမ္မာချင်သူပါမောင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရယ်။ အညွန့်စူးစားနေတဲ့ မောင့်ရဲ့ စိတ်၊ မောင့်ရဲ့အမူအကျင့်တွေ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး မောင်နဲ့ သာဆိုရင် ဇီးကွက်မလေ ငရဲ ပြည် အထိလိုက်ပုံသူပါမောင်'

၄။

မောင် လိုအပ်တဲ့ သားရဲ တချို့ကို မောင်နဲ့ဆုံတိုင်း မကြာမကြာပဏ္ဍာဆက်ရင်း သုံးလလောက်ကြာသွားတဲ့ တစ်ညမှာတော့ တညင်း ကုန်းဈေးဘက်ကနေပြီး ဟန် ကျပန်ကျ လျှောက်လာတဲ့ ဇီးကွက်မရဲ့ခြေလှမ်းတစ်စုံ ဟာ ၁၄ လမ်းဆုံအရောက်မှာ ပဲ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေခဲ့ ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဇီးကွက်မ မညောင်းသေးပါဘူး။ မညောင်းသေးတာထက် မညောင်းအားသေးတာ၊ ညောင်းလို့မဖြစ်သေးတာပါ။ အိမ်လခ ပေးရတော့မယ်။ ရွာက မိသားစုအတွက်။ ပြီး တော့ မောင့်အတွက်...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည် တည်တည်၊ ရီသဲ့သဲ့စကား တွေနဲ့ ပါးစပ်သရမ်းနေကြတဲ့ လိုင်စင်မဲ့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ သမားတချို့ကို စကားရော ဖောရော လုပ်ရသလို မှုန်ဝါး ဝါးဓာတ်တိုင် အောက်က ဖုန် ကပ်၊ အေးစက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ပေါ့ပြက်ပြက်၊ စပ်တပ်တပ်၊ ချဉ်တင်တင် နှစ်ရာတန်ကြာ ဆံသုပ်တစ်ပွဲကို ရေတစ်ခွက်

နဲ့ မျှောချရသေးတာပဲ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ စကား ဘက်အိတ်ထဲက ထုတ်တင် ကို မျက်နှာအနံ့ ထပ်တင် နှုတ်ခမ်းနီ ထပ်ဆွဲသွား ညကိုးနာရီခွဲမှပဲ ဇီးကွက်မ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။ ချမ်းသာဆို ဇီးကွက်မတို့ တယ်တဲ့။ သူ ပြောထား သူနဲ့ ဇီးကွက်မ တစ်နေ့ မဆုံဖူးပါဘူး။ ရုပ်ခံထား အာပလာ၊ ကာချင်ထား လို ကြည့်ပျော်ရွှင်ပျော် တောင် မရှိတဲ့ ကြွက်ရင်ထဲ သာ ရုပ်ပါ။ ဘာပဲပြောပဲ ခြင်္သေ့ဆယ်ကောင်မျက် ငြိမ်းချမ်းမယ်လို့ ယူဆနေ ရာတစ်ခုမှာ ညကထွက် သီကုံးရင်း အိပ်ပျော်သွား တာပါပဲ။

'ဟုတ်တယ်။ အ နာမည် အဲဒီပုံစံအမျိုးမျိုး အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ထုတ်ပေးပါ မန်နေဂျာ' 'ဟေ့...ဟေ့။ ထုတ် စမ်း ထကြ။ မီးပါခွင့်' 'ဒုန်းဒုန်း၊ ဒုန်းဒုန်း အိပ်မက်လိုလို တကယ် လိုလိုဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုဟာ တံခါးခေါက်သံ အတူ ဖျတ်ခနဲလင်းသွား မီးရောင် အောက်မှာ ယန္တရားနဲ့ ပြန်လည်သွား သွားခဲ့ပြီး မထချင် ထချင်နဲ့ ထလိုက်ရတဲ့ ဇီးကွက်မ လေ။ အခန်းဝမှာ ရပ်နေ မောင့်မျက်နှာကို မြင်ရတာ တဲ့အခါမှာတော့ အိပ်မက် တူးကြီးနဲ့တောင် ဝမ်းသာ ဆိုသွားရပါတယ်။ ဒါမောင်လက်ထဲမှာ ကိုင်တဲ့ တဲ့စာရွက်တချို့ကို မြင်ရတဲ့အခါမှာတော့ ဇီးကွက်မ

ပဲခူးသံ

ကျန်းမာ Pae Tin Tharn Journal

နိုင်ငံသားတို့အသံ လွတ်လပ်စွာ ပဲ့တင်ထပ်စေမည်

ဘယ်လိုမူနဲ့လဲ

မဏ္ဍိုင်သုံးရပ်ကို
စောင့်ကြည့်ဝေဖန်သုံးသပ်သည့်အပြင်
စတုတ္ထမဏ္ဍိုင်၏ အခန်းကဏ္ဍကို
ပီပြင်စွာကိုယ်စားပြုထင်ဟပ်ကာ
နိုင်ငံသားတို့၏အသံဟူသမျှအား
လွတ်လပ်စွာပဲ့တင်ထပ်စေမည်။

ဘာအသံတွေ ကြားရမလဲ

လွတ်တော်အသံ၊ ရုံးတော်အသံ၊
ပါတီအသံ၊တိုင်းရင်းသားအသံ၊
လူငယ်အသံ၊ဈေးသည်အသံ၊
အနုပညာသည်အသံ၊ မြန်မာတစ်လွှားက
နိုင်ငံသားအသံ၊ ကမ္ဘာတစ်လွှားက
မြန်မာများအသံ။

ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့သတင်းတွေ ဖတ်ရမလဲ

‘ကမ္ဘာ့သတင်းစာမျက်နှာပေါ်က မြန်မာ’၊
‘နိုင်ငံတကာမီဒီယာရဲ့ နိုင်ငံတကာသတင်း’၊
‘သမဂ္ဂသတင်း’၊ ‘သတင်းလူသား’
‘သတင်းဝတ္ထု’...
အစရှိတာတွေကို ဖတ်ကြရမှာပါ။

အပတ်စဉ် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ထွက်ပြီ

ကိုယ်စားလှယ်များ မှာယူလိုပါက
ပဲ့တင်သံ ဂျာနယ်
အခန်းအမှတ်(၄-၀၁)၊ တိုက်(၁၇)၊ ၃ လွှာ
၅၂ လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ တယ်လီဖုန်း ၀၁ ၉၀၀၅၀၁ သို့
ဆက်သွယ်မှာယူနိုင်ပါသည်။

ပျော်သေးဘူး မောင်။ အေး
စက်တိတိဆိုတော့ညဟာ
နားရွက်အနားမှာ တပီတီတစ်
စီနဲ့ ကပ်အော်နေတဲ့ခြင်တွေရဲ့
အသံကြောင့်အကြားအာရုံကို
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတာ
အမှန်ပါ မောင်။

အသွေးတချို့ကို တစစ်
စစ်ကို ကဲခဲစုပ်ယူနေကြတဲ့
ကြမ်းပိုးတချို့ကို အတင်းပဲ
ဖမ်းယူ၊ ပွတ်ခြေသတ်ပစ်
ကြည့်တဲ့အခါ အတော်လေး
ကို လျင်မြန်ပါးနပ်လွန်းတဲ့
သတ္တဝါကကြမ်းကြားထဲ
ပြေးပုန်းရင်း သူမဟုတ်သလို
လုပ်နေတယ်မောင်။ အခွင့်
သာပြီဆိုတာနဲ့ ကြမ်းကြားထဲ
က ပြန်ထွက်ပြီး အသွေးကို
စုပ်ယူပြန်ရော။ ကြမ်းပိုးနဲ့
မောင် သိပ်မကွာဘူးလို့ထင်
တယ်နော် မောင်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် မောင်ရယ် ကပ်ပါး
ကောင်ဆိုတာ အနီသဟဲပြုရ
တဲ့သတ္တဝါတွေ အသက်ရှင်
နေသရွေ့တစ်ကောင်သေတစ်
ကောင်ဆိုပြောင်းရင်း သူ့ဘဝ
အဆင်ပြေတာမျိုးပဲ မဟုတ်
လားမောင်။ ဒီရောက်မှ ဇီး
ကွက်မနဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြ
ရတဲ့ အန်တီသင်းနဲ့ နန္ဒီက
တော့ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်
ရည်စတွေမခြောက်ခင်မှာဘဲ
အိပ်ပျော်နေကြပြီ မောင်။

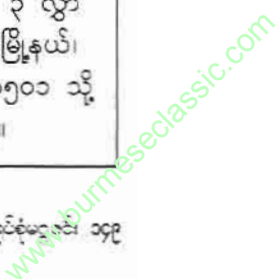
‘ဒေါင်ဒေါင်...ဒေါင်
ဒေါင်...ဒေါင်ဒေါင်...’

သံချောင်းခေါက်သံ ၁၂
ချက်တိတိ ကြားရတဲ့အထိ
အရောင်ထဲက အရောင်မည်း
နေတဲ့ သစ္စာတစ်ခုကို ဖြူစင်
လာမလားလေရယ်လို့ ကြံဖန်
မျှော်ကိုးရင်း ဇီးကွက်မ အိပ်
မပျော်သေးဘူး မောင်။ ■
ထွန်းတောက်ထွန်းသင်္ချာ၊

ကမ္ဘာပျက်သွားရ
မိသေး။

ဘယ်လိုမှ အဆင်
မပြင်ဘဲ တစ်ခါနှစ်ခါလေး
အကြောက်မိတာကို အပြီးပွဲ
ပွဲပြုလား မောင်။ ဒါ
အဆင်မပြေလား မောင်။ ဒါ
အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်
ဘူး မောင်။ မောင့်လက်ထဲ
အစဉ်အလာ အရေးမပါ
ဘဲ စက္ကူစတုရန်းပေါက်
အစဉ်။ ဇီးကွက်မကို နည်း
နည်းလေးတောင် မစာနာ၊
အရေးမခံဘူးလားမောင်။ မာ
မာထဲနဲ့ မျက်နှာပေါက်ကြီး
အထဲမှာ ဖိုက်ကြည့်နေရ
တာပဲ မောင်။ ဇီးကွက်
မ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်
အဆင်မပြေသမျှ ပေးဆပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး မောင်။ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို
အယူအကျိုးတရားအတွက်
အယူအထားရင် သူတစ်
ပါးအပေါ် သစ္စာရှိရမယ်
မဟုတ်လား မောင်။ ကြွက်
မမျက်နှာနဲ့လူက မောင့်
အဆင်မပြေသွားတဲ့လား မောင်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်
အဆင်မပြေမှာ ရှိနေတဲ့ ခြင်္သေ့
အဆင်မပြေရဲ့အရိပ်တွေဟာ
အထူးအထူး ဘယ်သောအခါမှ
အဆင်မပြေတဲ့နေရာတစ်ခုကို
အဆင်မပြေပေးတော့မယ်ဆိုတာ
မိမိအလိုလိုသိရင်း ပါးပြင်
ပေါ်က တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်း
တာမျိုးမျိုးရည်တွေနဲ့အတူ
အထွတ်မလေ...။

သစ္စာ အရောင်မည်း
အထဲထဲမှာ...။
ဒီမှာရှိကြတဲ့ လူသား
အစားလုံး အိပ်မောကျနေ
တာပဲ ဇီးကွက်မတို့ အိပ်မ

América မဟုတ် စာအုပ်စောင့်(၂) မောင်သာရ

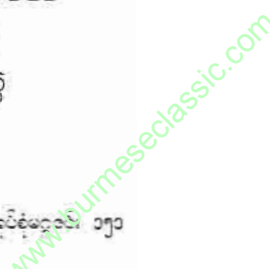
အစဉ်လိုက်ပြောရရင် ပထမဦးဆုံး ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတရက်မှာ စာပေစိစစ်ရေးရုံး ညွှန်ကြားရေးမှူးက ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်တွေ့ပြီး ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင် လစဉ်ပုံမှန် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနေတဲ့ 'သာရ' မဂ္ဂဇင်းကို ဆက်မထုတ်တော့ဖို့ နှုတ်မိန့်နဲ့ ပိတ်လိုက်တာပဲ။ သက်သေအထောက်အထား မကျန်ရစ်ခဲ့ရလေအောင် စနစ်တကျ ရုံးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း အဖြူပေါ်အမဲတင် စာရွက်စာတမ်း လက်နှိပ်စက်ရိုက် အကြောင်းမကြားတာဟာ အစကတည်းက မရိုးမသားလုပ်တော့မယ်လို့ ရည်ရွယ်တဲ့ လူလိမ်လူညာနဲ့ အကျင့်ပဲမဟုတ်လား။ နောက်ပိုင်းလဲ ကျုပ်ရေးသမျှ စာမူတွေကို ဘယ်စာနယ်ဇင်းမှာမှ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခွင့်မပြုတော့ပါဘူး။ အယ်ဒီတာချုပ်က မောင်သာရရဲ့စာတွေကို ပိတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် သေချာချင်လို့ သွားမေးမြန်း စုံစမ်းတော့လဲ မပိတ်ဘဲ 'မူ'နဲ့မလွတ်ရင်သာ ပယ်တာပါလို့ ပိနည်းလွတ် ငြင်းလိုက်တာပဲ။ တချို့က သူတို့စကားကိုယူပြီး ကျုပ်ရေးပေးတာကို မှီဖော်ပြလိုက်တော့လဲ စာအုပ်ဖြစ်ပြီးခါမှ ဆုတ်ရ ဖြစ်ထုတ်ပစ်ရတယ်။ ပျက်စီးကုန်၊ ငွေကုန်၊ ထွက်ရက်နောက်ကျနဲ့ နှစ်နားထိုင် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြရတာပေါ့။ ကျုပ်ရေးတဲ့စာကို မဖော်ပြရဲအောင် အယ်ဒီတာတွေ၊ ထုတ်ဝေသူတွေကို သင်ခန်းစာပေးလို့ သဘောပေါ့။ ဒါတွင်လားဆိုတော့ ကျုပ်အပေါ် ကျင့်သုံးနေတဲ့ ဖြတ် ၄ ဖြတ် စနစ်က မဆုံးသေးဘူး။ ကျုပ် ရေးပြီးနဲ့ ထုတ်ဝေပြီးခဲ့သမျှ အစိုးရက ပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသားစာပေဆု မတ်တတ်ရပ်လို့ လမ်းမှာပို ဝတ္ထုအပါအဝင် လုံးချင်းဝတ္ထု မှန်သမျှ

www.burmeseclassic.com

အဲဒါနဲ့ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် မပြုဘူး။ ပြီး ကျုပ်ဝင်ငွေရရာရကြောင်း၊ ကျုပ်ရဲ့ဝတ္ထုတွေ
 နဲ့ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ဝယ်ပြီး တင်ကြပြန်တော့လဲ 'ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊
 ဘဏ်လမ်းစိစစ်ရေးအဖွဲ့' က ပယ်ချလိုက်ပြန်တာပဲ။ နောက်ဆုံးပြောရရင် ကျုပ်ရဲ့
 ဝတ္ထုအုပ်ဟောင်းတွေကိုတောင် လမ်းဘေးမှာ ချရောင်းနေတာကိုတွေ့ရင် သိမ်း
 အောင်၊ နောက်ဆုံးတကု နောက်ဆုံးကတော့ ဝိုင်းမော်ကနေ မြစ်ကြီးနားကိုလာတဲ့
 ဝတ္ထုမိလေး နှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာဘူးလို့ဆို ရှာဖွေပြီး၊ တယောက်ရဲ့ကျောပိုး
 အောက်မှာ ကျုပ်ရဲ့ 'ကျဉ်းတုတ်ခံဝံ့ မခံဝံ့' စာအုပ်ကိုတွေ့ရတဲ့အတွက် မဆီမဆိုင်
 အောင်ဂု နှစ်စီ ချလိုက်သတဲ့။ ကျုပ် မသိပါဘူး။ သတင်းစာတွေထဲမှာလဲ ဒီသတင်း
 နဲ့ မပါပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲသည်တုန်းက ထောက်လှမ်းရေး ၆ မှာ တာဝန်ကျနေ
 တဲ့ ခိုလှုံမှုူးတယောက်(နာမည်မသိ)က ကျုပ်ကို လာသတင်းပေးပြီး ပြည်တွင်းမှာ
 အာမခံပေးဖို့ အရှောင်တိမ်းခိုင်းတော့တာပဲ။ ဆက်နေရင် အဖမ်းခံရမယ်ဆိုတဲ့
 သတင်းပဲ။ အမှန်တော့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးကလဲ ကျုပ်ကို ထောင်ထဲထည့်ဖို့ အကွက်
 အကွင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ်။ ဗိုလ်ခင်ညွန့်ကိုယ်တိုင်က သူ့ရဲ့သောကြာ
 အောက် သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲတွေမှာ နာမည်မဖော်ရုံတမယ် စောင်းပါးရိပ်ခြေ ကြိမ်း
 မောင်ပွင့်ခွဲနေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာကြီး နှစ်ယောက်က မြေအောက်
 အောက်ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိသတဲ့။ ဗကပ ဗဟိုကော်မတီ အတွင်း
 အဖွဲ့မှူး သခင်ဗသိန်းတင်က ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်တဲ့ ဝေဖန်စာ မိထား
 သတဲ့။ အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်တဲ့ ၈၈၈၈ ဒီမိုကရေစီ တော်လှန်ရေးမှာ
 ပါဝင်သူလူထုနဲ့အတူ မပါဝင် မပူးပေါင်းတာဟာ 'မှားတယ်' လို့ စာထဲမှာ ဝေဖန်
 ထားသတဲ့။ လဲကြုတ် ဇာတ်လမ်းနေမှာပါ။ ကျုပ်တို့က မြေအောက်နဲ့ရော ဗကပနဲ့ပါ
 အဆက်အသွယ် မရှိတာ ကျုပ်တို့ပဲ သိတယ်။ စစ်အစိုးရခေတ်တလျှောက်လုံး
 ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ကလောင်နဲ့ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေကြတာကို ရန်ငြိုးထားပြီး
 အဆက်ဆက်မဲ့ အကွက်ဆင်နေတာကို ကျုပ်တို့ရိပ်မိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ယုံကြည်ချက်က
 ကျုပ်တို့က ပြည်သူ့ဘက်က စာရေးဆရာ စာပေသမားသာဖြစ်တယ် နိုင်ငံရေးသမား
 ဘက်ဘူး ဆိုတာပဲ။ သည်အတိုင်းပဲ ကြွေးကြော် နေထိုင်ခဲ့တယ်။ အခု 'အမျိုးသား
 ဝါဒ' ရေးစီ အဖွဲ့ချုပ်' က ကိုဝင်းတင်တို့ ကိုအုန်းကြိုင်တို့ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။
 ဝါဒကော ကျုပ်တို့ကိုဖမ်းဆီး ထောင်ထဲထည့်ထားဖို့ကလဲ မဖြစ်ဘူး။ သည်လို
 အခြေအနေအထား အချို့ပြန်သပ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ကျုပ်တို့လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့
 အခြေအနေပတ်သက်တဲ့ သို့မဟုတ် လူမှုရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူထုအဖွဲ့အစည်း Mass
 Organization တွေ ဖန်တီးပြီး ရာထူးတွေ အခွင့်အရေးတွေ ပေးလာတယ်။ ကျုပ်
 တို့ကလဲ လက်မခံခဲ့ဘူး။ ကျုပ် သူတို့ကို မယုံဘူး။ သူမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေ
 ပြီး သူပဲ မမှော့ဘူး။ အဲသည်တော့ ကျုပ်ကို တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်တယ်။ ထွက်လာ
 တယ်။ ကျုပ် ပြည်ပ ထိုင်းနိုင်ငံ နယ်စပ် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ လူ့ဘောင်သစ်
 ဝါဒက ရွေးထွေးစွာကြိုဆိုတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒအရ ဘန်ကောက်မြို့က 'ခေတ်ပြိုင်'
 သတင်းစာတိုက်ကို တာဝန်ယူလိုက်ပြီကြတယ်။ ဘန်ကောက်မှာ နိုင်ငံတကာက
 သတင်း media တွေနဲ့တွေ့တယ်။ အဲသည်မှာလဲ ကျုပ်က I am a writer... not a
 politician...လို့ ကျေညာတာပဲ။ ကျုပ် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုရေးသားချင်လို့ ထွက်လာ
 တယ်လို့ အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့တယ်။ သိတယ်နော်။ Media တွေအားလုံးက
 Writer in exile တို့ Exile Writer တို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ဖော်ပြကြတာပဲ။

အခုဆိုရင် ကျုပ် ပြည်ပရောက်နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ် ရှိပြီ။ သိတယ်နော်။
 Washington D.C. အခြေပြု 'လွတ်လပ်တဲ့အာရှအသံ' R.F.A မှာ
 တာဝန်တစ်ကြိမ် အသံလွှင့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့်
 အခုအထိလိုက်ပြီ။ စာပေဘက်ကိုပဲ ပြန်အာရုံပြုတော့တယ်။ အတိုအတွက်လေးတွေ

အမှန်တော့
 စစ်ထောက်လှမ်းရေး
 ကလဲ
 ကျုပ်ကို
 ထောင်ထဲထည့်ဖို့
 အကွက်ချောင်းနေတယ်
 ဆိုတာ
 ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ်
 ဗိုလ်ခင်ညွန့်
 ကိုယ်တိုင်က
 သူ့ရဲ့
 သောကြာပတ်
 သတင်းစာ
 ရှင်းလင်းပွဲတွေမှာ
 နာမည်မဖော်ရုံတမယ်
 စောင်းပါးရိပ်ခြေ
 ကြိမ်းမောင်းစွပ်စွဲ
 နေတာပဲ

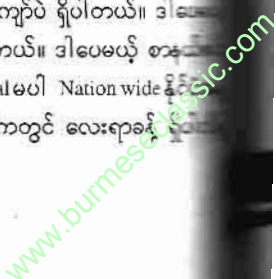

ရေးဖြစ်သမျှကို ကိုဝင်းငြိမ်းဆီ ပို့ပေး တယ်။ သူကလဲ ကျုပ်စာအုပ်(ဝတ္ထုတို ၄ ပုဒ်ပါစာအုပ်) ထုတ်ဖို့ ထုတ်ဝေသူ ရှာပေးတယ်။ ဗမာ ထုတ်ဝေသူတချို့က 'မူပိုင်ခွင့်' ကို မလေးစားပဲ ခိုးဝှက်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေကြတယ်လို့ ကြားရတယ်။ သည်ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် စာအုပ်ပါး ကလေးကတော့ ကိုဝင်းငြိမ်းရဲ့ ပြောဆို မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် စာမူအပြည့် အဝ ငွေတထောင်ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကြားရတဲ့သတင်းကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ စာအုပ်က သိပ်မရောင်းရ ဘူးတဲ့။ ရုံးရှာမှာပဲ။ ကျုပ် ကလောင် သက်တလျှောက်လုံးမှာ Best Seller ဖြစ်ခဲ့တာ အခုတော့ စစ်အစိုးရက ကျုပ် နာမည်ကို ဖြတ်၄ ဖြတ်နည်းနဲ့ သတ်ပစ် ခဲ့တာ သူ့အနိုင်ရသွားပြီလို့ပဲ မချီတင်ကဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ပြည်တွင်း မှာ ကျင်းပပြုလုပ်တဲ့ စာပေနှီးနှော ဖလှယ်ပွဲလား၊ စာတမ်းဖတ်ပွဲလား၊ အစည်းအဝေးလား မသိ။ ကျုပ် ကြား လိုက်ရတယ်။ ဗမာပြည်မှာ ရသစာပေ အဆင့်အတန်းက နိမ့်ကျသွားတယ်ဆိုပဲ။ စာပေပညာရှင်တွေ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ကြီးတွေက သုံးသပ်ပြသသွားကြတာ ပဲ။ အကြောင်းပြကြတာကတော့ တခြား ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍတွေက များပြား လွှမ်းမိုးလာလို့တဲ့။

ကျုပ်အမြင်ကတော့ အဲသည် အကြောင်းပြချက် တချက်တည်းကြောင့် ချည့်တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ ပြီးခဲ့ တဲ့ စစ်အစိုးရတွေက စာပေရေစီး ကြောင်း ပြောင်းပစ်ခဲ့တာကြောင့်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ နဝတ၊ နအဖခေတ် က Art for art sake အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်* သူစာရေးတာ ဘယ် သူ့ အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ကြွေး ကြော်သံတောင် အလံထူလာခဲ့သေးတာ ပဲ။ အခု မြန်မာ့ရသစာပေ ရေစီး ကြောင်းက အဲသည်ချောင်းအတိုင်း စီး ဆင်းနေတာဖြစ်မှာပေါ့။ ပြောရရင် ကိုရိုး ယားရှပ်ရှင်တွေက လွှမ်းမိုးနေတယ်ဆို တာ မှန်တယ်။ ဘာကြောင့် လွှမ်းမိုးနိုင်

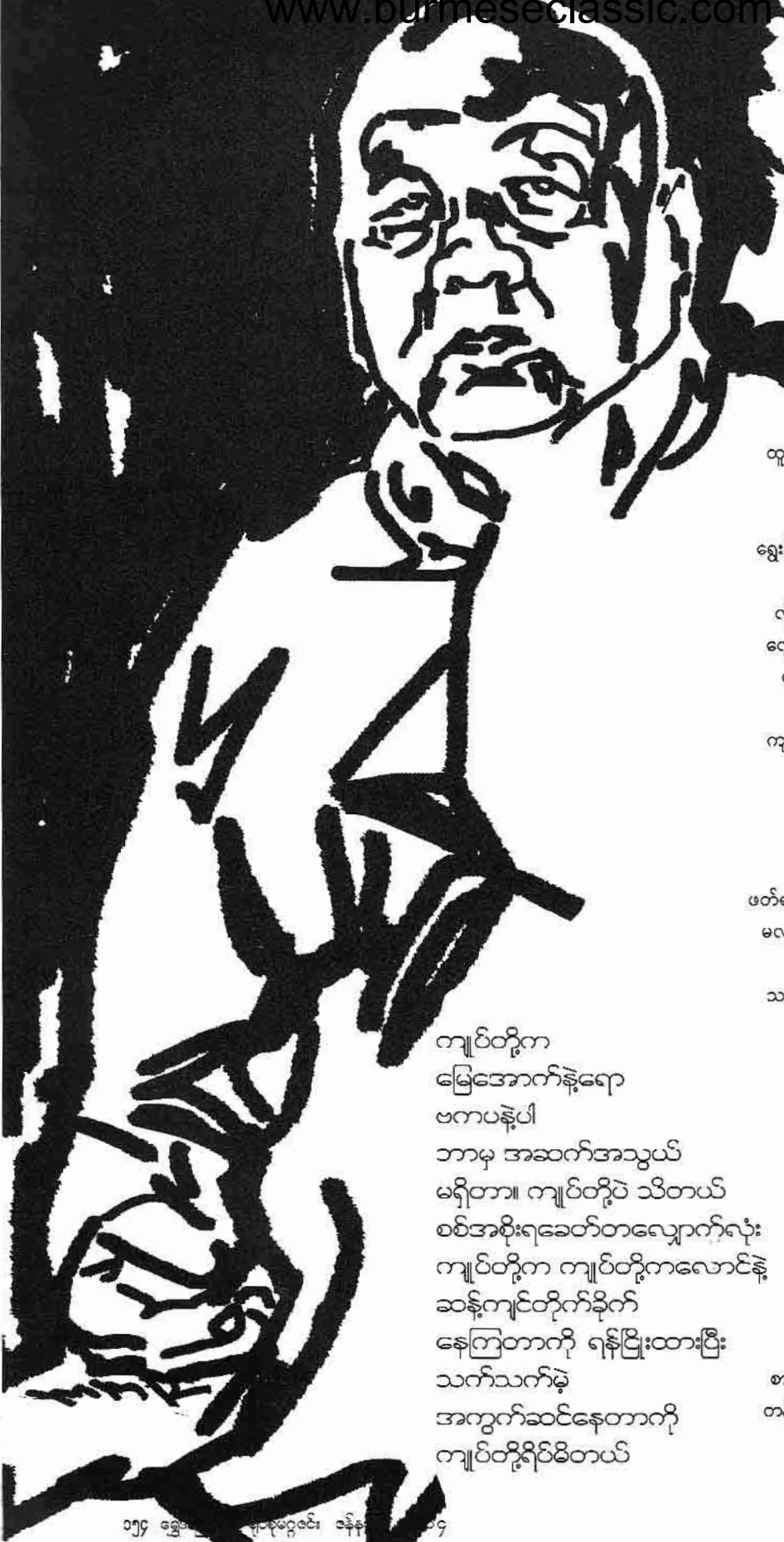
ရတာလဲ။ ကျုပ်တို့ ဗမာ့ရုပ်ရှင်က အရည်အချင်းရော အရည်အတွက်ပါ ညွှန် နေမှာပေါ့။ သိတယ်နော်။ လူဆိုတာ ညွှတာကို မကြိုက်ဘူး။ ကောင်းတာကိုသာ ကြိုက်တယ်။ ရသစာပေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုကြိုက်ချင် ကိုယ့်ဘက်က သာအောင် ကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ တည်းဖြတ်ထုတ် နေတဲ့ အယ်ဒီတာတွေကလဲ ကိုယ့်တံခါးကိုယ်လုံအောင် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ ရသစာ ပေ အဆင့်အတန်း မရှိရင် မသုံးနဲ့ပေါ့။ ပယ်ပေါ့။ အဆင့်အတန်းရှိမှ မြင့်မှ သုံးပေါ့။ ကျုပ်တို့ စာရေးခါစက ဗမာပြည်မှာ ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ သွေးသောက်မင်း ၄ စောင်ပဲ ရှိတယ်။ ပရိသတ်အကြိုက်ဆုံးနဲ့ စောင်ရေအများဆုံး ထုတ်ရတာ မြဝတီဖြစ်တယ်။ စာပေသမားတွေ အကြိုက်ဆုံးနဲ့ ရသအဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံး ရှုမဝဖြစ်တယ်။ မြဝတီနဲ့ ရှုမဝက သူ့မူနဲ့သူ့ အကောင်းပြိုင်ကြတယ်။ စာမူ အတွက်* မာတိကာ* ပြိုင်ကြတယ်။ ပရိသတ်ကြိုက် နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ ဆောင်းပါးရေး ဆရာအင်အား ပြိုင်ကြတယ်။ အယ်ဒီတာ အချင်းချင်းကလေး ညနေမှာ တဆိုင်ဆိုင်မှာ ဆုံကြပျော်ကြတယ်။ ကျုပ်မှတ်မိသလောက် ပြောနေ တာခါက စာမျက်နှာအရေအတွက်(အထူ)ပါ ပြိုင်ကြတယ်။ စာမျက်နှာ ၃၆၀ အထိ ရှိကြတယ်။ ဝါရင့်စာရေးဆရာကြီးတွေနဲ့ ကိုယ့်မဂ္ဂဇင်းမှာပဲရေးတဲ့ စာရေးဆရာ ကို မဂ္ဂဇင်းထွက်တဲ့ ရက်မှာပဲ အိမ်တိုင်ယာရောက် မေတ္တာလက်ဆောင်စာအုပ်ပေး လိုက်ပို့တယ်။ စာမျက်နှာအနည်းဆုံး ၃၀ ရှိရမယ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထု တွေ ၃ ပုဒ်အပြိုင်ထည့်ကြတယ်။ အရုံးအမြတ်* စီးပွားရေး ထက် ကိုယ့်ပရိတ်သတ် ကိုယ်ထားတဲ့* စာပေစေတနာ* အပေါ်တည်ပြီး ထုတ်ဝေကြတယ်။ အဲသည်အထက် ဂုဏ်ယူကြတယ်။ ပြီးတော့ တနေ့မှာ မြန်မာ့စာအုပ်စင်အတွက် ဂုဏ်ယူမှု ရှိစေမယ့် စာမူကြီးတွေကို နှစ်ရှည်လများ အခန်းဆက်အဖြစ် ဂုဏ်ယူစွာ ဖော်ပြ ကြတယ်။ သည်ကနေ့ ဂန္ထဝင်စာပေအဖြစ် ဂုဏ်တင့်နေတဲ့ ဆရာသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ 'အနုပညာ နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ' တို့လို ဆရာသခင်တင်မြရဲ့ 'ဘုံဘဝမှာဖြင့်' တို့လိုချစ်တဲ့ အယ်ဒီတာတွေက သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ခေါင်းထဲက အဆီအနှစ်တွေကို သည် စိတ်ရှည်စွာ နို့ညှစ်သလို ညှစ်ယူခဲ့ကြတာကို ပြောပါတယ်။ အယ်ဒီတာကောင်းဆိုလျှင် အဲသည်လို လုပ်တတ်ဖို့လဲ လိုပါလိမ့်မယ်။ စီးပွားရေးထုတ်ဝေသူနဲ့အပြိုင် စာပေ စာစောင် မဂ္ဂဇင်းကလဲ ဆူဖွိုးဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ခြုံပြီးပြောရရင်တော့ ရသစာ ပေ ဖွံ့ဖြိုးဖို့ အဆင့်အတန်းမြင့်ဖို့ဆိုတာ ရောက်လာသမျှ စာမူတွေကို ရွေးချယ်ပုံနှိပ် ထုတ် ပေးတဲ့ တံခါးမှူး door men စာတည်းတွေအပေါ်မှာ ရာခိုင်နှုန်း အတော်များ ထည့် တည်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါကတော့ မြန်မာ ရသစာပေ အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျရတ်လျော့နေတယ် ဆိုတဲ့ သုံးသပ်ချက်အပေါ်မှာ 'ဝေဖန်ရေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဝေဖန်ရေး' သဘောတရားက သတိထားကြဖို့သာ ပြောတာပါ။ ကျုပ်ကိုတော့ 'သူတို့ခေတ်နဲ့ သည်ကနေ့အထက် ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ' လို့ အလွယ်တကူ မပုတ်ခတ်စေချင်ပါဘူး။ တခြားဖျော်ဖြေ ရေးကဏ္ဍတွေကို လက်ညှိုးထိုးမယ်ဆိုရင် ကျုပ် အယူခံချင်ပါတယ်။ American လောက် ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်တွေ များအုံးမှာလား။ TV Channel တချိုးတည်း အစား pay.per.view တွေပါထည့်ပေါင်းရင် ၅၀၀ ကျော်ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ဗမာမှာ cinema hall တွေ circus တွေ night club တွေ gentlemen's club တွေ girls club တွေ striptease show တွေဆိုတာ ပြောပလောက်အောင် မရှိသေးပါဘူး။ American လူဦးရေက ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့လူဦးရေထက် ၅ ဆကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍမှာ အဆပေါင်း ၅၀ လောက်များပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာမူ တွေရဲ့ အရေအတွက်ကလဲ မရေတွက်နိုင်ပါဘူး။ Local မပါ Nation wide နိုင်ငံတစ် နယ်လုံး ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနေတဲ့ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းအရေအတွက်ကတွင် လေးရာခိုင်နှုန်း

အတိအကျ မသိပါဘူး။
 တော့ရှိတယ်။
 နှစ်ရောက်ရောက်ကတော့
 အင်အားခါရလောက်အောင်
 တွေ့တယ်။ America မှာက
 ၅ ဒေါ်လာတန်
 မှုစားတစောင်ကို တနှစ်တွက်
 ကြိုတင်ငွေသွင်းမှာကြားမယ်ဆိုရင်
 တစောင်ကို ၅ မတ်လောက်ပဲ
 အလုပ်ပါတယ်။ ၂ နှစ်အတွက်
 ၁၀ နှစ်အတွက်သာ
 ကြိုတင်ပေးသွင်းလို့ကတော့
 အင်အားတစောင် မပေးရတတ်တော့
 ဟု။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ယူနေတဲ့
 မှုစားတစောင်ဆိုရင်
 အောက်လီဇေးနန်းက
 တစောင် ၆ ဒေါ်လာနော်)
 ၁၀ မှတ်တန် renewal offer ဆိုပါတော့
 ၁၀ နှစ်တွက် ကြိုတင်ငွေသွင်းမှာရင်
 ၁၀ ဒေါ်လာနဲ့ ၉၇ ဆင့်ပဲ
 အလုပ်မယ်။ မဂ္ဂဇင်း ၂၄ စောင်
 အဖွဲ့ရလို့က်သလိုပဲ။
 အင်အားတူ ၂ နှစ်တွက်သာ
 ကြိုတင်ငွေရင်လဲ ၂၃-၉၇ ဒေါ်လာပဲ
 အလုပ်မယ်။ ၁၅ စောင်
 အဖွဲ့ရတဲ့ သဘောဖြစ်တယ်။
 အောက်ဆုံးတနှစ်တွက်သာ
 အလုပ်လဲ ၁၄-၉၇ ဒေါ်လာသာ
 အလုပ်မယ်။ ပြီး အဲလို
 ကြိုတင်ငွေသွင်းမှာရင်
 အောက် handling တဲ့။
 ပြီးဆိုတယ်။ ဆိုင်တွေပေါ်
 အောက်ခင် ကြိုရောက်တယ်။
 America မှာ ကျုပ်တို့
 အင်အား မဟုတ်ဘူး။
 အင်အားတို့ စာအုပ်တို့
 အင်အား card တို့
 အလုပ်မဟုတ်တယ်။
 အောက်မလာဘူးဆိုတာ
 အင်အား မရှိဘူး။ ကြော်ငြာလဲ
 အောက်မရှိဘူး။
 အင်အား

နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာ
 တစ်စောင်ကို တစ်စောင်ချင်း
 ဝယ်ရင် ရိုးရိုးချေး
 တဒေါ်လာခွဲ။ လပေးဆေး
 ၇၅ ဆင့်ပဲ ကုတယ်
 အဲ တနင်္ဂနွေနေ့ထုတ်ဆိုင်
 coupon တွေလဲ ပါတဲ့အထူး
 ဆိုင်မှာ တစ်စောင်ချင်း
 ဝယ်ရင် ၃ဒေါ်လာ
 လပေးဝယ်
 ၇၅ ဆင့်ပဲ ကုတယ်
 ထူးခြားချက်တစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်။
 သတင်းစာ
 ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ရက်တွေမှာ
 ရွေးပြီး လပေး ဝယ်လို့လဲ ရတယ်။
 ဥပမာ စနေတနင်္ဂနွေ
 လိုချင်တယ် ဆိုပါတော့ ရတယ်
 လျှော့ယူတယ်။ သတင်းစာဝယ်
 လူတွေက ကိုယ့်အလုပ်နားထောင်
 ကိုယ် အဲလိုမှာကြတယ်။
 ကျုပ်တို့နိုင်ငံနဲ့တော့ အခြေအနေက
 ကွာလွန်းတယ်။ ကျုပ်တို့
 မန္တလေးမှာနေတယ်။
 ရန်ကုန်က သတင်းစာ
 နေ့လယ်တနင်္ဂနွေရက်
 ဖတ်ရတယ်။ ဒါတောင် တခါတလေ
 မလာဘူး။ တခါတလေ ၂ ရက်
 ၂ စောင် ပေါင်းဖတ်ရတယ်။
 သည်မှာကတော့ မနက် ၄ နာရီ
 တံခါးပေါက် ရော့ကို
 လူက လိုက်ပို့တာပဲ။
 အခု ကျုပ်ပြောနေ
 စနစ်တွေက
 နောင်ခါ အခြေအနေက
 ပေးလာရင် အတုယူ
 ယူရအောင် ပြန်နဲ့
 ဗဟုသုတ
 အဓိက ဆိုလိုတာက
 ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍ
 ဘယ်လောက်ပဲ မုသု
 စာနယ်ဇင်းတွေ ပျောက်မသွား
 တန်းကျဆင်း ရုတ်လျော့မသွား
 ဆိုတာ သိစေချင်တာပဲ။

ကျုပ်တို့က
 မြေအောက်နဲ့ရော
 ဗကပနဲ့ပါ
 ဘာမှ အဆက်အသွယ်
 မရှိတာ။ ကျုပ်တို့ပဲ သိတယ်
 စစ်အစိုးရခေတ်တလျှောက်လုံး
 ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ကလောင်နဲ့
 ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်
 နေကြတာကို ရန်ငြိုးထားပြီး
 သက်သက်မဲ့
 အကွက်ဆင်နေတာကို
 ကျုပ်တို့ရိုက်မိတယ်

တွေပေါ့။ များသောအားဖြင့် domestic အိမ်တွင်းပေါ့။ အရပ်သုံး ဘန်း စကားတွေ၊ အဓိပ္ပါယ် နှစ်ခွထွက်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ပြောကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အငြိမ့်လူရွင်တော်တွေရဲ့ စကားမျိုးတွေပေါ့။ အဲသည် အမျိုးသမီးပါမောက္ခကြီးက အဲသည် ၈၈ မတိုင်ခင်က ကျုပ်တို့ဗမာဝတ္ထုတွေကို ရိုးရိုးဖတ်ပြီး မှတ်ချက်ချသွားပုံရပါတယ်။ အဲသည် အချိန်က စာပေလွတ်လပ်ခွင့် လုံးဝမရှိလို့ များသောအားဖြင့် သင်္ကေတဝါဒ symbolic expression နဲ့ ရေးကြရတာကို သူ ဘယ်အဓိပ္ပါယ်ဖော်တတ်မှာလဲ။ ဆိုပါတော့ မနင်းဖွေးရဲ့ ခုနကပြောပြတဲ့ ဝတ္ထု။ သူ ဘာသိမှာလဲ။ လူစိမ်းကို ခွေးဟောင်တာများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ် ဝတ္ထုရေးတယ်ထင်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် soap လို့ လက်လွတ်စပယ်ပြောလိုက်တာနေမှာပေါ့။ သူ့ကိုလဲ ဘယ်အဖြစ်ဖွဲ့လို့ရမလဲ။ သူက စာသမားသက်သက်လေ။ ဗမာနိုင်ငံရေးကို သူဘယ်သိမလဲ။ ဒါပေမယ့် သည်ကနေ ရေးနေကြတဲ့ ဗမာမဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ဝတ္ထုတိုတွေ အများစုကို ဖတ်ကြည့်ပြီး soap လို့ မှတ်ချက်ချရင်တော့ ကျုပ်လဲ ခေါင်းညိတ်မိလေမလား မပြောတတ်ဘူး။ တခုတော့ ရှိပါတယ်။ သည်ကနေ ဗမာဝတ္ထုတွေက ရသစာပေအဆင့်အတန်း နိမ့်ကျတာ နိမ့်ကျတာ တပိုင်း။ သူတို့ TV တွေထဲက soap လိုတော့ မရယ်ရပါဘူး။ အပျော်အပြက် မဟုတ်ပါဘူး။

နိဂုံးချုပ်ရရင် ကျုပ် ရေးဖြစ်သမျှ ရေးပြီးပို့လိုက်တဲ့ 'ဗမာ အမေရိကန်' ဝတ္ထုတိုကလေး ၄ပုဒ်ကို စုပေါင်းပြီး စာအုပ်ပါးပါးကလေးတအုပ် ထုတ်လိုက်တဲ့အခါ သည်ကနေ စာဖတ်ပရိသတ်က အရသာမတွေ့ကြ မကြိုက်ကြဘူး ပြောတယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ရေးနေကျအတိုင်း ရေးလိုက်တာပါပဲ။ နဝတ၊ နအဖ စစ်အစိုးရကလဲ ကျုပ်ရဲ့ နာမည်ကို သုတ်သင်ကွပ်မျက်လိုက်ကြတော့ ခေတ်လူငယ်တွေကလဲ

ဘယ်ကြားဖူးကြတော့မလဲနော်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့စာပေပရိတ်သတ်ကြီးကို ကျုပ် မမေ့ပါဘူး။ သည်ဆောင်းပါးနဲ့အတူ ထပ်ကြိုးစားရအုံးမှာပေါ့။ ကြိုးစားရေးပါမယ်။ ကျုပ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ သတ်သတ် ကျုပ်မသေပါဘူး။ ကျုပ်ကို မမေ့ကြတဲ့ ကျုပ်ရဲ့စာချစ်သူတွေ အနည်းနဲ့အများ ရှိနေကြပါသေးတယ်။ အခုပဲ ကိုဝင်းငြိမ်းရဲ့ ကူညီဆက်သွယ်ပေးမှုနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုဟောင်းတွေ နှစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ ရောင်းလိုက်ရပါပြီ။ ဒါရိုက်တာ မောင်ဝိုင်းက တပုဒ်၊ ဒါရိုက်တာ ညီညီထွန်းလွင်က တပုဒ်ပါ။ ဒါရိုက်တာ မီးပွားကလဲ တပုဒ်တော့ ပါးစပ်စရံ သပ်ထားပါသေးတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ စောစောကပြောတဲ့ 'ဗမာ-အမေရိကန်' ဝတ္ထုကိုတော့ မဖတ်ဖြစ်ကြသေးဘူးထင်တယ်။ တချို့အပိုင်းတွေကို ထိုင်းနိုင်ငံဘက် ကူးရိုက်မယ်ဆိုရင် ရနိုင်ကောင်းပါတယ်။ အဲသည်ဝတ္ထုကို ကျုပ်က တအား ရုပ်ရှင်ရိုက်စေချင်တာ။ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်နာမည်ကို ပြန်လည်အသက်သွင်းပေးနေတဲ့ ရသစာပေစိတ်နဲ့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ ကိုဝင်းငြိမ်းကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်လို့ အသက်ရှည်ရှည်နေနိုင်ဖို့လဲ ဆန္ဒပြပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်တူ ပေါင် ၂၂၀ရှိနေတာကိုတော့ ဆရာဝန်တွေ အကြံပေးလေ့ရှိသလို အဆီလျှော့ဖို့ ပိန်အောင်လုပ်ဖို့ မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး။ ကျုပ်တောင် သည်ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ ၈၃ နှစ်ထဲ ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ။ ခုမှတော့ မလျှော့နဲ့တော့ကိုယ့်လူ။ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူး အပြောမခံချင်နဲ့။ ။

■
မောင်သာရ

ကျုပ်ရဲ့ စာပေပရိတ်သတ်ကြီးကို ကျုပ် မမေ့ပါဘူး။ သည်ဆောင်းပါးနဲ့အတူ ထပ်ကြိုးစားရအုံးမှာပေါ့။ ကြိုးစားရေးပါမယ်။ ကျုပ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ သတ်သတ် ကျုပ်မသေပါဘူး။

ဒေါင်ဒေါင်

ဆံပင်မိတ်ကပ် အလှပြင်ခန်းမနှင့်
ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သုံး အလှကုန်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး
လက်လီ၊ လက်ကားဖြန့်ဖြူးရောင်းချရေး

အလှပြင်သင်တန်းလည်း ရှိပါသည်

- ၂၅(ပီ)၊ ရတနာလမ်း၊ ၁၆/၂ သယ်န်းကျွန်း၊ ဖုန်း - ၅၆၀၉၁၃၊ ၀၉၅၁၀၇၀၀၀
- အမှတ် ၂၆၊ ၃၈×၇၉ လမ်းထောင့်၊ မန္တလေးမြို့။ ဖုန်း - ၀၂ ၇၂၄၂၀၊ ၀၉၅၁၂၂၀၉
- အမှတ် ၃၀၁၊ ကျောက်ကာလမ်း၊ မြဝတီရပ်၊ မုံရွာမြို့။ ဖုန်း - ၀၉၅၁၅၇၅၂

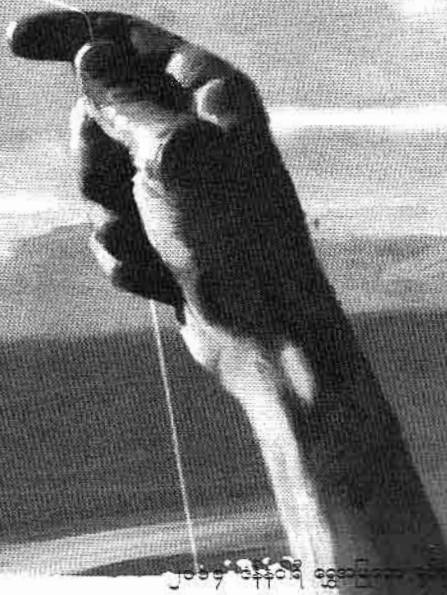
ရုပ်ရှင်
ရသတမ်း
အနုပညာ ၂၀၀၈ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

၁။
ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က
လေတံခွန်ဟုခေါ်သော စွန်ကို
စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြင့်
ရူးသွပ်ဖူးသည်။ ကျောင်းကနေ
အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့်
ကျောင်းဝတ်စုံပင် မလဲတော့ဘဲ
လွယ်အိတ်ပစ်ချကာ
မှန်စာတိုက်ထားသော
ကြိုးအပြည့်ပါ ရစ်ဘီးကြိုးနှင့်
ဆိုင်းကြိုးတပ်ပြီးသား

စွန်အထပ်လိုက် ဆွဲ
ဘောလုံးကွင်းထဲ အပြေး
သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်
စွန်ကလေး ကောင်းကင်
လေစီးကြောင်းထဲ ရောက်
ဆိုလျှင်တော့ ကြိုး
ကြိုးတင်းဖြင့် လို
လှည့်က
ကျွန်တော့်စွန်ကလေး
ဝဲလည်နေသော စွန်ကလေး
ချဉ်းကပ် ကြိုး

အနက် ငြိစွန်းမှတ်

ကြိုးစားတော့သည်။
 ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိတာ
 မဟုတ်ဘဲ အတင်းကာရောငြိဖို့
 ကြိုးစားကြတာပဲဖြစ်ပါသည်။
 ငြိပြီဆိုလျှင်တော့ တစ်ယောက်
 ယောက်၏ စွန့်က အထိန်းမဲ့စွာ
 လေဟန်စီးရင်းကနေ
 တဖြည်းဖြည်းဖြင့် မြေသို့
 ဆင်းသက်ကျသွားမှာပဲဖြစ်ပါသည်။
 ဆင်ခါတစ်ရံမှာ စွန့်နှစ်ကောင်လုံး
 ပြတ်တောက်သွားတာမျိုးလည်း

ရှိတတ်ပါသည်။ ပထမပြတ်တောက် သွားသော စွန်၏ လက်ကျန်ကြိုးကို ရစ်ဘီးဖြင့် ဆွဲရစ်စဉ်မှာ ကြိုးကအရွေ့ ရှိနေသည်။ အရွေ့ရှိတော့ အလျင်ရှိ သည်။ သူ့မှာလည်း မှန်စာပါသည်။ ရပ်တန့်နေတာ မဟုတ်သည့်အတွက် စွန်အားတွေရှိနေပါမည်။ ဒီအချိန်မှာ အောင်နိုင်သူ စွန်ပိုင်ရှင်က သူ့ကြိုးကို လျှော့၊ သို့မဟုတ် တရစပ်ဆွဲနေမှ စား စားချင်း၊ လုံ လုံချင်း ယှဉ်သလို ဖြစ်နေ ပါလိမ့်မည်။ နိုင်ပြီဆိုပြီး ရပ်တန့်လိုက် လျှင်တော့ အနိုင်စွန်၏ ကြိုးလည်း တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားမှာပဲ ဖြစ်ပါ သည်။

ဗြိတိသိလျှင်တော့ အနှုံးက တစ်ခု တည်းလည်း ဖြစ်နိုင်သလို အားလုံး လည်း ရှုံးသွားနိုင်ပါသည်။

မင်းနဲ့ ငါနဲ့တော့ ဗြိတော့မယ် နော်

ဒီစကားက ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင် တွင် မကြာခဏ ကြားရတတ်သော စကား ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ရင်းနှီးခင်မင်သူ၊ ဦးတည်ချက်တစ်ခုဆီ အတူတူသွားနေ သူ၊ ယုံကြည်ရာလမ်းကြောင်းပေါ် လည်ပင်းဖက်၊ ပခုံးဖက် လျှောက်လှမ်း ကြသူ၊ ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် လက်တွဲရင်း အခက်အခဲမျိုးစုံကို ကျော်လွှားနေကြသူ စသူတို့မှာ အခန့်မသင့်သည့်အခါဖြစ် စေ၊ ဦးတည်ချက်တွေ ဝေဝါးကျဲပြား လာလျှင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယုံ ကြည်မှု ပျောက်ဆုံးသွားသည့် အခါဖြစ် စေ၊ အမုန်းတို့ ချင်းနင်း၊ အချစ်တို့ လျှော့ပါး ဆိတ်သုဉ်းလာလျှင်ဖြစ်စေ၊ ဖြစ်စေတွေ များလာလျှင်တော့ မလွဲ မသွေ ဗြိပေတော့မည်။

ဗြိကို တွယ်သည်။ ကပ်သည်။ တွယ်ချိတ်နေသည်ဟု မြန်မာအဘိဓာန် က ဖွင့်ဆိုပါသည်။ ဒီအတိုင်း ဖွင့်ဆို လျှင် ဗြိတာက စွဲမြဲနေသယောင် ဖြစ် မနေပေဘူးလား။ ကတ်သီးကတ်သတ် တွေးနေသည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်နိုင်

ကျွန်တော်တို့
လူမှုဝန်းကျင်ကို
ဝဲ့ကြည့်လိုက်တော့
ဗြိတတ်သော
နေရာတွေက
အများကြီးပါပဲ
ကောင်းသော ဗြိခြင်၊
မကောင်းသော
ဗြိခြင်းအပြင်
စွန်ဖြတ်ကစားပွဲ
ကြိုးငြိသလို တစ်ဦးရှုံး
နှစ်ဦးရှုံးလည်း
ကြုံရနိုင်ပါသည်
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ဗြိစွန်းမှတ်ဆိုသည့်
နေရာလေးကိုတော့
သတိလက်လွတ်
မဖြစ်စေချင်ပါ

ပါသည်။ ကျွန်တော့်အလိုကတော့ ဗြိ ခြင်းသည် စွဲမြဲဖို့အတွက် အစပျိုးဆဲ ဖြစ်သလို လွတ်ထွက်ကွဲကွာ သီးခြားစီ ဖြစ်သွားဖို့အတွက်လည်း ပါးပါးလေး ရှိနေသော အနေအထားပဲ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

သူ့လုပ်ရပ်က ဥပဒေနဲ့ ငြိနေ တယ်

ဒီအားကစားသမား တားမြစ် ဆေးငြိနေတယ်

ဟိုကောင်လေးနဲ့ ဟိုကောင် မလေး ငြိနေကြပြီ

ဇာကနာပြက်လုံးကတော့ တကယ် ကို ဗြိတယ်ဗျာ

ဆရာစာမူ စိစစ်ရေး ငြိနေတယ်

ကိုတိုးကြီး သီချင်းအားလုံး ရင်ထဲ ဗြိတယ်ကွာ

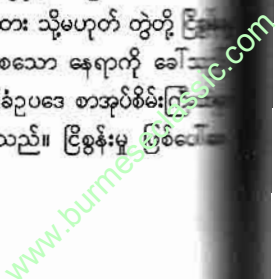
*ဗြိတဲ့အငြိကတော့ ဆူးလှည်းကြီး

အတိုင်းပဲ*
ဗြိသည်အကောင်းလား၊ အညံ့ လား၊ နှစ်ခုလုံး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဗြိ လုံးလေး ဗြိတာကို သဘောကျနှစ်ခြိုက် သူအတွက် ဗြိသည် ချစ်စရာကောင်း သော ဗြိပဲဖြစ်ပြီး သဘောမကျ နှစ် သက်သည့်အပြင် ငါတို့ကို စောင်းတား ထင်မှတ်နေသူတွေအတွက်တော့ ဗြိ သည် မုန်းစရာကောင်းသော ဗြိ ဖြစ်ပေ ပါလိမ့်မည်။ သီချင်းလေး ရင်ထဲ၊ နှလုံး သားထဲ ဗြိတာကို နှစ်သက်ပေမင့် ဆူး လှည်းကြီး လာဗြိတာကိုတော့ သဘော မကျ ဖြစ်ကြပါမည်။

J။
မီးရထားသံလမ်းတွေကို အလေး များများ မြင်ဖူးကြမည်ဟု ထင်ပါ သည်။ ဘူတာဝင်းအတွင်း ခင်းထား သော သံလမ်းများက ဘူတာအတွင်း တစ်နေရာရာတွင် ဆုံပြီး ဘူတာနှစ် နှစ်ကြား လမ်းပိုင်းအတွင်းမှာ တစ်ထပ် တည်း ဖြစ်သွားပါသည်။ ဘူတာဝင်း မှာတော့ ၂လမ်း၊ ၃လမ်း၊ ခင်းထားပြီး ရထားများဆုံ ရန်၊ တွဲများထားရန် အတွက် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ဒီဘူတာ ရထားလမ်းများဆုံရာ ဖြတ်ကောက် အနီးရှိ စံသတ်မှတ်ထားသော ခေတ် လေးတစ်ခုကို ဗြိစွန်းမှတ်ဟု သတ်မှတ် လိုက်ကြပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လို Fouling mark တဲ့လေ။

ဒီဗြိစွန်းမှတ်လေးက အတော်ပဲ အရေးကြီးပါသည်။ ဥပဒေတစ်ခု ပြဋ္ဌာန်းရာမှာ ဥပဒေပါ ဝေါဟာရတို့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိနားလည်မှ ရှိမှ ဗြိစွန်းမှတ်ကို *ရထားလမ်း နှစ်ထပ် ဆုံရာ (သို့မဟုတ်) ဖြတ်ကျော်ရာမှ ဖြစ် ခဲ့သော စံသတ်မှတ်ထားသော အတိုင်းအတာ အရ လမ်းတစ်လမ်းပေါ်ရှိ ရထား သို့မဟုတ် တွဲနှင့် အခြားလမ်းတစ်လမ်း ပေါ်ရှိ ရထား သို့မဟုတ် တွဲတို့ ဗြိစွန်း မှတ်ဖြစ်ပေါ်စေသော နေရာကို ခေါ်သည့် ဖြစ်စေ ဟု အခြေခံဥပဒေ စာအုပ်စိမ်းကြီး အပိုင်း ဖော်ပြပါသည်။ ဗြိစွန်းမှတ် ဖြစ်ပေါ်စေ

...တာကိုက မရှင်းမရှင်း။ ရထား
...ရာ သို့မဟုတ် ဖြတ်ကျော်ရာ
...အနီးဆိုတဲ့ အကွာအဝေးက
...လား။ ၁၀ မီတာလား။ တယ်လို
...။ သေချာတာကတော့ မသေ
...ကြီးကို အသေအချာ လေ့လာ
...ဘဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဥပဒေနား
... ဥပဒေပါ ဝေါဟာရတွေကို
...ဖွင့်ဆိုပေးတာကိုက ရှုပ်ရှုပ်
...။ မရှင်းမရှင်း။ အင်္ဂလိပ် ဝေါ
...တွေကို အဘိဓာန် အကူအညီ
... ဘာလုံးဖလှယ်မှတော့ ဒီလိုပဲ
...နေပါဦးမည်။

ကျွန်တော်က ရထားဥပဒေဆိုတာ
...ကိုလိုနီခေတ်က ပြဋ္ဌာန်းသော
...မူရော၊ မြန်မာမူပြုထားသော
...အပြန်ပြန် အလှန်လှန် အလွတ်ရ
...ဖတ် ရှုခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ မီး
...သင်တန်းကျောင်းမှာ သင်တန်း
...ကို နည်းဥပဒေ ပို့ချရသော
...ပြတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ မဖြစ်မနေ
...ဘာပဲဖြစ်သည်။ ရှုပ်ထွေးထွေး
...သင်တန်းသားများ နားလည်

အောင်ရှင်းပြတတ်မှ နည်းပြတာဝန်ကျေ
မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ ငြိစွန်းမှတ်
ဆိုတာကြီးကို ပုံဆွဲပြ၊ ဥပမာ ပေးပြ၊
လက်တွေ့ခေါ်ပြဖြင့် ရှင်းပြပေးနိုင်ခဲ့ပါ
သည်။ အခုလည်း ငြိစွန်းမှတ်ကို ရှင်းပြ
ချင်ပါသေးသည်။

Vပုံကို မြင်ကြည့်လိုက်ပါ။ ရထား
လမ်းနှစ်လမ်းဟု ထင်မှတ်လိုက်ပါ။
ဆုံမှတ်နေရာနှင့် ကပ်လျက်လမ်းတစ်
လမ်းမှာ တွဲတစ်တွဲထားကြည့်ပါမည်။
အခြားလမ်းမှ ရထားတစ်စင်းကို ဆုံ
မှတ်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါမည်။ ဗေဒင်မေး
ရန် မလိုပါ။ သေချာပါသည်။ ဝန်းခနဲနေ
မှာပဲ ဖြစ်သည်။ တွဲကို ဆုံမှတ်နှင့်
ဝေးရာသို့ နည်းနည်းချင်း ရွေ့ကြည့်ပါ
မည်။ အမှတ်တစ်ခုမှာ တွဲနှင့်ရထား
တိုက်မိ၊ ချိတ်မိမည်မဟုတ်ဘဲ ငြိရုံလေး
ငြိသည် ဆိုလျှင်တော့ အဲဒီနေရာက
ငြိစွန်းမှတ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ငြိစွန်းမှတ်ကို ကျော်လွန်၍ တွဲ
ရထား ရပ်တန့်မထားရက ဥပဒေပဲ ဖြစ်
ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လူမှုဝန်းကျင်ကို ငဲ့
ကြည့်လိုက်တော့ ငြိတတ်သော နေရာ
တွေက အများကြီးပါပဲ။ ကောင်းသော
ငြိခြင်း၊ မကောင်းသော ငြိခြင်းအပြင်
စွန်ဖြတ်ကစားပွဲ ကြိုးငြိသလို တစ်ဦးရှုံး၊
နှစ်ဦးရှုံးလည်း ကြုံရနိုင်ပါသည်။ မည်
သို့ပင်ဖြစ်စေ ငြိစွန်းမှတ်ဆိုသည့် နေရာ
လေးကိုတော့ သတိလက်လွတ် မဖြစ်
စေချင်ပါ။

ကိုယ်က တွဲနေရာမှာ ရှိနိုင်သလို
အခါအခွင့်ပြောင်းပြီး ရထားစက်ခေါင်း
နေရာမှာလည်း နေခွင့်ကြိုနိုင်ပါသည်။
ခြေတစ်လှမ်း အတိုးအဆုတ်ဖြင့်ပင် နယ်
မြေအခေါ်အဝေါ်ပါ ပြောင်းလဲသွားနိုင်
သည့် ငြိစွန်းနယ်မြေ။ ကင်းလွတ်နယ်
မြေ ဆိုတာကိုလည်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ
ထည့်ထားဖို့ လိုဦးမှာဆိုတော့ ငြိစွန်း
မှတ်ကလေးက အရေးပါလှသည်ဟု
ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ငြိစွန်းမှတ်
နေရာလေးမှာ ရပ်နေကြရတာပဲ မဟုတ်
ပေဘူးလား။

ရဲသူမ်း

လောကနိ လောကသိဗ္ဗိ ဒွါဒသစတုတ္ထံ ပလုဒ္ဓတီတိလောကော

ဆရာ ဇေယျဒိရိန္ဒ (B.A)

နက္ခတ္တဝေဒလက္ခဏာပညာရှင်

ရုံးခန်းတည်နေရာ

အမှတ် (၇) ၊ ကိုးထပ်ကြီးဘုရား၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဟောခန်းထိုင်ချိန် - မနက် (၇)နာရီမှ နေ့လည် (၁)နာရီအတွင်း
 အမှတ် (၄၉) ၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဟောခန်းထိုင်ချိန် - - နေ့လည် (၂)နာရီမှ ည (၈)နာရီအတွင်း

09 420025649

www.burmeseclassic.com

‘လာလေရော့’

ကိုကြီးယုက ခေါင်စက်ပိုင်းအတွင်း
 သတ်မှတ်ထားသည့် အလယ်မျဉ်းနေရာတွင်
 နောက်ပြန်ရပ်နေပြီး လက်ထဲက ဒိုးပြားကို
 နှုတ်ခမ်းတွင် ကပ်လျက် တစ်ခု
 ဆုတောင်းလိုက်၏။ ပြီးနောက်
 အသာအယာချိန်ဆကာ လက်ထဲမှ
 ဒိုးပြားလေးကို နောက်ပြန်ပစ်လိုက်ရာ
 ဒိုးပြားလေးက မြေကြီးပေါ် ခုန်လျက်က
 ဗိုက်သားအကွက်တွင်းသို့
 တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် ကျသွား၏။
 ‘ကိုကြီးယု ရေလည် ကျွမ်းတယ်ကွာ’
 ဖိုးကျော်က အားကျသည့်
 လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။
 ‘ကိုကြီးယုက ဒါ့လို သုံးအိမ်တောင်
 ရသွားပြီ အိမ်ရေ’
 လမင်းက အိမ်ကို လှမ်းပြောလိုက်စဉ်
 ကိုကြီးယုက ကုလားမစည်း၏
 ဗိုက်သားနေရာ မြေသားပေါ်တွင်

အရှေ့
မြသွေးနီ

လက်ထဲက အုတ်ကြွပ်ခိုးပြား နှင့် အိမ်ပုံစံလေးကို ရေးခြစ် နေလေပြီ။ လမင်းတို့ကုလား မစည်း နင်းတမ်းကစားနေ ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကိုကြီးယုက လမင်းတို့ မောင်နှမတွေထဲ တွင် အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်၊ ခြေတံလက်တံကလည်း ရှည် သဖြင့် အငယ်တွေကို ကစား လျှင် အမြဲညှာသည်။ ယခု လည်း အငယ်တွေနှင့် ဆော့ ရသည်မို့ တန်းတူဖြစ်အောင် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးကို ညှာဖြင့် မထောက်ဘဲ ဘယ်ဖြင့်ထောက် ၍ ကစားပေးသည်။ သို့တိုင် လမင်းတို့ သူ့ကို ဆယ်ခါရုံ တစ်ခါနိုင်အောင်ပင် မနည်း ပင် ကစားရသည်။ သည် ကြားထဲ လမင်းတို့ မိန်းက လေးတွေက အငြင်းသန်ချင် သေးသည်။

အိမ်က သူ၏ ကြောပန်း ကန်ကွဲစ ခိုးလေးတွေ ထည့် သိမ်းထားတတ်သည့် နတ် သမီးတံဆိပ် ယမ်းမီးခြစ်ဘူးခွဲ လေးကို ဖွင့်လိုက်ကာ ကစား လက်စ ခိုးအသစ်လေးကို ဘူးထဲသို့ တရိုတသေပြန်သိမ်း ရင်းက နှုတ်ခမ်းကို စုလျက် သူ့အစ်ကိုကို လှမ်းပြော၏။

‘မရဘူး...ကိုကြီးယု စည်းခိုးတယ်၊ ခိုးပစ်ကာနီး နောက်လှည့် ချောင်းကြည့် တယ်’

‘နင် မငြင်းနဲ့နော် အိမ် ကိုကြီးဘယ်မှာ စည်းခိုးလို့ လဲ၊ ဘယ်မှာ ချောင်းကြည့်လို့ လဲ’

‘ညီမလေး ဆော့တော့ ဘူး၊ ကိုကြီးပဲ အိမ်တွေ တစ် လုံးပြီး တစ်လုံး ဆောက်နေ တယ်။ အခု ဗို က်သား အကွက်မှာ ကိုကြီးယု အိမ်

အမေက
လမင်းကို
ယခုနှစ်
လေးတန်း
တက်ချိန်မှစပြီး
စနေ
တနင်္ဂနွေနေ့ရက်
များတွင်
အိမ်အလုပ်များကို
လုပ်စေသည်
လမင်း
တစ်နေ့စာ
လုပ်ရမည့်
အလုပ်များကို
သစ်သား
ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်
တန်းစီ
ရေးထား၏

ဆောက်လိုက်တော့ ညီမလေး တို့က ဒီလောက်အဝေးကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် ကျော်ခုန်နိုင်ပါ တော့မလဲလို့ ဒီပြင် တစ်ခု ပြောင်းဆော့မယ် ဒါပဲ၊ ကုလားမစည်း မဆော့ချင် တော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ နောက် တစ်ခုပြောင်းဆော့မယ် ကိုကြီး၊ အခုဟာက ပျင်းလာပြီ’

အိမ်ပိုင် ကစားကတည်း က အိမ်မရသေးသည့် ဖိုး ကျော်က ပြုံးစိစိနှင့် ဝင်ပြော သည်။ လမင်းလည်း ပြီးခဲ့ သည့် သူ့အလှည့်တန်းက ခေါင်အထိရောက်ပြီးကာမှ

ခိုးက ကိုယ့်အိမ်ပေါ် ကိုယ်ပြန် ပစ်မိသဖြင့် ရှိရဲ့မဲ့စုအိမ်လေး မီးလောင်ကာ အိမ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်မို့ နောက် တစ်ခုပြောင်း ကစားချင်နေမိ သဖြင့် အိမ်ယခုလို ပြောလိုက် တော့ အတော်သဘောကျ သွားရ၏။

ကွမ်းပင်တွေ အစီအရီ နှင့် ဂမုန်းပန်းအိုးတွေ စီတန်း ထားရာကြားက မြေနေရာ ပြောင်ပြောင်လေးက လမင်း တို့ မောင်နှမတွေ ထုပ်ဆီး တိုးရာ၊ ကုလားမစည်းနင်းရာ၊ သားရေပင် ပစ်ကစားရာနေရာ၊ လမင်းတို့တစ်တွေ ရေဖုန်းကာ အမှိုက်ရှင်းလင်းပြီး ပြုပြင် ထားသဖြင့် မြေသားမာမာ လေးက ဆော့ချင်စဖွယ် တင်းမာပြောင်ချောနေကာ အကောင်းဆုံး ကစားရာ ဗိမာန်လေးတစ်ခု ဖြစ်လို့နေ သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကြီး ယုကပင် အလျှော့ပေးကာ တူတူပုန်းတမ်း ပြောင်းကစား ဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ ကိုကြီးယုက ‘ကိုကြီးပဲ လိုက်ပေးမယ်၊ နင်တို့ ပုန်းကြ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မငြင်းနဲ့တော့ နော်’

‘ဝေး...’
လမင်းတို့အငယ်သုံး ယောက် ဆွေဆွေခုန်လျက်က ‘ဝေးခနဲ’အော်ဟစ်လိုက်မိ သည်။

ကိုကြီးယုက ဘယ် သောအခါမှ မတရားမလုပ်။ လမင်းတို့ အငယ်တွေအပေါ် အမြဲညှာတာသည်။ စိတ် လည်း ရှည်သည်။ လမင်းတို့ အငြင်းပွားလျှင် မျှမျှတတ ဆုံးဖြတ်ပေးသည်။ မမှန်ကန်

လျှင် သူ့ညီမအရင်းဖြစ်သူ အိမ်ကိုပင် ဆူလေးသည့် ထိုကြောင့် လမင်းတို့အလှည့် ကိုကြီးယုက ချစ်စရာ စိတ် အစ်ကိုတစ်ယောက်ပင် ဖြစ် သည်။ လမင်းတို့ အလှည့် ချင်းလည်း ရေရှည်ရန်အတွက် စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ မကြာ မတင်မှာပင် ပြန်တည့်ကာ အတူတူ ကစားကြပြန်သည်။ ကိုကြီးယုက သဘော ပင်စည်ကို မျက်နှာအရ ဂဏန်းရေတွက်နေစဉ် လမင်း တို့သုံးယောက် ခြံထဲရှိ ဆော့ ရာအသီးသီးသို့ အခြွင်းမ ပြေးကာ ကိုယ်ယောင်ဆောင် ပုန်းကြသည်။

‘တစ် နှစ် သုံး ဆော့ ငါး ခြောက် ခွန် ရှစ် ထပ် တစ်ဆယ် တူပြီလား’

‘တူ’
‘တူပြီဆိုလို့ တို့လည်း ကိုကြီးယုတစ်ယောက် ခြံအကျယ်ကြီးထဲတွင် နေသော လမင်းတို့ကို အနီး တော်တော်ကြာ ရှာယူနေ လိမ့်မည်။

□
လမင်းတို့နေသည့် ကြီးက အကျယ်ကြီးဖြစ်သည့် ဤခြံကြီးက အမေအမေ အဘွားပိုင်သည့် ခြံကြီးဖြစ် သည်။ အဘွားက ရန်ကင်း မြို့ထဲမှာနေပြီး သမီးနှစ် ယောက်နှင့် ညီမဝမ်းလှ တော်သူကို ဤခြံထဲဘူး နေစေသည်။ ခြံထဲတွင် သူ မိုးတိုက်ခံ တစ်ထပ်အိမ်ဆောက် ရှိသည်။ မိသားနှစ်စု နေထိုင် ရန် ဘယ်၊ ညာ နှစ်ခန်း ထား၏။ ဘယ်ဘက်အရပ် တွင် လမင်းတို့ မိသားစုနေ ညာဘက်အရပ်တွင် လမင်း

ဘူးလေးတော်သူ မိသားစု
သည်။ ဖိုးကျော်က ဘူး
လေး၏ မြေးဖြစ်ပြီး လမင်း
နှင့် နှစ်ဝမ်းကွဲ မောင်နှမ
တော်၏။

လမင်းတို့အိမ်လေး၏
သက်တန်းစွန်းစွန်းတွင် ဒါခဲ
ရွာသို့ အမေတို့ခေါ်သည့်
အတိတ်တစ်ထပ်တိုက်ပုလေး
ရွာ၏။ သည်တိုက်အိမ်လေးကို
မြို့တန်းက အဘိုးတို့ ရုပ်ရှင်
ဆောင်ဆေးဖို့၊ ဖလင်တည်း
ရွက်ဖို့ အသုံးပြုခဲ့သည်ဟု
အပြောပြလို သိရသည်။
ဤတိုက်ပုလေးတွင် အမေ
အိမ် ကြီးကြီးသန်းတို့
လေးခုစုနေကြပြီး ကိုကြီးယု
နှင့် အိမ်က ကြီးကြီးသန်း၏
အဖေနှင့်သမီးများ ဖြစ်ကြ
သည်။ ကိုကြီးယုက လေး
အနက်ကျောင်းသား၊ လမင်း
အင်တစ်နှစ်ကြီးပြီး အိမ်က
အင်တစ်သက် တစ်နှစ်ငယ်သည်။
အဘွားကတော့ လမင်းနှင့်
ညွှတ်တူ။ မောင်လေးရဲရဲက
တော့ လမင်းထက် ငါးနှစ်
ငယ်၏။ လမင်းတို့ မောင်နှမ
အချင်းချင်း သံယောဇဉ်
အရင်းရှိကြသည်။ အတူတူ
အသေကြသည်။ ကိုကြီးယု
က အကြီးပီပီ အငယ်တွေ
အသေ သွားသည်။ အိမ်က
အသေဆုံးဆိုတော့ သူ့ကို အမြဲ
အသိညွှန် အလျှော့ပေးရသည်။
ဤသို့ ကလည်း ခဏခဏ
အသက်တတ်သေး၏။

သီးပင် စားပင်တွေနှင့်
အသေအုပ်ဆိုင်နေသည့် ခြံ
ခြံ၏ နေရာအနံ့တွင် လမင်း
တို့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ
အသေတပါး ထောင်းထောင်း
အပြောအော် ဆော့ကစားဖြစ်
ခဲ့၏။ လမင်းတို့ ခြံကြီးထဲ

တွင် သီးပင်စားပင် အတော်
စုံလင်စွာ စိုက်ထား၏။ ပိန္နဲ၊
သရက်၊ ဒန်သလွန်၊ ကွမ်း မန်
ကျည်း၊ ခံတက်၊ တမာကစ
လို့ ရဲယို၊ ပေါက်ပန်းဖြူ၊
ငရုတ်၊ သနပ်ခါး၊ ဇီဝေ၊
ပုဏ္ဏရိုက်၊ စက္ကူပန်း စသည့်
အပင်များလည်း ရှိသည်။
သည်ခြံအကျယ်ကြီးထဲတွင်
လမင်းတို့ နေရာလပ်မကျန်
အောင် ဆော့၏။ ယောက်ျား
မိန်းမမခွဲဘဲ တူတူပန်းတမ်း၊
ကုလားမ စည်းနင်းတမ်း၊
ထမင်းဟင်း ချက်စားတမ်း၊
သေနတ်ပစ်ကစားတမ်းသာ
မက ဂျင်ပေါက်၊ စွန်လွတ်၊
ဘောလုံးပါ ကန်ကြသည်။
ထိုကစားနည်းတွေ ကစားရင်း
ပျင်းလာလျှင်တော့ ကိုကြီး
ယုတို့ ဒါခဲရွာနံရံအနားကပ်
ပေါက်နေသည့် သရက်ပင်
မှတစ်ဆင့် ဒါခဲရွာခေါင်မိုး
ပေါ်တက်၏။ မိန်းမပေါက်
ကျော် လမင်းတို့လည်း
ကိုကြီးယု အကူအညီနှင့်
ခေါင်မိုးပေါ်ရအောင် တွယ်
တက်သည်။ ဒါခဲရွာ ခေါင်
မိုးပေါ်မှတစ်ဆင့် အလွယ်
လေး လှမ်းရှု၍ ရနိုင်သည့်
ရင်ကွဲသရက်သီးစိမ်းများကို
ခူးစားကြလေသည်။ သရက်
သီးစိမ်းများကို ဂါဝန်အောက်
နားစနှင့် သုတ်ကာ ကိုကြီးယု
အသင့်ယူလာသည့် ဆားနှင့်
တို၍ တဂျမ်းဂျမ်း ကိုက်စားရ
သည့် အရသာမှာ လမင်းတို့
အတွက် နတ်သုဒ္ဓါပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ လမင်းတို့
ခြံထဲ ရေတွင်းနံဘေးတွင်

သနပ်ခါးပန်းများ၊ ခြံစည်းရိုး
နားက ဇီဝေပန်းများကို ခူး
ယူ၍ အိမ်နှင့်နီးသည့် မိုး
ကောင်းဘုရားကို ကိုကြီးယု
ဦးဆောင်ပြီး လမင်းတို့ မောင်
နှမတစ်သိုက် သွားရောက်
ကပ်လှူကြသည်။ ဘုရား
ရင်ပြင်ပေါ် တံမြက်စည်း
လှည်း ကုသိုလ်ယူကြသည်။

မွေးနံ အရပ်ထောင့်
များမှ ဘုရားညောင်ရေအိုး
များ ရေလဲကြသည်။ ဘုရား
မှဦးကြီးပင်လျှင် လမင်းတို့ကို
ခင်နေလေပြီ။ ဦးကြီးက
လမင်းတို့ကို စီးကရက်ဘူး
အတွင်းက ငွေရောင်စက္ကူ
များကို ရှာယူလာခိုင်း၍ ဤ
စက္ကူအခွဲများဖြင့် ဘုရားတွင်
ကပ်လှူနိုင်သည့် တံခွန်၊
ကုက္ကား၊ ထီးလုပ်ရောင်း၍
ရနိုင်သည်ဟု ပြောပြသည်။
ရှာဖွေစုထားသော ငွေရောင်
စက္ကူတွေ များလာလျှင်
လမင်းတို့ တစ်တွေ မိုး
ကောင်းဘုရားသို့ သွားကာ
ဦးလေးကြီးကိုပေး၏။ ထို
အခါ ဦးလေးကြီးမှ လမင်း
တို့ကို ကြေးပြားစေ လေးတွေ
ထုတ်ပေး၏။ အမှန်က
အကြွေတစ်မတ်စေ ပေးလှူ
လိုက်လျှင် ဤကြေးပြားလေး
သုံးစေ့ရ၏။ ဘုရား၏ စနေ
ထောင့်တွင် ထိုကြေးပြားစေ
လေးများကို ထည့်လိုက်လျှင်
မှန်ပုံထဲမှ ဘုရားဇာတ်တော်
ပါ အရုပ်ကလေးများက တီး
လုံးသံလေးနှင့် အကွယ်မှ
ထွက်ပေါ်လာသည့် ကလေး
များအကြိုက် အလှူခံနေရာ
တစ်ခုရှိသည်။ လမင်းတို့
မောင်နှမတွေ ဤအရုပ်လေး
တွေ ကပြီးထွက်လာသည်ကို
အလွန်သဘောကျသည်။ ဒါ

ကြောင့် အိမ်နှင့်နီးသော
ဘုရားကို မကြာခဏ သွား
ဖြစ်ကြသည်။

လမင်းတို့ခြံကြီးက မောင်
နှမတွေ ကစားဖို့အတွက်
အပြောမရှိ ကျယ်ဝန်းသည့်
ကစားကွင်းကြီး ဖြစ်သည်။
ကစားပြီးလျှင် လမင်းတို့အား
လုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရွေး
များဖြင့် ရွဲနှစ်နေသည်။ ခြေ၊
လက်များ၊ အင်္ကျီများမှာ
လည်း ကစားထားသဖြင့်
ညစ်ပေပူနေ၏။ အမေတို့
လှမ်းမခေါ်မချင်း လမင်းတို့
တွေ သံတွေ၊ ဖုတ်တွေနှင့်
ပေသလူးအောင် ကစားကြ
သည်။ ကစားချိန်ပြည့်ရင်
တော့ ကိုကြီးယု ခပ်တိုက်
သည့် သောက်ရေအေးအေး
ကို တစ်လှည့်စီသောက်ရင်း
အမောမြေကြသည်။ ပြီးလျှင်
တော့ ကွမ်းပင်တွေ ပတ်ပတ်
လည်ပိုင်းထားသည့် ရေတွင်း
ငယ်လေးမှ တွင်းရေ ချိုချို
အေးအေးလေးကို ရေပုံးငယ်
လေးနှင့် ကိုယ်စီ ခပ်ယူချီး
ပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက်ကြ၏။

ထမင်းစားချိန်မှာတော့
လမင်းတို့အားလုံး ကစား
ထားသည့် အရှိန်နှင့် ဟာနေ
သည့်ဝမ်းကို ထမင်းစလုံ
မောက်မောက်နှင့် ခေါင်းမ
ဖော်စတမ်း အသားကုန် ဖြည့်
လေတော့သည်။ ညကျလျှင်
တော့ တစ်နေ့လုံး လက်လက်
ထ ကစားထားသည် မို့
ခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်းထိသည်
နှင့် ဆင်အော်လျှင်တောင် မနိုး
စတမ်း အိပ်တော့၏။

အမေက လမင်းတို့
ယခုနှစ် လေးတန်းတက်ချိန်
မှစပြီး စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ရက်

www.burmeseclassic.com

များတွင် အိမ်အလုပ်များကို လုပ်စေသည်။ လမင်းတစ်နေ့ စာလုပ်ရမည့် အလုပ်များကို သစ်သားကျောက်သင်ပုန်းပေါ် တန်းစီရေးထား၏။ ဘုရား သောက်တော်ရေလဲရန်၊ စားပွဲ ကုလားထိုင်များ ဖုန်သုတ်ရန်၊ အဝတ်လျှော်ရန်၊ တံမြက်စည်း လှည်းရန် စသည်တို့က လုပ်ရမည့်အလုပ်ထဲတွင် အမြဲ ပါ၏။ ရံဖန်ရံခါ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ခွာရန်၊ ပုစွန်ခြောက် ထောင်းရန်တို့တောင် ပါလာ သေးသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဝိတ်ရက်များတွင် ကျောက် သင်ပုန်းပေါ်မှ 'လုပ်ရန်' ဆို သည်များ အားလုံးပြီးမှ ကစားလိုရသည်ဟု လမင်း သိထားသည်။

မနက်က ရေတွင်းမှာ လမင်းအဝတ်လျှော်ရန် ရေ ငင်နေစဉ် ကိုကြီးယုကို အိမ် ပြတင်းပေါက်အနား စားပွဲ၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ကပြ လိုက်သေးသည်။ ကိုကြီးယု က ခေါင်းညိတ်ပြကာ လက် မကိုထောင်ပြီး လမင်းဘာကို ပြောလိုသည်ကို နားလည် ဟန်ပြု၏။ 'အိမ်လည်း အိမ် စာတွေ စောစောလုပ်နေတယ်' ဟု လှမ်းအော်ပြောသည်။

တစ်မနက်လုံး လမင်း စိတ်တွေ စောနေသည်။ လမင်းကြိုက်သည့် နံနက်စာ ကောက်ညှင်းငချိပ် ဖြောင့် ဖြောင့်မစားနိုင်။ ကပျာကသီ စားပြီးသည်နှင့် မနေ့ညနေ ကတည်းက ကြိုကျက်ထား သည့် ကျောင်းမှပေးလိုက် သည့် ကျက်စာများကို အမြန် ပြန်နွေးကာ အမှေ့ဆီမှာ စားအံ့ လိုက်သည်။ ကျောင်းစာကိစ္စ

ရံဖန်ရံခါ
ကြက်သွန်ဖြူ
ခွာရန်
ပုစွန်ခြောက်
ထောင်းရန်
တို့တောင်
ပါလာသေးသည်
စနေ
တနင်္ဂနွေ
ဝိတ်ရက်များတွင်
ကျောက်
သင်ပုန်းပေါ်မှ
'လုပ်ရန်'
ဆိုသည်များ
အားလုံးပြီးမှ
ကစားလို
ရသည်ဟု
လမင်း
သိထားသည်

ပြီးသည်နှင့် ဘုရားသောက် တော်ရေလဲသည်။ အမေ့ ဘုရားစင်ကြီးက အကြီးကြီး မို့ သောက်တော်ရေ ဖန်ခွက် တွေကလည်း များလှ၏။ အလုပ်ကို အမြန်ပြီးချင်နေ သဖြင့် သောက်တော်ရေဖန် ခွက်လေးကို လက်ချော်ကျမ ကွဲစေရန် သတိထားရသည်။ ပြီးသည်နှင့် သစ်သားကျောက် သင်ပုန်းလေးပေါ်က 'ဘုရား သောက်တော်ရေလဲရန်' ဆို သည့် စာတန်းလေးကို သွား ဖျက်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အမေပေးထား သည့် အမှေ့စွပ်ကျယ်အစုတ် လေးနှင့် ကုလားထိုင်တွေကို

ပြောင်လက်နေအောင် ဖုန်တွေ ကို ဖိပွတ်တိုက်ရသည်။ အမြန်ပြီးချင်နေသော်လည်း အမေလာစစ်ချိန် ဖုန်တွေ မပြောင်လျှင် ကစားချိန်ပိတ် ထားကာ ဒဏ်ပေးခံရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သေချာသုတ်နေ မိ၏။ သည်လိုနှင့် သစ်သား ကျောက်သင်ပုန်းလေးပေါ်က လမင်း၏ တာဝန်တစ်ခု ပြီး ဆုံးသွားရပြန်၏။

တံမြက်စည်းလှည်း ချိန် တွင် ရဲရဲတစ်ယောက် နီးလာ သဖြင့် ဖုန်တွေ သဲတွေပေမှာ စိုးရိမ်ပြီး လက်ထဲမှ ဂေါ်ပြား နှင့် အမှိုက်တွေကို မြန်မြန် ကျုံးရပြန်၏။ လမင်း၏ စိတ် တွေ စောနေသဖြင့် အမှိုက် တွေက ဂေါ်ပြားထဲသို့ ရှော ရှောရှုရှုမရောက်ပေ။ အရေး ထဲ မောင်လေးရဲရဲက သူ့ လက်ထဲက တံမြက်စည်းကို လှမ်းဆွဲကာ လာရှုပ်နေပြန် သေးသည်။

'အင်း ရဲရဲနီးလာပြီဆို တော့ သူ့ကို ပရိသတ်လုပ်ခိုင်း ရမယ်။ အားလုံးက ကကြမှာ ဆိုတော့ ပရိသတ်လိုနေမှာ' ဟု ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်က 'တံမြက်လှည်းရန်' ဆိုတဲ့ စာ ကြောင်းကိုဖျက်ရင်း လမင်း တွေးမိ၏။ အမှိုက်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်ပြီး လျှင် သစ်သားကျောက်သင် ပုန်းပေါ်က 'ယနေ့ လမင်း လုပ်ရန်'ဟု ရေးထားသည့် ခေါင်းစဉ်အောက်ကို ကြည့် လိုက်တော့ ရေးထားသည့် လမင်းလုပ်ရန် အလုပ်များ အားလုံးပြီးသွားတာကို တွေ့ ရသဖြင့် စိတ်တွေရတ်ခြည်း ပေါ့ပေးသွား၏။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထမင်း

ပွဲပြင်နေသည့် အမေ့အား ချက်ချင်း အပြေးသွားကာ 'အမေ သမီးထမင်းဆွတ် ထမင်းခူးပေးတော့နော်' အပြောလိုက်၏။ ထမင်းအား ရင်း မျက်လုံးက ပြတင်း ပေါက်အပြင်ဘက် သံကြိုး တန်းပေါ် လှမ်းထားသည့် အညာစောင် အပါးလေးက သတိထားမိလိုက်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် တစ်အောင့်မှာ နာရီကြည့်လိုက် တော့ မွန်းတိမ်းတော့သည် လမင်းအင်္ကျီမလဲတော့ဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို ထားသည့် အင်္ကျီအိတ်လေးက လက်ဖောင်းအတွင်း လေးမို့ လမင်းကြိုက်သည့် အမေ့အခန်း မှန်တင်ခုံပေါ်က ဒေါ်သီသနပ်ခါးမှုန့် ထည့် ထားသည့် ယွန်းဘူးလေးက စွပ်ကျယ်တို့ဖတ်နဲ့ မျက်နှာကို တဖုတ်ဖုတ်မ အောင် ရိုက်လိုက်၏။ အမေ့ မဆိုးတော့ဘဲ သည်အတိုင်း ထားထားသည့် ပန်းချီဆွဲ နှုတ်ခမ်းနီ ငုတ်တို့လေးက သည့် ဘူးအဟောင်းလေးက ယူ၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့် လိုက်သည်။ ဆံပင်တို့ကို ကုပ်ဝဲကို ငယ်ထိပ်တည် တည့်တွင် ကြက်ပေါင်းကုတ် ဖြင့် ကြက်တောင်စည်း အသွက်သွက် စည်းလိုက်သည့် ကြက်တောင်ဆံပင်စည်းကို အချိုးကျစေရန် ထိပ်က ဆံပင် ကို လက်ဖြင့်ဆွဲဖြုတ်ရင်း နှုတ် မှာ ခေါင်းကိုစောင်း၊ နှုတ်ခမ်း ကို ရွံ့ ပြုံးကြည့်၊ ရယ်ကြည့် လိုက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချော နပ်သွား၏။

လမင်းတို့ ကစားသည့် နေရာကို မသွားနှင့် အိမ်

အဖေနှင့် ရေခဲခဲသောက်
မင်း စကားပြောနေသည့်
အဖေကို ကစားဖို့ ခွင့်တောင်း
ရသည်။ မနက်ကတည်းက
အညှဉ်နေလယ် မောင်နှမတွေ
ကတမ်းခန့်တမ်း ကစားမည်
ပြောကာ တစ်နေ့တာ
အညှဉ်တွေကို အမြန်အပြီး
အတိအကျတည်းက အမေ
က လမင်းတို့ အစီအစဉ်ကို
အတိအကျနှင့်ပြီ။ အဖေကတော့
အညှဉ်ပုံသို့အင် သနပ်ခါးမို့နဲ့
အဖွားသားနှင့် ကြက်တောင်
အဖွားမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
သဘောတွေကျနေ၏။

အခုလောက်ဆို ကိုကြီး
အဖေတို့ ဖိုးကျော်တို့
အဖေကို ရောက်နေကြပြီလား
အဖေ ဆုံရပ်ဆိုသည်က ခြံ
အဖေ ပိန္နဲပင်အောက်က ဝါး
အဖေ ပုခုံးလေး။ သည်ကွပ်ပျစ်
အဖေမှာ ညအချိန်ဆိုလျှင်
အဖေကြီးသန်း ပြောပြသည့်
အဖေကို လမင်းတို့တစ်တွေ
အဖေအောင်နေကျဖြစ်သည်။
အဖေအညှဉ်တွေ သည်ကွပ်
အဖေလေးမှာ လမင်းတို့
အဖေခန့်တမ်း ကစားကြ
အဖေ ကစားမည့် အစီအစဉ်
အဖေ သူ့အတွက် လိုအပ်နေ
အဖေတာ တစ်ခုရှိနေသေး
အဖေ။ လမင်း အမေရင်ခွင်
အဖေကယာတိုးတွေ ထိုင်
အဖေပြီး အမေလည်ပင်း
အဖေလိုက်ကာ...

‘မေ...သမီးကစားဖို့
အဖေလိုနေလို့’
အမေကပြုံးလျက်က
အဖေအဖွားကို တစ်ချက်ငဲ့
အဖေပြီး...
ဘာလဲ၊ ထာဘီယူဝတ်
အဖေ့ မဟုတ်လား၊ သွား
အဖေတန်းမှာ လွှားထားတဲ့

ရုံထာဘီ အနီပွင့်လေးယူသွား၊
အဲ့ဒါလေးက သမီးအင်္ကျီအနီ
လေးနဲ့ လိုက်တယ်၊ ကစား
ရင်း ရန်မဖြစ်နဲ့ဦးနော်’

‘ဝေး...’
လမင်းဝမ်းသာလွန်း
လို့ ‘ဝေး’ခနဲအော်မိသွား၏။
ပြောပြောဆိုဆို အခန်း
ထဲမှ အမေထာဘီလေးကို
ဝင်ယူပြီး အိမ်အပြင်ထွက်လာ
ရင်း ကြိုးတန်းမှာ လှမ်းထား
သည့် အညှာစောင် အပါး
လေးကိုပါ မနိုင်မနင်း ဆွဲယူ
လျက် ခြံထိပ်က ပိန္နဲပင်
အောက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ‘အင်း
ဖိုးကျော်တစ်ယောက် လာ
ဆော့ပါ့မလားမသိ’ဟု
အအိပ်ကြီး၊ အစားကြီးပြီး
ရှက်တတ်သည့် ဖိုးကျော်ကို
လမင်းတွေ့ပူနေမိသည်။
ရှိတာမှလေးယောက်၊ သူသာ
မလာလျှင် လူနည်းနည်း
လေးနှင့် ပျင်းစရာကြီးဖြစ်နေ
မှာ သေချာသည်။

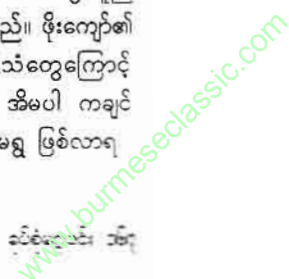
သည်နေ့ နေ့လယ်
ကတမ်းခန့်တမ်း ကစားရန်
ပြီးခဲ့သည့် အပတ်ကတည်းက
လမင်းတို့ တိုင်ပင်ထားခဲ့
သည်။ ပြီးခဲ့သည့်အပတ်က
လမင်းတို့နေသည့် ကျောက်
ကုန်း မိုးကောင်းဘုရားပွဲ
တော်တွင် လာကသည့် ခိုင်
သဇင်အငြိမ်းပွဲကို အဖေတို့
လိုက်ပြသဖြင့် လမင်းတို့
မောင်နှမတွေ ကြည့်ခဲ့ရဖူး
သည်။ မင်းသမီး ခိုင်သဇင်
၏အကာ အလှတွေကို လမင်း
တို့ သဘောကျခဲ့သည်။ အဲ့
သည်အချိန်ကစပြီး လမင်းတို့
မောင်နှမတွေ အငြိမ်းရူးနေခဲ့
ပြီး ဒီတစ်ပတ် ပိတ်ရက်တွင်
တော့ ကတမ်းခန့်တမ်း ကစား
ကြရန် တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြ

သည်။
လမင်းထင်တာ လွဲနေ
လေပြီ။ ခြံရှေ့ ပိန္နဲပင်အောက်
က ဝါးကွပ်ပျစ်လေးဆီ
ရောက်တော့ သူတို့အားလုံး
ရောက်နေကြလေပြီ။ အိမ်က
လည်း လမင်းလို ကြက်
တောင်စည်းနှင့်၊ ပါးကွက်နှင့်၊
သူ့အရပ်ကျော်ပြီး ခြေဖျားမှာ
ပုံကျနေသည့် ထာဘီကို ရင်
ခေါင်းတွင် ကပိုကရို တက်
ချိတ်ကာ ဝတ်ထားလျက်။
ပိန္နဲရိပ်အောက်က ကွပ်
ပျစ်လေးက နေပြောက်မရှိ၊
အေးမြလို့နေ၏။ ကိုကြီးယု
က လမင်းလက်ထဲက အညှာ
စောင်ပါးလေးကို လှမ်းယူ
လိုက်ပြီး စောင်အစွန်းလေး
ကို ညှပ်ပုံညှပ်ပုံနှင့် အိမ်ကျ
နေသည့် ဝါးရုံကိုင်းလေးတွင်
သူယူလာသည့် ဂုန်နီကြိုးဖြင့်
ခြေဖျားထောက် ချည်ကာ
နောက်ခံ ကန့်လန့်ကာလုပ်
လေသည်။ ဖိုးကျော် အိမ်က
ရေးယူလာသည့် ခဲတံဖြင့်
စာလုံးခပ်ကြီးကြီးနှင့် မညီ
မညာရေးထားသည့် ပြက္ခဒိန်
စာရွက်ဆိုင်းဘုတ်ကို နောက်ခံ
အညှာစောင်တွင် တွယ်ချိတ်ဖြင့်
ဝိုင်းတွယ်ကြ၏။ ပြက္ခဒိန်
စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထား
သည်က...

‘လမင်းရွှေစင် အငြိမ်း
ကပွဲ’
လမင်းက ကွပ်ပျစ်ပေါ်
တွင် အမေပေးလိုက် သည့်
ထာဘီကို မနိုင်မနင်းဖြင့် ခါး
တွင် အမြန်စည်းနေလေသည်။
ပြီးလျှင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ပုံ
ကျနေသည့် ထာဘီအဖျားကို
ခြေဖြင့်အသာ စမ်းခတ်ကြည့်
မိသည်။ အိမ်က လမင်းလုပ်
နေသမျှကို စိတ်ဝင်တစား

လိုက်ကြည့်နေ၏။
‘မမလမင်း ညီမလေး
လည်း မင်းသမီးလုပ်မှာနော်’
‘အေးပါ အိမ်ရယ် မမ
တို့နှစ်ယောက်လုံးက မင်း
သမီးလုပ်ရမှာပါ’
ပြောပြောဆိုဆို လမင်း
က ယူလာသည့် လက်ထဲက
နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို ဖွင့်၍ အိမ်
၏ မေးစေ့လေးကို မော့စေ
ကာ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးပေးလေ
သည်။ တစ်ဖန် အိမ်ကလည်း
လမင်းကို ပြန်ဆိုးပေးလေရာ
မဆိုးတတ်၊ ဆိုးတတ်နှင့်မို့
လမင်းနှုတ်ခမ်းအပြင်ကျော်
လွန်၍ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများ
နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်တွင် ပေကျံ
လို့နေတော့၏။

‘နင်တို့တွေ တော်တော်
လှနေကြပါလား’
ကိုကြီးယုက လမင်းတို့
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို
ပြုံးလျက်ပြောနေသည်ကို
လမင်းတို့ကတော့ အနံ့တကယ်
ချိုးမွမ်းသည်ထင်နေ၍ ဝမ်း
သာနေမိသည်။ အိမ်က သူတို့
ကိုကြည့်ပြီး တခွီခွီရယ်နေ
သည့် ဖိုးကျော်ကို လှမ်းမျက်
စောင်းထိုးလိုက်၏။
ဖိုးကျော်က ရဲရဲကစား
သည့် အိုးစည်၊ လင်းကွင်း
လေးနှင့် ရေတွင်းဘေးက
တန်းမှာ တင်ထားသည့် ရေဖ
လားကို ကွပ်ပျစ်အစွန်း သူ၏
ပတ်ပတ်လည်မှာ နေရာချ
ထားကာ လက်ထဲမှ တုတ်တို
နှင့် တီးကြည့်နေသဖြင့် ‘ပုံ
ပုံပုံ’၊ ‘ချွမ် ချွမ် ချွမ်’၊ ‘ဒေါင်
ဒေါင် ဒေါင်’ အသံတွေ ချဉ်
လို့နေလေသည်။ ဖိုးကျော်၏
လက်စွမ်းပြသံတွေကြောင့်
လမင်းရော၊ အိမ်ပါ ကချင်
သဖြင့် မရိုးမရွ ဖြစ်လာရ

သည်။

‘မြန်မြန်လုပ်ပါတော့၊ ညီမလေး ကချင်နေပြီ’

အိမ်က လောနေသဖြင့် ကိုကြီးယုက....

‘အေးပါ ခဏလေး၊ ပန်းသွားခူးလိုက်ဦးမယ်’

တစ်အောင့် နေတော့ ကိုကြီးယုက ခြံစည်းရိုးက ပုဏ္ဏရိုက်ပန်း အခိုင်လိုက်ကို သွားချိုးယူကာ စောင်အဖျား မှ အမြိတ်လေးများတွင် ပုဏ္ဏရိုက်ပန်း အခိုင်လေးတွေကို လိုက်ချည်နေ၏။ ပိုသည့် ပုဏ္ဏရိုက်ပန်းများကိုတော့ လမင်းနှင့် အိမ်တို့ခေါင်းပေါ်က ကြက်တောင်စည်းတွင် ပန်ပေးလေသည်။ သနပ်ခါး ဖွေးဖွေး၊ နှုတ်ခမ်းနီနီနှင့် ကြက်တောင်စည်းတွင် ပုဏ္ဏရိုက်ပန်း နီနီရဲရဲ ဝေဝေဆာဆာ နှင့် လမင်းတို့ အရမ်းလှနေသလို ခံစားမိသည်။ အိမ်ကတော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ပျက်မှာစိုးသဖြင့် သူ့ပါးစပ်လေးကို ဝလုံးလေးလိုဟ ထား၏။

ကိုကြီးယုက ပြည့်စုံသွားသည့် သူ၏အငြိမ့်စင်လေးနှင့် မင်းသမီးများကို ကြည့်၍ ကျေနပ်သွား၏။ ဖိုးကျော်၏ ဆိုင်းလက်သံ ကြား၍လားမသိ၊ အငြိမ့်ပွဲစချိန်မှာ အဖေနှင့်အမေက ရဲရဲကိုချီပွေ့လျက် အိမ်ထဲက ထွက်လာသည်။ ကြီးကြီးသန်းကလည်း အငြိမ့်အဖွဲ့ ဆုချဖို့ဆိုပြီး သီးမွှေးငှက်ပျောသီး အဖီးလိုက် ယူချလာသည်။ ဖိုးကျော်၏ အဘွားကလည်း သင်ဖြူယပ်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကာ ပြုံးကာရယ်ကာနှင့် ကွပ်

ပျစ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ အားပေးမည့် ပရိသတ်များ စုံသွားသည်မို့ လမင်းတို့အားလုံးပျော်သွားပြီး အငြိမ့်အစီအစဉ်ကို ကိုကြီးယုက စကြေညာပေး၏။

‘လမင်းရွှေစင်အငြိမ့်မှ မင်းသမီး ရွှေလမင်းနဲ့ အိရွှေစင်တို့ စတင်ကပါတော့မယ် ခင်ဗျာ’

ကြေညာအပြီးမှာ ဖိုးကျော်၏ ‘ပုံ ချွမ် ဒေါင်’ ဆိုင်းလက်သံနှင့်အတူ အညာစောင်အကွယ်က ထွက်လာသည့် လမင်းတို့ကို ပရိသတ်များက လက်ခုပ်တီး ရယ်မောအားပေးကြ၏။ လမင်းနှင့် အိမ်က သူတို့ သွားအေကြီး ဆိုပြနေကျဖြစ်သည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဟန်ပါပါနှင့် သံပြိုင်ဆို၍ ထာဘီခြေဖျားလေး ခတ်ကာ ခတ်ကာနှင့် တင်ပါးလေးကို နောက်ပစ်ပစ်လျက် ကွေးနေအောင် ကတော့၏။

‘ကျွန်မရုပ်ပုံကို ကြည့်ရန်မလို၊ ထမင်းအိုးဖင်ကို ကြည့်တော်မူပါ အစ်ကို.... ညည်းနှံမတန်ပေါင် ဆိုချင်ဆို၊ အသားလတ်လတ်နဲ့ လူကိုသာ ရှာယူမယ်အစ်ကို.... ဘုံကတစ်ထောင်မှာ...တစ်ယောက်လောက်တော့...တစ်ယောက်လောက်တော့ စွဲကောင်းပါရဲ့.... ကျွဲမ...ကျွဲမ...ကျွဲမ... အသားညှီ....’

□ ကိုကိုက သားကို ကျွဲရှင်ကြိုပေးမယ်ဆို၍ ညနေ

ရုံးအဆင်း နောက်တစ်နေ့ ထမင်းဘူးအတွက် ညနေ ဈေးမှာ လမင်းရေးဝင်ဝယ်စဉ် ‘အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်သေးလို့ သားကို ကျူရှင်သွားကြိုပေးပါ’ ဟု ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကားချက်ချင်း ငှားကာ လမင်းတစ်ယောက် သားကျူရှင်ရှိရာကို အပြေး သွားကြိုရ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျောင်းစာအုပ်တွေ နှစ်ဒါဇင်လောက်ဖြင့် တနင့်တပိုးလေးနေသည့် သား၏ ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ‘ဘုတ်ခနဲ’ စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

အိမ်မှာ အိမ်တို့မိသားစု အလည်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ အိမ်ကကား ဓာတ်ဆီ လာထည့် တိုင်း လမင်းတို့အိမ်နှင့် ဓာတ်ဆီ ဆိုင်နီးသည်မို့ အခုလို ဝင်လည်နေကျဖြစ်၏။ အိမ်က အိမ်ထောင်စောကျသဖြင့် သူ့သားက လမင်း၏ သားထက် နှစ်နှစ်ကြီးလေသည်။ လမင်း သားက အခုသုံးတန်း၊ အိမ်သားက ငါးတန်းတက်နေလေပြီ။ လမင်း၏ သားတော် မောင်က သူ့ အစ်ကိုလက်ထဲက ပိုကိမ္မန်ကတ် တစ်ထပ်ကြီးကိုတွေ့ပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့်....

‘ဟာ ကိုပြည့် လန်းလှ ချည်လား... သားတို့ ဂိမ်းအရင် ကစားမယ်၊ ပြီးမှ ပိုကိမ္မန်ကတ် ထပ်ကြမယ်နော်’

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အစ်ကို လက်ကိုဆွဲပြီး ကွန်

ပျူတာရှေ့ ဂိမ်းဆော့ဖို့ ငြိမ်တော့သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုလည်း လမင်းတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ချစ်ကြသည်။

‘အိမ်ရေ ငါတို့ငယ်ငယ်က ဩဇာစေ့တွေ၊ ကုလားစည်းဒိုးတွေ ဥစ္စာခြောက်ပြီး သိမ်းသလိုပဲ၊ သူတို့ကလည်း အဲဒီကတ်တွေကို တယုထုသိမ်းနေကြတယ်။ သူ့ဆောတာကြည့်တော့ ဖဲထုစုနည်း မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီထုတွေကို ဖဲချပ်တွေလို တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ရိုက်ဆော့နေတာမျိုးဟယ်၊ ငါဖြင့် နားကိုမလှည့်နိုင်ဘူး’

‘တူတူပါပဲ မမလေးရယ်၊ တစ်နေ့တော့ အိမ်ကောင် လွယ်အိတ်ကို ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ အိမ်ကတ်တွေ ထွက်လာတာနည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်ဘူး သူ့နိုင်လာတာဆိုပဲ၊ အညာမရ အဖတ်မရနဲ့ မုန့်ဖိုးသွေး မုန့်မစားဘဲ ဖြုန်းတီးလေလေ’

အိမ်က သူ့သားက အတန်းကျောင်းတင်ခံ အင်္ဂလိပ်စာ၊ တရုတ်စာ၊ သင်ခိုင်းထားသည်။

‘သူ့အဘွားက သူ့အဖေမျက်နှာ မှတ်တောင် မှတ်တော့ဘူးလို့ ညီမလေးက နေတယ်၊ ပြောလည်းပြောစရာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထွက်ပြီးကျူရှင်နဲ့ ညီမလေးတွေ အလှည့်မိအောင် လုပ်နေတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ လုံးချာလည် လိုက်နေတာ မမလမင်းရယ်’

‘ဟုတ်ပဲ အိမ်ရေ ငါတုန်းက မိဘကို အိမ်ကောင်မှ ကူညီလိုက်နိုင်တာ

သယ်နော၊ သူတို့မှာတော့
ဥပဒေစွ၊ သူတို့ဟာနဲ့ သူတို့
ဆောင် အချိန်မလောက်ဘူး
ဖြစ်နေကြတာ'

ငယ်ရုပ်မပျောက်သေး
သည့် အပြုံးမျက်နှာနှင့် ပြော
ပြနေသော အိမ်ကို သည်နေ့
ဆတ်၏ မိဘပီပီ လမင်းစာ
နားလည်ပေးနိုင်နေသည်။
သည်လောက် ပင်ပန်းနေတာ
ဆောင် မေးနှစ်ထပ်နှင့် ဝတို
နေသည့် အိမ်ကိုကြည့်ပြီး
သင်ငယ်တုန်းက ပိန်ပိန်နှင့်
အငြင်းသန်သည့် မျက်နှာလေး
နဲ့ မြင်ယောင်နေမိသည်။
အမင်းတို့ ငယ်စဉ်ကလို
သဘာဝကျကျ လွတ်လပ်
ချမ်းသာ ဆော့ကစားခွင့်
မရ သည်နေ့ ကလေးတွေမှာ
မရှိတော့ပေ။

လမင်းနဲ့အိမ် ချိန်း၍
အိမ်လတစ်ခေါက်လောက်
သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
နဲ့ ပိုက်ဆံပေးကစားရသည့်
အစားကွင်းတွေဆီ ပို့ပေးရ
သည်။ ဝင်ကြေးတွေပေး၊
အကြစေ့တွေ ဝယ်ယူပြီး
ဆော့ကစားရသည့် အိမ်လက်
အရောက်ခိုခိုရိမ်းတွေကို သူတို့
ညီအစ်ကိုသာမက ကလေး
အိမ်နဲ့ ခုံခုံမင်မင် ကစားကြ
တာကို တွေ့နေရသည်။
ကလေးများကို လမင်းတို့
သင်ငယ်ကလို မြေကြီးမှာ
စေ့တလူးလူးနှင့် ငြင်းခုံကာ
အိမ်နဲ့ရား ကစားနည်းတွေ
နဲ့ ကစားစေချင်မိသည်။
ကလေးဝါသနာပါသောလည်း
ကလေးတို့နေသည့် တိုက်ခန်း
အောက်မှာ ဘောလုံးကန်ဖို့
အသင့် ရပ်ထားသည့်
အနားနှင့် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
နိုင် သည်တော့ ဝါသနာပါ

သည် ဘောလုံးကစားနည်း
ကို ပီအက်စ်တူးဟုခေါ်သည့်
ဂိမ်းမှာ သူတို့ ကစားကြ
သည်။ လမင်း၏ သားကိုယ်
တိုင်က ဘောလုံးကစားလို့
သူ့ခြေထောက် ဗွက်ပေမှာ
ကြောက်နေသူ ဖြစ်နေလေ
တော့ အခက်သားလား။

'ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်း
က ဘာအားဆေးမှ မလိုဘူး၊
စားလိုက် အိပ်လိုက်တာများ
ဘာပြောကောင်းမလဲနော်၊
အခု သူတို့ကျတော့ အားဆေး
တွေ တိုက်နေတာတောင်
ထမင်းကို မနည်းချောကျွေး
နေရတယ်ဟယ်'

လမင်းလည်း အိမ်ကို
ညည်းပြောပြောမိသည်။
လမင်းနှင့်အိမ်တို့၏ သားနှစ်
ယောက်လုံး စာတော်ကြ
သည်။ သည်အရွယ်လေးတွေ
နဲ့ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်
ဆိုတာတွေ သုံးတတ်နေပြီ။
သို့သော် အစားကောင်းကောင်း
မစား၊ အအိပ်အနေ နည်းကြ
၍ ကျန်းမာသန်စွမ်းမှု အား
နည်းကြသည်ဟု မြင်မိသည်။
လမင်းတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း
ကလေးတွေကို ဟိုတုန်းက
သူတို့မိဘတွေလို အချိန်မပေး
နိုင်တော့။ မနက်ဆို ကလေး
က ကျောင်းကားပေါ်ရောက်
သည်နှင့် မိဘတွေကိုယ်တိုင်
လည်း အလုပ်ကို သုတ်ခြေ
တင်ရသည်။ စက်ရုပ်တွေလို
နိစ္စခူဝ ကျင်လည်နေရသည့်
ဘဝမှာ သားသမီးတွေကို
အနီးကပ် အချိန်မပေးနိုင်တော့
သူတို့လေးတွေက ကျောင်း၊
ကျူရှင်ပြီးသည်နှင့် ကောင်
တာထရိုက်တွေ၊ ဒိုတာဒတ်
တာတွေ၊ ဂိမ်းဆိုင်တွေဆီသာ
စိတ်ရောက်ကုန်တော့သည်။

ကိုကြီးယု ကတော့
ကလေး ငယ်သေးတော့သည်
လို အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ရင်မ
ဆိုင်ရသေး။ အသက်လေး
ဆယ်နားနှီးမှ မိန်းမငယ်ငယ်
နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့
သားလေးက အခုမှ လေးနှစ်
သာသာ ရှိသေးသည်။ ကို
ကြီးယု သဘောမတက်ခင်
အိမ်လာလည်သွားတုန်းက...

'ငါတို့အိမ် ခုနစ်လွှာ
ပေါ်ရောက်ရင် အမောဆိုနေ
တာပါပဲ လမင်းရယ်၊ ငါ့
သားလေးကလည်း ငါတို့
ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ အရမ်း
ဆော့တာ။ ငါတို့မှာက နင်
သိတဲ့အတိုင်း လူခွဲလည်းမရှိ
ဘူး။ တိုက်ခန်းထဲမှာဆိုတော့
ဟို ဆွဲဒီ ဆွဲနဲ့၊ ငါတို့ငယ်
ငယ်တုန်းက ရဲရဲတို့လို ခြံထဲ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွတ်ထား
ချင်တာ၊ သားကတစ်ယောက်
တည်း အဖော်မရှိတော့ ငါပဲ
ကူ ဆော့ပေးနေရတာပေါ့။ သူ
အမေကတော့ ငါသဘော
ပြန်တက်မှာတောင် စိုးရိမ်နေ
တယ်' ဟု ပြောသည်။

လမင်းတို့ ငယ်စဉ်က
အတူတကွ တပျော်တပါးဆော့
ကစားကြသည်။ ကလေး
အချင်းချင်း ကစားရင်း ငြင်း
ခုံကြသည်။ ရန်ဖြစ်လည်း
အငြိုးအတေးမရှိ။ အပြန်
အလှန် ခံစားချက်ရှိသည်။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အလျှော့ပေး၊ ညှိနှိုင်းကစား
ကြသည်။ အချိန်တန်ပြန်ခေါ်
ကစားကြရင်း တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးနွေး
ထွေးမှု ရှိလာသည်။

ယခုခေတ် ကလေးများ
၏ အိမ်ထဲထောင့်ထောင့် ကစား
စက်များကတော့ ညှိနှိုင်းခွင့်

မရှိ၊ နွေးထွေးမှုမပေး၊ ဖန်တီး
ခွင့်မပေး၊ ခံစားချက်မရှိ။
မှတ်ဉာဏ်သွင်းထားသည့်
စက်နှင့်ကစားရသဖြင့် အနိုင်
ရလိုစိတ် လွန်ကဲလာကာ ထိုင်
ရာမထ ကစားရင်းကနေ
ကလေးများမှာ အတ္တစိတ်
များပါ ခိုတွယ်မှန်း မသိ ခို
တွယ်လာတော့သည်။

'သားရေ မေမေတို့ ပြန်
ကြစို့၊ နောက်နာရီဝက်လောက်
ဆို သားရဲ့တရုတ်စာသင်တဲ့
ဆရာမ ရောက်တော့မယ်၊
မမလမင်း ပြန်ဦးမယ်ဟာ၊
နောက်မှ တွေ့မယ်'

အိမ်က နှုတ်ဆက်ရင်း
က သူ့သားကို လှမ်းခေါ်
သည်။

'မေမေကလည်း မြန်
လိုက်တာ၊ သားတို့က ဒီမှာ
ပိုက်မွန်ကတ်တောင် မထပ်ရ
သေးဘူး'

ဂိမ်းကစားနေရာမှ မထ
ချင်ထချင် ထလာသည့် အိမ်
၏သားကို လမင်း၏သားက
မျက်မှန်လေးပင့်ကာ အိမ်
တံခါးအထိ လိုက်ပို့ရင်း....

'ကိုကြီး အိမ်ရောက်လို့
အားရင် ညကျ အွန်လိုင်းပေါ်
တက်ခဲ့နော်၊ သားတို့ ဒိုတာ
ဆက်ခတ်ကြမယ်'

လမင်းနှင့် အိမ်တို့ နှစ်
ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိရင်း
သက်ပြင်းကိုယ်စီချကာ ပခုံး
လေးတွေ ပြိုင်တူ တွန့်လိုက်မိ
ပါသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
'မေမေတို့ ငယ်ငယ်က ဘယ်
လိုကစားခဲ့တယ်ဆိုတာ သား
တို့ကိုပြလိုက်ချင်တယ် သား
တို့ရယ်' ဟု မချင်မရဲသာ
ပြောနေမိရုံမှတစ်ပါး။ ■

မြသွေးနီ

မြန်မာပြော အင်္ဂလိပ်ပြော (၅)

မောင်ခင်မင်း၊ ရေးဖြူ၊

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် မြန်မာတို့သည် အင်္ဂလိပ်နှင့်ဆက်ဆံရသည်ကိုအကြောင်း ပြု၍ အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများကို မြန်မာအာလွှာနှင့်လိုက်ဖက်အောင် အသံဖလှယ်ခြင်း၊ မြန်မာဘာသာဖြင့်ဆိုခြင်းတို့ဖြင့် မြန်မာဝေါဟာရများ တိုးပွားလာကြောင်း တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး အင်္ဂလိပ်လက်အောက်သို့ ရောက်ပြီးချိန်တွင် ထိုအလေ့ အလာများသည် ပို၍ တွင်ကျယ်လာပါသည်။ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်များတွင် မြန်မာဝေါဟာရများ တိုးပွားလာရာ အချို့ဝေါဟာရများမှာ ဝေါဟာရ သစ်များ ပေါ်လာသည့်အတွက် တိမ်မြုပ်သွားသော်လည်း အချို့ဝေါဟာရများမှာ ယခုခေတ်တိုင် အသုံးတွင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် သာဓကတစ်ခုကို ခုတည်၍ ဖော်ပြလိုပါသည်။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီဖြစ်ပြီးနောက် နှစ် ၂၀ အကြာ ၁၉၀၆ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပညာရှင်တစ်ဦးက စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုထုတ်ဝေသည်။ စာအုပ်အမည်မှာ The Burmese Manual (မြန်မာစကားလက်စွဲ) ဖြစ်ပြီး ရေးသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အငြိမ်းစား အိုင်စီ အက်အရာရှိ Mr. J. E. Bridges (မစ္စတာဘရစ်ဂျက်) ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြန်မာဘာသာစကားကို ခြေခြေမြစ်မြစ် လေ့လာပြီး ထိုစာအုပ်ကို ပြုစုခြင်းဖြစ် သည်။ ပြုစုသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ အင်္ဂလန်တွင် မြန်မာဘာသာစကားလေ့လာ နေကြသော I. C. S. (Indian Civil Service) အိန္ဒိယပညာရှိနှင့် ဝန်ထမ်းလောင်းများ အတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေရန်ဖြစ်သည်။ မစ္စတာဘရစ်ဂျက်သည် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာကထိကအဖြစ်ဆောင်ရွက်ကြောင်းလည်း အမှတ်အသား ရှိသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အဓိကအားဖြင့် မြန်မာသဒ္ဒါဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ တွင် အစိုးရဌာနများမှ အလုပ်အကိုင် ရာထူးအခေါ်များကို အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုစာအုပ်ပေါ် ထွက်သည့် ခုနှစ်အရ လွန်ခဲ့သော အနှစ်တစ်ရာကတည်းက ထိုအခေါ်အဝေါ်များကို အတည်တကျ အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

အခေါ်အဝေါ်များတွင် ဘုရင်၊ ကစ၍ အုပ်ချုပ်ရေးရာထူး အခေါ်အဝေါ်များကို အရင်ဖော်ပြပြီး အခေါ်အဝေါ်များကို အကောက်ဟော်၊ စာရင်း၊ ကြေးနန်း၊ စာရင်း၊ ငွေစက္ကူ၊ ရာထူးရာဝတ်၊ အကျဉ်း၊ ပုလိပ်၊ ရေကြိုင်၊ ပညာ၊ အထွေထွေ၊ နိုင်ငံခြား၊ အလုပ်၊ သာသနာရေး၊ မြေတိုင်း၊ သော ဌာနအသီးသီးမှ အခေါ်အဝေါ်များကို ဖော်ပြထားပါသည်။

Governor General (ဘုရင်ခံချုပ်)၊ Lieutenant Governor (ဘုရင်ခံ) သော အခေါ်အဝေါ်များမှာ ထိုစာအုပ်ပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦးကို ခေါ်ဝေါ်သော အခေါ်အဝေါ်များဖြစ်သည်။ 'အိန္ဒိယနိုင်ငံ' ကို အစိုးရတော်မူသော ဘုရင်ခံချုပ် မင်းမြတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို အုပ်ချုပ်တော်မူသော ဘုရင်ခံချုပ် အပြည့်အစုံ ဖော်ပြသည်။ (နောက်တွင် Lieutenant Governor ကို ဘုရင်ခံ၊ Governor ကို ဘုရင်ခံဟု သိသည်။)

Secretary (အတွင်းဝန်)၊ Provincial Secretary (အပါးတော်မြို့အတွင်း အတွင်းဝန်)၊ Commissioner (ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး)၊ Deputy Commissioner (အရေးပိုင်)၊ Extra Assitant Commissioner (စီမံကိန်း Subdivisional Officer (နယ်ပိုင် အထောက်) ဟူသော အခေါ်များသည် ထိုစဉ်ကပင် သုံးနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခေါ်များသည် နောင်ခေတ်တွင်လည်း ဆက်လက် တွင်ကျယ် သည်။ (အပါးတော်မြို့ အတွင်းဝန် နောက်ပိုင်းမှာ 'အတွင်းရေး အတွင်းဝန်' ဟုခေါ်သည်။ ယခုခေတ်တွင် 'ကိုယ်ရေးအရာရှိ' ဖြစ်နေပါပြီ။) 'မြို့အုပ်' ကို Myrook ဟုပင်မြန်မာ အတိုင်း သုံးသည့်ကို တွေ့ရသည်။ Ranger (တောအုပ်)၊ Forester (တောခေါင်း) ဟူသော သစ်တောဌာန အခေါ်များလည်း အသုံးတွင်ကျယ်သည်။ Postmaster ကို 'စာပို့ကိုက်အုပ်' ဟုခေါ်သည်။ (ယခုခေတ်တွင် စာတိုက်)

ဟုသုံးသည်။) Commissioner of
Currency ကို 'ငွေစက္ကူဝန်'ဟု
ခေါ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအသုံး
တွေင်တော့ပါ။

Chief Judge ကို 'လွတ်တော်
တရားဝန်ကြီးချုပ်'ဟုခေါ်သည်။ လွတ်
တော်အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ 'တရားဝန်ကြီး
ချုပ်'ဟုသော အသုံးကို ဆက်သုံးသည်။
သီးခြားစဉ်ပါတီခေတ်ကစ၍ 'တရားသူ
ကြီးချုပ်'ဟု ပြောင်းသုံးပါသည်။ Ses-
sion Judge ကို 'စက်ရှင်တရားသူကြီး'
ဟုခေါ်သည်။ 'စက်ရှင်'ဆိုသော အခေါ်
အဝေါ်မှာ ဆက်လက်အသုံးတွင်ပါ
သည်။

Superintendent of Jail (ထောင်
မှူး)၊ Inspector General of Police
(အစုစဝတ်ဝန်ကြီး)ဟူသော အသုံးများ
လည်း တွင်ကျယ်ပါသည်။ Inspector
General မြန်မာဘာသာမပြန်ဘဲ 'အင်စ
ပက်တော်'ဟု ထိုစဉ်ကပင် အသံလှယ်
သုံးကြောင်းတွေ့ရသည်။ Port Officer
ကို 'ရေဝန်'ဟုခေါ်သည်။ လွတ်လပ်
ရေးခေတ်အထိ သုံးနေဆဲဖြစ်သည်။

ပညာရေးဌာနဆိုင်ရာ အခေါ်
အဝေါ်များတွင် Inspector of Schools
(ပညာဝန်)၊ Deputy Inspector of
Schools (ပညာအုပ်)ဆိုသော အခေါ်
အဝေါ်များ တွင်ကျယ်သည်။ Lecturer
ကို 'စာပို့ဆရာ'ဟု မြန်မာပြန်သည်။
ဆရာဝန်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။
နောက်ပိုင်းတွင်မူ 'ကထိက'ဟူသော
အသုံး တွင်ကျယ်လာသည်။

အစိုးရဘာသာပြန်ဌာနမှ Gover-
nor Translator ကို စာတော်ပြန်ဝန်
ဆောင်၊ Archaeologist ကိုကမ္ဘာ့
ဆရာဝန်ဟု မြန်မာပြန်သည်။

President, Education Syndicate
ကို ပညာမှဆင်ဒီကိတ် ပြီစီဒင်အကြီး၊
ဥက္ကဋ္ဌ ဟုခေါ်သည်။ 'ပြီစီဒင်'မှာ
President ကို အသံလှယ်ထားခြင်းဖြစ်
သည်။ ဥက္ကဋ္ဌဟု အသုံးမတွင်သေးမီ
ပြီစီဒင် ဟု သုံးလေ့ရှိပါသည်။ Hon-
orary Magistrate ကို 'သူကောင်းဖြစ်

ရာဇဝတ် တရားသူကြီး'ဟုခေါ်သည်။
Honorary ကို 'သူကောင်းဖြစ်'ဟု
မြန်မာမူပြုပုံမှာ မှတ်သားဖွယ်ပင်။

Political ကို နိုင်ငံခြားဌာနဟု
မြန်မာပြန်သည်။ Political Officer
(နိုင်ငံခြားအရေးပိုင်)၊ Southern Shan
States (ရှမ်းပြည်ဒုက္ခိဏဌာန)၊ North-
ern Shan States (ရှမ်းပြည်ဥက္ကဋ္ဌဌာန)
ဟု မြန်မာပြန်သည်။ Adviser on Chi-
nese Affairs (တရုတ်နိုင်ငံမှုမင်းတိုင်ပင်
အရာရှိ)ဟူသော ထိုခေတ်ရာထူးအခေါ်
တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

Civil Surgeon ကို ဆရာဝန်၊ Hos-
pital Assistant ကို သူနာရုံလက်ထောက်
ဆေးဆရာဟု မြန်မာပြန်သည်။ 'သူနာ
ရုံ'ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်မှာ 'ဆေးရုံ'
ဟူသော အခေါ်အဝေါ်မပေါ်မီက သုံး
သော အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်သည်။ ('သူနာ
တန်း'ဟုလည်း အသုံးတွေ့ရသည်။)

Public Works Department ကို
အလုပ်ဌာနဟု မြန်မာပြန်သည်။
နောက်ပိုင်းတွင် 'ဆောက်လုပ်ရေးဌာန'
ဖြစ်လာသည်။ Executive Engineer ကို
'အလုပ်ဝန်'ဟုပြန်သည်။ 'အင်ဂျင်နီ
ယာ'ဟု အသံလှယ် မသုံးသေးပါ။
Overseer ကို လမ်းမိုလ်ဟု မြန်မာပြန်
သည်မှာ နောက်ခေတ်များအထိ အသုံး
တွင်ကျယ်ပါသည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဆိုင်ရာ Bishop,
Archdeacon, Chaplain တို့ကို 'ဂိုဏ်း
အုပ်၊ ဂိုဏ်းထောက်ကြီး၊ သင်းအုပ်ကြီး'
ဟု ပြန်ဆိုထားသည်မှာလည်း အသုံး
တွင်ပါသည်။ Survey Department ကို
မြေတိုင်းဌာနဟု ပြန်ပါသည်။

ကိုလိုနီခေတ် အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်
ရေး အခြေတကျရှိပြီးနောက် လွန်ခဲ့
သော နှစ်တစ်ရာက ရာထူးအခေါ်
အဝေါ်များကို အသံလှယ်ခြင်း၊ ဘာသာ
ပြန်ခြင်း တို့ဖြင့် မြန်မာမူပြုကာ 'မြန်မာ
ပြော' ပြောကြသော သာဓကဖြစ်ပါ
သည်။

■ မောင်ခင်မင်၊ ရေးဖြူ

မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး
အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီဖြစ်ပြီး
နောက်နှစ် ၂၀ အကြာ
၁၉၀၆ ခုနှစ်တွင်
အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
ပညာရှင်တစ်ဦးက
စာအုပ်တစ်အုပ်
ပြုစုထုတ်ဝေသည်။
စာအုပ်အမည်မှာ
The Burmese Manual
(မြန်မာစကားလက်စွဲ)
ဖြစ်ပြီး
ရေးသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ
အငြိမ်းစား
အိုင်စီအက်အရာရှိ
Mr.J.E. Bridges
(မစ္စတာဘရစ်ဗျက်)
ဖြစ်သည်

အွယ်အဿ်

ခင်သန္တာ

၁။

'သမီးရေ ညီမလေး ငြိမ်း
 ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး။
 သမီးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ
 မေးနေတယ်။ မနက်ကျရင် လာခဲ့ပါဦး'
 ဦးလေးရဲ့အသုဘ လိုက်ပို့ပြီး
 နှစ်ရက်မြောက်ညမှာပဲ အဒေါ်အကြီးဆုံးက
 ဖုန်းဆက်ခေါ်လာပါတယ်။ ဦးလေးဆိုတာ
 အဒေါ်အငယ်ရဲ့ယောက်ျားပါ။
 ညီမလေး ငြိမ်းဆိုတာကတော့
 အဒေါ်အငယ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး။
 အဖေဘက်က တော်ကြတဲ့ အဒေါ်တွေပါ။
 ကျွန်မအမေရဲ့အမျိုးရော၊ အဖေဘက်မှာပါ
 ယောက်ျားလေးတွေ ပေါပါတယ်။
 ဘောလုံးတစ်သင်းစာတော့ အသာလေး
 ထောင်လို့ရတယ်။ မိန်းကလေးနည်းပါးတဲ့
 ကျွန်မတို့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေက
 ညီအစ်မအရင်းလိုပဲ ချစ်ခင်ကြပါတယ်။
 အခု အဒေါ်ငယ်ရဲ့ယောက်ျားက
 အသက် ၅၀ ကျော်လေးမှာ ဆုံးတာဆိုတော့
 အသက်မကြီးသေးဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့။
 ညီမလေး ငြိမ်းတောင် ကျောင်းပြီးတာ
 တစ်နှစ် မပြည့်သေးဘူး။
 အမျိုးတွေအားလုံးက အဖေချစ်သမီး
 ငြိမ်းအတွက် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေကြတာ။
 မူးများလဲမလား၊ ငိုနေရင်း
 သတိလစ်တော့မှာလားနဲ့။
 ဒါပေမဲ့ အသုဘချတော့ ငြိမ်းပုံစံက
 တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေး
 ပါပဲ။ မီးမသပြိုဟင်ခင် အခေါင်းကိုဖွင့်ပြီး
 နောက် ဆုံးအနေနဲ့ သူ့အဖေအလောင်းကို
 ကန်တော့ခိုင်းတော့ ငြိမ်းက မငိုတော့ဘဲ-
 'အဖို့တာဝန်ကျေပြီ။ စိတ်ချလက်ချ

သွားတော့၊ ကျန်တာတွေ သမီးတာဝန်ထား သမီး လုပ် နိုင်ပါတယ်' တဲ့။

သူ့အဖေမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးပြောနေတာ ကျွန်မ တောင် အံ့ကြသွားတယ်။ 'ငါ ညီမ တယ်ဟုတ်ပါလားပေါ့' အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါ လိမ့်။

ဦးလေးရတဲ့ ဝန်ထမ်း အိမ်ရာက စက်ရုံဝင်းကြီး ဝင် ဝင်ချင်းမှာပဲ ရှိတယ်။ ကနား ဖျင်းအောက်မှာ အမျိုးသမီး တွေ ဟိုနားတစ်စု၊ ဒီနားတစ် စုနဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။ ကြက်သွန်နွာသူ နွာ၊ ငါးအရိုး နွင်သူ နွင်နဲ့ ရက်လည် သပိတ်သွတ်အတွက် အလုပ် ရှုပ်နေကြတယ်။ အလုပ်ရှုပ် နေတဲ့ လူအုပ်ကြားထဲ ငြိမ်း တစ်ယောက်ကတော့ ကြောင် စီစီနဲ့ လူတွေကို လိုက်ကြည့် နေတယ်။ လမ်းလျှောက်တဲ့ ဟန်ကလည်း စက်ရုပ်တွေလို ပဲ။ အသိသာဆုံးက မျက်လုံး၊ အငြိမ်မနေဘဲ အကြည့်တွေ ကတစ်နေရာကနေ တစ် နေရာကို ရွှေ့ကြည့်တာ မြန် လွန်းနေတယ်။ ကျွန်မ ဝင် သွားတော့ လှမ်းကြည့်ပြီး 'မမ လာတယ်' လို့ တစ်ခွန်း ပြောတယ်။ ဘယ်သူ့ကို လှမ်းပြောနေမှန်းတော့ မသိ ဘူး။ ငြိမ်းနဲ့ စကားမပြော သေးဘဲ အဒေါ်တွေ အရင် မေးကြည့်ရတယ်။ ငြိမ်း မအိပ်တာ သူ့အဖေဆုံးတဲ့ ည ကတည်းကတဲ့။ ဆေးခန်း သွားပြီး အိပ်ဆေးတိုက်တာ လည်း မအိပ်။ အိပ်ဆေးထိုး ပေးတာတောင် မအိပ်ဘဲ တစ်ညလုံး ထိုင်နေတာတဲ့။ 'အစားလည်း ဘာမှ

ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘူး သမီးရယ်။ သူ့အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေကိုလည်း မမှတ် မိဘူး။ ဒေါ်လေးကိုတောင် အမေ ဟုတ်လို့လားနဲ့ မေးနေ တယ်။ ယောက်ျားက ဆုံး၊ သမီးက ရူးနဲ့ ဒေါ်လေးတော့ သေသာ သေချင်တော့တာပဲ' ကျွန်မကိုလည်း မြင် ရော အဒေါ်အငယ်က ငိုသံပါ နဲ့ ပြောတော့တာပဲ။

'ဒေါ်လေးကလည်း ငြိမ်းကို ရူးတယ်လို့ မပြောပါ နဲ့။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေး သေချာ သိသေး တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အလကား ပတ်ဝန်းကျင်က ကလေးကို အထင်လွဲအောင် လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ သမီး ငြိမ်းနဲ့ စကားပြောကြည့်ဦး မယ်'

ကျွန်မ ဒေါ်လေးကို ပြောပြီး ငြိမ်းဆီကို ထွက်ခဲ့ လိုက်ပါတော့တယ်။

□

၂။ 'ငြိမ်း ဘာတွေလုပ်နေ တာလဲ' နှုတ်ဆက်စကား လည်း မကျ၊ အမေးဝါကျ လည်း မဟုတ်တဲ့ စကား တစ်ခွန်းနဲ့ ကျွန်မ ငြိမ်းကို စကားစလိုက်ပါတယ်။

'မျက်နှာသစ်တဲ့ ဆပ် ပြာကို လက်ဆေးနေကြလို့ သိမ်းထားမလို့ လုပ်နေတာ' လက်ထဲက အမွှေးဆပ် ပြာခဲကို ကိုင်ရင်း ကျွန်မကို ငြိမ်းက စကားပြန်ပါတယ်။

'မျက်နှာသစ်တဲ့အချိန် မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာ၊ လက် ဆေးတဲ့အချိန် လက်ဆေးဆပ် ပြာပေါ့ ငြိမ်းရဲ့။ ဘာကွာ လို့လဲ'

ကျွန်မရဲ့စောဒက တက် သံအဆုံးမှာ ငြိမ်းက-

'အဲဒီလို ရောပြီး သုံး တာ အဖေက မကြိုက်ဘူး' တဲ့။

'ဪ အဖေက မကြိုက်ဘူးလား'

ငြိမ်းရဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်မ သံယောင်လိုက်လိုက် ပါတယ်။

'မမကို ငြိမ်း ပြောစရာ ရှိတယ်'

လေသံကို နိမ့်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ကို လည်း တစ်ချက် အကဲခတ်သလို ငြိမ်းက ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ပုံစံက တစ်ခုခုကို လျှို့ ဝှက်ပြီး ပြောတော့မလို့၊ လုပ် တော့ မလို ပုံစံလေးနဲ့ပါ။

'အင်း ပြောလေ ငြိမ်း ရဲ့' ကျွန်မက စိတ်ဝင်စား တဲ့ပုံနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ငြိမ်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မချသလို လုပ်နေပါ သေးတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း က ကျွန်မတို့ကို ကြည့်နေတဲ့ အမျိုးသားကိုလည်း ငြိမ်းက ရှိစေချင်ပုံ မရတာနဲ့ ကျွန်မ ကပဲ 'ငြိမ်းရေ ငြိမ်းအခန်းထဲ မှာ သွားပြောကြရအောင်' လို့ အရင် ပြောလိုက်ပါတယ်။ သဘောကျသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ 'ဟုတ်တယ် မမ လာ' ဆိုပြီး ကျွန်မလက်ကို ဆွဲသွားပါ တော့တယ်။ အခန်းထဲရောက် တော့ ငြိမ်းက ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက် ပြီး 'မမရေ အခု အမေဆိုတာ လေ ငြိမ်းအမေ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ငြိမ်းရဲ့ အစ်မ သိလား'

'အဘိုးဆုံးတော့ ဒေါ် လေးက ငါးနှစ်သမီးပဲ ရှိ သေးတယ်။ အဘွားက

လည်း နောက်အိမ်ထောင် ထပ်မပြုဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ငြိမ်းရဲ့အစ်မ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ' ကျွန်မကလည်း သူ့စကား ဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ ချက်ချင်း ဖြေရှင်းလိုက် တယ်။

ငြိမ်းက ခဏ ငြိမ်သွား ပြီး-

'ဟုတ်တယ် မှာသွား လို့ အဲဒါ ငြိမ်းအမေ အခု လည်းတယ်ဆိုတာက ငြိမ်းအမေ မဟုတ်တာ။ အဲဒါကိုလည်း သိလား'

'ဒါဆို ငြိမ်းအမေက ဘယ်သူလဲ' ငြိမ်းရဲ့ အမေ စကားကို ကျွန်မကလည်း အမေးနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်လိုက် တယ်။ ငြိမ်း ချက်ချင်း အဖြေပြန်ပေးပါတယ်။

'ဘာလေ မမရဲ့'

ငြိမ်း အဖြေစကား ကြောင့် ကျွန်မဆံပင်တွေ ထောင်သွားသလို ခံစားရတယ် ရပါတယ်။ သူတို့ ဝန်ထမ်း အိမ်ရာတွေရဲ့ အခန်းခွဲတွေ ပုံက ပျဉ်ပါးပါး တစ်ချင်း ခြားတာမို့ အခန်းအပြင်ဘက် ကပ်ထိုင်နေတဲ့ အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေများ ကြားသွား ပြီလားလို့ ကျွန်မ နား သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ငြိမ်း ပြောတာ တကယ်မှန် လို့လည်း သံသယ ဝင်စရာ ပါတယ်။ ငြိမ်းကတော့ ငြိမ်း ပြီးလေး ကျွန်မကို ကြည့် နေပါတယ်။ ငြိမ်းက တဲ့ ဘာဘာဆိုတာ သူ့အဖေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

□

၃။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခဏ စကားပြောတဲ့အခါ

တယ်။ ကျွန်မလည်း ငြိမ်း
 နဲ့ ဘာပြန်ပြောရမလဲဆိုတာ
 ဆက် ငြိမ်းပြောတဲ့ စကား
 ဆက်ယဟုတ်နိုင်၊ မဟုတ်နိုင်
 ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားနေမိ
 တယ်။ ငြိမ်း အခုလို ဖြစ်
 ဘာရဲ့ အဓိက ပြဿနာက
 အလဲဆိုတာ ကျွန်မလည်း
 သွားမသိပါဘူး။ သူ့အဖေ
 သွားလို့ စိတ်ကယောက်
 ယောက် ဖြစ်တာနေမှာလို့ပဲ
 နှစ်နှစ်မိပါတယ်။ အမှန်
 ဆိုရင် ပြောရရင် ကျွန်မတစ်
 ဆက်တည်းကိုပဲ ငြိမ်းက
 မိနေတာကို ကျေနပ်
 လို့ ဖြစ်မိပါတယ်။
 ကြောင့် ငြိမ်းကို ပုံမှန်အသိ
 ရောက်အောင် ကျွန်မ
 လေးနိုင်မယ်လို့ထင်နေပါ
 တယ်။ ကျွန်မနဲ့ စကားတွေ
 လေး သတိပြန်ရလာနိုင်
 ပေါ့။ ငြိမ်းသက်မှုကို
 အရင် ဖြိုခွင်းလိုက်
 တယ်။
 'ဘာနဲ့ မေမေနဲ့ ရတဲ့
 လေးက ငြိမ်းပေါ့'
 '...'
 'အင်း ဒါဆို ငြိမ်းနဲ့ မမ
 ညီအစ်မအရင်းတွေ ဖြစ်
 ခဲ့ပြီ'
 '...'
 'ဒါပေမဲ့ မမက မေမေ
 တွဲနေတယ်နော်'
 '...'
 'စက်ရုံမှူးကြီး ပြော
 ဟုတ်တယ်'
 'တစ်ယောက်တည်း
 နေတဲ့ ငြိမ်းက နောက်ဆုံး
 ဆုံးအောင် ဆက်
 တော့ဘဲ ရပ်လိုက်ပါ
 တယ်။ မျက်လုံး နှစ်ဖက်
 လည်နေပြီး ကျွန်မ
 နှိတ်ကြည့်နေပါတယ်။

သူ့အကြည့်တွေရယ်၊ နားစိမ်း
 နေတဲ့ သူ့ရဲ့စကားလုံးတွေ
 ရယ်ကြောင့် ကျွန်မစိတ်ထဲ
 တစ်မျိုးချည်း ခံစားလာရပါ
 တယ်။ တစ်ခုခုတော့ ပြန်
 ပြောမှ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိ
 ပြီး-
 'ငြိမ်းနဲ့ မမက တစ်
 ဝမ်းကွဲဖြစ်တာတောင် ချစ်ကြ
 တာပဲ။ အခု ညီအစ်မအရင်း
 ဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့'
 လို့ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်
 ပါတော့တယ်။
 'အဲဒါ လက်ခံတယ်
 နော်။ မမက ငြိမ်းရဲ့အစ်မကြီး
 ပဲ။ ဒါဆို ငြိမ်းနဲ့ မေမေရဲ့
 တာဝန်တွေကို မမက ဆက်
 ပြီး ယူတော့ ရပြီ'တဲ့။
 ငြိမ်းက ဝမ်းသာအားရ
 အသံနဲ့အော်ပြီး မျက်နှာက
 လည်းပြုံးလာပါတယ်။ မျက်
 လုံးတွေကလည်း အရောင်
 တောက်လာပါတော့တယ်။
 ဒီတော့မှ ငြိမ်းဘာဆိုလိုချင်
 မှန်း ကျွန်မ သိလိုက်ပါတော့
 တယ်။ ငြိမ်းအဖေ ဆုံးတဲ့
 အချိန်တုန်းက အဒေါ်အလတ်
 က ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်လာ
 ပါတယ်။ ဦးလေးနေတဲ့အိမ်
 က ကျွန်မနေတဲ့နေရာနဲ့ ပိုနီး
 တာမို့ အသုဘအိမ်ကို ကျွန်မ
 တို့ဇနီးမောင်နှံက အရင်ဆုံး
 ရောက်သွားကြပါတယ်။
 ကျွန်မတို့ ရောက်သွားတဲ့
 အချိန်မှာ အလောင်းကို ရေချိုး
 ပြီးခါစ၊ အလောင်းပြင်ဆင်
 ပြီး နာရေးကူညီမှုအသင်းက
 ကားကို စောင့်နေကြပါ
 တယ်။ အဲဒီအချိန် ဦးလေး
 တို့ရုံးက စက်ရုံမှူးကြီးက
 ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်ရစ်
 သူမိသားစုအတွက် ဘာတွေ
 လိုအပ်လဲ လာမေးတာပေါ့။

ဦးလေးက ဆေးဝါးထုတ်
 လုပ်ရေး စက်ရုံကြီးတစ်ခုမှာ
 အားကိုးရတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ
 တစ်ယောက်ပါ။ ညနေရုံး
 အဆင်း အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး
 မကြာခင်မှာဘဲ ခေါင်းမှူး
 တယ်ဆိုပြီး ငြိမ်းက ပွေထား
 တုန်း သူ့လက်ထဲမှာတင်
 သူ့အဖေက အသက်ထွက်
 သွားတာပါ။ ဦးနှောက်သွေး
 ကြောပြတ်ပြီး ရုတ်တရက်
 သေဆုံးသွားတာ ဆိုတော့
 မနက်ကမှ စက်ရုံမှာ အတူ
 အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ဝန်ထမ်း
 တွေကလည်း မယုံနိုင်ဖြစ်ပြီး
 ရောက်လာကြပါတယ်။
 အဲဒီမှာ စက်ရုံမှူးဆို
 သူက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး
 အဒေါ်အငယ်ကို လှမ်းပြော
 ပါတယ်။
 'ဪ သမီးကြီးက
 ဒီအရွယ်ရှိနေပြီပဲ။ အားကိုး
 ရပါပြီ။ အစ်မကြီး သိပ်
 လည်း အားမငယ်ပါနဲ့'
 'သူက တူမပါ စက်ရုံ
 မှူးကြီး၊ ကျွန်မ အစ်မအကြီး
 ဆုံးက မွေးတာ။ သမီးက ဒီ
 တစ်ယောက်တည်းပါ'
 အဒေါ်အငယ်က ငြိမ်း
 ကို လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း ရှင်း
 ပြနေပါတယ်။ စက်ရုံမှူးကြီး
 က-
 'တူမက အစ်မကြီးနဲ့
 တော်တော်တူတာပဲ။ သား
 အိမ်ဆို ယုံတယ်။ သမီးကမှ
 တူမနဲ့ တူနေသေးတယ်'တဲ့။
 အဲဒီနေ့က ပြောခဲ့တာ
 တွေကို ငြိမ်းစိတ်ထဲမှာ စွဲ
 သွားပြီး ကျွန်မသာ တကယ်
 သူ့အစ်မကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် နောက်
 ဆက်တွဲ ဖြေရှင်းရမယ့်
 မိသားစုအရေးကိစ္စတွေ
 အတွက် ကျွန်မအပေါ် ပုံချ

အားကိုးလိုက်ချင်တာနေမှာ
 ပါ။ ငြိမ်း အခုလိုဖြစ်နေတာ
 က တာဝန်ယူချင်တဲ့စိတ်
 ကြောင့်လား၊ တာဝန်ယူရမှာ
 စိုးတဲ့စိတ်ကြောင့်လားလို့
 ငြိမ်းကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ
 တွေးမိနေပါတယ်။
 □
 ၄။
 ဦးလေး ရက်လည်တဲ့
 နေ့ ငြိမ်းဆီ ကျွန်မ ရောက်
 သွားတော့ သူ့မှာ ပြောစရာ
 တွေ ကျန်နေသေးတယ်လို့
 ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မအလာကို
 စောင့်နေတဲ့ပုံပါပဲ။ ကျွန်မ
 ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ငြိမ်း
 က-
 'မမကို ငြိမ်း လိမ်ထား
 တာရှိတယ်'
 'ဘာတွေများ လိမ်
 ထားတာလဲ ပြောပါဦး'
 ကျွန်မရဲ့ အလိုက်သင့်
 အပြော။
 'မမက ငြိမ်းမှာ ချစ်သူ
 ရှိပြီလားလို့ G.T.C ပထမနှစ်
 တုန်းက မေးတယ်လေ။ ငြိမ်း
 က မရှိသေးပါဘူးပြောခဲ့
 တာ မှတ်မိလား။ အဲဒါ ငြိမ်း
 လိမ်တာ။ အဲဒီ တုန်းက
 တည်းက ငြိမ်းမှာ ချစ်သူရှိ
 နေပြီ'
 အထူးလျှို့ဝှက်ချက်ကို
 ထုတ်ပြောနေတဲ့ အလား
 ငြိမ်းက ခေါင်းလေးစောင်း
 ပြီး ပြောနေပါတယ်။
 'မမလည်း ငြိမ်းအရွယ်
 တုန်းက လူကြီးတွေက မေး
 လာရင် အဲဒီလို လိမ်ပြောခဲ့
 တာပဲ။ လိမ်ပေါ့ ငြိမ်းရဲ့ ဘာ
 ဖြစ်လဲ။ သူတို့ကို လေးစား
 သမုန့် လိမ်တာလို့ သဘော
 ထားလိုက်'
 ဖေးဖေးမမ ကျွန်မက

ပြောပေမဲ့လည်း ငြိမ်းက တော့-

‘ဒါဆို မမကို ငြိမ်း မကျေနပ်တာတွေ ရှိသေး တယ် ပြောမယ်ရလား’တဲ့။ ကျွန်မက အမူအရာနဲ့ပဲ ‘အို ကေ’ ဆိုတဲ့ပုံ လုပ်ပြလိုက် ပါတယ်။

‘ငြိမ်းလိုချင်တယ် ပြော လို့ မမ ပေးလိုက်တဲ့ ကွာ တား ဂျင်းဘောင်းဘီလေး လေ အဲဒါ ပေးလိုက်က တည်းက အိတ်ကပ်မှာ ချုပ် ရိုးတွေ ပြုတ်နေတယ်’

‘မမ သတိမထားလိုက် မိဘူး။ ဟုတ်မှာပေါ့ အသစ် မှ မဟုတ်တော့တာ၊ ငြိမ်း ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ပေးလိုက် တာ’

ကျွန်မရဲ့ ဝန်ခံစကား ကြောင့် ခဏငြိမ်သွားပါ တယ်။ ပြီးမှ-

‘ငြိမ်းကို အဒေါ်တွေ၊ ဦးလေးတွေက မမနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြောကြတာ၊ ဆုံးမကြတာကို မခံချင်ဘူး၊ မကြိုက်ဘူး’

‘ကိုယ့်ကို သူများနဲ့ နှိုင်း ယှဉ်ပြောတာ မမဆိုလည်း ဘယ်ကြိုက်မှာလဲ၊ မခံနဲ့ပေါ့ ငြိမ်းရဲ့၊ ငြိမ်းမှာလည်း ကိုယ့် အရည်အချင်းနဲ့ ကိုယ်ပါလို့ ပြန်ပြောလိုက်’

သူပြောသမျှ မဆန့်ကျင် တဲ့ ကျွန်မကို မကျေနပ်သလို ကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန် တံခါးပေါင်ပေါ်က အိမ် မြှောင်တစ်ကောင်က စုတ်ထိုး လိုက်ပါတယ်။ ငြိမ်းက မော့ ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘အဲဒီ အိမ်မြှောင်လေးက ဖေဖေလေ ဒီနေ့ ရက်လည် ဆွမ်းကပ်လုပ်လို့ ရောက်နေ တာ’တဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့

ငြိမ်းရဲ့ မှတ်ချက်ကို ကျွန်မ မထောက်ခံတော့ပါဘူး။ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ညီမကို ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်ပြီး အကျယ်တဝင့် စကားတွေပြောနေမိပါတယ်။ ငြိမ်းက ကျွန်မ မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေတာမို့ သူ့စိတ်ဝင် တစား နားထောင်နေတယ် လို့ပဲ ထင်မိတာပါ။ ကျွန်မ တို့တွေက စားပွဲဝိုင်းအပူ လေးပေါ်မှာ ကြက်သွန်လှီးသူ လှီး၊ အချိုပွဲ ပြင်သူပြင်နဲ့ လုပ်နေကြရင်း စကားပြော နေတာပါ။ ကျွန်မနဲ့ ငြိမ်းက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေပါ တယ်။ ကျွန်မဘေး ကပ် လျက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကောင် မလေး တစ်ယောက်က-

‘အစ်မရေ ငြိမ်းလက် မှာ သွေးတွေ၊ သူ့လက်ကို သူ ဓားနဲ့ လှီးနေတာ၊ လုပ်ပါ ဦး’လို့ အော်လိုက်တော့မှ ကျွန်မလည်း ကျွန်မရဲ့ တရားကို ရပ်လိုက်ရပါတော့ တယ်။

၅။ ငြိမ်း စဖြစ်တဲ့ရက်က တည်းက စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးခန်းမှာ ပြကြည့်ဖို့ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေကို ကျွန်မ အမျိုးသားက အကြံ ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ နဲ့ စကားပြောကြရင်း ပြန် သတိရလာမှာလို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကို အထင်တကြီးနဲ့ ယုံခဲ့မိပါ တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလို ဆေးခန်းတွေကို ပြလိုက်ရရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မ ညီမ ကို အရူးလို့ မြင်သွားကြမှာ လားလို့လည်း စိုးရိမ်တာ ပါ

ပါတယ်။ အခု အဖြစ်အပျက် ကို မြင်လိုက်ရတော့မှ ကျွန်မ လန့်သွားပါတယ်။ စိတ်ရော ဂါ ကျွမ်းကျင်သူတွေနဲ့ ပြဖို့ လိုပြီဆိုတာကိုလည်း လက်ခံ လိုက်ရပါတော့တယ်။ ငြိမ်းရဲ့ ရောဂါက စိတ်ဖိစီးမှု အပြင်း စားလို့ ပြောရမှာပေါ့။ သူ မမှတ်မိချင်တဲ့ အရာတွေ မှတ်မထားဘဲ မှတ်မိချင်တာ တွေကျတော့ အသေးစိတ်က အစ မှတ်မိနေပြန်ရော။ ဆေးခန်းရောက်သွားတော့ အလှည့်ကျဖို့ စောင့်နေချိန်မှာ ငြိမ်းအနားက ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ငြိမ်းက အရင် စပြီး နှုတ်ဆက်နေပါ တယ်။ အဲဒီ ကောင်မလေးက သူ့အမေကို ဆေးခန်းလာပြ တာပါ။ သူက ငြိမ်း နှုတ် ဆက်တာကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိဖြစ်နေတယ် ထင်ပါ တယ်။ ငြိမ်းက-

‘သူငယ်တန်းကနေ ငါးတန်းထိ ကမာရွတ်မှာ အတူတူ တက်ခဲ့ကြတာ၊ A ခန်းက အဆင့်တစ်ဆယ်ထဲ မှာ နှစ်ယောက်စလုံးရှိနေကြ တာလေ၊ နင် မမှတ်မိဘူး လား’ပါတဲ့။ အဲဒီတော့မှ ဟို ကောင်မလေးက သူ့ကို မှတ် မိသွားပါတယ်။

ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ စကား ပြောကြည့်တော့လည်း ငြိမ်း က နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ သင်ကြားခဲ့ရတဲ့ ဘာသာတဲ့ တွေ၊ စာတွေကိုပါ ကောင်း ကောင်း မှတ်မိနေပါတယ်။ ဆေးကုသမှု ခံယူပြီး သုံးလ လောက် အကြာမှာတော့ ငြိမ်း တစ်ယောက် အရာအား လုံးကို ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားတော့ ပါတယ်။ ပုံမှန်ဖြစ်ပြီး မကျန်

ခဲ့တာက ကျွန်မပါ။ ငြိမ်း ပြန်နေကောင်းလာတော့ သူ နေမကောင်းစဉ်က ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို မမှတ်မိဘဲ ပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ သူ ပြောခဲ့သမျှကို တကယ်တမ်း စိတ်မှာထင်နေပြီး အကြောင်း အရာတွေနဲ့ သူ့အမူအရာ တို့ မပျောက်နိုင်ဖြစ်နေ တယ်။ အတွေးထဲမှာလည်း တစ်ချိန်လုံး ရှိနေပါတော့ တယ်။ ကျွန်မ အမျိုးသားက တောင် နေ့ခင်းဘက်တွေမှာ ရုံးကနေဖုန်းဆက်ပြီး ‘ညီမ အကောင်းအတိုင်း ကျွန်မ သေးတယ်နော်’လို့ လှမ်း တတ်ပါတယ်။ ငြိမ်းနဲ့ ကျွန်မတို့တွေ ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတ နည်းခဲ့ကြတာ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးခန်း သွားပြဖို့ အမျိုးသားတွေ တွန်းခဲ့တာကို လက်မခံ ကြပါဘူး။ အချိန်နည်းနည်း ကြာလို့ မရနိုင်မှန်း သိရမှ သွားခဲ့ကြတာပါ။ စိတ်ကျန်း မာရေး ဆေးခန်းလို့ဆိုတာ ရင် စိတ်ပေါ့သွပ်တဲ့သူ တွေ လွယ်ပြောကြရင် ရူးမှ သွား ကြတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာပဲ။ အဲဒီလိုသွားပြရတာကိုလည်း ရှက်စရာလို့ ထင်နေတတ် ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်မ မှာ စိတ်ကျန်းမာဖို့က ငြိမ်း ကြီးပါတယ်။ စိတ်ကျန်း မာဖို့ များတဲ့အခါ၊ အိပ်မပျော် များလာတဲ့အခါ၊ မလုံခြုံစရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေ ကြတဲ့အခါ၊ အတွေးတွေ အလွန်အကျွံ တွေးဖြစ်တဲ့ အခါ၊ လိုတာထက် ပိုပြီး တွေ့ကို သံသယ ဖြစ်လာ လာတဲ့အခါ စိတ်ကျန်းမာ

ဆေးကို ထိခိုက်လာပြီလို့ သတ်မှတ်လို့ရပါတယ်။ ဒီလို ဆို စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေး ဆေးတွေကို သွားပြပြီး ကျွမ်း ကျင်သူတွေနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင် မင်သင့်ပါတယ်။ အဲဒီလို နိုင်ပင်ရတာကို ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိ သးသင့်ပါတယ်။ ဒါတွေ ကတော့ ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ရခဲ့တဲ့ ကျန်းမာရေး ဘာလဲလို့ တွေးမိပါ။

၆။
'ကိုယ့်ကိုယ်ကို Depression ဝင်နေတယ်လို့ သိသလိုသိတာလဲ။ ဘယ်လို လုပ်ရမှ ခံစားနေရတာကို Depression လို့ ခေါ်တာလဲ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်ပြီး၊ တကယ် မသိ နေပါ။'

နားလည်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲ နိုင်ငံရေး အလှည့် အပြောင်းတွေကြား တာဝန် ငြိမ်းကြီးကို ယူထားရတဲ့ အမျိုးသားက အလုပ်နဲ့ ဆက်သက်တဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ မရှိစေနိုင်တော့လို့ဆိုပြီး အလုပ်က ထွက်လိုက်ပါ တယ်။ ပေးအပ်ခံထားရတဲ့ သူ့စာထူးအရ လွယ်လွယ် လွယ်လွယ် အလုပ်မလုပ်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ် တောင်း တောင်းနည်းပရိယာယ် အနည်း နည်းတောင်း သုံးခဲ့ရပါသေး တယ်။ ဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အလုပ်ကနေ အလုပ်ထွက်တဲ့ အလုပ်ကနေ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အခါမှာ ပျော်ပျော်

ရွှင်ရွှင်ရှိနေသင့်ပြီလို့ ကျွန်မ က တွေးထင်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ လည်း မကြည့်လင်တဲ့ သူ့ အမူအရာတွေက ကျွန်မနဲ့ သမီးလေးကိုပါ ကူးစက်စေ ပါတယ်။ ကျွန်မဘက်က ဂရု စိုက်မှုတွေ၊ နွေးထွေးမှုတွေ ကိုပေးပြီး တစ်ပတ်လောက် စောင့်ကြည့်သည်ထိ တိုး တက်မလာတဲ့ သူ့အမူအရာ တွေကြောင့် အထက်ပါ စကားတွေကို ကျွန်မနှုတ် ဖျားက ထွက်သွားရပါတော့ တယ်။

'အတွေးတွေက ဆက် တိုက်တွေးနေတာ ရပ်လို့ မရ ဘူး။ အဲဒီတော့ ကောင်း ကောင်း အိပ်မပျော်ဘူး ဖြစ် နေတယ်'

အမျိုးသားက သူခံစား နေရတာကို ခပ်တိုတိုပဲ ရှင်းပြပါတယ်။

'ဘာတွေကို တွေးနေ တာလဲ သိလား'

ကျွန်မရဲ့ ထပ်ဆင့် အမေး။

'အနံ့ပါပဲ အလုပ်ထဲက အကြောင်းတွေလည်း ပါ တယ်။ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေလည်း ပါတယ်'

မပွင့်တပွင့်နဲ့ အဖြေ ပေးပါတယ်။

'အ လှ ပ် ထဲ က အကြောင်းတွေဆို တွေးတာ တော်သင့်ပြီလေ။ အနားယူ လိုက်ပြီပဲ။ ဘာတာဝန်မှ ဆက်ယူစရာ မလိုတော့ဘူး။ ရှေ့ဆက်ရမယ့် အကြောင်းက တော့ တွေးရမယ်။ ဒါကို စိတ်ဖိစီးတယ်လို့ မခေါ်ဘူး ထင်တာပဲ။ အလုပ်တွေ အကုန်လုံးက အတွေးကနေ တစ်ဆင့် ဖြစ်လာတာပဲ။

အရင်ဦးဆုံး တွေးမကြည့်ဘဲ ဘယ်အလုပ်မှ လုပ်လို့ မရပါ ဘူး။

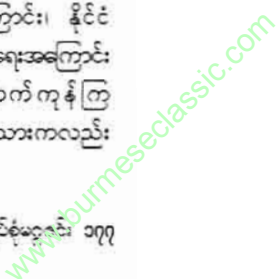
'စိတ်ဖိစီးမှု (Depression) ဆိုတဲ့ ဒီစကားလုံးကို အဆင်အပြေဆုံး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ရရင် အလကားနေရင်း ဝမ်းနည်းပြီး စိတ်ပူနေတာ မျိုး။ အဲဒီလိုဖြစ်တော့ လူက ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော် တော့ဘူး။ အိပ်ရေးပျက် တော့ ဘာမှ လုပ်ချင်ကိုင် ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အတွေးတွေ များ တိုင်းသာ စိတ်ဖိစီးတာဆို ကျွန်မလည်း Depression ဝင် နေတာ ကြာပြီလို့ ပြောရ လိမ့်မယ်'

ကျွန်မရဲ့ လေသံမှာ စိတ်မရှည်မှု အနည်းငယ်ပါ ဝင်သွားပါတယ်။ ငြိမ်သွား ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရင်း ညီမလေး ငြိမ်း တုန်းက အမူအရာတွေကို ကျွန်မမျက်စိထဲ ပြန်ပေါ်လာ ပါတယ်။ အစကတည်းက သူက စကားနည်းပြီး ခံစား ချက်တွေကို ရင်မဖွင့်တတ်တဲ့ သူ။ ကျွန်မကတော့ စိတ်ထဲ ရှိတာ အကုန်ဖွင့်ပြောတတ် ပြီး ပြီးလွယ်၊ ပျောက်လွယ် သွားတာမျိုး။ သူက ကျွန်မ စိတ်မရှည်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ရှည်တတ်ပြီး၊ ကျွန်မက တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် စိတ်မရှည်တတ်သူ။ ဒီတော့ အခုလို အချိန်မှာ ကျွန်မ စကားများများပြောလို့ မဖြစ် ဘူး။ ငြိမ်းတုန်းက လူတတ် ကြီးလုပ်ပြီး စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့မိတာ ပြန် သတိရနေတယ်။ စကား နည်းတဲ့ သူကလည်း စိတ်

ဖိစီးနေချိန် ဘာမှပြောထွက် မှာ မဟုတ်သလို၊ စိတ်မရှည် တတ်တဲ့ ကျွန်မစရိုက်ကို လည်း ချက်ချင်း ပြင်ဖို့ဆို တာ မလွယ်ဘူးလေ။ ရဲခဲဖူး တဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ကျွမ်း ကျင်သူ စိတ်ပညာရှင်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသင့်တယ် လို့ ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း အမျိုးသားကို ဆေး ခန်း ခေါ်ခွဲလိုက်တော့တယ်။

□
၇။

ဆေးခန်းမှာ ကျွန်မတို့ ရှေ့ ပြမယ့် လူနာ တော်တော် နည်းတာမျိုး သိပ်မစောင့်လိုက် ရပါဘူး။ အခန်းထဲကို ကျွန်မ ပါ လိုက်ဝင်ခွင့် ရတယ်။ စိတ်ပညာ ဆရာဝန်ကြီးက အသက် ၇၀ နီးပါးလောက် ရှိပြီ။ ဥပမာရပ် ကောင်း ကောင်းအပြောချိုချိုနဲ့ ဆရာ ဝန်ကြီးက လူနာစာအုပ်က အမည်ကိုကြည့်ပြီး အမျိုး သားကို ဘာတွေခံစားနေရ လဲ ပြောပါဦးလို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မကို အမူအရာနဲ့ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး လုပ်ပြပါတယ်။ အမျိုးသား က အလုပ်ထဲက စိတ်ဖိစီးမှု တွေအကြောင်း အရင်စပြော ပါတယ်။ ဌာနအမည်၊ လုပ်ရ တဲ့ တာဝန် တွေ အကြောင်း ပြောရင်းနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက လည်း ဌာနက သူသိတဲ့ လူကြီးအမည်တချို့ကို ပြော ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အလုပ် အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအပြောင်း အလဲတွေအကြောင်း၊ နိုင်ငံ တကာဆက်ဆံရေးအကြောင်း တွေထိပါ ရောက် ကုန်ကြ တယ်။ အမျိုးသားကလည်း

သူ့စိတ်နဲ့ မကိုက်ညီတော့တဲ့ နေရာဖြစ်နေလို့သာ ထွက် လိုက်ရတာ အလုပ်အကြောင်း သာပြောရမယ်ဆိုရင် မျက်နှာ ကလည်း ပြုံးရွှင်လာပြီး စကားတွေကလည်း သွက်နေ ပါတယ်။ ၄၅ မိနစ်လောက် သူတို့နှစ်ယောက်သား ပြော ဆိုဆွေးနွေးနေလိုက်ကြတာ အနားမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်မကို လုံးလုံး မေ့နေကြပါတော့ တယ်။ ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ ဆို ထားတော့ ကျွန်မကလည်း နည်းနည်းမှ မဟာရဲ။

တစ်နာရီ နီးပါးလောက် ကြာသွားမှ ဆရာဝန်ကြီးက သတိရသွားသလိုဖြစ်ပြီး -
'နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီကို ဘာလို့ လာရ တာလဲ'တဲ့။

အမျိုးသားက ကျွန်မ ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး -
'သူက ဆေးခန်းပြ စေချင်တယ်၊ လိုက်ခဲ့ဆိုလို့ လိုက်လာတာပါ'တဲ့။

ဇနီးမယားကို အလို လိုက်လေ့ရှိတဲ့ ခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်မ ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေပါသေး တယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာဝန် ကြီးက 'ဒါဆို.....'ဆိုပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို စိုက် ကြည့်နေပါတယ်။ ဆရာ ဝန်ကြီးက ခင်ဗျားမဟုတ်ရင် သူလားဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ပါ။ လူနာထင်ထားတဲ့ ကျွန်မ အမျိုးသားနဲ့ စကားပြောပြီး တဲ့အခါမှာ စိတ်ကျန်းမာ နေတယ်လို့ သိလိုက်ရတော့ လိုက်ပို့ပေးရတဲ့ ကျွန်မက လူနာဖြစ်ရတာမယ့် အခြေ အနေပါ။ ငြိမ်းတုန်းကလည်း

ကျွန်မ ဆရာကြီးလုပ်မိလို့ လွှဲပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါလည်း အရင်အတွေ့အကြုံကို ယူပြီး ဆရာကြီး ထပ်လုပ်တာ လွဲရ ပြန်ပါပြီ။ ဆရာဝန်ကြီး ပုံစံ ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတော် တော် ရယ်ချင်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရယ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါဆို သေချာ သွားပြီလို့ ထင်လိမ့်မယ်။ စကားပြောမှ ဖြစ်တော့မယ် ဆိုပြီး အမျိုးသားနဲ့ပတ်သက် ပြီး ကျွန်မရဲ့စိတ်ပုပ်မှုတွေ၊ ပြီးတော့ ငြိမ်းအကြောင်းတွေ ကိုပါ နည်းနည်း ထည့်ပြော လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ -

'အေးဗျာ ခင်ဗျားတို့က နှစ်ယောက်စလုံး Insight ရှိတာပဲ၊ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလေးဖြစ် တိုင်း လာမပြန်ဗျ၊ အရူးလို့ အထင်ခံရတာ မကောင်းပါ ဘူးဗျာ'တဲ့။ Insight ဆိုတာ အခုလို လာပြရမယ်ဆိုတဲ့ ကျန်းမာရေး အသိရှိနေတာ ကို ပြောတာပါ။

ကျွန်မတို့သုံးယောက် စလုံး အားပါးတရ ရယ်မော လိုက်ကြပါတော့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ တာဝန်ကျ သူနာပြု ဆရာမလေးက တံခါးကို ခေါက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း တွန်းဖွင့် ဝင်လာပါတယ်။ လူနာကြည့်နေကျ သတ်မှတ် ချိန်ထက် တော်တော်ကျော် နေတာကြောင့် သတိပေး သလိုလာလုပ်တာပါ။ ဒီတော့ မှ အပြင်မှာ စောင့်နေတဲ့ လူနာ တော်တော်များနေတာ ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက စကားစ မဖြတ်သေးဘဲ -

'ဘာပဲ ပြောပြော

ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးတင် တယ်။ နေ့တိုင်း လူနာတွေ ပြောတာချည်း နားထောင် နေရတာ။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်ပြောချင်တာတွေ တော်တော် ပြောလိုက်ရ တယ်'တဲ့။

အခန်းအပြင်ရောက် တော့ ဆေးကောင်တာက ကောင်မလေးတွေက စာအုပ် ကို ကြည့်ပြီး ဆေးညွှန်း လည်းမပါ၊ ဆေးလည်း မဝယ်ခိုင်းတာမို့ အံ့ဩသလို ကြည့်နေကြပါတယ်။ ကျွန်မ က -

'ဟုတ်တယ် ဆေးဝယ် ဖို့မလိုဘူး။ ဆရာကြီးနဲ့ စကားပဲ လာပြောတာပါ'လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ ကောင် တာက အကြံပေးဆွေးနွေးခ ၆၅၀၀ ပဲ ယူလိုက်ကြတယ်။ ဆေးခန်းအပြင်ဘက် လမ်းမ ပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မ က -

'ကိုကြီးရေ တန်ပါတယ် ၆၅၀၀ ပေးပြီး တို့တွေ ဆရာ ဝန်ကြီးပြောချင်တာတွေ လာ နားထောင်ကြတာပဲ'လို့ ဆို လိုက်တော့ အမျိုးသားက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရယ်မော ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့မှ -

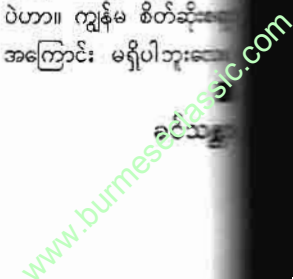
'ဆရာကြီးလည်း သနားပါတယ်။ သူပြောချင် တာတွေကို နားထောင်ပေး မယ့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ကိုကြီး လည်း ဆရာကြီးနဲ့ စကား ပြောလိုက်ရတာ စိတ်က တော်တော်ပေါ့သွားတယ်။ တချို့အကြောင်းအရာတွေ ကျတော့ မိသားစုကို အပူကူး မှာစိုးလို့ အကုန် မပြောချင် ဘူးလေ'တဲ့။ ဩော် ဖြစ်မှ

ဖြစ်ရလေလို့ပဲ စိတ်ထဲမှ ညည်းလိုက်ပါတော့တယ်။ သူ ဆရာဝန်ကြီးကို ပြော နေတဲ့အချိန် ကျွန်မ မကြာ လိုက်ရတာ ကျနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အခြေအနေကို ကျွန်မလည်း စိတ်ကျေနပ်ခဲ့ ပါ တယ်။

၈။
ကျွန်မတို့ ရောဂါဆေး နာ ခံစားရရင် သွားပြရတဲ့ ဆရာဝန်တွေ ကိုယ်တို့ မှာလည်း ရောဂါမဖြစ်အောင် နေထိုင်လို့မရ၊ အမှုအလုပ် ဖြစ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပေးရတဲ့ တရားသူကြီးမင်းများကို တိုင်လည်း မတရားမတောင်း ဘယ်လိုလွတ်ကင်းအောင် နေမှာလဲ၊ စိတ်ကျန်းမာစောင့်ရှောက်မှု ပေးနေတဲ့ စိတ်ပညာရှင်တွေကိုယ်တို့ မှာလည်း စိတ်အခန့် မသင့် တွေက ရှိနေမှာပဲလေ။ သည်ကပင် လောကသဘာဝ လား။ ဆေးခန်းက အပြစ် ကျွန်မ တွေးမိတဲ့ အတွေ့အ တချို့ပါ။ ကျန်းမာရေး အသိ ဗဟု သုတ ရှိတာကောင်း တယ်ဆိုပြီး လျှောက်လုပ်ဆောင် ကျွန်မက လူနာ ဖြစ်သွားတာ အဖြစ်ကို ပြန်တွေးရင်း ထင် လမ်းလုံး ပြုံးမိနေပါတယ်။ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြတဲ့ လူအချို့က ကျွန်မ ပျော်ရွှင်စွာပဲ ပြန်ကြွ ပါပါတယ်။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြည့်ကြပါစေ။ ပုထိုးနဲ့ ဥမ္မတ္တကောလို့ ဆိုထားတာ ပဲဟာ။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးရင် အကြောင်း မရှိပါဘူး။

ခင်သန့်

တစ်ထောင်-၁၁ / ၂၀၁၁၊ တိုး(၁၈၇) ယာယီတိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၅၅၃ YR ၀၀၀၇၉၂

ကျန်းမာခြင်းသည်လက်တစ်ပါး

ဦးဘောင်မြင့် လှပျံ့တော်ပစ္စည်း

သွေးဆေးမှုန့်

သွေးဆေးအဆီ

လေသက်ဆေး

နန်းတွင်းလျှာပွတ်ဆေး

သည်းခြေဆေး

လျှက်ဆား

စုန်း ၀၁ - ၅၄၁၃၁၆ ၀၁ - ၇၀၁၄၇၃

၀၁ - ၅၅၅၅၅၅ ၀၁ - ၅၄၉၁၀၃

မြနင်း
 ပြောလေ့ရှိတဲ့
 စကားတစ်ခွန်းကို
 ကျွန်တော့်အနေနဲ့
 လက်မခံနိုင်တာမျိုးလည်း
 မဟုတ်ပါဘဲ ရင်ထဲမှာ
 ခုလုခုလုဖြစ်ပြီး
 ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိတာ
 အမှန်ပဲ။ တကယ်ဆိုရင်
 ပိုးနဲ့ နရီဟာ
 ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ
 ကွဲပြားခြားနားလွန်းတဲ့
 နှင်းဆီနဲ့ ဒေါနပ်ပါ။
 ပန်းချင်းတူသော်လည်း
 မျိုးစိတ်ရော၊
 အရောင်အသွေးပါ
 မတူကွဲပြားလွန်းပါတယ်။
 နှင်းဆီကအနီ၊
 ဒေါနကအစိမ်းလေ။
 ပိုးဟာနှင်းဆီဆိုရင်
 နရီက ဒေါနပါ။
 နှင်းဆီနဲ့ ဒေါနမှာ
 ဘယ်ပန်းက ပိုပြီး
 တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ
 လူတွေက သတ်မှတ်
 ပြီးသားဖြစ်သလို
 ကျွန်တော့်
 နှလုံးသားမှာလည်း

လင်သည်
 မိန်းမ၏ အဝတ်မည်ပါသည်
 မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့
 အဖိုးတစ်ထောင်
 ထိုက်သော အဝတ်ကို
 ဝတ်နေရစေကာမူ
 လင်နှင့်ကင်းလျှင်
 အချည်းနှီးသာဖြစ်ပါသည်

အမိအရာ

လှမိုးသစ်၊ ကျောကံဆည်း

ဘယ်ပန်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက်
 တန်ဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တဲ့ပန်း
 ဆိုတာ သတ်မှတ်ပြီးသားပါ။
 ဒါကိုပဲ မြနင်းက အတူတူပဲလို့
 ပြောလာတာကတော့
 ကျွန်တော်အတ္တကြီးတယ်ပဲ ဆိုဆို၊
 သဝန်ကြောင်တယ်ပဲ ပြောပြော
 ရင်ထဲမှာ ခုလုခုလုနဲ့
 ဘဝင်မကျနိုင်ဘူး။
 *ဒီမယ် အစ်ကိုမိုး ပိုးရော နရီပါ
 နှစ်ယောက်စလုံးဟာ မြနင်းရဲ့
 သမီးတွေပါ။ ပိုးဟာ မြနင်းဝမ်းနဲ့

လွယ်မမွေးရဘူး ဆိုပေမဲ့ မီး
တွင်းထဲကတည်းက မြန်း
လက်ပေါ်မှာ ကြီးလာတာ
လေ'

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
အားလုံး မှန်ပါတယ်။ ဒီ
ကလေးကို မြန်းနို့တိုက်ပြီး
မွေးလာရတယ်ဆိုတာလည်း
မှန်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဓိကက
အဓိကဆိုတာလို အဲဒီအဓိက
ကျတဲ့ မြန်းဝမ်းနဲ့ လွယ်
မမွေးရတာကိုက အဓိက
အကြောင်းဖြစ်နေတယ်
မဟုတ်လား။ မြန်းဝမ်းနဲ့
လွယ်မမွေးရဘူးဆိုမှတော့
ကျွန်တော့်သမီးမဟုတ်တော့
ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့်သွေး
မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စမသမီးတစ်
ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော့်
နှလုံးသွေးက ဖူးပွင့်ဝေဆာ
လာတဲ့ သမီးအရင်းထက်၊
သမီးအရင်းနဲ့ထပ်တူ နေရာ
မပေးနိုင်တာဟာ အတ္တဆိုရင်
အဲဒါဟာ အဖေတစ်ယောက်
ရဲ့အတ္တပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကို
မြန်းလက်မခံနိုင်တာ အရမ်း
အံ့ဩတယ်။

ပိုးနဲ့ နရီကို ပတ်ဝန်း
ကျင်က အမြွှာလားလို့ မေး
ကြတယ်။ အဲဒီလို မေးရ
လောက်အောင်လည်း ပိုးနဲ့
နရီကရုပ်ချင်းဆင်တယ်လေ။
တကယ်တော့ ပိုးနဲ့ နရီဟာ
ဝမ်းကွဲအမြွှာတွေပါ။ ဘယ်
နှယ် ဝမ်းကွဲအမြွှာရယ်လို့ပဲ။
ဝမ်းကွဲနေပါတယ်ဆိုမှ အမြွှာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ မေးစရာ
ရှိရဲ့။ ဒီလိုပါ။ ပိုးက မြန်း
အမေ ဒေါ်စိမ်းမြက မွေးတာ
ပါ။ မြန်းရဲ့ ညီမတော်ပါ
တယ်။ မြန်းတို့က မအေတူ
မျိုးတွေလား မသိပါဘူး။

လင်မရှိသော
မယားသည်
တံခွန်မရှိသော
ဘုရားကဲ့သို့
မတင့်တယ်
အဆွေအမျိုး
မရှိသောသူသည်
တစ်ကောင်တည်း
သော
ကြွက်ကဲ့သို့
မတင့်တယ်
သားမရှိသော
အမိသည်လည်း
ရေခန်းသော
အိုင်ကဲ့သို့
ခြောက်သွေ့လှ၏

မြန်းရုပ်ရည်က သူ့အမေ
ဒေါ်မြစိမ်းနဲ့တူတယ်။ ဒေါ်မြ
စိမ်းရဲ့ နောက်ထပ်မွေးတဲ့ ပိုး
ကျတော့လည်း ဒေါ်မြစိမ်းနဲ့
တူတော့ မြန်းနဲ့လည်းတူ
တာပေါ့။ အဲဒီမှာ မြန်းက
နရီကိုမွေးတော့ နရီက မအေ
တူသမီးပီပီ မြန်းနဲ့ ချွတ်
စွပ်တူပြန်ရော။ ဆိုတော့ကာ
နရီနဲ့ ပိုးက ရုပ်ချင်းဆင်နေ
တော့တာပေါ့။ ရုပ်ချင်းဆင်
ရတဲ့အထဲအရွယ်ကလည်း
နို့စို့တာတောင် အတူတူဆို
တော့ အမြွှာလား မေးတာ

ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး။
ဘယ်နှယ်ကြောင့်မို့ မြန်းမှာ
ညီမဖြစ်သူနဲ့ ကိုယ်တိုင်မွေး
တဲ့ သမီးတို့ဟာ ရွယ်တူတွေ
ဖြစ်နေရတာလဲလို့ မေးရင်
တော့ လောကကြီးမှာ ဖြစ်
လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ မထူးဆန်း
တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကိုပဲ ပြန်ပြော
ရမှာပါပဲ။

ဒီလိုပါ ကိုတိုးဆိုသူကို
ခံတွင်းပျက်ကြောင် လို့ပဲ
ရင့်ရင့် သီးသီး အလင်္ကာ
ဆင်ရမလို့ပါဘဲ။ ကိုတိုးဟာ
ကျွန်တော့် အုတ်ဖို (အုတ်
လုပ်ငန်း)က ဖိုသူကြီးတစ်
ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့
အုတ်ဖုတ်လုပ်ငန်းက လုပ်
သားဆိုပေမဲ့ ကိုတိုးဟာ သူ
တာဝန်ယူထားတဲ့ အုတ်စိမ်း
တွေ ကျက်တဲ့အခါ ကြား
ပေါက်အနေနဲ့ အခြားဖိုတွေ
ကိုလည်း လှည့်လည်ပြီး ဖို
သူကြီးလုပ်လေ့ ရှိပါတယ်။
တစ်ခေါက်သား အခြားဖိုတွေ
လှည့်လည်ပြီး ကျွန်တော့်ဖို
ကို ပြန်အလာမှာတော့ ကလ
ထုံ(ကုလားထုံ)ရင်ခွက်သံသစ်
တွေနဲ့ ပြန်ရောက်လာပါ
တယ်။

*ဟီးဟီး မောင်မိုး ငါ
မိန်းမခိုးလာတယ်ကွ ဟီး
ဟီးဟီး*

ကိုတိုးကို ခံတွင်းပျက်
ကြောင်လို့ ပြောရတာတော့
ကိုတိုးရဲ့ ဇာတိရပ်ရွာမှာ
မယားကြီး ရှိသေးတယ်။
ကျွန်တော် သိသလောက်
ကျွန်တော့် ဆီရောက်က
တည်းက ကိုတိုးရွာမပြန်တာ
၄၊ ၅ နှစ်တော့ ရှိရောမယ်
ထင်တယ်။ ကျွန်တော်က
မေးရင်တော့ ကွဲသွားတာလို့
ပြောလေ့ရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့်

သူ့ကို ခံတွင်းပျက်နေကြ
ကြောင်လို့ ပြောတာပါ။ အ
ကိုတိုးခိုးလာတာက တောင်
ပဲ ကျိုးနေတဲ့ ဆက်ရင်
ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဆက်
ရက်တောင်ပံကျိုး ဇာတ်သစ်
တစ်ပုဒ်ဟာ ကျွန်တော့်အ
ပေါ် ကျလာရုံတွင်မက နှလုံး
သားပေါ်၊ ထိုမှတစ်ဆင့်နှလုံး
တစ်ခုလုံး ပေါ်ပါအထိ ထိ
ပိကျလာခဲ့ပါတယ်။

တောင်ပံကျိုး ဆက်
ရက်ကတော့ အသက် ၁၀
လောက်အရွယ် ဒေါ်စိမ်းမြ
ပါ။ ကိုတိုးနဲ့ရွယ်တူလောက်
ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ အ
ထပ် တောင်ပံကျိုးသဖြင့်
ငှက်ငယ်လေးကတော့ မြ
ပါ။ အဲဒီတုန်းက မြ
အသက် ၁၉-၂၀ နှစ်
သွေးကြွယ်ပေါ့။ ကျွန်
မြန်းကို စတော့တော့
လှလှလှနေတဲ့ ကောင်
တစ်ယောက်ကို အသက်
ကာ ချစ်သွားမိတာ အ
မှာပါပဲ။ ဒေါ်မြစိမ်း
ယောက်ျားဆုံးသွားပြီး
တည်းက နောက်အိမ်
မပြတ် မြန်းဒီအရွယ်
တဲ့အထိ ကြုံရာကျပန်း အ
မျိုးစုံလုပ်ကိုင်ရင်း နောက်
အုတ်ဖုတ်လုပ်ငန်းထဲ
အုတ်သယ်ဖြစ်လာခဲ့
မြန်းကလည်း အ
လေရာ ဖဝါးထပ်မျှ ထိ
လာခဲ့ရတယ်ပေါ့။ ဒီ
အထားမျိုးမှာ ကိုတိုးနဲ့
သစ္စာထားခဲ့ကြတယ်
ရဲ့။ ၁၀က မောလှပြီး
တစ်ပင်လဲခဲ့တာလည်း
ပြီ မဟုတ်လား။ တ
တော့လည်း လေးအ
အရွယ်ဟာ ချစ်တတ်

ချစ်လို့ကောင်းတုန်း
ချယ်ရှိသေးတာ မဟုတ်

တိုတိုပြောရရင်တော့
အတိုသယ်လုပ်နေတဲ့
ကျွန်းတော် ခွင့်
လက်ထပ်ခဲ့တယ်
ကျွန်းတော်နဲ့
သဘာဝအတိုင်း
မသွေဖည်ဘဲ သီးချိန်
ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်
အခါ အတိအကျ
မြေခင်းမှာ သားဦး
ကျိပ်ဝန်ရှိလာတယ်။
သဘာဝ
ဖြစ်ရပ်ကပဲ
ကြယ်သလားတော့
ပြောတတ်ဘူး။ ဒေါ်မြစိမ်း
လေးဆယ်ကျော်မှ ကံ
ပြီး သူ့မှာလည်း ကိုယ်
လာတယ်။

မွေးဖွားချိန်ကျတော့
မြေခင်းနဲ့ မြေခင်းတို့ဟာ
ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အရေးကြီး
အရာက ဇာတ်နာအောင်
ခေါက်ရိုးကျိုးနေ
ဇာတ်ကွက်ကြီးကို စီမံ
ဒေါ်မြစိမ်းဟာ အသက်
ညှပ်ရိုးက ကျဉ်းနေပြီ
နဲ့ဘူး။ အချိန်တွေများ
ကြာသွားတယ်။ နောက်
ညှပ်ရိုးကျဉ်းတဲ့ ဒဏ်နဲ့ပဲ
မြေခင်းဟာ ပိုးကိုမွေးပြီး
သွားခဲ့တယ်။ (ထိုစဉ်
အခါက အခုခေတ်လို
ခွဲစိတ်မွေးဖွား
ခေတ်မစားသေးပါ)
ဘာလား။ ကံကောင်း
တော့ မသိဘူး။ ပိုး
နဲ့နယ်နယ်ကိုတော့
လုပ်ယူရရှိခဲ့

ကိုတိုး ဘဝလောင်း
ကစားပွဲမှာ ခွက်ခွက်လန်
အောင် ရှုံးသွားသူ။ အိပ်မက်
တွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ကျ
ကွဲသွားတဲ့ တစ်မနက်ခင်းမှာ
ဟောင်းလောင်းပွင့်ရင်ကို
ချည့်နှံစွာ သယ်မရင်း လာရာ
လမ်းအတိုင်းပြန်သွားတယ်။
မယားဟောင်းနဲ့ သားအပေါင်း
ရှိရာ ဇာတ်ရွာကို ဖြစ်မှာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်
အသိုက်ကလေးဟာ လေသံ၊
မိုးသံတွေကြားကပဲ ဆည်း
လည်းသံ တသွင်သွင်၊ မိတ္တီ
လာကန်တော်အောက်က
ဖားကောက်ခုံပါ သားချော
တေးတဝေဝေနဲ့ ကကြီးက
ညစ်ပေမှာခြစ်ရင်း ခ၊ခရာ
အသံသာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်
ပျော်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ကြည်နူးခဲ့တယ်။ တကယ်
ပါ။ သမီးလေး နရီကို ရရှိ
လိုက်ချိန်မှာ တစ်ပြိုင်တည်း
နောက်ထပ်သမီးလေးတစ်
ယောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်
တာဟာ ထူးခြားတဲ့ ကံကြမ္မာ
ရဲ့လက်ဆောင်လို့ နရီလေး
အတွက် ဘုရားပေးတဲ့ ဘဝ
အဖော်မွန်အဖြစ် အကျေနပ်
ကြီး ကျေနပ်နေခဲ့မိသေး
တယ်။

ပိုးနဲ့ နရီ တောက်
တောက်နဲ့ ပြေးလွှား ဆော့
ကစားနေကြတာကို ကြည့်
ရင်း၊ ပိုးနဲ့ နရီ ခရားဘူးချို
ဟိုအထဲက မျှော့နက်မည်း
ကြီး တွယ်တတ်တယ် ကဗျာ
ရွတ်သံကို နားဆင်ရင်း ဆင်
တူဝတ်စုံ ဂါဝန်အစိမ်းကလေး
နဲ့ စက်ဘီးကိုယ်စီစီးလို့
ကျောင်းသွား၊ ကျောင်းပြန်ချိန်
တွေကို ငေးမောမဝ ဖြစ်ကြ
ရတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မြေခင်း။

အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်
တော်ရင်ထဲမှာ ပိုးနဲ့ နရီဟာ
အတူတူပဲ ရှိနေပါသေးတယ်။
ရင်ကသားနဲ့ ကျောကသား
ရယ်လို့ လက်ညှိုးနဲ့ထောက်
ပြစရာ လက်ညှိုးတစ်ထောက်
စာ ကွက်လပ်လေးတောင်
ခွဲခြားမမြင်မိပါဘူး။ ဒါဟာ
မှန်သော သစ္စာစကားပါ။ ဒါ
ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တူခြင်း
ဟာ စစ်မှန်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်
ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ပါဘူး။
ကျွန်တော့်ရဲ့တူခြင်းဟာ ရုပ်
ဝါဒသက်သက်လည်း ဖြစ်
ကောင်း ဖြစ်နေနိုင်ပါတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို
ဖွဲ့ထွားဝေဆာလာအောင်
ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာ၊ အဝတ်
အစား ဆင်မြန်းတာကအစ
လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဘယ်သူ
ကိုမှ မပိုဘဲ တန်းတူညီမျှ
ပေးဆပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မျက်စိက မမြင်
နိုင်စွမ်းတဲ့နေရာ တစ်နေရာမှာ
တော့ နှလုံးသွေး အစစ်သာ
လျှင် ပိုမိုနီရဲတောက်ပနေမှာ
ကို ဖခင်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့
စိတ်နဲ့ စာနာပေးကြပါဗျာ။
အဲဒါကိုပဲ မြေခင်းက...

ဘာမှတော့ မပြောပ
လောက်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့က
မြေခင်းနဲ့ကျွန်တော် စကား
ရည်လှပွဲလေးတစ်ခု မထင်
မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ
အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်
အမြင်မှာ စန်းစနောငဲ့၊ ရင်ထဲ
မှာ ခိုးလိုးခုလု ခဲသေးသေး
လေးတစ်လုံးစတင်ပင်ရောက်
နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် လျှာ
ရှည် မိရာကစတဲ့ ဇာတ်လမ်း
ပါ။

‘မြေခင်း ပိုးနဲ့ ကိုယ်တို့

သမီးလေးနရီ ဘယ်သူ့ကို
ပိုချစ်လဲ’

မမေးသင့်တဲ့ မေးခွန်း
ပါ။ မေးစဉ်အခါက ဘာရယ်
မဟုတ် မေးလိုက်မိပြီးကာမှ
မှားသွားမှန်းသိပြီး နောင်တရ
သလို ဖြစ်မိတယ်။

‘ဘယ်လို မေးလိုက်
တာလဲ အစ်ကိုမိုး၊ တကယ်
ဆိုရင် ပိုးရော နရီပါ မြေခင်း
တို့ရဲ့သမီးတွေပါ၊ အတူတူပဲ
ချစ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်
ပြောတာက...’

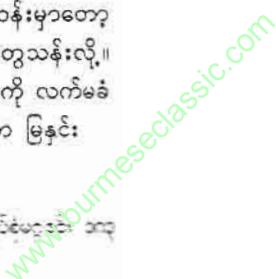
‘မပြောနဲ့တော့ အစ်ကို
မိုး၊ အစ်ကိုမိုးပြောမယ့် စကား
ဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကလေး
တွေအတွက် စိတ်အနာရစရာ
တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်’

‘ဒါတော့ ကိုယ်လည်း
နားလည်ပါတယ် မြေခင်း၊
ကိုယ် အဲဒီလောက် မမိက်ပါ
ဘူး။ အဲဒီလောက်လည်း
အသိဉာဏ်မတုံးသေးပါဘူး။
ဒါက နှစ်ယောက်တည်း ရှိ
တုန်းမို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
မေးတဲ့ သဘောပါ’

‘မမေးပါနဲ့တော့ အစ်
ကိုမိုး ဒီစကား ဒီမှာတင်ရပ်
ပါ၊ အမြဲတမ်း အစ်ကိုမိုး
မှတ်ထားရမှာက နှစ်ယောက်
စလုံးဟာ မြေခင်းအတွက်
အတူတူပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ အဲတာကို
ကိုယ် လက်မခံနိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်ပြောတာကို
မြေခင်းဟာ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ပါ
ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ငေးငေး
ရီရီ ပြန်ကြည့်နေတယ်။
မြေခင်းရဲ့မျက်ဝန်းမှာတော့
ဝမ်းနည်းရိပ်တွေသန်းလို့။
ကျွန်တော် ဘာကို လက်မခံ
နိုင်တာလဲဆိုတာ မြေခင်း

သိပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို မြန်းနားနားလည်မပေးနိုင်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲ။

“တကယ်လို့ မင်းဟာ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု အရေးတကြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့ကြိုလာရင် မင်းဘယ်လို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမလဲ ငါသိချင်တယ် မြန်းနား”

ဒီစကားဟာ နှုတ်ကမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှာပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွေးစကားပါ။ ကျွန်တော့် အတွေးစကားဟာ နိမိတ်တစ်ခုများ ဖြစ်လေရောသလား။ ရင်ထဲက မေးခွန်းကို အတိအကျအတိုင်း မေးခွန်းထုတ်ရမယ့် နေ့တစ်နေ့ဟာ မမျှော်လင့်ပါဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ မြန်းနားဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

စက်ဘီးကို ယ်စီနင်းရင်း အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ စက်ဘီးတွေကို သိမ်း၊ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ ကပျာကယာလဲ။ ဆိုင်ကယ်ထုတ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ကျူရှင်တွေ၊ သင်တန်းတွေ လှည့်တက်နေရတဲ့ ပိုးနဲ့ နရီကို ကြည့်ရင်း သူတို့အစား စိတ်မောမိပေမဲ့ အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေခဲ့မိတယ်။ မှန်တာပြောရရင် အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ငယ်စဉ်တုန်းကလို အဖေ ဒါမှမဟုတ် အမေ တစ်ယောက်ယောက်က လိုက်ပါစောင့်ရှောက်စရာမလို၊ သူတို့ပညာရေးကိစ္စအတွက် (အရေးတကြီးကိစ္စ မဟုတ်လျှင်) သူတို့ဘာသာသူတို့ လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့အရွယ်တွေ

အရွယ်
ကောင်းသော
မိန်းမ
တစ်ယောက်အဖို့
လင်အစား
ရနိုင်ပေသေးသည်
လင်အစားရသော
မိန်းမ
အဖို့ရာမှာလည်း
လင်ရှိလျှင်
သားအစား
ရနိုင်ပါသည်

ရောက်နေကြပြီမို့ ကျွန်တော်ရော မြန်းနားပါ အိမ်မှကိစ္စ၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး ကျွန်တော့် အုတ်ဖိုလုပ်ငန်းတွေနဲ့ သူတို့ကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ရှိနေခဲ့မိတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရမှာပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ မြန်းနားဟာ အုတ်ဖိုစက်ဝန်းထဲကို ရောက်နေပါတယ်။ အုတ်ဖိုစက်ဝန်းဟာ မြို့နဲ့ ၅ မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ သာဂရရွာ အနောက်ဘက်က တောကွင်းမှာပါ။ ရိုက်ပြီးသား အုတ်အစိမ်းတွေ

မီးစတင်တဲ့နေ့ရဲ့လိုလည်း ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်နေကြရတာကြောင့် ညမိုးချုပ်တဲ့ အထိ စက်ဝန်းက မပြန်နိုင်ကြသေးပါဘူး။ ညကိုးနာရီဝန်းကျင် လောက်မှာတော့ အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာပါတယ်။

ကျွန်တော် ရင်ထိတ်သွားပါတယ်။ ပိုးနဲ့ နရီ ဆိုင်ကယ် Accident ဖြစ်လို့တဲ့။ ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ မြန်းနားကို အကျိုးအကြောင်းပြော ဆိုင်ကယ်ပေါ် အပြေးတစ်ပိုင်း တက်၊ မြန်းနားလည်း ပျာယာခတ်သွားပြီး ဆိုင်ကယ် နောက်မြီးပေါ် ကသုတ်ကရက်တက်၊ အရေးထဲ တရုတ်ဆိုင်ကယ်က “စတတ်” မရ၊ နင်းနှိုးလို့ မနိုးဖြစ်နေသေးတယ်။ အရေးအကြောင်းဆို ဒီတရုတ်ဆိုင်ကယ်တွေက အမြဲတမ်း ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် လုပ်တတ်တယ်။ ဟင်သမီးတို့စီးနေတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကလည်း တရုတ်ဆိုင်ကယ်ပဲ။ ဘုရား ဘုရား သမီးတို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ကျွန်တော် ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ မြန်းနား ဆေးရုံရောက်တော့ သမီးလေးနရီနဲ့ ပိုးတို့ဟာ အရေးပေါ် လူနာခန်းမှာ အောက်ဆီဂျင် ပေးထားရတယ်။ ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်။ ကျူရှင်ကအပြန် သမီးတို့ဆိုင်ကယ်ကို ကားနဲ့ တိုက်မိတာတဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရသွားသတဲ့။ အရေးပေါ် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ၊ နှစ်မတွေ ဝိုင်းနေတယ်။

ဆရာဝန်ကြီးက အရေး

တကြီး သွေးသွင်းထားလိုအပ်ကြောင်း ပြောဆိုတာနဲ့ ဆေးရုံရှိ ဝန်ထမ်းအတော်များများ အပြန်အလှယ် အလုပ်တွေ ရှင်းသွားကြတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ဆေးအမျိုးအစား ရှာကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့...

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆိုးလွန်းတယ်။ ဆေးရုံမှာ အရန်သင့် လျှူပြီးသား ဆေးအမျိုးအစားတွေက လိုအပ်တဲ့ သွေးအမျိုးအစား မရှိဘူး။ ပြင်ပ သွေးလှူဌာနက ဆီ အလှူခံရအောင်ကလေး အချိန်က အတော်ကြီး ညှဉ်နက်နေပြီ။ ပိုပြီးဆိုးတာက သမီးတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ သွေးက ရှားပါးသွားအမျိုးအစား။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကျွန်တော် တွေ့ဆုံမိပါ။ သမီးတို့ အသက်မှ သန်ရေးအတွက် ကျွန်တော် သွေးကိုဖောက်ပြီးလှူပေးမိ ကျွန်တော်က ဖခင်အယောက်ပဲ။ ကိုယ့်သားသမီးတွေအတွက် ဘာတွေလုပ်စရာလိုသလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွေးလှူပေးအဲဒီနေရာမှာလည်း ထိစားမကောင်းပြန်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ သမီးဟာ သွေးချင်းအတူဘူးတဲ့။ အံ့ရော။ လောကီကမောက်ကမ နိုင်လိုက်တာ သားအဖချင်းတောင် မတူဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်သလဲ လောကီရယ်။ သွေးချင်းမတူတာတော့ ပါတော့။ သမီးအရင်း သွေးချင်းမတူဘူးတဲ့ ကျတော့...

'ဒါက ဒီလိုပါဦး၊ ဦးနဲ့ သမီး သွေးအမျိုးစားချင်း တူတာက သမီးဟာ မိခင် သွေးကို စီးဆင်းလို့ပါ။ မိခင် သွေးကို စီးဆင်းလေ့ရှိတဲ့ မြို့နယ်ဟာ ဖခင်သွေး စီးဆင်း သွေး မရှိတတ်ဘူး။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဖြစ် တောင့်ဖြစ်ခဲပေါ့လေ'

ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ကိစ္စ အဆင်မပြေက ကျွန်တော်တို့ကျမှ အာခြစ်ရသတဲ့လား။ နောက် ဦး လိုအပ်နေတဲ့ သွေးအမျိုး အစားက မတူရင် လှူလို့မရ တဲ့ သွေးအုပ်စုလို့ ဆရာဝန် လေးက ပြောပါတယ်။ အသံနည်းနဲ့မှ ကျွန်တော် သွေးဖောက်ပေးလို့ မရနိုင် တော့ပါဘူး။ အုပ်စုတူ အမျိုး အစားတူသွေးကလည်း ရှား အားလုံးသတည်း။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သွေး အမျိုးရှင်တစ်ဦး ပေါ်လာခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်း အသိသာသွားခဲ့တယ်။ သမီးနဲ့ သွေးအမျိုးအစားချင်းတူတဲ့ သူကတော့ ကျွန်တော် မိခင် မြနင်းကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့သမီးလေး ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဆုံး ပြုနိုင်တော့ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ သမီးဟာ သူ့အလုပ်သင့်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုကိုသတ္တိရှိရှိလုပ် တတ်တာပဲ။ သမီးအတွက် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာ အားနဲ့ လောကကြီးကို အသိလိုက်တာပဲ။ လေးစား ပြောတယ် မြနင်း။ မင်းလိုအမေ မြို့လာ တကယ့်ကို ရှားပါး မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မိခင်နဲ့မေတ္တာကြောင့် တို့ အသိလေး ရှင်သန်ခွင့်ရမှာ ပါပဲ။

မြနင်းသွေးကို ဖောက် ပြီးချိန်မှာတော့ ဆရာဝန်က မေးလာပါတယ်။ ကျွန်တော် ကို အံ့ဩစေတဲ့ မေးခွန်းပါ။ 'ဘယ်သူ့ကို ဦးစားပေး ရမလဲ'

ကျွန်တော်ကို မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြနင်းကိုမေး တာပါ။ ဘယ်သူ့ကို ဦးစား ပေးရမှာလဲ ဆရာရယ်။ ဒါ များ မေးစရာလား။ ကျွန် တော်တို့သမီးလေး နရီပေါ့ ဆရာဝန်ရယ်။ မေးနေဖို့ လို လို့လား။

ဒါက ကျွန်တော်ဘက် က မတိမ်းမစောင်း လုံးဝ တိကျတဲ့အဖြေ။

□

'တကယ်လို့ မင်းဟာ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု အရေးတကြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့ ကြိုလာရင် မင်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမလဲ ငါသိချင်တယ် မြနင်း'

နီမိတ်တစ်ခုအလား ကျွန်တော်အတွေးစကားကို နှုတ်နဲ့ဖြင့်ပာ မေးခွန်းထုတ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီထင်ရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်ရဲ့ 'ဘယ်သူ့ကို ဦးစားပေးရ မလဲ'ဆိုတဲ့ မေးခွန်းဟာ ကျွန် တော် ရင်ထဲက အတွေးစကား ကိုယ်စား မေးခွန်းလည်း ဖြစ် နေပါတယ်။ မြနင်း ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ။

ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သေသေချာချာကို ကျွန်တော် သိနေပါတယ်။ တစ်ချိန်က အထူးသဖြင့် အခုလို အရေး တကြီးမဟုတ်ခင်က မြနင်း ဘာတွေပဲပြောခဲ့ပြောခဲ့ ဒါက တကယ် ကိစ္စ အကြီးကြီး လေ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်

ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးထားတဲ့ သမီး။ မြနင်း ဘယ်သူ့ကို ရွေးမယ်ဆိုတာ...။

ဒီလို ဘာဖြစ်လို့ရွေး ချယ်ဖို့ ဖြစ်လာတာလဲဆိုရင် တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့ ကံတရား ကြောင့်လို့ ပြောရမှာပဲ။ အဲဒါ ကတော့ မြနင်းတို့မျိုးရိုးဟာ မအေတူမျိုးရိုးတဲ့။ မျိုးရိုး လိုက်ပြီး မိခင်သွေးကို စီး ဆင်းသတဲ့။ မြနင်းဟာ ဒေါ်မြစိမ်းသွေးကိုတူသလို ဖအေမတူဘဲ မွေးလာတဲ့ (အဖေကွဲ) ပိုးဟာလည်း ဒေါ်မြစိမ်းသွေးကိုတူတယ်။ အစ်မမြနင်း သွေးနဲ့လည်း တူနေတယ်။ မိခင်မျိုးရိုး လိုက်ပြီး သွေးအမျိုးအစား စီးဆင်းတာဆိုတော့ နရီကျ တော့လည်း မြနင်းတို့ကိုပဲ သွေးက တူနေပြန်တယ်။

သွေးအမျိုးစားတူနှစ် ယောက် အခုလို တစ်ပြိုင် တည်း အသက်ကယ်သွေး လိုအပ်နေချိန်မှာ သွေးလှူ နိုင်တာကတစ်ယောက်တည်း။ လိုအပ်တဲ့သွေးပုလင်း အရေ အတွက်က အနည်းဆုံး နှစ်ပု လင်း။ တစ်ချိန်မှာ လူတစ် ယောက် လှူနိုင်တာက တစ် ပုလင်းတည်း။ တစ်ပုလင်း တည်းသောသွေးနဲ့ တစ်ပြိုင် တည်း လူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုကယ်မလဲ။

ဆရာဝန်က ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခွင့်မရှိ ပါ။ အခု ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသူ သွေးလှူရှင် မြနင်းဆန္ဒကို ဆရာဝန်က မေးနေပါပြီ။ အခု မြနင်းဟာ ကျွန်တော်မေးခွန်း ဖြစ်တဲ့ 'တကယ်လို့ မင်းဟာ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု အရေးတကြီး

ဆုံးဖြတ်ဖို့ကြိုလာရင် မင်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမလဲ ငါသိချင်တယ်မြနင်း'ဆိုတာ ကို အရေးတကြီး ဆုံးဖြတ် ရမယ့် အချိန်ရောက်လာ ပါပြီ။

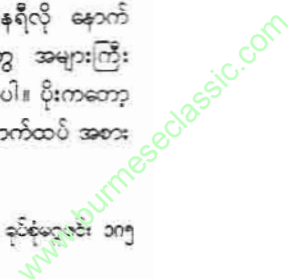
သွေးလှူပြီးစ မြနင်းရဲ့ နှစ်ဖွဲ့ယဲ့အသံဟာ ကျွန်တော် အတွက်တော့ မိုးကြိုးပစ် သလို ကျယ်လောင်လွန်းလှ ပါတယ်။ အံ့ဩလွန်းလို့ လည်း သေမိန့်ချခံရသူပမာ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွား ပါတယ်။ ကျွန်တော်နားကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်ပါ။ ဒါ အမေတစ်ယောက်ရဲ့အဆုံး အဖြတ်တဲ့လား။ ဒါဟာ မိခင် တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ဆုံး ဖြတ် လို ကံ တာတဲ့ လား။ မြနင်းရဲ့ ရွေးချယ်မှုက...

အသံတိုးတိတ်လွန်း ပြီး မျက်တောင်တွေ မှေးစင်း ကျသွားတဲ့ မြနင်းကို၊ ပြီး တော့ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည် ဥကလေး လိမ့်ဆင်းကျလာ တဲ့ မြနင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လို နားလည်စွာ ကြည့် ရမှာလဲ။ ဘာကြောင့်များ မင်း ဒီလိုရွေးချယ်လိုက်တာ လဲ မြနင်းရယ်။

ဆရာဝန်က သွေးပု လင်းကိုကိုင်ပြီး အရေးပေါ် အခန်းထဲ တရွေ့ရွေ့ ဝင်သွား ပြီးပါပြီ။ မင့်အဆုံးအဖြတ် တွေ မပြင်နိုင်တော့ဘူးလား မြနင်းရယ်။

□

'မြနင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုမိုး၊ အစ်ကိုမိုးနဲ့ မြနင်း တို့အတွက် နရီလို နောက် ထပ် နရီတွေ အများကြီး အစားရဦးမှာပါ။ ပိုးကတော့ မြနင်းတို့ နောက်ထပ် အစား

မရနိုင်တော့တဲ့ ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပါ။ မြနင်းတို့မှာ အမေ မရှိတော့ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ပိုးဟာ မြနင်းရဲ့ ညီမဖြစ်သလို သမီးလည်း ဖြစ်နေတယ်။ မြနင်းရွေးချယ် ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းက တော့ မြနင်းဟာ ပိုးရဲ့အစ်မ ကြီး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ အစ်မ ကြီး အမိအရာတဲ့

ဪ အစ်မကြီး အမိ အရာတဲ့လား မြနင်းရယ်။ အဲ့ဒါ သူ့စရာကောင်းလေစွ။ တကယ်ပါ ကိုယ်အစက မြနင်းကို ဒီလောက်အထိ ထင် မထားခဲ့ရဲ့ အမှန်ပါမြနင်း။ မင်းဟာ တောကြီးအုံကြားမှာ ရွံ့မြေနှင်းရင်း၊ အုတ်သယ် ရင်း ကြီးပြင်းလာတဲ့ စာ မတတ်၊ မပေတတ်၊ ပညာ မတတ်တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ ကိုယ့်အမှားပါ။

အစ်မကြီးတစ်ယောက် ရဲ့အမိမေတ္တာဆိုတာ တကယ် မိခင်တွေနဲ့ထပ်တူ(သို့မဟုတ်) ထို့ထက်မက ပိုချင်ရင်တောင် ပို နိုင်သေးတဲ့ အကြောင်း ကမ္ဘာလောကမှာ ဒါမျိုး တကယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ် သူယုံနိုင်မလဲ။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ မြနင်းက သက်သေပါပဲ။ မြနင်းလို အစ်မကြီး အမိမေတ္တာတွေ လောကထဲ နောက်ထပ် ဘယ် နှယောက်လောက်များ ရှိနေ လေမလဲ။

ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငါးရာ့ငါး ဆယ်လာဥစ္စာဇာတ်တော်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ လူထုဟစ်တိုင်ကနေပြီး ရှင် ဘုရင်ကြားအောင် အဝတ် ပေးပါ လို့ အော်ဟစ်နေ

သတဲ့။ အဲဒီ အော်သံကြောင့် မင်းချင်းတွေက အဝတ်အစား တွေ ပေးသတဲ့။ အဲဒီမိန်းမက 'ကျွန်တော်မျိုးမသည် ဤ အဝတ်ကိုမတောင်း၊ လင်နှင့် တူသော အဝတ်ကိုသာ တောင်းခြင်းဖြစ်သည်' လို့ ပြောပါသတဲ့။ ဒါကို ဘုရင် ကြီးကကြားတော့ 'ဒီမိန်းမ စကား ဝိသေသ ထူးခြားလှ တယ်' ဆိုပြီး အော်ပုံဆန်းတဲ့ မိန်းမကို 'သင်သည် လင်နှင့် တူသော အဝတ်ကို တောင်း သလော' ဟု မေးမြန်းတဲ့အခါ ထာဘီရင်ရှား၊ ဆံပင်ဖားလျား နဲ့ အရပ်သူမိန်းမဟာ 'အရှင် မင်းကြီး လင်သည် မိန်းမ၏ အဝတ်မည်ပါသည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖို့ အဖိုးတစ် ထောင်ထိုက်သော အဝတ်ကို ဝတ်နေရစေကာမူ လင်နှင့် ကင်းလျှင် အချည်းနှီးသာဖြစ် ပါသည်' လို့ လျှောက်တင် တဲ့အခါ မင်းကြီးက အဖြစ်မှန် ကို မေးမြန်းတယ်ပေါ့။ ဒီ အခါ မိန်းမကလည်း 'အရှင် မင်းကြီး၏ မင်းချင်းများ သည် ကျွန်တော်မျိုးမ၏ အဝတ်နှင့်တူသော လင်နှင့် တကွ သားကိုလည်းကောင်း၊ တစ်အူထုံဆင်း မောင်အရင်း ကိုလည်းကောင်း တောအုပ် စပ်၌ လယ်လုပ်စားရသည် ကို တောတွင်းပုန်းအောင်း ခိုးသား၊ ဓားပြအသွင် စွပ်စွဲ ပြီး ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား ပါသည်။ လင်မရှိသော မယားသည် တံခွန်မရှိသော ဘုရားကဲ့သို့ မတင့်တယ်။ အဆွေအမျိုးမရှိသောသူ သည်တစ်ကောင်တည်းသော ကြွက်ကဲ့သို့ မတင့်တယ်။ သားမရှိသော အမိသည်

လည်း ရေခန်းသော အိုင်ကဲ့ သို့ခြောက်သွေ့လှ၏။ သို့ ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမကို အဝတ်ပေးပါဟု အော်ရပါ သည် အရှင်မင်းကြီး' လို့ လျှောက်တင်ပြန်ပါသတဲ့။

အဲဒီလို သူဆင်းရဲမ အရပ်သူရဲ့စကားကြားတော့ ဘုရင်ကြီးက 'ဒီမိန်းမ အရပ် သူဆင်းရဲသားပေမဲ့ ပညာရှိ ပုံရတယ်။ သူပညာကို စမ်း လေ့ဦးမှပဲဆိုပြီး 'ကောင်းပြီ သူဆင်းရဲမ၊ သင့်ကို ထောက် ထားစာနာသောအားဖြင့် တစ်ယောက်သောသူကို ငါ ပေးမည်၊ မင်းအာဏာတို့မည် သည် ရာဇဝတ်သင့်သူကို လွှတ်ရီးထုံးစံ မရှိသည့် အတွက် သုံးယောက်စလုံးကို ကား ငါမပေး၊ သင်နှစ်သက် ရာ တစ်ယောက်ကို ရွေးပေ တော့ သူဆင်းရဲမ' တဲ့။

အဲဒီဇာတ်မှာ သူဆင်းရဲ မ ဟိုအရပ်သူဟာ တကယ် အံ့ဖွယ်ရွေးချယ်မှုကို ရွေး ချယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူဆင်း ရဲမ ရွေးတာက 'မောင်' တဲ့။ မောင်ဖြစ်သူကို ရွေးချယ်ရတဲ့ အကြောင်းကို ဘုရင်ကြီးက မေးတဲ့အခါ သူဆင်းရဲမက 'အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော် မျိုးမသည် အရွယ်ကောင်း သေး၏။ သို့ပင်သော်လည်း အမိအဖတို့ မရှိတော့။ သေ လွန်ကြပြီ။ အရွယ်ကောင်း သော မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ လင်အစားရနိုင်ပေးသေးသည်။ လင်အစားရသော မိန်းမအဖို့ ရာမှာလည်း လင်ရှိလျှင် သား အစား ရနိုင်ပါသည် အရှင် မင်းကြီး။ သို့ဖြစ်သော ကြောင့် အမိအဖ နှစ်ဦးစလုံး မရှိတော့သော ကျွန်တော်

မျိုးမအတွက် 'မောင်' အစားမရနိုင်တော့ပါ။ အ မရနိုင်သော မောင်သော ကျွန်တော်မျိုးမကို ပေးပေး ပါတော့' တဲ့။

ဒီစကားကို ကြားရတဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ အားလေး မှုလွန်းလို့ ဒီသူဆင်းရဲမက 'ပညာရှိပေတာပဲ' လို့ဆိုပြီး လင်ရော၊ သားရော၊ ခေတ် ရော တစ်ယောက်မှ သေမိတ် ဘဲ လွှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဟာ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတာ ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်တော် လာပါ။ အခု မြနင်းဟာ အ သူဆင်းရဲပညာရှိမိန်းမက နှလုံးမူပြီး ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှန်သော်လည်း ဒါကို အ ဝတ်ရွေးချယ်တာမျိုး မဟုတ် ဆိုတာ ကျွန်တော်အဖို့ ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ အ ကြောင့်လဲဆိုရင် မြနင်းက အဲဒီ 'ပညာရှိသူဆင်းရဲမ' က အကြောင်း ဇာတ်တော် မဖတ်ခဲ့ဖူးသူ၊ ဖတ်နိုင်ဖို့ မရှိသူ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ မြနင်း က စာမတတ်ဘူးလေ။

ဒါဆိုရင် ဒီရွေးချယ် မှုအတွက် မြနင်းကို ဘယ် အရာတွေက စေ့ဆော်ခဲ့တာ လဲ။ ဘယ်လိုအသိဉာဏ်က စေ့ဆော်ခဲ့တာလဲ။ နှလုံးက မှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်ပါ။ နှလုံးသားရဲ့ ရွေးချယ်မှု ရင်တော့ မြနင်းရဲ့ နှလုံးက ဟာ သာမန်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အမိထက်ပိုသော အ မိမေတ္တာအဖြစ် ကမ္ဘာတစ် ရစ်မှာပါလေ။

လူနဲ့အတူ ကျောက်နဲ့

အရွယ်သုံးပါးသုံးစွဲများ

စိန်ကုလား

ဆေးတိုက်မှထုတ်လုပ်သော

မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၆၀၁(၆၆)၂၀၂၂

- ★ စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်၊ နှလုံးတုန်၊ ရင်ခုန်၊ မူးဝေ၊ မောပန်းဖြစ်သူများ
- ★ ဝမ်းဖော၊ ဝမ်းရောင်၊ အပူဝမ်း၊ အစာဝမ်းဖြစ်သူများ
- ★ ချောင်းဆိုး၊ ရင်ကြပ်၊ လေထိုး၊ လေအောင်ဖြစ်သူများ
- ★ ပီးယပ်နှင့်ဗူလာ ရောဂါအမျိုးမျိုး ဖြစ်သူများ
- ★ ကျား/မများ၏ ပင်ကိုအားတိုးပွားစေရန်အတွက် အထူးသင့်လျော်ပါသည်။
- ★ ကျန်းမာဖြိုး အလှတိုးစေသည်။

မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၀၁(၆၆)၀၃၂

- ★ အစာမကြေ၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်၊ ရင်မချောင်ပါက ဆေးအတိုင်းလျက်ပါ။
- ★ ချောင်းဆိုးရင်ကြပ်၊ သလိပ်ကပ်၊ သလိပ်ပုတ်ထခြင်းများကို ကွမ်းရွက်စိမ်းရည်၊ သံပုရာရည်၊ ရှောက်ရည် ရောနှင့်သောက်ပါ။
- ★ လေထိုးလေအောင်၊ လေပျို့လေအန်ပါက သံပုရာရည် သို့မဟုတ် ရှောက်ရည်နှင့်သောက်ပါ။
- ★ အစာစားပြီးတိုင်း ဆေးအနည်းငယ်စားပေးခြင်းအားဖြင့် အစာကြေ လေသက်၍အစာအိမ်၌ဖြစ်တတ်သော ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေပြီး အပူငြိမ်းစေသောလျက်ဆေးဖြစ်ပါသည်။

သွေးဆေး၊ လျက်ဆေး၊ တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးခန်းသုံးဆေးမျိုးစုံ
ဘယဆေးကျန်ကြမ်းနှင့် ဘယဆေးမှုန့်မျိုးစုံ လက်လီ/လက်ထားရရှိနိုင်ပါသည်။

အမှတ်(၃၀၃-၅၆၉-၅၇၄) အေရုံ၊ သိမ်ကြီးဈေး၊ ကုန်ဈေးတန်းလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
☎ ဆိုင်-၀၁-၃၀၇၁၇၅၊ ၀၁-၃၇၀၆၂၂ (လှိုင်းခွဲ-၂၅၉)၊ ၀၁-၃၇၁၀၂၂ (လှိုင်းခွဲ-၅၄၁)
☎ အိမ်-၀၁-၅၅၃၉၂၇၊ စက်ရုံ-၀၁-၅၄၀၃၅၉

အိမ်
ပန်းဖြူတစ်ပွင့်

အမှတ် ၂၉၀၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာ တင်မိုး ရေးသားပြီး
၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊
အမှတ်(၉၂)တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
'ပန်းဖြူတစ်ပွင့်' ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

ရင်ထဲ၌ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရေးဆွဲပြီး
အသင့်ရှိနေပြီဟု မိမိကိုယ်မိမိ
စိတ်မိလိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
ပန်းချီကားမှာ ဘယ်ပုံဘယ်ပန်း
ပြသည်ဟုကား တိတိကျကျ
ပြောနိုင်ဘဲ ရှိသည်။
ပန်းချီကားကို ကျွန်ုပ် မြင်နေမိသည်။
သို့ရာတွင် ရိုးတိုးရိပ်တိပ်မျှသာ။
ဆေးရောင် ဘယ်ပုံသွင်းရမှန်းကို
ပြောနိုင်။ အစိမ်းလည်း ပီသည်မထင်။
အနီလည်း ပီသည်မထင်။ အဝါလည်း
ပီသည်မထင်။ ဘယ်အရောင်ကိုမှ
ကျွန်ုပ်သည် ပီပီမမြင်သေး။
မိုးဘဝါး ထွေးယှက်လျက်ရှိသည်။
ဤဘိုးတဝါးအရသာကို ကျွန်ုပ်သည်
ပြန်ရုတ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်
အစ်ခုတော့ သေသေချာချာ
ပြောနိုင်ပါသည်။
ရင်ထဲမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရေးဆွဲပြီး
အသင့်ရှိနေပြီဟူ၍။

အညှိုးကာလ၌ ကျွန်ုပ် အချိန်အတော်ကြာ
ဆေးမိသည်။ မြူကလေးများသည်
အေးဆိုင်းစပြုပြီ။ လေပွေကလေးများ
သည် ခရုပတ်လှည့်စပြုပြီ။
ပန်းချီကားတွင် ပွင့်သစ်လာကြသော
ပန်းကလေးများကို မြင်သည်။
ကျွန်ုပ်မည်မျှ အကြည်
ဆက်နေမိသည်ကိုပင် သတိမပြုမိ။
မြူခြေဆိုင်းဆိုင်းသည်
အောက်ခံအရောင်ဖြစ်သည်။
ပန်းချီကား၊ ဝေပြာပြာ လေပွေကလေး
အားဖြင့်လှည့်ပတ်နေဟန်သည်
အလောကကို
အသက်သွင်းလိုက်သကဲ့သို့ပင်။
အစ်ပင်များ မျက်စိမှိတ်နေကြသည်
အင်သည်။ ဖုန်များ၊ ဝတ္ထုအစအနများ၊
သစ်ရွက်အစအနများ၊ အိမ်မိုးပေါ်၊
သစ်ကိုင်းပေါ်၊ စပါးကျီပေါ် ငြိလျက်၊
အပင်လျက်၊ ချိတ်လျက်။ ထိုမှန်ဝါးဝါး
အင်းထဲတွင် တစ်ခုကို ပီပီမြင်နိုင်သည်။

နေ့ဦးပန်းဖြူတစ်ပွင့်တစ်ပွင့်ကား လေပွေနှင့် မြူခြေကို ကျောခံ၍ ရဲရဲပွင့်လိုက်ပုံ၊ ဟုတ်ကဲ့။ ရဲရဲပွင့်လိုက်ပုံပါပဲ။

ကျွန်ုပ်မှာ အတောမသတ် နှစ်သက်မိသည်။ ဤပန်းကလေးသည် မည်သူ့ကို အားကိုး၍ ရဲတင်းစွာ ပွင့်လိုက်ပါသနည်း။ ပန်းဖြူကလေးသည် မည်သူ့ကိုမျှ အားမကိုး။ သူ့အင်အား သူ့ဘဝကို အားကိုး၍ ပွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေဟန် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆ၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြည့်ရာ ပန်းကလေး၏ အဖြူဓာတ်မှာ ပိုမိုတောက်ပ ထွန်းလင်းသွားလေသည်။

၃။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ် ပန်းချီမဆွဲဖြစ်သည်မှာ အချိန်ညောင်းခဲ့ဟန်တူသည်။ ပန်းချီသွေးသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ ထွက်ပြေးခဲ့ပုံရသည်။ ပန်းချီအနုပညာကို စောင့်သောနတ်သည် ကျွန်ုပ်ထံမှ ခွာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ထင်၏။ ပန်းချီဆွဲစရာ အကြောင်းအရာတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ သတိမေ့လျော့ခြင်းကို ပြက်ရယ်ပြုနေကောင်း ပြုနေပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ သီလာကောင်းမှ သီလာပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အမှတ်တမဲ့သာ ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကားများကို တစ်ကားပြီးတစ်ကား ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြပွဲတွေမှာ ပြခဲ့သည်။ ကားများကို လက်မလည်အောင် ရောင်းခဲ့သည်။ ပန်းချီဈေးသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကျော် ပန်းချီဈေးသည် ဘဝကို မေ့မပြုပြီ။ ထိုပန်းချီကားများ အကြောင်းကိုပင် သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်။ မည်သည့်ပန်းချီကားများကို ရေးဆွဲခဲ့မိမှန်း ကောင်းကောင်း မသိတော့ချေ။ ကြာလှပြီဖြစ်မည်။ ကျွန်ုပ် ခေတ်ကောင်းချိန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်ကို *ပန်းချီဆရာကြီး* ဟု အများက ခေါ်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အမှတ်မဲ့ အံ့အားသင့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသေးသည်။ *ငါ့ဘယ်တုန်းက ဘာပန်းချီဆွဲခဲ့မိဖူးပါလိမ့်* ဟု တွေးမိလျက်သားရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ သတိကား အလွန် မဆိုးလှသေးပါ။ ဟုတ်မှာပဲ။ ငါ့အိမ်မှာ စုတ်တံတွေ၊ ဆေးခွက်တွေ၊ ပန်းချီကား အစအနေတွေရှိသားပဲ။ ငါ ပန်းချီဆရာပဲ ဖြစ်ခဲ့မှာပါပဲ။ မလွဲနိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်မှာပေါ့။

မေ့လျော့တတ်ခြင်းကြောင့် အများက ကျွန်ုပ်ကို မသနားမီ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ပန်းချီဆရာပါဟု ဝန်ခံလိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

၄။

အမှန်ပင်။ ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံကျော် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ လက်ဖျား၌ ငွေသီးခဲ့သည်။ နိုင်ငံ၏ မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ကျော်အဖြစ် စာနယ်ဇင်းများက အကြိမ်ကြိမ်ချီးကျူးကြသည်ကိုခံခဲ့ရသည်။ သံရုံးများကစဉ်သည်တော်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားကို အလှအယက်လာရောက်ဝယ်ခဲ့ကြသည်။ ခြေရတတ်မျက်နှာကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ၏အိမ်တိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီကားမချိတ်သည့်အိမ်ဟူ၍မရှိသလောက်ပင်။ ကျွန်ုပ် ပန်းချီကားသည် အိမ်၏ဂုဏ်သရေအထိမ်းအမှတ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် တော်ဝင်အနုပညာတံခွန်အသင်းကြီး၏ ချီးမြှင့်သောဆုတံဆိပ်များ အကြိမ်ကြိမ်ရခဲ့ရုံမျှမက ထိုအသင်းကြီး၏ဂုဏ်ထူးဆောင်အဖွဲ့ဝင်လည်း ဖြစ်ချေသည်။ သံရုံးတကာ စည့်ခံပွဲများတွင်လည်းကောင်း၊ တော်ဝင်အနုပညာအသင်းကြီး၏ ဆုနှင်းသဘင်အခမ်းအနားများတွင်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်အမည်သည် လူတိုင်း၏နှုတ်ဖျားပေါ်က ပျံသန်းနေသော လိပ်ပြာကလေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်၌ ဘာလိုတော့သနည်း။ နာမည်မလို၊ ဂုဏ်မလို၊ ငွေလည်း မလိုတော့ပြီ။ လိုသည်မှာ အနုပညာပင် ဖြစ်သည်။ မှန်သည်။ ဤအချက်ကို မြို့တော်၏ အစွန်အဖျားမှထွက်ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကလေးတစ်စောင်တွင် အညာအပန်းချီဝေဖန်ရေးသမားတစ်ယောက်က ထောက်ပြခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးခဲ့သည်။ ဆင်စိတ်ပုရွက်ဆိတ် အကိုက်ခံရသကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် အတ္တမာန ဟုန်းဟုန်းထခဲ့သည်။ မိမိဂုဏ်ကိုင့်၍ ဝေဖန်ရေးသမားလေးကို လူသိရှင်ကြား မချေပခံသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် အနာတစ်ခုကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရလေသည်။

ယင်းသို့ ခံစားရတိုင်း မိမိကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။ သူက... *ဤပန်းချီဆရာ၌ ကျော်ကြားမှုကလွဲ၍ ဘာမျှမရှိ။ သူသည် ပန်းချီကား အရောင်းအဝယ်ပြုနေသော သူသည်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်၏။ သူ၌ ခံစားမှုအစစ်အမှန်ချီးယုံကြည်မှု အစစ်အမှန် မရှိ *ဟူ၍ ရက်ရက်စက်စက် ဝေဖန်သည်မှာ မှန်သလော။

အချိန်အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ကို သိလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အနုပညာကို ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းတစ်ခုကဲ့သို့ ထုတ်လုပ်နေသူတစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ ဒေါသပြေ၍ မာန်လျှော့လိုက်သောအခါတွင် အညာအပေဖန်ရေးသမားကလေးတစ်ဦး၏ စကားသည် အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိနားလည်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ နားလည်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ဝေဖန်လောကမှ တစ်စတစ်စ ဖိခွာခဲ့လေပြီ။ စည့်ခံပွဲများကို ကျွန်ုပ် ရှောင်လေပြီ။ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် ပါတတ်သော အနုပညာပွဲလမ်းသဘင်တို့တွင် ကျွန်ုပ်၏အမည်ပျောက်စပြုလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီလောကကို စွန့်ခဲ့၏။

၅။

ကျွန်ုပ်၏ ကလေးငယ်သည် အလွန်အဆောင့်သန်သည်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်၏ပစ္စည်းပစ္စယတို့မှာ သူ့ဆော့သည်နှင့်ပင် မကျန်သ
ဘက် ပျက်စီးကုန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကလေးငယ်၏လွတ်
ထပ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းပစ္စယတို့ထက် အဖိုးထိုက်သည်မဟုတ်
သော ဆော့ပါစေ၊ ကစားပါစေ။ ပစ္စည်းများကို လွှင့်ပစ်ပါ
စေ။ လွတ်လပ်မှု၊ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် ကြည်နူးမှုအတွက် ကျွန်ုပ်၏
ပစ္စည်းများကို စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် လွှင့်ပစ်ပါစေ။
ကျွန်ုပ်ကား ကျေနပ်လှသည်။ ပီတိဖြစ်လှသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခုန်ပေါက်လွှင့်ပစ် ကစားနေ
ကလေးငယ်ကို အပြုံးကြီးပြုံးကာ ကြည့်နေမိသည်။ ကလေး
ငယ်သည် ပစ္စည်းတကာတို့ထက် အဖိုးတန်သောသက်ရှိပစ္စည်း
တကာကား။ ကျွန်ုပ်သည် ပီတိ၌ ကြာကြာနစ်နစ်ခွင့်မရပါ။

‘ဟဲ့ကလေး ဘယ့်နှယ် မင့်အဖေရဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖျက်ဆီး
နေသလဲ လူကလေးရဲ့၊ လာလာ... ဒီကို၊ အမေဆီကို’
သူ့အမေသည် ကလေးကို ပွေ့ခေါ်၍ မုန့်ကျွေးချောမော
နေလေသည်။

အခုမှပင် သတိရသည်။ သူ့အမေ အလုပ်က ဆင်းလာခဲ့
ပြီး ကလေးအမေသည် ရုံးတစ်ရုံးတွင် စာရေးမ ဝင်လုပ်နေ
သည်မှာ နှစ်နှင့်ချီခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ် ပန်းချီမဆွဲဖြစ်ကတည်းက
အိမ်မှာ ဝင်ငွေနည်းခဲ့သည်။ တစ်စထက်တစ်စ စားရေးသောက်
ရေး ကျပ်တည်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ဝင်ငွေမရှိတော့သည့်
အခါ အိမ်က မိန်းမသည် ပစ္စည်းနှင့်ပရိဘောဂအချို့ကို
ရောင်းချစားသောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုရောင်းချစရာ မရှိ
တော့သည့်နောက် အိမ်စရိတ်အောင် ရုံးစာရေးမ ဝင်လုပ်ခဲ့
သည်။ အတော်ကြာပြီ။ မိန်းမငွေကိုမှီ၍ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ စား
သောက်နေထိုင်ရသည်မှာ အတော်ကြာလောက်ပြီ။ ထိုအခက်
အခဲကိုပင် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိန်းမဖြစ်သူသည်
သူ့အထဲကဖွဲ့၍ ပန်းချီပစ္စည်းများကို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဝယ်ပေးခဲ့
နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကား ပန်းချီဆွဲဖို့ ဝေးစွဲ။ မိမိ
ကိုယ်ကို ပန်းချီဆရာဟုပင် အမှတ်မရတော့ပါ။ ပန်းချီ၊ မိမိ
ကိုယ်ကို ပန်းချီဆရာဖြစ်ခဲ့သည်ဟုပင် အတော် စဉ်းစားယူနေ
နေတော့သည်။

၆။
အိမ်ရှေ့မြောင်းငယ်ထဲတွင် ပန်းချီဆေးခွက် ရောက်နေ
သည်။ စုတ်တံကိုလည်း ကလေးငယ် ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့လေပြီ။
မိန်းမဖြစ်သူသည် အလွန်နုနုမြောနေပုံရသည်။ ကလေး
ငယ်ကို တတွတ်တွတ် ဆိုမြည်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။
ကျွန်ုပ်၏ ကလေးငယ်မှာ ကစားစရာဟူ၍ မည်မည်ရရ
မျှသည် မဟုတ်ပါ။ ဝယ်လည်း ပေးနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။
သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကစားစရာဟူ၍ စုတ်တံနှင့်ဆေးခွက်များ
သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ငေးမျှော်လိုက်မိပါ
သည်။ ထွန်းတောက်သည့် အရောင်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏

ကျွန်ုပ်သည်
အကြီးအကျယ်
စိတ်ဆိုးခဲ့သည်။
ဆင်ကို
ပုရွက်ဆိတ်
အကိုက်ခံရ
သကဲ့သို့
ဆတ်ဆတ်ခါ
နာခဲ့သည်
ကျွန်ုပ်
အတ္တမာန
ဟုန်းဟုန်းထ
ခဲ့သည်
မိမိဂုဏ်ကို
ငဲ့၍
ထို
ဝေဖန်ရေး
သမားလေးကို
လှသိရှင်ကြား
မချေပခဲ့သော်လည်း
စိတ်ထဲတွင်
အနာတစ်ခု
ကဲ့သို့
ခံစားခဲ့ရလေသည်

မျက်စိကို ဟပ်လိုက်သကဲ့သို့
ရှိသည်။ ဟုတ်သည်။ ပန်းဖြူ
တစ်ပွင့်။ စင်ကြယ်သော
ပန်းဖြူတစ်ပွင့်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင်
လေပွေရိုင်းတစ်ခု ဝင်မွေ့
လိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။
သားနားခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း
ဟူသော ရသသည် ကျွန်ုပ်
၏စိတ်နှလုံးကို ဦးခေါင်းဖြင့်
တိုးထွေကစားလာဘိသကဲ့သို့
ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် ဘာ
ကိုမျှ မမြင်၊ ဘာကိုမျှ သတိ
မရ။ ပီတိစဲသွားသောအခါ
မျက်စိရှေ့တွင် ပန်းချီကား
တစ်ချပ်ပေါ်နေသည်ကို မြင်
လိုက်ရသည်။

နွေဦးက ပန်းသည့်
ကျွန်ုပ်၏ကလေးငယ်ကို ဝင်
ရောက်ပူးကပ်လိုက်လေပြီ။
ပန်းဖြူနှင့် ကလေးငယ်သည်
တစ်ထပ်တည်းကျလာသကဲ့
သို့ဖြစ်သည်။ ပွင့်ချပ်ပွင့်ဖတ်
ကလေးတို့သည် ကလေးငယ်
၏လှုပ်ရှားခြင်းမျိုးဖြင့် လှုပ်
ရှားလာသည်။ ထိုမေတ္တာ
စိတ်သည် အနုပညာကို
အစစ်အမှန် ဖန်တီးလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို စတင်
ရေးဆွဲမိသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ
စုတ်တံလည်းမရှိ။ ဆေးခွက်
လည်း မှောက်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်
ကိစ္စမရှိ။ ကျွန်ုပ်တွင် ပန်းချီ
ကားတစ်ကား ရပြီ။ ရုပ်ပုံ
သည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား
အိမ်၌ အရိပ်ပေါ်ပြီ။

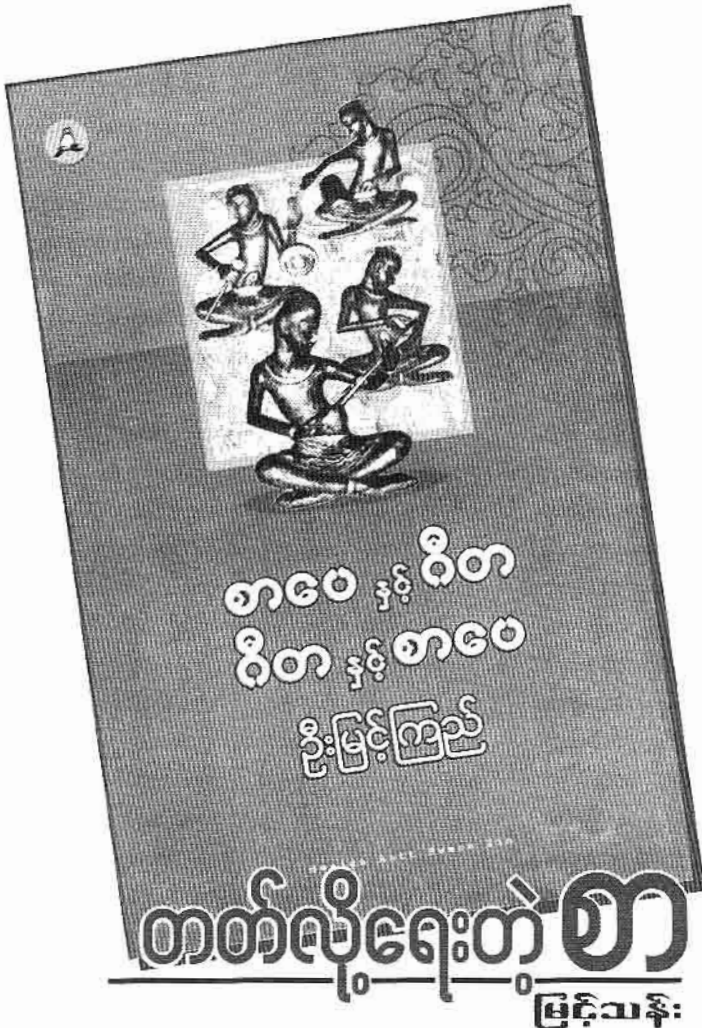
ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီ
ဆရာဘဝသို့ ပြန်လည်ဝင်
ရောက်နိုင်ခဲ့၏။

■
တင်မိုး

တိုင်းပြည်ကြီး ဒီမိုကရေစီရသွားသောကြောင့်လော၊
စာပေစိစစ်ရေးဆိုသည်ကြီး မရှိတော့သည်
အတွက်ကြောင့်လော မပြောတတ်။ ပေါတောတော
အရေးအသားများနှင့် ဖြီးဖြန်းရေးသော အရေးအသား
အတော်များများကို ဖတ်လာရပြန်သည်။
လူတိုင်းသည် ဒီမိုကရေစီနှင့်ပတ်သက်၍

မတည်ဆောက်ပြနိုင်ဘဲ ရာထူးတို့
သုံးစွဲကာ ဝင်ရောက်ဖိန်းပြသွားကြောင်း
ပင် ဟားစရာ ကြားလာရပြန်သည်
(လက်သိပ်ထိုး၍ ရယ်စရာတစ်ခု
လာပြန်သည်)။ ရှေးကသော် ကြား
နားဝကို သမိုင်းစာယောင်ယောင်
ကြရုံလောက်သာဖြစ်သည်။ ငါနှင့်
ထားမတူ ငါ့ရန်သူဟု သဘောထား
အထောက်အထားမပါသော ဝေခံ
မျိုးလောက်သာ ဖတ်ရသည်။
သော် ထောက်ထောက်ထားထား
လောက်လောက်လားလားမရှိသော
အသားများထက် နိုင်ငံခြားဘာသာ
တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ရေးထားသော
အသားများကို (ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
အခြေခံတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ နားမလည်
လျက်)ကိုယ်နားလည်သလို ပြန်ရေး
သော အရေးအသားများကို အလွန်
ဖတ်လာနေရသည်။ မြို့ပြပြည်ရွာ
လည်ထူထောင်ရေးကာလတွင်
ရေးသားဖော်ထုတ်မှု အခြေခံ ပျောက်
ဆရာများ အများအပြားပေါ်လာကြ
သည်။

ထိုထိုသော အောက်ဂလီအ
အရေးအသားများအကြားမှ ထူးခြား
သောစာတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရပါသည်။
ဝမ်းမြောက်ရပါသည်။ ရေးသူ၊ တည်း
သူနှင့်ထုတ်ဝေသူတို့ကိုလည်း ကျေးဇူး
တင်ရလေသည်။ ထို-စာအုပ်မှာ ဦးမြင့်
ကြည်၏ စာပေနှင့်ဂီတ/ ဂီတနှင့်စာပေ
ဟု အမည်ပေးထားသော စာအုပ်ဖြစ်
သည်။ ထို-စာအုပ်ကို ရှာပြည့်တိုက်
စုစည်းကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။
အမှာ သို့မဟုတ် မိတ်ဆက်ကို နန်း
တက္ကသိုလ်မြန်မာစာဌာန၏ ပါမောက္ခ
ဟောင်းဒေါက်တာခင်အေး(စာရေးသား
မောင်ခင်မင်-ခနုဖြူ)က ပူဇော်ကန်
တော့အပ်ပါသည်(စာ၊၉-၁၄။)ဟု
ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးသားထားသည်။
သားရာတွင် မြန်မာစာပါမောက္ခဟောင်း
အဖြစ် ရေးသားထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ
မန်စာရေးသူတစ်ဦးဖြစ်သော
ခင်မင်(ခနုဖြူ) အဖြစ် ရေးသားခဲ့သည်။

ချန်ပီယံများ ဖြစ်လာကြကုန်တော့သည်။
ဒီမိုကရေစီဆိုသည်မှာ ဣတိ-ဤသို့ဖြစ်သည်
ဟူ၍သာမက ဖက်ဒရေးရှင်းဆိုသည်မှာ
ငါ ပြောသလိုဟုဆိုသော ဖြာစီး-ဖြီးစာများမှာ
မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
ပေါများလာလေသည်။ ပြည်တွင်း၌ချည်းသာ
မဟုတ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားက ပညာရပ်ဆိုင်ရာ
ဆွေးနွေးပွဲတွင်ပင် တစ်စုံတစ်ရာသော အဆိုတစ်ရပ်

ဤကဲ့သို့ရေးသားထားခြင်းများမှာ စာရေးသူကို မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။ အရေးအသားပါ အကြောင်းအရာနှင့် အကြောင်းရပ်များအပေါ် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမဟုတ်လှ။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ ခင်အေးအနေဖြင့် ကာလတရားအားဖြင့် ထိုက်လျောညီထွေသော အပြုအမူတစ်ရပ်ကို ပြုခြင်းဖြစ်သည် ဟု မြင်မိသည်။ အကြောင်းတစ်ချက်မှာ မျက်နှာလွှဲခဲပစ် ဒီမိုကရေစီနေ့ကြီးဖြင့် ပြန်လည်တည်ဆောက်နေသော ယနေ့မြန်မာ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း သမ္မတအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသူများမှအစ ထိန်းပြမယ်၊ စံပြမယ်၊ လှန်ပြမယ်ကလေးများအထိ မြန်မာ့အသံသာစကားသည် ဝေါဟာရနှစ်ပါးလှသည့်ဘာသာစကား ဟု မြင်မှတ်လက်ခံထားကြသောကာလတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။ ဆိုလိုတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ညှပ်ပြောကာမှပင် လူရေးလူရာဝင်သည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထိုထိုသော ကာလကြီးအတွင်း ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်ကို သိသူ(ဆိုလိုသည်မှာ ကြားဖူးသူ) မြင်ရူးကောင်းရှားနေပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ခပ်ထမ်းလှမ်းက တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်သာ ဖူးခဲ့ရဖူးပါသည်။ သို့ဖြစ်စေကာမူ ဒေါက်တာ ခင်အေးက စာရေးဆရာ မောင်ခင်မင် (အေဗြူ) နေရာမှရပ်ကာ မိတ်ဆက်ပေးသည်မှာ အသင့်လျော်ဆုံးအပြုအမူတစ်ရပ်ပါပေ။

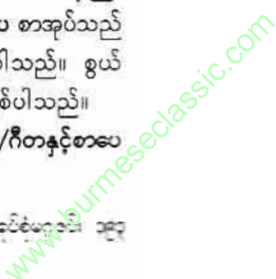
ဤစာအုပ် စာပေနှင့်ဂီတ/ ဂီတနှင့်စာပေ ကို လူမျိုးခြား ညွှာရှင်တစ်ယောက်က ညွှန်းသဖြင့် ဖတ်ဖြစ်ပါသည်။ ဝယ်ယူသဖြင့် ရာပြည့် ဦးစိုးညွန့်ထံ အလှူခံရာမှ ဒါနအပြုခံရသောကြောင့် ဖတ်ရပါသည်။ ပထမအကြိမ် ဖတ်သည်ကပင် စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းမြောက်မိသော အချက်တစ်ခုပေါ်လာပါသည်။ ထို-အချက်မှာ စာပေနှင့်ဂီတ/ ဂီတနှင့်စာပေ သည် အတိုလို့ရေးသည့်စာ ဟု ခေါ်ရမည့်အရေးအသားမျိုးဖြစ်သည် ဟု သိမှတ်ဖြစ်သည်။ တတိုလို့ရေးတဲ့စာ ဟူသောအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိုးစဉ်းမျှ ရှင်းပြလိုပါသည်။ စာပေကို ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် လေ့လာစဉ်ကာလက ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦး ဆင်ကြားပို့ချရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ထို-ပါမောက္ခကြီးက ဆိုသည်မှာ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အခြေခံဖြင့် ရေးသော အရေးအသားများတွင် 'တတ်၍ရေးသောအရေးအသား'၊ 'တတ်သည်ထင်၍ ရေးသောအရေးအသား' နှင့် 'ရေးချင်၍ရေးသော အရေးအသား' ဟူ၍ လွယ်လွယ်ခွဲခြား/ ခွဲခြမ်းကြည့်နိုင်လေသည်။ 'ရေးချင်၍ရေးသော အရေးအသား' မှာ ပညာရပ်အခြေခံအရေးအသားများ တည်ဆောက်အထုတ်ရာ ရပ်ဝန်းအတွင်းတွင် နေရာမရှိ။ သို့သော် ဖန်တီးရေးသားဖော်ထုတ်မှုအပိုင်းတွင် နေရာအကျယ်ကြီးရှိသည်။ ပညာရပ်အခြေခံဖြင့် တည်ဆောက်ဖော်ထုတ် ရေးသားသော အထုတ်အတွင်း မကြာခဏ ထွေရသည်မှာ 'တတ်သည်ထင်၍ ရေးသောအရေးအသား' များဖြစ်သည်။ အလွန်အန္တရာယ်များနိုင်သော အရေးအသားမျိုးဖြစ်သည်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံကြီးများအတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာကြ

သော ပညာသင်ကလေးများအနေဖြင့် မသိနားမလည်သောကြောင့် ဝယ်ယူဖတ်ရှုတတ်ပြီး စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်များဆီသို့ ပြားနှစ်ဆယ်ခန့်ဖြင့် ပြန်ရောင်းပစ်ကြသော စာအုပ်မျိုးများ ဖြစ်သည်။ 'တတ်၍ရေးသော အရေးအသား' မျိုးမှာ အထိုက်အလျောက် ရှားသည်။ ပထမဦးဆုံး ပုံနှိပ်သော အုပ်ရောင်းထောင်မှာ ပညာရှင်များ၏ ပုဂ္ဂလိကစာကြည့်တိုက်များ

ပညာအရာတွင် ကျွမ်းကျင်မှု၊ ခိုင်မာမှုသည် ဤ-စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး၌ ပေါ်လွင်စွာ တည်နေခဲ့သော အနေအထားတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည် ဟူ၍ နှင့်ပတ်သက်သော (အခြားတစ်နည်း၊ ဟူ၍ အကြောင်းရေးသားထားသော) အရေးအသားကို နမူနာပြုလိုသည် ထို-အရေးအသားများတွင် 'ဟိုဆိုတာ ဒါပဲ' ဟု စကားနောက် တရားပါ ပြောသည်ကဲ့သို့ မရေး ဟူ၍ များကို မျိုးတူစုပြုကာ ဆင့်ကဲဖြစ်ပေါ်မှုတွင် အခြေခံကာ ဟူ၍ ၎င်း၏ပြောင်းလဲလာပုံနှင့် ပုံစံနှင့်အတွင်းသဘော နှစ်ခုစလုံး၏ ပြောင်းလဲမှုတွင် တည်ကာ ပြောင်းလဲခဲ့သောဟူ၍ ၎င်း၏ အနေအထားကို ရှင်းပြခဲ့ခြင်းများဖြစ်သည်

အတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်မလာတော့။ အကြောင်းမှာ ထို-စာအုပ်မျိုးသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ဖတ်ရန်သာမက ကိုးရန်၊ ညွှန်းရန်နှင့် အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရမည့် အရေးအသားမျိုး ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သောဟူ၏။ ကျွန်တော်အဖို့မှာကား ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်၏ စာပေနှင့်ဂီတ/ ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်သည် 'တတ်၍ရေးသော အရေးအသား' သာ ဖြစ်ပါသည်။ စွယ်စုံထောင်ပြမပါသော အရေးအသားမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်၏ စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ

စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရာတွင် ရေးသားထားသောပုံစံနှင့် ရေးသားထားသော အကြောင်းအရာ၊ အကြောင်းရပ်ဟု ခေါ်ဆိုရမည့် အတွင်းသားကိုလည်း ကရုဏာ ဖတ်ရှုမိပါသည်။ ဤ-စာအုပ်မျိုးကို ဖတ်ပြီးသော် 'အရေးအသားကလေးကတော့ဖြင့် အကောင်းသား'၊ သို့မဟုတ် 'စာချောတယ်'၊ သို့တည်းမဟုတ် 'ဖတ်ပျော်သားပဲ' စသည်ဖြင့် ကောက်ချက်ချရန် မဖြစ်ပါ။ ကောက်ချက်ချသူများ ရှိခဲ့လေသော် 'တောမှာသွားပြော'ဟု ပြောရန်သာရှိပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်မှာ မြန်မာစာဆရာဖြစ်ခဲ့လေရာ အရေးအသားအပိုင်းတွင် လူပြန်တော်ငှားကာ စာစစ်ခိုင်းရန် မဖြစ်တော့။ ဤ-စာအုပ်တွင် ရေးသားထားပုံမှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော လမ်းပေါ်ကလူများ၊ သာမန်လူများအတွက် ရည်ညွှန်းကာ ရေးသားထားပုံဖြစ်သည်။ နားလည်လွယ်သည်။ သို့ရာတွင် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ပရိုဂရက်အတွင်း၌လည်း အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အဖြစ်သာမက အရည်အသွေးကြောင့် သီးခြားရပ်တည်နိုင်သော အရေးအသားမျိုးလည်းဖြစ်သည်။ နေလည်းနေမည်ဟု ယုံကြည်မှတ်ယူမိသည်။ သာမန်စာဖတ်သူများအတွက် ရည်ရွယ်၍ရေးသောကြောင့် အညွှန်း၊ အကိုး၊ ရှင်းလင်းချက်နှင့် မှတ်စုများကို စနစ်တကျ ဖော်ပြမထား။ ထို့အတွက်မူ ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် လေ့လာသူတို့အတွက် နှောင့်နှေးစရာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စာကိုးအများစုကို စာကိုယ်စာရင်း၏ အတွင်း၌ တွေ့ရနိုင်လေသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် သာမန်စာဖတ်သူအတွက် ဦးတည်ထားသော အရေးအသားဖြစ်လေရာ ပညာရပ်အခြေခံ ဘောင်အတွင်းမှ 'စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခြင်း' အနေအထားကို တင်းကျပ်စွာ စောင့်

ရကန်၊ ကြီး၊ ဘောလယ် စသည့် အရေးအသားအများတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်ခဲ့တော့သည်။ စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော 'ဂီတ'အပိုင်း(စာ၊ ၁၉၄-၃၁၉)မှာ ဆရာကြီးဦးမြင့်ကြည်၏ အရေးအသား၌ တည်ထားသော အစဉ်အလာ မြန်မာဂီတ အနုသုခုမပညာ အနှစ်ပိုင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် 'စာပေ'ဟု မျိုးတူစုပြုထားသော အပိုင်း(စာ၊ ၁၇-၁၉၃။)တွင်လည်း အစဉ်အလာ မြန်မာဘာသာစကားအခြေခံဖန်တီးစာ အရေးအသားများနှင့် ၎င်းတို့နှင့် ဆက်စပ်သော အရေးအသားများအကြောင်းကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဥပမာ 'ထိုနှစ်ပါး' (စာ၊ ၁၇-၂၉။)၊ 'ကျမ်းညီနောင်' (စာ၊ ၃၀-၄၀။)နှင့် 'ကိုးခန်းပျို့'(စာ၊ ၄၁-၄၇။)မှ သားတို့အမေ' အရေးအသားများမှာ ပျို့နှင့်ဆက်စပ်သော (သို့မဟုတ်၊ ပျို့ကို အခြေခံထားသော)အရေးအသားများဖြစ်လေသည်။ ထို-အပိုင်းတွင် ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းတိုကလေးများပါသည်။ ဘဝအတွေ့အကြုံကိုဖတ်သာအောင် ပြန်လည်တင်ပြထားသည်။ 'မြန်မာ့လည်တင်ပြထားသည်'ဟု ဆိုရသည်မှာ မိမိ၏အကြောင်းမိမိ၏အတွေ့အကြုံ တစ်စုံတစ်ရာတို့ကို ရေးသားတင်ပြခြင်းမှန်သမျှတို့မှာ ဖတ်ရှုသူတို့ ဖတ်သာအောင် ဖန်တီးရေးသားသည်ဖြစ်၍(ဆိုလိုသည်မှာ သတင်းထောက်က သတင်းအချက်အလက်ပုဒ်ရေးသည်ကဲ့သို့မဟုတ်မူ၍) တင်ပြခြင်းသက်သက် မဟုတ်တော့ဘဲ ပြန်လည်တင်ပြခြင်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်ကမူ သူ၏အတွေ့အကြုံများကို 'မေမြတ်စိုး'မှတစ်ဆင့် ပြန်လည်တင်ပြခဲ့လေသည်။ ထို-အရေးအသားများတွင် 'မြန်မာစာ'ကို ဘာသာစကားကို ပညာရပ်

ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်၏ စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်သည် 'တတ်၍ရေးသော အရေးအသား'သာ ဖြစ်ပါသည်။ စွယ်စုံစာအုပ်ပြုစုပါသော အရေးအသားမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုအဖြစ် လေ့လာသူတို့ ဖတ်သင့်သော အရေးအသားဟု မြင်မိသည်။ အကြောင်းကလေးကလေးကလေး ယနေ့ကာလတွင် ဘာသာစကား အခြေခံပြောဆိုရေးသားဖော်ထုတ်မှုများကို မြှင့်တင်ရာ လေ့လာကြည့်ရှုပညာရှင်များ၊ ဘာသာစကား သုံးစွဲမှုကို တစ်ဖန်ပြန်လည် စိစစ်လေ့လာကြသူများ

စည်း၍ ရေးသားခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကို လက်ခံရမည်ဟုထင်သည်။ စာပေကို ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် လေ့လာစရာလိုသည်ဟု လက်ခံထားကြသော ရုပ်ဝန်းအတွင်းကမူ ဤသို့ရေးရန်မှာ လိုအပ်မှုတစ်ခုကဲ့သို့ တည်နေပေဦးမည်။ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်မှာ မြန်မာဘာသာစကား၊ မြန်မာဘာသာစကားတွင် ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှင်ဖြစ်သည်သာမက ဂီတဘက်သို့ ငြိခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာ ခင်အေး၏ အရေးအသားအရ သိကြရနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရကား မြန်မာဘာသာစကား အရေးအသားဖြင့် ဖန်တီးဖော်ထုတ်တင်ပြခဲ့သော ပျို့

နွေးတင်ပြလေ့ရှိသော ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ဘာသာစကား၏ လွတ်လပ်ခြင်း၊ မလွတ်လပ်ခြင်း ပြဿနာဖြစ်လေသည်။ 'မြန်မာစာဆရာ'တွင်သော ဆရာကြီး ဦးမြင့်စိုးက 'ဘာသာစကား'နှင့် 'အစဉ်အလာယဉ်ကျေးမှု'အကြားတွင် ရှိနေခဲ့သော ပြဿနာတစ်ခုကို ပြဆိုခဲ့သည်။ အချို့က Conflict of interest ဟု ဆိုတတ်ကြသော အထူးအထူးဖြစ်သည်။ ဆိုလိုရင်း အနက်ပေါက်စေရန် သွေးတင်သုံးစွဲရသော ဘာသာစကား၏ အနေအထားဖြစ်သည်။ ချုပ်ထားခြင်းခံနေရသော ဘာသာစကား၏ လွတ်လပ်ခြင်း

နည်းလမ်းမှာ ဘာသာစကားကိုပင် ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့်ဖြား နှိုင်းစေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်ကမူ ခပ် ဘယ်လွယ်၊ ခပ်ပျော်ပျော် ရေးသားခဲ့သော်လည်း အကြောင်း အရာနှင့် ဆိုလိုရင်းအကြောင်းရပ်တို့မှာ အလွန်နက်နဲလှပါ သည်။ ဖတ်သားအောင် ရေးပြန်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ပညာ အရာတွင် ကျွမ်းကျင်မှုဟု မဆို၍မဖြစ်နိုင်။

ပညာအရာတွင် ကျွမ်းကျင်မှု၊ ခိုင်မာမှုသည် ဤ-စာအုပ် စာအုပ်လုံး၌ ပေါ်လွင်စွာ တည်နေခဲ့သော အနေအထားတစ် နည်းဖြစ်ပေသည်။ ပျို့နှင့်ပတ်သက်သော(အခြားတစ်နည်း၊ ပျို့ အကြောင်း ရေးသားထားသော)အရေးအသားကို နမူနာပြုလို သည်။ ထို-အရေးအသားများတွင် 'ပျို့ဆိုတာ ဒါပဲ'ဟု စကား နောက် တရားပါပြောသည်ကဲ့သို့ မရေး။ ပျို့များကို မျိုးတူ မပြုကာ ဆင့်ကဲဖြစ်ပေါ်မှုတွင် အခြေခံကာ ပျို့၏ ပြောင်းလဲ ထာပုံနှင့် ပုံစံနှင့်အတွင်းသဘော နှစ်ခုစလုံး၏ ပြောင်းလဲမှု တွင်တည်ကာပြောင်းလဲခဲ့သော ပျို့၏ အနေအထားကို ရှင်းပြ ခြင်းများဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့်သော်...

ပျို့ကို အဓိကအားဖြင့် နှစ်မျိုးတွေ့နိုင်ပါသည်။ တစ်မျိုး အရွယ်သုံးပါး၊ အမျိုးလေးပါး လူအများတို့ မှတ်သားဖွယ်၊ ထိကနာဖွယ်၊ ဆင်ခြင်ဖွယ် အကြောင်းအချက်များကို လမ်းညွှန် ပြသလိုသည့် စေတနာဖြင့် ရေးဖွဲ့သည့် ပျို့မျိုး၊ ဇာတ်လမ်း စာတ်ကွက်မနောဘဲ နီတိသဘောသက်သက် ရေးဖွဲ့သော ပျို့ မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဤပျို့များတွင်...(စာ၊ ၄၁။)

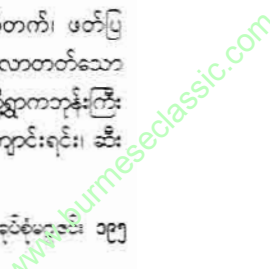
ဟု ရေးသားထားကြောင်း ဖတ်ရှုရသည်။ အလားတူပင် 'အကန်'ကို ရှင်းလင်းတင်ပြရာတွင် အရေးပါလှသော 'အကန်' အပိုင်းကို ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြန်သည်။

ရကန်ဟုဆိုလျှင် အကန်မပါဘဲ မပြီးမပြည့်စုံပါ။ အကန် မပါသည့်အတိုင်း အခြားစာဆိုပြိုင်ဘက်များကို နှိပ်နယ်ကန် ဆရာက ရေးဖွဲ့လေ့ရှိပါသည်။...(စာ၊ ၅၀။)

ထို-အရေးအသားပါ အချက်များသည် သာမန်အချက် များပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသော် ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့သော 'သာမန်'အချက်များကိုပင် မသိသော မြန်မာများ အတွက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ရှိနေကြသေးသည်။ ထို့ပြင် အခြေခံ၌တည်ထားသော သီစရာအကြောင်းများကို အခြေခံ နည်းဟုတ်) အရင်းခံ(သို့တည်းမဟုတ်)ပမာနကျသောအပိုင်းမှ တင်ဖော်ထုတ်ပေးခြင်းမှာ ပညာရပ်တစ်စုံတစ်ရာကို အရင်းခံ အပိုင်နိုင်စွာ သိသူတို့၏သဘော အပြုအမူတစ်ခုသာ ဖြစ် ပါသည်။ ဘုမသိဘမသိဖြင့် ချော်လဲရာထိုင်ပြထားသော အရေးအသားတစ်ခုဖြင့် ယှဉ်၍ကြည့်စေချင်သည်။ မြန်မာရသ ဘာသာ၌ ဘေးလူအထင်ကြီးအောင် ရေးပြထားသော စာအုပ် တွင် 'မြန်မာမှုက ငြိမ်းချမ်းရေးလက်နက်ပစ္စည်းအဖြစ် သတ် ကြသည်။ ဦးစိန်မြင့်၏ လောကနတ် ရွှေချည်ထိုး ငွေချည် နှိုင်းချိကားကြီးကို ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေညီလာခံအခန်း တွင် ချိတ်ဆွဲထားရာ'(မြန်မာရသပညာ၊ စာ၊ ၈၂။)ဟူ၍ ဖော်

ပြထားလေသည်။ စင်စစ် ထိုအရေးအသားမျိုးမှာ ရေးဘုန်း တော်ကြီးများ၊ ပညာတတ် လူပြန်တော်များက ညွှန်းကြလေ့ရှိ သော 'ဖြာစီး'(ဖြီးစာ)မျိုးသာ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ တတ် သဖြင့် ရေးသောစာမျိုးမဟုတ်မူ၍ ယှဉ်တွဲနှိုင်းယှဉ် ဖော်ပြရ သည်မှာပင် သိက္ခာကျစရာ ဖြစ်နေပေသေးသည်။

တတ်၍ရေးသည်ဆိုသောအချက်ကို ထောက်ကူပြုလို သဖြင့်(သို့မဟုတ်၊ ၍) စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ် လာ အရေးအသားနှစ်ခုကို ညွှန်းလိုပြန်သေးသည်။ ယင်းတို့ မှာ 'ရှေးခေတ်ဘောလယ်'(စာ၊ ၂၀၈-၂၁၄)နှင့် 'ဘော လယ်နှင့် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်'(စာ၊ ၂၁၅-၂၂၀)ဖြစ်သည်။ ဤ-အရေးအသားနှစ်ခုတွင်သော် 'ဘောလယ်'နှင့်စပ်လျဉ်း ၍ မူရင်းစာလုံး/စကားလုံး၏ အနက်ရင်းနှင့် သွေဖည်ပျံ့နှံ့ခဲ့ သော အနက်တို့ကို ယှဉ်တွဲ၍လည်းကောင်း၊ နှိုင်းယှဉ်(နှိုင်း ဆ)၍လည်းကောင်း လေ့လာတင်ပြခဲ့သည်။ ထိုသို့ လေ့လာရာ တွင် စနစ်တကျ ပညာအခြေခံဖြင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိစစ်လေ့ လာခဲ့ခြင်းအတွက် ဖြစ်ရပ်နှင့် ဖြစ်ခြေတို့ကို ခွဲခြားစိစစ်ထား ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။ ထို့ပြင်၊ ကာလ-ဒေသပယောဂ တို့၏ ရှိနေခြင်းများကို ယာယီအဆိုများ ပြုကာ နိဂုံးဆွဲယူရန် အားထုတ်ခဲ့သေးသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ပထမအရေးအသားဖြစ် သော 'ရှေးခေတ်ဘောလယ်'(စာ၊ ၂၀၈-၂၁၄)၏ နိဂုံးတွင် 'နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ပြန်လည်ချုပ်ရသော်'(စာ၊ ၂၁၃။)ဟုဆိုကာ နိဂုံးအချက်သုံးချက် (စာ၊ ၂၁၃-၄)ကို တင်ပြခဲ့လေသည်။ တစ်ဖန် ဒုတိယအရေးအသားဖြစ်သော 'ဘောလယ်နှင့် လှိုင် ထိပ်ခေါင်တင်'(စာ၊ ၂၁၅-၂၂၀)တွင်သော် ဆရာကြီး ဦးမြင့် ကြည်က အလွန်အရေးပါသော နိဂုံးတစ်ခုကို ပြုထားသည်။ ထို-နိဂုံးမှာ အရေးပါသော အဆိုတစ်ရပ်ဖြစ်လာသည်။ ၎င်းမှာ 'ထို့ကြောင့် ဘောလယ် အရပ်တွင် စတင် ပေါ်ပေါက်သီဆိုကြ သော သီချင်းဖြစ်၍ ထိုသီချင်းကို 'ဘောလယ်သံ'ခေါ်သည် ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်'ဟူ၍ဖြစ်၏။ ထို-အဆိုမှာ ပညာ ရပ်တစ်စုံတစ်ရာ အခြေခံဖြင့် ရေးသားဖော်ထုတ်တင်ပြခြင်း နှင့် ပြန်လည်တင်ပြခြင်းများတွင် အရေးကြီးလှသော အချက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုရခြင်းမှာ ပညာရပ် ဆိုင်ရာ အရေးအသားတစ်ခုတွင် ရေးသားသူ(ဖော်ထုတ်တင် ပြသူ)၏ ခါးကြားတွင် တောက်လျှောက်ထိုးထားသော ပေတံ ကို ထုတ်ပြလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပညာရပ်အခြေခံ အရေးအသားတွင် ဖော်ထုတ်ရေးသားသူ၏ ဖော်ထုတ်ပြဆို အတည်ပြုချက်ပါရန် လိုအပ်သဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားဖြင့် လွယ်လွယ်ဆိုသော် Own Contributionဖြစ် သည်(တပည့်တပန်းများက ဝိုင်းဝန်းရေးသားပေးသော စာ တမ်းကို ရာထူးအရှိန်အဝါ သုံးစွဲ၍ စင်ထက်တက်၊ ဖတ်ပြ တတ်သော ဝန်မင်းတို့၏ စာများတွင် ပါရှိမလာတတ်သော အပိုင်းဟု ဆိုရပါစေ။ 'နင်တို့ရွာကဘုရားမှာ တို့ရွာကဘုန်းကြီး ရေးထားတဲ့ စာတွေရှိတယ်'ဆိုသည်မှာ နွားကျောင်းရင်း၊ ဆီး

သီးကောက်ရင်း ကလေးများ ပြောသော စကားမျိုးသာဖြစ်ပါသည်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာတမ်းမဟုတ်ပါ။ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်သည် သူ့ရယူထားသော နိဂုံးတစ်စုံတစ်ရာကို သူ့ဘာသာ တာဝန်ယူပြထားခဲ့သည်။ ဖြည့်လို၊ ဖျက်လို၊ စောဒကတက်လိုသူတို့ အားထုတ်ပြုမှုသာစေရန် 'ယူဆပါသည်' ဟု ရေးသားထားကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။

မြဝတီမင်းကြီး ဦးစကိုမူ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်အနေဖြင့် ညွှတ်ရုံသာမက လေ့လာမှုတွင် ပိုင်နိုင်လှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ 'ဦးစ၏ မျက်ဖြေရတနာများ' (စာ၊ ၆၁-၇၀။) 'ဦးစ၏ အိမ်ထောင်ရေး' (စာ၊ ၇၁-၇၆။) တို့မှာ မင်းကြီးဦးစအကြောင်း သီးသန့်ရေးသား တင်ပြထားသည်ဖြစ်သော်လည်း စာပေနှင့်ဂီတ/ ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးတွင် ဦးစအကြောင်း တို့တို့တိတိ ပါနေတတ်သေးသည်။ စိတ်ဝင်စားမိသော အချက်တစ်ခုမှာ စာမျက်နှာ ၇၆ ၏ နောက်ဆုံးပိုင်းအဖြစ် ဖော်ပြထားသော 'စာကြွင်း' ဖြစ်သည်။ သဘောကျမိသည်မှာ ထို-စာကြွင်း၌ ဖော်ပြထားသော အကြောင်းမဟုတ်။ လေ့လာပုံ လေ့လာနည်းဖြစ်သည်။ လေ့လာနည်းဟု ဆိုရသည်မှာ ယနေ့ကာလတွင် အသိပညာ ရှာဖွေရယူခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကွယ်လွန်သူ ပြင်သစ်တွေးခေါ်ရှင် မူကိုး (Michel Foucault) ၏ အသိပညာ ရယူပုံကို သုံးစွဲလာတတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်တွဲကာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ မူရင်းအရေးအသားတစ်ခုက အရေးတယူပြုကာ ဖော်ထုတ်တင်ပြထားခြင်း မရှိသောအကြောင်း (များ)မှ သိမှု/အသိ ပညာတစ်ခုကို ရယူနိုင်သော အယူအဆ/အမြင်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်က ဦးစီး၏ဇနီး

ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်က

အလွန်အရေးပါသော နိဂုံးတစ်ခုကို ပြုထားသည် ထို-နိဂုံးမှာ အရေးပါသော အဆိုတစ်ရပ်ဖြစ်လာသည် ၎င်းမှာ 'ထို့ကြောင့် ဘောလယ်အရပ်တွင် စတင်ပေါ်ပေါက်သီဆိုကြသော သီချင်းဖြစ်၍ ထိုသီချင်းကို 'ဘောလယ်သံ' ခေါ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်' ဟူ၍ဖြစ်၏။

မအေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စဉ်းစားစရာအချက်တစ်ခုကို 'မြစ်မှာလေ ငါးထွေကို မမြင်မိစမ်းစေရ၊ တမ်းယောင်မိတယ်' ချီ၊ လေးဆစ်သဖြန်မှ ထုတ်ယူပြခဲ့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထောက်ပြချင်သော အချက်မှာ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည် တင်ပြထားသော အချက်၏ မှန်ခြင်း၊ မှားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဆရာကြီး၏ လေ့လာနည်းဖြစ်သည်။ ထို-နည်းမှာ အနောက်နိုင်ငံ ပညာရှင်များ တင်ပြလေ့ရှိသော Close reading ပင်ဖြစ်ပါသည်။ စာတစ်ပုဒ်၊ စာတစ်အုပ်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းမည်သော နည်းဖြစ်ပါသည်။ လပေါ်သရေ ဖတ်

သောနည်းမျိုးမဟုတ်ပါ။ ခရေစတုတွင်းကျ၊ အသေးစိတ်အတွင်းထိပေါက်အောင် (ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ။) ဖတ်ရှုခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ အကျိုးတရားများတွင် သိမှု/အသိပညာ (သစ်) တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိနိုင်ခြင်းသာမက ဆက်စပ်သိမြင်လာခြင်းလည်း ဖြစ်စေလာပေသည်။ ထိုသို့ ဆက်စပ်သိမြင်နိုင်မှုများကို စာပေနှင့်ဂီတ/ ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်၏နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြထားသော ကုန်းဘောင်မဟာဂီတ (စာ၊ ၂၃၄-၂၅၆။) မြန်မာတေးဂီတ နှစ် ၅၀ ခရီး (စာ၊ ၂၆၆-၃၁၉။) စသည့် အရေးအသားများတွင် တွေ့လာရသည်။ စာပေကို ပညာတစ်ခုအဖြစ် လေ့လာလိုသူများအနေဖြင့် အကြောင်းအရာထူးနည်းပညာနှင့်ချဉ်းကပ်ပုံကို နမူနာယူ လေ့လာသင့်ပေသည်။ 'ကုန်းဘောင်မဟာဂီတ' အရေးအသား၌ မင်းကြီးဦးစအကြောင်းကို စာမျက်နှာ ၂၄၁ မှ ၂၄၇ အထိ ဖော်ပြထားပြီး မင်းကြီးဦးစနှင့် ပြင်စည်မင်းသားတို့၏ အဆက်အသွယ်ပြထားခဲ့သည်။

အရေးအသားများကို အသေးစိတ်ဖတ်ရှုခြင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသော ရလဒ်များကို ဆပွားလေ့လာလိုသူများ သိရှိနိုင်ရန်အတွက် စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်လာ အရေးအသားနှစ်ခုကို နမူနာအဖြစ် ပြပါရစေ။ 'ခွဲခြားခြားကြီး' (စာ၊ ၁၉၅-၁၉၈။) တွင် အစဉ်အလာ မြန်မာသီချင်းများအား မှတ်ယူထားခံရာတွင် တွေ့ရှိရတတ်သော ဝိဝါဒကွဲပြားမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ 'ဖြစ်သင့်ကြောင်း' နှင့် 'ဖြစ်နေခြင်း' အနေအထားတစ်ခုကို ပြဆိုခဲ့သည်။ စာမျက်နှာ ၁၉၄ မှ စာပိုဒ်နှစ်ပိုဒ်ကို ကောက်နုတ်တင်ပြပါရစေ။

အတွင်းတီးဖြေကြား

အမည်ရှိပါလျက် အမည်မခေါ်ဘဲ ခွဲခြားခြားကြားကြား ခေါ်ရသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ အတွင်းတီးဖြေကြားအမည်နှင့် ဤခွဲခြားခြား အစချီကြီးတစ်ခုသာမဟုတ်၊ ဝမ်းကွဲဝမ်းပါးလင်းလင်းလင်းလင်း၊ 'ညီညီလင်းလင်း'၊ 'နွဲ့နွဲ့ဝါးဝါး' အစချီသောကြီးအမည်

သည်လည်း ရှိသေးသည့်အတွက် အတွင်းတီးဖြေကြားဟု လိုက်လျှင် ခွဲခြားခြားလော၊ ဝမ်းကွဲဝမ်းပါးလော၊ ညီညီလင်းလင်းလောဟု တိတိကျကျမသိနိုင်။ ခွဲခြားခြားဟု လိုက်လျှင်ကား မှားဖွယ်မရှိတော့ပေ။

ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် မြန်မာသီချင်းကြီးများအမည်အားဖြင့် မခေါ်ကြဘဲ သီချင်းအစချီအားဖြင့်သာ ခေါ်ကြသည်။ 'ပတ်သီချင်းခံ' ဟုဆိုလျှင် 'ထူးမခြား' ဟု ဖြစ်နိုင်၏။ 'များမဝေးလွန်း' လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ 'နေရာလောအင်း' လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် 'သီချင်း

အမည်များဖြင့်မခေါ်ဘဲ သီချင်းအစချီအားဖြင့် ခေါ်ကြသည်မှာ ကောင်းသည်ဟုပင်ဆိုရမည်။ ထို-အချက်မှာ သိပ်ကြီးကျယ်တာမျှ မဟုတ်ဘဲဟု ပြောကောင်းပြောကြမည်။ နိုင်ငံတွင် မှတ်သားပုံစနစ်အရ ကြီးကျယ်သည်။ နိုင်ငံမှာသည် ဆိုရမည်။ 'တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း' နှစ်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာသော အစဉ်အလာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အတွင်း စံစနစ်မရှိဘဲ ငါစကားနားရ များလှပါသည်။ ဤတွင်သော် ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်က အသာလှစ်ပြလိုက်သော လက်ခံမှတ်ယူပုံစနစ်ကို ပညာအရာတွင် လိုလားသူတို့ အသိအမှတ်ပြုရင်း ရိုင်းပင်းစွာ လက်ခံထားနိုင်ကြလေသည်။ ကောင်းလေစွဟု ဆိုရကောင်း၏။

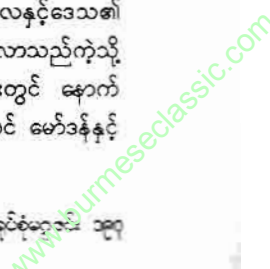
ထို- 'ခွဲခြားခြားကြီး' အရေးအသား၌ပင် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ရှိရသည်မှာ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်၏ အသေးစိတ်စာတမ်း၌ ခြင်း၌ အခြေတည်ထားသော နှိုင်းယှဉ်လေ့လာမှုဖြစ်သည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာကြီး၏ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ လောကအတွင်းတွင် နှိုင်းယှဉ်လေ့လာမှုသည် အားကောင်းနေ(ခဲ့)သည်။ အဘိဓာန် အရေးအသားများကို ပြန်လည်လေ့လာ စိစစ်ကြည့်ခြင်းသည် ဆိုကာမျှ မည်ကာမျှ အပြုအမူတစ်ရပ်မဟုတ်ဘဲ ထို့ကြောင့်ပင် အတိတ်သမိုင်းကို လေ့လာခြင်း(အခြားအနည်း) ပြန်လည်ဖတ်ရှုကြည့်ခြင်း)သည် ယနေ့ကာလ၏ အခြေဖြင့် ကြည့်လင်လာစေခြင်း၊ အသုံးတည့်မှု၏ အနေအထားကို ပြုပြင်လာနိုင်ခြင်းများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စေသည်။ ဤနေရာတွင် ယေးလ်တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ နလ်ဆင် (Lowry Nelson Jr.) ၏ အရေးအသားထဲမှ စာတစ်ကြောင်းကို ထုတ်နုတ်ပြလိုပါသည်။ ၎င်းမှာ...

History is not simply what we know of the past; it is also how our living in the present- as part of continuing history-clarifies and 'perspectives' the past.

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ 'ခွဲခြားခြားကြီး' တွင်သော် မမြဲလေးနှင့် အသာဝတီမင်းကို ယှဉ်တွဲလေ့လာမှုများဖြင့် ရှင်းပြခဲ့သည်။ အသားတူပင် 'မာလာဂန္ဓာ'(စာ၊ ၁၉၉-၂၀၇) အရေးအသားနှင့် 'မာလာဂန္ဓာ'ကို မင်းကြီးဦးစ ရေး၊ မရေးပြဿနာ(ဤတွင် ပြဿနာကို ဆက်လက်နှိုးနှောဖွယ်ဟူသော အနက်ဖြင့် ရေးခြင်းဖြစ်သည်။)ကို ဖြေရှင်းပြပြန်သည်။ ဤသို့ ရှင်းပြနိုင်ခြင်းမှာ အရေးအသား အထောက်အထားများကို ဖတ်ရှုရာမှ အသေးစိတ်၊ အတွင်းကျကျပေါက်အောင် ဖတ်သဖြင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆူးခါးတိုက်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိသုဒ္ဓ သုံးလေ့ရှိသော စကားဖြစ်သည့် 'စာကိုကျော်ရုံကလေး ဖတ်တာမျိုး ထုတ်ဘူး။ ညက်အောင်ဖတ်ဖို့ လိုတယ်'ဟူသောစကားကို နားမိပါသည်။

ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားမိသော အရေးအသားနှစ်ခုမှာ အဋ္ဌာသိုလ်ကျောင်းသားများ စာပေဝေဖန်အင်္ဂါဖြတ်ခြင်း' (စာ ၇၇-၉၀။)နှင့် 'ဝတ္ထုရှည်သဘောတရား၊ ဝတ္ထုရှည်လေ့

လာနည်း'(စာ၊ ၉၁-၁၃၇။)ဖြစ်သည်။ ထို-အရေးအသားများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ 'ဆက်လက်ဖတ်ချင်ကြရင်'ဟုဆိုကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်လေးအုပ်ကို စာမျက်နှာ ၁၃၇ တွင် ညွှန်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကနဦးဖတ်ရှုစဉ်က ထို-အရေးအသားနှစ်ခုကို ၆၀ ခုနှစ်နှင့် ၇၀ ခုနှစ်အကြား ရေးခဲ့ပုံရသည်ဟု တွက်ဆကြည့်မိသော်လည်း၊ စာမျက်နှာ ၁၃၇ တွင် ညွှန်းထားသောစာအုပ်တစ်အုပ်၏ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော ကာလမှာ ၁၉၉၆ ခုဟုတွေ့ရသဖြင့် ထို-အရေးအသားများမှာ ၁၉၉၆ ခုနှစ်ထက် စောပိုမရဟု တွေးကြည့်မိရပြန်သည်။ အကယ်၍နှင့် အကယ်၍သာလျှင် ထို-အရေးအသားများမှာ ၉၀ ခုနှစ်၏ ဒုတိယကာလအတွင်း ရေးသားခဲ့သည် (သို့မဟုတ်၊ ဟောပြောခဲ့သည်)ဟုဆိုလျှင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် စာပေကို ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် လေ့လာသည့် အပိုင်းတွင် အထိုက်အလျောက်(သို့မဟုတ်၊ အထိုက်အလျောက်သာမက)နေ့နှင့်နေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်လားဟု ချိန်ထိုးတွေးဆကြည့်မိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပိုစီမော်ဒန်ကာလ သို့မဟုတ် ပိုစီမော်ဒန်ဖြစ်ရပ် အခြေခံပတ်ဝန်းကျင်များ၏ ရှိနေခြင်းကို အသိအမှတ်မပြုဘဲလျက် ဖယ်ချိန်ပလပ်ထားခဲ့ပုံရလေသည်(ထို-အချက်မှာ အလွန်စဉ်းစားစရာကောင်းသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ပညာရှင်လူကြီးပိုင်းသည် ပိုစီမော်ဒန်၏ ရှိနေခြင်းနှင့် ရှိလာခဲ့ခြင်းအပိုင်းကို သိမိကြပုံမပေါ်သေး။ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်နှင့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံများတွင် (သို့မဟုတ်များအတွင်း) လေ့လာကြရန်သင့်ပြီထင်သည်။) ထိုသို့ဆိုရသည်မှာ 'ဝတ္ထုရှည်သဘောတရား၊ ဝတ္ထုရှည်လေ့လာနည်း' အရေးအသားမှ ခေါင်းစဉ်ငယ်တစ်ခုဖြစ်သော 'ဝတ္ထုအင်္ဂါရပ်များ'(စာ၊ ၉၂။)တွင် အဓိက အင်္ဂါရပ်များအကြောင်း ရှင်းလင်းရာ၌ 'ကာလနဲ့ဒေသ ရှေးဆုံးက လာတယ်'(စာ ၉၃။)။ 'ပြီးတော့မှ အဲဒီဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှု လှုပ်ရှားချက်တွေကနေပြီး ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဇာတ်ဆောင်ချင်း အားပြိုင်လာတယ်။ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်လာတယ်'(ယင်း)စသည်ဖြင့် ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထို့ပြင် 'ဇာတ်လမ်း'ဟူသောအပိုင်း၌ 'ဇာတ်လမ်းကျောရိုးဆိုတာရှိတယ်'(စာ၊ ၉၅)ဟု အခိုင်အမာ အဆိုပြုထားကြောင်း ဖတ်ရှုရပြန်သည်။ ထို-အချက်များသည် မမှားပါ။ မှားသည်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်မဆိုလိုပါ။ သို့ရာတွင် ယနေ့ကာလကြီးအတွင်း ထိုရွေ့ ထိုမျှ လောကီသော သိမှု/အသိပညာမျှဖြင့် ရပ်တန့်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ ကျောရိုးမရှိသော ဝတ္ထုအရေးအသားများ ပေါ်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဘာသာစကား အခြေခံရေးသားဖော်ထုတ် တင်ပြမှုများသည် နေ့စဉ်ဘဝနှင့် ပိုမိုနီးစပ်လာခဲ့သည်ဖြစ်လေရာ ကာလနှင့်ဒေသ၏ အရေးပါမှုသည် နေ့စဉ်ဘဝအတွင်း မှေးမှိန် လာသည်ကဲ့သို့ အရေးအသားအခြေခံ ဖော်ထုတ်တင်ပြမှုများတွင် နောက်တန်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မော်ဒန်နှင့်

ပို့စ်မော်ဒန် ဖန်တီးစာ အရေးအသားများတွင် ကာလနှင့်ဒေသ ပျောက်ဆုံးလာခဲ့သည်။

‘တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ စာပေဝေဖန်အကဲဖြတ် ခြင်း’ နှင့် ‘ဝတ္ထုရှည်သဘောတရား၊ ဝတ္ထုရှည်လေ့လာနည်း’ အရေးအသားများတွင် အလားတူ အချက်အလက်များစွာပါ သည်။ ထို-အချက်အလက်များမှာ မမှားပါ။ မလုံလောက် ဟု ထပ်မံဆိုပါရစေ။ ထို-အညွှန်းပြန် အရေးအသားမှာ ကျောင်းစာသင်ခန်းများအတွင်း ‘အကဲဖြတ်သည်’ ဟူသော အဆင့်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် မြင်သည်။ စနစ်တကျ စာပေဝေဖန်ရေးတစ်ခုဖြစ်လာရန်မှာ အရှည်အကျယ် ရေးရန် သာမက ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းနည်းလမ်းများလည်း ပါဝင်ရန်လိုပေးမည်။ စာပေသီအိုရီများဖြင့် ချဉ်းကပ်ပြရန် လည်းလိုမည်။ မြန်မာဘာသာစာ အရေးအသား အခြေခံဖြင့် ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့ကြသော စာပေဝေဖန်ရေး အမည်ခံ အရေး အသားအများစုမှာ လက်လွတ်စပယ် အရေးအသားများ ‘သာ’ များခဲ့သည်။ ထင်ရှာကြိတ်၊ ဘရိတ်မပါဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့်သော် စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ် လာ စာပေဆိုင်ရာ တင်ပြချက်များကို ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည် တို့ခေတ်က အမြင်ပဲဟု လက်ခံထားလိုက်မိသည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင်(လမ်းလည်းသင့်နေသဖြင့်) စာမျက်နှာ ၁၀၂- ၁၀၃ တွင် ဖော်ပြထားသောအချက်တစ်ခုကို ဖြည့်စွက်တင်ပြ လိုသည်။ အနဲခရော့နဇင်း(မူရင်းသတ်ပုံအတိုင်း) (Anachronism) ဖြစ်သည်။

အနဲခရော့နဇင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ကာလဖောက်ပြန်မှုသဘော

မြန်မာဘာသာစကားကို ဘာသာခြားစကားဖြည့်ပြောမှ အရသာရှိသည်ဟု ထင်သော ကာလကြီး ဒီမိုကရေစီသံသောသောညံ့နေသော ကာလကြီးအတွင်း ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်၏ စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်မှာ လိုအပ်မှုတစ်ခုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်သာဖြစ်တော့သည်

(စာ၊ ၁၀၂။)...

ကာလယုတ္တိ မတန်မှု၊ ကာလယုတ္တိ မတန်လျှင် ဇာတ် လမ်းယုတ္တိလည်း မတန်ဘူး(စာ၊ ၁၀၃။)ဟု ရေးသားတင်ပြ ထားသည်ကို ဖတ်ရှုရသည်။ စာမျက်နှာ ၁၀၃ တွင်သော် နမူနာပေးကာ ရှင်းပြထားလေသည်။ ကျွန်တော်နားလည်ပုံနှင့် အထိုက်အလျောက် ကဲ့နေသည်။ ကျွန်တော်နားလည်ထား သည်မှာ Anachronism သည် ကန်သတ်လက်ခံထားသော ကာလတစ်စုံတစ်ရာ၏ ရှိနေခြင်းကို ငြင်းဆိုရန်၊ အသိ အမှတ်မပြုရန်ရည်ရွယ်၍ တမင်သက်သက် ရေးထားသော

အရေးအသားမျိုးဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူ ပါမောက္ခ ထံက တမူ to prevent something being 'dated' ဟုဆိုသည်။ ထို့ပြင် Used deliberately ဟုလည်း ဆိုခဲ့လေသည်။ ပညာရှင်များက Anachronism နှင့်စပ်လျဉ်းပြီး နမူနာပေးကြလေတိုင်း သွင်းပြောကြားလေ့ရှိသော အရေးအသားတစ်ခုမှာ ဂျွန်စာပေ သား (William Shakespeare) ၏ ဂျူးလီးယက်ဆီဇာ (Julius Caesar) ထံမှ နာရီဖြစ်သည်။ ဂျူးလီးယက်ဆီဇာတို့ခေတ် ထိုနာရီမျိုးမပေါ်သေး။ အနဲခရော့နဇင်း ‘ကြောင့်’ ‘ယုတ္တိ မတန်မှု(ဖြစ်သည်)။ ကာလယုတ္တိ မတန်လျှင် စာ လမ်းယုတ္တိလည်း မတန်ဘူး။’ ဟူသော အဆိုမှာမူ သံသယ ဖွယ် ဖြစ်နေသည်ဟု မြင်မိသည်။

စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရှုပြီးနောက် လက်စွဲထားရမည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဟု ထင်မိပါသည်။ နောင် အချိန်ရသော် ထပ်မံ၍ အရှည်အကျယ် ရေးလိုပါသေးသည်။ အကယ်၍နှင့် အကယ်၍သာလျှင် စာအုပ်ကို ထပ်မံပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမည်ဆိုလျှင် မေတ္တာရပ်ခံလိုသော အချက်တစ်ခုရှိပါသည်။ ၎င်းမှာ စာအဆုံးရှင်းလင်းချက်များ၊ End notes နှင့် အောက်ခြေမှတ်စု Foot note များနှင့်အညီ ကျမ်းကိုးစာရင်း ထည့်ပေးစေချင်သည်။ ရာပြည့် ကဲ့သို့ပုံနှိပ်တိုက်အတွက် ခက်ခဲလှသော အလုပ်တစ်ရပ်ကြောင့် ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်ကိုယ်တိုင်ကပင်ဖြစ်စေ၊ တပည့်ဘာသာ အချို့တို့နှင့် နီးနော့၍ဖြစ်စေ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်လျှင် သင့်လျော်ပေမည်။ ဆပွားလေ့လာလိုသူတို့အတွက် ထည့် အကျိုးများဖွယ်ဖြစ်၏။ စာပေနှင့်ဂီတ/ဂီတနှင့်စာပေ စာအုပ်

(ရှေ့တွင် အကြိမ်ကြိမ်ဆိုခဲ့ သည့်အတိုင်း) တတ်ခြင်း သောအရေးအသားမျိုးဖြစ်ပြီး ပညာရပ်အခြေခံဖြင့် တတ် ရေးသောစာအုပ်မျိုး ပြင်ပ ကာမျှသာရှိနေသေးသော မြန်မာဘာသာစာဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ် ဝေသည့် မြန်မာဘာသာ စာအုပ်လောကတွင် တင့်တယ် နေစေချင်သည်။ ပညာရှင်

ပညာတတ်တို့၏လက်ထံတွင် ရှိနေစေချင်သည်။ မြန်မာ ဘာသာစကားကိုမျှ လုံးရေပြည့်အောင်(စေ့အောင်) ဖြည့် တတ်ကြကုန်သော ကာလကြီး၊ မြန်မာဘာသာစကား ဘာသာခြားစကားဖြည့်ပြောမှ အရသာရှိသည်ဟု ထင်သော ကာလကြီး၊ ဒီမိုကရေစီသံသောသောညံ့နေသော ကာလ ကြီးအတွင်း ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်၏ စာပေနှင့်ဂီတ/ နှင့်စာပေ စာအုပ်မှာ လိုအပ်မှုတစ်ခုကြောင့် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်သာဖြစ်တော့သည်။

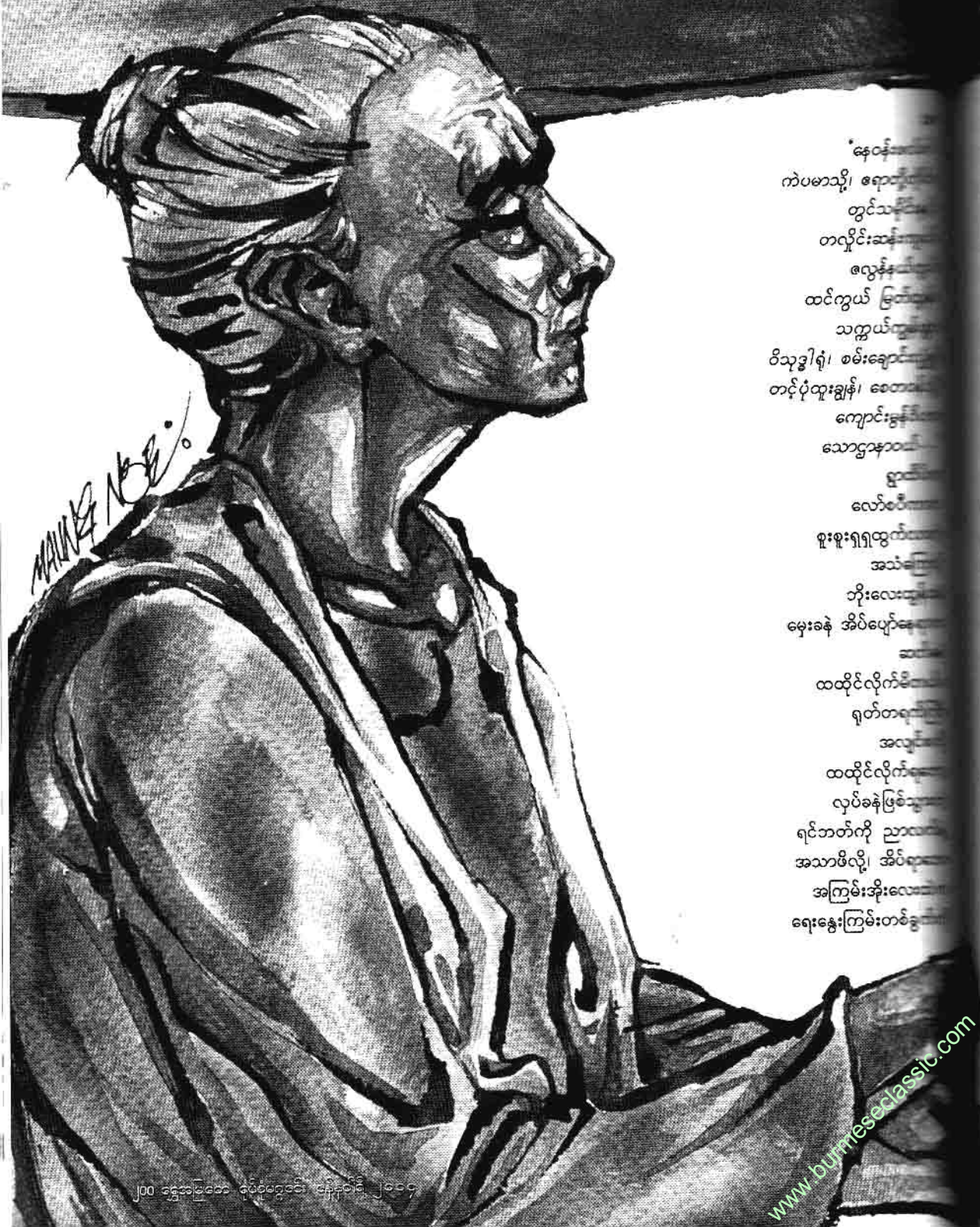

သမားစံမြို့ဆက်
ဆေးစွမ်းထက်မြက်

စိန်ဘယက်

ဆေးတိုက်မှ ထုတ်လုပ်သော
တိုင်းရင်းဆေးစွမ်းကောင်းများ

MAUNG AUNG

နေ့နံနက်
ကံပမာသို့၊ ဧရာတို့
တွင်သင်္ချာ
တလှိုင်းဆန်းကျ
လွန်နယ်
ထင်ကွယ် မြတ်
သက္ကယ်ကျွန်
ဝိသုဒ္ဓါရုံ၊ စမ်းချောင်း
တင့်ပုံထူးချွန်၊ စေတနာ
ကျောင်းနှင့်
သောဌာနာဝယ်
ရွာ
လော်စီက
စူးစူးရှရှထွက်
အသံကြော
ဘိုးလေးထွန်း
မှူးခနဲ အိပ်ပျော်နေ
ဆင်
ထထိုင်လိုက်ခိ
ရုတ်တရက်
အလွန်
ထထိုင်လိုက်
လှုပ်ခနဲဖြစ်သူ
ရင်ဘတ်ကို ညာလက်
အသာဖိလို့၊ အိပ်ရာ
အကြမ်းအိုးလေး
ရေးနွေးကြမ်းတစ်ခွက်

ဘိုးလေး အနုပညာ

ဘောက်ပြီး
 ဣဒ်ခဲ
 ဘောက်လိုက်ရသေးတယ်။
 ဘက်နှိပ်
 မီးလေးရဲ့ဘုသီးလေးကို
 ဘက်မထိပ်လေးနဲ့
 ဘာတွန်းတင်ပြီး
 ဘိုင်ကပ်နာရီလေး
 ချိတ်ဆွဲထားရာကို
 ဩည့်မိတော့
 နာရီလက်တံတွေက
 ဘုံးနာရီထိုးဖို့
 အပြေးအလွှား
 ဗျပ်ရှားနေကြတာကို
 ချော့လိုက်တယ်။
 ဘုံးနာရီဆိုတဲ့အချိန်က
 အစောကြီး
 ချိန်သေးတယ်လို့
 ဗျာဆရင်
 ဗျာဆနိုင်ပေမဲ့

ဘိုးလေးထွန်းအုံကတော့
 တစ်ရေးနိုးပြီလို့တောင်
 ပြောလို့ရနေပြီ။
 ဘိုးလေးထွန်းအုံသာ
 တစ်ရေးရတာ
 ဒီသက္ကယ်ကျွန်းရွာထဲက
 လူတွေကတော့
 အိပ်မယ်တောင်
 မထင်သေးပါဘူး။
 အခုတလော
 ဘိုးလေးထွန်းအုံ
 တစ်ယောက်
 ဆတ်ခနဲ အိပ်ပျော်၊
 ဆတ်ခနဲ နိုးလာလိုက်
 ဖြစ်နေတာကြာပြီ။
 အဲဒီလို
 ဖြစ်နေတာကလည်း
 အသက် ၈၂ နှစ်ဆိုတဲ့
 ကြက်အိပ်၊ ကြက်နိုး
 အရွယ် ဖြစ်နေတာ

ဒီရက်
 ဒီအချိန်ကျမှ
 သဲဖြူဆိုတဲ့ သင်းက
 သက္ကယ်ကျွန်းရွာကို
 ပြန်ရောက်
 လာရတယ်လို့ကွာ...
 တောက်
 သင်းတစ်သက်လုံးနေနေတဲ့
 ရန်ကုန်မှာပဲ သေလိုက်ပါ
 တော့လား။ အခုတော့
 ဇာတိချက်မြှုပ်ကို ပြန်ပြီး
 အရိုးထုတ်တာလို့တောင်
 ကြွေးကြော်နေလိုက်သေးတဲ့
 မိန်းမ

အမှတ် ၂၉၀၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၄

 ရုပ်စုံပုဂ္ဂိုလ်း
 ဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး

မို့လည်းပါတယ်။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာနဲ့ ပြိုကဲခနဲအောင် ရွေးတွေ ထွက်လာတဲ့ ပူလောင်ပြင်းပြ နွေညတွေ ဖြစ်နေတာကြောင့် လည်းပါတယ်။ ပြီးတော့... မသဲဖြူ...။

ဘိုးလေးထွန်းအုံရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လက်ခနဲပေါ်လာတဲ့ အတွေးတစ်ခုရဲ့ နောက်က နာမည်တစ်ခုဟာ၊ ဘိုးလေးထွန်းအုံကိုင်ထားတဲ့ အကြမ်းပန်းကန်ထဲက ရေခွေးကြမ်းတချို့ကိုတောင် ဘိုးလေးထွန်းအုံရဲ့ အိပ်ရာဖျာကြမ်းပေါ်ကို တတောက်တောက် ကျကုန်စေတယ်။ ဘိုးလေးထွန်းအုံလည်း ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးလေးနဲ့ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း သင်ဖြူဖျာကြမ်းလေးရဲ့ အောက်ကို ရေခွေးတွေ စိမ့်ဝင်သွားအောင် လုပ်လိုက်ရတယ်။

‘မသဲဖြူ...မသဲဖြူ’

ဘိုးလေးထွန်းအုံလည်း ဒီနာမည်တစ်ခုကိုပဲ ပါးစပ်က တိုးတိုးလေး အသံထွက်လာတဲ့အထိ ရေရွတ်ကြည့်နေမိတယ်။

‘ငယ်စိတ်နဲ့သာဆိုရင် ဒီမိန်းမ စိစိညက်ညက် ကြေပြီ’

ဆက်တွေးရင်း အကုသိုလ်စိတ်ကို ခေါင်းအကြိမ်ကြိမ်ယမ်းခါရင်း ဘိုးလေးထွန်းအုံ ဖြေဖျောက်ပစ်ရတယ်။ ဒီရက်၊ ဒီအချိန်ကျမှ သဲဖြူဆိုတဲ့ သင်းက သက္ကယ်ကျွန်းရွာကို ပြန်ရောက်လာရတယ်လို့ ကွာ...တောက်။ သင်းတစ်သက်လုံးနေနေတဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲသေလိုက်ပါတော့လား။ အခုတော့ ဇာတိချက်

အောက်စည်း
အထက်စည်း
နက်စည်း
ကုလားစည်းပါ
မကျန်
ဆိုသလို
စည်းမှန်သမျှ
လုံလေမှ
ထိုးလိုရတဲ့
တုတ်ငြီး၊ ဓားငြီး
လောက်စာလုံးငြီး
သေးတွေ
ထိုးလိုက်တာ
ဟိုနားတစ်ကွက်
ဒီနားတစ်ကွက်နဲ့
တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
ကျထရံကာ
နေအိမ်လိုတောင်
အကွက်တွေ
ဖြစ်ကုန်တာ

မြုပ်ကိုပြန်ပြီး အရိုးထုတ်တာ လို့တောင် ကြွေးကြော်နေ လိုက်သေးတဲ့ မိန်းမ။ သင်း ဒီရွာကိုပြန်ရောက်တာ တစ်လ တောင် ပြည့်သေးလို့လား။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံး မသေမချင်း ဒီရွာမှာပဲနေ၊ ဒီရွာမှာပဲ ခေါင်းချဦးမယ်ဆို တော့ သင်းက သက္ကယ်ကျွန်းသူကြီး စစ်စစ်ပေါ့။ မုန်းဖို့၊ ရွံဖို့များ ကောင်းလိုက်လေခြင်း။ သင်း ရဲ့အသက်က ငါ့ထက် ၆ လ လောက်ကြီးနေတာကို ဒီရွာက နောက်ပေါက်တွေက သိနေလိုက် ကြတာကလည်း အော့နှလုံးနာစရာနော်။ အခု

တော့ သင်းက သက္ကယ် ကျွန်းရဲ့အထက်ကရ သက်ကြီး ပူဇော်ပွဲလှည့်တဲ့ အခါမှာ ရှေ့ဆုံးကနေ ပြုံးပြုံးကြီး ကြွတော့မှာပေါ့။ အနာပေါ် တုတ်ကျလိုက်လေခြင်းကွာ...တောက်။ တွေးရင်း၊ ငေးရင်း၊ မဲ့ရင်း၊ ပြုံးရင်း နောက်ဆုံးမှာ မချင့်မရဲဖြစ်တည် လာတဲ့ ‘တောက်’ ဆိုတဲ့ အသံက ရှေ့သွားတွေတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့တဲ့ ဘိုးလေးထွန်းအုံရဲ့ပါးစပ်ကနေ ‘ကလောက်’ ဆိုတဲ့ မြည်သံနဲ့အတူ ထွက်လာတယ်။ ဒါကို အတူနေ မြေးလေးဖြစ်တဲ့ အေးမောင် များကြားသွားမလားလို့ စိတ်က တွေးပြီး ဘိုးလေးထွန်းအုံ အမှောင်ထဲမှာ စိုးရိမ်သွားမိ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန် ဆိုရင် အေးမောင်က အိမ်ကို ပြန်ရောက်သေးတာမှ မဟုတ်တာ။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးဖြစ်သူနဲ့ နေတယ်ဆိုပေမဲ့လည်း ညက သန်းခေါင် အတွင်းကို ချင်းနင်းမဝင် ရောက်မချင်း အေးမောင်က အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ် ရယ်လို့မှ မရှိတာ။

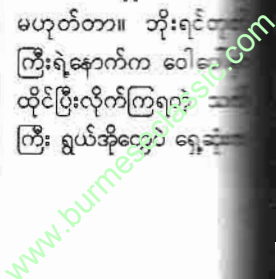
ပြီးတော့ အခုလို ရွာရိုး ကိုးပေါက် လျှောက် ပြုံးသက်ကြီးပူဇော်ပွဲအတွက် နှိုးဆော်နေကြတဲ့ လော်စပိကာ အဖွဲ့ထဲမှာတောင် အေးမောင်က ပါချင်ပါနေဦးမှာ။

‘အဘိုးလေးရေ၊ ဘိုးရင် တုတ်ကြီး သေသွားပြီဆို တော့ ဒီနှစ် သက္ကယ်ကျွန်းရဲ့ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲလှည့်တဲ့ အခါမှာတော့ အဘိုးလေးပဲ ရှေ့ဆုံးက ကြွရတော့မှာ။ အဘိုးလေးထိုင်မယ့် ဝေါကုလားထိုင်ပြင်ဖို့နဲ့ အဲဒီဝေါ

ကုလားထိုင်ကို ထမ်းပြီး တောင် ရွာထဲမှာ စီစဉ်နေကြ ပြီ ကြားတယ်’

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လကျော် မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် ဒီရွာမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်လို့ ငြိမ်းနုစိတ်သက်ကြီးပူဇော်ပွဲမှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဝေါကုလားထိုင်တွေနဲ့ တစ်စီလှည့်တန်းက ရှေ့ဆုံးမှာ ထိုင်ရတဲ့ ဘိုးရင်တုတ်ကြီး ဆုံးပြီးခါစမှာ မြေးကြမ်း အေးမောင်က ဘိုးလေးထွန်းအုံကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ဒီတုန်းက ဘိုးလေးထွန်းစိတ်ထဲ ကြည့်နူးသလိုပဲ ပျော်သလိုလိုဖြစ်လာတာပဲ။ ရှေ့ဆုံးက ဝေါကုလားပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ထိုထိုကုလားကိုယ်ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း ဘိုးလေးထွန်းအုံ ညီနေတဲ့ ကွမ်းသီးစိတ်လေး လက်ထဲကလွတ် ကျသွား သေးတာ။

ဒီရွာမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး၊ သက်ကြီးရွယ်ပူဇော်ပွဲရောက်တဲ့ အခါမှာ ရှေ့ဆုံးက ဝေါပေါ်တင်ထိုင်ရမယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် သေကုန်ကြသူတွေ ဒီရွာက ဘယ်နှယောက်တောင် နှိုးကြေပြီလဲ။ အသက်ကိုးဆယ် နားကပ်နေပြီးဖြစ်တဲ့ ဘိုးတုတ်ကြီးပဲ ရှေ့ဆုံးက ဝေါကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပြိုင်ဘက် မရှိ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခဲ့ရတာ နှစ်ကာလတွေပဲ။ တောင် ရေနိုင်တော့တာ မဟုတ်တာ။ ဘိုးရင်တုတ်ကြီးရဲ့နောက်က ဝေါပေါ်ထိုင်ပြီးလိုက်ကြရတဲ့ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေပဲ ရှေ့ဆုံး

ပေါ်မရောက်ဘဲ ဘိုးရင်
 ကြီးထက် အရင်သေ
 ကြတာ နည်းမှ မနည်း
 တာ။ တကယ်ဆိုရင်
 ခဲ့တဲ့ နှစ်ကတည်းက
 ဝေါပေါ်မှာ လိုက်ရ
 ဘိုးလေးထွန်းအံ့ဟာ
 ဝေါမှာလိုက်
 ဘယ်လိုမှ လိုက်ချင်စိတ်
 တာနဲ့ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ
 တဲ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်
 ဗိုက်ထဲက ရုတ်တရက်
 အာင့်လာချင်ဟန်ဆောင်
 အိမ်ထဲမှာပဲ နေနေလိုက်
 အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်ကို
 ကြီးပူဇော်ပွဲလှည့်ကြတဲ့
 ရှည်ကြီးရောက်လာ
 မှ အိမ်ထဲကနေပြီး
 လေးထွန်းအံ့ မသိမသာ
 ကြည့်ခဲ့ရတာသေး
 မှတ်မိနေသေးတယ်။
 နေရာဆိုတာ ဘိုးလေး
 အံ့ရဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး။
 လေးထွန်းအံ့က အဲဒီလိုပဲ
 မှတ်တာ။

သက်ကြီး ပူဇော်ပွဲလှည့်
 ဆီကုလားထိုင်မှာ ထိုင်
 ဆယ်ယောက်စာရင်းမှာ
 လေးထွန်းအံ့စပြီး ပါခဲ့
 ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်နဲ့မှ သုံးနှစ်
 သေးတာပါ။ ပြောရမယ်
 အဲဒီသုံးနှစ်လုံးမှာ
 ကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး
 လေးထွန်းအံ့ ငြင်းခဲ့တာ
 ပဲ။ အဲဒီအချိန်တွေက
 ဘိုးလေးထွန်းအံ့
 ခဲ့တဲ့အိမ်မက်ဟာ ပထမ
 ဝေါပေါ်မှာထိုင်ရဖို့ပဲ။
 စောက ပြောခဲ့သလို
 နေရာဟာ ဘိုးလေး
 အံ့ရဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး။
 တုတ်ကြီးမရှိတော့တဲ့
 ရှေ့ဆုံးဝေါပေါ်ကို

ဘိုးလေးထွန်းအံ့ ရောက်ကို
 ရောက်ရ မှာ။ အခုတော့...။

အပျိုအရွယ်ကတည်း
 က ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရှိတဲ့
 ရန်ကုန်မြေကို သွားနင်းနေ
 လိုက်တာ။ ကြားထဲ ငါးနှစ်မှ
 တစ်ခေါက်ဆိုသလို သက္ကယ်
 ကျွန်းကို ခဏပြန်လာတတ်
 တဲ့ ဘွားသဲဖြူက ဒီနှစ်ရယ်
 ကုမှ ဘာဖြစ်ရတာရယ် မသိ
 ပါဘူး။ ရွာမှာပဲ သေတော့
 မယ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ရွာခြေ
 ကို ပြန်ကပ်လာတော့တယ်။

ဧည့် သည်ဆို ရင် တောင်
 သက္ကယ်ကျွန်းရဲ့သက်ကြီး
 ပူဇော်ပွဲနဲ့ အကျုံးမဝင်တဲ့ကိစ္စ
 မှာ အခုတော့၊ ဒီသက္ကယ်
 ကျွန်းရွာသား တော်တော်
 များများကလည်း-

‘ဒေါ်သဲဖြူကြီးက
 သက္ကယ်ကျွန်းသူအစစ်ဖြစ်
 တော့ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ
 အတွက် မဖြစ်မနေကို ထည့်
 ပြီးစဉ်းစားရမယ်’ ဖြစ်ကုန်
 ရော။

ရောက်တတ်ရာရာ တွေ
 တွေးရင်း ပြန်အိမ်မရတော့တဲ့
 တစ်ရေးနိုး ကိုးနာရီအချိန်
 ဟာ နွေလယ်ည တစ်ညမို့
 လား မသိပါဘူး။ ဘိုးလေး
 ထွန်းအံ့အတွက်တော့ စပ်ဖျဉ်း
 ဖျဉ်း အိုက်စပ်စပ်ကြီးဖြစ်
 နေတယ်။ ရွာထဲမှာ ၂ ပေ
 မီးချောင်းနှစ်ချောင်းထွန်းရင်
 တစ်ညကို နှစ်ရာကောက်ခံ
 လေ့ရှိတဲ့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ
 မီးစက်က ညဆယ်နာရီထိ
 ပေးထားတယ်ဆိုပေမဲ့လည်း၊
 လျှပ်စစ်မီးကို ယူမထားတဲ့
 ဘိုးလေးထွန်းအံ့ရဲ့အိမ်လေး
 ကတော့ မှောင်နဲ့မည်းမည်း
 ပါပဲ။ အတူနေ မြေးဖြစ်သူ
 အေးမောင်ကလည်း ပြန်

မလာသေးတာမို့ မှောင်မည်း
 မည်း။ ပူစပ်စပ် အိမ်ကလေး
 ထဲကနေပဲ စောစောက အသံ
 လာရာဆီကို ဘိုးလေးထွန်း
 အံ့ နားစွင့် နေလိုက်တယ်။
 ပြီးတော့ ဘိုးလေးထွန်းအံ့
 ထက် ခြောက်လသာကြီးတဲ့
 ဘွားလေးသဲဖြူအကြောင်း
 က ဘိုးလေးထွန်းအံ့ရဲ့ အာရုံ
 ထဲကို တစ်ကန့်စီ၊ တစ်ကန့်စီ
 ဝင်လာကြတော့တယ်။

၂။
 ဒီရွာကလေးရဲ့နာမည်
 က သက္ကယ်ကျွန်းတဲ့။
 ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ဇလွန်
 မြို့နယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ရွာလေး
 တစ်ရွာဆိုတော့ ဝေးလံခေါင်
 သီလှတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာလို့
 တော့ မဆိုနိုင်ပေမဲ့ လမ်းပန်း
 ဆက်သွယ်ရေးကျပြန်တော့
 သိပ်ပြီးကောင်းလှ တာ
 မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ခင်း
 လမ်းဆိုတာရှိလို့ နွေရာသီမှာ
 ဆိုင်ကယ်၊ ထော်လာဂျီအစ
 ရှိတဲ့ယာဉ်တွေ တဖွတ်ဖွတ်
 သွားနိုင်ပေမဲ့ ရေတွေပေါင်း
 လန်တဲ့ မိုးရာသီလို အချိန်ကျ
 တော့ စက်တပ်လေ့လေး
 တွေ တဘုတ်ဘုတ်နဲ့ ရေ
 လမ်းခရီးကိုသာ တွင်တွင်
 ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုရတော့
 တာ။

ကုက္ကိုဖြစ်တွေလို ရွပ်
 ယှက်ခက်ဖြာနေတဲ့ ဧရာဝတီ
 မြစ်ရဲ့မြစ်ခွဲပေါင်း များစွာဖြစ်
 တည်နေတဲ့ နေရာမှာ ရွာ
 ကလေးက တည်ရှိထားတော့
 မြစ်ကမ်းနဖူးက ကျွန်းရွာလေး
 လို့တောင်ပြောလို့ ရလောက်
 မယ်ထင်ရဲ့။ ဧရာဝတီရဲ့
 မြစ်ခွဲ တိုတိုလေးတွေက အဲဒီ
 ရွာနားမှာ ယှက်ဖြာနေပေမဲ့

နာမည်ရယ်လို့လည်း သီးသန့်
 ရှိနေကြတာရယ် မဟုတ်တော့
 သက္ကယ်ကျွန်းရွာရဲ့အရွေ့
 ဘက် ထွက်လည်း ဧရာဝတီ၊
 အနောက်ဘက်ထွက်လည်း
 ဧရာဝတီဆိုသလို ဖြစ်နေတာ။
 ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သက္ကယ်
 ကျွန်းဆိုတာ ဧရာဝတီမြစ်ခွဲ
 တွေ သိုင်းခြံရစ်ပတ်ထားတဲ့
 ရွာကလေးပေါ့။

မြစ်ခွဲတွေရဲ့ ခွကြားမှာ
 ဖင်ခုထိုင်ထားတဲ့ရွာလို့ ပြော
 လို့ရသလို၊ မြေနုကျွန်းဆိုတာ
 တွေကလည်း ဟိုတစ်ကွက်
 ဒီတစ်ကွက် ပေါလေတော့၊
 ရာသီပင်သီးနှံမျိုးစုံ စိုက်လို့ရ
 သလို၊ ငါးပုစွန်ဆိုတာလည်း
 မလိုချင်မှအဆုံးလို့ ပြောရ
 လောက်အောင် သက္ကယ်
 ကျွန်းမှာ ပေါများနေတာ။

ဟေ့၊ ဒီသက္ကယ်ကျွန်း
 ရွာရဲ့ ရွာဦးရွာတော်ရှင် နတ်
 ကွန်းကနေပြီး၊ ရွာအနောက်
 ဘက် သင်္ချိုင်းကုန်းက မဲဝဲဝါ
 ရဲ့မြေအထိ ဘိုးဘွားဘီဘင်
 ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာ
 ဟောဒီက ထွန်းအံ့ရဲ့အဘိုး
 ပဲ။ ဒီသက္ကယ်ကျွန်းက ငါတို့
 မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကနေ ဖြစ်လာ
 တယ်လို့တောင် ပြောလို့ရ
 တယ်။ ဒီစကားကို ဘယ်သူ
 မကျေနပ်ဘူးလဲ၊ မကျေနပ်
 တဲ့သူ ထွက်ခွဲ’

ထွန်းအံ့ဆိုတာ အဲလို
 မျိုး။ ရန်ဖြစ်စရာမရှိ မှန်
 ထောင်ပြီး ရန်ဖြစ်ချင်ဖြစ်။
 ပြဿနာရာစရာမရှိ ကိုယ့်
 အရိပ်ကို ဓားနဲ့ တရွပ်ရွပ်
 ပိုင်းပြီး ပြဿနာရာနေတတ်
 တယ်ဆိုတဲ့လူမျိုး။

မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်
 ရေးရပြီးခါစ အလံဖြူ၊ အလံ
 နီတွေ နိုင်ငံရေးလောကမှာ

တွင်ကျယ်လာတဲ့အချိန်မှာ ထွန်းအုံတို့က အရွယ်ကောင်း ဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ နိုင်ငံရေးသည် ဒီအရေး၊ နိုင်ငံရေးသည် ထွန်းအုံအရေးဖြစ် လာတာ။ ဖြူရင်ကောင်း မလား၊ နီရင်ကောင်းမလား ဆိုတဲ့ အလဲဖြူနီရင်တွေရဲ့ နိုင်ငံရေးဝိဝါဒတွေထဲမှာ ထွန်းအုံ တို့ကတော့ ခပ်လွယ်လွယ်၊ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ရဲရဲတောက် အောင် နီပစ်လိုက်တာပါပဲ။ အလဲနီနီပတ်သက်လို့ နိုင်ငံရေးခံယူချက် ပြင်းပြင်းထန် ထန် များရုံ သလားမေးရင် ထွန်းအုံမှာက အဖြေတောင် မည်မည်ရရရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

မူအားဖြင့် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ အင်အားကြီးသူသာ ဗိုလ်လုပ်ကြစတမ်း ဆိုတာက အဲဒီ အချိန်မှာကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ခေတ်စားလာ တာဆိုတော့ အင်အားတွေ ကြီးတယ်လို့ ဆိုရလောက်တဲ့ ထွန်းအုံတို့ အလဲနီအဖွဲ့ဟာ သက္ကယ်ကျွန်းတစ်ဝိုက်မှာ တော့ ဘုရင်ပါပဲ။

ရန်ကုန်လိုနေရာ မပြောနဲ့၊ သက္ကယ်ကျွန်းကနေ လော်စပီကာတပ်ပြီး အော်ရင်တောင်ကြားရလောက်တဲ့ ဇလွန်ကိုတောင် ရောက်ဖူးတဲ့ သူ ခပ်ရှားရှားတွေက အဲဒီအချိန်ရဲ့ သက္ကယ် ကျွန်းမှာ ဖွဲ့စည်း ဖြစ်တည်နေကြတာ တွေဆိုတော့ ထွန်းအုံ ကို ကြောက်ကြတဲ့သူတွေ တော်တော်များများက ထွန်းအုံ နီလို့ သာလိုက်ပြီး နီလိုက်ကြရတဲ့ သူတွေက ခပ်များများ။ နီတာမှ ကောင်းတယ်ဆို

နင့်မျက်ခွက်ကြီး
ကြည့်ပြီး
နင့်ကို ငါက
ဘယ်လိုပိတ်နဲ့
လင်လုပ်လို့ရမှာလဲ
ဒီလိုပဲ
နင်လည်း ငါ့ကို
မယားလုပ်ပြီး
ပေါင်းဖို့
ဘယ်လို
ပိတ်တူးမလဲ
ပြီးတော့
နင်နဲ့ ငါဟာ
နို့စို့ဖက်မောင်နှမ
ငါ့အမေဟာ
နင့်ရဲ့နို့တိုက်
အမေ
ငါဟာနင့်ထက်
ခြောက်လကြီးတဲ့
နို့စို့ဖက်
အစ်မလေ

တော့လည်း နီလိုက်ကြတာပါပဲ။ အခြားအရောင်တွေရဲ့ မူတွေ ဘာတွေ ကိုလည်း သက္ကယ်ကျွန်းရွာသား တော်တော်များများက လေ့လာနေကြချိန် မရပါဘူး။ ထွန်းအုံရဲ့ စက္ကနဲ့အမျှ ပြောင်းလဲခက်ထန်နေတဲ့ စိတ်ကိုရွှမ့တ်နေရတာနဲ့ အနီရောင်သင်္ကေတရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုလည်း ထွန်းအုံရဲ့ နောက်လိုက် သက္ကယ်ကျွန်းသားတွေက မှတ်မနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ထွန်းအုံကလည်း စွမ်းသင့်သလောက်တော့ စွမ်းတယ်လို့ဆိုရမှာ။ အောက်

စည်း၊ အထက်စည်း၊ နဂါးစည်း၊ ကုလားစည်းပါ မကျန်ဆိုသလို စည်းမှန်သမျှ လုံလေမှထိုးလို့ရတဲ့ တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ လောက်စာလုံးပြီး ဆေးတွေထိုးလိုက်တာ၊ ပုဂံနားတစ်ကွက်၊ ဒီနားတစ်ကွက်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျယ်ထရံကာနေအိမ်လိုတောင် အကွက်တွေဖြစ်ကုန်တာ။ ဓားကဘယ်လောက်ပဲ ထက်နေပါစေ၊ ထွန်းအုံရဲ့လက်ကို ခုတ်လိုက်လို့ကတော့ ဓားသွားဟာ လေထဲကိုထင်ခနဲ ပြန်တက်လာတော့တာ။ အဲဒီတော့ ထွန်းအုံရဲ့နောက်မှာ နီတာတွေ၊ ဖြူတာတွေ ကြည့်စရာမလိုဘဲ၊ ထွန်းအုံမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးဖြစ်တည်လာတဲ့ နောက်လိုက်တွေဆိုတာကိုက အခေါ်ပဏီတပ် တစ်သိန်းချီ တက်လာသလို တစ်သိတစ်တန်းကြီးရယ်။

သဲဖြူကို မန်ကျည်းကုန်းရွာဘက်က အလဲဖြူကောင်က လာပိုးနေရတယ်လို့ကွာ။ ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ။ မြွေကို မျှော့ကလာကိုက်လေခြင်း။ ဒီကိစ္စ...ငါကိုယ်တိုင်မရရအောင် ကိုင်မယ်

မသဲဖြူ အပျိုပေါက်ဖြစ်တော့ သတင်းတစ်ခုက အထက်ပါအတိုင်း ထွက်လာတယ်။ တကယ်တမ်း ပြောရရင် မသဲဖြူကိုပိုးဖို့ သက္ကယ်ကျွန်းရွာကို ရောက်လာပါ တယ်ဆိုတဲ့ မန်ကျည်းကုန်းသားကို မသဲဖြူမှာ ဖြူသလား မည်းသလားတောင် သိရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မသဲဖြူတို့ရဲ့ အစ်ကို ဝမ်း ကွဲတော် သူ တစ်ယောက်က မြန်မာနိုင်ငံ

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကတော့ တုန်းက မော်ကွန်းဝင်ပထမ အဆင့်ထိ ရွပ်ရွပ်ချွဲခဲ့တယ်ပေမဲ့၊ အဲဒီအစ်ကိုဝမ်းကွဲက သက္ကယ်ကျွန်းမှာ ချွန်လေးက မဟုတ်ဘဲ၊ ရန်ကုန်ဘက်က သွားချွန်တာဆိုတော့ မသဲဖြူတို့မှာ နီးရာဓားကို ကြောက်တာလေ။ မသဲဖြူက အဖေ၊ အမေရှိတယ်ဆိုတော့ အဖေအမေတွေက ကိုင်ဆောင်ယာလုပ်လောက်သာ သက္ကယ်ကျွန်းရွာမှာ စွမ်းနိုင်ကြတဲ့ အဆင့်ဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့အတူ မဆိုလေတဲ့ စောတောင် သတင်း စကားတွေရဲ့အထောက်အထားမှာ မသဲဖြူ နေစရာ မရှိဘူး။

ဟေ့၊ သက္ကယ်ကျွန်းသားတဲ့ကွ၊ ရာဇဝင်တွေခေါင်ရမ်းပန်းပွင့်သလို အထူးထူးအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ရွာနဲ့ မတူသလို အထာချင်းမတူတဲ့ သူရဲ့လက်ထဲကိုတော့ ရွာသူရဲ့ ဆံချည်တစ်ချောင်း တောင် အပါမခံနိုင်ဘူး။ သဲဖြူကို နောက်တစ်ခါထိမဆိုတဲ့အသံကြားကြည့်။ အဲကောင်ကို ငါးခုကိုစည်းကာ လုပ်သလို နုပ်နုပ်စဉ်းစဉ်း သဲဖြူကို ငါ့ကိုယ်တိုင်အိမ်ပစ်မယ်

ထွန်းအုံရဲ့ထွက်လာတဲ့ အသံတွေကြားမှာ မမြင်ရဘဲ ဓားကိုကြောက်ရတာလည်း သဲဖြူဖြစ်သလို နီးရာ ဓားကို ကြောက်ရတာလည်း သဲဖြူဖြစ်လာတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ရွာတောင်ဘက်က ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ရေသွားချိုးနေတဲ့ ဘယ်က ဘယ်လိုထွက်လာ အသံမှန်းမသိတာက...
သဲဖြူက မန်ကျည်း

ထွန်းသားနဲ့ ချိန်းပြီးတွေ့နေ
အသံဆိုတဲ့စကားပဲ။ အဲဒီမှာ
ထွန်းအုံတို့အဖွဲ့က သဲဖြူကို
ဆိုက် ရာတယ်။ တဒဂ်
အတွင်းမှာပဲ သက္ကယ်ကျွန်းရွာ
အလေးဟာ မြင်းရွာသံတွေနဲ့
ညှစ်သွားတယ်။ မြေလှန်ရှာ
ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ မြေ
အောက်မှာတော့ ထွန်းအုံတို့
အတစ်စုနဲ့ပဲ ပြည့်နှက်သွား
အညှစ်။

တကယ်တမ်းပြောရ
အသံဆိုရင် မသဲဖြူကလုံးကြီး
အောက်လှန် ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားလှ
အလေးဆိုရင်တော့ မလှပါ
အဘူး။ အသားအရေ ဖြူတာ
အသားတစ်ခုကလွဲလို့ မသဲဖြူ
အောက်ကိုယ်မှာ အလှရှာကြည့်
အောင်လည်း လှတဲ့နေရာဆိုလို့
အောက်ချိုးရေစရာတောင် မရှိ
ပါဘူး။ ရင်ညွန့်အထက်၊ ပခုံး
အောက်ကြားက ညှပ်ချိုး
အေးတွေဆိုတာများ ထောင်
အုံနဲ့ မျက်နှာပြင်အစိတ်အပိုင်း
ဆိုတာလည်း မျက်လုံး၊ မျက်
အုံနဲ့ ခတ်၊ ပါးစပ်အစရှိသဖြင့်
အခဲခဲချင်းများ ဖြုတ်ကြည့်
အောင် သူ့ခြားတဲ့ အလှရှိတဲ့
အလှပပြောလို့လည်း မရပါ
ဘူး။

ဒါပေမဲ့ စောစောက
အောက်လာတဲ့ သတင်းရဲ့အောက်
ထွန်းအုံတို့အဖွဲ့က မသဲဖြူ
ကို လိုက်ရှာကြတဲ့ ဖြစ်ရပ်က
အဖွဲ့က သက္ကယ်ကျွန်းတစ်ရွာ
အတွင်းဆန်သွားတယ်လို့
အသံပြောရမှာ။ ဝါဒမတူ
ဆိုသူတစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ရပ်
အခဲချင်တဲ့စိတ်နဲ့သာ စီးထား
အုံခြင်း လျှာထွက်တဲ့အထိ
အလှန်ရှာတဲ့ ထွန်းအုံရဲ့ရင်ထဲ
အရော မသဲဖြူက ရှိနေသလား
ဆိုတော့ အဆင်သင့်ရှိမနေပါ

ဘူး။ ထွန်းအုံ ကြိုးဝါးခဲ့သလို
‘သဲဖြူကိုငါကိုယ်တိုင်
သိမ်းပစ်မယ်’ဆိုတဲ့စကားက
မသဲဖြူအတွက် ကြောက်
စရာကောင်းတဲ့ စကားတစ်
ခွန်းဖြစ်နေခဲ့တာမှန်ပေမဲ့
ထွန်းအုံ အတွက် ကျတော့
လည်း အဲဒီစကားဟာ ပြန်ချီ
လို့မရတဲ့ အဆိပ်ရည်ပါပဲ။

မသဲဖြူကို ထွန်းအုံတို့
တွေ့ကြတော့ ရွာရဲ့အလယ်၊
မန်ကျည်းပင်တွေ ကန်ပေါင်
အပြည့်ပေါက်နေတဲ့ ရေကန်
တစ်ကန်ထဲမှာပါ။ အဲဒီ
ရေကန်ဟာ တစ်ရွာလုံးက
သောက်ရေအဖြစ် အသုံးပြုရ
တဲ့ကန်ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး
ပေါ့။ ကန်ထဲမှာက ပဒုမ္မာကြာ
ပင်တွေလည်း ရှိနေလေတော့
မြစ်ထဲက ရေချိုးပြီး ထင်ရင်
ရှားနဲ့တက်လာတဲ့ မသဲဖြူ
ဟာ ထွန်းအုံတို့လိုက်ရှာနေ
တယ်ဆိုတဲ့ အသံလည်းကြား
ရော နီးရာ အဲဒီရေကန်ထဲကိုပဲ
ဆင်းပုန်းနေလိုက်ပြီး ကြားဖက်
တွေနဲ့ကွယ်နေရပေမဲ့ ကြောက်
စိတ်တွေ၊ ရုက်စိတ်တွေ၊
ဒေါသစိတ်တွေနဲ့ ဒူးတွေ
တဆတ်ဆတ်တုန်နေရင်း ရှူ
ရှူတွေတောင် ရေကန်ထဲ
ထွက်ကျကုန်ရတဲ့အထိ။

ထွန်းအုံရယ် နင်စဉ်း
စားကြည့်။ နင်နဲ့ငါက တစ်ရွာ
တည်း နေ တစ်ရေတည်း
သောက်ကြီးလာရတဲ့ဥစ္စာ
ပြီးတော့နင့် မျက်စွက်ကြီး
ကြည့်ပြီး နင့်ကို ငါကဘယ်
လိုစိတ်နဲ့ လင်လုပ်လို့ရမှာလဲ။
ဒီလိုပဲ နင်လည်း ငါ့ကိုမယား
လုပ် ပြီးပေါင်းဖို့ ဘယ်လို
စိတ်ကူးမလဲ။ ပြီးတော့ နင်နဲ့
ငါဟာ နို့ဖိုဖက်မောင်နှမ၊
ငါ့အမေ ဟာ နင်ရဲ့နို့တိုက်

အမေ။ ငါဟာနင့် ထက်
ခြောက်လကြီးတဲ့ နို့ဖိုဖက်
အစ်မလေဟာ’

ထွန်းအုံသာ မခံချင်စိတ်
တစ်ခုနဲ့ရအောင် ယူလိုက်လို့
ကတော့ မြေပွေးလင်လုပ်ရ
သလိုဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတဲ့
အတွေးဟာ ထွန်းအုံကို ရွံ
ကြောက်ကြီးဖြစ်နေပေမဲ့
စောစောက စကားတွေကို
မသဲဖြူရဲ့ပါးစပ်က လျှော့နေ
ပြောထွက်သွားစေတယ်။
တကယ်တမ်းမှာလည်း အဲဒီ
အချိန်ချော်လဲလို့ ရောပြီးထိုင်
ချလိုက်ရတဲ့ ထွန်းအုံရဲ့ပင်
ထိုင်ကျသံဟာ ပုန်းခနဲတောင်
မြည်နေမှာပါ။ မသဲဖြူလို
စပုတ်တိုင်၊ ထင်ပုတ်၊ တုတ်
ထိုးရုပ်ကို တခြားရွာသားကို
မခံချင်စိတ်တစ်ခုသာ မရှိလို့
ကတော့ ထွန်းအုံရဲ့ပါးစပ်က
နေပြောထွက်ဖို့ တော်တော် ခဲ
ယဉ်းမှာပါ။ အဲဒီတော့
မသဲဖြူ ရှင်းပြတဲ့ နို့ဖိုဖက်
မောင်နှမဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ
ထွန်းအုံရဲ့ပါးစပ်က သံယောင်
လိုက်လိုက်တော့တာ။ ဟုတ်
တော့လည်း ဟုတ်တယ်။
ထွန်းအုံခြောက်လသား၊ မသဲ
ဖြူတစ်နှစ် သမီးအရွယ်
လောက်မှာ ထွန်းအုံအမေ
အဖျားကြီးလို့ ထွန်းအုံကို နို့
မတိုက်နိုင်ခဲ့တဲ့ရက်တွေမှာ
မသဲဖြူရဲ့အမေက ထွန်းအုံကို
နို့တိုက်ဖူးခဲ့တယ်လို့ ထွန်းအုံ
အမေက ပြောခဲ့ဖူးတယ်။

‘အေး နင်ပြောသလို
နင်က ငါ့ရဲ့နို့ဖိုဖက်အစ်မ
ဖြစ်နေလို့ သက်သာသွားတယ်
မှတ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့
သဲဖြူဆိုတာ ဒီနေ့ပဲ ထွန်းအုံ
ရဲ့ခြင်ထောင်ထဲကိုရောက်ပြီ
သာ မှတ်လိုက်တော့’

ပဒုမ္မာကြာတွေရှိတဲ့ ရေ
ကန်ထဲကနေ မသဲဖြူကို ပြန်
တွေ့တယ်ဆိုပြီး၊ ရာဇဝင်ထဲ
က ရွှေဖရုံမယ်ကို အစွဲပြုလို့၊
အဲဒီနေ့ကစပြီး မသဲဖြူကို
သက္ကယ်ကျွန်းရွာမှာ ရွှေကြာ
ဖက်မယ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။
တကယ်တမ်း မသဲဖြူတွင်
သွားတဲ့ ရွှေကြာဖက်မယ်ဆို
တဲ့ နာမည်က သက္ကယ်ကျွန်း
မှာကျန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ -

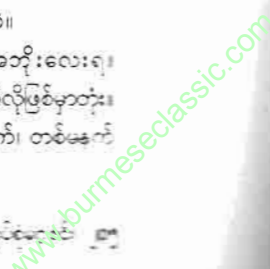
‘မသဲဖြူနဲ့ ထွန်းအုံနဲ့က
နို့ဖိုဖက် မောင်နှမ၊ မသဲဖြူ
က အကြီး၊ ထွန်းအုံက အငယ်’
ဆိုတာကပဲ သက္ကယ်ကျွန်းမှာ
တွင်သွားတော့တာ။ သက္ကယ်
ကျွန်းမှာ အခုလိုသက်ကြီးပူ
ဇော်ပွဲလည်းလုပ်ရော၊ အဲလို
တွင်သွားခဲ့တဲ့စကားဟာ...။

၃။
‘ဟေ့ ကောင် အေး
မောင် ငါ့မြေး။ အဘိုးလေး
တော့ တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့
လိုရင်းကိုပဲ ပြောချင်တယ်
ကွာ။ ဒီနှစ် သက္ကယ်ကျွန်းရဲ့
သက်ကြီးပူဇော်ပွဲလှည့်တဲ့
အခါမှာ အဘိုးလေးထိုင်မယ့်
ဝေါက ရှေ့ဆုံးကဖြစ်ချင်
တယ်’

နေဝင်ရီတရော နွား
ရိုင်းသွင်းချိန်လေးမှာ နောက်
ဖေးနွားတင်းကုပ်ကနေ နွား
စာစဉ်းပြီးအိမ်ပေါ်တက်လာ
တဲ့အေးမောင်ကို အသံနိမ့်ရိုင်း
ဘိုးလေးထွန်းအုံ ပြောလိုက်
တယ်။ ဘိုးလေးထွန်းအုံရဲ့
စကားအဆုံးမှာ အေးမောင်
တစ်ယောက် မှင်တက်သွား
ပေမဲ့ ခဏပါပဲ။

‘ဟ၊ အဘိုးလေးရ။
ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်မှာဘူး။
အသက်တစ်ရက်၊ တစ်နေ့က

ကြီးရင်တောင် သက်ကြီးပူဇော်
ပွဲလှည့်တဲ့အခါ ရှေ့ဆုံးက နေ
ရတာကို အဘိုးလေးလည်း
မသိတာကျ နေတာပဲ။ အခု
ကိစ္စက အဘိုးလေးတို့ ငယ်
ငယ်က ရွာသူကြီးနေရာ
လှသလို နွားတစ်ရှဉ်း၊ လယ်
တစ်ကွက်နဲ့ အထက်လူကြီး
ကို လာဘ်ထိုးလို့ ရတာ
မဟုတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ဟို
တုန်းက အဘိုးလေးပြောတော့
ဘွားသံဖြူက အဘိုးလေးရဲ့
နို့ဖိုဖက် အစ်မဆို

ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်
လေကွာဆိုတဲ့ စကားလေး
တောင် ဘိုးလေးထွန်းအုံရဲ့ပါး
စပ်က ထွက်မလာဘူး။ စိတ်
ထဲမတင်မကျဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စ
မို့အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး
ရမလားလို့မြေးဖြစ်သူကို တိုင်
ပင်ကြည့်ပါတယ်။ သူက
တရားတောင်ပြန်ပြီး ဟောနေ
လိုက်သေး။ တွေးရင်းဘာ
ရယ်မဟုတ်ဘဲ ဘိုးလေးထွန်း
အုံ ကိုယ်တိုင်ဖော်ထားတဲ့
လျက် ဆားပုလင်းထဲ က
လျက်ဆားတစ်တို့ကို ကောက်
ပြီးလျက်လိုက်တယ်။ အခု
တလော ဘိုးလေးထွန်းအုံ
ဝမ်းချုပ်ချုပ်နေလို့ ဒီလျက်
ဆားလေးက ဝမ်းသွားမှန်
အောင် ဖော်ထားတာဆိုတော့
သတိရတိုင်းဆိုသလိုပဲ ဘိုး
လေးထွန်းအုံလျက်နေရတယ်။

ဟာ အဘိုးလေး လုပ်
ပြန်ပြီ။ အဘိုးလေးကတော့
စောစောလေးကမှ အဘိုးလေး
နွားနို့တွေ သောက်ထားတာ
မဟုတ်လား။ အဘိုးလေး
ပြောတော့ ဒီလျက်ဆားထဲ
မှာပါတဲ့ ဝမ်းနုတ်ဆေးမှုန့်က
နွားနို့နဲ့ မတည့်ဘူးဆို

ပြောရင်း ဆရာဝင်ပြီး

သင်းက
သမိုင်းကြောင်း
ဆိုတာနဲ့တောင်
ကိုင်ပေါက်
နေလိုက်သေး
ဘာဖြစ်တုံးကွ
သမိုင်းကြောင်း
ဒီရွာအတွက်
ဘာအကျိုးမှ
မပြုခဲ့ဖူးလည်း
ဒီရွာမှာပဲ
မွေးပြီး
ဒီရွာမှာပဲ
အခု
သေတော့မယ့်
အချိန်ထိ
နေနေတဲ့
ကောင်က
ထွန်းအုံကွ
မှတ်ထား

လုပ်ပြန်တဲ့ မြေးဖြစ်သူ အေး
မောင်ကိုကြည့်ရင်း ဘိုးလေး
ထွန်းအုံသက်ပြင်းပဲ ချလိုက်မိ
တော့တယ်။ ဘိုးလေးထွန်းအုံ
ကိုယ်တိုင်ဖော်ထားတဲ့လျက်
ဆားပဲ။ ဘိုးလေးထွန်းအုံ မသိ
ဘဲ နေမလား။ ပြီးတော့
ဒီလျက်ဆားထဲမှာပါတဲ့ ဝမ်း
နုတ်ဆေးမှုန့်က နွားနို့နဲ့
မတည့် တာတော့ဟုတ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးလေး
ထွန်းအုံ နွားနို့သောက်ထား
တာပဲကြာလှပြီ။ ဒါကို အေး
မောင်ရယ်က ဆရာလုပ်နေ
တာလေ။ ငါသိပါတယ်ကွာ
လို့ ပြောလိုက်တော့မှ သင်း

က စောစောက စကားကို
ပြန်ဆက်နေသေးတော့တာ။

အဘိုးလေး၊ ကျုပ်က
အဘိုးလေးသမီးက မွေးထား
တဲ့ အဘိုးလေးရဲ့မြေးစစ်စစ်
ပါဗျာ။ တစ်ရပ်လုံးတစ်ရွာ
လုံးက အဘိုးလေးအကြောင်း
ကိုသိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်က
သူတို့ရဲ့ နှစ်ဆပိုသိတယ်။
ကျုပ်အများကြီးတော့ မပြော
တတ်ဘူး။ အဘိုးလေးလည်း
အသက်ကြီးပြီ၊ တရားသဖြင့်
နဲ့နေပြီး တရားသဖြင့်နဲ့သဖို့
ကြီးစားတော့ အဘိုးလေးရေ။
နေရာတစ်ခုအတွက် အဘိုး
လေး အခုအချိန်အထိတောင်
တပ်မက်နေတုန်းပဲလား။

တိတ်စမ်း

ဆက် စရာစကားက
လောလောဆယ်မှာ ရှာမတွေ့
တာနဲ့ပဲ တိတ်စမ်း ဆိုတဲ့
စကားနဲ့ပဲ ဘိုးလေးထွန်းအုံ
ပါးစပ်ကရပ်တန့်သွားတယ်။
ဒီကောင်ပါးစပ်ဟာတည်းက
ဘယ်အကြောင်း ဦးတည်နေ
တယ်ဆိုတာကို ဘိုးလေးထွန်း
အုံ သဘောပေါက်နေတယ်။
ဘိုးလေးထွန်းအုံ ဆက်ပြော
ပြန်ရင်လည်း-

ကျုပ်က အဘိုးလေး
အိမ်မှာ စေတနာရှိလို့ကို နေ
နေတာ၊ တာဝန်အရနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့အမေ၊
အဘိုးလေးသမီးအရင်းက
တောင် အဘိုးလေးကိုပစ်ထား
တာ။ ကျုပ်ကအနေသာကြီး
လို့ ပြောလာဦးမှာ။

အေးမောင် ပြောမှပဲ
အေးမောင်ရဲ့အမေ ကျော့စိန်
ကို ဘိုးလေးထွန်းအုံ ပြေး
သတိရမိတယ်။ သင်းက
လည်း ဘိုးလေးထွန်းအုံမှာ
ရှိတဲ့ နို့စားနွားမနှစ်ကောင်

အပါအဝင် လယ်တွေ၊ ကိုင်း
တွေထဲက တစ်ခုမှမပေးနိုင်
ဘူးလို့ ဘိုးလေးထွန်းအုံ ကြေ
ညာလိုက်တဲ့ အချိန်က မြေး
အဖေဆိုတာကို လှည့်တော်
ကြည့် တော့တဲ့ ကောင်
မဟုတ်ဘူး။ ဘိုးလေးထွန်း
မှာက သားသမီးဆိုလို့ သား
တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ
လေ။ သင်းက လင်ယူဆောင်
လည်းလောက်လောက်ထား
လား၊ တူတူတန်တန်ထဲက
ယူထားတာ မဟုတ်ဘဲ
ခပ်ရွရွပဲလှော်က ကုလား။
တန်ဆိုသလို ဘိုးလေးထွန်း
အုံရဲ့ သူရင်းငှားနဲ့ လိုက်
တဲ့ကောင်မ။ သင်းက
မောင် ဆိုတဲ့ ကလေးထဲ
ယောက်တည်းမွေးထား
ရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဝမ်း
သားပေါက်သလို တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ မွေးထားလိုက်တာ
ဘယ်နှယောက် ရှိနေတာ
တောင် ဘိုးလေးထွန်းအုံ
ပါဘူး။ အေးမောင်က
ယောက်သာ ဘိုးလေးထွန်း
ဆီကို ငယ်ငယ်ကတည်းက
ဝင်ထွက်နေကျမို့ ဘိုးလေး
ထွန်းအုံက အေးမောင်က
တောင်ရောတစ်ခုအဖြစ် ထား
ကသုံးထားရတဲ့ သဘောနဲ့
ကျော့စိန်ကိုတော့ ဘိုးလေး
ထွန်းအုံထည့်ကို မတွက်ထား
ဘိုးလေးထွန်းအုံ မသေနေ
တော့ ဒီကောင်မကျော့စိန်
ဘိုးလေးထွန်းအုံရဲ့ ပိုက်ဆံ
ကိုမပြောနဲ့၊ ဟင်းစား
တောင် မရဘူးမှတ်။

ကျုပ်လည်းအခုထိ
အကြောင်းကို ပြော
အဘိုးလေးလုပ်ပုံကို ခေါ်
ကရပ်တော့။ ဘွားသံဖြူ
ဒီရွာမှာ မွေးခဲ့ပေမဲ့ ဒီရွာ

ခြင်းခွဲတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီရွာရဲ့
 ရှေးရူးရွာရူးကို ဘာတစ်ခုမှ
 ချစ်ခင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အခု
 သူ့အိမ်မှာ ရွာကိုပြန်လာတယ်
 ဆိုတာတို့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်
 နှစ်နှစ်ချီပြီးအသက်ကွာ
 ခြားတာ မဟုတ်ဘူး။ လပိုင်း
 ကွာတာလောက်တော့၊
 နှစ်ကြီးတဲ့ ယောက်ျား
 နှစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ငါက မွေး
 အတည်းက အခုသေတော့
 အချိန် အိုကြီးအိုမ အရိုး
 ခက်ခက်ဖြစ်တဲ့အထိ ရွာ
 ဆန်တော့မို့ သက်ကြီးပူဇော်
 ခြင်း ငါက ရှေ့ကနေသင့်
 ဆိုတာတို့ကို ရွာထဲပတ်
 ပြီး အဘိုးလေး ပြောနေတာ
 ကို ကျုပ်မသိဘဲမနေဘူး။ ဒီ
 ရွာမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေ
 ဆိုတဲ့သမိုင်းကြောင်း
 အဘိုးလေးရေ၊ သမိုင်း
 ကြောင်း...။ ဒီရွာနဲ့ဒီရွာက
 ဘာအပေါ်ထားတဲ့ အဘိုး
 လေးရဲ့သမိုင်းကြောင်း’
 ‘တိတ်စမ်း’လို့ ပိတ်ပြီး
 နှစ်ထားတာတောင် မပြီးနိုင်
 တော့ အေးမောင်ရဲ့စကားသံ
 ကို ဘာဘိုးလေးထွန်းအုံ
 ကတော့ ရှက်ရွံ့ခြင်းဆို
 တာထက် ဒေါသထွက်ခြင်း
 ကိုသာ တိုးလို့ဖြစ်စေတယ်။
 ဒီကောင် ငါကျွေး
 နိုင်ဘဲမသေဘဲ လူလောက
 အဖတ်တင်လာတဲ့ ကောင်
 နား။ သင်းက သမိုင်း
 ကြောင်းဆိုတာနဲ့တောင် ကိုင်
 မရနိုင်လို့လဲလဲ။ ဘာ
 တွေးကွဲ သမိုင်းကြောင်း။
 ဒီရွာအတွက် ဘာအကျိုးမှ
 မရှိဘူးလည်း ဒီရွာမှာပဲ မွေး
 ဖြစ် ဒီရွာမှာပဲ အခုသေတော့
 အချိန်ထိ နေနေတဲ့ကောင်
 ထွန်းအုံကမဟုတ်ထား။ ဟို

မိန်းမလို အရွယ်လေးရှိတုန်း
 အချိန်ကတော့ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်
 ဒေသမှာမနေနိုင်ဘဲ ကော့ကော့
 နဲ့ရန်ကုန်ကိုတက်၊ အမျိုးတွေ
 အိမ်မှာ အိမ်ဖော်သာသာသွား
 လုပ်နေပြီး။ အခုကိုယ့်ခြေ
 ကိုယ့်လက်မသယ်နိုင်တော့
 တဲ့ အချိန်ကျမှ မွေးရပ်မြေကို
 ချစ်လွန်းလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ရွာ
 ရင်ခွင်ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့
 မိန်းမကိုများ မင်းအပါအဝင်
 ရွာသားတွေက တလေးတစား၊
 တရေးတယူ ချီ နေတာက
 လည်း အံ့ဩစရာများတောင်
 ကောင်းလိုက်သေးတော့။
 အံ့မယ်။ ဟိုမိန်းမကလည်း
 သူ့အရိုးသာသူ မသယ်နိုင်
 တော့တာ။ ရွာထိပ်လမ်းက
 မြောင်းကူး ကွန်ကရစ်တံတား
 လေးဆောက်ဖို့အတွက်တဲ့
 သိန်းချီပြီးများတောင် ထည့်
 လိုက်သေးတယ်။ ဒီပိုက်ဆံ
 တွေက ရန်ကုန်မှာ အနှစ်နှစ်
 အလလက သင်းကျွန်းခံလာ
 တဲ့ ပိုက်ဆံတွေပဲဖြစ်မှာ။ ထွင်
 လုံးတွေ။ လှိုလုံးတွေ။ ဒီ
 မိန်းမသေတဲ့အချိန် သူ့မသာ
 ပွဲကိုလိုက်ပို့ကြမယ့် လူစည်
 အောင်လုပ်ချင်နေတာများ
 ထွန်းအုံကို မသိဘူးမှတ်နေ
 လား။ ထွန်းအုံတို့ကတော့
 ဟေ့...ရှင်းတယ်။ ငယ်ငယ်
 ကတည်းက ကိုင်လာတဲ့ဝါဒ
 ကို အခုလို အရိုးငါနေတဲ့
 အချိန်ကျမှတော့ မပြင်နိုင်
 ဘူး။ ရွာရေးရပ်ရေးလုပ်ဖို့က
 တော့ ငါ့လာမပြောနဲ့။ သေ
 တောင်မလုပ်ဘူး။ ငါ့အရေး
 ဟာ ငါ့အတွက် အဓိကပဲ။
 အေး၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မွေးက
 တည်းက ရွာကို ဖက်ပြီးကြီး
 လာတဲ့ကောင်။ ငါ့ရွာကို ငါ
 ချစ်တယ်။ ငါလုပ်ချင်တာ

ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါဟာ ဒီရွာ
 သားပဲ။ ဘိုးထွန်းအုံက
 သက္ကယ်ကျွန်းသားပဲကွ၊ မှတ်
 ထား။ ဟားဟား...။
 ‘အသက်ကြီး’လို့
 လူကြီးဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး
 အဘိုးလေးရာ၊ လူကြီးဖြစ်
 လာပြီး အသက်မကြီးရင်သာ
 ဆန်းတာ။ ကျုပ်က အဘိုး
 လေးကို အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီး
 တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တာ’
 ‘ဟမ်’
 ဘိုးလေးထွန်းအုံ ရဲ့
 တွေးနေတဲ့အတွေး ရေလျည်
 ကြောဟာ အေးမောင်ရဲ့ထူး
 ထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့်
 ဖြစ်စရာ ဆည်ပိတ်ဆောက်
 လိုက်သလို စီးဆင်းမှုပြတ်
 တောက်သွားတယ်။ စကား
 တွေသိပ်တတ်နေတဲ့ အေးမောင်
 ရဲ့အမူအရာဟာ ဘိုးလေး
 ထွန်းအုံအတွက် အံ့ဩစရာ
 ပါ။ ဒီကောင် ဘယ်ကဘယ်
 လို ဒီစကားတွေ တတ်လာ
 တာပါလိမ့်။ ဒါ...သွေးရိုး
 သားရိုးမှဟုတ်ရဲ့လား။ ဟို
 မိန်းမရဲ့လက်ချက်များ ဖြစ်နေ
 လေမလား။
 □
 ၄။
 ‘ထွန်းအုံရယ်၊ မတွေ့ရ
 တဲ့ နှစ်များစွာမှာနင်က အရင်
 က အတိုင်းပါပဲလား ငါ
 မောင်ရယ်...။ နင်ကဘယ်
 လောက်ပဲ အသက်ကြီးကြီး
 ငယ်ရုပ်မပျောက်ဘူးဟဲ့ သိ
 လား။ ငါတို့များဖြင့်ဟယ်...
 နားက ထိုင်း၊ ခါးက ကိုင်း၊
 မျက်စိက မှိုင်းပြီးဇရာကို
 မထွန်းလှန်နိုင်တော့ပါဘူး’
 သင်္ကြန်တွင်းကြီးမို့
 ဥပုသ်စောင့်သွားရင်း ရွာ
 လမ်းမတစ်နေရာမှာ ဘိုးလေး

ထွန်းအုံကို ဘွားသဲဖြူကပြော
 လိုက်တယ်။ တကယ်ဆိုရင်
 ဘိုးလေးထွန်းအုံရဲ့ အာရုံက
 ဘွားသဲဖြူရဲ့စကားထဲမှာလည်း
 ရှိမနေပါဘူး။ ဘိုးလေးထွန်း
 အုံရဲ့ အာရုံရှိနေတဲ့နေရာက
 မလှမ်းမကမ်းက ရွာလူကြီး
 တင်အောင် တို့အိမ်ရှေ့က
 လူစုလူဝေးတစ်ခုဆိုကို။ အဲဒီ
 လူစုလူဝေးထဲမှာ အေးမောင်
 လည်း ပါတယ်။
 အေးမောင်တို့လူစုလူ
 ဝေးလုပ်နေကြတဲ့အရာက နှစ်
 ဆန်းတစ်ရက်နေ့သက်ကြီး
 ပူဇော်ပွဲ လှည့်တဲ့ အခါမှာ
 သက်ကြီးတွေထိုင်ဖို့ ကုလား
 ထိုင်တွေကိုပြင်ဆင်နေကြ
 တာ။ လက်တန်းပါတဲ့
 ကုလားထိုင်တွေရဲ့အောက်ခြေ
 တွေမှာ လူလေးယောက်ထမ်း
 ဖို့ သစ်သားတန်းတွေ ရိုက်၊
 ပြီးရင်ကုလားထိုင်ရော တန်း
 တွေကိုပါ ဆေးဖြူ သုတ်မယ်
 ပေါ့။ အဲဒီလိုဆေးဖြူသုတ်ပြီး
 ဖွေးဖွေးဖြူသွားတဲ့ ဝေါပုံစံ
 ကုလားထိုင်ပေါ်မှာမှ ကတ္တီပါ
 ကော်ဇောကို ခင်း၊ ပြီးရင်
 သက်ကြီးပူဇော်ပွဲလှည့်တဲ့
 နေ့မှာ ကုလားထိုင်လက်တန်း
 ကိုလည်း ရာသီမှာပွင့်တဲ့ပန်း
 တွေနဲ့ ဝေနေအောင်အလှဆင်
 လို့ရွာထဲမှာ အသက်အကြီး
 အဆုံးက စပြီးရေရင် ဆယ်
 ယောက်ပြည့်တဲ့အထိ၊ ဝေါ
 ကုလားထိုင် ဆယ်ခုပေါ်မှာ
 အဘိုးအဘွား ဆယ်ယောက်
 က ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်ထိုင်ကြ
 မယ်ပေါ့။
 ဒီနေ့ဟာ သင်္ကြန်
 အကြတ်နေ့တောင် ဖြစ်နေပြီ
 ဆိုတော့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့
 အတွက် ရွာသားတွေပြင်ဆင်
 နေကြပြီလေ။ ရွာထဲမှာလို့တဲ့

အသက်အကြီးဆုံးအဘိုး အဘွားဆယ်ယောက်ကို လူထမ်းတဲ့ ဝေါကုလားထိုင်တွေနဲ့ ရွာထဲမှာရှိသမျှလမ်းတွေပေါ်မှာလှည့်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရွာထဲက ပျိုပျိုအိုအို လူအရွယ် စုံကလည်း အဘိုး၊ အဘွားတွေရဲ့ ဝေါယာဉ်တွေနောက်ကနေ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်ပြီး လိုက်ကြတာပေါ့။ အိုးစည်ဒိုးပတ်ဝိုင်းတွေကလည်း လူတန်းရှည်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးကနေ အကအလှအဖွဲ့တွေနဲ့အတူလိုက်ပြီး ရွာထဲက ရိုသမျှ အိမ်တွေက ထွက်ပြီးကျွေးတဲ့ အစားအသောက်တွေကိုလည်း စားသောက်ရသေးတာ။

အဲဒီလို ရွာလမ်းအကုန်လှည့်ပြီးတဲ့အခါကျမှ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းကို သွားလို့ အဘိုး၊ အဘွားတွေကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ရွာရဲ့ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက သီလပေး၊ တရားနာလုပ်တာ။ အဲဒါတွေပြီးမှ ရွာထဲကလိုက်လာတဲ့ ပရိသတ်က အဘိုးအဘွားဆယ်ယောက်ကို လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုနဲ့ကန်တော့၊ ခေါင်းလျှော်၊ ရေချိုးသနပ်ခါးလိမ်းပေးပြီးတဲ့အခါကျမှ စောစောက ဝေါကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ အဘိုး၊အဘွားတွေကို ပြန်ထိုင်စေပြီး နေအိမ်အသီးသီးကို ပြန်ပို့ပေးကြတာ။ အဲဒီလိုပြန်ပို့တဲ့အခါမှာလည်း စောစောက လှည့်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ အဘိုးအဘွားတွေက ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်ပြန်ထိုင်ကြတာ။ ဒါက သက္ကယ်ကျွန်းရဲ့ နှစ်စဉ် သက်ကြီးပူဇော်ပွဲကျင်းပပုံ ဓလေ့တစ်ခု။

‘ငါသေရင်တော့ ဒါမှ

မဟုတ် ငါမကျန်းမမာဖြစ်လို့ သက်ကြီး ပူဇော်ပွဲလှည့်တဲ့အထဲ မလိုက်နိုင်ရင်တော့ ဒီရွာရဲ့ဒီပွဲမှာ နင်ရှေ့ဆုံးက သွားရမှာပေါ့ ထွန်းအံ့ရယ်’ ‘ဟင် ဘာပြောလိုက်တာ သဲဖြူရဲ့ ငါမရှင်းဘူး’ ‘ထွန်းအံ့ရယ်၊ နင်ကလဲ၊ နင့်ကိုမပြောင်းလဲသေးပါဘူးလို့ပြောကာမှ နားကလေးပြနေလိုက်သေး’

ဘွားသဲဖြူက ဘိုးလေးထွန်းအံ့ မကြားလိုက်ဘူး အထင်နဲ့ သူ့ရဲ့စကားကို ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြီး ပြောနေတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ ဘွားသဲဖြူ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ဘိုးလေးထွန်းအံ့က မကြားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး ကြားချင်တာ။

‘ငါတို့နှစ်ယောက်က ငယ်ငယ်ကတည်းက နို့စို့ဖက်မောင်နှမတွေဆိုတော့ ငါ့ရဲ့ထမ်းစင်ပြီးရင် နင်က ငါ့နောက်ကလိုက်ရမှာဆိုတော့ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာဟယ်...အင်း...ငါတို့တွေလည်း ဒီထမ်းစင်ပေါ်ကို ဘယ်နှနှစ်များ ထိုင်ရပါ့မလဲ မသိလေဘူးနော်’

‘နို့စို့မောင်နှမ၊ နို့စို့မောင်နှမ’

‘ငါ မကျန်းမမာဖြစ်လို့ စတဲ့စကားတွေဟာ ဘိုးလေးထွန်းအံ့ရဲ့အာရုံမှာ အစီအစဉ်မကျစွာ ရစ်ဝဲနေတယ်။ ပြီးတော့ ဘိုးလေးထွန်းအံ့ ရဲ့အာရုံမှာ နောက်ထပ်ရစ်ဝဲလာတဲ့အာရုံကတော့ မြေးဖြစ်သူအေးမောင်ရဲ့အကူအညီတစ်ခုပဲဖြစ်နေတယ်။

၅။
ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဒူဝေ၊ ဒူဝေမြည်နေတဲ့ ကြေးစည်သံလေးကို အေးမောင်ကြားနေရတယ်။ ဘိုးလေးထွန်းအံ့ကို ထမ်းဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားလို့လည်း အေးမောင်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရသေးတယ်။ ဒီရွာဘက်တွေရဲ့ထုံးစံလိုလိုဖြစ်နေတာက အဲဒီလို ထမ်းလာတဲ့လူ လေးငါးယောက်ဟာ ရွာပြင်ရောက်တာနဲ့ ထမ်းစင်ကို နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်လုပ်လိုလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝေးခနဲအော်သံတွေနဲ့အတူ ပြေးရင်းလွှားရင်း ပတ်ချာလည်လှည့်လို့ ထမ်းစင်ကို ဆော့ကြသေးတာလေ။ ဒီဓလေ့ကြီးက ဒီနယ်ဘက်မှာ ဘယ်ကဘယ်လိုစခဲ့တယ်ရယ်လို့ အေးမောင်လည်း မသိပါဘူး။

မတော် အခေါင်းတလားထဲက အသုဘကြီး ပြုတ်ကျကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ခေါင်းတလားထဲက အသုဘကြီးက ပုပ်ပွနေပါပြီတဲ့။ ဒါကြီးကို ခေါင်းထဲကို ဘယ်သူက ကောက်ထည့်ချင်မှာတဲ့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးလေးထွန်းအံ့ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကတော့ ပုပ်ပွနေစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘိုးလေးထွန်းအံ့ ဆုံးသွားတာက တစ်ရက်တောင်မပြည့်သေးတဲ့ နာရီပိုင်းပဲရှိသေးတာလို့ ပြောရမှာ။

ဘိုးလေးထွန်းအံ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဒေဝီ ကျောစိန်ရဲ့ ဟည်းတိုက်ပိုင်ကို အသုဘလာသူ တော်တော်များများက ကြားနေရပေမဲ့ အခြားငိုမယ့်သူရယ်လို့ မရှိ

သလောက်ရှားနေတယ်။ မယ့်သူဆိုတာထက် ဘိုးထွန်းအံ့ရဲ့ အသုဘကို ဝါးပြီးပို့တဲ့သူတွေတောင် မရှိချီးရေလို့ရအောင်ရှားနေတာ ရွာထဲကလူတွေ မအားကြတာ။ ဒီအချိန်ဆိုရင် ရွာထဲက ဝေါကုလားထိုင်တွေစီတန်းစီ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ လှည့်လာလောက်ပြီ။ ဘိုးလေးထွန်းအံ့ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ထမ်းလာတဲ့ လူတစ်စုက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရွာအပြင်ရောက်လာတယ်။ မကြာမှီမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းကိုရောက်တော့မယ်။

ဘိုးလေးထွန်းအံ့ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ထမ်းစင်ကိုထမ်းဆောင်တစ်ယောက် ငါ့အဖေ နေတာတွေက အများကြီး ဆက်စပ်တွေးတောလို့ တွေ့ရှိသလို၊ ရလာတဲ့ဆုစပ်တွေးတောမှုတွေ အများမှာလည်း အေးမောင်ကြီး ယောက်အဖြေက ခပ်လှပပေရယ်ပါ။

‘အဘရေ၊ နှစ်ဆယ်တစ်ရက်နေ့ကြီးတဲ့ သေတာတောင် ရွာထဲမှာ ကြာကြာမနေရပါလား’ အမေဖြစ်သူ ဒေါ်ကျောစိန်ရဲ့အော်ငိုသံတွေကို အေးမောင်ကြားနေရတယ်။ အေးမောင်ရဲ့ဆက်စပ် တွေးတောမှုတွေက ပေါ်လာလို့ အပျောက်သွားလိုက်နဲ့ သေမှာ ဆပ်ပြာပူဖောင်းအထဲ မိသလိုအဖတ်ဆယ်မရ ဖြစ်နေတယ်။ အခေါင်းထဲမှာ နောက်က ထမ်းလာတဲ့ရွာထဲက နှစ်ယောက်က အရင်ကလည်း သောက်ထားသေးတာ အခေါင်းကို သူ့ဖို့ဆော့ကြ

ထိုသို့ အေးမောင်က ထိန်း
 သေးသေးတယ်။ အဲဒီတော့
 အေးမောင်ရဲ့ အာရုံတွေက
 အော်ဝပ်တွေတော့မူတွေဆိုမှာ
 နည်းပဲ ကပ်မနေနိုင်ကြဘူး။
 'ဟေ့ ကောင် အေး
 မောင်၊ မင်း မသဲဖြူဆီကို
 နှိုးနှိုးတစ်ပုလင်း သွားပို့ချေ
 အင်း၊ နို့စို့ဖက်အစ်မအတွက်
 ငါက ကျေးဇူးပြုတာလို့လည်း
 မကြားခဲ့ဦး...ကြားလား'
 အေးမောင်တို့ အိမ်မှာက
 အေးလေးထွန်းအံ့အပိုင် နို့စား
 မှားမနှစ်ကောင် ရှိနေတော့
 မှားနှစ်ကောင် နေစဉ်လိုလို ရနေ
 တယ်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာ
 ဆက်တိုတောင် နှိုးနှိုးလှူရမှာ
 နှိုးနှိုးဘိုတတ်တဲ့ ဘိုးလေး
 နှိုးနှိုးအံ့လောကွတ်ဟာ အေး
 မောင်အတွက်တော့ သံသယ
 မရှိပေမယ့်တစ်ရပ်ပါ။
 သင်္ကြန် အကြွတ် နေ့
 ကလည်း သက်ကြီးပူဇော်
 အတွက် ဝေါကုလားထိုင်တွေ
 ပြင်ဆင်နေတဲ့ အေးမောင်တို့
 အမှာ ဘိုးလေးထွန်းအံ့နဲ့
 ဘွားသဲဖြူတို့ စကားတွေပြော
 ကြသေးတာ။ ဘွားသဲဖြူ
 ပြောနေသေးတာလေ။ သူ
 မရှိတော့ရင်၊ ဒါမှမဟုတ်
 သူ့ဘာ မကျန်းမမာဖြစ်ခဲ့ရင်
 ဘွား...။
 တွေးရင် ဘိုးလေး
 ထွန်းအံ့နဲ့ ထမ်းစင်ကိုထမ်း
 ထားတဲ့ အေးမောင်ရဲ့ခြေထောက်
 နေ ညွတ်ခွေချင်သလိုဖြစ်
 တယ်။ အဘိုးလေးထွန်း
 နဲ့ ဘကယ်ပဲ လုပ်လိုက်လေ
 သလား။ အေးမောင်ဆက်
 မှားနေပေမဲ့ အဖြေတွေက
 မရေရာဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင်
 အင်းထဲက အဘိုးလေး

ထွန်းအံ့ကိုသာ အေးမောင်နှိုး
 ပြီး မေးလိုက်ချင်တော့တယ်။
 'အဘိုးလေးကနေ ဘွား
 သဲဖြူဆီကို ပို့နိုင်တဲ့နှားနို့
 ပုလင်းဟာ...အဘိုးလေး
 နေ့တိုင်းကျိုသောက်နေတဲ့
 နှားနို့ပုလင်းနဲ့များ အေး
 မောင် မှားသွားလေသလား။
 ပြီးတော့...ဘွားသဲဖြူအတွက်
 ဆိုတဲ့ နှားနို့ပုလင်းထဲမှာ
 အဘိုးလေး ဝမ်းချုပ်တိုင်းဖော်
 စပ်ပြီး သောက်နေကျ ဝမ်း
 နုတ်ဆေးအတွက် လိုအပ်တဲ့
 ဆေးမှုန့်တချို့အကြောင်း
 ကြောင်းကြောင့်ကပ်ပြီးပါနေ
 လေရောသလား...နှားနို့နဲ့
 မတည့်ဘူးဆိုတဲ့ အဲဒီဝမ်းနုတ်
 ဆေးမှုန့်တွေက...'
 အေးမောင် ဆက်တွေး
 တယ်။ ဘိုးလေးထွန်းအံ့က
 ဒီလောက်အထိ ရည်ရွယ်ခဲ့
 သလားဆိုတာကိုလည်း အခု
 အချိန်ထိ အေးမောင်ဝေခွဲလို့
 မရဘူး။ ဘာမှန်းမရေရာပေမဲ့
 အေးမောင်ဒေါသတွေက ဝါ
 ဆိုလမှာ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ရေ
 သဘင်တက်လာသလို အလိပ်
 လိုက် အလုံးလိုက်တက်လာ
 တယ်။ အဘိုးလေးဆုံးတာ
 ဝမ်းသွားမရပ်လို့ ဆေးရုံကို
 တောင်မရောက်ဘဲ ရွာမှာတင်
 ဆုံးသွားခဲ့တာကို တွေးမိတော့
 အေးမောင်ခြေတွေ တဆတ်
 ဆတ်တုန်လာတယ်။
 သက်ကြီး ပူဇော်ပွဲလှည့်
 တဲ့ ညနေအချိန်နဲ့တိုက်နေလို့
 ရွာထဲက လူတော်တော်များ
 များ မလိုက်ပို့နိုင်တဲ့ ဘိုးလေး
 ထွန်းအံ့နဲ့ နောက်ဆုံးခရီးဟာ
 ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ ချောက်တီး
 ချောက်ချက်နဲ့ ရွာအနောက်
 ဘက်က သင်္ချိုင်းကုန်းကို
 ရောက်လာတယ်။ လူတစ်စုနဲ့

အတူပါလာတဲ့ ကြေးစည်သံ
 လေး ဒူဝေဝေကြားမှာ ဘိုး
 လေးထွန်းအံ့ကလည်းထမ်း
 စင်ပေါ်မှာ လိုက်ပါလာလို့
 ပေါ့။
 'သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ
 လှည့်တဲ့အခါမှာ ရှေ့ဆုံးဝေါ
 ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ချင်တယ်ဆို
 တဲ့ အဘိုးလေးရေ... အခု
 တော့လည်း လူထမ်းစင်အပေါ်
 မှာ အဘိုးလေးတစ်ယောက်
 တည်း ရှေ့ဆုံးကနေပြိုင်ဘက်
 ကင်းမဲ့စွာ သွားရမယ့်ခရီးကို
 ချီတက်နေရပေမယ့် ဗျာ'
 အေးမောင် ရင်ထဲမှာ
 အသံတချို့တစ်ဆိုနေတယ်။
 ဒီအချိန်ဆိုရင် အခုလိုကြေး
 စည်သံလေး ဒူဝေဝေအစား၊
 အိုးစည်ဒိုးပတ်သံတွေ မြိုင်
 မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ ရွာလယ်လမ်းမ
 တစ်နေရာမှာလည်း သက်ကြီး
 ပူဇော်ပွဲ လှည့်နေလောက်ရော
 ပေါ့။ ရွာထဲက လူတော်တော်
 များများကလည်း အပြုံးပန်း
 တွေဝေဆာစွာနဲ့ သက်ကြီးပူ
 ဇော်ပွဲလှည့်တဲ့နေရာမှာ လိုက်
 ပါနေကြရောပေါ့...။
 'ဟော...ဟော'
 အနောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့
 မိုင်းပျူရွာညိုညိုလေးဆီကနေ
 အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်သံတွေကို
 ကြားနေရပြီ။ သက္ကယ်ကျွန်း
 ရွာရဲ့အထင်ကရ သက်ကြီးပူ
 ဇော်ပွဲလည်း ရွာလယ်လမ်းမ
 မှာလှည့်နေခဲ့ပြီလေ။ သက်
 ကြီးပူဇော်ပွဲလှည့်တဲ့ ဝေါကု
 လားထိုင်ရဲ့ ရှေ့ဆုံးတစ်နေ
 ရာမှာ ပါဝါနှစ်စရေချပြီး
 ထိုင်နေတဲ့ ဘွားသဲဖြူရဲ့ မျက်
 ဝန်းအိမ် တစ်နေရာမှာတော့။
 အလို...မျက်ရည် စ
 တွေ့နေပါလား။

မင်းမောင်

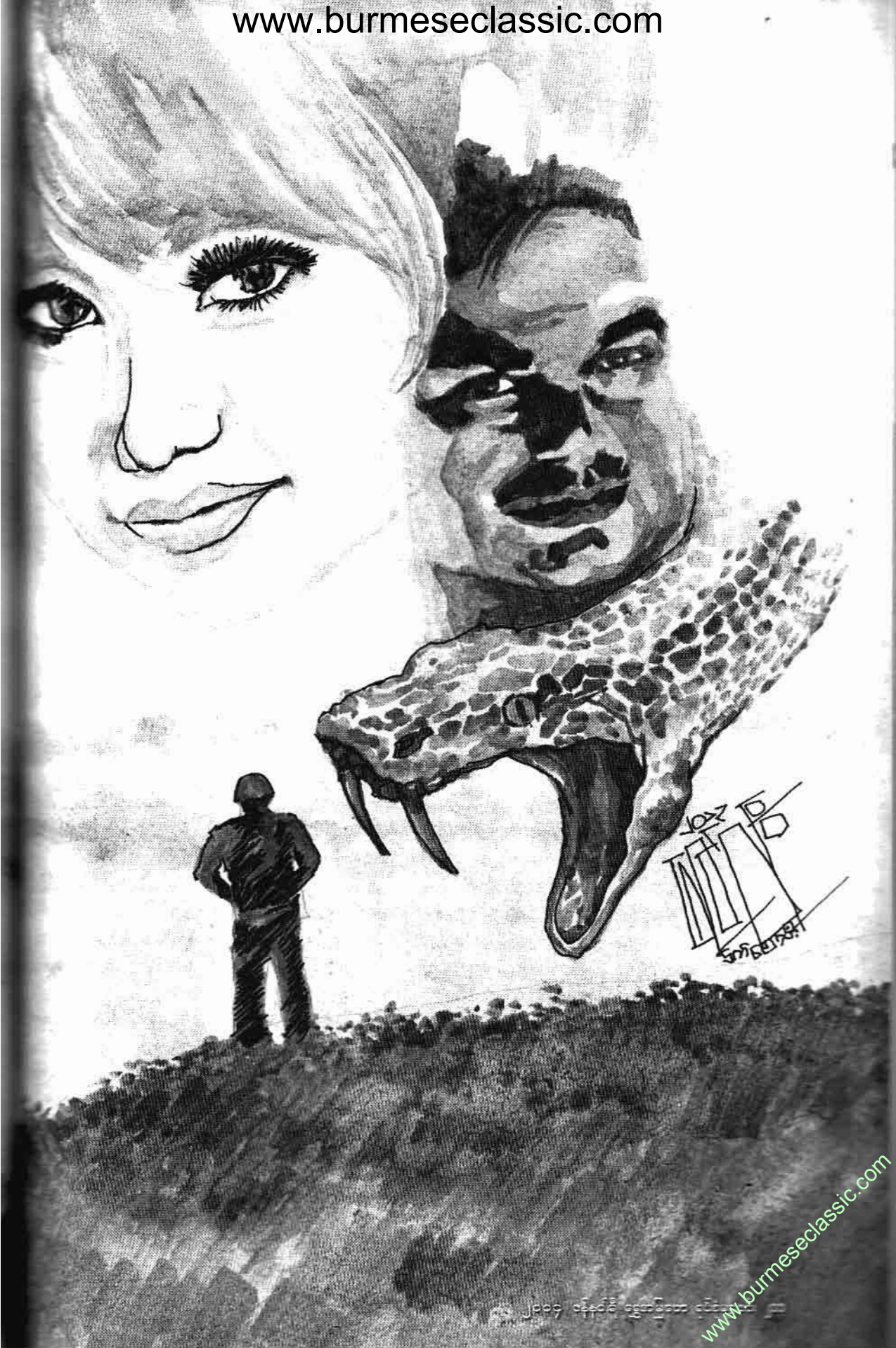
အယ်ဒီတာအဖွဲ့
 အခန်း (၃-၀၃)
 တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
 ၅၂လမ်း
 (အောက်ဘလောက်)
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
 ရန်ကုန်
 ဖုန်း-၀၁-၉၀၀၀၁၁၅
 E-mail:
 nyeinfamily@gmail.com

ငှက်ကလေးရေ ချော်ညှိပွင်/ချောက်ဆည်

ကျွန်တော်၏
အိပ်မက်တွေထဲ
အထိ
ငှက်ကလေးက
ညှစ်ညှစ်တိုင်း
လိုလို
လိုက်ပါ
လာပါသည်
အိပ်မက်ထဲမှာ
မြွေကြီးက
ငှက်ကလေးကို
ရစ်ပတ်ထားပြီး
သူ၏
ပါးစပ်ကြီးကို
အစွမ်းကုန်
ဟဖြိုထားပါသည်
အစွယ်တွေက
တပွေးပွေးနှင့်
ဖြစ်သည်

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က
အတောင်ကျိုးနေသော
ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို
တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။
ငှက်ကလေးက
အတော်ကလေးပင်
ကြောက်လန့်နေပြီး
အဝေးသို့ ပျံသန်းနိုင်ခြင်း
မရှိတော့ဘဲ
ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့်
သူ့အတွက်
လုံခြုံမည့်နေရာကို
ရှာဖွေနေဟန် ရှိပါသည်။
အသွေးအရောင်စုံပြီး
မျက်လုံး ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်း
ကလေးနှင့်
အတောင်ကျိုးနေသော
ငှက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး
ကျွန်တော်
သနားသွားမိသည်။
ကျွန်တော် ငှက်ကလေးကို
လိုက်ဖမ်းဖို့
ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။
သူ့ဘာသာသူ နေနေသော
ငှက်ကလေးက
ကျွန်တော်
လိုက်ဖမ်းတော့မှပင်
ဝို၍ကြောက်လန့်

တကြားဖြစ်သွားကာ
ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့်
ပြေးထွက်သွားပါသည်။
ငှက်ကလေး
ကျွန်တော့်ကို
ကြောက်လန့်သွားမည်ကို
ကျွန်တော်
မလိုလားပါ။
သူနားလည်အောင်
မည်သို့ပြုရမည်
ဆိုသည်ကိုလည်း
ကျွန်တော် မသိ။
ကျွန်တော့်စကားကိုလည်း
သူ နားလည်မည် မဟုတ်။
သူ့ကို ဖမ်းမိရန်အတွက်သာ
ကြိုးစားရပါတော့သည်။
ဒါကိုပင်
ငှက်ကလေးက
ကျွန်တော်အား
သူ၏ ရန်သူဟု
ထင်မှတ်သွားပြီး
အတောင်ကျိုးနေသည်ကို
ဂရုမပြုတော့ဘဲ
အားစိုက်၍
ပျံသန်းပါတော့သည်။
သို့သော် ဝေးဝေးသို့
ရောက်အောင်တော့
မပျံသန်းနိုင်ပါ။
အောက်ကို ပြန်ပြီး
ပြုတ်ကျလာပါသည်။
အောက်ကို ပြုတ်ကျလာ
သည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်က
အပြေးကလေးသွားပြီး
ကောက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်

သည်။ ကျွန်တော်ကောက်ဖို့ ကြံရွယ်စဉ်မှာပင် ငှက်ကလေးက ထပျံသွားပါသည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်က လိုက်ဖမ်းလိုက်၊ ငှက်ကလေးက ထပျံသွားလိုက်နှင့် ကျွန်တော် မောဟိုက်လာသလို ငှက်ကလေးလည်း ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ လှိုက်ဖို့နေသကဲ့သို့ ငှက်ကလေး၏ ရင်အစုံသည်လည်း ဖို့လိုက် နေပါသည်။ ငှက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ပင် သနားလာမိသည်။ မည်သို့ လုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို မသိတော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ငှက်ကလေးကိုရအောင်ဖမ်းပြီး သူ၏ ဒဏ်ရာကိုပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာသော ငှက်ကလေးက တော်တော်ကလေး မောနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့အနားကို အညင်သာဆုံး ချဉ်းကပ်လိုက်ပါသည်။ လှုပ်ရှားတယ်ဆိုရုံကလေး လှုပ်ရှားပြီး တရွေ့ရွေ့တိုးသွားလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာပါသည်။ ကျွန်တော် အသက်ကို ပြင်းပြင်း မရှူရဲ။ လက်တစ်ကမ်းအကွာအထိ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဖမ်းမိဖို့ကသေချာသလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းလိုက်သည်။ ငှက်ကလေးက တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ထပျံသွားပါတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ အောက်ကို ပြန်ကျလာပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားမိသည်။ ဒီတစ်ခါ

ပြန်ကျလာသည်က မြေပြင်ပေါ်ကို မဟုတ်ဘဲ မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ သစ်ခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ ကျရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတို့သည် အဆုံးစွန်အထိ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသစ်ခေါင်းပေါက်ထဲတွင် မြေကြီးတစ်ကောင် ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမြေကြီးသည် သူ၏ သစ်ခေါင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော ငှက်ကလေးများ၊ ပုတ်သင်ညိုကလေးများအား သူ၏ ကိုယ်လုံးနှင့် ရစ်ပတ်ကာ ညှို့ယူဖမ်းဖျိုတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ထိုသစ်ခေါင်းပေါက်အတွင်းတွင် မြေကြီး ရှိနေမည်၊ မရှိနေမည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ မြေကြီး ရှိမနေပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မြေကြီး မရှိလျှင်ကော ငှက်ကလေးက သစ်ခေါင်းပေါက်ကြီး အတွင်းမှ ပြန်လည် လွတ်မြောက်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။ သစ်ခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ နှိုက်ယူရလောက်သည့် သတ္တိမျိုးတော့ ကျွန်တော့်တွင် ရှိမနေပါ။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့်အတူ ယူကျုံးမရသော စိတ်တို့က ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းခြုံလာပါသည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တို့က ရစ်ဝဲလာကြသည်။ ငှက်ကလေးအတွက် ဝမ်းနည်း

ကြေကွဲသောစိတ်က ရင်ဝဲအထိ ထိုးတက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော် မည်သို့မျှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြင့်ပင် အော်ဟစ် ငိုယိုဟစ်ခေါ်မိလိုက်တော့သည်။

‘အီး...ဟီး...ဟီး... ငှက်ကလေး...ငှက်ကလေး...ငှက်ကလေး...ရေ...ရေ...’

ကျွန်တော် မည်မျှအထိ ကြာအောင် ငိုနေမိသည်ကို မသိပါ။ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ချောမော့ခေါ်ယူတော့မှသာ ကျွန်တော် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပါတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်၏ အော်ဟစ် ငိုယို ခေါ်ယူနေမှုသည် ပြီးဆုံးသွားခြင်း မရှိပါ။ အမေက မည်သို့ပင် ချောသော်လည်း ကျွန်တော် အငိုမတိတ်။ အမေက အခြား ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ဝယ်ပေးမည်ဟု ပြောပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ငှက်ကလေးကို လိုချင်သူမဟုတ်။ ငှက်ကလေးကို သနားနေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ကလေးကို ကယ်တင်လိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ကလေး လွတ်မြောက်သွားသည်ကိုသာ ကြည့်မြင်ချင်သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်တွေထဲအထိ ငှက်ကလေးက ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို လိုက်ပါလာပါသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မြေကြီးက ငှက်ကလေးကို ရစ်ပတ်ထားပြီး သူ၏ ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန် ဟဖြထားပါသည်။ အစွယ်တွေက တဖွေးဖွေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအိပ်မက်ကို မြင်မက်တိုင်း

ကျွန်တော် ယောင်ယောင် အော်ငိုနေမိပါသည်။ ယောင်ယောင်ပြီး ဟစ်အော် နေမိပါသည်။

‘ငှက် ကလေး... ငှက်ကလေး...ရေ...’

ကျွန်တော် ငယ်ငယ် ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်တွေ ကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ယခုဆိုကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်ပေးရန် နေပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဝင်ငွေနှင့်ကိုယ် မတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်သူ အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် ခင်မြတ်မွန်ကို ချစ်မိနေပြီပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ရဲရဲမိမိ များတွင် ငှက်ကလေး သတိရနေမိတတ်သေးသလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေသည်က များပါသည်။ လုံးဝကြီး မေ့ပျောက်သွားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အရေး တစ်ရေး၊ ကိုးရေး တစ်ရာဟု ပြောရမည် ထင်ပါသည်။

တစ်ခုသော အောက်ရာသီကလေးတွင်ဖြစ်သည်။ မထင်မှတ်ပါဘဲနှင့် ကျွန်တော် အဝေးမြို့သို့ ဆောက်လုပ်တာဝန်ဖြင့်သွားရောက် ကိုင်ရန် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော် မပြင်းနိုင်ခဲ့ဘဲ ကျွန်တော်သွားရောက်ကိုင်ရမည့် မြို့ကလေးသို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မိသားစုနှင့် မခွဲခွာဖူးသော ချစ်သောသူနှင့် မခွဲခွာဖူးသော ကျွန်တော့်အဖို့

လှမ်းဆွေးသောဝေဒနာကို တောင်ခံစားမိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သွားရမည့် မြို့ကလေးက တောင်ပေါ်မြို့ကလေးဖြစ်နေခြင်းကပင် ကျွန်တော်၏ အလွမ်းအဆွေးဝေဒနာကို ပို၍ တိုးစေခဲ့သည်အထိပါသည်။

ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သောနေရာမှာ ထိုတောင်ပေါ်မြို့ကလေးနှင့် ၈ မိုင်မျှကွာသော မြို့အစွန်နေရာတွင် ဖြစ်ပြီး ထိုနေရာတွင်ကျွန်တော်၏ ကုမ္ပဏီမှ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုဆောက်လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ကျွန်တော်၏ စာရင်းဇယားများကို ပြုစုရာဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှ နေ၍ အဝေးတစ်ခုကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တိုင်း စိမ်းညိုညိုတောင်တန်းကြီးများကို မြင်နေရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုတောင်တန်းကြီးများက နှင်းမှုန်တို့၏ အောက်တွင် မသဲမကွဲ ရှိနေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ နီနီမျှင်တိမ်တန်းများက တောင်တန်းကြီးများကို ရစ်ချိုင်းထားတတ်ကြပါသည်။ အချို့သော တောင်ယာတစ်လေးများဆီမှ တောင်ယာမီးခိုးများက တလှလှ လွင့်ထွက်နေကြသည်။ တောင်ဆင်ခြေလျှောနေရာများတွင် တော့ ပန်းနှမ်းဝါဝါ အခင်းများက နေရာယူထားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အိမ်ခြံမြေကို လှမ်းပါသည်။

ဆောက်လုပ်လျက်ရှိသော အဆောက်အအုံကြီး၏ လှမ်းမကမ်းတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာရှိပြီး ထိုရွာကလေး

တွင် ငါးရက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်သော ငါးရက်ဈေးကလေးရှိပါသည်။ ထိုငါးရက်ဈေးကလေး၏ ဈေးနေ့သို့ ရောက်တိုင်း ကျွန်တော် ဈေးကလေးကိုသွားဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းခွင်မှ ငါးရက်ဈေးကလေးရှိရာသို့ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း သွားရပါသည်။ လူလုံးပင်မကွဲသေးသော နံနက်ဝေလီဝေလင်း၏ နှင်းမှုန်ထုအောက်တွင် ဈေးကလေးက ရောင်းသူဝယ်သူတို့ဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသည်။ ငါးရက်ဈေးကလေးက နံနက် ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီလောက်မှာ ပြီးဆုံးသွားတတ်စမြဲလည်းဖြစ်ပါသည်။ နံနက် ၈ နာရီထိုးလျှင်တော့ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းဝင်ရပါသည်။

ငါးရက်ဈေးကလေးထဲတွင် အသားဖြူဖြူ၊ ပါးအိုနီနီ၊ စကားသံဝဲဝဲဖြင့် ပြောတတ်သော ဈေးသည်ကလေးများ၏ အသံက ညံ့စာနေတတ်ပါသည်။ ထိုဈေးကလေးထဲတွင် ရှမ်းထမင်း၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ ရှမ်းတိုဟူးဆိုင်ကလေးများ ရှိသကဲ့သို့ လတ်ဆတ်သော ခြံထွက်သီးနှံရောင်းချသည့် ဈေးဆိုင်ကလေးများကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာယူထားကြပါသည်။ မုန့်လာဥ၊ မုန့်လာထုပ်၊ ခါချက်ဥ၊ ကိုက်လန်၊ ဂေါ်ရခါးသီး၊ အာလူးသီး၊ ပဲတောင့်ရှည်၊ ပိန်းဥ၊ မျှစ်ချဉ်၊ ပဲပုပ်၊ ပဲငါးပိ စသော ဟင်းသီးဟင်းရွက် အသီးအနှံတွေက စုံလင်လှသည်။

ထိုဈေးဆိုင်တန်းကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ

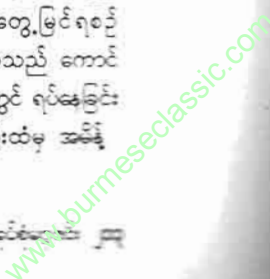
တွင် ထိုဈေးကလေးနှင့် ပတ်သက်သော်လည်း ထိုဈေးကလေးနှင့် မတူသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိပါသည်။ ထိုဆိုင်မှာ ကျေးရွာကလေးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ငါးရက်ဈေးကလေးနှင့်သော်လည်းကောင်း မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်သော စားသောက်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစားသောက်ဆိုင်ကြီးက မြို့ကလေးပေါ်မှ လာရောက်ဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ဈေးကလေးက နံနက် ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီတွင် ပြီးဆုံးသွားတတ်ပေမဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးက တော့ ည ၈ နာရီ၊ ၉ နာရီလောက်အထိ ဖွင့်ထားတတ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုစားသောက်ဆိုင်ကြီးသည်ပင် လျှင် ဈေးနေ့ကလေး၏ အစည်ကားဆုံးနေရာနှင့် ရောင်းအကောင်းဆုံး ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုစားသောက်ဆိုင်ကြီးတွင် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပဲသရေစာများ အပြင် အဖျော်ယမကာမျိုးစုံလည်း ရှိသည်။ အစားအသောက် မျိုးစုံရှိသည့်အပြင် လိုချင်တာ အကုန်ရနိုင်သော စတိုးဆိုင်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဈေးနေ့ကလေးသို့ရောက်တိုင်း ထိုစားသောက်ဆိုင်ကြီးသို့ ရောက်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညပိုင်းများတွင်မှာပါ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အလွမ်းအဆွေးဝေဒနာကို ဤနည်းဖြင့်ပင် ကုစားခဲ့ပါသည်။ ဤနည်းဖြင့်ပင် နေသားတကျဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ဤနည်းဖြင့်ပင် ခင်မြတ်မွန်ကို လှမ်းသည့်စိတ်အား ဖြေဖျောက်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် သူမ ဟုသာ ကျွန်တော်သိသော ထိုသူမကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့သော ဈေးနေ့ကလေး၏ ညပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးအတွင်းမှာ မီးစက်ဖြင့် ထွန်းထားသော လျှပ်စစ်မီးရောင်တို့ဖြင့် လင်းထိန်လျက်ရှိပါသည်။ စားပွဲတိုင်းလိုလိုမှာပင် စားသောက်သူများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိပြီး ဆိုင်ကြီး၏အတွင်း နောက်နားတွင် အရက်မျိုးစုံ တင်ထားသော ကောင်တာကြီး ရှိပါသည်။ ကောင်တာ၏ နောက် ထိုင်ခုံအမြင့်ကြီးပေါ်တွင် ဆိုင်ရှင်လား၊ ဆိုင်မန်နေဂျာလား၊ မသိရသော အသားနီစပ်စပ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်က ခုံခုံညားညားကြီးထိုင်နေပါသည်။ ထိုလူကြီး၏အနီးတွင် ယိုယိုကလေး ရပ်နေသူမှာ သူမဖြစ်သည်။ ထိုမှစ၍ သူမကို စတင်တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ အသားဖြူဖြူ၊ ပါးအိုနီနီနှင့် စကားဝဲသော တိုင်းရင်းသူများကြားတွင် သူမ၏ပုံစံက ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေပါသည်။

သူမသည် ဤဆိုင်သို့ လာရောက်စားသုံးသူတစ်ယောက် မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရစဉ် အချိန်က သူမသည် ကောင်တာ၏နံဘေးတွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး လူကြီးထံမှ အမိန့်

တစ်စုံတစ်ရာကို ငုံ့လင့်နေဟန် ရှိသည်။ ကြောက်ရွံ့နေဟန်လည်း ရှိပါသည်။ ဤဆိုင်သို့ လာရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားကလေးများချည်းသာရှိသော ဤဆိုင်တွင် သူမက ဘာကြောင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုတော့ မသိပါ။ သူမလည်း စားဖိုမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

သူမသည် လည်ကုပ်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို သပ်ရပ်စွာ ဖြီးသင်ထားခြင်း မရှိပါ။ အဝတ်အစား ခပ်နှမ်းနှမ်းနှင့် ကပိုကရိုရှိနေပေမဲ့ ပင်ကိုအလှကပေါ်လွင်နေပါသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် သူမနှင့် ကျွန်တော် အကြည့်ချင်းဆုံ သွားပါသည်။ သူမက ချက်ချင်းပင် ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်ပါသည်။ သူမက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာ၊ အရည်မလှဲသော မျက်လုံးအကြည့်ကို စတင်တွေ့ရှိလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူမကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို သူမက နောက်ထံသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ထိုတဒဂုံမျှ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ကိုပင် ကျွန်တော့်ရင်တွေ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားလိုက်သည်က သူမ၏မျက်လုံးအကြည့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြည့်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် သူမကို စိတ်ဝင်စားသွားမိခြင်းလည်း ဖြစ်

သည်။ နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့်အချက်မှာ သူမသည် မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ည ၈ နာရီ ထက်ပို၍ အပြင်ထွက်ခွင့် မရှိပါ။ ကျွန်တော်၏ အဆောင်နေရာသို့ ရီဝေစွာဖြင့်ပင် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုညက အစားအသောက်များကို ကျွန်တော် မည်သို့စားပြီး၊ မည်သို့သောက်ခဲ့သည်ကိုပင် အမှတ်မရတော့ပါ။ ကျွန်တော် အမှတ်ရနေသည်မှာ သူမကိုသာ ဖြစ်သည်။ သူမ ဘာလဲ၊ ဘယ်လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ရောက်နေရတာတဲ့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ရတာတဲ့လဲ။ သူမ ဘာကို ပြောချင်နေတာတဲ့လဲ။ ထို လဲပေါင်းများစွာက ကျွန်တော့်ကို ဖိဖိစီးစီးနှိပ်စက်ပါတော့သည်။ သူမကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အချိန်က တိုတောင်းလွန်းလှပေမဲ့ ကျွန်တော်၏ အတွေးများကတော့ ရှည်လျားလွန်းလှပါသည်။ သူမကို နောက်ထပ် တွေ့ချင်မြင်ချင်နေသည့်စိတ်ဖြင့်ပင် ရှည်လွန်းသောညများကို ကျွန်တော် ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဈေးနေ့ကို မရောက်မချင်း သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ နှိပ်စက်ခဲ့သည်မှာ အိပ်မက်တွေထဲမှာအထိ ဖြစ်

သည်။ ကျွန်တော် ကြိုတင်မှီတ်စောင့်စားခဲ့ရပါသည်။

□ ကျွန်တော် ရင်ခုန်လိုက်မောစွာ စောင့်မျှော်ခဲ့ရသော ဈေးနေ့ကလေးက ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် သူမကို တွေ့မြင်ချင်စေမဖြင့် နံနက်ပိုင်းကြီးမှာပင် ထိုစားသောက်ဆိုင်ကို အလောတကြီး သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ အီကြာကွေးတစ်ချောင်း၊ ဆေးလိပ်တစ်ပွဲကို မှာလိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကြီးအတွင်းကို အကဲခတ် ကြည့်နေမိလိုက်သည်။ စားသုံးသူများက အရင်ဈေးနေ့များထက်ပင် စည်ကားနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကြည့်နေကျ အကြည့်ဖြင့်ပင် သူမ ရှိနိုင်မည့် နေရာကို ကြည့်မိလိုက်သည်။ သို့သော် သူမက ရှိမနေခဲ့ပါ။ စားပွဲထိုးကလေးတစ်ယောက်သာ လျှင် ကျွန်တော် မှာထားသော အစားအသောက်များကို လာချပေးခဲ့ပါသည်။ အချိန်ကြာမြင့်သည်အထိ တွေ့မြင်ရန်းဖြင့် မျှော်လင့်နေမိပေမဲ့ သူမကို တွေ့မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ အလုပ်ဝင်ရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက် ပျက်ဖြင့်ပင် ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

သူမ ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါ။ ထိုမသိသော အကြောင်းအရာကိုပင် သိချင်စိတ်က ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်ပါတော့သည်။ ဒီဈေးနေ့ကလေးကို ရောက်အောင် ကျွန်တော်မည်မျှအထိ ကြိုတင်မှီတ်သည်းခံ စောင့်စားခဲ့ရ

သည်ဆိုသည်ကို သူမ သိချင်သည်။ ရင်ခုန်လိုက်မောစွာ ပြေးလာခဲ့ရပြီး ဖမ်းမည်ဆိုတော့မှ ပန်းတိုင်ပျောက်ဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာများကော တတ်နိုင်မည်တဲ့လဲ။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်လုပ်နေရသော ကျွန်တော် ပြုလုပ်နေသော စာရင်းဇယားများက အလှအယွင်းတွေ များနေသဖြင့် မကြာခဏဆိုသလို ခြေခြေနေရခြင်းဖြင့် အချိန်တွေ ဆုံးသွားရပါသည်။

□ ညနေ လုပ်ငန်းသိမ်းချိန်တွင် ကျွန်တော် သောက်ဆိုင်ကြီးဆီကို သွားရကောင်းနိုး၊ မသွားဘဲ ကောင်းနိုးဖြင့် ထွေပြားသည်။ မသွားတော့ဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးစင်ပစ်လိုက်တော့မှ လှည့်လန်းဆန်းသွားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရီပျိုးစ အိမ်ကလေးမှာပင် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းများက ဆိုင်ကြီးဘက်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်သွား ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ဆုံးအတိုင်းပင် ထိုင်နေကျတွင်ထိုင်ပြီး မှာနေကျ အသောက်များကို မှာလိုက်ပါသည်။

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အရက်ဖန်ခွက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာဖြင့်ပင် လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိပြီးမှ သောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ရီဝေမှု နောက်စွာဖြင့် သောက်ထပ်တစ်ခွက်က နေလျက်သား ဖြစ်သွားပြန်သည်။ စားပွဲခုံပေါ်တွင် သော စားစရာများကို စိတ်

သံ လက်မပါဖြင့်ပင် စားနေ
ပြီး၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်
ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်လာရ
ပါသည်။ ဘာမဟုတ်သည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အတွက် ဘာကြောင့် စိတ်ဒုက္ခ
ဖြစ်ခဲ့ရတာတဲ့လဲဟု တွေး
မိစဉ်မှာပင် နောက်ထပ်
အရက်ဖန်ခွက်တစ်လုံးက
အောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အရက်
ဖန်ခွက်ကို လာချပေးနေသော
ထက်က တုန်ယင်နေသဖြင့်
ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ မော့
ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ရင် 'ဒိန်း...'
နဲ့ မြည်အောင်ပင် တုန်ခါ
သွားရပါသည်။ ထိုလက်ပိုင်
ဖွင့်မှာ သူမ ဖြစ်နေပါသည်။
ဒါပေမဲ့ သူမက ဖန်ခွက်ကို
ချပေးပြီး ချက်ချင်းပင် ပြန်
ချက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်
အဖို့ အံ့အားသင့်ချိန်ကလေး
မင် လုံလောက်စွာ မရရှိခဲ့
ပါ။ အံ့အားသင့်မှုနှင့် ဒေါသ
ဖြစ်မှုကတစ်ပြိုင်တည်း
ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ်
သွားမိသည်။ စားပွဲခုံပေါ်က
ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်
ထိုက်တော့ လုံးခြေထားသော
အကြူခေါက်ကလေးက ဖန်
ခွက်အနီးမှာ ရှိနေခဲ့သည်။
သူမ ဘာကြောင့် ရေးကြီး
သုတ်ပျာ ဖြစ်နေခဲ့သည်ကို
ဆန္ဒမပင် ကျွန်တော် သဘော
ပေါက်မိတော့သည်။ သဘော
ပေါက် မိသည် နှင့် အမျှ
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်
ထုပ်ရှားသွားပါသည်။

ယခုမှပင် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို သတိထားရမည့်
အသိက ဝင်လာခဲ့သည်။
ထုပ်ရှားသောစိတ်၊ တုန်ယင်

သောလက်ဖြင့် စာရွက်
ခေါက်ကလေးကို အမြန်ယူ
လိုက်ပြီး အဆောတလျင်ဖြင့်
ပင် ဖတ်လိုက်မိသည်။ စာကို
ဖတ်မိလျှင် ဖတ်မိချင်း
ကျွန်တော်၏ ရီဝေမှုနောက်
နေမှုအားလုံး လွင့်စဉ်သွားပါ
တော့သည်။

'ကျွန်မကို သူတို့ ဖမ်း
ထားကြတယ်။ အပြင်မထွက်
ရဘူး။ စကားမပြောရဘူး။
နှိပ်စက်ကြတယ်။ ထွက်ပြေး
ချင်တယ်။ ကျွန်မကို ကယ်
ပါ'

ကျွန်တော့်နှလုံးသား
တည့်တည့်ကို အရှိန်အဟုန်
ပြင်းသော ကျည်ဆန်တစ်
တောင့် ဝင်မှန်သည်ထက်ပင်
ဆိုးဝါးနာကျင်စွာ ခံစားလိုက်
ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်
တစ်ပြင်လုံးတုန်ခါသွားတော့
သည်။ မည်သို့မျှမျှော်လင့်
မထားသော၊ ထင်မှတ်မထား
သော အနေအထားပင် ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်
လို့ ဘာကိုင့်ရမည်ကို မသိ
နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပါသည်။
ကောင်တာကြီးဆီကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ အသားနီ
စပ်စပ် လူကြီး မဟုတ်တော့
ဘဲ အသားနီစပ်စပ်နှင့် ဆံပင်
တွေ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး
နေသော မိန်းမကြီးတစ်
ယောက် ထိုင်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရပါသည်။ လူကြီး
နှင့် မိန်းမကြီးတို့အချိန်
အပြောင်းမှာ အလစ် ထွက်
လာလိုက်ဟန် တူပါသည်။
မည်မျှ စွန့်စားလိုက်ရမည်
လဲဟု တွေးမိလိုက်သည်။

'ဘုရား ဘုရား သူတို့
အားလုံး မရိပ်မိကြပါစေနဲ့'
ဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိ

လိုက်သည်။ မလုံမလဲသော
စိတ်ဖြင့် ဆိုင်အတွင်းကို ဝှေ့ဝဲ
ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဆိုင်
အတွင်းမှလူများက ကျွန်တော်
၏အနေအထားကို မသိရှိ
ကြပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း
ဆိုင်အတွင်းမှ လူများကို
မသိ။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ
တဒိန်းဒိန်းခုန်လာပါသည်။
စိုးရိမ်မှု၊ ထိတ်လန့်မှု၊ အံ့ဩ
မှု၊ တုန်လှုပ်မှုတွေက တစ်
ပြိုင်တည်းလိုလို ဝင်ရောက်
လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ပင်
ယခုလောက် ဖြစ်နေမည်ဆို
လျှင် သူမအဖို့ မည်သို့နေမည်
မသိ။ ဒီစာကလေးပေးဖို့
အတွက် သူမ ဘယ်လောက်
အထိ စွန့်စွန့်စားစား ကြီးစား
ခဲ့ရမည်ကို ကျွန်တော် နား
လည်မိလိုက်သည်။

'လူကုန်ကူးမှု'
ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်
လာသောအသိက ကျွန်တော့်
ဦးခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး
အတိုင်းအဆမရှိ ကြီးမား
သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိ
သည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊
စာစောင်များတွင် အကြိမ်
ကြိမ်ဖတ်ခဲ့မိစဉ်က ယခု
လောက် မတုန်လှုပ်မိခဲ့။ ယခု
ဒီအဖြစ်အပျက်က ကျွန်တော်
နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးလာပြီ
ဆိုတော့ ထူပူသွားခဲ့သည်
မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော် ဦးနှောက်ကို တရ
စပ်ပင် အလုပ်ပေးမိလိုက်
သည်။ မည်သူ့ကို အကူအညီ
တောင်းရမည်လဲ။ ဒီမြို့က
လေးမှာ ကျွန်တော်နှင့်သိသူ
ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။
သက်ဆိုင်ရာကို ဆက်သွယ်
ဖို့ ဆိုတာက ကျွန်တော့်မှာ
...။

ကျွန်တော် နာရီကို
အလျင်စလို ကြည့်လိုက်
သည်။ ၇ နာရီကျော်ကျော်
ပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီအချိန်မှာ
ကျွန်တော်၏ဆရာက မြို့ထဲ
ကို မပြန်လောက်သေး။
အချိန်မီ ခိုင်သေးသည်။
ကျွန်တော် စားပွဲထိုးကလေး
ကို ခေါ်ပြီး ကျသင့်ငွေကို
ရှင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့် ဆရာ့ရုံ ရာကို
အမြန်ပင် သွားလိုက်တော့
သည်။

□
ကံအားလျော်စွာပင်
ကျွန်တော် ဆရာနှင့် တွေ့ပါ
သည်။ အခြေအနေအားလုံး
ကို အလောတကြီး ရှင်းပြ
လိုက်ပြီး သူမပေးလိုက်သော
စာရွက်ခေါက်ကလေးကိုပါ
ဆရာထံ အပ်လိုက်သည်။
ဆရာ့မျက်လုံးတွေ ပြူး
ကျယ်သွားပြီး-

'ဒီကိစ္စက အမြန်ဆုံး
ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မှာလေ။
ဒါပေမဲ့ မင်းထင်သလို
ရောင်းစားခံရတာမျိုး၊ လူကုန်
ကူးခံရတာမျိုး ဟုတ်မဟုတ်
ဆိုတာကတော့ သေချာစုံစမ်း
ရဦးမှာပေါ့။ နောက်ပြီး ဒီကိစ္စ
မျိုးဆိုတာက...'

ထိုစဉ်မှာပင် ဆရာ၏
ဟန်းဖုန်းက အသံမြည်လာ
ပါသည်။

'ဟဲလို'
...'
'ဟုတ်ပါတယ်။ ဟုတ်
တဲ့ ပြောပါ'
...'
'ခင်ဗျာ...'
...'
'ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဟုတ်ကဲ့
ပါ။ အခုချက်ချင်း လွှတ်

လိုက်ပါမယ်'

ဆရာက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူ၏ အနွေးထည် အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကို ပွတ်ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး-

'ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ'

သူမ၏ ပြဿနာက ဒီအထိအောင်ပင် လိုက်လာခဲ့ပြီလားဟုတွေးမိလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ'

ဆရာက သက်ပြင်းကြီးကိုချလိုက်ပြီး လေးလေးပင်ပင်ကြီးနှင့် ပြောပါသည်။

'ရုံးချုပ်က မင်းတင်လိုက်တဲ့ စာရင်းဇယားတွေမှားနေလို့ အခုချက်ချင်း လာပြင်လှည့်ပါတဲ့'

'ခင်ဗျာ'

ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမည်ဆိုသည်ကို မသိလောက်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

'မင်း ယူစရာ ရှိတာကို မြန်မြန်ယူပြီး ငါ့ကားနဲ့ မြို့ထဲကို လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွာ။ မြို့ထဲရောက်မှ ကားတစ်စီး အော်ဒါငှားပြီး ရုံးချုပ်ကို သွားပေါ့။ လောလောဆယ် မင်းကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လေ။ ဟိုကောင်မလေးကိစ္စကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး ချက်ချင်း ဆောင်ရွက် သွားမှာပါ။ ဒီကိစ္စကို မင်းခေါင်းထဲ ထည့်မထားနဲ့ဦး။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ စာရင်းတွေကိုသာ ပြီးအောင်လုပ်ခဲ့။ ဟုတ်ပလား'

ကျွန်တော် ဂူငူကြီး

ဖြစ်သွားပြီး ဆရာ့ကို ငေးကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ပုခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး-

'ဟကောင် ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ။ အချိန်မရှိဘူး။ မြန်မြန်လုပ်'

အကွေ့အကောက်များသော တောင်ပေါ်လမ်းက လေးမှာ ကားကလေးက မြားတစ်စင်း ပစ်ခွင်းလိုက်သလို လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလျက် ရှိပါသည်။ ကားမီးရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့နေရသော မြေလိမ်မြေကောက်လမ်းများက ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ပိုမို မူးနောက်စေပါသည်။ တောင်ပေါ်မြို့က လေးမှ မြေပြန့်တွင်ရှိသော ရုံးချုပ်သို့ရောက်အောင် တစ်ညလုံးစီးရမည်။ နံနက် ၄ နာရီလောက်မှာမှ ရောက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

'ဘုရား ဘုရား။ အားလုံး အဆင်ပြေပါစေ' ကားကလေးထဲ မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကားဆရာ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ကားကလေး၏ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်မိလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လျက် ရှိသည်။ အမှောင်။ အမှောင်ထဲမှာ။ ဟုတ်သည် ဒီလို အမှောင်မျိုး ထဲမှာ သူမ မည်သို့ နေရာပါမည်လဲ။ သူမ သိပ်ပြီး ကြောက်လန့်နေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဒီအမှောင်ထုထဲကနေ

သူမ လွတ်ရော လွတ်မြောက်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တို့က ရစ်ဝဲလာကြသည်။

ဒီလို ပူပန်ရမှု၊ ဒီလို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုမျိုး ကျွန်တော် ပူပန်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒီတုန်းကလည်း ကျွန်တော် ငိုခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က အတောင်ကျိုးနေသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

ငှက်ကလေးက အတော်ကလေးပင် ကြောက်လန့်နေပြီး အဝေးသို့ ပျံသန်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် သူ့အတွက် လုံခြုံမည့်နေရာကို ရှာဖွေနေဟန် ရှိသည်။ အသွေးအရောင်စုံပြီး မျက်လုံးပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းကလေးနှင့် အတောင်ကျိုးနေသော ငှက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သနားသွားမိသည်။ ကျွန်တော် ငှက်ကလေးကို လိုက်ဖမ်းခဲ့ပါသည်။

ငှက်ကလေးက သစ်ခေါင်းအတွင်းကို ကျသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတို့သည် အဆုံးစွန်အထိ ရောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသစ်ခေါင်းပေါက်ထဲတွင် မြွေကြီးတစ်ကောင် ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမြွေကြီးသည် သူ၏ သစ်ခေါင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော ငှက်ကလေးများ၊ ပုတ်သင်ညို

ကလေးများအား သူ၏ ကိုယ်လုံးနှင့် ရစ်ပတ်ကာ ညှိပ်ဖမ်းချိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ထိုသစ်ခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ မြွေကြီး ရှိနေမည်။ မြွေကြီး မရှိပါစေနှင့်ဟု တောင်းမိလိုက်သည်။ ဒါမဲ့ မြွေကြီးမရှိလျှင်ကော ငှက်ကလေးက သစ်ခေါင်းခေါင်းကြီးအတွင်းမှ ပြန်လည် မြောက်နိုင်ပါမည်တဲ့ သစ်ခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ နှိုက်ယူရဲလောက်သည့် သူ့မျိုး ကျွန်တော့်တွင် ရှိမဲ့ခဲ့ပါ။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့် အလှူကျွေးမရသော စိတ်တို့က ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းခြုံလာသည်။ ကျွန်တော့် မျက်ထဲ အိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တို့က ရစ်ဝဲလာကြသည်။ ဒီမျက်ရည်က ငှက်ကလေးအတွက် လား၊ သူမအတွက်လား၊ ကျွန်တော် မသိတော့။ မကျိုးမရ ဖြစ်ရသောစိတ်ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသောစိတ်တို့က ရင်ဝဲအထိ ထိုးတွင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မည်သို့မျှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ထိန်းလည်း ထိန်းမထားချင်တော့။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြင့်ပင် နေဟန် ငိုယိုဟန်ခေါ်မိလိုက်တော့သည်။

'ငှက်ကလေးရေ...ငှက်ကလေးရေ...ရေ...'

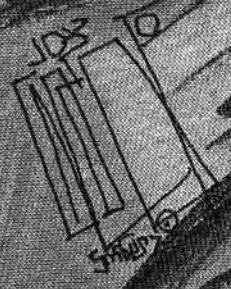
ကျော်ညိုလှိုင်
ကျောက်ဆည်

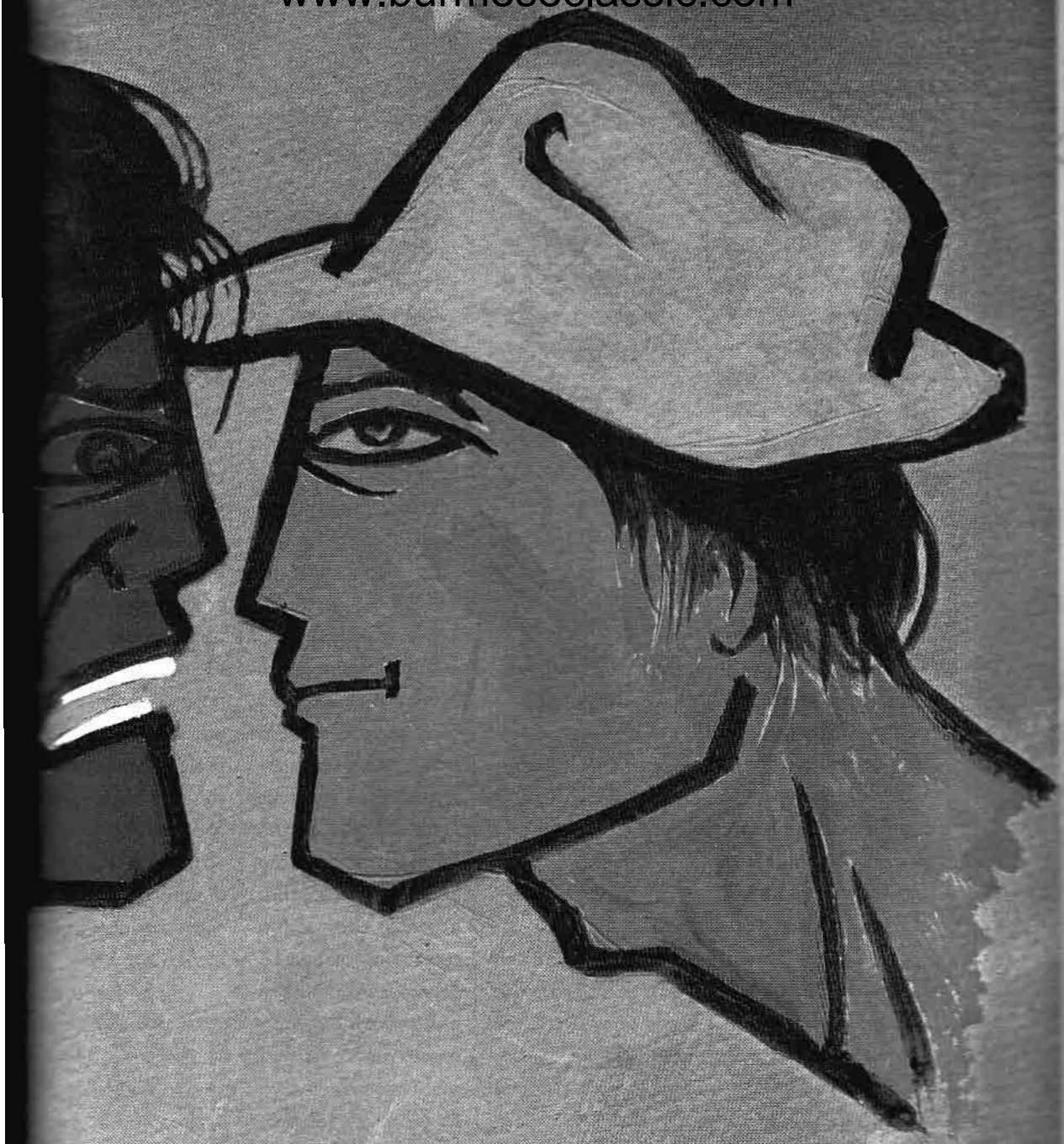
အမိန့်

ယဉ်ယဉ်နု
မေတ္တာ

'မောင်ရင်လေး
 အမှိုက်ထည့်မှာလား'
 ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ရဲ့
 အမှိုက်ပစ်၊ အမှိုက်သိမ်း
 စနစ်က ဆန်းကြယ်လှပါ
 သည်။ မြို့စရိယာအတွင်း
 ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်
 တည်ရှိကာ
 ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခု
 အနေဖြင့် သတ်သတ်
 မှတ်မှတ် ရှိသော်လည်း
 စည်ပင်သာယာမှု
 အမှိုက်ကား
 တစ်ခါမှ မလာဖူးပါ။
 ခေါင်းလောင်းတီး
 အမှိုက်သိမ်းစနစ်ဟူ၍
 မကြားဖူးပါ။
 အမှိုက်ပစ်ရန်အတွက်
 လူနေအိမ်ခြေလွတ်သော
 နေရာများတွင်
 အမှိုက်ပုံကြီးများက
 ဟည်းထနေပြီး၊ အမှိုက်ပုံ
 အတော်လေးမြင့်လာလျှင်
 မြေ ထော်လာရှီလေး။
 ငါးစီး ဖို့ပြီးသည်နှင့်
 ထိုမြေက အကွက်
 ရိုက်ရောင်းရန် အဆင်သင့်
 ဖြစ်နေပြီး၊ ဝယ်မည့်သူများက
 တန်းစီနေလေ့ရှိပါသည်။
 တချို့က သာလာအိတ်များနှင့်
 အမှိုက်ထည့်၊ ဆိုင်ကယ်နှင့်
 မသိမသာတင်သွားပြီး၊
 ရပ်ကွက်ကိုဖြတ်စီး
 နေသည့် အထင်ကရ

'ဦးလေး
 ပန်းတစ်ပွေ့
 လောက်' ဟု
 လာတောင်းသော
 ရပ်ကွက်သူများက
 ပန်းသာ
 မက်မောပြီး
 ပန်းနှင့်အတူ
 ပါလာသည့်
 ကိုင်းကြီးများ
 အရွက်များကို
 မမက်မောကြပေ

ရေဆိုးမြောင်းကြီးထဲသို့ လူသူ ကင်းရှင်းချိန်တွင် ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သလို ဟန်ဆောင်၍ ပစ်ကြဲပါသည်။ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်၊ ခွေးတို့ ကြောင်တို့ သေလျှင်လည်း ထိုနည်း အတိုင်း ခပ်တည်တည် ပစ် တတ်ကြသည်။ ယခုတော့ အမှိုက်ပစ်စရာ နေရာလွတ်မရှိ အောင် အိမ်တွေနှင့် ပြည့်နေ ပြီ။ ရေဆိုးမြောင်းကြီးမှာ လည်း ပြုပြင်ရေးစီမံကိန်းတွေ ဝင်နေ၍ပစ်မရ။ ဒီတော့ ပုဂ္ဂလိက အမှိုက်လှည်းလေး များကနေရာယူလာကြသည်။ အမှိုက်ပုံးအရွယ်တော် တစ်ပုံး ကိုနှစ်ရာခန့်ဖြင့် ကိုယ့်အမှိုက် ကို ပိုက်ဆံပေး၍ ပစ်နေကြ ရသည်။ စည်ပင်သာယာကို ပေးရသည့် အမှိုက်ခွန်ပြေစာ ကတော့ တိုင်မှာ ချိတ်ထား သည့် သံချောင်းတွင် တွဲလွဲမိ ရင်း အိပ်ပျော်နေသည်။

‘မောင် ရင် လေး ပိတောက်ပင်က အမှိုက်တွေ အပုံလိုက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါတွေရော ရှင်းမှာလား’ ကျွန်တော် စဉ်းစား ကြည့်သည်။ အိမ်က အမှိုက် မီးဖိုချောင်အမှိုက်က တောင်း တစ်လုံးဆိုတော့ နှစ်ရာ၊ ဒီ ဦးကြီးက ကျွန်တော်တို့ ပိတောက်ပင်က အမှိုက်ကို ဘယ်လောက်တောင်းမှန်း မသိ။ ပိတောက်ပင်ကလည်း သင်္ကြန်တုန်းက အပွင့်ပါသည့် ကိုင်းတွေ ခုတ်ကြပြီး၊ အပွင့် တွေ ချိုးယူသွားကာ အရွက် တွေ အပင်အောက်မှာ ပစ်ခဲ့ ကြလို့ အမှိုက်တွေက ပုံနေ သည်။ ကျွန်တော်တို့က လည်း ပိတောက်ပင်ပွင့်သမျှ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အလကား

မြို့၊ ဇရိယာ
အတွင်း
ကွင်းကွင်း
ကွက်ကွက်
တည်ရှိကာ
ရပ်ကွက်ကြီး
တစ်ခုအနေဖြင့်
သတ်သတ်
မှတ်မှတ်
ရှိသော်လည်း
စည်ပင်သာယာမှု
အမှိုက်ကား
တစ်ခါမှ
မလာဖူးပါ
ခေါင်းလောင်းတီး
အမှိုက်သိမ်းစနစ်
ဟူ၍
မကြားဖူးပါ

ဝေတော့ လူတိုင်း လာတက် ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်အပင်က ပန်းနှင့် တစ် ရပ်ကွက်လုံး နှစ်ဦးကုသိုလ် ဟု သဘောထားနိုင်ကြပေမဲ့ ‘ဦးလေး ပန်းတစ်ပွေ့ လောက်’ ဟု လာတောင်း သော ရပ်ကွက်သူများက ပန်းသာ မက်မောပြီး၊ ပန်းနှင့် အတူ ပါလာသည့် ကိုင်းကြီး များ၊ အရွက်များကို မမက် မောကြပေ။ ပိတောက်ပန်း တစ်ရက်ပွင့်ပြီးသည်နှင့် အိမ် ရှေ့မှာ အမှိုက်တွေ အပုံလိုက် ကျန်ခဲ့မြဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မမူပါ။ နှစ်တိုင်း

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပန်းလှူမြဲ၊ အမှိုက်ရှင်းရမြဲ ဖြစ်သည်မှာ နှစ်စဉ်အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

‘အဲ ပိတောက်မှိုက်တွေ ပါ ပစ်ရင် ဘယ်လောက်ပေး ရမလဲ’

ဦးကြီးက ပိတောက် အမှိုက်ပုံကို ကြည့်သည်။ ခဏ စဉ်းစားသလိုလုပ်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို အားနာပါးနာ ပြန်ကြည့်ရင်း အသံတိုးတိုး ဖြင့်-

‘ငါးရာတော့ ပေးရ မယ်ကွယ်’

‘ငါးရာ ပေးမယ်၊ ပေး မယ် ဦးကြီး’

တော်လှချည့် လား။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ထောင်လောက် တောင်းမယ် အောက်မေ့နေ တာ၊ အခုတော့ ထက်ဝက် ကြီး သက်သာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အရပ်ထဲကိုလာ နေကျ မပိန် အမှိုက်လှည်းဆို ရင် မရ။ ပိတောက်မှိုက်အပုံ ကြီးလောက်ကို ထောင့်ငါးရာ လောက်က စတောင်းပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆစ်တာနှင့် တစ်ထောင်လောက်နှင့် ဈေး တည့်လှေ့ရှိတာ။ ယခု ဦးကြီး ကတော့ ငါးရာသာ တောင်း သည်။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင် ပြီး ပိုက်ဆံယူ ပြန်ထွက်လာ တော့ ပိတောက်မှိုက်တွေ တစ်စမကျန် ပြောင်ရှင်းနေပြီ။ အမှိုက်စုသည့်နေရာက မောက် နေသည့်မြေကိုလည်း ဖြေပြီး ပိတောက်ပင်အောက်မှာ မညီ မညာ အဖုအထစ်မရှိ ပြေပြစ် နေအောင် အသားပြားလေး နှင့် မြေညှိနေသော ဦးကြီးကို တွေ့ရသည်။

‘ရော ဦးကြီး၊ ဦးကြီး

က တော်တော်စေတနာသိလုပ် ပေးတာပဲ၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ဗျာ’

ဦးကြီးလှည်း သွားတော့ ဒီဘက်အိမ်က ဗာဒံပင်အောက် မျက်နှာက ရောက်သွားသည်။ ဇေယျာ မိုးကြီးလို့ ဗာဒံကိုင်း ထွ်တော ကြောင့် အိမ်ရှင်က အမှိုက်လှည်းကိုခေါ်ပြီး ထွ် ကျိုးတွေ တင်သွားတာ အမှိုက်လေးလည်း ရှင်းပစ် ပါဟုဆိုပြီး တစ်ထောင်သာ တစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည့် မပိန် ဘာလုပ်တယ်ထင် သလဲ။ ဗာဒံကိုင်းနှစ်ကိုင်း အရင်းက ဆွဲမပြီး လှည်း တင်ကာ ထွက်သွားသည့် ကိုင်းဆွဲမစဉ် အရွယ်လေး ကြွေကျတာလည်း မသေးမာ ဗာဒံပင်အောက်က အမှိုက်က လည်း ဒီအတိုင်း အိမ်ထဲ ဆပ်ပြာမှုန့် အခွံတွေထဲ ထဲလွင့်နေတာ အိမ်ရှင်က လိုက်ကောက်ပြီး ‘အလကား ပဲ၊ အလကားပဲ’ ဟု တရား တွတ် ရေရွတ်နေသည့် သတိရမိသည်။

ထိုစဉ် ဒုန်း ဟူသော အသံ လမ်းထိပ်က ကြားရ သော အလန့်တကြားလှမ်းကြား တော့ ကျွန်တော်အိမ်မှ လှည့် သွားသော ဦးကြီး အမှိုက်တွန်းလှည်းနှင့် ထဲဝင်လာသော မပိန် အမှိုက် တွန်းလှည်းတို့ တိုက်ကြ သော အသံဖြစ်သည်။ အမှိုက် တွားရား ဆိုင်ကယ်ချင်း ချင်းမဟုတ်ဘဲ အမှိုက်တွန်း လှည်းချင်း တိုက်ကြသော အံ့ညွှန်လိုက်တာဟု လှောင် မိစဉ်-

‘ဖြတ် ဖြတ်လေး

အောင် ဖြတ် တော် တမင်
 နှစ်တာမလား။
 မပိန်၏ စွာလောင် စွာ
 အသံစူးစူးက ဟိန်း
 နှစ်လာသည်။
 'ငါ တမင်လုပ်တာ
 နှစ်ပါးဟယ်၊ နှင့်
 နှစ်လာတာမြင်လို့ ငါတွေ့
 ရောင်ပေးတာ အသိသာ
 နှင့် ပွတ်ဆွဲပြီး လိုက်
 တော်'။
 'တိုက်တယ်လေ၊ တိုက်
 ဘာဖြစ်လဲ တော် ဘာ
 နှစ်လဲ၊ ဒီမယ် ကျုပ် ဒီ
 တိုက်ကို အမှိုက်သိမ်းလာ
 အို သေတော့မယ်။
 အခု ကျုပ်ခွင့်ကို ဝင်
 နှစ် ချုပ်တယ်၊ ဈေးလည်း
 တောင်းတယ်၊ ဒါ
 တိုက်ပစ်တာ၊ ကံ
 'ဟ ငါက ဈေးလျှော့
 တောင်းဘူး၊ အမှိုက်ကြည့်
 တန်သလောက်ပဲ ယူ

တာ'
 'ဒီအရပ်က ကျုပ်အရပ်
 ကျုပ်တောင်းသလောက်ရ
 တယ်၊ တော်ရှုပ်လို့'
 မပိန်က အော်ရင်း ဟစ်
 ရင်း အမှိုက် လှည်းကို
 တရောင်းရောင်းမြည်အောင်
 ဆွဲလှုပ်ပြီး၊ လှည်းချင်းငြိနေ
 သည်ကို ဖြတ်သည်။ ငွေကို
 သာ အတင်းတောင်းပြီး၊
 လှည်းကို တစ်စက်မှ မဖြုတ်
 သော သူညှပ်ကြောင့် မပိန်
 လှည်းမှာ ဘေးသံဆန်ခါတွေ
 ပြုတ်ထွက်ကာ ဦးကြီးလှည်း
 နှင့် ငြိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရပ်
 ကွက်ထဲက လူတွေက ဝိုင်း
 လာကြပြီး ကူညီပေးမှ လှည်း
 ချင်းက မဖြုတ်၊ နောက်ဆုံး
 အတင်း ဆောင့်ခါလိုက်မှ
 မပိန်လှည်း ဘေးသံဆန်ခါ
 အချပ်လိုက် ပြုတ်ကာ အမှိုက်
 တွေလမ်းပေါ် အပုံလိုက်ကျ
 ကုန်လေသည်။ ရပ်ကွက်သူ၊

ရပ်ကွက်သားတွေက 'မပိန်
 ပြန်ကျုံးသွားလေ' ဆိုတာ ဂရု
 မစိုက်ဘဲ ဦးကြီးကို အံတင်း
 တင်းကြိတ်ကြည့်ပြီး လှည်း
 ကို ဘယ်ဘက်ချိုး ကွေ့သွား
 သည်။
 'ကြည့်ပါဦး သူလှည်း
 ပေါ်က အပုံလိုက်ကျခဲ့တာ'
 'ဟုတ်ပါရဲ့ လမ်းလယ်
 ကောင်ကြီး'
 'မပိန်က ဆိုးတယ်နော်'
 'နေကြပါဦးဗျာ ကျုပ်
 ကျုံးပါ့မယ်'
 ဦးကြီးက မပိန်ကျသွား
 သည့်အမှိုက်ကို တစ်မျှင်
 တစ်စ မကျန်အောင် ကျုံးပြီး
 သူလှည်းထဲကို ထည့်နေသည်။
 အမှိုက်အားလုံးကုန်သွားမှ
 လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ခါရင်း
 ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်
 သည်။
 'မောင် ရင်လေးရယ်
 ဘဝက အကျိုးပေးမကောင်း

လို့ ညစ်ပတ်တဲ့အမှိုက်တွေ
 ကျုံးပြီး စီးပွားရှာနေရတဲ့ လူ
 ချင်းအတူတူ ဘာလို့ လောဘာ
 ရှေ့ဆောင်ပြီး ဒေါသပွားနေရ
 မှာလဲ။ ကျုပ်တို့နေတော့
 လည်း အမှိုက်ကုန်းမှာ အတူ
 တူ မိုးရွာရင် နံစော်နေရတာ။
 ကျုပ်တော့ စိတ်ကောင်းထား
 တယ် မောင်ရင်လေး။ ဒီဘဝ
 မကျွတ်တောင် နောက်ဘဝ
 လွတ်အောင်ပေါ့'
 ဦးကြီး လှည်းက ယာ
 ဘက်လမ်းကို ကွေ့သွား
 သည်။ တမင်တကာ မပိန်နှင့်
 လမ်းခွဲသွားသည် ထင်ပါ
 သည်။ ယခုလမ်းခွဲသွားသလို
 ဦးကြီးနှင့်မပိန်သည် သံသရာ
 မှာလည်း လမ်းခွဲမှာအသေ
 အချာပါပဲဟု တွေးရင်း
 ကျွန်တော် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်
 လျှောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်နု၊မန္တလေး။

မုံရွာ ဆရာမိုး

အမှတ်တံဆိပ်

အမောလုံ နှလုံးအားပေး

စားဝင်ဇီဝိဇီဝဗျာ မူးမောကင်းဝင်း
 မုံရွာ ဆရာမိုး အမောလုံ နှလုံးအားပေး

တိုင်းရင်းသားဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ် 0114 Y 010736

ရွှေအမြုတေ

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် ၂၉၀ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

ဒီလမှာ စာမူ ၅၀ ဖတ်ဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ ပေးပို့တဲ့အရေအတွက် ပြန်ပြီးတက်လာတာကြောင့် အချိန်တိုတိုနဲ့ ပြန်ကြားနိုင်ရအောင် တိုးပြီး ဖတ်ဖြစ်ပြန်တာပါ။ အကြမ်းအားဖြင့် တိုးတက်လာကြပေမဲ့ အခုချိန်ထိ အဆင်မပြေသေးသူတွေလည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ အရေအတွက် များများပို့ပေမဲ့ ဖော်ပြမခံရသေးသူတွေအနေနဲ့ နောင်ကို ဘယ်လိုစာမူမျိုးတွေ ပေးပို့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်စေချင်ပါတယ်။

၁။ သမီးအလှ်မှာ

၂။ ငို၍ ရယ်၍ မရသောမျက်နှာ
ပြုံးနဲ့နဲ့ပါ

အရေးအသား သင့်ပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းနေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အပြန်အလှန်စကားပြောကို အားပြုပြီး ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်တည်းနေရာကနေ ရေးသားပေမဲ့ ပထမနာမ်စားကို မသုံးတဲ့အတွက် အားလျော့နေပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်တွေ ပေးရာမှာလည်း ရိုးစင်းနေပါတယ်။

၃။ အလင်းမဲ့ကြယ်ပွင့်များ
လင်းရိပ်ဖြူ

စကားပြော စကားပြော ရောထွေးနေပြီး ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာ ရှိတဲ့တိုင်အောင် သရုပ်ဖော်တဲ့အခါမှာ အားနည်းသွားတဲ့အတွက် အနုပညာမမြောက်လှပါဘူး။

၄။ နေတစ်စင်းရဲ့ဒိုင်ယာရီ

၅။ စံ

၆။ ရင်ခတ်နေ

နေ့မိုးအိမ်(အောင်လံ)

အသုံးအနှုန်း၊ အမှားအယွင်းတချို့ရှိတဲ့ စာမူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ၃ ပုဒ်လုံးမှာ အဖွင့်တွေ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းလှပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်နေရာပြောင်းပြီး ခံစားရေးဖွဲ့တာမျိုးတွေနဲ့ အရေးအသား မရှင်းလင်းမှုကလည်း ရှိနေပါတယ်။ နေတစ်စင်းရဲ့... နဲ့ စံ က ဖခင်တစ်ယောက် ခံစားချက်ကို ရေးဖွဲ့တဲ့ စာမူတွေဖြစ်ပြီး ရင်ခတ်နေ က စာညွှန်ဆန်တဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။

၇။ ပြန်မဆုံနိုင်တော့ဘူးလား
ရွှေစင်ဝင်းရွှေ

နာဂစ်မုန်တိုင်းနောက်ခံ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အရေးအသားအားနည်းမှုကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုမရှိလှပါဘူး။

၈။ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့တာလားမဟုတ်ဘူး ဆုတောင်းတာပါ

ရဲထွဋ်နိုင် (Arakan Actor)

စကားပြော စကားပြော ရောထွေးနေတဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။ အချစ်နဲ့မေတ္တာအကြောင်း နောက်ခံဖြစ်ပေမဲ့ အသား အားနည်းလှကာ အနုပညာမမြောက်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

၉။ ပါ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဝ၊ န

မြတ်သျှိုင်းသွင်

အရေးအသားသင့်ပေမဲ့ ဖိနပ်နေရာက ရေးဖွဲ့ခံစားလာ ဇာတ်ကို ထူးခြားလောက်အောင် အထောက်အကူပြုတဲ့အတွက် အားနည်းသွားတဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။

၁၀။ ချိုမြိန်ခြင်း၏ နောက်ကွယ်
မိုးမြင့်မေ

ကျေးလက်နောက်ခံ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး စကားပြောစကားပြောရောထွေးနေသလို ဆွဲဆောင်မှုအားလည်း နည်းပါးပါတယ်။

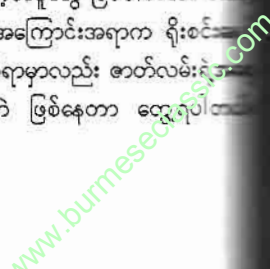
၁၁။ မိုးရေတွေငိုတဲ့ည
ဂျူပီတာ

အရေးအသား ပြေပြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောချင်တာကို စာဖတ်သူ မျှော်ပါခံစားသွားရလောက်အောင် ထိထိရောက်ရောက် မရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အားနည်းသွားတဲ့စာမူပါ။ ကြိုးစားပါဦး။

၁၂။ အဖြူရောင်ဖြင့် ဖွဲ့တည်ခဲ့လေသော ထိုကောင်းကင်မှာ

၁၃။ နှင်းစက်များနှင့်အဖြိုင်
သံလွင်သစ္စာ(သထုံ)

အရေးအသား ပြေပြစ်တဲ့စာမူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းသလို အကြောင်းအရာက ရိုးစင်းနေပါတယ်။ စာမူမှာမည်တွေ တပ်ရာမှာလည်း ဇာတ်လမ်းရဲ့အားအသားဟန်ကို မထင်ဟပ်ဘဲ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကြိုးစားပေးပါဦး။

၁၄။ အမှတ်တရ ၁၈ ရက်နေ့
ငယ်လေး တော်ဝင်

အရေးအသားရော တင်ပြပုံပါ အတော်လေးတဲ့ စာမူ
ဆန်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၁၅။ တစ်ကယ်လို့သာ

၁၆။ ပဟောဠိလရောင်

၁၇။ အိမ်ပြန်ငါး

ကြာဖြူနွယ်

စကားပြေ၊ စကားပြော ရောနေတဲ့စာမူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။
ပြောချင်တာတွေ ရှိပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ အနုပညာမြောက်
မြောက် ဆွဲဆောင်မှုအသွားနိုင်သေးပါဘူး။ တကယ်လို့သာ က
သားစုအတွက် အနစ်နာခံရတဲ့ သားဦး၊ သမီးဦးတွေကို
ရည်ရွယ်ရေးသားပြီး ပဟောဠိလရောင် က အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ကာ အိမ်ပြန်ငါး ကတော့ ပြည်ပမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့
သူတွေကို ရည်ရွယ်ပါတယ်။

၁၈။ အတ္တပါးပါး

ကြယ်စင်သစ်(လွိုင်ကော်)

အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာအရ
အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်ရှုပ်ကို နောက်ခံထားပေမဲ့ ဇာတ်ကောင်
အားချက်ကို စာဖတ်သူ ပိုနားလည်သဘောပေါက်သွားအောင်
ရေးပြနိုင်ခဲ့တာမျိုး မရှိတဲ့အတွက် အားနည်းသွားပါတယ်။

၁၉။ မောင့်ချစ်သူ အမူတုံး

မင်းရက္ခ

သာမန်အချစ်ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး အပြန်အလှန်စကားပြောကို
ထည်း အားစိုက်ရေးဖွဲ့ထားတာမို့ အနုပညာအားနည်းလှပါ
တယ်။

၂၀။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြားပါစေ

သစ်နေမြ

စကားပြေ၊ စကားပြောရောထွေးနေပြီး အတွေးရှိပေမဲ့
အရေးမလိုက်နိုင်တဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပြီးမှ
စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၂၁။ အတ္တဆူးတောင်များကို ကျော်ဖြတ်မည်

အောင်စိုးခိုင်

စကားပြေ၊ စကားပြောရောနေပြီး မလိုအပ်ဘဲ ဝါကျ
အရှည်ကြီးတွေ သုံးထားပါတယ်။ ဟိုးအရင်ခေတ်က အရေး
အသားမျိုးနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူဖြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုအားနည်း
လှပါတယ်။

၂၂။ တစ်ခါက ပုံရိပ်များ

ပြည့်စုံစံမြင့်

ဆောင်းပါးဆန်တဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အရေးအသားမှာ
လည်း ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းပါတယ်။

၂၃။ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းရာ

သွန်းဆက်နီ

အရေးအသားသင့်ပေမဲ့ အကြောင်းအရာမှာ ထူးခြားမှု
မရှိဘဲ ရိုးစင်းနေပါတယ်။

၂၄။ လောကဓံ

ကိုမောင်စိုး

ဆောင်းပါးစာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး စကားပြေ၊ စကားပြော
ရောထွေးနေပါတယ်။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍဟာ ဝတ္ထုတိုစာမူများကို
ပဲ ရွေးချယ်ဖော်ပြတဲ့ကဏ္ဍ ဖြစ်ပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပြီး
မှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၂၅။ စရောင်းလမ်းမှအပြန်

၂၆။ ဘိုးတော်လိမ်နဲ့ သူ၏ဖူးစာ

၂၇။ ကိုကြီးလှိုင် ခေါ်ချင်တယ်

၂၈။ မီးအိမ်ရှင်

နန်းမိုးခမ်း

ပြောချင်တာတွေ ရှိနေတဲ့စာမူတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ အရေး
အသားလည်း သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရာရွေးချယ်
မှုအပိုင်းမှာ ရိုးစင်းနေပါတယ်။ အကြောင်းအရာရိုးပေမဲ့
တင်ပြပုံနဲ့ အတွေးဆန်းမယ်ဆိုရင် စာမူကောင်းဖြစ်လာနိုင်
ပေမဲ့ အခုပေးပို့လိုက်တဲ့ ၄ ပုဒ်လုံးမှာ အဖွဲ့အနွဲ့အရမ်းနည်း
နေပြီး အနုပညာမြောက်အောင် ဖန်တီးရေးသားမှု အားနည်း
နေပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၂၉။ သောက်မရောက် သက်မပျောက်ခဲ့ရသော

ဂျာနယ်တစ်ဦးရဲ့ တန်ဖိုး

ခိုင်လေး(ရွှေတောင်)

ရွှေအမြုတေ

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် ၂၉၀၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

စကားပြေ၊ စကားပြောရောနေတဲ့စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။
ဆောင်းပါးဆန်တဲ့အတွေးကို ဝတ္ထုဖြစ်အောင် ရေးထားသလို
ဖြစ်နေပါတယ်။ ကြီးစားပါဦး။

၃၀။ သန္တတံယန်းရဲ့ ချစ်ကြည်ရေးရာဇဝင်
လွမ်းနောင်

ဖွဲ့ရေးလွန်းအားကြီးတဲ့အတွက် စာဖတ်သူ ခံစားနားလည်
ဖို့ ခက်ခဲသွားရတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြော
ချင်တာကို စာဖတ်သူခံစားနားလည်နိုင်စေဖို့ အရိပ်အမြွက်
ဖော်ပြပြီး အနုပညာနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ ဆွဲခေါ်နိုင်မှ စာမူကောင်း
တစ်ပုဒ် ဖြစ်မှာပါ။

၃၁။ ဝှက်ဖဲ

၃၂။ အချစ်ထက် နက်ရှိုင်းသော သံယောဇဉ်

၃၃။ ထမင်းတစ်လှုတ်

၃၄။ ချီးမွမ်းခုနှစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနှစ်ရက်

၃၅။ ခေါင်းစဉ်များသော အချစ်နှင့်အတူ
သီသီဟန်(ကျိုက်ထို)

အရေအတွက်အများကြီး ရေးနိုင်သလို ဇွဲကောင်းတဲ့
စာရေးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ထိ အဆင်မပြေ
ဖြစ်နေသေးတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ အကောင်း
ဆုံးအကြံပေးချင်တာက စာမူတွေကို မပေးပို့ခင်မှာ အနည်းဆုံး
တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ပြီး စကားပြေ၊ စကားပြောရောနေတာ
လေးတွေကို ပြင်စေချင်ပါတယ်။ စာလုံးပေါင်းအမှားလေးတွေ
ကို စိစစ်စေချင်ပါတယ်။ အဖွင့်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ စနိုင်သူ
ဖြစ်ပေမဲ့ အဆုံးသတ်တွေမှာ အားလျော့သွားလေ့ရှိတာကြောင့်
အစနဲ့အဆုံး အချိတ်ဆက်မိမိ ဖြစ်မဖြစ်ကိုလည်း ပြန်ဖတ်
စိစစ်ကာ ပြင်ဆင်ပြီး စိတ်တိုင်းကျတဲ့ စာမူအနည်းငယ်ကို
ပဲ ပေးပို့စေလိုပါတယ်။ ပြန်ကြားချက်ကို အကြံပေးချက်အဖြစ်
အလေးအနက် ဖတ်ရှုပြီး နောင်စာမူတွေအတွက် ပြန်လည်
တည်းဖြတ်နိုင်ဖို့ အထောက်အကူအနေနဲ့ အသုံးပြုစေချင်ပါ
တယ်။

၃၆။ ချည်တိုင်

သုတအောင်

အရေးအသား သင့်ပေမဲ့ အကြောင်းအရာ ရိုးစင်းပြီး

ခေါင်းစဉ်ဖတ်ကတည်းက ဘယ်လိုစာမူမျိုးဖြစ်မယ်ဆိုတာ
မှန်းလို့ရနေတဲ့အတွက် အားနည်းလှပါတယ်။

၃၇။ ပုဏ္ဏားကြီး ဦးဖိုးမောင်

၃၈။ ကန္တာလေး တောခြေဝယ်
မင်းတင်သိန်း(ပွင့်လျက်)

စာစီစာကုံး အရေးအသားမျိုးနဲ့ ရှည်လျားလှတဲ့စာမူ
ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေအသစ်စာမူတွေရဲ့ သဘောသဘာဝအတိုင်း
အသေအချာလေ့လာပြီးမှ စာမူပေးပို့စေချင်ပါတယ်။

၃၉။ မျှော်မျှော်သူ မောရှာပေါ့
ကျင်ကိုချန်

ဇာတ်ကောင်နေရာပြောင်းပြီး ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူ
ပါတယ်။ စာမူတစ်ပုဒ်မှာ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်တည်း
အပြောကို ဖော်ပြစရာမလိုပေမဲ့ တစ်ပိုဒ်တည်းမှာ ဇာတ်ကောင်
နေရာပြောင်းပြီး တစ်ဆက်တည်း ရေးတာမျိုးဟာ မဖြစ်
ပါဘူး။

၄၀။ ယန်းသီးစိတ်တရား

၄၁။ ရွက်ကြွေ

၄၂။ ကြောက်တတ်သူ

၄၃။ ထွက်ပေါက်

ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ ရသအားနည်းတဲ့စာမူ
ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာတွေရှိပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ
မရေးနိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တချို့စာမူတွေမှာတော့ အသေ
သင့်အဆင်ပြေအောင် ဖွဲ့နိုင်ပါတယ်။ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း
ရွက်ကြွေ နဲ့ ထွက်ပေါက် တို့ကို တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

၄၄။ လိပ်ပြာရွက်သံ

၄၅။ အရိပ်တစ်ခု၏ကောက်ကြောင်း
ဆွေစင်ဦး

အရေးအသားသင့်ပါတယ်။ လိပ်ပြာရွက်သံ က
နောက်ခံဇာတ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး တင်ပြပုံ ဆွဲဆောင်မှု အတန်
အားနည်းနေပါတယ်။ အရိပ်တစ်ခု၏ကောက်ကြောင်း
တော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပေးဖို့တဲ့ စာမူ

တော့-

လင်းယဉ်နွဲ့(မြို့သစ်ကလေး)ရဲ့ မြောက်ပြန်လေများ အေးစေသား။ ရွှေကိုယ်နတ်(UCSM)ရဲ့ ရုပ်စောင့်နေစွဲများ နာစဝင်။ သံလွင်ကို(မော်လမြိုင်)ရဲ့ လမ်း၊ နန်းဟင်္သာ(မိုးကုတ်) ရဲ့ ပြုစားခံရသူများ၊ မိုးရည်နိုင်ရဲ့ မြစ်တစ်စင်းရဲ့ ခြေရာ၊ ဆွေဇင်ဦးရဲ့ အရိပ်တစ်ခု၏ ကောက်ကြောင်း၊ ကိုဂျိုးအဲရဲ့ တိုက်ထင်ပြတဲ့ အရိပ် တို့ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒီလမှာ ရွှေအသစ် ၉ ပုဒ် ဆန်ခါတင်စာရင်း ဝင်လာ ပါတယ်။ အားရပါးရပါပဲ။ ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ ဆရာ ရွှေကိုယ်နတ် (UCSM) ရဲ့ 'ရုပ်စောင့်နေစွဲများ နာစဝင်'နဲ့ ဆရာ မိုးရည်နိုင်ရဲ့ 'မြစ်တစ်စင်းရဲ့ခြေရာ'တို့က ဆွေလုံးသားကဏ္ဍနဲ့ သက်ဆိုင်နေတာ ဖြစ်လို့ သင့်တော်ရာ လများမှာ ဖော်ပြပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်ဆီမှာ ရွှေလုံးသား ဝတ္ထုတွေကလည်း တော်တော်များများ ရှိနေတာကြောင့် စောင့် နို့တော့ လိုပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်ရွှေအသစ်များထဲက ဆရာ သံလွင်ကို(မော်လမြိုင်) ရဲ့ 'လမ်း'ဝတ္ထုကို ဖတ်ရပါတယ်။ ဆရာ သံလွင်ကိုက ပထမအကြိမ် ရွေးချယ်ဖော်ပြခံရပြီးဖြစ်တာကြောင့် ဒီတစ် ကြိမ်ဝတ္ထုဟာ သူ့အတွက် ရွှေအသစ်ကဏ္ဍရဲ့ ဒုတိယမြောက် ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်အကြိုက်ဆုကို ရရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာမ လင်းယဉ်နွဲ့(မြို့သစ်ကလေး)ရဲ့ 'မြောက်ပြန်လေများ အေးစေသား'ဝတ္ထုက ဆွဲဆောင်မှုအား ကောင်းပါတယ်။ ခေတ်ပြိုင်ခံစားချက်လည်း ဖြစ်တာကြောင့် ဆရာမ လင်းယဉ် နွဲ့အတွက် ဒုတိယမြောက် ရွေးချယ်မှုအဖြစ် ဖော်ပြပေးလိုက် ပါတယ်။

မိုးကုတ်မြို့က ဆရာမ နန်းဟင်္သာ(မိုးကုတ်)ရဲ့ 'ပြုစား ခံရသူများ'ဝတ္ထုကို ဖတ်ရပါတယ်။ ပထမပြောချင်တာက တော့ ကွန်ပျူတာစာစီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းကန့်သတ်ချက်က လေးမျက်နှာရှိတာကို ဆရာမက ခုနစ်မျက်နှာအထိ ရှိနေပါတယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးဖွဲ့ရာမှာ မလိုအပ်တာတွေကို အကျယ်မချဲ့မိစေဖို့ သတိ ထားသင့်ပါတယ်။ ဆရာမက ကလောင်မထိန်းနိုင်သေးဘဲ

ဝတ္ထုတိုထဲမှာ တချို့အကြောင်းအရာများကို လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြနေတာကြောင့် ဖောင်းပွသွားပါ တယ်။

ဆရာ ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)ရဲ့ 'ထွက်ပေါက်'နဲ့ 'ရွက်ကြွေ' တို့က ဆန်ခါတင်စာရင်းမှာ ပါဝင်လာပါတယ်။ ဝတ္ထုတို ရေးဖွဲ့ခြင်းဆိုတာ အတတ်ပညာ လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ် ပြော ချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို ရသပါပါ ပြောနိုင်မှသာ စာဖတ် သူက စိတ်ဝင်စားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'ထွက်ပေါက်'ဝတ္ထုက လူပျိုဘဝမှာ အဆင်ပြေပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျ ကလေးရလာ တဲ့အခါ အဆင်မပြေတော့တဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် လာဘ် စားရပုံကို ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'ရွက်ကြွေ'ကတော့ နှစ်လုံးထိ ထိုးတဲ့အတွက် ဒုက္ခရောက်သွားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ ရသ မမြောက်ပါဘူး။

ဆရာမ ဆွေဇင်ဦးရဲ့ 'အရိပ်တစ်ခု၏ကောက်ကြောင်း' ဝတ္ထုမှာ စကားပြောနဲ့ စကားပြောတွေ ရောနေပါတယ်။ စာ တစ်ပုဒ်ကို ရေးတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့တင်ဆက်မလဲ ဆိုတာကို စာရေးသူက အရင်ဆုံး စဉ်းစားရပါတယ်။ စကား ပြောနဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် တောက်လျှောက် စကားပြောနဲ့ပဲ ရေး ပါ။ စကားပြောမရောပါစေနဲ့။ စကားပြောနဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် လည်း စကားပြောရောလို့ မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မသုံးဖြစ်ပါဘူး။

ကလောင်နာမည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးနေပြီဖြစ်တဲ့ ဆရာ ကိုဂျိုးအဲရဲ့ 'ကိုယ်ထင်ပြတဲ့အရိပ်'ကို ဖတ်ရပါတယ်။ ရွှေတောမှာ သွားရောက်ရွှေတူးကြတဲ့သူတွေအကြောင်း အဓိက ထား ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ သက်ဆိုင်ရာ ဒေသသုံး စကားလုံး များကို လှိုင်လှိုင်ကြီးသုံးကာ ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။ တော် တော်များများစကားလုံးတွေက ဒီလုပ်ငန်း၊ ဒီဒေသနဲ့ မရင်းနှီး သူတွေအတွက် နားလည်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တချို့စကားများကို နားမလည်ပါ။ ဒါကြောင့် မသုံးဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြားပါတယ်။

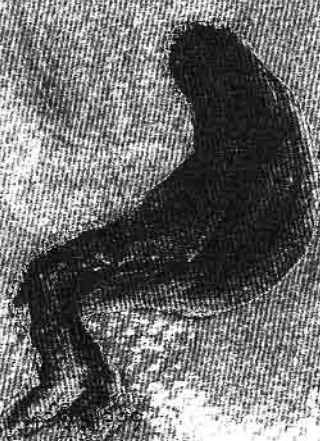
ဝင်းငြိမ်း

ညဉ့်မနက်
 လှသေးသော်လည်း
 ပတ်ဝန်းကျင်သည်
 သိပ်သည်းစွာ
 မောင်နေသည်။
 ထစ်ချွန်းရွာသွန်းနေသော
 မိုးသည် ကွန်ခဲသော
 နစ်ရက်တတည်းက
 သည်းထန်နေသော်လည်း
 အားပျော့ရပ်တန့်ခြင်း
 မရှိသေးဘဲ အငြိမ့်ကြီးနေဆဲ
 ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
 လေနှစ်အတူ
 လွင့်ပါလာသော
 မိုးဖက်နိပေါက်များသည်
 အိမ်ရှေ့ကပြစ်ထိပ်ပင်
 ရောက်လာတတ်သည်။
 အချိုးသမီးကြီးသည်
 နောက်သို့
 ခြေလှမ်းအနည်းငယ်
 ဆုတ်လိုက်ပြီး ကံခါးဝတွင်

ကိုယ်ကို
 မှီတွယ်လိုက်သည်။
 သူမသည်
 တစ်စုံတစ်ရာကို
 စောင့်မျှော်နေဟန်ရှိပြီး
 အိမ်ရှေ့သို့
 လာလာတော့တော့မည်
 မကြာခဏ
 အက်ခတ်နေသည်။
 ထိုနေ့ပင်
 ဆိပ်ခေါင်းရင်း၌
 ရှိဟန်ဆူထားသော
 နာရီနီကို
 လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
 အားမက်အားမရဟန်ဖြင့်
 ခေါင်းယမ်းနေပြန်သည်။
 သူမသည်
 အောင်ဆိုင်ခြွမ်းဖြင့်
 တန်လွန်သွားသော
 အချိန်များစွာအတွက်

သံဗွန်ကျို၊ ဇော်ဟန်ဖြိုဟန် လမ်း

ရောင်နုပွင့်မယား
 ပေါင်ပေါင်း
 လောဘိဝညိုမှာ
 ဆယ်စုနှစ်
 နှစ်စုစာ
 တောက်ရွှေခွန်လှနိုးပေး
 ကြားမြင်ခဲ့
 ဆက်လည်း
 ဘာရှိပဲအာထောင်
 ဘာနည်းထယ်မျှပင်
 မပေါ်အောင်
 ရင်ဆွေး
 စာစီဦးစာလေးအောင်
 ရှာဖွေပုံ
 နေခဲ့ကြသည့်
 ယခု
 မိမိနှစ်
 ကေတုပင်ခွဲရအောင်
 ရင်ဆွေးလည်း
 ဘာပဲထောင်သည့်
 ထုပ်ပယ်ကနက်ဦးစံ
 သတိရှိကျ
 ဘာဝင်ထိ
 ရောင်ပြန်စွာ
 ဝင်ရောက်
 ရန်ခဲပြုပုံသည့်

အောင် နှာ နေအိန် ၂၀၀၃

ရွှေအိန်

မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် မိုးသံလေသံများကြားမှ မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ၏မျက်နှာသည် အရောင်တစ်ချက်လက်သွားသည်။ အနည်းငယ် ပြေလျော့နေသောတောက်ကို ပခုံးပေါ် ဆွဲတင်လိုက်ပြီး မီးအိမ်အလင်းကို မြှင့်လိုက်သည်။ မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့တွင် ဆိုက်ရပ်လာသည်။ မြင်းလှည်းထက်မှ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထိုလူကြီးသည် တစ်နှစ်ခွဲခန့်ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ပွေ့ချီထားသည်။

အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာထက်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။ သူမသည် ထီးရှည်တစ်လက်ကို ဆွဲယူကာ ခြံသို့ပြေးဆင်းလာပြီး အမျိုးသားကြီး၏လက်ထဲမှ ကလေးငယ်အား ရွှင်ယုသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏အမူအရာသည် တန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်တစ်ခုကို ရလိုက်သည်အလား တက်ကြွနေသည်။ ထို့ပြင် ပြောင်းလဲသွားတော့မည့် နေထိုင်မှုပုံစံသစ်တစ်ခုအတွက် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမိသော သိသာလှသည်။

အိမ်သို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းနေကြသော လူနှစ်ယောက်သည် မိုးရေများဖြင့် စိုရွှဲလှန်းပါး ဖြစ်နေသော်လည်း ကလေးငယ်ကိုမူ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်နှင့် နွေးထွေးစွာကာကွယ်ပေးထားသည်။ မကြာမီ အိမ်တံခါးများအား လုံးပိတ်သွားသည်။ သို့သော် အတွင်း၌ မီးအိမ်အလင်းရောင်

လင်မယား
နှစ်ဦးသည်
ရင်သွေးငယ်အား
တစ်မိမိမိမိ
ကြည့်ကာ
ကျေနပ်ပီတိ
ဖြစ်နေကြသည်
ကလေးငယ်သည်
ရောက်ခါစကရို
ကြေး
အထပ်ထပ်နှင့်
စုတ်တီးစုတ်ချာ
မဟုတ်တော့ပြီ
ပတ်ဝန်းကျင်
သည်
ကလေးငယ်
အတွက်
ဝမ်းသာကြရာသည်

ဖျော့ဖျော့ဖြင့် လှုပ်ရှားအသက်ဝင်နေဆဲဖြစ်သည်။ မိုးသည်းည၏ တိတ်ဆိတ်မှုအောက်တွင် ကလေးငယ်၏ ညည်းသံသဲ့သဲ့သည် အိမ်ကလေးဆီမှ တစ်ချက်တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

ပုံမှန်ပြုလုပ်နေကျ နံနက်ခင်း၌ ဈေးဝယ်ထွက်ခြင်းသည် ကသူတစ်ရိုက်နိုင်လှသည်။ ဆိုင်ထိုင်ကာ စကားစမြည်ပြောရန် မဆိုထားနှင့်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်ပင် အခွင့်လည်း

မရှိတော့ချေ။ လိုရာဝယ်ပြီး သည်နှင့် အိမ်သို့ အမြန်ပြန်လာရသည်။

ကလေးငယ်သည် ပုခက်ထဲ၌ အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။ ညက ညဉ့်အတော်နက်မှ အိပ်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကလေးငယ်၏ ဆံပင်တိုများကို လက်ဖြင့် ဖွဖွကိုင်ကြည့်သည်။ အနည်းငယ် ကြမ်းရှသော အထိအတွေ့ကို ရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိကာ ပုခက်ကို ညင်သာစွာ လှဲလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အရင်က ခင်ပွန်း ငါးရက်တစ်ပတ်ကြာ ကုန်ကားမောင်းသွားသည့်အခါ မိမိတစ်ယောက်စာအတွက် ဖြစ်သလို ချက်ပြုတ်စားသည် ချည်းဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်နေမိသည်။ ကလေးငယ်နီးလျှင် ကိုယ်လက်သန်စင်ပေးကာ ထမင်းခွဲမည်။ ပြီးလျှင် တီတီတာတာ စကားဆိုခိုင်းရမည်။ ပြီးလျှင် ဆိုအိုအေးအေး တေးဆိုကာ ချောသိပ်ရမည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေမိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် သည် ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရသော ကလေးငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ချောမြူနှစ်သိမ့်သံကိုလည်းကောင်း အထူးအဆန်း ဖြစ်နေလေသည်။ အချို့ မနေနိုင်သူများက အိမ်သို့ပင် သတင်းလာမေးနေကြသည်။ မျက်လုံးငိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့်

ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ကလေးငယ်ကို ကြည့်ကာ အားပေးသူက အားပေးသည်ထောက်ခံသူက ထောက်ခံသည်။ အားကျစကားများကဆိုသည်။ ဤသည်ကို အမျိုးသမီးကြီးသည် သဘောကျ ကျေနပ်နေလေသည်။ ခင်ပွန်း မရှိခဲ့စဉ်က ခြောက်သွေ့ပျင်းရိခဲ့ရသော အချိန်များသည် ကလေးငယ်၏ ဝေဆာသော ရယ်ပေါက်ကို ရေတွက်ရင်းနှင့်ပင် သူ့မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသော်လည်း ယခင်က နေထိုင်တချို့တွင် သန်းရှာနေခဲ့သော ဖြစ်သောလက်သည် ကလေးငယ်ကို တွဲ ကူကာ ထားလျှောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ညဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်အဖော်မဲ့လှသောအိမ်ကလေး၌ နွေးထွေးမှုတစ်ခု ဖြစ်လာသောအခါ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကားမောင်းသွားသော ခင်ပွန်းကို ခေါ်တမိတော့ချေ။

အိမ်မြဲလာသော အမျိုးသမီးကြီး၏ ပြောင်းလဲမှုသည် လူတို့အတွက် ထူးဆန်းမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် မိခင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး သွားသော အမျိုးသမီးကြီး၏ ခံစားချက်ကို နားလည်ကြေညာသည်။ လင်နှင့်မယား ခေါင်းသင်းလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ် နှစ်စုစာ ကျော်လွန်ထက် ပါး ကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း အရိပ်အယောင် အနည်းငယ်မျှပင် မပေါ်သော ရင်ဆွေတစ်ဦးတလေအား ရူးသွေးနေခဲ့ကြသည်။ ယခု ဝမ်းမလွယ်ခဲ့ရသော ရင်ဆွေသည် အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်

မယားနှစ်ဦး၏ သမားရိုးကျ အထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင် အောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

□ အမျိုးသမီးကြီးသည် မျှော်မဝသော ကလေးငယ် အား အရိပ်တကြည့်ကြည့် နှုတ်သည်။ ကလေးငယ်၏ မိမိမဟူသော မပီတပီ စကားသံအား ကြားရလျှင်ပင် အသက်ပျော်ရွှင်မဆုံး ဖြစ်နေ တတ်သည်။ အတင်းစကား မှားသာ ထွက်ကျလေ့ရှိသော အမျိုးသမီးကြီး၏ ပါးစပ်ဖျား မှ သာယာချိုအေးသော သား အရာတေးသံကို နားဝင်ပီယံ ဖြစ်ဖွယ် ကြားရမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ကလေးသည် ရယ် သံများဖြင့် အမြဲတစေ ညှစ် အတတ်သည်။ ဆည်းလည်း သံဖြင့် အသက်ဝင်လာသော အိမ်ကလေးတွင် လူသုံး သောက်သာ ရှိသော်လည်း ဆည်းစည်ကားကား ရှိလှသည် ဟု ထင်ရသည်။ အမျိုးသား ကြီးသည် ကားမောင်းရာမှ ဖြန်လာသောအခါ ခြံတွင် နောင် ကြိုနေတတ် သော မယားနှင့် ရင်သွေးကြောင့် အမောပြေရမြဲဖြစ်သည်။

ခြောက်သွေ့နေသော အန္တရာတွင် အိုအေစစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ လင် မယားနှစ်ဦးသည် ၎င်းတို့၏ ဆိတ်ငြိမ် အထီးကျန်လှသော အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ယခု မှ ပြည့်စုံသွားသည်ဟု ယူဆ ထားသည်။ ညနေခင်းတစ်ခု တွင် လင်မယားနှစ်ဦးသည် မောင်းနှင်စွပ်အောက်တွင် ခြစ် ထုတ်သိမ်းဆည်းထားသော ချော့ကွက်တစ်ခုကို ထုတ်ယူရေ ထုတ်ကာ သဘောတူညီစွာ

တိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။ နောက်ရက်များတွင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ကလေး ငယ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ည နေခင်းတိုင်း လမ်းလျှောက် ထွက်တော့သည်။ လမ်းရှိ အိမ်စေ့နီးပါးကို လိုက်လံနှုတ် ဆက်ကာ သူမ၏ ရင်သွေး အား ပွဲထုတ်တတ်သည်။ ရပ် ကွက် အတွင်းရှိလူများသည် ကလေးငယ်၏ နားထက် တွင် ကျောက်ပွင့်သေးများ နှင့် စီကွပ်ထားသော နားကပ် တစ်ရစ် လှပစွာတွယ်ကပ်နေ သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရ သည်။

လင်မယားနှစ်ဦးသည် ရင်သွေးငယ်အား တစ်မိမိမို့ ကြည့်ကာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေ ကြသည်။ ကလေးငယ်သည် ရောက်ခါစကလို ကြေး အထပ်ထပ်နှင့် စုတ်တီးစုတ် ချာ မဟုတ်တော့ပြီ။ ပတ်ဝန်း ကျင်သည် ကလေးငယ် အတွက် ဝမ်းသာကြရသည်။ နောင်တွင် ကလေးငယ်အပေါ် ယူကျုံးမရဖွယ်ဖြစ်သော ပြစ် ချက်တစ်ခုကို ဖန်တီးလာမည် ကံကြမ္မာအား ထိုစဉ်က မည် သူကမှ အပြစ်မတင်သေးပါ။

□ အချိန်သည် ပြက္ခဒိန် ပေါ်တွင် ရာသီလေးခုကို ဖြတ်သန်းစေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ လမ်းလျှောက်တတ်စ ကလေး ငယ်သည် ကောင်းစွာ ပြေး လွှားဆော့ကစားနေတတ်ပြီ ဖြစ်သကဲ့သို့ လင်မယားနှစ်ဦး အတွက် လုံလောက်စွာ ယုံ

ကြည်ရပြီဖြစ်သော အဖော်မွန် ကောင်း ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညများ တွင် ကလေးငယ်သည် မိခင် ၏ ပုံပြောသံကို နားဆင်၍ အိပ်ရာဝင်ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ မိခင်ကို နှိပ်နယ်နင်း ပေးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ရသည်။ ဖခင်အလုပ်အားလပ်သော ညမျိုး၌ မိဘကြားတွင် နွေး ထွေးစွာ အိပ်ရသည်။ ထိုည များသည် ကလေးငယ်၏ ပျားရည်ဆမ်းသော ညများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြည့်နူး စဖွယ် အသိုက်အဝန်းသည် မည်သူမျှ ထင်မှတ်မထား သော အချိန်တစ်ခုတွင် ပျက် ယွင်းသွားတော့သည်။

ပြောင်းလဲမှုများသည် မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းစွာ ပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကလေးငယ်၏ မျက်လုံးအစုံ သည် အတွင်းသို့ စတင် တိုး ဝင်သွားကြသည်။ ပါးဖောင်း ဖောင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်လာသည်။ ပိန် ချိုးကျသွားသော ကလေး ငယ်၏ အသွင်အပြင်သည် အမွှေးပြောင်တလင်းခါအောင် နုတ်ခဲလိုက်ရသော ဒေါင်း တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အကျည်း တန်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့်က ကလေးငယ် သည် မြင်ရုံနှင့် မည်မျှချစ်စ ဖွယ်ကောင်းကြောင်း ပြော လျှင် ထိုစကားကို ယုံမည်သူ မှာ အနည်းငယ်သာရှိသည်။

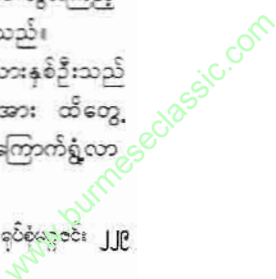
ကလေးငယ်သည် ရွံရှာ ဖွယ်ကောင်းသော ဖျက်ပိုး

တစ်ကောင်၏ ဖွဲ့ခြေကိုက်ခဲ ခြင်းကို ခံစားနေရကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ လင် မယားနှစ်ဦးသည် သွေးပျက် မတတ် တုန်လှုပ်သွားကြ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကလေးငယ်၏ကိုယ်၌ အနီ ရောင် အစက်အပြောက်များ သည် နေရာအနှံ့ တွယ်ကပ် နေပြီဖြစ်သည်။ အရည်တစ်စုံ ဖြစ်လာသော အနာများကို သနပ်ခါးဖြင့် အမြဲတစေဖုံး ထားပေးရသည်။

ကလေးငယ်ကို ရေမိုး ချိုး သနပ်ခါးလိမ်းပေးတိုင်း ကျီစယ်လေ့ရှိသော အမျိုး သမီးကြီးသည် အခုအခါ အလိုမကျမှုများဖြင့် မြည်တွန် တတ်လာသည်။ သူမ၏ ချစ် ခင်သနားသော အကြည့် သည် စိမ်းကားရွံရှာမှုဖြင့် အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ ကလေးငယ်နှင့် ထိတွေ့ဆက် ဆံရသော အမူအရာမှန်သမျှ သည် မသတိဟန်များဖြင့် ပြည့်နှက်လာခဲ့သည်။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် မမွေး စားပါဘူးတော်၊ ဘယ်နှယ့် ဟုလည်း မကြာခဏ မချီ တင်ကံ ရေရွတ်နေတတ် သည်။ အလုပ်ကပြန်လာ တိုင်း ပွေ့ချီနှုတ်ဆက်တတ် သော ဖခင်သည် ကလေး ငယ်ကို လက်ဖြင့်ပင် မတို့ထိ တော့။ လူအချို့က ကလေး ကို ပစ်တော့ မထားကြပါနဲ့ ဟယ်၊ ခမာ့ဟု နှစ်သိမ့် သောအခါ အို ကိုယ့်ကျမှ သိမယ် အိမ်ခေါ်သွားကြည့်” ဟု ပြန်ပက်သည်။

လင်မယားနှစ်ဦးသည် ကလေးငယ်အား ထိတွေ့ ဆက်ဆံရန် ကြောက်ရွံ့လာ

သည်။ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ သဘောသာဆောင်သော ပြုစုမှုများသည် ရောဂါဆိုး ကူးစက်ခံကလေးငယ်အတွက် မလုံလောက်နှုန်း သိသော်လည်း ဥပေက္ခာပြုထားကြသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကလေးငယ် မရှိစဉ်ကလိုပင် နေ့နေညည အိမ်လည်ပြန် သည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုး သားကြီး ကားမောင်းထွက် သွားသောနေ့မျိုးတွင် အမျိုး သမီးကြီးသည် တစ်နေ့လုံး လိုလို အိမ်၌ မရှိတတ်ပေ။

ချက်ပြုတ်ပြီးသည်နှင့် ထမင်းဟင်းတို့ကို ယူဆောင် ကာ တစ်အိမ်အိမ်သို့ ထွက် သွားသည်။ ကလေးငယ် အတွက် သီးသန့်အစာဟူ၍ ပြင်ဆင်ထားခြင်းလည်း မရှိ ပေ။ ကလေးငယ်သည် စား ချင်စိတ်ရှိလျှင် သူ့ဘာသာ ခူး ခပ်စားသည်။ ခံတွင်းမတွေ့ လျှင် တစ်နေ့ကုန် ဘာမှမစား ဘဲနေသည်။

ညခင်းများတွင်လည်း အမျိုးသမီးကြီးသည် ရေမိုး ချိုးပြီးသည်နှင့် ဓာတ်မီးတစ် လက်ကို ဆွဲကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြန်သည်။ မှောင် မိုက်တိတ်ဆိတ်သော ည ရောက်လျှင် ကလေးငယ်သည် ဝရန်တာထောင့်တွင် အဝေး သို့ငေးကာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတတ်သည်။

အိမ်မျက်စောင်းထိုးရှိ လှုပ်ရှားယိမ်းခါနေကြသော မိုးမခပင်ကြီး၏ လက်တံများ ကိုကြည့်ကာ ကြောက်ရွံ့မိ သော်လည်း ကြာသောအခါ အမှောင်ထုထဲရှိ လှုပ်ရှားနေ သော အရာဝတ္ထုများနှင့်

မိုးလေ
ကင်းစင်သော
ညများတွင်
မိုးမခပင်ထက်၌
အရောင်
တလက်လက်နှင့်
ပျံဝဲနေကြသော
ပိုးစုန်းကြူး
ကလေးများသည်
ကလေးငယ်ကို
ဖျော်ဖြေ
နေကြသော
အကသမားများ
ဖြစ်သည်

လည်းကောင်း၊ ငြိမ်သက်နေ သော အရာဝတ္ထုများနှင့် လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသည်။ အမှောင်သည် ကလေးငယ် ၏ အဖော်ဖြစ်လာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြယ် ကြောသည်ကို မြင်လျှင် ကလေးငယ်သည် ဝမ်းနည်း သယောင်ယောင်ဖြစ်သည်။ မိုးလေကင်းစင်သော ညများ တွင် မိုးမခပင် ထက်၌ အရောင် တလက်လက်နှင့် ပျံဝဲနေကြသော ပိုးစုန်းကြူး ကလေးများသည် ကလေး ငယ်ကို ဖျော်ဖြေနေကြသော

အကသမားများဖြစ်သည်။ စူးစူးရှရှ အော်မြည်တတ် သော ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်များ ၏ အသံ ကို ကြားတိုင်း ကလေးငယ်သည် မိခင်၏ ရင်ခွင်တွင် ခွေခွေကလေး အိပ်နေလိုက်ချင်သည်မှာ ဘာ ကြောင့်မှန်းမသိ။

တစ် ကိုယ် ရေညများ တဖြည်းဖြည်း ရင့်သန်လာ သောအခါ ကလေးငယ်တွင် ကြာမြင့်စွာထိုင်၍ တွေဝေငေး မောနိုင်သော ခွန်အားမရှိ တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အေး စက်နေသော တစ်စုံတစ်ရာ ၏ပွတ်တိုက်ကိစ္စဝယ်မှုမှ လွတ် မြောက်သွားသည်။ သို့သော် ကလေးငယ်သည် သီးသန့် အခန်းမရှိသော အိမ်ထဲတွင် လဲလျောင်းနေခြင်းထက် ဝရန် တာတွင်ထိုင်ကာ အမှောင် တွင်းသို့ ငေးမောနေရခြင်း ကို ပို၍နှစ်သက်သည်။

နေသာသော တစ်မနက် ခင်းတွင်ဖြစ်သည်။ လူတချို့ သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ အိမ် တွင် စုစုပေါင်းနေကြသည်။ သူတို့သည် လူမှုရေးရာတွင် အနည်းငယ်နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ဦးဆောင်မှု ဖြင့် ရပ်ကွက်လူကြီးထံ အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့် ရှင်းပြကာ အိမ်ကလေးဆီ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏ သဘောထား ကို လင်မယားနှစ်ဦးစလုံး လက်ခံကြလိမ့်မည်ဟု ယုံ ကြည်ထားကြသည်။ သူတို့ သည် ကလေးငယ်အတွက် ယူကျွေးမရ ဖြစ်ရသူများဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေး ငယ်၏ နေ့စဉ်ရှင်သန်မှုကို

မမြင်ရက်နိုင်တော့သည့်အပြင် ၌ အကောင်းဆုံးအကြံပေး ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ် သည်။ လင်မယားနှစ်ဦး ဖြစ် သည် ကလေးငယ်အား နှစ်နှစ်ကာကာ တာဝန်ပေး၍ တော့သည်မှာ လူတို့ထက် မျက်မြင်ဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း သူတို့၏ တောင်းဆိုမှုအား တွင် လင်မယားနှစ်ဦးသည် တွေဝေစဉ်းစားခြင်းမရှိဘဲ မဆိုင်းမတွပင် ခေါင်ညှစ် လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ထို ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ပြောနေသော သွားသည်ကို စိတ်သက်သာ ရဟန်မှာ အထင်အရှားဖြစ် သည်။

သူတို့သည် အောက်ဖျား ဂါကူးစက်ခံ ကလေးငယ် များအား ထိန်းကျောင်းရာ ဂေဟာသို့ ပို့ဆောင်ရန် ခြံ ဆင်လိုက်ကြသည်။

အချိန် အမျိုးသမီးကြီးသည် ကလေးငယ်နား တိုးကံသွား ကာ နားနှစ်ဖက်မှ နားကာ တစ်စုံကို လျင်မြန်စွာ မြှုပ် ယူပစ်လိုက်သည်။ လူတို့ သည် မနှစ်မြို့နိုင်စွာ နားထဲ ရှိလိုက်သည်။ သို့သော် သူမှ ကဲ့ရဲ့စကား မဆိုကြ။

ကလေးငယ်သည် ဝေးဝေး ရောက်သည်အထိ လင်မယားနှစ်ဦးကို မျက်ထိ များဖြင့် ငေးကြည့်နေခဲ့သော် လည်း ဝမ်းနည်းထိခိုက်ခြင်း အနည်းငယ်မျှပင် မရှိသော် လင်မယားနှစ်ဦးသည် စာ ကပ်ကြားမှ ကြေးတချို့ကို ဖယ်သုတ်ကာ ရရှိနိုင်စေ တန်ဖိုးကို တွက်ချက်ပေး သည်။

သံလွင်တိုက်မော်လမြိုင်

“ချစ်ခင်စွဲလန်းမှုရလို့သူအမျိုးသမီးတို့အတွက်”

- ★ အရင်ကချစ်ခဲ့သလောက် ယခုတော့မိမိအပေါ် အေးစက်နေပြီလား
- ★ မိမိတစ်ဦးထဲကိုသာ တန်းတန်းစွဲ အမြဲချစ်ခင်ဂရုစိုက်စေဖို့
- ★ ဘာပြောပြောနားထောင်လက်ခံခဲ့သူက ခုတော့ဘာပြောပြောဆန့်ကျင်နေပြီလား
- ★ မိမိပြောသမျှ တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း အောင်မြင်စေဖို့
- ★ အရင်က မိန်းမကိစ္စ အရှုပ်အထွေးကင်းခဲ့သူကခုတော့ ခြေရှုပ်နေပြီလား
- ★ မိမိအပေါ် သစ္စာမပျက်ပဲ ဖောက်ပြန်ရှုပ်ထွေးမှုကင်းရှင်းစေဖို့

ဆရာမထက်ဇွေးစန္ဒီ LL.B, LL.M, DBL, DML

(အမျိုးသမီးသီးသန့် လက္ခဏာဗေဒင်ဟောခန်း)

တိုက် - 40 G-2 ဦးဝိစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ (41) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ၊
Ph : 09 5164326 , 09 73106180 , 09 43094806

အေးသစ္စာ ဆေးခန်း

အရိုး၊ အကြော၊ ကျိုးပေါင်းတက်၊ အကျိတ်၊ အဖု

- * အရိုး၊ အကြော၊ အဆစ်၊ ကျိုးပေါင်းရောဂါအမျိုးမျိုး
- * အဖု၊ အကျိတ်၊ သွေးမှင်၊ လေမှင်၊ လေးဝက်နာ
- * နူးနာ၊ ခါးနာ၊ ပေါင်ကိုက်၊ ထုံကျင်ကိုက်ခဲလက်မြှောက်မရ၊ ဝနေနှင့်နာ
- * လေငန်း၊ လေဖြတ်၊ အကြောဆွဲ၊ အာရုံကြောရောဂါ
- * အရိုးကျိုးအက်၊ အဆစ်လွဲ၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ
- * ကလေးများအကြောအားနည်း၊ ဝက်မခိုင်း၊ မထိုင်မထနိုင်
- * ယားနာ၊ နှင်းခူ၊ ဝက်ခြံ၊ အရေပြားရောဂါ
- * လိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာရောဂါများကို

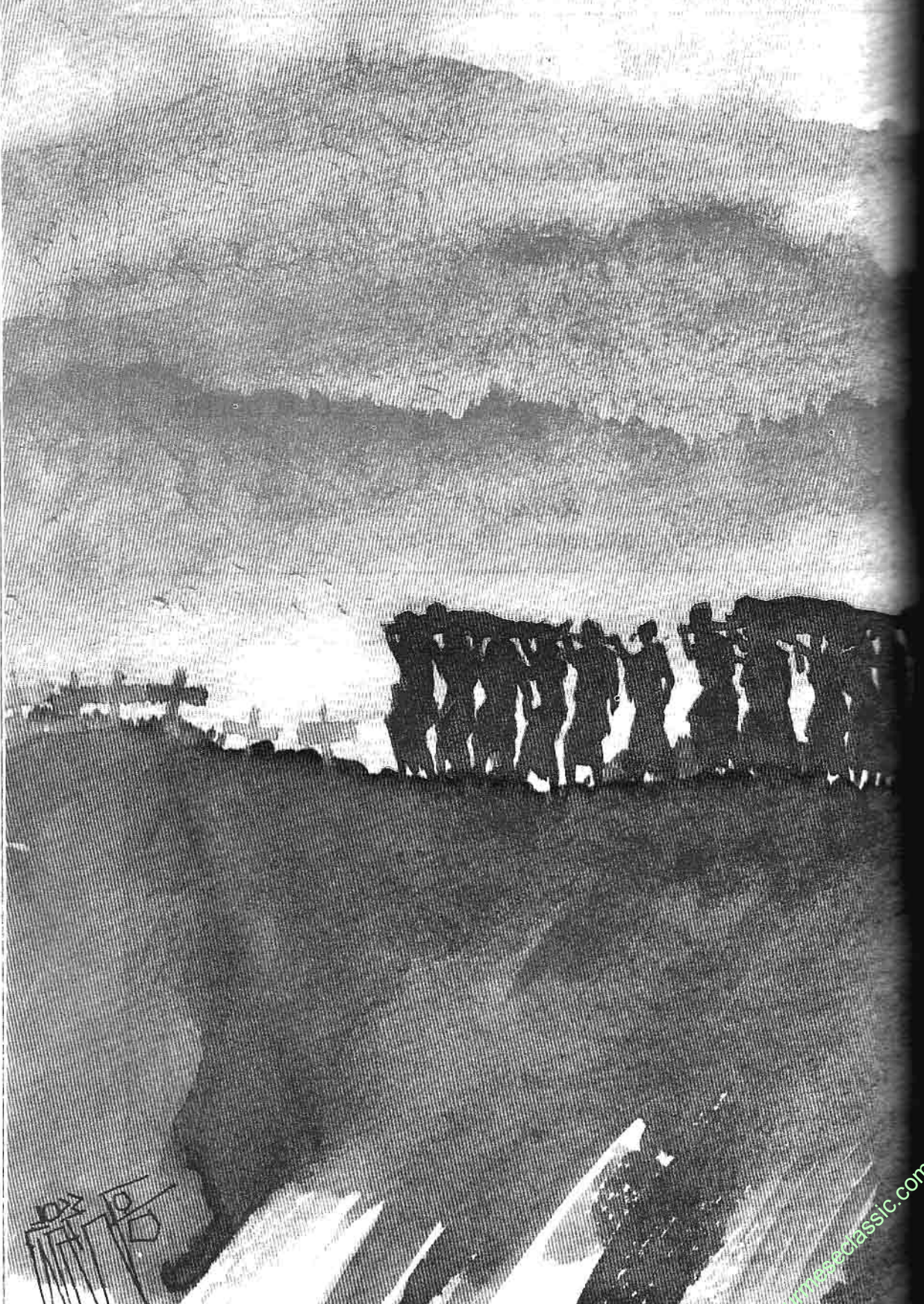
ဆရာဦးခင်ဇော် + ဆရာမဒေါ်အေးအေးသိန်း
ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀၁၅၂၅၅

ဂျီအီးစီအပေါ်ထပ်၊ သာဓကတမြို့နယ်၊
ရုံရှင်ရုံအနီး၊ မီးသတ်ဂျေး၊ ရန်ကန်မြို့၊
နံနက်(၁၀)နာရီမှ ညနေ(၆)နာရီအထိ
၃၉၈၊ ရွှေဘုံသာအထက်လမ်း၊
သီတာမင်းဆေးခန်း၊ ရန်ကန်မြို့၊
နေ့လည်(၁)နာရီမှ ညနေ(၅)နာရီအထိ
သောကြာ၊ စနေ

အိမ်အမှတ်(၃၃၀၂)၊ ရွှေခင်းသာလမ်းမကြီး
၆/အလှူတိုက်၊ ၄၉ အိမ်ထိပ်နှင့်
ကြယ်ငါးပွင့်မှတ်တိုင်ကြား သာဓကတမြို့၊ ရန်ကန်၊
သောကြာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ(နံနက် ၉နာရီမှ နေ့လည် ၁၂နာရီအထိ)

စုတ်အပ်မထိုး၊ မနှင်းမနှိပ်၊ မနာမကျင် တိုင်းရင်းဆေးစစ်စစ်ဖြင့်ကုသပေးသည်။
တနင်္ဂနွေနေ့ဆေးခန်းပိတ်သည်။

ရွှေကန်ပြန် လေမျှား ဒေါးရွှေသား ကျေးဇူးပြု၍ ချစ်ပစ်ကစား

မွန်းလွဲချိန်
ကျော်လာသည့်တိုင်
နေရောင်
မကျရောက်နိုင်သေးသော
တောင်ပေါ်ဒေသ၏
ဆောင်းနေ့ရက်သည်
ကောင်းကင်ထက်၌
အံ့ခဲနေသည့်
နှင်းထူအောက်တွင်
အလင်းမှိန်လျက်ရှိသည်။
ရွာ၏သုသာန်ရပ်ထဲတွင်
သံဃာတော်ဝါးပါး၊
သက်ဆိုင်သူ
မိသားစုနှစ်စုနှင့် ရွာသူ
ရွာသား အနည်းငယ်က
ကျွဲကျွဲပါးပါး ရှိနေကြ၏။
မြောက်ပြန်လေ
ခပ်သုတ်သုတ်အခြေတွင်
နှင်းမှိန်ချားက
ဖွေးဖွေးလှုပ်
ကြွဆင်းလာကြသည်။
သံဃာစင်ထက်မှ
တရားပေးနေသော
ဆရာတော်၏အသံကို
ကျော်လွန်ကာ
သည်းအူပြတ်မတတ်
မချီတင်ကဲ
ငိုကြွေးသံတို့က
ဖုံးလွှမ်းသွားတတ်သည်။
အလောင်းစင်ပေါ်တွင်တော့
သက်မဲ့ခန္ဓာနှစ်ခုက
ငြိမ်သက်စွာ
လှဲလျောင်းလျက်။
သက်မဲ့ခန္ဓာတစ်ခုစီအား

ဖုံးအုပ်ထားသည့်
စောင်ထည်တို့မှာ
သွေးများက
ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်
စိုရွဲနေကြဆဲ။
သံပြိုင်ညီညာစွာ
ထွက်ပေါ်လာသော
အမျှဝေသံတို့က
တည်ငြိမ်မှု
ပျက်ပြားနေသည့်
ကျွန်မ၏စိတ်အစဉ်ကို
ထိတ်လန့်ချောက်ချား
စေပြန်သည်။
အမျှဝေပြီးလျှင်...။
အမျှဝေပြီးလျှင်
ကျွန်မ၊ အောင်ရွက်ရမည့်
အလှည့်သာ
ကျန်တော့သည်။
ပြီးလျှင်...။ သူတို့ကို
ကမ္ဘာမြေကြီးထဲမှာ
ထာဝရ
မြှုပ်နှံလိုက်ကြတော့မည်။
ဟင့်အင်း...။
ကျွန်မ မလုပ်ချင်ဘူး။
ကျွန်မ မလုပ်ပါရစေနဲ့။

အပုဒ် ၂၅၅ မှီနုဒီရီ ၂၅၅

ရင်အတွင်း၌ ဆန္ဒတို့က ပွက်
လောရိုက်မျှ ငြင်းဆန်နေကြ
သော်လည်း ဆန္ဒတို့၏တောင်း
ဆိုမှုကို မလိုက်လျောနိုင်သည့်
အခြေအနေ။ သက်မဲ့ခန္ဓာနှစ်ခု
ဦးခေါင်းပြုထားရာဘက်သို့
တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မ တိုး
ကပ်လာနေရသော်လည်း စိတ်
တို့ကတော့ အဝေးကိုသာ
ထွက်ပြေးနေကြသည်။
ဆောင်းလေကြမ်းတစ်ချက်
အငွေမှာ သက်မဲ့ခန္ဓာတစ်ခု
၏မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထား
သည့်စောင်လွှာက ဖျတ်ခနဲ
လန်သွားချိန် သွေးစသွေးနု
တို့ပေကျနေသော အပြစ်မဲ့
မျက်နှာထက်မှာ မပွင့်တပွင့်
ဖွင့်လျက်ရှိနေဆဲ မျက်လုံး
လေးကို ကျွန်မ ခြင်ဖြစ်အောင်
မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်လုံး
လေးထဲမှာ မယုံကြည်နိုင်သော
အရိပ်၊ ထွက်ခွာမသွားလိုသေး
သောအရိပ်၊ တောင်းပန်တိုး
လျှိုးနေသည့်အရိပ်အယောင်
တွေကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသ
လိုလို။ ချည်နီနေသည့် ခြေ
အစုံက ရှေ့ကိုဆက်မလှမ်း
နိုင်တော့ဘဲ အလောင်းစင်
ရှေ့နားတွင် အရပ်ကြီးပြတ်
ထိုင်ချရင်း ဆိုနှင့်ရှိုက်ငင်စွာ
ကျွန်မ ငိုကြွေးမိတော့သည်။

□
စိုးထိတ်ကြောင့်ကြမှုတို့
ဖြင့် ဖွင့်လှစ်ထားသောနံနက်
ခင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း
ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လျက်
သာ။ ဒီလိုနေ့ရက်ပေါင်းများ
စွာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေခဲ့
ကြရသည်မှာလည်း ကြာ
ရှည်ခဲ့ပြီကောလေ။ လမ်းမ
ပေါ်ကို ကြည့်ကြည့်၊ လူနေ
အိမ်တွေကိုပဲ ကြည့်ကြည့်
လူရိပ် လူယောင်ဟူ၍ စိုးစဉ်း

အရွယ်နှင့်
မမျှသည့်
မိသားစု
တာဝန်တို့ကို
ထမ်းရင်း
သတ်မှတ်ချိန်
ကျော်လွန်ခဲ့ပါမှ
လွယ်အိတ်
ကိုယ်စီနှင့်
အမောတကော
အပြေး
ရောက်လာကြသည့်
သူတို့လေးတွေကို
ကျွန်မ
မပြုရ
မမာန်မရက်
ခဲ့သလို
ကရုဏာ
ဒေါသနှင့်လည်း
မောင်းမထုတ်ရက်
ခဲ့ဖူးပါ

မျှ မတွေ့ရ။ သီချင်းသံတွေ၊
ရယ်မောသံတွေ၊ အပြန်အလှန်
စကားပြောဆိုသံတွေ ပျောက်
ဆုံးနေသည့် ကမ္ဘာငယ်တစ်
ခု။ ဟို... ဝေးဝေးဆီမှ
တောင်ယာခင်းလွင်ပြင်တို့ကို
ဖြတ်ကျော်လာသည့် ဥတ္တရ
လေနအေးသည်လည်း ဒီအရပ်၊
ဒီဒေသရှိ လူသားအားလုံး
၏ရင်အစုံကို အေးမြမှုအနည်း
ငယ်မျှပင် မပေးစွမ်းနိုင်ကြောင်း
ကျွန်မ အကြွင်းမဲ့ အာမခံရပါ
သည်။

အလှမ်းမဝေးလှသည့်
အရှေ့တောင် တန်းဆီမှ
ပေါက်ကွဲသံတို့ကို ကြိုးကြား

ကြိုးကြား ကြားနေရပြန်
သည်။ ဒီအသံတို့၏ ရိုက်ခတ်
မှုကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်းမှာ
ကျွန်မတို့အတွက်တော့ ကြယ်
တွေစုံလေ မျက်လုံးပြူးလေ
ဖြစ်ခဲ့ကြရစေပြန်။ စူးစူးဝါးဝါး
ထိုးဟောင်လိုက်သော ခွေးတို့
၏အသံသည် ကျွန်မတို့
တောင်ပေါ်ရွာလေးအတွက်
အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်း
လောင်းသံများအဖြစ် အား
လုံးက နားလည်ထားကြ
သည်သာ။ ထိုခွေးဟောင်သံ
တို့နောက်တွင်... အဆက်
မပြတ်သော သေနတ်သံများ
မဟုတ်လျှင် ရွာကလေးနှင့်
အနီးဆုံး မီးရထားသံလမ်း
ဘက်မှ မိုင်းမိုးပေါက်ကွဲသံ
တို့က ဒွန်တွဲလာတတ်စမြဲပင်။
မြေပြင်တစ်ခုလုံး အက်
ကွဲသွားတော့မတတ် ပြင်း
ထန်လှသည့်ပေါက်ကွဲသံသည်
လေဟာနယ်ကို ထိုးဖောက်
ကာ ရင်ဘတ်အတွင်းရှိ ကလီ
စာတို့ကို ကြမ်းတမ်းသော
လက်ကြီးနှင့် ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်း
လိုက်သည့်နှယ်။ နှလုံးခုန်သံ
တို့ ဗြူးဗြူးမြန်မြန်ချောက်ချား
ကြရသည်။ အလင်းရောင်
မပြရသည့် အမှောင်ထုထဲတွင်
ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ အရပ်
လေးမျက်နှာဆီသို့ နားအစုံကို
အကြားမလပ် စွင့်ရင်း...
အိပ်စက်ခြင်းများ ခိုးယူခံနေရ
သည့်ညဆိုးများကို မုန်းတီး
လွန်းလှကြပါပြီ။ ဘယ်ဘဝ
က ပြုခဲ့မှန်းမသိသောအတိတ်
ဝဋ်ကြွေးတို့ကို ပေးဆပ်နေရ
ခြင်းများလားဟု ကြေကွဲ
အတွေးတို့ကိုလည်းတွေးနေ
ဖြစ်ဖူးပါသည်။

ရင်တစ်ခါ ဖျော့တစ်
လည်နှင့် နေရောင်ခြည်ကျ

ရောက်ခြင်း မညီညာမှုတို့
ယူရင်း နေပူဆာလှ လှေထွေး
နေသည့် နှစ်ရောင်မြေထွေး
သော တောင်တန်းပြာကြီး
သို့ အမိပွယ်မဲ့ ကျွန်မ
ကြည့်နေမိသည်။ တောင်
တန်းပြာကြီးဘက်ကို ထွက်
လပ်စွာ ပျံသန်းသွားကြသည့်
ပျိုင်းဖြူတစ်အုပ်၏ ခြေထောက်
ကြမ့်မှုကို ကျွန်မ မက်မော
အားကျမိပါသည်။ မေး
သက်ဖွယ်ရာကာလတို့သည်
ဘယ်အချိန်အထိ သက်တမ်း
ရှည်နေဦးမည်လဲ။ လိုအပ်
ချက်တွေအတွက် အသုံးမပြု
နိုင်သည့် ဦးနှောက်ပိုင်းတွေ
တွေ၊ အတ္တရင်အုံနှင့် လူ့
ဟာ ဘယ်အတိုင်းအတာ
များ ဆိုးဝါးသည့်နေ့ရက်
ကို ဆွဲဆန်နေကြဦးမည်လဲ။
လျှော့ကားဆီမှ ခပ်ဖွဖွတက်
သောခြေသံကြောင့် ထွက်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ရိမ်မှုမျက်ဝန်းတွေနှင့် အ
ငယ်က ကျွန်မအနားကို သိ
ကပ်ရင်း စကားတီးတိုက်
သည်။

စစ်ကြောင်းတွေ
လာတယ်တဲ့၊ ပုန်းကူး
ဝင်နေမှ ဖြစ်မယ်’
သက်ပြင်းတစ်ချက်
လေးတွဲစွာချရင်း ဆေး
ထပ်သို့ ကျွန်မ ဆင်းသက်
သည်။ အောက်ထပ်ထွက်
ထောင်ထားသည့် ကျွန်မ
သင်ပုန်း (Blackboard) တွေ
ခုနှင့် စီတန်းညီညာစွာ
သော ထိုင်ခုံလေးများကို
ရစဉ်အခိုက်မှာ ရင်အစုံ
စူးခနဲ နာကျင်၏။ ထို
နေသည့်ခုံလေးများက
ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့... တစ်
ကတော့ ဒီနေ့မှာလေးသာ

ညနေတိုင်း များစွာတို့မှာ အသံတွေ ကျယ်လောင်နေ ခဲ့သည့်။ ရယ်မောငြင်းခုံ သံများ ဝေစည်နေခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မ ဝါသနာ၊ စေတနာ၊ အင်နာ ရေစင်တို့ ဖျန်းခဲ့ဖူး သော အခမဲ့ စာသင်ခန်းလေး တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျောင်း ဆရာမ အဖို့ဟု ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသိ အမှတ်ပြုထားရသည်အထိ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးစုထဲတွင် ကျောင်းဆရာမများ ဖောခြင်း သောခြင်း ပေါများလွန်းခဲ့ သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကျောင်းဆရာမလုပ်ခဲ့သော အဘွားမှစ၍ အဒေါ်များ၊ အင်မများသာမက ဦးလေး နှင့် အစ်ကိုကြီးတို့ယူသော အိမ်မများပင်လျှင် ကျောင်း ဆရာမများ ဖြစ်နေခဲ့ပြန် သည်။ မျိုးဆက်တာဝန်ကို ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြင့် ကျွန်မသည်လည်း ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ဖြစ် သာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဇာတိရွာလေးသို့ ကျွန်မ တာဝန်ကျလာသောအခါ အစွဲလုံး၏ ဝမ်းသာမှုနှင့် ကျွန်မ၏ပျော်ရွှင်တို့က ထပ် ထပ်ကျခဲ့ကြသည်။ မိုးနည်းရေ နည်းရပ်ဝန်း၌ ပေါက်ရောက် ထားခဲ့ရသော ပျိုးပင်လေးများ အများစုမှာ ဖွံ့ဖြိုးမှုအား နည်း သိပ်ပြီး ကြုံလို့မှုအားကသာ များနေတတ်ကြသည်။ ကိုယ့် ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ်က ဦးကောင်းအောင် လုပ်ဆောင် နည်းဟူသော စေတနာ အသိ ပြီးထွားနေသော ကျွန်မမှာ ကျောင်းတွင် စာသင်ကြားရ သည့်နှင့် မတင်းတိမ်နိုင်ဘဲ

နီးရာဓားကိုလည်း ကြောက်ရ ဝေးသည့် ဓားကိုလည်း ရွံ့ရနှင့် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်သူတိုင်းကို မော်မကြည့်ရဲ လောက်အောင် ကြောက်လန့် လွန်းသည့် စိတ္တဝေတို့က ရင်မှာ အမြစ်တွယ်ခဲ့ကြပြီ

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ် ရက်နှင့် ကျောင်းဖွင့်ရက် ညနေ ကျောင်းဆင်းပြီးချိန်တို့ တွင် အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး ကို သိမ်းယူကာ ဒုတိယ စာသင်ကျောင်းအဖြစ် ဖန် ဆင်းခဲ့သည်။

များသောအားဖြင့် သင် ကြားပေးမည့် ကျွန်မကသာ အသင့်အနေအထား အမြဲရှိနေ ခဲ့သော်လည်း သင်ယူမည့် သူတို့လေးတွေက ရောက် မလာနိုင်ကြ။ ဖွဲ့စည်းမှု အနိမ့် ပိုင်းတွင် တည်ရှိနေကြသည့် သူတို့မိသားစု နှင့် အတူ တောင်ယာခင်းများဆီသို့သာ

လိုက်ပါသွားကြရပြန်သည်။ အရွယ်နှင့်မမျှသည့် မိသားစု တာဝန်တို့ကို ထမ်းရင်း သတ် မှတ်ချိန်ကျော်လွန်ခါမှ လွယ် အိတ်ကိုယ်စီနှင့် အမောတ ကော အပြေးရောက်လာကြ သည့် သူတို့လေးတွေကို ကျွန်မ မပြုစု၊ မမာန်မဲရက်ခဲ့ သလို ကရုဏာဒေါသနှင့် လည်း မောင်းမထုတ်ရက်ခဲ့ ဖူးပါ။ ဖြည့်သူမဲ့ ကွက်လပ် များစွာကြားမှ ခဲရာခဲစစ် ပညာဆည်းပူးနေရသည့် သူ တို့လေးတွေသည် ကျွန်မနှင့် အတူ တစ်မြေတည်းနေ၊ တစ် ရေတည်းသောက်နေကြသည့် ဆင်းရဲဖော် ဆင်းရဲဖက်များ သာ။

သယံဇာတ ပေါကြွယ် ဝခုံး ပြည်နယ်တစ်ခုမှာ မွေး ဖွားလာကြရသော်လည်း ရွှေ ရောင်၊ ငွေရောင်၊ ကျောက် စိမ်းရောင်တို့ ဆိတ်သုဉ်းနေ သော မှောင်မိုက်ကြမ်းတမ်း သည့် လမ်းမကြီးထက်မှာ မှိန် ပျူဖျူ မီးအိမ်ငယ်တစ်လုံးဖြင့် သာ မစားရ အညော်ခံဘဝ နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရသည်။ အရောင်စုံလက်များစွာတို့က ပြည်နယ်ရင်အတွင်းမှ အဆီ၊ အနှစ်တို့ကို သူထက်င်၊ အရင် အလှအယက် နှိုက်ယူသွားကြ ပြီး ကလီစာတွေ ကုန်လုနီး နေသည့် ရင်ဘတ်ဟောင်း လောင်းအတွင်းမှာ လက်လုပ် မှ ပါးစပ်လှုပ်ခွင့်ရသည့် လူ နေမှု အဆင့်အတန်း၊ စစ်ရိပ် စစ်ငွေတို့ လွှမ်းခြုံလိုက်တိုင်း တစ်ဟုန်ထိုးတက်လာသည့် ကုန်ဈေးနှုန်း၊ ဘက်ပေါင်းစုံ ဆိုးဝါးနိမ့်ကျမှုတွေနှင့် ရုန်း ရင်းဆန်ခတ် နပန်းလုံးရင်း ခက်ခဲစွာ ရှင်သန်နေရသည့်

ဘဝတို့ဟာ ဘယ်သူ ဘယ် သူကြောင့်ဟု လက်ညှိုးထိုး စွပ်စွဲဖို့ရန် မစွမ်းသာသည့် အဆုံးမှာတော့ ကံကိုသာ တရားခံလုပ်ရင်း မချီပြီးနှင့် အသက်ဆက်နေခဲ့ကြရသည်ပဲ လေ။

နယ်စပ်မြို့လေးတစ် မြို့မှ စတင်လိုက်သော စစ်မီး သည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အခြားမြို့များကို လျင်မြန်စွာ ကူးစက်လာခဲ့သည်။ တစ် ဖက်နှင့် တစ်ဖက်တို့၏ အား ကျမခံ ပြကြသည့် ပညာ အစွမ်း၊ အာဏာအစွမ်း အား ပြိုင်မှုတို့၏ အောက်မှာ အပြစ် မဲ့သူများကတော့ လူးလိုမို့ အောင် ခံစားကြရပြန်သည်။ အရှေ့တောင် တန်း နှင့် အနောက်တောင်တန်းအကြား၌ တည်ရှိခဲ့သော ကျွန်မတို့ ရွာ လေးအဖို့ ကျားနှင့် မုဆိုးတို့ ၏ စစ်ဗျူဟာခင်းရန်နေရာ တစ်ခုအဖြစ် မျက်စိကျခြင်း ခံရလေသည်။

နီးရာဓားကိုလည်း ကြောက်ရ၊ ဝေးသည့်ဓားကို လည်း ရွံ့ရနှင့် ဘောင်းဘီ ရှည်ဝတ်သူတိုင်းကို မော် မကြည့် ရဲလောက်အောင် ကြောက်လန့်လွန်းသည့် စိတ္တ ဝေတို့က ရင်မှာ အမြစ်တွယ် ခဲ့ကြပြီ။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တိုက်ပွဲသံများ၊ မိုင်းမိုးပေါက် ကွဲသံများစိပ်လာသည့်အကျိုး ဆက်မှာ 'နဲနက် ဖဲ နာရီ မထိုး မိနှင့် ညနေ ဖဲ နာရီကျော် လွန်ချိန်တို့တွင် ဖြတ်သန်း သွားလာခွင့် မရှိ'ဟူသော ကန့်သတ်မိန့်တို့ ထွက်လာခဲ့ တော့သည်။ ညနေကျောင်း ဆင်းပြီးချိန်မှ ည ၇ နာရီအထိ

သင်ကြားပေးနေသော ကျွန်မ၏ဒုတိယစာသင်ခန်းလေးမှာလည်း အလိုလိုပိတ်ပြီး သားဖြစ်သွားရတော့၏။

“...မြို့မှာ ကျောင်းသားတွေကို ဝင်ဆွဲသွားတယ်”

“...ရွာမှာ နေခင်းကြီးဝင်လာပြီး မိန်းကလေးတွေကို ခေါ်သွားသတဲ့”

ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်စေသော သတင်းစကားများက အားလုံးကို သွေးပျက်စေပြန်သည်။ ကျောင်းများ ပိတ်ခွင့်ရသည်နှင့် မြေပြန့်ဒေသမှ တာဝန်ကျနေသည့် ဝန်ထမ်းတို့သည်လည်း အချိန်မဆိုင်ဘဲ နေရပ်အသီးသီးကို အပြေးပြန်ကြတော့သည်။ ပြေးစရာ မြေမရှိသော ကျွန်မတို့သာလျှင် စစ်မြေပြင်၊ စစ်တလင်းဝယ် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရ၏။

အချိန်အခါမရွေး ကျရောက်လာတတ်သည့် လက်နက်ကြီး၊ ငယ်တို့၏ ကျည်အန္တရာယ်၊ မထင်မှတ်ချိန်တို့မှာ လူဝင်ဆွဲတတ်သော ကျားအန္တရာယ်တို့ကြောင့် နေ့ညည ပုန်းကျင်းထဲတွင် ပုန်းခိုရင်း ပဲ့ရွံ့နေသည့် မျှော်လင့်ချက်တို့ကို ပွေ့ပိုက်ကာ အနာဂတ်များ တိမ်းပါးနေခဲ့ကြရသည်။

□

‘ပုန်း’
အနောက်တောင်တန်းဘက်ဆီမှ ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုက တောင်ပေါ်ရွာလေးကို သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ဆွဲကိုင်ခါယမ်းလိုက်သည်။ ဖရိုဖရဲပြိုကွဲသွားသည့်စိတ်တို့နှင့် နောက်ဆက်တွဲပစ်ခတ်သံတို့ကို

နားစွင့်နေကြသော်လည်း မည်သည့် အသံမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိ။ သက်မဲ့ကမ္ဘာတစ်ခုပမာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ငြိမ်သက်နေမှုကို တဖျပ်ဖျပ် ပြေးလာသော ခြေသံတို့က ခြေဖျက်ကာ သတင်းဆိုးကို ယူဆောင်လာချိန်မှာမှ မှန်တိုင်းတစ်ခုအား မျှိုသိပ်ထားသည့်ပင်လယ်ပြင်၏ ငြိမ်သက်နေခြင်းမျိုးမှန်း ကျွန်မ သိခွင့်ရလိုက်သည်။

“ဆရာမ... ဆရာမ... အိုက်ပီးနဲ့ ဇော်ယော်တို့ ခိုင်းနင်းမိလို့ သေပြီ”

□

ကျားမှ မုဆိုးကို ဆင်ထားခဲ့သည့် ထောင်ချောက်လား။ မုဆိုးမှ ကျားအား ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်လေးလား။ မည်သူမျှ တိတိကျကျ မသိနိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း မုဆိုးနှင့် ကျားတို့၏ ပရိယာယ်ကြားဝယ် သားသမင်တို့မျက်ရည်စို့ခဲ့ကြရပြီ။

သားသမင်တွေ ခန္ဓာကြွေခဲ့ကြရပြီ။ လူသားဆန်သည့်တန်ဖိုးများ ကျဆင်းနေသူတို့၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ထုဆစ်ဆဲကာလမှာပင် ရုပ်တုလေးနှစ်ခု အပိုင်းပိုင်း အဆစ်ဆစ် ကျိုးပျက်ခဲ့ရပြီကော။ အားပျော့ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိသေးသော စစ်ပွဲအတွင်း၌ ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာတော့သည့်အဆုံး အရဲကိုးကာ တောင်ယာခင်းဆီ စပါးရိတ်သွားရာမှ စစ်၏ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ရွာသားများ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင်... ကြွေမွနေသော ခြေအစုံတို့က တစ်နေရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်က တစ်

နေရာနှင့် သွေးအိုင်ထဲတွင် လူးလို့မို့နေကြဆဲဟု ရင်နှင့်ဖွယ်စကားတို့ကို ခါးသောနားနှင့် ကြားခဲ့ရသည်။ စကားလုံးတို့ လိုက်မမီနိုင်သည့် နာကျင်မှုက ရင်အပြည့် ကျပ်သိပ်နေသည်။

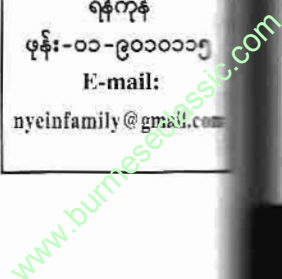
မေတ္တာပို့၊ အမျှအတန်းဝေပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်နှင့်တကွ သံဃာတော်များက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ကြွသွားကြပြီ။ အလောင်းမြှုပ်နှံရန် ရွာသားများလည်း ကျွန်မကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီ။ ရွာအလယ်တန်းကျောင်း၏ တာဝန်ခံဖြစ်သည့် ကျွန်မ၊ အဋ္ဌမတန်း၏ အတန်းပိုင်ဖြစ်သည့် ကျွန်မ ရှောင်လွှဲမရသည့် အလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်ပေးရတော့မည်။ နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးတို့အစား မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ကသာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျရောက်နေကြပြန်သည်။

ခန္ဓာတို့က အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေကြသော်လည်း အချိန်တိုကြန့်ကြာစေဖို့မလိုလားသည့်မျက်လုံးများက ကျွန်မကို ဖိအားပေးနေကြပြီ။ လေးပင်စေးကပ်နေသောနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို အားယူဖွင့်ဟလိုက်စဉ် ကျွန်မ မသိသော၊ ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့မုန်းတီးလှသောအသံတစ်ခုက ကျွန်မ၏နှုတ်ဖျားမှ အက်ကွဲထစ်အစွာ ထွက်ကျလာခဲ့၏။
“ဤ...ကျောင်း... နှင့်... သင်တို့... နှစ်ဦး... သည်... မည်... သို့... မျှ... မသက်ဆိုင်... သင်... တို့... သွားလိုရာ... သွား... နိုင်... ပြီ...”

လင်းယဉ်နွဲ့မြို့သစ်ကလေး။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၅
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

၂၀၁၃ ခုနှစ်
အောက်တိုဘာ
၃၁ ရက်နေ့မှ
၂၀၁၃ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာ
၄ ရက်နေ့အထိ

(၁)အောင်နန်းမွေး(သရတ္တ) မညီမျှသော မျဉ်းပြိုင်များနှင့် |စစ်ကိုင်း၊ (၂) အောင်နန်းမွေး(သရတ္တ) စေညွှန်ရာ |စစ်ကိုင်း၊ (၃) ပွေးဒူးထူးကျော်(မင်းတုန်း) သီစိတ်မွေးသော ဖြစ်များ၏ဒဏ် |မကွေး၊ (၄) ဂျူပီတာ ချို ချဉ်ခါး |ချင်း၊ (၅) စူးရက်ကို မှော်ဝင်ကြီးကြီး |စစ်ကိုင်း၊ (၆) လွမ်းနော် ထမင်းပိုင်းပေါ်မှ ကလောင်တစ်ချောင်းရဲ့ ရာဇဝင် |Email (၇) ညီစောရန်နောင် မျက်ရည်စစ်တမ်း |ရန်ကုန်၊ (၈) ဒီလိုင်းဝင်း(မန္တလေး) တုယုဉ်နှိုင်း၍ မမီသာ |မန္တလေး၊ (၉) မောင်ကျောင်းသား (ပခုက္ကူ) စတုတ္ထမြောက် ပန်းသီးပိုင်ရှင် |ပခုက္ကူ၊ (၁၀) ကျင်ကိုချန် အယ်ဂျာရာ |ရန်ကုန်၊ (၁၁) ကျင်ကိုချန် ရွှေခြည်ငွေခြည်တန်းပါလို့ |ရန်ကုန်၊ (၁၂) ကျင်ကိုချန် အလွဲသုံးစားမှု |ရန်ကုန်၊ (၁၃) ရည်ဝေ(လင်းရောင်ခြည်) လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ |ရန်ကုန်၊ (၁၄) ရည်ဝေ(လင်းရောင်ခြည်) အတ္ထုပ္ပတ္တိသားကောင် |ရန်ကုန်၊ (၁၅) ကျော်ဝတ္ထု တံခါးများ |မန္တလေး၊ (၁၆) ထော်ဦး(ဘားအံ ကွန်ပျူတာ) ဖေဖေသမီး |Email (၁၇) ဇွဲနေရောင် ပျောက်ဆုံးသူ | (၁၈) မင်းညိုသွေး ဘိုဉ် |ပခုက္ကူ၊ (၁၉) ပွေးဒူးထူးကျော် (မင်းတုန်း) လောကဝံတရားကို စိန်ခေါ်သူ |မကွေး၊ (၂၀) မြတ်သောဇေတ သတင်းထူးတွေ သတင်းထူးတွေ |ရန်ကုန်၊ (၂၁) ထော်ဦး(ဘားအံကွန်ပျူတာ) ချစ်ရမ္မက် |Email (၂၂) အလင်း ကပ်ရွှံမြိုက်ကာ လောင်ကျွမ်းမီး |မန္တလေး၊ (၂၃) အလင်း မေတ္တာကမ်းပါး ဘယ်သူဖြို |မန္တလေး၊ (၂၄) ကချင်လေး(ဆေး-မန်း) မျက်မှန်တစ်လက်ဖြင့် ပစ်ခွင်းဝေသာဆုံမှတ် |မန္တလေး၊ (၂၅) ကချင်လေး(ဆေး-မန်း) ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ကတုပြဇာတ် |မန္တလေး၊ (၂၆) ကချင်လေး(ဆေး-မန်း) သံသယဆက်ထုံး |မန္တလေး၊ (၂၇) လင်းလက်အောင်(Y.T.U) ကမ္မည်းသစ်နည်းသား |ရန်ကုန်၊ (၂၈) ဘေဘီဘဲ (ကျောက်ဆည်) ကျွန်မ၏ ကောင်းကင်တစ်ခြမ်း |ကျောက်ဆည်၊ (၂၉) သုတအောင် အညာ ဆွမ်းတော်ကြီးခံ |Email (၃၀) ကိုမောင်မောင်တိုး(တောင်ပို) လှပို |ချောက်၊ (၃၁) ကိုမောင်မောင်တိုး(တောင်ပို) ကျက်ပြီလားဟေ့ ဆွေလွမ်းမောင် |ချောက်၊ (၃၂) မိုးဆက်အိမ် (ကြာအင်း ဆိပ်ကြီး) ဝေးရာသို့ |ကရင်၊ (၃၃) ရွှေလွမ်းအောင်(နေပြည်တော်) အတွေ့အကြုံ မိတ္တီလာ၊ (၃၄) ရွှေလွမ်းအောင်(နေပြည်တော်) ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ |မိတ္တီလာ၊ (၃၅) မောင်နိုင်စု ကျွန်တော် သောင်ရေလောင်းတတ်သည် |မကွေး၊ (၃၆) မိုးထက်ကျော်(ကွင်း ကောက်) နိုင်မြဲတဲ့ကြီး |ဟင်္သာတ၊ (၃၇) မိုးထက်ကျော်(ကွင်းကောက်) လရောင်ဆမ်း-တဲ့ လမ်းကလေး |ဟင်္သာတ၊ (၃၈) ပိုပိုအောင်(ဝန်းသို) ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းရသ |မြစ်ကြီးနား၊ (၃၉) ခေမံ ပြဒါးမဲ့ မှန်တင်ချပ် |ကုမဲ၊ (၄၀) ငြိမ်းချမ်းဇော် ဟင်းတစ်ခွက်နဲ့ သမိုင်း |ရန်ကုန်၊ (၄၁) ဂျူပီတာ သို့...အတွက် |ချင်း၊ (၄၂) ဖြူစင်သန့်စင်အောင်(တောင်ကြီး) စိတ္တဇဖုန်း |တောင်ကြီး၊ (၄၃) လင်းသစ်တည် (ကျံပျော်) တောင်တန်းတွေကို ဖျောက်တဲ့မြူ |ကျံပျော်၊ (၄၄) မြင့်မြင့်ကြည်(မန္တလေး) ဟိုတုန်းက တို့နှစ်ယောက် |မန္တလေး၊ (၄၅) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ ပီတောက်တောင်တန်း |သထုံ၊ (၄၆) ဇော်သစ် (စကုကျွန်း) အစိမ်းသက်သက်အိမ်မက် |တောင်ကုတ်၊ (၄၇) ကျံပျော်စိုးလွင်(ပညာရေး) အမြင်မမှီ |ကျံပျော်၊ (၄၈) အားသစ်(ဇဂျမ်း) မျက်လှည့် |မုဆယ်၊ (၄၉) အပြောချို(လူထုစာကြည့်တိုက်) တစ်နေ့နေ့တဲ့လား |မန္တလေး၊ (၅၀) သုဒ္ဓ လှနှင့် သူ၏ဝေဒနာ |Email

အေးမြတ်မြတ်ချို ပြုစုသည်။

တကယ်တော့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်ထဲမှာ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ ရေးသားပေးပြီး
 ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူကဏ္ဍကလည်း ယခင်ကလို မဖြိုင်တာကြောင့်
 အခုစာမူကို ရေးမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောရရင် လက်ရှိ ရွှေအသစ်တို့အား
 အရင်ကလို 'နှစ်ပေါက်'စောင့်ရတဲ့ အနေအထားမျိုး မရှိတော့ပါဘူး။ ဆရာ
 မသီတာလည်း ဖတ်အား'နိုင်'လာပြီ ဖြစ်သလို ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းအနေနဲ့လည်း
 ခံတွင်းတွေရင် တွေ့သလို လေး ငါးပုဒ်အထိ ဖော်ပြပေးနေပါပြီ။
 ဒါကို သိပါလျက် ရွှေအသစ်တွေ အားပျော့လာခြင်းအပေါ်
 မအားလပ်သည်လား၊ ဖန်သားပြင် ယဉ်ကျေးမှုကြောင့်လား၊ အားပျော့တာထက်
 စသည်ဖြင့် မောင်အင်းတွေးမိရာက 'အားလျှော့'တာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးတဲ့အတွက်
 'အားဆေး' တစ်ခွက် တိုက်ချင်တဲ့စိတ်လည်းပါတာပေါ့။ အထူးသဖြင့်
 ဆရာမ မသီတာ ပြန်ကြားချက်မှာ စာမူတချို့က ကောင်းတယ်
 ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်နေတယ်။ တချို့ကတော့ ဆောင်းပါးဆန်နေတယ်
 စသည်ဖြင့် တွေ့ရတဲ့အခါ 'ပစ်မှတ်လွဲ ချော်သွားပြီ'လို့ တွေ့ရင်
 အဲဒီစာမူကို နှမြောမိတယ်။ နှမြောမိတဲ့နောက်မှာ ကပ်ပါလာတာထက်
 ရွှေကလောင်သစ်ရဲ့ အားစိုက်မှုပါ
 အားစိုက်ခဲ့ပေမဲ့ လွဲချော်သွားရင် တချို့က
 အားပျော့သွားတတ်ပါတယ်။
 ဒါကိုလည်းပူလို့ အကြံပေးတဲ့အခါ
 ရေးလိုက်တာပါ။ ရွှေကလောင်သစ်
 တို့အနေနဲ့ မိမိရဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်
 စာတစ်ပုဒ်ကို ဘယ်လိုသဘောထား
 မောင်အင်း မသိပါဘူး။
 မောင်အင်းကတော့ မောင်အင်း
 စာတစ်ပုဒ်ကို 'လေးညှို့ပေါ်တင်လိုက်တာ'
 မြားတစ်စင်း'ကဲ့သို့ သဘောထား
 တယ်။ မြားဦးချွန်မြမှုက မောင်အင်း
 စိတ်ကူးစိတ်သန်းဖြစ်ပြီး ပစ်မယ့်အထက်
 ကတော့ လှေလာသင်ယူခဲ့ဖူး
 မောင်အင်းယူဆပါတယ်။ သိတာ
 သင့်တာကတော့ မိမိကိုယ်ကို
 ချွန်မြလှပြီ။ အဟုန် ပြင်းလှပြီ။
 ယူဆခဲ့ပါလျက် ပစ်မိတဲ့ မြားလျှော့
 ပစ်မှတ်လွဲချော်ခြင်း၊ ပစ်မှတ်
 ထိပါလျက် စိုက်မဝင်ခြင်းမျိုး
 ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်အလက်
 ဒီနေရာမှာ သတိချပ်ရမယ်။

မောင်အင်းတို့လို ရွှေကလောင်သစ်တွေဟာ ပစ်မှတ်ရွေးချယ်တတ်နိုင်
 ပစ်မှတ်ဆိုတာကတော့ မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးရဲ့ 'အယ်ဒီတာ'တွေပဲ။
 နောက်တစ်ချက် သိထားရမှာကတော့ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ သိ
 စားပွဲနောက်မှာ ပြုံးပြုံးကြီး ထိုင်နေပေမဲ့ အဲသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အသီးသီး
 ရင်ဘတ်ဟာ 'ဒိုင်း'လိုပဲ မာတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ တော်ရုံမြားစိုက်
 မလွယ်မှန်း သိသာလွန်းပါတယ်။ ပိုဆိုးတာက 'ရွှေ'မှာဆိုရင် 'ဒိုင်း'ရင်ဘတ်
 နှစ်ခုရှိနေခြင်းပေါ့။ ဒါကြောင့် မိမိမြားက ဘယ်ပစ်မှတ်မျိုးကို ပစ်ရမလဲ

www.burmeseclassic.com

မြားလဲဆိုတာ မိမိကိုယ်တိုင် ဦးစွာခဲ့ခြား
 နိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ မြားလည်းချွန်၊ အဟုန်
 မြင်းအောင်လည်း အားစိုက်ပြီးပြီဆိုရင်
 ဆော့ ပစ်မှတ်အမှန်ကို ချိန်ပြီးပစ်စမ်း
 ပါ။ ဟာသဆို ဟာသပစ်မှတ်၊ သုတဆို
 သုတ ပစ်မှတ် ပစ်မှတ်သာမှန်ခဲ့ရင်
 ဒိုင်းရင်ဘတ်ကြီးတွေ မခံနိုင်ပါဘူး။
 အဲသည့် ဒိုင်းရင်ဘတ်တွေကို ဖောက်ပြီး
 ရင်တော့ စာမျက်နှာကတစ်ဆင့် စာဖတ်
 သူရဲ့ရင်ဘတ်ကိုလည်း စိုက်ဝင်နိုင်ပါ
 ပြီ။ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာလည်း ချွန်
 မြပြီး အဟုန်ပြင်းတဲ့မြားတွေဟာ ဒီနေ့
 အထိ စာဖတ်သူရဲ့ရင်ဘတ်တွေကို
 ဆက်တိုက်ဖောက်နေတာကတော့ သက်
 သေပဲပေါ့။ (ဥပမာ-ဆရာ ဇော်ဂျီရဲ့
 ဆဒါလမ်း၊ ဆရာ မောင်ထင်ရဲ့ ငဘ)။
 လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ ဒိုင်း
 ရင်ဘတ်ကြီးတွေကိုပဲ ကြောက်လို့လား၊
 ခံရတာပဲ လက်ပန်းကျလို့လား မသိပါ
 ဘူး။ ရွှေကလောင်သစ် မြားအစင်းရေ
 ဆူ လျော့နည်းလာတယ်လို့ မောင်အင်း
 ဆင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အားဆေးတစ်
 ခွက်ထပ်တိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ 'အား
 ဆေး'ဆိုတာကတော့ မောင်အင်းရဲ့
 အကြောင်းလေး ပြောပြချင်တာပါ။
 သူ့သင့်တာလေးယူပြီး မြားအစင်းရေ
 ဆူ တိုးလာမယ်ဆိုရင် မောင်အင်း
 ဆူက အမြတ်ပေါ့။
 မောင်အင်း စာရေးတော့ ၁၉၇၉
 ခုနှစ်ပါ။ အထက်တန်းကျောင်းသား
 ဆရာဆိုတော့ 'ကျွန်တော်တို့၏ကျောင်း
 ဆရာ' ဆိုတဲ့ စာစီစာကုံးလေးနဲ့ ရွှေသွေး
 ကုန်အမှတ်မှာ တိုးပင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်
 ဆရာ 'တိုင်းရင်းမေ'၊ 'မြဝတီ'စသည့်
 မြင့် ခြေချဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။
 မြားမချွန်၊ အဟုန်မပြင်း၊ ပစ်မှတ်လွဲ
 ချော်ခြင်းတွေကြောင့် မြားတွေ အလ
 ခံသာဖြစ်ပြီး မောင်အင်း အားပျောသွား
 ပါတယ်။ ပြောရရင် ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းနဲ့
 မြီးယံမဂ္ဂဇင်းကလွဲပြီး မရေးဖြစ်တော့
 မိဘူး။ နောက်ကုန်သွယ်လယ်ယာ ဝန်
 ဆောင် ၁၀မှာလည်း စာမျက်နှာတစ်ခုပဲ
 အားပေးတော့ တန်နေခဲ့ပါတယ်။

၈၈ မှာ အလုပ်ပြုတ်တော့
 စာရေးဖြစ်ဘဲ စာဖတ်တဲ့ဘက်ကို
 ရွှေသွားပါတယ်။ တော်တာက
 မြန်မာ့ရေမြေကိုချစ်တော့
 မြန်မာ့တောတောင် ရေမြေအကြောင်း
 လေ့လာထားတာရယ်၊
 နိုင်ငံခြားဘာသာစကား
 နည်းနည်းပါးပါး တီးခေါက်မိတာ
 ရယ်ကြောင့် ၁၉၉၁မှာ(AMOCO)
 'အမိုကိုကုမ္ပဏီ' ရဲ့
 ရေနံလုပ်သား ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ။
 ဒါပေမဲ့ တောတောင်ထဲမှာ
 နေထိုင်ရတာမို့ 'စာ'နဲ့
 အလှမ်းဝေးခဲ့ရပါတယ်။
 ၁၉၉၅ မှာတော့
 မော်တော်ယာဉ်လိုင်း
 တာဝန်ခံဘဝနဲ့
 စာတွေပြန်ဖတ်ရင်း
 စာရေးဖို့ပါ
 တာစုခဲ့ပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့
 တကယ့်တကယ်
 စာပြန်ရေးဖြစ်တာက
 ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာပါ။
 ရေးဖြစ်ချင်တော့
 အဲသည့်နှစ်မှာ
 မောင်အင်း
 လေဖြတ်တာပါ။
 ညာဘက်
 တစ်ခြမ်းပေါ့။
 ဒီနေရာမှာ အထူးပဲ
 ကျေးဇူးတင်မိတာက
 ရန်ကုန်မြို့
 ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်းမှာရှိတဲ့
 မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးရုံကြီးက
 ဆရာ၊ ဆရာမတွေကိုပါပဲ။
 ကဲ...မောင်အင်းရဲ့
 'အားဆေး'အကြောင်း စပါပြီ။
 ညာသန်ဖြစ်တဲ့ မောင်အင်းကို
 ညာဘက်တစ်ခြမ်းလုံး
 လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့အတွက်
 ဆေးကုသပေးရင်း အိမ်ဆရာ
 ဆရာမတွေက မေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့၏
 ကျောင်း
 ဆရာ

*နားနားနေနေ လှေကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း ပိုတဲ့အချိန်မှာ ညာလက်နဲ့ ဘာလုပ်ချင်သေးသလဲ တဲ့။ အဲဒီမေးခွန်းကို ဗလုံး ဗထွေးနဲ့ မောင်အင်းဖြေတာ စာရေးချင်တယ် လို့ပါ။ ပထမတော့ မပီသတဲ့ စကားသံကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေက နားမလည်ပါဘူး။ နောက် ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ရှင်းပြမှ သဘောပေါက်သွားကြတယ်။

မကြာပါဘူး၊ လက်ညှိုးလက်မကြားမှာ ဘောလိပ်ပင်ကို ပတ်တီးနဲ့တွဲချည်ပြီး စာရေးလှေကျင့်ခန်း မောင်အင်း စခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ကြားဖြတ်ပြီး ပြောချင်တာက လေဖြတ်ဝေဒနာရှင်ဟာ မျက်ရည်လွယ်တဲ့ အချက်ပါ။ ပြောရရင် 'အမှန်တရား' ဆိုတာကြီးကို ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ခဲ့တာကြောင့် ဘဝအထွေထွေမှာ မျောပါပြီး အခြေတကျ မရှိခဲ့ပေမဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မောင်အင်း မတန်လှုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲ လေဖြတ်ဝေဒနာ ခံစားအပြီးမှာတော့ မောင်အင်းဟာ လေတိုက်ရင်လည်း ငိုချင်တယ်။ သစ်ရွက်ကြွေတွေမြင်ရင်လည်း အကြောင်းမဲ့ မျက်ရည်ကျတတ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ရင်းနှီးသူတွေက ရယ်စရာများများတွေးဖို့နဲ့ စာရေးရင်လည်း ရယ်စရာတွေရေးဖို့ တိုက်တွန်းကြတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ၂၀၀၃ ခုနှစ်ကစလို့ သောကြာ၊ ဟဒယ၊ သောင်းပြောင်းထွေလာနဲ့ ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ မောင်အင်း နေရာရခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်တာက မောင်အင်းရဲ့ ကတုန်ကယင်လက်ရေးတွေကို အချိန်ပေး အားစိုက်ဖတ်ပေးလေ့ရှိတဲ့ 'ဆရာ ဝေသာ'၊ 'ကိုမိုး'၊ 'ဆရာရဲစတိုင်း'၊ 'ဆရာမောင်စနေ' တို့ကိုပါပဲ။

နောက်တော့ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတဲ့ ကုန်သွယ်လယ်ယာဝန်ထမ်းဘဝ၊ ရေနံလုပ်သားဘဝ၊ ဆေးပေါ့လိပ်ခုံ ဆေးလိပ်စည်းခဲ့တဲ့ဘဝ၊ ယာဉ်လိုင်းတာဝန်ခံဘဝ စတဲ့ ဘဝအထွေထွေမှာ ရခဲ့တဲ့ ဟာသတွေကို တစိုက်မတ်မတ် ရေးဖြစ်ခဲ့သလို၊ Fashion image ပီတောက်မြေ၊ ပန်း

မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ
ဆိုပြီး
စားပွဲနောက်မှာ
ပြုံးပြုံးကြီး
ထိုင်နေပေမဲ့
အဲသည့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
အသီးသီးရဲ့
ရင်ဘတ်ဟာ
'ဒိုင်း' လိုပဲ
မာတယ်ဆိုတဲ့
အချက်ပါပဲ
တော်ရုံ
မြားစိုက်ဝင်ဖို့
မလွယ်မှန်း
သိသာလွန်းပါတယ်

အလင်္ကာ၊ ပေဖူးလွှာ၊ ရနံ့သစ်၊ အလင်္ကာဝတ်ရည်စတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေအပြင် 'ဆရာအောင်ပြည့်' ရဲ့ ဖတ်စရာ ဂျာနယ်အထိ မောင်အင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ မောင်အင်းရဲ့စာရေးချင်သော စိတ်၊ ညာလက် ပြန်လည်သန်စွမ်းချင်သော စိတ်ကြောင့် မိတ်ဆွေတွေ ကူညီသော လက်နှိပ်စက်၊ လက်တော့ပံ စတာတွေကို မောင်အင်းငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို မောင်အင်း စတင်ပို့ချိန်မှာ ရေးပြီးစာမူ ၇၀ ကျော် ဖော်ပြခံပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ရေးဖော်ရေးဖက်တွေက 'ရွှေအသစ်လား' လို့ မောင်အင်းကိုတွေ့တိုင်းရယ်ပွဲဖွဲ့တတ်ပါတယ်။ မောင်အင်းနားလည်တာကတော့ ရွှေမှာလည်း သူ့ 'မူ' နဲ့သူရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါ။ ရွှေအသစ်ကိုပို၊ နှစ်ကြိမ်ရွေးချယ်ပြီးရင် တိုက်ရိုက်ပို့ဆိုတဲ့ အချက်ကို လိုက်နာပြီး ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို မောင်အင်း တိုးဝင်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ပြောရရင် ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ 'သင်

မောင်းလိုင်စင်' ကလေး 'ရွှေ' ကလေးပါပြီ။ 'အနီ' မဟုတ်တောင် တရားမောင်နှင်ခွင့် 'လိုင်စင်အနက်' ကလေးအောင် မောင်အင်းလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဖြေနေဆဲပါ။ အားမလျှောဘူး ဆိုပြီးဖြေနေဦးမှာပါ။ အဓိကကတော့ ဝါသနာပါရာကို လုပ်နိုင်တုန်း၊ ထုတ်ရတုန်းမှာ မောင်အင်းလည်း လုပ်စရာ ရေးဖော်ရေးဖက်ဖြစ်တဲ့ ရွှေကလေးသစ်တွေ၊ ရေးဖို့ တာစုနေတဲ့ ကလောင်တွေကို နောက်မတွန့်ဖို့ အပေးလိုပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ နာမည်ကြီးဖို့၊ ဆောင်မြင်ကျော်ကြားဖို့ဆိုတာထက် ဝါသနာပါရာကို လုပ်ခွင့်ရခိုက်မှာ လုပ်နေချင်တယ်။ မောင်အင်းလည်း ငယ်ငယ်တော့လွတ်ပြီး အောင်မြင်ချင်တာမျိုး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဝါသနာကိုပဲ အင်တည်ခဲ့တယ်။ ပြောရရင် ဘောလိပ်တစ်ချောင်းတောင်ကိုင်ဖို့ရာ ခက်တဲ့ကနေ နှစ်ဆယ့်လေးကောင် တခုထိ အင်ဂျင်ကို ညာလက်နဲ့လှည့်ပြီး ဝန်ဆောင်စက်နှိုးလာနိုင်ခဲ့တဲ့ မောင်အင်းဟာ ဝါသနာဖြစ်တဲ့ 'စာရေးချင်' စိတ်ကြီး ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။

ဒါကြောင့် 'ကလောင်စောသီ' အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ (မောင်အင်းထက်ကြီးသူပါရင်လည်း ခွင့်လှစ်ပါ) ပြောချင်တာက ဝါသနာပါရာကို ပညာသင်ရင်း၊ စီးပွားတွေရှာကြရင် လုပ်ကြစမ်းပါ။ မရေးဖြစ်ရင်ခတ်မဖတ်ဖြစ်ရင်ရေးရာက ကိုယ်ပိုင်အနုအစရှိသူတိုင်းကို အားကျလိုက်စမ်းပြီးရင် ကိုယ့်အစွမ်းအစ ထုတ်ပြလိုက်ပါ။ ထင်ရှားတဲ့ ကြယ်ကြီးတွေ မြေလားတောင် မထင်မရှား တောက်တိုအာကာသကို အလှဆင်နိုင်တဲ့ ကြယ်ကလေးတွေ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ကဲ အဲဒီကြယ်ကလေးတွေ အပြားနဲ့ပဲ ရွှေရဲ့ စာမျက်နှာပေါ်မှာသာ 'ရွှေကောင်းကင်' ကြီးမှာ 'အများလှုပ်လို ဆုံချင်စမ်းပါဘိ။

မောင်အင်း ဥဗ္ဗ

ဗုဒ္ဓ

ဝေဠု

သံယံ

လားရှိုးမြို့၊ နက္ခတ်သိဒ္ဓိရှင် ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတဝေဠု ၏ သမီးတပည့်

ဆန်းကျမ်းဗေဒင် ဆရာမ ဒေါ်နန်းခမ်းလန်

မိတ်ဟောင်းကို စောင့်မျှော်ဖိတ်ခေါ်ရင်း မိတ်သစ်ကိုလည်းကြိုဆိုပါတယ်ရှင်။

အမှတ် (၆၆၆)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း ၄၆ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်။
[ဒဂုံမောင်လှက်ရည်ဆိုင်ဘေးကပ်]
ဖုန်း - ၀၉ ၃၁၃၄၁၃၉၁

ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေး
အတွေးထက်မြက်၊ တိုးတက်ကြီးပွားစေဖို့
မဖတ်မဖြစ်ဖတ်ရမည်။

အနန္တဂုဏ်ရည်

(ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း)

လစဉ်ထွက်ပါပြီ

ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့်

လောကီချမ်းသာ၊ လောကုတ္တရာချမ်းသာ

နှစ်ဖြာတို့ပြည့်ဝစေမှာ

အမှန်မလွဲပဲနော်

မြင်းခြံစာပေ၊ အမှတ်(၂၅၆) ၃၉လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၂၅၃၅၈၇

(ယခင်လမှအဆက်...)

၂၅။

ဦးဩဘာတည်ထောင်သော လှမင်းအောင် ဇာတ်ကို
ဥဩသံအေးရောက်လာသည့်နှစ်က ၁၃၃၄ ခုနှစ်။
အမေမိခိုင်းတောင့်တစ်လျှောက်လုံး ပြောခဲ့ပုံအရတော့
ဥဩသံအေးက ၁၃၁၂ ခုဖွားဆို၏။ ဥဩသံအေးကို
ညောင်ခါးရွာ ဘုရားပွဲကြီးပြီးသည့် မနက်က
ကောက်ရခဲသည်ဆိုတော့ ထိုနှစ်ကိုတည် နောက်ကို
တစ်နှစ်ဆုတ်ပြီး ၁၃၁၂ခုလို့ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဥဩသံအေး၏ မွေးနေ့နှင့်ပတ်သက်၍
ကာယကံရှင် ဥဩသံအေးရော၊ ကောက်ရခဲသုအေး
မိခိုင်းတောင့်ပါ ဘယ်နှခုဖွား၊ ဘယ်ရက်
ဘာနေ့သမီးရယ်လို့ သိကြတာ မဟုတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အမေမိခိုင်းတောင့်က ညည်းက ၁၃၁၂ ခုဖွားအောင်
ပြောဖူးလေတော့ ၁၃၁၂ ခုဖွားပေါ့။ ဒါဆိုရင်
ဥဩသံအေး အသက်၂၂ ပြည့်ပြီပေါ့။ လူ့ဘဝ
ရောက်တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတာကို သေ
ပြန်တော့ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုယ်သူ့အံ့ဩမိရပါမိ။

တောမင်းသမီး

ခင်ခင်ထူး

အမှတ် ၂၉၀၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၄

ရပ် နံ မ ဝ င င

အ ခန်း ဆက် ၀ ဣ ရှည်

ဘယ်လိုများ သည်အရွယ်ကို လူးကာလွန်ကာ
 ရောက်လာရတာပါလိမ့်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး
 ဝါခေါင်မိုးဘဝတုန်းကတော့ ရှေ့ဆုံးအလုံး 'ဝ'ကို
 တည်ပြီး ဗုဒ္ဓဟူးသမီးလို့ မေးသူရှိတိုင်း ဖြေခဲ့ဖူးသည်။
 ဇာတ်ထဲရောက်လို့ ဥဩသံအေးဖြစ်လာတော့
 'ဥ'ကိုတည်ပြီး တနင်္ဂနွေသမီးလို့ ဖြေလေ့ရှိသည်။
 ဥဩသံအေး အရွယ်ကလေးရကာစက ရွာမှာ
 အမေဗေဒင်မေးဖူးတာ သတိရသည်။ ဗေဒင်ဆရာက
 ရွာခံဗေဒင် ဆရာကြီးဦးဘအုန်း ဖြစ်သည်။

myelin 2013

ဘကြီးအုန်းက ကလေးအတွက် မေးတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရက်ချုပ်ဇာတာလေးပါမှ အဟောအထွက် မှန်တော့မပေါ့ ဆိုတော့ အမေ မဗိုင်းတောင့်က ရက်ချုပ်ပျောက်နေလို့လို့ ဖြေ တာကိုလည်း မှတ်မိသည်။

‘ကျုပ်မွေးသာ မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးအုန်းရဲ့။ ကျုပ် တူမက မွေးသာ’

‘အေးပါ ဘယ်သူက မွေးမွေးပါ။ ကလေးမအမေက ရက်ချုပ်တော့ လုပ်ထားမှာပါ။ မွေးရက်မွေးချိန် သေချာမှ အဟောအထွက် မှန်မှာပေါ့’

‘မရှိလို့ထင်ပါရဲ့ ကိုကြီးအုန်းရယ်။ တွက်ကြည့်ပါဦး ဗေဒင်ထဲမှာ ဘာနေသမီးတဲ့တုံး’

‘ခက်တော့သာပဲဟာ’

ဥသြသံအေးကိုလည်း တစ်လျှောက်လုံး ပြောချင်သလို ပြောခဲ့တာမှတ်မိသည်။ တနင်္ဂနွေသမီးဖြစ်လို့ဖြစ်၊ ကြာသပ တေးသမီး ဖြစ်လို့ဖြစ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဗုဒ္ဓဟူးသမီးတဲ့။ သည်အရွယ်ရောက်မှ ပြန်စဉ်းစားတော့လည်း သည်အဖြစ်က ရယ်စရာလည်းကောင်းသည်။ ကြော့စရာလည်းကောင်း သည်။ ကိုယ့်မွေးနေ့မှ ကိုယ်မသိရတဲ့ဘဝ။ ထားပါလေ။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာမှတော့ ဘာနေမွေးမွေး အရေးမကြီးတော့ ပါဘူးလို့လည်း တွေးမိတာ ရှိပါရဲ့။

လှမင်းအောင်ဇာတ်ထဲကို ခေါ်လာသူက အမေ ယုဇန မစိမ်းခင်ဖြစ်၏။ ဝဲကြီးနှင့်မြေနီကျင်း နှစ်ရွာသားတို့ သွေးသံရဲ့ရဲ့ ခုတ်ကြထစ်ကြသည့်နေ့က ဥသြသံအေးလက်ကိုဆွဲပြီး ဘုန်း ကြီးပျံ့ကျင်း အနောက်က အဝေရာပင် အုပ်အုပ်ထဲ ပြေးခဲ့ကြ သည့် နောက်ပိုင်း မစိမ်းခင်ကပဲ သူက၊ နေသည့်ဇာတ်ထဲ အပါ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကကြီးလို့ လွတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယုဇနမစိမ်းခင်ထက် ဥသြသံအေးကို လူကြိုက်များမှန်းသိ တော့ မြေနီကျင်းသားတွေကစခဲ့သည့် ရန်ပွဲမှာ သေသူ သေကြ သည်။ ကျီးသူကျီး၊ ပဲ့သူပဲကုန်ကြသည်။ လက်ပြတ်သူပြတ်၊ မျက်လုံးထွက်သူထွက်နှင့် နှစ်ဖက်နှစ်ရွာ အထိနာခဲ့ကြတာ ထားတော့။ ရန်မီးက ဥသြသံအေးကို ကူးစက်လာနိုင်တာကို မြင်တော့ ယုဇနမစိမ်းခင်ကပဲ ဥသြသံအေးလက်ကိုဆွဲပြီး ပြေး ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယုဇနမစိမ်းခင်က အဝေရာတောက တစ်ဆင့် သူ့တည်းအိမ်ကိုရောက်တော့ ဝါခေါင်မိုးကို လုံခြုံသည့် တစ်နေရာကိုပို့စေသည်။ ထိုနေရာမှာ နှစ်ရက်သုံးရက် ခိုပြီးမှ စိတ်ချရသူတွေနှင့်ပြန်ပို့သည်။ ဆိုင်းဆရာစိန်ကျော်ဌေးနှင့် လူပြက်တွေက ငါတို့လည်းဆိုင်းပစ္စည်းတွေပစ်ပြီး ကိုယ်လွတ် လက်လွတ်ပြေးခဲ့ရသာပါဟာဆိုလို့ ဘယ်သူမှ အထိအခိုက်မရှိ တာကိုဘဲ ဝမ်းသာရပါ၏။ တစ်ရက်မှာ မစိမ်းခင်ကိုယ်တိုင် အဖေသီလတို့အိမ်ကိုလည်းတစ်စီးနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ရောက်သခိုက် နှစ်ရက်လောက်နေသေးတာဆိုတော့ ဥသြသံ အေးက အသက်သခင်ကို ငွေနှင့် ကန်တော့သည်။

‘အမေက အဲသည်ရွာမှာ နှစ်ရက်လောက်နေခဲ့လို့ သိသာ

ပြောရရင် နှစ်ရွာရန်ပွဲက ရက်ရက်စက်စက်ကြီးပါအေ။ ဝဲကြီး နဲ့ မြေနီကျင်း နှစ်ရွာကလူတွေဆိုသာ ပွဲမစခင်ကတည်းက ငှက်ကြီးတောင်စားတွေ မြေလှန်ပြီးဝှက်ထားကြတာတဲ့။ နှစ်ရွာ သူကြီးတွေလည်းပြတ်၊ အဖမ်းခံရသူတွေလည်း နကြီးနဲ့ တူပီ ပြီး ပုလိပ်တွေကခေါ်သွားသဖြင့်ခဲ့ပါ။ အမေက ငါ့သမီးကို ရန်ရှာမယ်ထင်လို့ခေါ်ပြေးတာ။ အဲသည်နေ့က ညည်းကလည်း ကောင်းလိုက်တာအေ။ ညည်းက ခွင်ကိုအပျော်နဲ့ထပြီး အနုအု ရိုက်ချာသာများ ငါဖြင့်ကြက်သီးတောင် ထမိသယ်’

အမေမစိမ်းခင် ကိုယ်တိုင်က ကောင်းလှချည့် ချီးမွမ်းကြ တော့ ဝမ်းသာမိသည်။ သူ့အားကျခဲ့ရသည့် ပညာပြည့်စုံ သမီးကြီးက ကြက်သီးထမိတယ်ဆိုတော့ကျေနပ်သည်။ အမေ ပြန်ရင် တို့ကတဲ့ ဇာတ်ထဲလိုက်ခဲ့ပါလားတဲ့။ ဥသြသံအေး ကလည်း လိုက်ဖို့စိတ်ကူးပြီးသား။ အဖေသီလနှင့် အမေသန်နီ တို့ကိုခွင့်ပန်။ လက်အုပ်ချီကန်တော့တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရှာသည်။

အမေကြီးပိတုန်းကိုလည်း ကန်တော့ရပါ၏။ အမေကြီး က မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း ဥသြသံအေး ဆံပင်တွေကို ညှစ် သပ်နေခဲ့သည်။

‘ညည်းနဲ့နောက်ထပ် တွေ့စရာမရှိတော့ပါဘူး ငါ့မြေးရမ်း အမေကြီးကအသက်ကြီးပြီ။ အောက်မေ့တော့လည်း ညည်းက လာတွေ့မှတွေ့ရမှာပါအေ။ တို့ဇာတ်သမားတွေဆိုသာက ငှက် များလို တစ်ကိုင်းနားပြီးတိုင်း ကိုယ်နားမိတဲ့ကိုင်းကို ထားခဲ့ရ သာမျိုးပဲ။ ရှေးက မယင်းတော်တို့ မဆင်ခိုးတို့လို သဘင်အိမ် ဦးခန်းထိုင်စမ်းရောဟဲ့။ ငါ့မြေးက ဖြစ်ထွန်းမှာပါအေ။ မြေနီ က မခေဘဲကိုးအေ’

မျိုးရိုးက မခေဘဲကိုးအေတဲ့။ ဘာကိုပြောတာပါလိမ့်။ တစ်ခါကလည်း သည်လိုပြောဖူးတာ သတိထားမိသည်။ နေ တော့ မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါအမေကြီးရယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆီးဆူးကို ဆီးပင်ကပဲ ချွန်သလို၊ ခံဆူးကိုခံပင်ကပဲ ချွန်သလို ကျုပ်ဆူးကိုကျုပ်ကိုယ်တိုင်ချွန်ရမယ်ဆိုသာသိပါသယ်။ ကျုပ် က ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်ရဖို့ အိမ်မြှောင်များလို တွားတက်ခဲ့ရ သာပါတော်’

‘အေးပါအေ။ ပြောသာ ပြောရသာပါ။ စိမ်းခင်လည်း ရှိသားပဲ။ စိမ်းခင်က စွန်များ၊ သိမ်းများလို ကောင်းကင် ဝဲဇာ တဲ့မိန်းမပါ။ စိမ်းခင်၊ ဥသြမကို စောင့်ရှောက်ပါအေ’

‘စိတ်ချပါ။ ကျုပ်တို့ဇာတ်က ဇာတ်ကြီးပါ အမေကြီး ရယ်။ အခုက ကျုပ်ကသာ လိုက်ခဲ့ခေါ်နေသာ ဇာတ်ထောင် ဦးဩဘာတောင် မသိသေးပါဘူး။ ကျုပ်က အာမခံပြီးခေါ် သာက ခေါ်ပို့လို့ခေါ်သာပါ။ ကျုပ်မှာစောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားလည်း ရှိပါသယ်။ သဘင်ပညာတော့ ကျုပ်ကလည်း ပေး၊ သူကလည်း ယူရုံပေါ့’

သည်လိုနှင့်ပင် ဒုတိယအကြိမ်ဇာတ်ခုံပေါ် ရောက်ရန်

ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ အမေမစိမ်းခင်က စကားတစ်ခွန်း
မေးသည်။ ညည်း ဘာနေသမီးလဲတဲ့။ ဥဒြသံအေး ဘယ်လို
ပြောရပါ။ အမေ မစိမ်းခင်က သူကနေသည့် ဇာတ်ကိုခေါ်တာ
ဟုတ်ပါရဲ့။ နေ့တွေ၊ နံတွေကလိုလိုလား။ ဒါကလည်း ထူးထူး
ဆန်းဆန်းတော့ မဟုတ်။ ပါးစပ်ထဲရှိရာ ပြောလိုက်ရုံပင်။
ဒါပေသိ ဥဒြသံအေးသိချင်သည်။ အကြောင်းရှိလိုသာ မေး
တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

‘ကျုပ်က တနင်္ဂနွေ သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့’
‘ကောင်းပါလေ့အေ။ ညည်းမှာ ထဖူး(ထန်းဖူး) ဇာတာ
ကောရှိရဲ့လား’

‘မပါဘူးအမေ။ ကျုပ်မှာ မွေးကတည်းက ဇာတာရယ်
ဒဲ့ရှိကိုမရှိသာ။ တနင်္ဂနွေသမီးဆိုသာ အမေပြောလို့ ပြောရ
သာ။ နေ့တွေ၊ နံတွေ လိုလိုလား အမေရဲ့’

‘တို့ဇာတ်ထောင် ဦးဩဘာက လူတစ်မျိုးအေ။ သူက
နေသား၊ စနေသမီးဆိုရင်သိပ်ကြောက်သာရယ်။ ကားဆွဲ
ဆမ်းဆင့်ကအစ မင်းသားကြီး၊ မင်းသမီးကြီးများအထိ စနေ
မွေးဆိုသိသာနဲ့ မောင်းထုတ်သပဲ။ သူ့အစွဲထင်ပါရဲ့။ သူက
မသင်္ကာရင် ထဖူးဇာတာ တောင်းကြည့်ရင်ကြည့်သာ’

‘ကျုပ်မှ မရှိသာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပါ။ အမေတို့ဇာတ်ထောင်
ကလည်းတော် ဘယ်နှယ့် ထဖူးဇာတာ စစ်ရသယ်လို့။ ဘယ်
သူက ထဖူးဇာတာကြီး တကိုင်ကိုင်လုပ်နေမှာတုံး မဟုတ်
သာ’

‘ဦးဩဘာက လူတစ်မျိုးပါဆို။ သဘောတော့ ကောင်း
ပါသယ်’

အမေမစိမ်းခင်ပြောတာ အဟုတ်ပင်။ ဇာတ်ကို ရောက်
သည်နှင့် ငါ့သမီးက ဘာနေသမီးလဲ စမေးသည်။ တနင်္ဂနွေ
သမီးဆိုတော့ သေချာရဲ့လားတဲ့။ များများတော့ မမေးပါ။
မင်းသမီးကြီး ယုဇနမစိမ်းခင်က ကောင်းလှချည့်အာမခံတော့
သည်း ထူးထူးထွေထွေ မပြောသာတော့။ သည်လိုနှင့်မင်းသား
လှမင်းအောင်က၊ သည့် ဇာတ်ခုံပေါ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ သည်
ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ထူးခြားသူနှစ်ယောက်ကို ဥဒြသံအေး တွေ့ခဲ့ရ
သည်။ တစ်ဦးက အဘ ဦးရွှေဖိတ်ဖြစ်၍ တစ်ဦးကပြဇာတ်
ဆရာ မောင်သက္ကဆိုသူ ဖြစ်လေ၏။

□
ဦးဩဘာတည်ထောင်သော လှမင်းအောင်ဇာတ်ကအဖေ
သီလတို့ ဇာတ်ထက် နာမည်အရှိန်ကြီးသည့်ဇာတ်ဖြစ်သည်။

အဖေသီလ ဇာတ်က တောဇာတ်၊ ဦးဩဘာ ဇာတ်က
မြို့ဇာတ်မဟုတ်လား။ ထိုးကား၊ တိုက်ကား၊ နန်းကားတွေ
လို ဇာတ်ခုံအခင်းအကျင်းတွေလည်း ပိုပြီးပြည့်စုံသည်။ ပိုပြီး
သစ်လွင်သည်။ ဆိုင်းက စိန်ကျော်ဌေးဆိုင်းလောက် ပညာ
မပြည့်ပေသိ သူ့ဇာတ်နှင့်သူ့ခွင် အဆင်ပြေပါ၏။ မင်းသမီးကြီး
ဘာဝင့်တောင့်နှစ်လက်နှင့် နှစ်ပါးမင်းသမီး ခပ်ရွယ်ရွယ် လေး
လက်ပါလို့ အံ့တောင့်သည်။

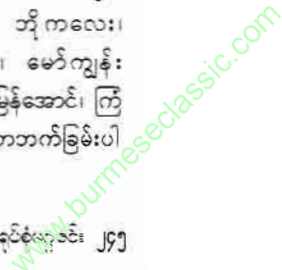
အမေရေယဉ်
ဇာတ်ထုပ်ကမယ်
ဆိုရင်
ဇာတ်ထဲက
ဓားတွေ မသုံးနဲ့
ကိုယ်ပိုင်ဓားရည်
တစ်လက်ဝယ်ထား
ရေယဉ်မယ်တော်
ကိုအပ်
အပြိုင်အဆိုင်
ကိစ္စရှိလောရင်
ခေါင်းပေါ်ဓားဝဲရုံနဲ့
ပြေပျောက်သယ်
ဓားကို
အားတဲ့အခါတိုင်း
မယ်တော်ကို
ရည်စူးပြီး
သုံးခါသွေး
ပထမတစ်ခါ
သွေးသာက
ရန်ကင်းသယ်
ဒုတိယတစ်ခါ
သွေးသာက
ဥစ္စာရသယ်
တတိယ
တစ်ခါသွေးသာက
ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး
ရွှင်လန်းသယ်

အော်ပရာတွေက ခေတ်
ဟန်တွေပါလှသည်။ အော်
ပရာနှင့် ပြဇာတ်ကို ပြဇာတ်
ဆရာမောင်သက္ကက ရေးပေး
သလို နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီး
သီးသန့်ကို အဘဦးရွှေဖိတ်က
ရေးပေးသည်။ အဖေသီလ၏
ခါတော်မီ မောင်သီလဇာတ်
ထဲတုန်းကတော့ ပြဇာတ်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ အော်ပရာပဲဖြစ်ဖြစ်

နဂို ရှိပြီးသားအရိုးပေါ်မှာ
အခက်အလက်တပ်ကြခြင်း
သာဖြစ်၍ သည်ဇာတ်လို
ဇာတ်စာရေးဆရာသီးသန့်
ခေါ်မထားနိုင်။ အဖေသီလ
ကပဲ ဖြည့်စရာရှိတာဖြစ်၍၊
နတ်စရာရှိတာနတ်။ သည်
လိုနှင့် ပြည့်ရခြင်းဖြစ်၏။

လှမင်းအောင် ဇာတ်ထဲ
မှာ သုံးလေးလလောက် ရှိ
လာတော့ ဇာတ်အထာကလေး
သိလာခဲ့ပြီ။ ဥဒြသံအေးကို
ဇာတ်ထောင်ဦးဩဘာက
အော်ပရာမှာရော၊ ပြဇာတ်မှာ
ပါသုံးကြည့်သည်။ မင်းသား
လှမင်းအောင်ကသျှောင်နှင့်
ဆိုတော့ လူငယ်ပြဇာတ်မင်း
သားရဲမြင့်ဦးက ပြဇာတ်ပင်
တိုင်။ နောက်ပိုင်းကတော့
မင်းသားလှမင်းအောင်။
သည်ဇာတ်ထဲမှာ ယိမ်းမင်း
သမီးကလေးတွေ ဆယ်လက်
လောက်ပါကြပေသိ ပညာ
အားဖြင့်ရော ရုပ်ရည်အားဖြင့်
ပါ စိတ်တောင်းခွဲတောင်း
လောက်သာ ရှိကြသူကလေး
တွေဖြစ်၏။ တစ်ခါတော့
ဇာတ်ထောင်ဦးဩဘာက
စိတ်လိုလက်ရ ပြောနေခဲ့
သည်။

‘အဖေတို့ဇာတ်က ချား
များ၊ ရဟတ်များ အပေါ်
တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်း
လိုက်လည်နေရသာမျိုး ငါ့
သမီးရဲ့၊ မိုးအခါတော့ ညည်း
တို့အညာဘက် တက်ကြရ
သယ်။ ဥတုကလေးကောင်း
တော့ အောက် ရေး၊ မြိတ်၊
ထားဝယ်အထိတောင် သွား
ကြရသယ်။ ဘိုကလေး၊
ကျိုက်လတ်၊ မော်ကျွန်း
ဘက်ကော၊ မြန်အောင်၊ ကြံ
ခင်း၊ ဟင်္သာတဘက်ခြမ်းပါ

ရောက်ရသာများသယ်။ အောက်ပြည်မှာ နံကရိုင်းမယ်တော်
ဇာတ်၊ မောင်းမောင်ရှင်ဇာတ်တွေ လူကြိုက်များသယ်။ အထက်
ပိုင်းတော့ နတ်ဇာတ်ထုပ်တွေထဲက ရှင်မအောင်ဖြူဇာတ်၊ ပန်းပဲ
မင်းဦးတင့်တယ်ဇာတ်၊ မောင်ပိုးတူ ဇာတ်တွေပေါ့အေ။ ညည်း
ကဖူးသလား။

‘နတ်ဇာတ်ထုပ်တွေထဲတော့ များများ မကဖူးဘူး အဖေ။
ကျုပ်တို့ဇာတ်က တောဇာတ်ဆိုတော့ သူ့ရုပ်နဲ့ သူ့ရွာဆိုသာလို
ရွာကြိုက်ရပ်ကြိုက် ကခုန်ရသာ များသယ်။ ကန်တော်ရှင်ဇာတ်၊
ကိုတာလော မတွေပေါ့ နတ်ဖြစ်ဇာတ်၊ မမယ်မှန် ထင်းခွေရင်း
နတ်ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်တွေလောက် ကခုန်ကြသာပါ။’

‘အေးလေ၊ အဖေက ငါ့သမီးပညာအက်ခတ်ရသလောက်
ညည်းကနောက်ပိုင်း ဖြစ်လောက်လို့ပြောသာ အဘ ဦးရွှေဖိတ်နဲ့
အပ်ချင်သယ်။ အဘဦးရွှေဖိတ်က လူရိုးစိတ်တို့အေ။ ဒေါသ
တော့ကြီးသယ်။ ကြိမ်းသာ၊ ငေါက်သာလည်း သူ့ဝသီပဲ။
သည်းတော့ ခံရမှာပေါ့။ ပြဇာတ်ဆရာမောင်သက္ကကလည်း
ညည်းကို သဘောကျလို့ လာမယ့်နှစ်ဇာတ်ရာသီမှာ ပြဇာတ်
သစ်နှစ်ထုပ်သုံးထုပ်ရေးပေးမတဲ့။ ညည်းပင်ပန်းတော့ညကြေး
လည်း ကောင်းကောင်းရမှာပေါ့။ ညည်းက ဖြစ်မှာပါ။ တနင်္ဂ
နွေသမီးဆိုတော့ အောင်ဇာတ်ပါပြီးသားကပဲ။’

အဘဦးရွှေဖိတ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အလိုမကျသလို မျက်နှာ
ကြီးနဲ့ဆိုတော့ သည်အဘိုးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုစခန်း သွားရပါမလဲ
လို့တော့ ဥသြသံအေး တွေးမိသား။ ပြဇာတ်ဆရာကကော၊
မထူးပါ။ လူက အသက်သုံးဆယ်လောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
ဆိုပေသိ မှတ်ဆိတ်သန်သန်၊ ဆံပင်က ကုပ်ထောက်၊ ညည်းသိုး
သိုးထဲက ဖြစ်၏။ ဆေးပေါ့လိပ်တွေ အဖွားများတော့ အနား
ကဖြတ်သွားတာတောင် ဆေးချေးစော်တွေ နံလွန်းလှသူ။
အပြင်ထွက်လျှင် လွယ်အိတ်တစ်လုံး ပန်းချိတ်တတ်သည်။
လွယ်အိတ်ကလည်း ညစ်စုတ်စုတ်။ အဆိုးဆုံးက ညနေဘက်
တွေမှာ အရက်သောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ခွက်ကိုင်မော့တာမျိုး
မမြင်ဖူးပေသိ ထွေထွေကလေး မူးတာတော့မူးသည်။ ကောင်း
တာကိုလည်း ပြောပါဦးဆိုလျှင်တော့ ယဉ်ကျေးနူးညံ့သော
အမူအရာကိုပြောရမည်။ ကောလိပ်ကျောင်းက တစ်ဝက်တစ်
ပျက်ထွက်သူလိုလို ဇာတ်ထဲက ပြောကြတာလည်းရှိ၏။ သူ
ကိုယ်သူတော့ ကျုပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ဗျ ပြောချင်
လည်း ပြောနေလို့ အတည်ယူဖို့တော့ခက်၏။ ဥသြသံအေး
ရောက်စက ပြဇာတ်မကရသေးပေသိ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ပုဒ်စ၊
နှစ်ပုဒ်စ ဝင်ကရတာ ရှိသည်။ အဖေသီလဇာတ်မှာ ပြဇာတ်
အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သူဆိုတော့ ဥသြသံအေးအဖို့ရာထူးပြီး ရင်ကျိုး
ရင်ကြေမရှိ။ တတ်နှင့်သကောရယ်လို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လည်း
မဟုတ်လေတော့ ဥသြသံအေး ပြဇာတ်ကတာ သဘာဝနှင့်
ပိုနီးသလို ရှိရသည်။ ပြဇာတ်ဆရာက ဒါကို ကြိုက်လှသည်
ဆိုပါ၏။

သည်လိုနှင့် နောက်ပိုင်းဇာတ်အဖို့ရာ အဘဦးရွှေဖိတ်နှင့်

သင်ရသည်။ ပြဇာတ်ပိုင်းမှာ ပြဇာတ်ဆရာကိုသက္ကနှင့်
သည်။ အဘဦးရွှေဖိတ်က ဇာတ်စာရေးတတ်သူ၊ ငိုချင်း
တတ်သူ၊ အသံပါသင်ပေးနိုင်သူဆိုပေသိ တော့နယ်တစ်နယ်က
သာမန်ဗေဒင်ဟော၊ အကြောပြင်လုပ်စားသူဖြစ်သည်။ အဘ
ဦးရွှေဖိတ်ဝါသနာအရ ရေးထားသည့် နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်
တွေကပင် အထုပ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိသည်။ အဘဦးရွှေဖိတ်က
နောက်ပိုင်း ဇာတ်စာ၊ ဇာတ်သီချင်းတွေက ကုန်ထုပ်သည်
စက္ကူညိုကြီးတွေကို ညီညီညာညာ လှီးဖြတ်ပြီး ကြီးနှင့်ချင်း
ထားသည့်စာအုပ်တွေဖြစ်သည်။ ဒါမျိုးမတွေ့ဖူးတော့ ဖြစ်
လေ အောက်မေ့မိသည်။ ရေးတာကလည်း ခဲတံနှင့် ရေးတာ
ခြင်းဖြစ်လို့ မှိန်တာကမှိန်ပြီး ဝါးတာက ဝါးပြီး အမေရေညို
နတ်ချင်း နတ်စာတွေ၊ မောင်ပိုးတူဇာတ်က နတ်ချင်း၊ နတ်
တွေကူးတော့ မရှင်းတာကို မေးရသည်။ နှစ်ခါက သုံးခါ
ပြန်တော့ ငေါက်ပြန်ပါ၏။

‘အဘ၊ ဒါက ဘာရေးထားသာတုံး၊ မရှင်းလို့’

‘ဘယ်ဟာတုံး မရှင်းသာ။ နင့်ကို စာလုံးတွေ ရွှေချ
ရဦးမှာလား။ နင်က ဘာကောင်မမို့တုံး’

‘စက္ကူအညိုမှာ ခဲတံနဲ့ ဘယ်နုနုနှစ်က ရေးထား
မသိတဲ့စာတွေ ဝါးနေသာ ကျုပ်က ဘယ်နုနုလုပ်ကူးမှာ
အဘရဲ့။ အလကားနေရင်း ငေါက်နေတော့သာပါလား အ
ဦးရွှေငေါက်ရဲ့။ အဘနဲ့တော့ ခက်ပါသယ်’

‘အံမာ၊ ငါ့များ ကာပြန်လို့။ ဘောင်းလန်မ၊ ဘယ်
တုံး၊ ပြစမ်း’

‘ဟောသည်မယ်၊ သည်စာ’

အဘဦးရွှေဖိတ်က သူ ရေးထားသည့်စာကို မျက်နှာ
ကြုတ်ပြီးဖတ်သည်။ သူ့စာကိုသူ သဲသဲကွဲကွဲမဖတ်နိုင်တော့
ဥသြသံအေးက ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သည်။ သည်လို ရယ်တော့
အဘဦးရွှေဖိတ်က ဒေါသတွေ ပိုထွက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ တိုက်
အဟောင်းထဲက မှန်ဘီလူးကလေးတစ်လက် ထုတ်ပြီး ဖတ်
ပါ၏။

‘ရေးစမ်း။ အကြောင်းဆုံလို့ မောင်းတုံကနေ ကြွခဲ့
ဖင်အောက်မှာကျား၊ လက်မှာ ဓားနှင့်။ မြွေပွေး မြွေဟောင်း
ငန်းခြောက်တစ်သွယ်။ လူကိုပင်လည်း လူသည်းစား၍၊ ကျား
ကိုပင်လည်း ကျားသည်း စား၍၊ မြွေ၏အရိုး ဆံထိုးထိုးလို့
စပါးကြီး၊ စပါးအုံး ခေါင်းအုံးလုပ်လို့’

‘ရပါပြီအဘ။ ဟောသာက ဘာတုံး’

‘မြမြပြင် နေသွင်လျှမ်း၊ ရွှေစင်နန်းတော်မဟာ၊ ရေညို
နန်းနဲ့ စံခန်း ပါမှာ။ ရေယဉ်နန်းနဲ့ စံခန်းပေါ်မှာ။ မျှော်ကာသ
ဆုတောင်း။ နူးရှင်နှစ် မတွေ့ခင်သော်။ အမေရေယဉ်ကလေး
ကြွလှမ်း ပျော်ပါးလေး’

‘ဒါကကော’

‘မှန်းစမ်း။ အစ်မကြီး ငါးစီးဆင်ရ ယောရှင်မ’

‘ဒါက’

'အဲသကာ သိဒ္ဓိအကုန်ပေါက်တဲ့ မြောက်ဘက်ရှင်မ ညီမအငယ် ရေယဉ်မယ်'

'အဘစာတွေက မှန်ဘီလူးပါမှ ဖြစ်မှာပါ။ ကျုပ်တို့က စကတ်ပေါက်တဲ့အခါ လည်ပင်းမှာ မှန်ဘီလူးချိတ် ကရမလို ခြံနေပြီ'

'အံ့မာ၊ ဗိုင်းတာမ လူက ငှက်ပျောအူပွလောက်နဲ့ ငါ့များ အဆင်မသေ။ နင်က'

'အဘကို ချစ်လို့ခင်လို့ စသာပါ။ မရော်မသေရှိပါ သေး။ ကန်တော့ပါအဘရယ်'

'မကန်တော့နဲ့။ နင်တို့ ကန်တော့ရင် ရှိထားတဲ့ သီလ တောင် ကမ်းပါးပြိုင်လို့ ပြိုင်ရသေး'

'အဘရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ သည်ဘက်က သီလ ကမ်း မီးပြိုင်ပေသီ တစ်ဖက်မှာ ပညာသောင်ထွန်းရသာမျိုး မဟုတ် သေးလား အဘရဲ့။ ကျုပ်တို့က အဘနဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိမှ စိတ် ဆင်းနှီးကြတော့မပေါ့။ ကျုပ်က အဘဝမ်းထဲက ပညာတွေ ပြောချပြီးသောက်ချင်သာပါတော်'

သည်စကားကြားတော့ အဘဦးရွှေဖိတ်လို လူစိတ်တို ခြင်းပင် မခံနိုင်တော့ပြီ။ သူ့မြေးလောက်ရှိသော ဥဩသံအေးကို အကြည့်နေပြန်ပါ၏။ သည်ဇာတ်စာရေးဆရာကြီးကို ဇာတ် သူဇာတ်သားတိုင်းက လူတစ်မျိုးရယ်လို့ ကြောက်ကြသည်။

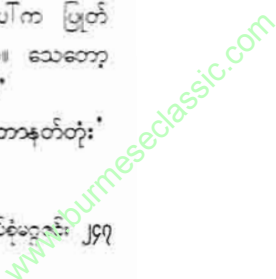
စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို အော်တတ်သော အငေါက် အငမ်းကြောင့် ဇာတ်ထောင်ကပင် စကားအချေအတင် ပြောပုံ ထာမဟုတ်။ မင်းသမီး၊ မင်းသားဆိုတာတော့ဝေးရော။ အမြဲ အမ်း ဒေါသကြီးတာ မဟုတ်ပေသီ ရေးပေးသည့် စာမရသည့် အခါ၊ တလွဲဆိုနေသည့်အခါ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးက သူရေး ထားတာ ထက်ပိုပြီး အိုင်ကျင်းဖွဲ့လွန်းသည့်အခါ သည်းမခံ ထတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆရာဦးဩဘာက ဦးရွှေဖိတ်စိတ် ထိတတ်မှန်းသိသည့်ကြားက အာမခံနှင့် ခေါ်လာရသည်ဆို၏။

အဘရေးတဲ့ဇာတ်ထုပ်ချည်း သက်သက်ရောင်းပါဆို ကော့လည်း မရောင်းပြန်။ အဘကိုယ်တိုင်ဇာတ်ခုံပေါ် လိုက် ဆင်ပေးပါဆိုတော့လည်း ငါထမင်းငတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြန်သတဲ့။ နောက်တော့ ဦးဩဘာခေါ်ရာ လိုက်လာတာကို စကတ်တိုင်းက အံ့ဩကြသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ အဘဦးရွှေဖိတ် ကိုယ်တိုင်က ဥဩသံအေးကို လှမ်းခေါ်ကာ စကားတွေပြော တာ သီချင်းချပေးတာ၊ အသံတင် အသံချက်အစ သင်ပေးတာ တွေရှိလာခဲ့သည်။

'အမေရေယဉ် ဇာတ်ထုပ်ကမယ်ဆိုရင် ဇာတ်ထဲက ဓား ဆွဲ မသုံးနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဓားရှည်တစ်လက်ဝယ်ထား။ ရေယဉ်မယ် ဆာကိုအပ်။ အပြိုင်အဆိုင်ကိစ္စရှိလာရင် ခေါင်းပေါ်ဓားဝဲရုံနဲ့ မြင့်ပျောက်သယ်။ ဓားကို အားတဲ့အခါတိုင်း မယ်တော်ကို ရည် မြှုပ်ပြီး သုံးခါသွေး။ ပထမ တစ်ခါသွေးသာက ရန်ကင်း သယ်။ ဒုတိယတစ်ခါသွေးသာက ဥစ္စာရသယ်။ တတိယ တစ်ခါသွေးသာက ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ရွှင်လန်းသယ်' ဆိုတာ

လူပျိုကြီး
နတ်ဆိုသာရှိသယ်
အထက်
မြစ်ညာဘက်မှာ
တကယ်ရှိသာ
ငါ့မြေးရဲ့
လင်မရတဲ့အပျိုကြီး
အပျိုဟိုင်းတွေက
အဲသည်နတ်ကို
ပူဇော်ရသယ်
ဘယ်လိုပူဇော်
ရသတုံးဆိုတော့
အပျိုကြီးတွေစု
တောထဲသွားပြီး
ခါချဉ်ထုပ်ဖွပ်
ကြရသယ်
တွေ့တော့
ခါချဉ်ထုပ်ထဲက
ခါချဉ်ဥတွေကို
ငှက်ပျောဖက်ထဲ
ထည့်
မီးနဲ့အုံရသယ်
မကျက်မကျွမ်း
ရှိလာတော့
သစ်ပင်ခွကြားပေါ်
ခါချဉ်ဥ
မီးကင်ကိုတင်ပြီး
ဆုတောင်းကြရသာ
မျိုး ပြောလာလို့ ဥဩသံအေး
နတ်ဆက်ဓားရှည်တစ်ချောင်း
ဝယ်ထားရပြီ။ စိတ်ကလေး
ညစ်စရာ ကြုံပြန်တော့ ခေါင်း
ပေါ်ဓားဝဲရတာ အမော။ တစ်
ခါတစ်ခါတော့ အဘဦးရွှေ
ဖိတ်က စိတ်လိုလက်ရ ပြော
တတ်သည်။
'လူပျိုကြီးနတ်ဆိုသာ
ရှိသယ်။ အထက်မြစ်ညာ

ဘက်မှာတကယ်ရှိသာ ငါ
မြေးရဲ့။ လင်မရတဲ့အပျိုကြီး၊
အပျိုဟိုင်းတွေက အဲသည်
နတ်ကို ပူဇော်ရသယ်။ ဘယ်
လိုပူဇော် ရသတုံးဆိုတော့
အပျိုကြီးတွေစု တောထဲသွား
ပြီး ခါချဉ်ထုပ်ဖွပ်ကြရသယ်။
တွေ့တော့ ခါချဉ်ထုပ်ထဲက
ခါချဉ်ဥတွေကို ငှက်ပျောဖက်
ထဲထည့် မီးနဲ့အုံရသယ်။
မကျက်မကျွမ်းရှိလာ
တော့ သစ်ပင်ခွကြားပေါ် ခါ
ချဉ်ဥမီးကင်ကိုတင်ပြီး ဆု
တောင်းကြရသာ။ ပြီးရင်
ခါချဉ်မကိုက်ပါဘဲနဲ့ ကိုက်တဲ့
ပုံပေါ့ကွယ်။ ထာဘီထဲ လက်
နှိုက်။ ပေါင်ခြံတွေကုတ်
ကျောတွေကုတ်၊ ရင်တွေ
ကုတ်လုပ်ကြရသယ်။ ပြီးမှ
တောပန်းတွေခူးပြီး ရွာက
ဘုရားစေတီ တင်ကြသယ်'
'လင်ရဖို့မလွယ်လိုက်
သာ အဘရယ်။ ဟုတ်ကော
ဟုတ်ကဲ့လား'
'လုပ်ပြန်ပြီ အံ့ကွဲမ။ ငါ
ပါးချပြန်ရော။ ငါက မဟုတ်
သာ ပြောပါ့မလား'
'လူ ပျို ကြီး နတ် က
ဘယ်လိုဖြစ်ရသတုံး အဘ
ရဲ့'
'အပျိုတွေဝါဆိုပန်းခူး
ထွက်ကြတဲ့အခါ တောထဲ
တောင်ထဲ မိန်းမသားသဘာဝ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြ
သာကိုး မယ်ဩရဲ့။ ဒါကို
လူ ပျို ကြီး တစ် ယောက် က
သစ်ပင်ပေါ်က ချောင်းသယ်။
ခါချဉ်ထုပ်အမှတ်တံဆိပ် နှင်းမိ
တော့ ခါချဉ်တွေ ဝိုင်းတုပ်
သာနဲ့သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်
ကျသောသေရော။ သေတော့
နတ်ဖြစ်ကရော'
'အဲသာ ဘာနတ်တုံး'

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဝါးချက်ဇီဝိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံ

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဝါးချက်ဇီဝိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံအတွက် အပျူ (၁၁) မျိုး၊ ဘက်စုံအပျူ (၁၃၁၀၀၀/-) နှင့် ထာဝရငွေပင် ငွေကျပ်၅သိန်းနှင့်အထက် ထူထောင်ပျူဒါနခံယူပါက အောက်ပါနေရာဌာနများနှင့် နီးစပ်ရာအမှုဆောင်များထံတွင် ပျူဒါနခံနိုင်ကြပါသည်။

ဘက်သွယ်ပျူဒါနခံရန်

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဆေးရုံတည်နေရာ ကျွဲရွာချောင်
ပုန်းတဂျ-၂၂၀၃၄၊ တဂျ-၂၁၅၄၁၊ တဂျ-၆၄၆၃၆၊ တဂျ-၉၁၀၄၃၊ တဂျ-၉၁၀၄၃၇

မန္တလေး

ဦးမြင့်စိုး (စိုးပုလဲပွဲရုံ) ပုန်းတဂျ-၉၁၀၂၃၇၊ ဒေါ်တင်ဝင်း (လူထု) ပုန်းတဂျ-၃၃၇၃၇၊ ဒေါ်ဂျီဂျီမြင့် (သွင်စက်) ပုန်းတဂျ-၂၀၀၃၇

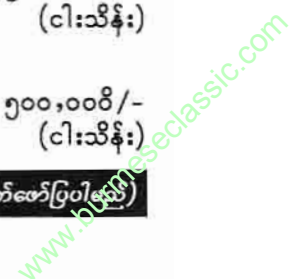
ရန်ကင်း

- သီရိသုဗ္ဗသီရိဒေါ်ခင်သန်းမြင့် (ပထဝင်းရတနာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး) ပုန်းတဂျ-၇၃၂၀၂၀၀၀
- ဒေါ်ယဉ်သန်း (အမှတ် ၁၊ ငွေကြာရုံအိမ်ရာ၊ ၃ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်) ပုန်းတဂျ-၅၁၅၂၂၇၇
- ဒေါ်ခင်စန်း (အမှတ် ၇၊ AMBO Hotel, ဆရာမလမ်း၊ ပတန်းမြို့နယ်) ပုန်းတဂျ-၅၁၂၂၀၀၃
- ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် (အမှတ် ၁၆၊ ကွင်းကျောင်းလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်) ပုန်းတဂျ-၂၂၀၅၁၀၉၊ တဂျ-၇၃၀၇၂၄၉၂
- ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း (အမှတ် ၈၊ ပဏ္ဍိတလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်) ပုန်းတဂျ-၅၁၅၅၅၀၉၊ တဂျ-၇၃၁၀၉၁၃၃
- ဒေါ်စန်းစန်းခိုင် (Real Gems) (အေ-၁၀၊ အမှတ် ၂၃-၂၅၊ ဂျိုးမြူရိုင်သာ၊ ဂျိုးမြူလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်) ပုန်းတဂျ-၂၅၂၂၇၂၊ တဂျ-၅၀၀၂၂၀၀
- ဒေါ်စန်းစန်းဇေ (မဟာမြိုင်အေးတိုက်) (အမှတ်-၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ လမ်းဖောက်မြို့နယ်) ပုန်းတဂျ-၂၃၀၀၄၂၇၊ တဂျ-၂၃၀၀၄၂၈
- ကလျာမဂ္ဂဇင်းတိုက် (မုချိန်) (အမှတ် ၁၆-ပထမထပ်၊ ဦးအောင်မြတ်လမ်း၊ သိမ်ဖြူကွင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်) ပုန်းတဂျ-၂၉၀၁၇၆

ပျူဒါနခံကြတဲ့ အပျူရှင်များစာရင်း

- ၁၁၃။ ဖခင်ကြီး ဦးရွှေအံ့ (ကွယ်လွန် ၃၂ နှစ်) အား ရည်စူးအပျူ ဒေါ်ခင်စိန်၊ သမီး ဒေါ်မြတ်သွယ် မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေး၊ စာရင်းကိုင်ချုပ် (ငြိမ်း) နှင့် မောင်ညီမ မိသားစု။ ၁,၀၀၀,၀၀၀/- (ဆယ်သိန်း)
- ၅-၁ (F) ကုန်မြင့်ရိပ်သာ၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၁၄။ အငြိမ်းစား စာရင်းကိုင်ချုပ် ဒေါ်မြတ်သွယ်ကို အမှူးထားလျက် မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေး (ငွေစာရင်း) မိသားစု။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၁၅။ ၁၀-၆-၁၃ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားသော ဒေါ်ကြည် (စာရင်းစစ်ချုပ်ရုံး-ငြိမ်း) အသက် ၈၅ နှစ်၏ဆန္ဒအရ ဒေါ်မေသန်းဝင်းမှ လှူဒါန်းသည်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၁၆။ ဦးမြင့်စိုး (မန်နေဂျာ-ငြိမ်း၊ MFTB)-ဒေါ်လှလှမြတ် သားသမီး မိသားစု တို့က ၂၆၊ အခန်း ၁၊ ကြို့ကုန်းရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)

- ၁၁၇။ ကွယ်လွန်သူ အဒေါ် ဒေါ်လှမြင့်အား ရည်စူး၍ Dr. ဦးကြည်ဝင်း-ဒေါ်ခင်မာ (သား) မောင်လင်းသစ် 'ကြည်ဇင်လင်း' မိသားစု အမှတ် ၁၈၁၊ ၈၀(ဘီ)၊ သံလွင်လမ်း၊ ရွှေတောင်ကုန်းရိပ်သာ၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။ ၅,၀၀၀,၀၀၀/- (သိန်းငါးဆယ်)
- ၁၁၈။ ဦးဇာနည်ထွန်း-ဒေါက်တာ ဒေါ်သိင်္ဂီရဲမြင့် (သား) မောင်ဘုန်းခန့်ဇာနည် မိသားစု။ အမှတ် (စီ-၃)၊ ကမ္ဘာအေးဗီလာ၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၁၉။ ဦးအောင်ဇော်ရဲမြင့်-ဒေါ်နန်းအိကေခိုင် အမှတ် (စီ-၃)၊ ကမ္ဘာအေးဗီလာ၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၀။ ဦးအောင်သန်း-ဒေါ်မာလာခိုင်(ရွှေရည်ဦးရွှေဆိုင်)မိသားစု အမှတ် ၁၄(A), River View Garden, ကမ်းနားလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။(မွေးနေ့အလှူ) ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၁။ (ဦးသိန်းဖေ)-ဒေါ်တင်လှိုင်မိသားစု အမှတ် ၄၄၅၊ သရဖီ(၆) လမ်း၊ ၃၄ ရပ်ကွက်၊ မြောက်/ဒဂုံမြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၂။ ဒေါ်ပန်းကြွေ၊ တူမ Dr. ဒေါ်မြတ်မွန် Assnption University, Bangkok, Thailand. ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၃။ ဆရာကြီး ဦးကျော်၊ ဆရာမ ဒေါ်ထွေးတင်တို့အား ရည်စူး၍ (သမီး) ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၊ (သား) ဦးအေးကျော်၊ ဦးမြင့်သောင်း မောင်နှမတစ်စုကောင်းမှု အမှတ် ၄၅၊ သမိုင်းဘူတာရုံလမ်း၊ (၂) ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၄။ နှစ်ဖက်သော မိဘများအား ရည်စူး၍ ဦးဇော်မင်း-ဒေါ်လှလှအေး၊ (ဦးဇော်မင်း၏ ၅၅ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့အလှူ) အမှတ် ၂၄၊ ပွဲစားလမ်း၊ အိုးဘိုရပ်ကွက်၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၅။ ဦးစန်းလွင်ဦး-ဒေါ်နန်းဆိုင်ဖူး၊ (သမီး) မငြိမ်းနွယ်ခင်၊ (သား) မောင်စိုင်းခွန်စစ်၊ မောင်စိုင်းသန့်မင်းထက် (ငွေလရောင်ကုမ္ပဏီ) မိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၆။ မိခင်ကြီး ဒေါ်တင်ရွှေ၊ ဒေါ်ခင်နု၊ ဒေါ်တင်နု၊ ဒေါ်ရင်မြ(ရွှေဌေး)မိသားစု အမှတ် ၉၀၀၊ အနော်ရထာလမ်း၊ ၁ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံ/အရှေ့မြို့နယ်။ ၂,၀၀၀,၀၀၀/- (သိန်းနှစ်ဆယ်)
- ၁၂၇။ ဦးကျော်ထွန်းဦး-ဒေါ်ခင်မြင့်ရီ၊ (သား) မောင်အာကာမင်း မိသားစု အမှတ် ၁၈၊ ရွှေဘိုလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၈။ ဦးကျော်ထွန်းအောင်-ဒေါ်ဝင်းဝင်းမူ၊ (သား) မောင်ကျော်စွာမင်း မိသားစု အမှတ် ၃၊ ကံ့ကော်လမ်း၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်မွန်အိမ်ရာဝင်း၊ ဒဂုံ/အရှေ့မြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၂၉။ Dr. Hla Tun & Lily Tan Tun, (သား) Eric Lynn Tun မိသားစု New York, U.S.A. (ဒေါ်မိုးမိုးအေး (ခေါ်) Lily Tan Fun နှင့် သား Eric Lynn Tun တို့၏ ၁၁-၁၀-၁၃ မွေးနေ့အလှူ) ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၃၀။ (ကွယ်လွန်သူ ဦးဘိုနီ)-ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် (ကွယ်လွန်သူ ဦးမြသောင်း)-ဒေါ်ခင်မာကြည်တို့အား အမှူးထား၍ မောင်မြင့်ဇော်-မချိုချိုမာ မိသားစု ကောင်းမှု တိုက် ၈၊ အခန်း ၄၀၅၊ အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဗိုလ်ချို (၁) ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၃၁။ မိဘများအား ရည်စူး၍ (ဦးဝိန့်အေး(BD), ဇနီး ဒေါ်လှလှသောင်း(RASU), ဒေါ်ခင်လေးမူ(BD)စိန်မိသားစု၊ ဒေါ်တင်တင်ဝင်း(BD), ညီမ ဒေါ်ခင်မြရီ(MAI), ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း(BD), ညီမ ဒေါ်စုစုဝင်း(Law), ဦးသိန်းဆွေ(RMO)ဇနီး ဒေါ်ပွင့်ပွင့်ရီ(BD), သာကီဝင်မိသားစု ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၃၂။ Dr. ဦးမြင့်သိန်း-ဒေါ်ခင်စု (စုမြင့်သိန်း) မိသားစု ABAC, Bangkok, Thailand (၂၁-၁၁-၂၀၁၃ တွင်ကျရောက်သည့် ၂၂ နှစ်ပြည့်မင်္ဂလာအမှတ်တရ ၁၉-၁၀-၁၃ တွင် စိုက်ထူလှူဒါန်းသည်။) ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)

‘လူမျိုးကြီးနတ် ခေါ်သာပဲ’

တစ်ခါတစ်ခါတော့အညည်းကလေးတွေ စိတ်လိုလက်ရ သင်ပေးတတ်သည်။ အမှုအရာ မှင်မောင်းတွေပါပါသေးသည်။

‘သုဝဏ္ဏသာမမင်းသား ရေချိုအခပ်သွားတဲ့အခါ အချိန်နဲ့ ပြန်မရောက်ဘူး။ မိဘနှစ်ပါးက မျက်စိကလည်း မမြင်ကြ လေတော့ သားကိုမျှော်ကြသယ်။ မအေက မျှော်ရင်းညည်းတဲ့ အခါ ညည်းစာရှိသည်။ မွေးအမေ ရှာဖွေမရ၊ တောသစ်ရွက် ရေစက်ကကျသန့်။ သားလှမောင်ငွေပုလဲ သံငွေသောင်ပေါ် တကြော်ကြော်ခေါ်မကြား နှားသူငယ်မအေကွဲ ဝှားမမည်နိုင် ပေါင်။ သည်မြိုင်ချောင်ချေစိုင်ပြောင်ဆတ်။ တောင်ကလပ်နဲ့ ချောင်ပြာသာဒ်ကြီး။ သားဆင်တွေ ကျားခြင်္သေ့များဆီးရှော လား သားရယ်။ စသည်ဖြင့် ညည်းကြသယ်မှုတ်လား ငါ့မြေး ရဲ့။ သည်လိုစာတွေရွတ်တော့ ပွဲကြည့်တွေက မျက်စိထဲမြင် သယ်။ မင်းသမီးဆိုသာ ပွဲကြည့်ကို အနုသယနဲ့ ချုပ်။ သူတို့ စိတ်တွေ လောကအပြင် တစ်စက်ကလေးမှ မထွက်စေရဘူး။ ကြားလား၊ ငါပြောသာ။ ငါ့မြေးရဲ့ ရှုပါရဲ့။ သဒ္ဓါရုံကို ဂီတနဲ့ တကွ လောလောနယ်ပြီး ရှုပစ်တွာ။ သောတစိတ္တဖွဲ့အောင် လုပ်ယူနိုင်ရသယ်။ အဲသာ သဘင်ပညာပဲ။ ငါ့မြေးမှတ်ထား ခြောက်ဆယ့်လေးပြားပြည့်မှ တစ်ကျပ်တင်းတင်း ဖြစ်ရသယ်။ တစ်မူးတစ်ပဲလျော့သာနဲ့ ကျပ်မပြည့်ဘူးခေါ်ကြသယ်ဟုတ်ကဲ့ လား။ ခြောက်မူးမင်းသမီး၊ မူးတင်းမင်းသမီး မဖြစ်စေနဲ့’

ပြဇာတ်ဆရာ ကိုသက္ကကတော့ အဘဦးရွှေဖိတ်နှင့် ပြောင်းပြန်။ အေးလိုက်စက်လိုက်ပုံများ ရေခဲတုံးနှင့်ပင်တူ တော့သည်။ ဆေးလိပ်တဖွားဖွားရှိတတ်သူဆိုတော့ ပါးစပ်က မီးခိုးထွက်နေမှ နေသာသူဖြစ်၏။ လောကဓာတ်ပညာတွေ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ တတ်သလဲဆိုတာတော့ ဇာတ်ထဲက ဘယ်သူ မှ ရေရေရာရာ မသိကြပေသိ ပညာရှိလက္ခဏာတော့ ရှိသူပင်။ ဆရာကိုသက္ကစကားပြောသည့် လေသံကို ဖမ်းရတာ အညာ သားတော့ ဟုတ်ပုံမရ။ သည်ဇာတ်ကိုရောက်မှ ဆရာကိုသက္က ရေးသည့် ပြဇာတ်တွေကိုကြည့်ဖူးတာဆိုတော့ ဥသြသံအေး တို့ ကနဲ့သည့်ပြဇာတ်တွေနှင့်တော့ ကွာသည်။ ဘာကွာတာ လဲဆိုတာတော့ ဥသြသံအေးလည်း မသိ။ ဆရာကိုသက္က ပြဇာတ်တွေက အများသား။ မိုးခရေ လေပိတောက်၊ ရာသီ တော်ဦး၊ မြောက်ကျွန်းသူ၊ နွေဦးအော်ပရာ၊ ဘီလူးမောင့် ကြောင့် စောင့်တော့တယ်၊ ပန်းတသင်းသင်း၊ ပျိုးခင်းထဲက ပုလွေသံ။

ဥသြသံအေးရောက်လာတော့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ရေးပေး သည်။ ပြဇာတ်က ‘မှန်တိုင်းသံလား၊ လှိုင်းသံလား’။ သည်ပြ ဇာတ်တစ်ပုဒ်တည်းနှင့်ပင် ဥသြသံအေးအဖို့ရာ ပြဇာတ်မင်း သမီးနာမည် တစ်ဟုန်ထိုးတက်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပြဇာတ်သဘောသွားက မင်းသမီးဖြစ်ချင်လွန်းသဖြင့် တောကနေ မြို့တက်လာသော မခင်ကျေးတစ်ယောက်မြို့မှာ နေထိုင်ရင်း ထမင်းရောင်းသည့် ကိုလူအေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ။

သားကလေးတစ်ယောက်ရ။ တစ်ရက်မှာတော့ မင်းသမီး ဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းပေါ်လာ။ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းလာစား သော ဇာတ်ထောင်က ရုပ်ရည်ချောမောသော မခင်ကျေးကို မင်းသမီးတင်ပေးမည်ဆိုတော့ ကိုလူအေး တားမြစ်သည့်ကြား က ဇာတ်နောက်ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သွား။

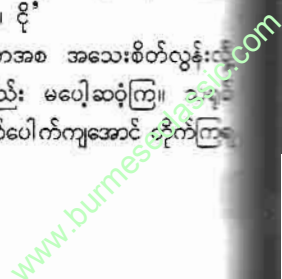
ဇာတ်ထဲမှာ မခင်ကျေး မဟုတ်တော့။ ‘ညိုမီလူ’ဆိုသော အမည်ဖြင့် မင်းသမီးဖြစ်လာ။ ဇာတ်ထောင်က သူ့ဇာတ်ဝင် ငွေကောင်းအောင် ညိုမီလူကို သရုပ်ပျက်အက၊ အဖော်အခွင် များဖြင့် စင်တင်။ ညိုမီလူကလည်း ပရိသတ်လက်ခုပ်သံတွေ ကြားမှာ ကျေနပ်နေခဲ့။ နောက်ဆုံးဇာတ်ထောင်က ခြေတော် တင်၊ ဘဝပျက်သွား။ သားအဖနှစ်ယောက်ဆီ မပြန်ဝံ့တော့ ရရာအလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရ။ တောင်းရမ်းစားရသည့် ဘဝရောက်။ တစ်ရက်လမ်းဘေးမှာ ပုံလဲနေသခိုက်သားဖြစ် သူရောက်လာ။ သားက ဧရပ်ဟောင်းဆီပြန်ပို့ပြီး အမေ အရွယ် သနားလွန်းသဖြင့် မကြာမကြာလာတွေ့။ ခင်မင်လာတော့မှ သားမှန်းသိ။ သို့သော် သူ့ကိုသားကလေးက အမေမှန်းသိ သွားမှာစိုးလို့မျှသိပ်နေခဲ့ရ။ တစ်ရက်လမ်းပေါ်မှာ လူတစ် ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်နေတာတွေလို့ ကြည့်လိုက်တော့ သားဖြစ်နေ။ အကူအညီအော်ဟစ်တောင်းသော်လည်း ဘယ် သူမှ ရောက်မလာ။ နောက်ဆုံးပါလာသည့် ဓားမြောင်ခြင် ထိုးသတ်လိုက်။ ထိုးကြိတ်ခိုင်းသည့်သူမှာ တစ်ခါက သူ့လို ဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးသော ဇာတ်ထောင်ဖြစ်နေ။ အကြောင်းက ဇာတ် ထောင်သမီးနှင့် သားဖြစ်သူကြိုက်နေကြတာကို သဘောမတူ သောကြောင့်ဟု သိရ။

ဇာတ်ထောင်ကိုဇာတ်ကြောင်းပြန် ပေါက်ကွဲတော့မှ သားက အမေမှန်းသိ။ အမေကို ရဲကဖမ်းသွားခန်းဖြင့် ဇာတ် ကိုသိမ်း။

ဇာတ်လမ်းက ပညာပေးဇာတ်ဆိုသော်လည်း ဒိုင်ယာ လော့တွေက ကောင်းတော့ ပရိသတ်အကြိုက်တွေ့သည့် ဇာတ် မျိုးဖြစ်သည်။ ဥသြသံအေးအတွက်လည်း လုပ်ကွက်တွေ အများကြီးရသည့် ဇာတ်ဆိုတော့ ဆရာကအဝင်အထွက်အနုထိ အသိမ်းတိတိကျကျချပေးပါ၏။ ဥသြသံအေးကလည်း ဇာတ် ကိုဖတ်ပြီးကတည်းက စိတ်နှင့် သရုပ်ဆောင်နိုင်ပြီ။ ဒိုင်ယာ လော့တွေ တစ်လုံးမကျန်အောင် အရကျက်သည်။ ကိုယ်ထွက် ရမည့်အခန်းကို ဇာတ်ခုံပေါ်ခြေစလှမ်းတက်ကတည်းက ဘယ် နှလှမ်းမြောက်မှာ ဘာစဝင်ရမှာအထိ ဆရာကိုသက္ကက ဝန်စီ တကျရှိလှပါ၏။ ပြဇာတ်တိုက်ကတည်းက ကိုသက္ကကလည်း ဇာတ်ညွှန်းစာအုပ်ကိုင်ပြီး တိုက်ပေးသည်။

‘စမယ်။ လှမ်းသွား။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး နောက်လှည့် ကြည့်။ ပါးရိုက်၊ ဖောင်း၊ ဘာ၊ ငို’

သည်လို အခန်းကလေးကအစ အသေးစိတ်လွန်းလို့ ဥသြသံအေးတို့ တစ်တွေကလည်း မပေါ့ဆဝံ့ကြ။ သူ့နှင့် ဆောင်သူတွေ အားလုံးချွေးပေါက်ပေါက်ကျအောင် တိုက်ကြရ

ပါ၏။ ဥဩသံအေးကို အနားခေါ်ကာ သိသင့်တာတွေ သင်ပေးရင်း အမူအရာတွေပါ လုပ်ပြနေလို့ လေးစားမိသည်။

ဥဩက တော်တော်သရုပ်ဆောင်တတ်တာကိုး။ ရုပ်ရည် သူရဲနဲ့ ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မျက်နှာပေး ချက်နှာခံ လေပေးလေခံကောင်းရတယ်။ ဥဩက အဆက် အပေါက်လည်းကျတော့ မျက်နှာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ပရိသတ် ကို တစ်ဝက်ဖမ်းစားနိုင်ပြီ။ အဲဒါက ပညာတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ အရပ်ကြိုက်ခေါ်တယ်။ အရပ်ကြိုက်လောက်နဲ့တော့ ဝါလှသဟဲ့ရယ်လို့ ပြဇာတ် မကချင်နဲ့။ ညည်းမှာ ပြင်စရာတွေ အများကြီး။ သန္ဓေမမှန်ဘူး။ အခြေမမှန်သေးဘူး။ ဒါကိုကျင့် ခြင်းမယ်။ ပြဇာတ်မှာ အလှည့်ရှိတယ်။ ဆိုင်းက လေပြေတို့ရုံ နဲ့သေးတယ် တဖြည်းဖြည်းတက်ကချင်တဲ့ မင်းသမီးလို့ လုပ်လို့ မရဘူး။ ဆိုင်းအလှည့် လှပြက်အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ရှိမှခွင့် သူရသလိုပေါ့။ အသံနဲ့ပြောရင် သံမှန်ကိုပြန်ပြန် ဆင်းရတာ သည်း ရှိတယ်။ ညည်းတို့ မင်းသမီးတွေ ဧယင်ကျူးတဲ့အခါ နဲ့ချင်းရှည်ကြီးဆိုတယ်ဆိုပါတော့။ ငါးပေါက်ချနဲ့ သံမှန်ချမှာ ငါးပေါက်ချလိုက်ရင် သိင်္ဂါသံနဲ့ ရောတတ်သလိုပေါ့။ သံမှန်ကို ပြန်ချမှ ရှေ့ကိုကူးလို့ကောင်းတယ်။ ပြဇာတ်တစ်ခွင်လုံးမှာ သရုပ်ဆောင်သူတွေ အသံကျတွေညီမှ ကောင်းမှာပေါ့။ အမူ အရာနဲ့ စိတ်ခံစားမှုက ခိုင်းလို့ အသံတင်ရချရတာလည်း ရှိ ဘာပေါ့။ ပြီးရင် တင်ထားတဲ့အတိုင်း ထားခဲ့လို့ မရဘူးမဟုတ် ဘူး။ ညည်းတို့မင်းသမီးတွေ ပြဇာတ်ကရင် ကျုပ်က အသံ ကို ကြောက်တာ။ မင်းသမီးသံ မပျောက်ရင် ပြဇာတ်က မဖြစ် ဘူး။ ဆိုပါတော့။ မင်းသမီးများ ဧယင်ကျူးကြတဲ့အခါ ဆရာ ဘော်ဘုရားကြီး ကျောင်းကိုအသွား ခလုတ်တိုက်တယ်။ ဆရာ ဘော်ကြီးကလည်း မကျန်းမာဘူး။ ခလုတ်ကလည်း တိုက် ဘယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမချမ်းသာဘူး။ သည်တော့ သီချင်းဝင် ဘယ်။

တစ်ခဏ ကျုပ်စိတ်အကြိမှာလေ***ရတနာသုတ် ပရိတ် သံ သရဇ္ဈာယ်လို့ပေးလိုက်ပါရဲ့***ဆရာတော်ဘုရား အာ ဟား***ဘေးလွတ်စေကြောင်း လို့ ဆိုလိုက်ရင် ဆိုင်းက မင်းသမီးဆိုလိုက်တာမှာ အမယ်လေးဆိုတာ မပါဘူး။ ငိုချင်း မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ဆိုပြီး 'ဂျီ' ဆိုပြီး ပတ်မကြီးနဲ့ ဆိုလိုက်ရင် ညည်းဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ဆိုင်းဆရာက အမယ်လေးမပါရင် နဲ့ချင်းမထင်လို့ ငိုချင်းအဆင်းကလေးတီးမပေးရင် မင်းသမီး နုကွရောက်ရတာမျိုးပဲ။

တချို့ရှိသေးတယ်။ ဆိုင်းဆရာများ ညံ့တာ။ ကြားရတဲ့ ကောင်းတွေရယ် နားဝဲမှာ မချမ်းသာလိုက်ပုံက အို၊ ဘုရား ရတနာ ကယ်တော်မူပါဦး***အုံး ပုံး ပုံး...ဆိုတာမှာ 'အို' ဆိုတဲ့အသံကို အမြင့်ဆုံးပစ်တင်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ အမယ်လေးလို့ ဆိုရိုးဆိုစဉ်စကားလုံးကို အနိမ့်အစားသုံးလိုက် တာ။ ဒါကို မသိတဲ့ဆိုင်းက အမယ်လေး မပါရင် ငိုချင်း မထင်လို့ 'ဂျီ' ဆိုပိတ်လိုက်တာပဲ။ မင်းသမီးခမျာကျော့ပြီပေါ့။

ပြဇာတ်မှာ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ အသံမိတ်တွေရှိတယ်။ ထားနေ ကျအသံမှာ မြဲရတယ်။ အသံသဘောမသိတဲ့ ဆိုင်းဆရာလို လည်း မဖြစ်ရဘူး။ မှန်ချီ၊ ငါးပေါက်၊ သံမှန်၊ ခြောက်ပေါက်၊ လေးပေါက် သိလွန်းတဲ့မင်းသမီးလိုလည်း ချွန်မထွက်ရဘူး။ နွားရှိတဲ့လူက နွားနဲ့ရုန်း၊ စက်ရှိတဲ့လူက စက်နဲ့ရုန်းဆိုတာ လို အရုန်းမမျှလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ အချိန်တန်တော့ ချည်တိုင် ပြန်လာရသလို တစ်ထုပ်လုံး အသံမိတ်ညီမှ ပြဇာတ်မှာ ပြေပြစ် တယ်။

သည်လိုစကားတွေ ပြောတိုင်း ဆရာကိုသက္ကကို လူက မှန်သန်သန် ညစ်ထပ်ထပ်ပေသီ သူပညာသူ့အလုပ်မှာတော့ တော်သားပဲလို့ ဥဩသံအေး တွေးမိခဲ့သည်ချည်းပင်။ ပြဇာတ် တွေကခဲဖူးသော ဥဩသံအေးအဖို့ရာ သည်လိုရှင်းပြခဲ့သူ မရှိ ခဲ့။

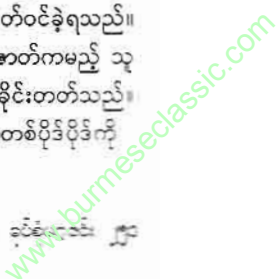
ညည်းက ကျောင်းဆရာမ၊ ညည်းက သည်ပြဇာတ်မှာ မာနကြီးတဲ့သူဌေးသမီး၊ ညည်းကအိမ်ဖော်၊ ညည်းက တောသူ ဆိုတာလောက်နှင့် ပြီးခဲ့ရတာ များသည်။ မျက်နှာခံ၊ လေယူ လေသိမ်း၊ မျက်စိမျက်စိသိမ်း ကိုယ်လုပ်တတ်သလို လုပ်ခဲ့ တာများသည်။

မဖြစ်ခဲ့တာတော့ မရှိ။ ပြဇာတ်မင်းသမီးဥဩသံအေး ကို ကြိုက်လိုက်ကြတာမှ။ အခုတော့ သစ်ကြမ်းကို ယမင်း ရုပ်ဖြစ်အောင်ထုနိုင်သော ပန်းပုဆရာနှင့်တွေ့ရပြီ။ အဆို ပညာအနေနှင့် အဖေကြီးဝံသာနုအောင်ကြိုင်ဆီမှာ အခြေခံ လောက်တော့ သင်ခဲ့ဖူးပါ၏။

သည်အခြေခံကပင် တန်ဖိုးကြီးလှသည်။ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ အဖေသီလ ကျေးဇူးကြောင့် ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဇာတ်ကို ဦးဆောင်ကနိုင်သည့် ပညာကိုရခဲ့သည်။ အကမှာတော့ကော။ သင်ဆရာထက် မြင်ဆရာတွေက များခဲ့သည်။ ဘယ်လို ကြောင့် စင်ရော်လက်ပစ်ရသလဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် ယိုးဒယား ကျောက်ကောက်ရသလဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် မှန်တော်ရွှေရသလဲ။ မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပင်။

ဆရာကိုသက္ကကတော့ လူသဘော လူသဘာဝတွေကို ပါ နှိုက်ပြတတ်သူဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်ခုံပေါ်မှာဝတ်ရသည့် အဝတ်အစားတို့၏ အရောင်သဘော၊ ပြောရသည့်လေ သဘော၊ လိမ်းရသည့်မျက်နှာချေသဘော၊ ချီရသည့်မျက်နှာ ခံသဘော၊ လှမ်းရသည့် မြေလှမ်းတွေရဲ့ သဘော၊ နောက်ခံ အခင်းအကျင်းတွေမှာ အလင်းပေးရသည့်သဘော၊ နောက်ခံ ဂီတသံတို့၏ အပိုသဘောတွေကို ပြောပြသည့်အခါ ဥဩသံ အေး ဆရာကိုသက္ကကို လေးစားချစ်ခင်ရသည်။ အင်္ကျီနုစစ် ထည်၊ ပုဆိုးသုံးထည်၊ ဆေးလိပ် လေးငါးခြောက်လိပ်နှင့် ဘဝလုပ်နေတတ်ရှာသော ဆရာကို သနားစိတ်ဝင်ခဲ့ရသည်။

တစ်ခါ တစ်ခါ ဆရာ ကိုသက္ကက ပြဇာတ်ကမည့် သူ တွေကို စည်းဝိုင်းကြီးတစ်ဝိုင်းလို့ ဝိုင်းထိုင်ခိုင်းတတ်သည်။ ဇာတ်ကောင်တွေ ကျက်ထားရမည့်စာတစ်ပိုဒ်ပိုဒ်ကို

ဖောက်ပြီးရွတ်ခိုင်းတတ်သည်။ စာမရမချင်း မထိုင်ရ။ သည်လိုနှင့် စိတ်ထဲရှိတိုင်း မေးတတ်လို့ ဘယ်သူကမှပေါ့ပေါ့ လျော့လျော့ မနေပုံ။ မင်းသားရဲမြင့်ဦးနှင့် ဥဩသံအေးကတော့ပင်တိုင်။ လူကြမ်းကျောက်ခဲကလည်း အရေးကြီးသည့်ဇာတ်ကောင်ပင်။

‘ကျောက်ခဲ ထ၊ မင်းသမီး ထ၊ မင်းသမီးမိသားစုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လူဆိုးကျောက်ခဲက သိသွားလို့ လာဖော်တဲ့အခန်း လုပ်ကြည့်စမ်း’

သည်လိုခိုင်းလျှင် ဇာတ်ခုံစွန်းအဖြစ် စည်းသားထားသောမျဉ်းနှင့် တစ်ပေအကွာမှာ ဥဩသံအေးက ရပ်နေရသည်။ လက်တွေ့ကို ဆုပ်ခြေလိုက် ဖြန့်လိုက်။ မျက်နှာက ဒေါသရိပ်။ ဥဩသံအေးနောက်ခပ်လွှဲလွှဲမှာ လူကြမ်းကျောက်ခဲ။ မျက်နှာက မဲ့မဲ့ရွံ့ရွံ့။

‘နင်က အများရှေ့မှာ ရသေ့မ လုပ်နေပေမဲ့ တကယ်တော့ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်မ။ နင့်အဖေက ဓားပြ။ လူကြီးလူကောင်း အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဓားပြခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မြသီး။ နင့်မောင်က ထရေခိုင်းမှာ လူသတ်ပြီး ပြေးနေတဲ့ ဝါးရမ်းပြေး။ ငါပုလိပ်ကို လက်တို့လိုက်ရင်၊ ဟင်း... ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း’

‘ဘာ...’

ဥဩသံအေးက ‘ဘာ’ လို့ တစ်ခွန်းတည်းအော်ကာ ကျောက်ခဲကိုလှည့်ကြည့်၊ ချက်ချင်းပရိသတ်ရှေ့ မျက်နှာပြန်လှည့်။ ကိုသက္ကက သည်လိုခိုင်းလို့ အဆင်မပြေလျှင်ပြေသည်အထိ ပြန်ခိုင်းတတ်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က လျော့နေလျှင် မကောင်းမချင်း တိုက်ကြရပါ၏။ စိတ်တိုင်းကျတော့မှ လွတ်သည်။

‘ကျောက်ခဲ မင်းပြောရမယ့်စကားက ပြဇာတ်မှာ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါ ဖြုတ်လုံး။ လေသံမလျော့စေနဲ့။ ပီပီသသနဲ့ အလုံးကွဲအောင်ပြော။ ဥဩသံအေးက ‘ဘာ’ ဆိုတဲ့ အသံနည်းတယ်။ ဘာ၊ ဘာ...ပြန်လုပ်...ဥဩသံအေးမျက်နှာက ပရိသတ်ဘက် လှည့်ထားတုန်းမှာ ဒေါသ။ ငါပုလိပ်ကို လက်တို့လိုက်ရင် ဆိုတဲ့စကားကြားတော့ မျက်လုံးတွေလည်၊ နဖူးကြောတွေ ရှုံ့ထား၊ ထိတ်သွားတဲ့မျက်နှာ။ ‘ဘာ’ ဆိုပြီး ပြန်လှည့်တဲ့အခါ ပရိသတ်ကိုပေးရမယ့် မျက်နှာက အဖေအတွက်၊ မောင်အတွက် ပူပန်တဲ့မျက်နှာ။ ဟုတ်ကဲ့လား။ ဘာဆိုပြီး ပြန်လှည့်လိုက်တာက ကျောက်ခဲရဲ့စကား မဆုံးသေးဘူး။ ဆက်ပြောဆိုတဲ့သဘောပါအောင် စကားတစ်လုံးတည်းနဲ့ ခံထားတာ။ ဟုတ်ကဲ့လား။ စကားလုံးနဲ့ အမူအရာတစ်ထပ်တည်း ကျပစီ။ ကျောက်ခဲက အလုပ်ဖြစ်ပစီ၊ ဥဩသံအေးက အငြိမ်နဲ့ ခံထား။ အဲဒါ ဆန့်ကျင်ဘက် အားဖြင့်နေတဲ့သဘော ဟုတ်ကဲ့ လား’

ပြဇာတ်တစ်ထုပ်လုံး သည်လိုခွင်ကျ လေ၊ မျက်နှာ၊ စကား။ အလှုပ်အရှား တိကျအောင်လုပ်ထားတာ ဆိုတော့

ပြဇာတ်အချိန်ကကွက်တို။ အိုင်သွားတာ၊ မျောသွားတာ၊ အေးကျသွားတာမရှိ။ အခန်းကူးအခန်းပြောင်းက အစ ဇာတ်ထဲသီချင်း။ နောက်ခံဂီတကိုပါ အတိအကျပေးထားတတ်သည်။ ပိုမပြောနဲ့၊ ပိုမတီးနဲ့ ဆိုသည့်စကားပင် ဇာတ်ထဲမှာ ‘တွင်’ နေသည် အထိပင်။ ဇာတ်ထမင်း၊ ဇာတ်ဟင်းဝေတော့ လူပြုတ်တွေက ထမင်းဝေသူကို ပိုမထည့်နဲ့လို့ နောက်တတ်ကြသည်။ ဇာတ်ထောင်က ညကြေးဖြတ်တော့လည်း ပိုမဖြတ်နဲ့ဘူးသည်လိုကြားရတိုင်း ဥဩသံအေး ရယ်မိသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ အခန်းဝင်၊ အခန်းထွက်တောင် ခြေလှမ်းတစ်နှစ်သုံးလေး ရေထားနှင့်ရသည်။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး...ငါး လူလှည့်။ မြောက်မှာ စကားစပြောဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။

‘မာနနတ်သမီး နတ်သက်ကြွ’ ပြဇာတ်တစ်ဟုန်းနာမည်ရလာခြင်းနှင့်အတူ လှမင်းအောင်ဇာတ် နာမည်ကြီးလာခဲ့သည်။ ရောက်လေရာ မြို့ရွာတိုင်းက သည်ပြဇာတ်ကိုအညီညီထည့်ထည့် ကပြပုံစုံစာချုပ်ထဲမှာပင် ထည့်ချုပ်ကြသည်။ သည်ပြဇာတ်ချည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်။ အဘဦးရွှေဖိတ်၏ နောက်ပိုင်းဇာတ်တွေကိုလည်း နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ ဇာတ်အမျိုးအသားပါသောကြောင့် နောက်ပိုင်းအထိ ပရိသတ် တောင့်ခံမတတ်ပါ၏။ သည်လိုဆိုပြန်တော့ ဥဩသံအေး အလုပ်လုပ်တာ အားရှိသည်။ တစ်ခါတော့မထင်မှတ်သော အဖြစ်ကြုံရသည်။ ‘မာနနတ်သမီး နတ်သက်ကြွ’ ပြဇာတ်လုပ်လူကြမ်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူ ကိုကျောက်ခဲကို ပရိသတ်အချို့က မုန်းတီးစိတ်ကြီးရာက မုရိုးခေါက်နှင့် ပစ်ကြသည်။ သို့ပေသိ မုရိုးခေါက်က ကျောက်ခဲကိုမမှန်ဘဲ ဖြတ်ဝင်သော ပြဇာတ်မင်းသား ရဲမြင့်ဦး၏မျက်လုံးကို တည့်တည့်ဖြတ် မှန်သွားရာက ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ရသွားခဲ့သည်။ မုရိုးခေါက်ဆိုတာက မုရိုးစေးခင်က ကွမ်းရိုးသာသာ အတက်ကလေးတွေကို လက်တစ်ဆစ်စီလောက်ဖြတ်ပြီး ခေါက်ကွေးလိုက်သွားသားရေပင်မာမာနှင့် ထည့်ပစ်လိုရသည့်လက်နက်ဖြစ်ရသည်။ ထိုမုရိုးခေါက်အကွေးကို မုရိုးခေါက်ခေါက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုလိုလျှင်အလွန်စပ်သည်။ အထိပြင်းလျှင် အသားမှာပျော့ခြည်ပင် ဥတတ်သည်။ ရဲမြင့်ဦးခမျာ ပြဇာတ်ကို မနည်းသိကာကရာပေသိ ပြဇာတ်ပြီးချိန်မှာတော့ မုရိုးခေါက်ဒဏ်ကြေးမျက်လုံးကြီး ရောင်ကိုင်းလာခဲ့ပါ၏။ ရဲမြင့်ဦး ပြဇာတ်ကောင်နိုင်တော့ ဇာတ်ထောင်ဦးဩဘာလည်း ပျာသွားခဲ့သည်။

‘ကိုင်၊ မောင်သက္က၊ မင်းပဲ ပြဇာတ်မင်းသားလုပ်တော့ကွာ။ စကားလုံးတွေက မင်းကိုယ်တိုင်ရေးထားသာဆိုတော့ အထူးသင်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ပြဇာတ်မင်းသားကြေးပါ ခံပေးပါမယ်။ လုပ်ပါဦး ငါ့တူရာ လက်ခံထားသာ မနည်းဘူးကွ။ ရဲမြင့်ဦးက တစ်လနဲ့ မျက်လုံးမကောင်းလောက်ဘူးရင်’

‘ကျုပ် မကချင်ဘူး။ ကျုပ်က ပြဇာတ်မင်းသားလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်ခုံပေါ် တက်ရမယ့်အလုပ် ကျုပ် လုပ်နေလို့ ပြဇာတ်ရေးနေတာ။ တစ်ယောက်ရှာဗျာ။ ကျုပ် လက်ထဲ’

တိုက်သင်ပေးမယ်”

“လက်ပူတိုက်နဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးလေကွာ။ မဟုတ်သာ”

“ခင်ဗျားက ပိုက်ဆံပေးတာနဲ့ လုပ်မယ်ထင်တာက မမှားတာပဲဗျာ။ ကျုပ်က ဘယ်တုန်းကမှဇာတ်ခုံပေါ်တက်ပြီး ပြဇာတ်မင်းသား လုပ်ပေးမယ် မပြောခဲ့ပါလား။ ကျုပ် မလုပ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တစ်သက်လုံးမဟုတ်ပါဘူး ငါ့တူရော။ ရဲမြင့်ဦး မျက်လုံးက တော်တော်ဖြစ်သွားသာ မင်းလည်းသိလျက်နဲ့။ မျက်လုံးသက်သာတော့ ပြန်ဆင်းပါကွာ။ ဇာတ်က အရှိန်ကောင်းဘုန်းမှာ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေ အားလုံးအတွက်ပြောသာပါ”

“တော်ပြီဗျာ။ ကျုပ် ထွက်မယ်”

တစ်ဇာတ်လုံးက တစ်ယောက် နာသခိုက် တစ်ယောက် ခင်လိမ့်မယ်ရယ်လို့ အဖြောင့်တွေးထားကြပေသိ အဖြောင့် ဖြစ်မလား။ ပြဇာတ်ဆရာ ကိုသက္ကက ဇာတ်စင်ပေါ် မတက်နိုင်ကြောင်း ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေတာကို နားမလည်နိုင်ကြ။ ခေထမိုးထဲ ဘယ်ကမှလည်း ပြဇာတ်မင်းသား ရှာမရနိုင်။ ပြဇာတ်မှ မကနိုင်လျှင် ပွဲခွင့်တွေမှာ ယူထားသည့် စရန်ငွေက ထည်း နှစ်ဆပြန်လျော်ရတော့မည်။ ဥသြသံအေး ကိုယ်တိုင်ပင် ပြဇာတ်မင်းသား ရဲမြင့်ဦး မျက်လုံးဒဏ်ရာရတာကို စိတ်ကောင်းဖြစ်ရပေသိ ဆရာကိုသက္က ဝင်သရုပ်ဆောင်ဖို့ ကမ်းသွမ်းတာကိုတော့ ဝမ်းသာပါ၏။ ဆရာကိုသက္ကက ကလျှင် သူ့ပြဇာတ် သူ့လေ သူ့လှုပ်ရှားမှု ပိုကောင်းနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ အခုတော့ ပြဇာတ်ဆရာက ငြင်းနေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ တစ်ဇာတ်လုံးကလည်း ဖျောင်းဖျာကြပါ၏။ ကိုသက္ကက လက်မခံ။ လူတကာကို ငေါက်နေဘျာ။ ငမ်းနေကျ အဘဦးရွှေဖိတ်ကပင် သည်တစ်ခါတော့ ဝင်တောင်းပန်သည်။ ကိုသက္ကက တွင်တွင်သာ ငြင်းတော့သည်။ ငြင်းသည်အထိက ကိစ္စမရှိ။ ဇာတ်က ထွက်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ဥသြသံအေး တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမူးတွေ၊ ကုပ်ထောက်ဆံပင်တွေအောက်က မျက်နှာပုံချောချောကို နှမြောတာမဟုတ်။ ညစ်ထေးထေး နေတတ်သော သူ့အဝတ်အစားတွေအောက်က သူ့ပညာနှင့် နူးညံ့သော စိတ်နှလုံးကို နှမြောခြင်းဖြစ်၏။ ဥသြသံအေး သည်ဇာတ်ထဲရောက်တာပင် နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ဥသြသံအေးအတွက် သီးသန့်ပြဇာတ်တွေရေးပေးခဲ့တာပင် ငါးထုပ် ရှိခဲ့ပြီ။ ပြဇာတ်တွေ အားလုံးမှ အမည်ကြီးခဲ့သည့် ပြဇာတ်တွေ။ ထူးခြားတာက ဆရာကိုသက္ကက ဂီတကိုလည်း နားလည်သည်။ စာကဗျာတွေလည်း ဖြိုင်နိုင်လှသည်။ လူ့သဘော လူ့သဘာဝတွေကို ဇာတ်ဖွဲ့ရာမှာ နောကျေလှသူ။

ထိုညကဆရာကိုသက္က အရက်မူးနေမှန်း ရိပ်မိပေသိ ဥသြသံအေး အသာထလာခဲ့သည်။ ဇာတ်ခုံက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာဆိုတော့ ဇာတ်ခုံနောက်မှာ အုတ်အင်္ဂါတေ သင်ပုတ်စင်ကလေးရှိသည်။ သင်ပုတ်စင်ဘေးက တရုတ်စကားပင်ခြေ

မှာ ကိုသက္ကထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ညနေစောင်းနေက မဝင့်တဝင်။

“ဆရာ ထမင်းစားတော့လေ”

“ကျုပ် မဆာဘူး”

“ဥသြလည်း မဆာသေးပါဘူး။ ပြီးတော့မှ ဆရာနဲ့ စားမယ်လေ။ ဆရာ ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ဆရာကို အားလုံးက ပြဇာတ်မင်းသား လုပ်စေချင်နေကြတာပါ။ ဇာတ်ထောင်က သူ့အကျိုးတစ်ခုတည်းအတွက် ကြည့်ပြီးပြောသာ မဟုတ်ဘူးဆိုသာ ဥသြ သိပါသယ်။ ဆရာစင်ပေါ်တက်ပါ။ ဥသြတောင်းပန်ပါသယ်”

ကျနေရောင် ပုစွန်ဆီသွေးက ဥသြသံအေး မျက်နှာကလေးပေါ်မှာ နန္ဒန်းရည် ဆမ်းထားသလို ရှိနေပါ၏။ ကိုသက္ကက ဥသြသံအေးမျက်နှာကိုငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ဇာတ်တွေမှာ မိန်းမသားများနှင့် ကြုံရလေပြီ။ သည်မိန်းကလေးလောက်လှတာ မတွေ့ပါလားလို့များ တွေးနေလေသလား။ ဇာတ်ခုံအောက်မှာလည်း ကျက်သရေရှိသူကလေး။ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်တော့လည်း မင်္ဂလာရှိ သူကလေးလို့များ တွေးနေလေသလား။

“ဆရာနဲ့ ဥသြနဲ့ ဒီဇာတ်ထဲရောက်မှ ဆုံကြရသာပေသိ ဥသြက လေးစားနေမိသာပါ ဆရာ။ ဆရာက ဇာတ်ထဲက ထွက်မယ်ဆိုတော့ ဥသြအသည်းတွေ၊ အူတွေ ဆွဲနုတ်လိုက်သလိုပဲ။ တကယ် ထွက်မှာလား ဆရာ။ ဒါဆို ဥသြလည်း ဇာတ်က ထွက်မယ်။ ဥသြက ဆရာရေးတဲ့ပြဇာတ်တွေ ကချင်သေးသာလေ”

“ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပါ ဥသြရယ်။ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကံတိုက်တုန်းခဏပါ။ ပြီးရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြရတာပဲ။ ကျုပ်နဲ့ ဥသြ သည်ဇာတ်ထဲမှာ ဆုံတာ နှစ်နှစ်တောင်ရှိပြီပဲ။ ပြဇာတ်တွေရဲ့သဘော သိလောက်ပါပြီ။ ကျုပ် မကချင်တာ ဦးဩဘာ လောဘကြီးတယ်ထင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် စင်ပေါ်တက်ချင်စိတ်မရှိလို့သာ အောက်မေ့ပါ”

“ဆရာပဲ ပြောခဲ့တာပဲ။ ဇာတ်စင်တွေဟာ လူတွေကိုအသိအလိမ္မာပေးသယ်။ တရားသံဝေဂပေးသယ်။ လောကမှာ စိတ်ကောင်းထားခြင်းသာ အကျိုးပေးသယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကိန်းအောင်စေသယ်ဆို။ ဇာတ်စင်ဆိုသာ လောကရဲ့ကျောင့်မဲ့ဆရာ”

“ကျုပ် ပြောခဲ့ပါသယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဇာတ်ခုံပေါ် မတက်ချင်တာနဲ့တော့ ခေါင်းညှိုးလေ။ ကျုပ်မှာ အကြောင်းရှိတယ်။ ကျုပ်ပြောမယ် ကျုပ်အဖေက ဇာတ်ဆိုင်းဆရာကြီး။ ကျုပ်အဖေက ချီးမြှောက်ပေးခဲ့တဲ့အရပ်သူပါ။ အဖေက သီလရှင်ဘဝနဲ့ အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီ”

“အဖေကကော”

“အဖေက ဇာတ်ခုံအောက်က ပတ်ပိုင်သံအောင် ဆိုပါဦး”

ရင်းဆုံးရှာသာ။ အဖေပတ်လုံးသံ ထွက်မလာတော့မှ လူတွေ က သိကြတာလေ။ အဲသည်ကျမှ အဖေဆိုင်းဝိုင်းခွေတွေကြား က ထွက်ရတော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့သားအမိကို သူ့လက်ချောင်း လေးတွေ အသားမာထအောင် ဆိုင်းတီးပြီး ကျွေးခဲ့ရတယ်။ ဥဒြတို့ ပြဇာတ်ကနေရင် ကျုပ်ကရုံထဲက ကုလားထိုင်တစ် လုံးမှာ ထိုင်ကြည့်တာ။ ပြဇာတ်တိုက်ရင် ဇာတ်ခုံဘေးက မြေကြီးပေါ် စည်းသားပြီး တိုက်တာ။ အဖေအမူအကျင့်တွေ ပဲ ဥဒြရယ်”

“ဆရာရယ်...”

အလင်းရောင်နည်းလွန်းလှလေပြီ။ ဇာတ်သူ ဇာတ်သား တွေပင် ရေချိုးသူက ချိုးကြပြီ။ တချို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ဇာတ်ထွက်ရတော့မယ် ဆရာ။ ဥဒြ ရေချိုးလိုက်ဦး မယ်နော်။ ဆရာရယ်၊ ဇာတ်သမားဆိုတာ ဇာတ်ခုံပေါ် ဇာတ်ခုံ ဘေးမှာပဲ ဘဝကုန်ကြရသာ မဆန်းလှပါဘူး။ ဥဒြကတော့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာပဲ ကိုယ့်ငိုချင်းနဲ့ကိုယ် ငိုရင်းက ဘဝကုန်လိုက် ချင်သေးသယ်။ ဆရာ့ကို တစ်ခုတော့ ပြောပါရစိ”

“ပြော”

ဥဒြသံအေးက ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ ပြဇာတ်ဆရာ ကိုသက္ကကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကိုသက္ကကလည်း တမ်း တမ်းမက်မက် ကြည့်ရှာပါ၏။ သည်အချိန်မှာ အမေ ယုဇနမ စိမ်းခင်က ဥဒြရေချိုးတော့လေ” လို့ လှမ်းအော်သည်။ ဥဒြ သံအေး၏ပစ္စည်းထိန်း သောင်းသောင်းက တဘက်နှင့်ဆပ် ပြာခွက်ကိုင်ကာ မနီးမဝေးက ရပ်စောင့်နေလေပြီ။ “ဟုတ်ကဲ့ အမေရေ” လို့ အသံပြန်ပေးရင်းက ပြောရမည့်စကားကို ပြော ခဲ့ပါ၏။

“ဆရာ။ ဥဒြကိုချစ်ရင် မုတ်ဆိတ်တွေရိတ်ပါ။ မနက် ဖြန့် ဆံပင်တိုတိုညှပ်လိုက်ပါ။ ပြဇာတ်အတွက် အဝတ်အစား တွေ ဦးဩဘာက သူဝယ်ပေးချင်သယ် ပြောရှာပါသယ်။ ဥဒြလည်း ဆရာ့ကိုအကြောင်းဆိုက်တုန်း ကန်တော့ချင်ပါ သယ်ဆရာ။ အစ်ကို ပြဇာတ် ကမယ်မူတ်လား”

ကိုသက္ကကက ဘာမှတော့မပြော။ မျက်လုံးတွေနှင့် အဖြေပေးသည်။ ဥဒြသံအေး အပြေးထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အပြင်မှာမှောင်ပြီ။ တစ်အောင့်ဆိုလျှင်ပွဲခေါ်သံ တထီထီကြား ရတော့မည်။

မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်တွေ ပြောင်စင်အောင်ရိတ်ထားပြီး ကျေးတစ်ရာပုဆိုးနှင့် လည်ကတုံးအင်္ကျီ အရောင်ဖျော့ဖျော့ ကလေးဝတ်ထားသော ဆရာ့ကိုသက္ကကို ကြည့်ရင်း ဥဒြ သံအေးအသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိသည်။ သည်လိုဆိုတော့ လည်း လူက လူပုံချောပါလား။ ညစ်ထေးထေး၊ ပေတေတေ နေတတ်သည့်ဥဒြနှင့် ဆေးလိပ်တွေ နှုတ်ခမ်းပြာအောင် သောက်လို့ ဆေးချေးစောန်တာတွေသာ ဖယ်လိုက်လျှင် လူက

လူရည်သန့်ပင်။ ဇာတ်မျိုးရိုးဆိုတော့ သူ့လှုပ်ရှားပုံ၊ ပြင်ပုံ၊ လှမ်းပုံတွေက ခပ်နဲ့နဲ့ပင်။ ဇာတ်ခုံပုဏ္ဏားကွယ်ဘေးမှာ ဖအေဆိုင်းဝိုင်းထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ငုတ်တုတ် မိုးလင်း ရှိခဲ့ပါလိမ့်။ ဆရာကသူ့အကြောင်းတော့ ပြောခဲ့တာ သတိထား မိသည်။ ပြဇာတ်ပညာတွေကကော ဘယ်သူကများ သင်ပေး ခဲ့သလဲ။ မေးတော့လည်း အဖေဇာတ်ထဲကပါပဲလော့ထီ သာဖြေသည်။ ဥဒြသံအေးကိုယ်တိုင်က သည်ဆရာ၏ အဖြေ အပြင်အောက်မှာ ပြဇာတ်မင်းသမီးကောင်းတစ်လက်ဖြစ်အောင် ခဲ့ရသည်။ ဆရာကျေးဇူးတွေကြီးလှသည်။ ဆရာက တစ်ခါ တစ်ရံ ဥဒြသံအေးကို ခိုးကြည့်တတ်သည်။ ဥဒြသံအေးက လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရာက ဆရာမျက်လုံးတွေကို ချောင်းဖမ်းတတ်သည်။ သည်လိုအခါမျိုးမှာ ဆရာရော ဥဒြ သံအေးရော ရင်ခန့်မိကြသည်။ ဆရာနှင့် ပြဇာတ်တွဲကရအောင် ပိုလိုပင် အဆင်ပြေသည်။ ပြဇာတ်မင်းသား ရဲမြင့်ဦး မျက်လုံး ပြန်ကောင်းတော့လည်း အားလုံးက ဆရာမောင်သက္ကကို ပြဇာတ် ဆက်ကစေချင်ကြသည်။ သို့သော် ဆရာကလက်မ ခဲ့ပါ။ တစ်ခါတော့ ဥဒြသံအေးကို ပြောသည်။

“ရဲမြင့်ဦး မျက်လုံးပြန်ကောင်းပြီဆိုမှတော့ ကျုပ်ဖြူ ဆင်းရမှာပေါ့။ ကျုပ်ဆက်ကနေရင် ကောင်လေးအပေါ် မတရားရာကျမယ်။ ဥဒြကော ဘယ်လိုသဘောရှိသလဲ။ ဥဒြကလား။ ဆရာနဲ့ပဲ ကချင်သယ်။ ဆရာက ဥဒြ မကချင်လို့လား”

“မဟုတ်တာ။ ကချင်ပါတယ်။ ဥဒြနဲ့ ကရတာ... ပြောလေ”

“ဪ”။ ဥဒြနဲ့ကရင် ပြဇာတ်ကနေတယ်ဆိုတဲ့ မိန့်ပြန်ပြန်ခေါ်နေရတယ်။ တစ်ခါ၊ တစ်ခါ အပြင်မှာ တထီထီ ဖြစ်နေတယ် ထင်မိလို့လေ”

“ဆရာပဲပြောသာပဲ။ ပြဇာတ်ကရင် အပြင်လော့ထီဖြစ် ဖြစ်ပျက်နေသာလို စိတ်သွင်းရမယ်ဆို”

“ကျုပ်က စိတ်သွင်းရုံမကဘူး ဥဒြရဲ့...”

“ပြောလေ”

မိန်းကလေးက ပြောလေ၊ ပြောလေလို့ လှုပ်နှိုးတာတွေ ကိုယ်တော်က မကြုံလေတော့ ဖြစ်ရလေလို့သာ အောက်နေပါ၏။ သည်လိုနှင့် နှစ်ကာလနှင့်အတူ ဥဒြနှင့်ဆရာ ရင်ခန့်တွေ ပိုလာခဲ့သည်။ စကားတွေ ကျုံ့လာခဲ့သည်။ ဥဒြသံအေး မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ဆေးလိပ်လည်းပျောက်ပြီ။ အရက်လည်း မောက်ပြီ။ တစ်ဇာတ်လုံးကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အဝတ်ရ ခက်နေကြရာက အကဲခတ်ရတာလွယ်လာသလို နှိပ်စက် သည်။ ဥဒြနဲ့ ဆရာ ဘယ်ခါမှနီးကြပါလို့ တွေးခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါမှာတော့ ချင်းတွင်းရွာတစ်ရွာမှာ ကကြည့်ရာ ဘုရားပွဲမဟုတ်ဘဲ မိုးခေါ်ပွဲမှာကကြရခြင်းဖြစ်၏။ က... ရာသီက ပူပူလောလော။ ထိုနယ်တစ်ဝိုက် ဝါအစိုတိုက်သည်ဖြစ်၍ အမေမနှင်းဆီနတ်ခေါ်ကြသည့် ငယ်ဘဦး

အဆက်အကပ်ရှိကြသည်။ မနင်းဆီက ဝါကောက်ထွက်ရာက ဝါခင်းစောင့် ဖိုးအောင်ကျော်နှင့် ရည်ခံမိကြသည်။ မနင်းဆီကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်သော မောင်သက်နွဲ့က ပျူမင်း၊ ပြုံးမင်း တို့ထံ ကုန်းချောလေရာ ဝါခင်းစောင့်တို့ကို မင်းချင်းတွေက ဝိုင်းကြသည်။ မင်းချင်းတို့က ရိုက်နှက်ဖမ်းကြသည်တွင် ဖိုးအောင်ကျော်က ထွက်ပြေးရင်း ချောက်ထဲကျ၊ ဖိုးအောင် ကျော်တို့တွင် မိုးခိုမိသူ မနင်းဆီကလည်း သူ့ကြောင့်သေရ သည်ဟု စွဲလမ်းကာ ရင်ကွဲနာကျ။ ဖိုးအောင်ကျော်နတ်၊ မနင်း ဆီနတ် ဖြစ်ရသည်။

သည်မိုးခေါ်ပွဲတွင် ဝါကောက်ခြင်းကြားကို မိန်းမဝတ် ဝတ်ပေးပြီး ကန်တော့ပွဲ ပေးကြသည်။ ခြင်းကြားကိုယ်မိး၊ ရွှေလက်တောက်နှင့် ခြင်းကြားကိုတောက်။ ဒါကို ဝါပခြင်း နတ် ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

*“ဝါဖတ်ကလေး ဖြူဖြူစင်စင်***ရွှေလက်တောက်နှင့် ဝင်***သမင်္ဂီမယ်ဘာဏ္ဍီ***စော်ဂီရှင်မနတ်ကယ်လေး ***တိမ်းပေတော့၊ ယိမ်းပေတော့”*

သည်လို မယ်တော်မနင်းဆီကို ဝါပခြင်းနတ်ပင့်ပြီး မိုး ခေါ်လျှင်ရွာသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ရွာလျှင်လည်း သဲ ကြီးမဲကြီး ရွာတတ်သည်ဆိုပါ၏။ ဥဒြသံအေးတို့ဇာတ် ကြီးက မွန်းလွဲနှစ်နာရီလောက်မှာ မိုးခေါ်ပွဲဇာတ်ခုံကို ရောက် လာကြသည်။ ထိုညက မကရသေးတော့ ပစ္စည်းတွေ နေရာ ချကြသည်။ ဇာတ်ခုံက အမြဲတမ်းဇာတ်ခုံဆိုပေသိ ဝါးကတ်မိုး တွေက ဆွေးလှပြီ။ ညဦး ထမင်းစားပြီးကြချိန်မှာတော့ မထင် မှတ်ဘဲအခါမဲ့ မိုးကြီး ဖြန်းဖြန်းရွာချလေသည်။ ဇာတ်ခုံထဲမှာ အိပ်မဖြစ်ကြတော့ ကိုယ့်သေတ္တာ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ပါလာသည့် တာလပတ်စကလေးတွေ အုပ်ကာဆိုင်းကာ ထားခဲ့ကြရင်းပြေး ကြရသည်။ အားလုံးလိုလိုက မိုးထဲလေထဲမှာ ရွာဘက်ဆီ ပြေးမဖြစ်တော့။ အနားက မနက်ခင်းတိုင်းမှာ ရွာဈေးထွက်ကြ သည့် ဈေးတန်းရှည်ကြီးကို အားကိုးကြရပါ၏။ ဈေးတန်းမှာ ရောင်းကုန်ခင်းသည့် ဝါးစင်ကလေးတွေက အိပ်စရာခင်း ခုတင်ဖြစ်ရတော့သည်။

ဈေးတန်းက ရှည်လှပေသိ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလုံလုံခြုံ ခြုံတော့မဟုတ်ပါ။ ရှေ့မှာအမြတ်နှစ်တောင်လောက်ချ ထားပြီး နောက်ကို ခပ်ကုပ်ကုပ်စောင်းချထားသော သက်ငယ်မိုး ဝါး တိုင်ထူဈေး တန်းကလေးသာ ဖြစ်၏။ ဈေးခင်းရာနေရာကို ဝါးလုံးတွေအလုံးလိုက်စီကာ နှီးချက်တုပ်ထားလို့ ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်းတော့ရှိသည်။ မိုးကြီးရွာပြီဆိုကတည်းက ကိုယ့်စောင်၊ ကိုယ့်ခြင်ထောင်ကလေးဖြုတ်ပြီး ပြေးခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဘယ် သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ မငဲ့နိုင်။ ဒုက္ခရောက်ရချိန်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ မှ ဦးစားမရှိ။ ဇာတ်ထောင်မရှိ။ မင်းသားမရှိ။ မင်းသမီးမရှိ။ ကိုယ့်နေရာကလေးကိုယ်ဦးသူက နေကြေး။ ဥဒြသံအေးက တံတန်းအစွန်မှာနေရာရသည်။ အမေယုနေမစိမ်းခင်က သူနှင့် လာအိပ်ဖို့ ခေါ်ရှာပါ၏။

“အမေ၊ ကျုပ်အဆင်ပြေပါသယ်၊ တစ်ညတလေပဲ၊ အမေက ဘယ်နားမှာတုံး”

“အလယ်လောက်မှာ။ ညည်းဖြစ်ကဲ့လားအေ အစွန် အဖျားမှာ”

“ရပါသယ် အမေရယ်။ ဆရာလည်း ထန်းကုလားထိုင် သွားရှာသယ်။ သည်နားမှာ ခင်းအိပ်မှာတဲ့”

“မိုးထဲလေထဲ သူ့လည်း စိုရွှဲကုန်ရောပေါ့”

“အင်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့။ မပြောတတ်ပါဘူး အမေရယ်”

“အေးအေး၊ ကိုင်း တစ်ညတလေပဲ။ သည်လိုပေါ့အေ ရောက်ရားပေါ့။ အမေ သွားမနော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဥဒြသံအေးတစ်ယောက် ဈေးခင်းခုံပေါ်မှာပဲ ခြင်ထောင် ကလေးဖြစ်သလိုချိုတ်ရင်း မိုးသံလေသံတွေကြား ကွေးကွေး ကလေး လှဲရပါ၏။ မိုးကလေးတစ်တုံပါးသခိုက် ဆရာနှင့် ဇာတ်ခုံတာဝန်ခံ ကိုကျော်လှ ရောက်လာကြသည်။ ကိုကျော်လှ က ထန်းပက်လက်ကုလားထိုင်ဟောင်းကို ထမ်းလို့၊ ဥဒြသံ အေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ချပေးသည်။ ဆရာကိုသက္ကက တိုက်ပုံတစ်ထည်နှင့် ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်ပါလာလို့ အဝတ်စို တွေလဲသည်။ ကိုသက္ကက ထန်းကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက် သည်။

“ကျော်လှ ဇာတ်ခုံဘက် ဂရုစိုက်။ မင်း တုတ်မီး ကောင်း ရဲ့လား”

“ကောင်းပါ။ ဇာတ်ထောင်ရော၊ မင်းသားရော၊ အဘ ဦးရွှေဖိတ်ရော မနက်ဖြန်မှလာကြမှာဆိုတော့ သည်ည ကျုပ် မိုလ်ပါဗျာ။ စိတ်ချ ကျုပ်မအိပ်ဘူးရယ်”

ကိုကျော်လှ ထွက်သွားတော့ မိုးကြီးတစ်မ ရွာပြန်လေ ၏။ မိုးထဲရေထဲမှာ ညသည်ပင် ခါတိုင်းထက် မှောင်မည်းနေခဲ့ သည်။ ညတစ်ချက် ထိုးကာနီးတော့ ဇာတ်ခုံစောင့် ကိုကျော်လှ က ဈေးဆိုင်တန်းဘက်တစ်ခေါက် ရောက်လာကာ ဇာတ်မီးနှင့် ဝေ့ကြည့်သည်။ ထန်းကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပြဇာတ်ဆရာ အိပ် နေတာကိုမြင်ရသည်။ မနက်သုံးနာရီလောက်မှာ တစ်ခေါက် ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။ ထန်းကုလားထိုင်ကို ဇာတ်မီးနှင့် ထိုး ကြည့်သည်။ မရှိ။ ပြဇာတ်ဆရာ ကုလားထိုင်မှာ မရှိ။ ကျော်လှ က မိုးဖြန်းဖြန်းကြားမှာပဲ လေပြေထိုးလေ၏။

*“ကိုင်း၊ ပြောနေလျှင် ကြာရောမည်***တာဝတ်သား ပြာသားဆောင်သို့***ငါနတ်မောင် ယခုပင်ဖြန်းပါတော့ *** ရှုမခန်းအသွင်ဖြစ်တဲ့***ပင်ကသစ်ရွှေအဖူးက လေလူး၍ ကြေသံ*** ဝေဖန်ရင်း ဆိုင်းမယ်ဗျာ”*

ရွှေခေါင်ခေါင် မိုးက အတိုးချရွာဆဲပင်။ ထိုညက ဥဒြသံ အေးဆိုသော ပင်ကသစ်ရွှေအဖူးကလေး လေလူး၍ ကြေခဲ့ လေသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

■ ခင်ခင်ထူး

